Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (234) FREDAGEN DEN 1 JANUARI 1932 ÅRG 8.

Spritmonopolets papper på bordet!

Konungen anmanas inskrida.

Till Konungen har från denna tidnings utgivare inlämnats en den 28 december daterad, så lydande skrivelse:

När Sprit- och Tobaksmonopolen instiftades, skedde det i strid mot rikets grundlagar. Paragraf 60 i Regeringsformen påbjuder nämligen: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa." Grundlagens förbud mot monopolbildning är alltså så tydligt avfattat, att någon tvekan rörande dess verkliga mening aldrig kunnat råda. Att trots detta monopol instiftats till vinning för såväl kronan som enskilda och korporationer, har icke kunnat undgå att för stora delar av vårt folk framstå såsom ett brott mot konstitutionen från deras sida, vilka ha vården av statens intressen sig anförtrodd, och har varit ägnat att allvarligt rubba det i ett ordnat samhälle nödvändiga förtroendet för statsmakten. Det under dennas hägn begångna brottet mot konstitutionen har, enligt vad erfarenheten gett vid handen, ödesdigert hämnat sig genom att i sina konsekvenser verka till skada för land och folk. På åtskilliga håll spörjes även: Med vad rätt fordrar statsöverheten laglydnad av de enskilda medborgarna, då den ej själv respekterar rikets grundlagar eller vet att taga de rättsliga konsekvenserna av konstaterade lagbrott inom högtstående kretsar?

Det i strid mot rikets grundlagar 1917 instiftade Spritmonopolet har under tiden sedan dess tillkomst varit utsatt för en synnerligen vidlyftig och skarp kritik för dess ekonomiska åtgöranden både inom och utom riksdagen. Frågan har varit föremål för stora riksdags- och pressdebatter samt skilda initiativ från regerings och riksdags sida. En mängd missförhållanden hava påvisats beträffande den ekonomiska skötseln av såväl Tobaks- som Spritmonopolet, och ett stort antal skrivelser ha från enskilda personer och korporationer, däribland från den kände direktören Adolf Anderson i Ekebo, ingivits till Konungen samt olika rikets myndighetspersoner, vari begärts full offentlig klarhet rörande vad som förevarit ävensom åtgärder från myndigheternas sida till beivrande av förekomna missförhållanden. Alla dessa framställningar rönte dock icke det beaktande, som på grund av avslöjandenas natur bort kunna förväntas. Under sådana förhållanden har jag ansett mig, såsom tolkare av en utbredd folkmening, böra bringa vissa passerade händelser från Spritmonopolets verksamhet under Eders Kungl. Maj:ts förnyade handläggning, samtidigt jag i underdånighet hemställer om initiativ från Eders Kungl. Maj:ts sida i syfte att få frågan om Spritmonopolet och dess verksamhet definitivt tillrättalagd på ett sätt. som av Sveriges laglydiga befolkning kan godkännas.

Vid bildandet av det svenska Spritmonopolet ingav statsmyndigheten vårt folk den uppfattningen, att det rörde sig om skapandet av ett statligt monopol, varav vinsten helt skulle komma det allmänna till godo. Utvecklingen har emellertid visat, att denna tes icke håller inför verkligheten. Enskilda intressen ha inom monopolet medgivits ett svängrum, som i hög grad förlänat det skenet av att utgöra ett privatkapitalistiskt monopolföretag, visserligen förpliktat till viss tribut åt statenbeskyddaren i form av "andel i vinsten". Om detta kan anses vara fallet, frågar man sig av vilken anledning statsmyndigheten ingivit folket en uppfattning, som lider av skevhetens brister? Redan långt före den s. k. Westmanska monopolkontrollutredningen hade åtskilliga mystiska företeelser inom Spritmonopolet offentligt framdragits och blottats, tydande på att de dirigerande herrarna i monopolet betraktade sig själva som suveräna och alls icke subordinerade under staten. Jag vill här blott erinra om det på tidigt stadium konstaterade bortskänkandet i "gåvor" av minst 184,000 kr. till skilda institutioner, varav 50,000 till "Socialpolitiska Institutet", 124,000 kr. till Antismugglingsföreningen, 5,000 kr. till Mendelska Sällskapet och 5,000 kr. till "välgörande ändamål".

I sin uppseendeväckande inlaga till 1927 års riksdag påvisade direktör Lithander, huru under den gångna tioårsperioden genom mer eller mindre öppna avskrivningar och fonderingar använts icke mindre än bortåt 100 milj. kr., varav cirka 80 milj. kr. inom Spritcentralen och cirka 15 milj. kr. inom de övriga partihandelsbolagen. Under trycket av den allt starkare folkopinion, som krävde en utredning av Sprit- och Tobaksmonopolens verksamhet, tog Eders Kungl. Maj:t sedermera, 1927, initiativ till en undersökning genom tillsättande av den s. k. Monopolkontrollutredningen, vilken visserligen utrustades med starkt begränsade fullmakter och särskilt icke skulle äga rätt att granska Aktiebolaget Vin- och Spritcentralens dotterbolags förvaltning, vilka även varit utsatta för offentligt kritik. Monopolkontrollutredningens berättelse, som på grund av sin fixerade begränsning alltså icke kunde bli uttömmande, bragte i dagen, att förutom de av dir. Lithander påvisade öppna avskrivningarna hemliga sådana, gjorda före boksluten, under åren 1917—1926 företagits till ett sammanlagt belopp av 46,588,345 kr. Vid 1928 års remissdebatt i riksdagen konstaterades också av en talare, att Monopolkontrollutredningens berättelse ådagadagt, att hundratals miljoner, som bort tillkomma staten, bortslösats och att man säkert skulle komma upp till ett belopp av 300 miljoner, om man ginge ut i landet. Såsom betecknande för det lättfärdiga sätt, varpå herrarna i Spritcentralen handskades med svenska folkets penningmedel må i sammanhanget blott erinras om det påtalade inköpet av Carnegies porterbryggeri för ett belopp av tretton miljoner kronor, trots företaget från sakkunnigt håll beräknats värt maximalt 3 miljoner. På vilka händer de överbetalade tio miljonerna hamnade, fick man aldrig veta.

Det väckte bland Sveriges folk det största uppseende, att den på Eders Kungl. Maj:ts initiativ igångsatta Monopolkontrollutredningens berättelse, vilken blottat så uppseendeväckande interiörer från de bägge statliga monopolens verksamhet och som omedelbart ledde till, att såväl chefen för Tobaksmonopolet, kapten O. Wallenberg, som chefen för Spritmonopolet, doktor Ivan Bratt, nödgades träda tillbaka från sina respektive ledareposter — att denna berättelse aldrig blev framlagd inför Sveriges riksdag. Finansministern i Lindmanska regeringen av 1928, dåvarande statsrådet Nils Wohlin, synes härvid gjort sig skyldig till ett egenmäktigt förfarande, som har karaktären av öppen utmaning mot både riksdag och folk. Den allmänna meningen har på sina håll fått det

(Forts. å sid. 7.)

Bakom "Folkviljans" kulisser.

En orientering för Sveriges folk.

II.

I vår första artikel, införd i föregående nummer, redogjordes för aktieinnehav och styrelsefunktioner i *dels* de begge aktiebolagen "till pressens tjänst" Svenska Pressbyrån och Tidningarnas Telegrambyrå, av vilka det förra sörjer för tidningarnas "opartiska" distribuering och det senare för deras "opartiska" förseende med nyhetsmaterial, *dels* vidare "det ledande liberala organet" Dagens Nyheter och "det ledande nationella kulturorganet" Svenska Dagbladet. Av vår redogörelse framgick, att samme person, nämligen den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier för spiran antingen direkt eller genom bulvaner i samtliga de nämnda företagen. Vi vilja inleda dagens betraktelse med att skärskåda A.-B. Radiotjänst, vilket visserligen ej är att räkna till den egentliga pressorganisationen men vars roll i den svenska folkupplysningens tjänst likväl är av största betydelse.

Aktiebolaget Radiotjänst.

Vid Aktiebolaget Radiotjänsts ordinarie bolagsstämma den 11 maj 1931 vöro följande aktieägare anmälda:

Red. G. Ahlbin, Sv. Dagbl.	100	akt.	93	röst
Dir. E. Carlsson. Ombud för St.-Tidn.	60	„	60	„
D:r G. Dahlén. Ombud för A/B. Gasaccumulator	75	„	75	„
Kapt. S. Dehlgren, Ombud för Dagens Nyheter ..	60	„	60	„
Dir. Alb. Elfström. Ombud för Allm. Svenska Elektr. A/B.	75	„	75	„
Dir. N. Eriksson. Ombud för Aga-Baltic A/B. ..	38	„	38	„
Dir. J. H. Johansson. Ombud för Allm. Tel. A/B. L. M. Ericsson 75 och för Sv. Radiobolaget 75	150	„	93	„
Direktör G. Reuterswärd, personligen	1	„		
Ombud för T. T. .. 160	161	„	93	„
Dir. K. Roeck Hansen. Ombud för Sv. Tidningsutgivarefören. ..	150	„	93	„
			Summa 934 akt. 746 röst.	

Styrelsen i Aktiebolaget Radiotjänst utgöres av följande personer: redaktör Gustaf Ahlbin, fil. d:r Gustaf Dalén, direktörerna Jakob Hemming Johansson, Gustaf Fredrik Achates Reuterswärd och Knut Ljungberg, generaldirektör Per Gustaf Södermark och byråchef Seth Ljungqvist, samtliga i Stockholm. Suppleanter äro: direktör Albert Mikael Elfström samt redaktör Emanuel Björck, Kristianstad, begge i Stockholm. Bolagets verkställande direktör är direktör Gustaf Reuterswärd.

Vi finna här således delvis samma aktieägare och styrelseledamöter som inom det Bonnierregerade Tidningarnas Telegrambyrå. Radioprogrammens allmänna tendens bär också vittnesbörd om de intima förbindelselinjer, som löpa mellan verkställande direktören Reuterswärd i Tidningarnas Telegrambyrå och verkställande direktören Reuterswärd i Radiotjänst. Att denne är väl fostrad i värvet framgick av den lilla episoden, då revysångaren Karl Gerhar plötsligt avbröts i sin framställning, när han kom till strofen om Bonniers Fem Stora — sådant passar kantänka ej svenska folket att höra!

Vid närmare granskning av aktiefördelningen i Aktiebolaget Radiotjänst finna vi, att bokförläggaren Karl Otto Bonnier redan genom behärskandet av Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Tidningarnas Telegrambyrå och Svenska Tidningsutgivareföreningen — vilken senares verkställande direktör även i sin ställning är beroende av herr Bonniers nåd — vid ovannämnda bolagsstämma representerade 349 av 680 d. v. s. majoriteten av de större aktieägarnas röster. Man kan utgå ifrån, att någon av de andra aktieägarna, om han skulle önska, ej finge någon lätt sak att i viktigare frågor genomdriva en mot Bonnierfalangens avvikande mening, allrahelst verkställande direktörskapet i Radiotjänst omhänderhas av samme person som fungerar som verkställande direktör i Tidningarnas Telegrambyrå, direktör Reuterswärd, vilken förskaffat sig stadgat rykte som lydig Bonnieragent. Det är förvånande, att vederbörande ej insett det olämpliga i en dylik sammankoppling mellan Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst. Med så mycket större intresse erfar man därför av protokollet från Aktiebolaget Radiotjänsts ordinarie bolagsstämma den 15 maj 1926 — då direktör Reuterswärd invaldes i bolagets styrelse efter redaktör Ljunglund som undanbett sig återval — att en tidningsrepresentant i framskjuten ställning, nämligen direktören F. M. Leijon, till protokollet låtit anteckna en personlig reservation mot förfarandet. Paragraf 11 i protokollet från det nämnda bolagssammanträdet säger härom:

"Sedan redaktör Leon. Ljunglund

(Forts. å sid. 7.)

Nordisk världsåskådning

Med 1932 inledes ett för mänsklighetens fortsatta öden i hög grad skickelsedigert tidsskede, då avgörandet i den tusenåriga kampen mellan nordiskt-västerländskt och judiskt-asiatiskt väsen skall stå. Det lider mot den dag, då det ej längre finnes plats för ljumhet utan envar har att ta ställning. Statsmännen motse med oro det nya året och uppbjuda flerstädes sina krafter för att söka avvärja "katastrofen" — det nya världskriget och revolutionen, varmedels Europas stater över lag skola störtas i kaos och den judiska kommunismen placeras vid styret i den "förbrukade" västerländska kulturens ställe. Den hårda strid som förestår kommer i samma mån att beröra alla världsdelens folk, den gäller ingenting mindre än den vita rasens supremati på jorden.

Omärkligt och utan att Västerlandets folk förstodo det smög sig ett främmande erövringsfolk, det judiska, på dem för att med list och tusen konster till egen fördel undergräva och förstöra deras välstånd, samhällsordningar och kulturer. När folken i dag äntligen börja komma under fund med verkligheten, är det i stridens sista stadium. En omvandling under främlingarnas påverkan har i största utsträckning redan skett, på sina håll mer fredligt, på andra åter med tillhjälp av revolutionära attacker. De inflytelserika posterna i samhällena ha besatts med fienden underdånigt folk, medan gamla traditionella former mestadels bevarats, om ock förlänade nytt innehåll, ny mening. Triumfatoriskt ropas nu ut för världen, att Västerlandets undergång redan är så gott som ett fullbordat faktum. Man har rätt däri, att det gamla, sådant det under asiaternas förstörande påverkan blivit — en vrångbild av sig självt, är dömt och att något nytt måste komma. Dock icke det som Juda strävar efter: kommunismen. Det nya, som brytningstiden framföder, har en annan prägel.

De tre makter, som i dag kämpa om herraväldet äro: den romerska kyrkan, den liberala materialismen, förkroppsligad av judarna, och den nordiska anden. Skapandet av en världsreligion står i motsats till nordisk livs- och världsåskådning, som är organisk och icke unitarisk. Liksom den judiska frimurarhumanitärismen strider mot nordiskt väsen. De bägge makterna Rom och Juda ha i verkligheten passerat höjdpunkten av sitt inflytande. Under deras ledning ses nu den gamla världen störta samman och ur kaos kämpa sig, i ursinnig tvekamp med den på arvet aspirerande kommunismen, urgamla men dock nya nordiska ideal fram. En ny, rasligt betonad, nordisk världsåskådning ser dagen. Vetenskapligt förberedd av en rad forskare, har den i vår tid genialt sammanfattats och utformats av den framstående tyske nationalsociologen Alfred Rosenberg, Hitlers närmaste medarbetare och en av den tyska nationalsocialistiska rörelsens förnämsta intellekter. Rosenberg har klarare än någon annan visat vägen ur det kaos, som hotar att bryta in över Västerlandet. "En organisk världsåskådning är fientlig mot allt som bryter mot den gudomliga världsåskådningen", säger han. "Den är även fientlig till all rasblandning, fientlig till det utplånande mellan könen, som det liberalistiska nittonhundratalet inledde. Expansionens tidevarv är förbi. Vi ingå nu i koncentrationens tidsålder, karaktäriserad genom organiskt uppbyggda stater, men också genom säkerställandet av den vita rasens herravälde på jorden."

Denna nordiska världsåskådning, för vilken Rosenberg gör sig till talesman, är för oss svenskar kanske mindre än för andra folk något nytt, ehuru vi under iråkat beroende av Juda varit på väg att förlora kontakten med vårt ärorika förflutna. Vad var väl Gustaf Vasas och Gustav II Adolfs befrielseverk annat än storvulna uttryck för den nordiska andens reagens mot orientalismens försök att utrota den nordiska anden och underlägga sig Europas folk? Den nya lära, som av Tredje Rikets män i Tyskland nu framföres, står alltså i fullaste samklang med gammal-svensk åskådning och måste därför även från svenskarnas sida påräkna det livligaste intresse och uppskattning — den är i själva verket vår egen, sådan vi av historisk tradition utbildat vår livs- och världsuppfattning.

Vi hälsa med glädje det uppvaknande Tysklands kraftfulla initiativ till den nordiska andens skydd och den nordiska världsåskådningens räddning, ja dess renässans till nytt och starkare liv. Ehuru väl vart och ett av de nordiska folken i den blivande befrielsekampen ur överstatliga, internationella makters förtryck bör stå fullt självständigt och oberoende, måste likväl kampen föras på internationell front. En framgångsrik försvarkamp mot de röda och svarta internationalerna, vilka arbeta på den nordiska rasens undergång, förutsätter en solidarisk front från de nordiskt befryntade folkens sida.

—

»Enhetsfront»

Kominterns exekutiva kommitté beslöt på sammanträde nyligen det kommunistiska partiets i England upplösning. Beslutet motiverades med "de engelska kommunisternas fullständiga oduglighet att i kommunismens intresse utnyttja det gynnsamma inrikespolitiska läget i England under de senaste månaderna".

Ej en enda allvarlig aktion hade genomförts för att provocera fram kravaller från proletariatets sida. Bland annat hade Moskva ställt $1^1/_2$ miljon guldrubel till förfogande för igångsättande av oroligheter bland arbetslösa dagarna före valen. Och inte nog med, att det icke blev några kravaller, det kommunistiska partiet led vid valen ett förintande nederlag.

Upplösningsbeslutet lär vara att se mot bakgrunden av exekutiva kommitténs avsikt att omlägga Kominterns arbete i England i riktning att låta extrema element inom arbetarpartiet genomföra de kommunistiska uppgifterna. Beslutet står således i överensstämmelse med den allmänna förändringen av den bolsjevikiska taktiken i Europa, som numera går ut på att bilda "en enhetsfront mellan arbetarskapet och andra socialistiska organisationer."

PRESSKONSERTEN

En befogad protest.

Postsparbankens senaste reklamtrick i samarbete med huset Bonnier har väckt en indignation inom vida kretsar. *Sundsvallsposten* uttalar en protest mot detta tilltag. Tidningen skriver:

En av det Bonnierska förlagets veckotidningar, "Vårt Hem", har utlyst en "pristävling" för att fiska lösnumerköpare och prenumeranter. Pristävling är emellertid ett felaktigt och vilseledande uttryck liksom ordet "premie" som användes i reklamen. Det hela är ingenting annat än ett lotteri. Insatsen är en postsparbanksbok med minst 1 kr. på samt prenumeration eller en oöverskådlig rad lösnummer av den ifrågavarande tidningen. Vinsterna uppges uppgå till 100,000 kr. Även denna uppgift är tydligt avsedd att vilseleda en oreflekterad hop, ty i själva verket är vinstsumman, fördelad på nio dragningar, inte mer än sammanlagt 50,175 kr. (högsta vinsterna äro på 1,500 kr.) Resten av de 100,000 utgöres av osäljbara böcker från den förlagskoncern, som utger tidskriften i fråga, vilka utdelas som s. k. "tröstpremier".

Det är minst sagt häpnadsväckande att ett statens organ som postsparbanken kan tillåta sig att engagera sig i en privat förlagsfirmas reklamkampanj, i vilken det visst inte gäller att få folk att spara på onödiga utgifter utan tvärt om att locka dem att i den störtflod av mer eller mindre kvasilitterär läsning, som nu strömmar över vårt land, utvälja just ett organ, därför att hasarden lockar och höga vinster utlovas, vilka dock vid närmare skärskådande betänkligt smälta samman.

Det påtalade fallet är belysande för det Bonnierska förlagets fördomsfria metoder liksom på villigheten hos våra myndigheter och verk att stå till tjänst. Herr Generalpostdirektör Örne har förmodligen funnit uppslaget "demokratiskt".

—

EPA och allmänheten.

Med anledning av den strid, som uppstått mellan de svenska köpmannaorganisationerna och de Sachs-Turitz-Schlasbergska s. k. enhetsprisaffärerna, vilka ju endast äro avläggare av den tysk-judiska Karstadtkoncernen, framhåller *Lunds Dagbl.* (h.), att det kan vara skäl i att allmänheten söker orientera sig en smula i ämnet:

Man kan knappast misstaga sig på, att bakom Epa ligger det syftet att denna företrädesvis utländska intressesammanslutning så småningom skall tränga in i landet och ta hand om en allt större del av varuomsättningen. Att några svenska medborgare ställt sig till förfogande för ändamålet gör icke saken bättre. På den punkten är det emellertid av nöden, att allmänheten sätter in ett bestämt motstånd. Ett sådant utländskt herravälde skulle i längden kunna leda till mycket allvarliga komplikationer, utom det att man ju icke kan tvivla på, att den köpande allmänheten i längden finge dyrt betala sin lättrogenhet, när den stora koncernen hade hunnit växa sig tillräckligt stor. Det är ju ett gammalt sätt att börja med att sälja varor billigt och på det viset fånga in en godtrogen allmänhet. Vem som i detta fall i det långa loppet får betala kalaset är nogsamt bekant.

Tvivelsutan kan man emellertid i denna sak påräkna ett sunt och efter hand oförvillat omdöme av den köpande allmänheten, och så mycken solidaritet kan man också med rätta fordra av ett samhälles medlemmar och befolkningen i orten, att de icke i onödan springa till utländska affärer vid sina inköp utan fasthålla vid gamla furnissörer, med vilkas sätt att betjäna kunderna man hittills varit belåten.

Tidningens reflektioner äro alltför berättigade. Man får blott hoppas, att den köpande svenska allmänheten här måtte inse sitt eget bästa.

—

"Högerns framtidsman" och Bonnierintresset.

Det väckte på sin tid ett stort uppseende, då chefredaktören i Östergötlands Dagblad, dr. Ivar Andersson — nu ordförande i Nationella Ungdomsförbundet — med stor iver ryckte in och räddade Pressbyråmonopolet åt judarna Bonnier och Hirsch. För åtskilliga innebar det knappast någon överraskning att efter denna "bragd" få skåda den nämnde redaktören ytterligare stiga i graderna och avancera till ordförande i Nationella Ungdomsförbundet. Ty slika förträffliga tjänster pläga under rådande regim sällan lämnas obeaktade.

Västsvenska Dagbladet (h.) uttalar sitt beklagande av att framstående personer inom det "nationella" lägret medverkat till förnyandet härom året av Pressbyråmonopolet åt herr Bonnier:

Att detta lyckats tack vare svenska pressrepresentanter, som icke direkt stå det antinationella huset till tjänst, har satt en svår fläck på den nationella sköld, som Nationella Ungdomsförbundets nuvarande ordförande, chefredaktören dr. Ivar Andersson, har att föra. Detta jämte den lika antinationella handlingen att överlämna redigeringen av "Svensk" Tidskrift, landets enda högerfärgade tidskrift, f. ö. ehuru ekonomiskt stödd av de nationella studentklubbarna utgiven på ett judiskt förlag, till en Bonniers svenske rasfrände (Heckscher), vars fader dessutom tydligt visat sin fiendskap till Sveriges mest nationella befolkning, den svenska bondeklassen — detta har man svårt att förlåta denne högerns förmente framtidsman.

Den återgivna interiören förtjänar noga observeras och begrundas av den stora mängden fosterländskt sinnade medlemmar av Nationella Ungdomsförbundet, som väl knappast kunna vara till freds med att i spetsen för sin organisation se en person, som i gärning *så* visar sitt intresse för den nationella saken.

—

Jordbrukets nödläge

"Inom länets näringsliv är det för närvarande sämst ställt för jordbruket", förklarar Värmlands hövding, landshövding Abr. Unger. "Den värmländska åkerjorden brukas i närvarande stund till 20 proc. av personer, som befinna sig i ekonomiskt nödläge, till 30 proc. av sådana som endast ha nödtorftigt rörelsekapital, och till 50 proc. av personer, som ännu kunna bibehålla sin ekonomiska självständighet."

Processen med bönderna fortskrider alltså efter beräkning. Men glädjens icke för tidigt, Herrar Storbankirer, Politiker, Nationalekonomer och Folkupplysare! Matadorer ha tidigare i historien blivit bet på uppgiften att förvandla Sveriges självägande bondeklass till slavar framför sina triumfvagnar. En dag, sannolikt ej alltför avlägsen, komma de svenska bönderna åter att låta Herrarna höra sin stämma.

—

Depressionstecken i U. S. A.

Vid slutet av juni 1931 räknade Amerika blott 20,000 dollarmiljonärer mot 43,000 under högkonjunkturens dagar 1928. Skaran av mångmiljonärer med en årsinkomst av minst 1 miljon dollars har sjunkit från 500 år 1929 till 150.

—

Till

NATIONENS

abonnenter!

De av Nationens abonnenter, som under 1931 fått tidningen tillsänd direkt i utgivarekorsband och som önska erhålla densamma jämväl 1932, uppmanas att *under januari insända prenumerationsbeloppet*, enär vi från och med nästa nummer endast befordra tidningen till abonnenter, som inbetalt avgiften.

En särskild blankett medföljer för ändamålet detta nummer till våra abonnenter jämte några andra personer. De som fortfarande önska erhålla tidningen böra alltså i god tid verkställa abonnemanget.

Låt PUB:s beställningsskrädderi visa Er hur vi[illegible]er-kostymen bör se ut

En kostym från PUB:s 1:a klass herrskrädderi, som är det största och mest moderna i Skandinavien, blir efter senaste mod och i ett förstklassigt utförande, präglat av personlig stil och smak.

PAUL U. BERGSTRÖMS
1:sta klass herrskrädderi
DROTTNINGGATAN 74
HÖTORGET 13

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

—

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:

Helår	kr.	4:—
Halvår	„	2:—
Kvartal	„	1:—

—

A n n o n s p r i s:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

—

Provnummer på begäran gratis

Striden kring EPA

De svenska köpmännens etablerade motstånd mot E. P. A:s försök att tränga in på den svenska marknaden och till förfång för den svenska köpenskapen slå under sig denna har föranlett Sachs, Turitz & Schlasberg att sätta i scen en imposant motaktion efter skilda linjer. Dels har man låtit sin specielle politiske förtroende man ”excellensen” Lövgren offentligt framträda till det stackars E. P. A:s försvar, dels ha vidare Industriförbundet och Handelskammaren engagerats, dels slutligen det ”proletära” organet ”Metallarbetaren” framskickats mot de svenska köpmännnen — eine grausame Salbe!

EPA-judarna söka väcka medlidande: De hade önskat stå den svenska allmänheten till tjänst med billigare och bättre varor, och så komma de profithungriga svenska köpmännen och söka hindra dem därifrån! ”Metallarbetaren” har med ens blivit så svensksinnad. Genom järnhandlarnas och köpmannaorganisationernas etablerade ”blockad och bojkott mot verkstäder, vilka leverera till EPA” drivas stora beställningar från bolaget till utlandet, till skada för Sverige och svenskarna. EPA:s propagandachef berättar för de ivrigt lyssnande Bonnierska bladen, att bolaget på grund av köpmännens olyckliga blockad under det gångna året nödgats låta hela 3 milj. kr. beställningar, vilka skulle ha kunnat stanna i Sverige, gå till utlandet. Advokat Lövgren berättar, att han blivit mycket upprörd över det passerade och finner en särskild lagstiftning nödvändig till förhindrande av en upprepning. De svenska köpmännen ha med sin aktion mot EPA slagit in på illojala vägar, säger han. Slutligen finner ”excellensen” det humoristiskt, att nationalsocialisterna ryckt in med i kampen mot EPA. Nåja, ingen missunnar Hans Excellens en sådan glädjestund.

I sitt bemötande av EPA-judarnas klagolåtar konstaterar ledningen för Järnhandlarorganisationen, att EPA bedriver en i hög grad osund konkurrens:

”Järnhandlarnas grundsats och strävan är, att bjuda den köpande allmänheten kvalitetsvaror. Varubeståndet hos EPA utgöres av dels husgerådsartiklar, oftast av särskilt för EPA:s räkning tillverkad sämre kvalitet, dels av sekunda eller tredje klassens verktyg, åtminstone till att börja med i det närmaste 100-procentigt av tyskt ursprung. Verktygen äro samtliga s. k. Schmalkaden-artiklar, d. v. s. sådana, som näppeligen någon järnhandlare för, och vilka under alla omständigheter icke kunna betecknas som kvalitetsvaror. Bland allt detta förekommer sedan såsom dragnagel ett par gångbara storlekar av någon bättre artikel, vilka säljas till dumpingpriser.

Den specialiserade järnhandlaren anser sig skyldig att ligga med ett fullt sorterat lager: Han kan icke taga ut ett nummer här, ett nummer där; han måste ligga med alla storlekar, även de minst kuranta, i lager. Just dessa kuranta artiklar kommer så den nya konkurrenten EPA och plockar ut och fördärvar prisen på desamma för järnhandlaren genom att sälja dem till eller under inköpspriset. De övriga numren i serien låter man snällt järnhandlaren behålla. Inför detta hot mot sin existens har helt naturligt icke järnhandlarkåren velat sitta med armarna i kors. Så snart den nya konkurrentens framträdande blev bekant, gjorde organisationen en hänvändelse till samtliga järnhandelns större leverantörer, svenska bruk och fabrikanter, med framläggande av saken i hela dess vidd, och anhöll om deras stöd och hjälp. Det stora flertalet av dem var även ögonblickligen på det klara med det berättigade i dessa önskemål från sina gamla avnämare och lovade beredvilligt sitt stöd i den formen; att de alltjämt ville få ut sina varor till allmänheten genom de gamla förmedlarna järnhandlarna samt utfäste sig alldeles frivilligt att icke ha något med det nya distributionsföretaget att skaffa.”

Hela denna aktion har dock numera, slutar järnhandlarnas talesman, inhiberats, enär den ej längre visat sig behövlig: ”Inom järnhandlarkåren ligger nämligen en så stark misstämning mot de svenska leverantörer, vilka bidraga till EPA:s osunda affärsmetoder, att alla vidare åtgärder från ledningens sida äro överflödiga.”

*

Gentemot EPA-judarnas klagomål mot köpmannaorganisationerna att ha sökt hindra dem från att köpa svenska fabrikat förtjänar framhållas, att något sådant aldrig förekommit, så väl motiverat det än för övrigt kunnat vara. Man har endast sökt skaffa sig garantier för att de priser, som fabrikanterna taga av EPA, även må gälla köpmannaföreningarnas medlemmar. De fabrikanter som ej vilja hålla ett enhetspris få icke sälja till de svenska detaljisterna. Man håller före, att vissa som haft sin huvudsakliga sysselsättning som leverantörer åt svenska köpmän kompletterat sin orderstock med varor till EPA, som lämnats till betydligt lägre pris. Just därför att man haft fasta order från köpmännen har man kunnat taga en sådan där extra beställning på alldeles särskilda villkor. Sedan har EPA kunnat skylta med dessa varor till ett pris, som kanske rent av legat under vad köpmännen fått betala i inköp. Dessa artiklar ha sedan fått tjäna som reklam för firman. Vidare ha sådan småartiklar, som i detaljhandeln sålts till ett visst pris, av EPA-affärerna utbjudits så och så många ören. lägre under det att varor som varit svårare att direkt kontrollera och jämföra kostat lika mycket eller mera än i den privata detaljhandeln.

Talet om EPA:s intresse för svenska varor tages av ingen på allvar. Att EPA just nu är så intresserat av svenska varor beror i första hand på att de svenska produkterna på grund av valutaförhållandena äro så mycket billigare. Då markkursen var normal, d. v. s. omkring 89 kronor och importen av utländskt kram obehindrat kunde fortgå, ådagalades föga av det nu framkomna intresset för den svenska industrien.

För svenskt näringsliv, fabrikanter såväl som försäljare, ligger det en stor fara i att ett internationellt företag av denna typ tillåtes breda ut sig. Redan nu behärskar kartellen en stor del av detaljhandeln genom sina många affärer i skilda delar av landet. Och nya planeras. Genom sina intima förbindelser med den väldiga tysk-judiska Karstadtkoncernen är den i tillfälle att draga nytta av alla de förbindelser av olika slag som denna jättetrust förfogar över. Man kan vara övertygad om, att det judiska företaget kommer att göra sitt yttersta för att genom skicklig reklam, annonser och skyltning stimulera intresset för en massa utländskt kram som vi mycket väl kunna vara utan. Heltvisst kommer det icke under normala förhållanden att köpa mera i Sverige än som är nödvändigt samt göra allt för att bereda plats för utländska industrier. Vad som sedan väntar svensk industri kan man lätt föreställa sig.

Asiaternas specielle advokat i detta land, herr Eliel Lövgren, gjorde sig i sitt uttalande till tolk för kravet på särskilda lagstiftningsåtgärder till ökat skydd för EPA. ”Excellensen” behagade vända upp och ner på frågeställningen, såsom han så många gånger tillförene gjort. Man får hoppas att den svenska handelsidkarkåren genom en samlad aktion, som vederbörligt även når fram till statsmakten, skall veta att rätta till problemet. Här gäller förvisso det gamla ordspråket: bättre att stämma i bäcken än i ån. När EPA och alla de företag, som äro grupperade kring detta, satt sig fast i de svenska städerna och behärska marknaden med sina utländska B- och C- kvaliteter är det för sent att reagera.

—

Prenumerera på

NATIONEN

Spritcentralens stamaktieägare

I den på annat ställe i tidningen återgivna framställningen till Konungen angående Spritmonopolet konstateras, att det bestämmande inflytandet inom den väldiga spritshandelsrörelsen är förlagt hos stamaktieägarna i Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen. På okända grunder beslöt andra Brantingska regeringen 1920 att till ett pris av 400,000 kr. tills vidare överflytta äganderätten till dessa stamaktier från staten till ett enskilt finanskonsortium, bestående av den Wallenberg-Bonnierska finansgruppen närstående personer. Då det bör ha sitt allmänna intresse att veta vilka dessa personer varit och äro, vilja vi härnedan återge namnen å dels dem som vid överlåtelsen befunnos värdiga att skylta som konsortiemedlemmar, dels även å dem som i dag hava den äran. Vissa överflyttningar ha under decenniets lopp av skilda anledningar skett. Beträffande bankdirektör Rydbeck har ju hans intresseaffär efter ingeniör Kreugers övertagande av Skandinaviska Kreditaktiebolaget undergått förändring, men kvarstår han likväl i konsortiet — förmodligen av lojalitetshänsyn.

Den 31. dec. 1920 inskrevos nedanstående personer som ägare av var tio stamaktier i Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen:

Bankdirektör M. Billing, Sthlm.
Doktor Ivan Bratt, Sthlm.
f. d. Professor Helge Bäckström, Djursholm.
f. d. Kammarrättsrådet C. Carlesson, Sthlm.
Direktör Allan Cederborg, Sthlm.
Greve G. Lagerbjelke, Sthlm.
Fabrikör C. J. Lund, Sthlm.
Kanslisekreterare Alfred Peyron, Sthlm.
Bankdir. O. Rydbeck, Sthlm.
Adv. John Tjerneld, Sthlm.

Flertalet av dessa personer äro kända för sina intima relationer med den Wallenberg-Bonnierska finansgruppen, och ha uppenbart haft dessa relationer att tacka för den ära som vederfarits dem.

Den 10 dec. 1931 hade listan över medlemmar i konsortiet följande utseende:

Bankdirektör M. Billing, Sthlm.
Bankdirektör Gustaf Lagercrantz, Djursholm.
f. d. Häradshövding Knut Dahlberg, Stockholm.
f. d. Kammarrättsrådet C. Carlesson, Stockholm.
Bankdirektör Wiking Johnsson. Djursholm.
Greve G. Lagerbjelke, Sthlm.
Fabrikör C. J. Lund, Sthlm.
Fil. dr Harald Nordensson, Sthlm.
Bankdir. O. Rydbeck, Sthlm.
Adv. John Tjerneld, Sthlm.

Det vore av ett visst intresse att veta, under vilken form herrar stamaktieägare inbetalt sina aktiebelopp och vilka meriter förutom placerbara 40,000 kr. nominanterna uppställa för dem som få komma ifråga Någon ur finanssynpunkt lysande placering är det ju nämligen här ej fråga om, eftersom bolagsordningen fastställer en maximiutdelning av årsvinsten av i andra hand — preferensaktierna hava ju med prioritet i utdelningshänseende — fem och en halv för hundra av aktiekapitalet. En dylik vinst å blott 8-delen av furtio proc. brukar eljest ej locka finansmän av den högre skolan.

Fallen Lunatjarski–Donna

Bolsjevikiskt inflytande inom Stockholms polisväsen.

Den svenska myndighetens bolsjevikvänliga inställning har genom fallen Lunatjarskij och Meyer-Donna åter framträtt i grell belysning. När den revolutionssträvande judenakten för någon månad sedan som ett led i sin propaganda behagade hitskicka sitt utomordentliga sändebud, juden-massmördaren Lunatjarskij-Caimow för att offentligt övertyga Sveriges folk och framförallt stockholmarna om kommunismens lämplighet även för våra förhållanden, mottogs han nära nog som en officiell hedersgäst med alla slags vördnadsbetygelser: allmän mottagning för pressen, jättemöte å Auditorium och grandiosa fester i Madame Kollontays salonger i närvaro av stockholmssocietetens crême de la crême. Allt mycket förklarligt, eftersom vår ”hemlige diktator”, bokförläggaren Karl Otto Bonnier stod för arrangemanget. Dagspressen fann heller intet stötande i det hela utan redogjorde begeistrad för de solenna tilldragelserna såsom något det mest naturliga i världen. Och även myndigheterna ansågo allt i sin ordning.

När några veckor senare en oförvitlig tysk medborgare utan några som helst onda avsikter mot Sverige och svenskarna, kaptenen Meyer-Donna, ehuru misstänkt såsom motståndare till bolsjevismen, inträffade i Stockholm, funno sig våra nyss så toleranta myndigheter föranlåtna i stället så mycket kraftfullare inskrida — i samhällets och rättvisans intresse. Kapten Donna, som hitkommit dels för att organisera härvarande tyska nationalsocialister, dels för att träffa ny annonsuppgörelse för tyska tidningar med svenska firmor, hade tillfälligtvis infunnit sig till ett enskilt möte, anordnat av Svenska nationalsocialistiska partiets Stockholmsavdelning, vid vilket han på begäran yttrade några korta ord om situationen i Tyskland. Efter mötets slut anhölls han av några närvarande polisspioner, fick sin bostad och alla sina tillhörigheter genomsökta och fördes till polishuset, där han för en längre tid sattes ”i förvar”.

Såsom motiv för myndigheternas brådstörtande ingripande mot kapten Donna, vilket väckt livlig uppmärksamhet även utanför landets gränser, har angivits, dels att han skulle ha talat vid offentligt möte, dels att han blandat sig i svenska politiska förhållanden. Från mötesledningens sida bestrides emellertid på det bestämdaste både att mötet varit offentligt och att kaptenen blandat sig i svenska politiska förhållanden. Myndigheterna måste alltså haft andra skäl för sitt uppseendeväckande inskridande. Vilka kunna då dessa ha varit?

Antingen skedde häktningen på grund av framställning från utrikespolitiskt håll — Brüningska regeringen kan tänkas ha velat begagna sig av tillfället att få utlistat vad Hitlers emissarier i utlandet ha för sig, eller skedde det på order av Stockholms stormäktiga polisnämnd, vars befogenheter inom polisväsendet lära vara vida större än de flesta ha reda på. Polisnämnden, som består av de tre bolsjevikagenterna Georg Branting, Fredrik Ström och Z. Höglund, har utvecklat sig till ett polismakten kontrollerande organ i den revolutionära bolsjevismens tjänst och uppträder med allt större later och anspråk på att få överta den myndighet överståthållarämbetet hittills företrätt inom huvudstadens polisväsen. Den just slutförda kommittéutredningen rörande Stockholms polisnämnd visar även tydligt vart man syftar, nämligen till att få Överståthållarämbetets hittillsvarande befogenheter helt överflyttade i de nämnda bolsjevikagenternas, d. v. s. Sovjet-Judas händer. Ha de påtalade fallen Lunatjarskij—Donna bidragit till att fästa den allmänna uppmärksamheten på det bolsjevikiska inflytandet inom huvudstadens polismakt, ha de icke varit utan sitt värde. Säkert är dock, att icke befäster den härskande regimen i Sverige sin ställning utåt genom ett ansträngt ovänligt uppträdande mot de män, som representera morgondagens Tyskland.

—

Malmöhus slott som museum.

Det nyrestaurerade Malmöhus slott överlämnades nyligen av representanter för stadens byggnadsstyrelse för att användas till lokaler för Malmö museum. Överlämnandet till Malmö stad skedde å statens vägnar genom generaldirektör Tengbom, som i sitt anförande framhöll att staden hade de bästa förutsättningar att kunna tillvarataga den gamla ärevördiga borgens intressen.

—

NORDISKT VINTERLIV

Den nordiska vintern har åter hållit sitt intåg. Vi svenskar sakna anledning uppsöka främmande länder för att njuta vinterlivets behag, ty ingenstädes möter en vintermiljö, jämförlig med vår egen, i nordrasens hemland — man reser ej till främmande ort för att se något underlägset.

Sveriges vinterlandskap framför andra under januari månad är Dalarna — detta underbara landskap som utgör en sammanträngd bild av vårt land, ett Sverige i förminskad skala. ”Visst är”, skrev Karlfeldt, ”att umgänget med denna natur och dess människor hos mig väckte känslan av en återkomst efter lång bortavaro till något som egentligen var mitt förspillda arv och eget, en tillvaro i renare luft än låglandets och i sundare livsglädje än studiestads och huvudstads. Här tycktes allt säga mig: Du är i de frimodiga männens land, tag stål i ditt blod och ditt mod, fyll ditt bröst och sjung ut!”

”Ofta har jag”, fortsatte vår store skald, ”tillbragt midvintern i Mora. Det var då under flera år samma sensationer vid uppfärden. Stockholm låg i blöta och dimma som den ruggiga vinterstad det är. Upplandsslätten var som ett gungande fly. Uppåt Ramnäs i Västmanland såg man med förvåning sparsam snö och slädar som släpade sig fram. Vid Ludvika blåste Dalarnas bergslagskyla emot en och nejden var som ull. När man på kvällen steg av tåget vid Mora, var temperaturen under de tio köldgrader som bilda en anständig årstid. Den starka luften, kryddad av den ständiga doften från milorna, frusade mot ansiktet som en juldryck. Raskt kom man i vargpälsen, de två Malunghästarna med hud av blekt guld frustade som yrväder, de voro granna och beslagna, stiliserade som barndomens målade hästar. Det skönast stämda av bjällerspel klingade ljudligt, och mellan höga snövallar åkte man som in i julens och sagans rike. På julottan i kyrkan sjöngs Den signade dag på en medeltidsmelodi med otaliga utvikningar och sirat, ett motstycke till midsommarpsalmen Den blomstertid nu kommer, vilken jag ofta hört dallra som unga löv i Dalarnas kyrkor. Jag tänkte: Här är Gammalsverige; dess hjärta hörs i den heliga natten.”

*

Vår äldsta på samma gång som förnämsta och populäraste vinteridrott är skidlöpningen. Den är den mest utövade vinteridrotten i Sverige, icke endast som tävlingsidrott utan framför allt som motionsidrott.

Vid en årstid, som bereder svårigheter för utövandet av flera andra idrotter, för den oss ut i Guds fria natur, fyller våra lungor med frisk luft, lär oss känna hembygdens skogar och dalar, skänker oss hälsa och levnadslust, framkallar mod och djärvhet. Den stärker muskler, hjärta och lungor, den tvingar till snabba och djärva beslut. Skidans folk får starka och smidiga kroppar, tränade nerver och skärpta sinnen.

Se dessa bilder från vårt vintriga land. Locka de Er icke ut på det vita spåret? Framkalla de icke Karl Erik Forslunds jublande sång till skidans lov:

”Över vita slätter ila vi, det knarrar och sjunger under skidorna, genom vita skogar glida vi, under täta valv av snötyngda granar, genom grönskimrande skymning, genom snöljus stillhet. — Utför branter och sluttningar rusa vi, det susar om öronen, buskar och träd dansa förbi, det sjunger i alla våra spända muskler, nerverna torna som stålsträngar, det ropar i bröstet, det ropar och skrattar. Åh, detta är jordeliv och lycka. Den vet icke, vad njutning är, som aldrig burits av dessa vingar över vita berg och tysta höjder.”

Utsikt över Säterdalen.

Persborgs skidstuga vid Knytberget.

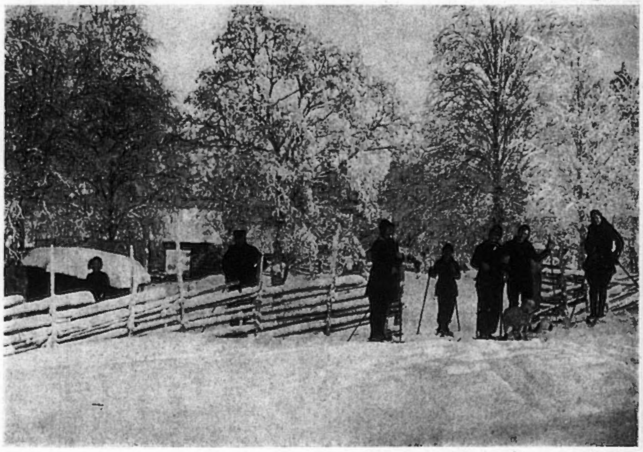

På skidor utanför Sätergläntans vävskola.

UR NORDISKA FOLKENS HISTORIA

Caesar fann germanernas egenart och han använde dem till fördel för Rom. De voro pålitliga och dugliga, de läto ej förvirra sig genom utspridda läror. I hans tjänst voro de ovärderliga och hans efterträdare som Roms härskare begagnade dem ävenledes till sin nytta. På liknande sätt tjänade svenskarna hos Bysantiska kejsaren och från sin koloni i Kiew organiserades det ryska riket. När romarna ej längre förmådde styra Gallien och Britannien, övertogs organisationen av förstnämnda land av frankisk stam och av det senare landet av angler och sachsare. Mångfaldiga andra riken ha likaledes grundats av nordiska stammar, så t. ex. Persien genom Cyrus.

Gåvan att organisera stater kan alltså ingalunda frånkännas nordmännen och ej heller kunna Caesars iakttagelser över deras psysiska gåvor sättas i fråga. Deras trohet, reala väsen och skapande förmåga äro påfallande. Så t. ex. hava de tre sista århundradenas storartade naturvetenskapliga upptäckter huvudsakligen gjorts av nordiska män. Jag hänvisar här till de nyutkomna översikterna över dessa upptäckter, som utkommit under titel ”Grosse Naturforscher” och ”Grosse Biologen”.

Det ligger i saken natur, att sådana gåvor varit för många folk och många strävanden i hög grad obekväma och farliga. Kampen *mot* de nordiska och deras kultur har därför ständigt gjort sig märkbar. Man har mot dem begagnat våld, man har också bemödat sig att omforma dem och göra dem oskadliga. Caesars mycket praktiska metod att helt enkelt taga dem i sin tjänst har väl i allmänhet varit den tjänligaste metoden, och den användes även i våra dagar i mycket stor utsträckning. Den leder ofta till målet att avvärja farorna för dem, som ej äga samma gåvor eller som organisera på andra vägar. Den nordiske mannen vill alltid se ett resultat av sin verksamhet. Ger han sig i tjänst hos en makthavande, så kommer han lätt nog till r sultat. Därvid träder likväl en svaghet hos den nordiske bjärt fram. Han tjänar nämligen ofta nog även mot egen stams intressen och bidrar t. o. m. ej så sällan till de sinas undergång.

Genast vid kristna kyrkans första grundande uppstod svårigheter med de nordiska och deras reala syn på tingen och särskilt genom deras säregna religiösa behov. Ord och formler tillfredsställa dem aldrig fullständigt, de vilja själva uppleva och erfara. Kyrkan vann dem ofta genom tilldelade fördelar, så t. ex. tillätos vissa franker att härska över kelterna. Med nedersachsarne uppstod däremot krig på liv och död vid deras centralhelgedom vid Lippe. Striden slutade till den världsliga kyrkans fördel; de motsträviga bland sachsarna blevo i stor mängd halshuggna, en del blevo bortdrivna; de kvarblivande underordnades under utvalda feodolherrar. Karl den stores *ohyggliga* framfart, germanernas och deras kulturs nedgörande har hittills framhållits så, som historieskrivande prelater ville se det. Man kan icke av en kyrklig man fordra, att han skall framdraga förhållanden, som äro för kyrkan oförmånliga. Medeltidens historia måste därför skrivas om, och detta är ännu icke fullgjort.

Kristnandet fortsatte över Danmark och Sverige. Men här lyckades icke varken kyrka eller danskar, varken med livegenskapen eller med

Nordisk kultur

De två första delarna av ett stort kulturhistoriskt samlingsverk, "Nordisk kultur", har i dagarna utkommit från trycket i Stockholm, beklagligtvis icke på ett svenskt utan israelitiskt förlag.

Verket åsyftar, enligt vad sekreteraren inom huvudredaktionen dr. Sigurd Erixon vid Nordiska museet upplyser, att få samtliga kulturgrenar överskådligt samlade, för att därmed kunna skänka allmänheten en helhetsbild av den säreget nordiska odlingen ända från förhistorisk tid upp genom medeltiden och till och med 1500-talet och ännu yngre perioder intill modernismens erövring av länderna i den mån gammal kulturtradition är påvisbar som kvarlevande under dessa perioder. Verket beräknas omfatta 30 band, utkommande med tre band om året under loppet av tio år. Språket inom de olika delarna blir svenska, norska och danska, allt efter respektive författares val.

De utkomna två första volymerna avhandla dels "Konst" av professor Haakon Shetelig, Bergen, dels "Folkevisor" av professor Knut Liestøl, Oslo och "Sagor och sägner" av docenten C. W. von Sydow, Lund. Närmast i fortsättningen väntas ett arbete av professor Otto von Friesen, "Runorna". samt i ett och samma band "Musik och musikinstrument" av professor Otto Andersson i Åbo, "Dans i Norden" av arkivarien H. Grüer-Nielsen, Köpenhamn samt "Idrott och lek" av docenten Johan Götlind, Uppsala.

Framför allt är det språk- och kulturforskningens olika grenar, som framställningen kommer att bygga på, särskilt arkeologi, etnologi, folkminnesforskning, historia, konst-, kyrko-, religions- och rättshistoria samt antopologi och geografi. Icke endast de skriftliga källorna komma i betraktande utan ävan den förhistoriska och medeltida kulturens i materiell form bevarade rester samt dessutom folkspråket och den folkliga odlingens traditionsskatter av både andlig och materiell art i nyare tid. Verket, som baseras på fast vetenskaplig grund, presenteras i lättfattlig framställning under formen av en serie fristående avhandlingar och bör, enligt intendent Erixon, för den stora bildningssökande allmänheten liksom för undervisningen särskilt vid Nordens högskolor bli av stort värde som resultatet av den allsidigaste nordiska samverkan som hittills framträtt inom humanistisk forskning.

Ur nattomhöljda tider

Ur nattomhöljda tider
emot ett mål, fördolt för dig,
o mänsklighet, du skrider
i sekler fram din ökenstig!
Din dag är blott en strimma,
som lyser blek och matt —
se, framom henne dimma
och bakom henne natt!
Och släkten, där du tågar,
i öknen segna ned,
och bävande du frågar:
Allsmäktige, vart bär min led?

I jordens syner röjes,
att allt här nere ändligt är;
och då till himlen höjes
din forskarblick, du spanar där,
att solars banor släckas,
och världar gå i kvav,
och stjärnsystemer släckas
i eterns djupa hav.
Du hör röster ropa:
allt är förgängelse,
och tid och rum tillhopa
ett hemskt oändligt fängelse.

Och dock, om du i tvivel sjunkit ner
och dröjer dystert grubblande vid vägen,
du griper åter ditt baner
och bär det genom öknen oförvägen.
Vad mer, om spejarblicken ser,
hur bort från fästet tusen solar fejas?
Vad mer, om stjärneskördar mejas
som gyllne säd av tidens lie ner?
Vad rätt du tänkt, vad du i kärlek vill,
vad skönt du drömt, kan ej av tiden härjas,
det är en skörd, som undan honom bärgas,
ty den hör evighetens rike till.
Gå fram, du mänsklighet! var glad, var tröst,
ty du bär evigheten i ditt bröst.

Viktor Rydberg.

*

Sanningen

Sanningen har i alla tider varit fruktad och hatad av mörkrets makter. Men vi minnas Kristi ord: "Endast sanningen kan göra eder fria."

"Den som känner sanningen, men ändå ej säger henne, är en eländig stackare" — har en vis man yttrat. "Om av sanningen uppstår skandal, är det bättre, att skandal uppkommer än att sanningen fördöljes" — sade kyrkofadern Heironymus.

Sanningen hämnar sig alltid på sina fiender liksom lögnen på sina vänner. Du vet ej stunden, då du dör, betänk dig därför, vad du gör! Vi ha alla att ta konsekvenserna av våra handlingar, ingen handling i vårt liv undgår sina följder. Intet är förborgat, som ej skall bliva uppenbarat, intet fördolt som ej skall bliva känt — Sanningsfursten egna ord.

Intet är för själen ljuvligare än sanningen själv. Min själ är sjuk, och så är syndens vana; i varje småsak plär den ofärd ana; av fruktan att bli spilld den själv sig spiller och går så blint i egna giller — så lät alla tiders störste skald drottningen i "Hamlet" tala. Ett dåligt samvete är människans farligaste fiende. Ingen, som plågas av samvetskval, känner sig väl. Ett gott samvete är den bästa huvudkudde. Vad är då samvetet? Jo, säger en indisk tänkare, samvetet är den moraliska lagen och känslan för det rätta inom oss. Och endast den religion, vars kärna är moral, har något värde.

Frukta icke sanningen! Den vill dig intet ont. Oss söver smickrets röst. Hör sanningens en gång! Må en var som vill sitt eget väl betänka och aldrig förgäta, att hedersplatsen i högsätet är sanningens plats! Då skall dig ock väl gå, så länge du har din tillvaro i denna värld.

---

ofrihet överhuvud. Vi förmådde t. o. m. behålla vår egen nordiska rätt, denna blev aldrig utbytt mot den romerska rätten, för vilken kyrkan under medeltiden hos oss förgäves arbetade. Vårt avlägsna läge och våra fria bönder ha räddat oss. Bönderna voro alltid i stånd att finna goda ledare.

Luthers reformation omfattades av nästan alla germaner, i vilket land de än bodde. Där se vi, huru riktigt den världsliga kyrkan dömde, då den med varje medel sökte oskadliggöra germanerna. Dessa voro fortfarande i hög grad splittrade och kommo därför nära sin undergång, när kyrkan organiserat sitt nya verktyg, *jesuiterna*. Det är lärorikt att se, huruledes ett land med blott en million människor kunde övervinna världsmakterna och omöjliggöra jesuiternas världsvälde. Detta torde knappast kunna tydas på annan väg än den att kyrka och jesuiter omsorgsfullt skjutit åt sidan alla starkare ledande krafter, så att den överväldigande världsmakten icke kunde hålla stånd mot de underlägsna och splittrade protestanterna.

I våra dagar stå vi inför nödvändigheten att fortsätta Luthers reformatoriska arbete och att ordna för vår stam på ett fullt tillfredsställande sätt. Artfrämmande, internationella krafter ha emellertid f. n. bemäktigat sig herraväldet i världen och de trycka och pressa germanerna på alla områden. Vi behöva och fordra självständighet för tanke och handling; *de* vilja inarbeta solidaritet och erkänna icke det berättigade i olika människors olika behov. De erkänna icke tillvaron av ärftliga olika raser. På samma gång de frukta germanerna, förneka de också deras särskilda gåvor och livsbehov. De stå i grunden i samma förhållande till oss som Karl den store stod till nedersacharna. De självständiga bland dessa och även deras kultur behandlades som sataniska; *vi* anses icke mycket bättre och våra kultursträvanden icke heller. Den *judiska* själen, som organiserat kyrkan och även så mycket annat i det moderna samhället, är av naturen alldeles olika den *germanska* själen. De förstå icke varandra. Den ena trivs icke i den andras organisation.

Tala vi först om kyrkan! Den grundades på Jesu förkunnelse, som uppfattades mycket väl både av judar och andra dåtida folk. Det var judiska krafter, som utarbetade hans lära för folken runt Medelhavet. De judiska lärjungarna drogo naturligt nog fram det, som de själva förstodo i hans lära och det som de hade behov av. Däremot lämnade de å sido det som de ej kunde för sina behov använda. Vi finna åtskilligt i evangelierna, som vi nordbor förstå och värdera, men som ej är tillräckligt framhållet i kyrkoläran, vilken däremot är inmängd med judiska föreställningar, som vi ej värdera och t. o. m. med mycket, som vi finna vara felaktigt. Luther hann omöjligen med allt, som måste utföras för att sätta kyrkoläran i full överensstämmelse med Jesu förkunnelse enligt vår uppfattning. *Detta måste göras i vår tid.* Likaså måste vårt sociala liv fullt befrias från romerska rätten. Vår germanska uppfattning om individens rätt och plikt samt om jordens betydelse för samhället måste komma till heders igen.

Den strid, som pågår, gäller den nordiska själens vara eller icke vara. Våra motståndare förneka den själens betydelse, men på samma gång bekämpa de den med alla medel och äro synbart rädda för dess förmåga. Demokratien anser alla människor likvärdiga och lika berättigade; allt som sker och för framåt skulle vara massans verk. Förargåvornas betydelse förnekas, men alla självständiga skjutas åt sidan som farliga eller obekväma. För oss är sanningen detsamma som överensstämmelse med verkligheten, i demokratien bestämmer majoriteten över vad som är sant och osant. Man vill t. o. m. bestämma över den vetenskapliga forskningens resultat. Särskilt svårt är det för ärftligheten att göra sig behörigen gällande. Demokratien vill omforma levande varelser. Huru detta kan ske, visade Karl den store och i våra dagar Sovjet.

Huru ställa sig nu vår tids germaner till den pågående striden för tillvaron. Vi kunna bland dem urskilja tre huvudgrupper: först förarna och alla för vår kultur framträdande kämpar i stort och smått; vidare de många sovande, ljumma och viljesvaga, som ej äga kraft att framträda, men som i allmänhet söka följa med tidsströmningen; slutligen de många nordiska män och kvinnor, som tagit tjänst hos internationella makthavande, gå deras ärenden och taga av dem sin belöning. Profitbegäret kan nog här mättas, men var är sunda förnuftet?

Det är ganska förklarligt, att våra motståndare förneka germanernas gåvor och samtidigt söka tränga ut oss som besvärliga, farliga eller obekväma. Däremot är det svårt att sätta sig in i de germaners tankegång, som förneka den egna rasens säregna ärftliga gåvor. Ännu värre är det, när en german hjälper till att uttränga egen ras och hämma dess efterväxt. *Här måste vi träda fram med kraft* och söka bilda en sådan opinion bland vårt folk, att nämnda missriktningar ej längre bland oss kunna komma i fråga.

E. Almquist.
Professor emeritus.

Historiska muséets utställning.

Statens historiska museum har under december anordnat en utställning av fornfynd från Sigtuna. De utställda föremålen voro företrädesvis sådana, som tillvaratagits sista tio åren. Utställningen flyttas från huvudstaden runt i landet, först till Sigtuna och Uppsala, och är museets första ambulerande utställning.

De exponerade fynden äro vetenskapligt sett synnerligen värdefulla. Ett av de märkligaste är en kopparplatta med runinskrift, daterad omkring 1100, av vilken framgår att "hedendomen" vid denna tid ännu existerade i Sigtuna jämsides med kristendomen.

Vikingaättlingar i Ungern

Etnologen Eugen Meznerich gör i ett nyligen utkommet arbete gällande, att de i det tidigare ungerska sydliga komitatet boende bunjevazerna äro av nordiskt ursprung. Deras anor kunna ledas tillbaka till vikingarna, som under sina färder kommit till ostkusten av Adriatiska havet, varifrån de senare begivit sig till Sydungarn. Här skulle de under århundradenas lopp ha antagit kroaternas och serbernas språk och seder. Deras namn, "bunjevaz" (= de hitflyttade) och deras med slaviska ändelser försedda germanska familjenamn tyda, enligt forskaren, bestämt på, att de äro ättlingar av nordmännen.

"Sverige i bojor"

En tysk iakttagares uppfattning av läget.

I novembernumret av den ansedda tyska tidskriften "Der Weltkampf" (utgivare Dr. Boepple, München), vilken står den nu på makten i Tyskland insisterande nationella oppositionens ledande kretsar nära, återfinnes en märklig redogörelse över svenska förhållanden, vittnande om den uppmärksamhet varmed Tredje Rikets män följa utvecklingen också i vårt land. Vi återge här nedan några utdrag ur densamma.

"Man behöver endast tre gånger ha studerat Stockholms dagliga tidningar för att förstå att makter äro i verksamhet för att fullt medvetet bibringa svenska folket en alldeles falsk uppfattning om det tyska. Vad som t. ex. säges om Adolf Hitler i de svenska tidningarna av alla schatteringar konkurrerar framgångsrikt med det vansinne som föres till torgs i Tysklands borgerliga och marxistiska press. Alla viktiga underrättelser om vår frihetsrörelse undertryckas, men överfallen på våra S. A.-män skildras i gammal känd stil: "Sammanstötningar mellan kommunister och nazister. Fyra arbetare sårade." Den svenska pressen, alltifrån kommunisterna till de konservativa driver med sådan ihärdighet denna taktik, att man ovillkorligen frågar sig efter källan till de mångsidiga berättarna. Källan heter: *Juden*.

I Sverige finnas ungefär 10,000 judar, av vilka en betydande proc. lever i Stockholm. I restaurangerna sitta de vid vartannat bord, i fotografernas fönster pråla deras fotografier, i bankerna trona de och i affärerna samlas de.

Deras andliga övermoses heter Karl Otto *Bonnier*. Han äger Sveriges största förlag, utger magasiner och tidskrifter, besitter det liberala organet Dagens Nyheter samt innehar aktier i Svenska Dagbladet, Sveriges förnämsta tidning. Han utövar det starkaste inflytande över den svenska pressinformationen, behärskar telegrambyrån "TT." och den samtliga svenska litteraturen.

Andra judar, såsom *Aschberg*, 'Sveriges Barmat', Mannheimer, Philipsson, Nachmansson, spela inom svenskt affärsliv en högst betydande roll. Stockholms Wertheim, 'Nordiska Kompaniet', lyder under juden Sachs. Läkarekårens förjudning är redan i stor utsträckning genomförd.

Bryggan mellan judarna och svenskarna utgör det förmodligen halvjudiska bankhuset *Wallenberg*, i vars klor tobaks- och sockermonopolen till största delen befinna sig, liksom uppenbart även spritmonopolet. Monopolen få nämligen i Sverige icke vara statliga, staten får allra högst äga 'andel' däri. Man kallar det 'halvstatligt'. Till Wallenbergarna hör vidare Stockholms Enskilda Bank. I direktionen för denna sitter nu — precis som företrädaren i ämbetet herr Printzschöld — riksmarskalken baron Trolle, vilken bekläder Sveriges högsta hovfunktion och som i samma ögonblick han övertog riksmarskalksämbetet 'automatiskt' inträdde i direktionen för Stockholms Enskilda bank. Det leder alltså direkta förbindelser mellan huset Wallenberg och Bernadottes hov.

Sålunda dela och regera Bonnier och Wallenberg. Den ene härskar över pressen och kulturlivet, den andre över det ekonomiska livet. Adel och kungahus simma gladeligt i deras farvatten. Adeln är till stor del internationellt inställd, till hälften av främmande härkomst, delvis förjudad. Den kungliga dynastien blev som bekant på sin tid införd från Frankrike... Frimureriet är i Sverige synnerligen starkt. Konungen är landets högste frimurare.

Sveriges skattepolitik motsvarar ungefär vissa andra länders. Lantbruket bringas av de storkapitalistiska bolagen och bankerna till undergång. Det svenska jordbrukets skuldbelastning uppgår till omkring 80 proc. I städerna finner man delvis arbetslöshet och som en följd därav tillbakagång i nativiteten, demoralisation och slutligen bolsjevism.

Borgardömet, vars främste företrädare *Ekman*, 'Sveriges Brüning', fått det vackra binamnet 'vågmästaren', företer även i Sverige betydande schatteringar. För besökare visar det en glad, enhetlig bild. Genom sin egoistiska, asociala och fega inställning driver det arbetarna i marxismens armar.

Lyckliga Sverige... Ja, ännu kan man kanske, jämfört med eländet hos oss, kalla det lyckligt. Men snart, mycket snart, kan detta sköna land störta i precis samma hunger, nöd och förtvivlan som andra länder. Förarbetet är gjort. Ett slag av Världsfinansens näve var tillräckligt för att bringa 'det stolta Albion' på knä — en obetydlig vink från Världens Herrar kunde på en gång störta det lilla Sverige i den dödande avgrunden."

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm·

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Frukost ½9—½2
Middag ½2—7
Kväll 7—½12

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Klas Horn
80 Hornsgatan 80

Litteratur

Ryssland under Juda.

"La russie sous les juifs" och "Mille preuves irréfutables d'un crime prémédité" står det på omslaget till en nyligen på franska. Edition Baudiniére, Paris, utkommen bok, som i detalj blottar judarnas delaktighet i den "ryska" revolutionen och deras brottsliga spel bakom kulisserna i den därpå följande "sovjetstaten". Författaren är en ryss vid namnet Petrovsky, numera bosatt i Paris. Boken har väckt stort uppseende i Frankrike, enär den berör förhållanden, som den judebehärskade världspressen bemödat sig om att hemlighålla.

Efter en kortfattad historisk återblick behandlas i nitton dryga kapitel (380 sid.) det nuvarande politiska, ekonomiska och kulturella tillståndet i Ryssland. Författaren belyser med ovedersägliga fakta, huru judarna planlagt och genomfört revolutionen, tillskansat sig makten och tvingat det godtrogna ryska folket in i det mest förnedrande slaveri och barbari historien känner. De olika kapitlen behandla kyrkan och religionen, familjen och barnen, industrien och industriarbetarna, transportväsendet, skatterna, skörden och hungersnöden, det s. k. rättsväsendet, terrorn, revolterna, röda armén, tjekan o. s. v. I ett supplement lämnas en värdefull överblick över antisemitismens utbredning i bl. a. följande länder: Tyskland, Österrike, Ungern, Tjeckoslovakiet, Rumänien, Grekland, Polen, Lettland, Litauen, Frankrike, England, Palestina, Egypten, Turkiet och Nord-Amerika.

Boken är tillägnad det ryska folket och försedd med följande motto: Puisse ce livre ouvrir les yeux à tous les autres Peuples Chrétiens afin qu'ils s'unissent pour vaincre leurs oppresseurs" (Må denna bok öppna ögonen på alla andra kristna folk, så att de måtte förena sig i kampen mot sina förtryckare).

Petrovskys högaktuella, objektivt upplysande skrift erhålles i Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59, Sthlm. Pris kr. 5:50.

Guldströmmen till Paris.

Sedan mitten av september ha de tre staterna Amerika, England och Tyskland sett sina guldbehållningar minskade med sammanlagt nära 800 milljoner gulddollars. Omkring hälften av allt det guld, som lämnat nationalbankerna i New York, London och Berlin, har hamnat i Paris. Huvudparten av den övriga guldströmmen under tiden september—november absorberades av Schweiz, Belgien och Holland.

U. S. A:s arbetslösa.

Enligt vad ordföranden i den fackliga amerikanska landsorganisationen meddelar uppgick antalet arbetslösa i U. S. A. vid början av december till 6 miljoner och väntas under januari 1932 komma att stiga till 7 1/2 miljoner.

GYMN

TIDSKRIFT FÖR NORDISK RAS- OCH KULTURFÖRNYELSE

Motto: Hälsa — Karaktär — Skönhet

Fjortonde häftet nu utkommet.

Ur innehållet: Massans själsliv av Axel Haerberger, Skolan och karaktären av Julius Juhlin, Den svenska konstens förfall av K. M. Hentzel, Skönhetsideal, ras och charme av Rolf Nordenstreng, Gest och psyke av Carl Brandt. — Konstnärliga och litteräsa bidrag av Stig Blomberg, C. E. Carlberg, Ejnar Eklöf, Ossian Elgström, Greta Gerell, Gunnar Henningsson, Oscar Hullgren, Anders Jönsson, Bruno Liljefors, Einar Malm, Bernhard Oscarsson, Tore Strindberg, Olof Thunman m. fl.

Årsabonnemang (4 häft.): Kr. 4:—. Pren. genom posten eller per postgiro 4024. Red. o. exp.: Karlaväg. 59, STOCKHOLM

Sverige i Holgersons-perspektiv

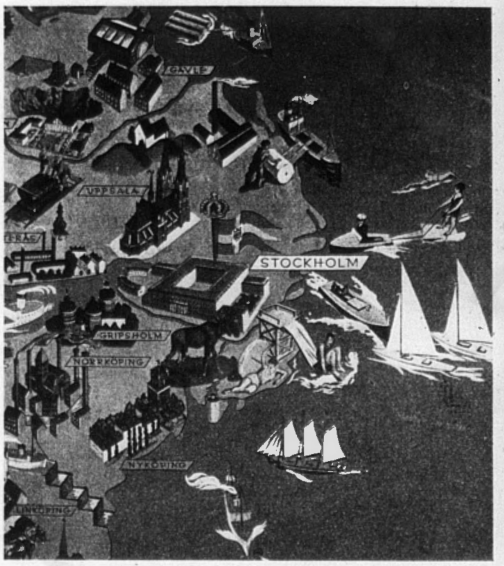

En Sverigekarta i Nils Holgersons-perspektiv är den senaste nyheten inom den svenska utlandsreklamen. Sedan i det närmaste ett år tillbaka har Svenska Trafikförbundet — det centrala organet för vår turistpropaganda utomlands — förberett detta synnerligen krävande kartarbete, som avser att ge Sverigeresande en omedelbar och åskådlig föreställning av landets natur, kultur och näringsliv genom ett stort antal — över 300 stycken — i kartan inlagda bilder och figurer, vilka var och en på sin plats representera vad som är mest karaktäristiskt för ifrågavarande trakt.

Bildkartan, vars format är ej mindre än 180×110 cm. utgör tekniskt sett ett framstående arbete. Den har ritats hos Kartografiska Institutet i Stockholm och tryckts i 9-färgs offsettryck. Närmast är den avsedd att upphängas i resebyråer, bibliotek och andra offentliga lokaler samt på turistutställningar. Dessutom har utgivits en särskild upplaga i vanlig affischstorlek, som hopvikts till broschyrformat.

Vi återge här ett avsnitt av kartområdet närmast kring huvudstaden.

Rabbinskola i Polen.

Huvudstaden har åter hedrats av besök av en utländsk rabbin, som varit här för att vinna deltagande och ekonomisk hjälp åt sina "stackars förföljda trosförvanter" i Ryssland. Rabbin Rybak kom hit såsom representant för Polens rabbinförbund. För den, som tagit del av officiella uttalanden från senare tid i ledande judiska trosorgan, erbjuder det åtskilligt av överraskning att erfara om de under rådande sovjetregim pågående förföljelserna i "paradiset", där judarna inneha makten inom staten såväl som kommunistpartiet.

Alla världens judar äro för närvarande, berättar rabbin Rybak, sysselsatta med att bispringa sina stackars förföljda trosförvanter i Ryssland. På gränsen mellan Ryssland och Polen finnes en plats vid namn Kleck, där man håller på att uppföra en rabbinskola för 300 rabbinkandidater och flyktingar; vilken snart skall vara färdig. Det är för denna rabbinskola Rybak är ute på propagandaturné. I Kleck ha redan stora skaror samlats, både gamla rabbiner och unga kandidater, vilka alla flyktat från Ryssland, "för sin religions skull på det gräsligaste förföljda." Judar i övriga länder hjälpa nu till med finansierandet av den nya rabbinskolan, och när de unga kandidaterna äro färdiga med sina studier, skickas de ut till olika församlingar i Europa och Amerika — på alla platser där det finnes judar.

Man kan utgå ifrån, att herrar Bonnier, Sachs et Company skola finna ändamålet högst behjärtansvärt. Det behövs ju rikligt med rabbiner för den blivande "världsrevolutionen", ty utan dessas hjälp lära de "revolutionerande' proletärerna i alla länder ej komma långt med uppbyggandet av sina "lyckoriken".

Bistra utsikter!

Som "bistra utsikter" karaktäriserar Bonniers D. N. med vemod i rösten de perspektiv, som öppnats genom det framkomna socialdemokratiska förslaget att bilda studiecirklar i syfte att lära folket "konsten att läsa tidningar". Inte var det meningen, att gemene man skulle blanda sig i "den högre politiken" därför att han begåvats med medborgerliga fri- och rättigheter. Det borde en politiker som hr Backlund, eljest så bevandrad i det mosaiska systemets irrgångar, ha förstått. I en artikel i de socialdemokratiska kvinnornas organ "Morgonbris" skriver han tämligen respektlöst:

"De (studiecirklarna) vilja upptaga de stora dagliga tidningarna till jämförande studier: jämföra tidningarnas innehåll, göra upp tabeller över vad tidningarna tala om, tala för, förtala och förtiga; tavlor i svart och vitt över dagspressen. Jag vet icke, hur man ämnar i detalj organisera dessa studier. Den bästa metoden förefaller mig vara stickprovsmetoden. Man tar en hel rad tidningsnummer av helt olika färg och alla av samma datum. Man gör upp en tabell över de viktigaste händelserna den dagen; alltså över vissa fakta. Man antecknar vad utrymme de olika tidningarna ägnat dessa fakta. Ett tiotal dylika stickprov vore nog för att belysa de olika tidningarnas relativa intressen och framför allt angiva området för vad som är för dem alla gemensamt. Det skulle på så vis bli möjligt för även en liten grupp inom en läsekrets att påverka sin tidnings innehåll och karaktär."

Man förstår rätt väl, att det Bonnierska husorganet med dess hittillsvarande roll inom svenskt upplysningsväsen ej kan känna sig tilltalat av slikt framtidsperspektiv.

Vår Kamp.

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad. Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Varer svenske!
Redaktör: S. Lindholm.
Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.
Å varje postanstalt samt direkt från redaktionen.

Provnummer på begäran gratis!

Bakom »Folkviljans» kulisser . . .

Forts. fr. sid. 1.

undanbett sig återval till styrelseval, valdes till styrelseledamot kapten Gustaf Reuterswärd . . .

Direktör Leijon anhöll att till protokollet få anteckna, att han ansåg det nu förefintliga sambandet mellan Tidningarnas Telegrambyrå Aktiebolag och Aktiebolaget Radiotjänsts ledning olämpligt."

Stockholms-Tidningens Aktiebolag.

Vid. Stockholms-Tidningens Aktiebolags bolagsstämma den 4 aug. 1931 voro nedanstående aktieägare representerade:

Direktör E. V. Carlsson. Ombud för A/B Stockholms-Tidningens Intressenter	1363 aktier
Direktör Erik Åkerlund	155 »
Direktör R. Rausing	33 »
Kamrer I. Westerberg	1 »
Hovrättsnot. Hugo Leijon	98 »
	S:ma 1650 aktier

Stockholms-Tidningens Aktiebolags styrelse utgöres av: hovrättsnotarien Hugo Götrik Emil Leijon, bokförläggare Erik Åkerlund och direktör Eric Valfrid Carlsson, samtliga i Stockholm, samt direktör Ruben Rausing, Djursholm. Suppleant är redaktör Eskil Sundström, Stockholm.

A.-B. St.-Tidningens Intressenter.

Aktiebolaget Stockholms-Tidningens Intressenter, som har till ändamål "att äga och förvalta aktier i Stockholms-Tidningens Aktiebolag och andra aktier eller värdepapper", besitter den stora huvudparten av aktier i Stockholms-Tidningens Aktiebolag. Vid Intressentbolagets ordinarie bolagsstämma den 15 maj 1931 voro följande aktieägare anmälda:

Direktör E. Carlsson	200 aktier
Direktör F. M. Leijon	33
Hovrättsrådet Hugo Leijon ..	33 »
Direktör I. Nordgren	1 »
Chefredaktör Eskil Sundström	1 »
Fru E. Wastesson	1 »
	S:ma 269 aktier

Styrelsen i Aktiebolaget Stockholms-Tidningens Intressenter utgöres av Direktör Frans Emil Leijon med direktör Eric Valfrid Carlsson som suppleant.

*

Av ovanstående framgår, att Aktiebolaget Stockholms-Tidningens Intressenter företräder den överväldigande majoriteten av Stockholms-Tidningens Aktiebolags aktier. Tills året 1930 innehades aktiemajoriteten av direktör F. M. Leijon, som då överlät huvudparten av densamma på direktör E. Carlsson samt en mindre del på direktör Erik Åkerlund, Stocksund. I samband härmed skedde en ökning av aktiekapitalet från 2 till 4 miljoner kronor. Vid extra bolagsstämma med Stockholms-Tidningens Aktiebolag den 12 juni 1930 utträdde dåvarande ledamöterna direktör F. M. Leijon och chefredaktör Erik B. Rinman ur styrelsen och invaldes i stället direktör E. Åkerlund och direktör R. Rausing, Djursholm. Direktör Carlsson, som numera står för aktiemajoriteten, representerar med sitt innehav generalkonsul Torsten Kreuger broder till vår berömde finansman Ivar Kreuger. Stockholms-Tidningens allmänna verksamhet tyder på självständighet visavis den Bonnier-Wallenbergska finansgruppen och orientering åt det Kreugerska finanshållet.

Aftonbladets Aktiebolag.

Vid extra bolagsstämma med Aftonbladets Aktiebolag den 15 april 1930 voro följande aktieägare företrädda:

Direktör Arvid Sohlman	219 aktier
Kandidat Sten S:son Ankarcrona som ombud för ett större antal smärre aktieägare	445 »
Fru Irma Broms	1 »
Chefredaktör T. Telander	1 »
Civilingeniör Gunnar Dalin ..	1 »
	S:ma 667 aktier

Aftonbladets Aktiebolags styrelse utgöres av: chefredaktör Theodor Telander, advokat Sven Byström, kapten Sven Oscar Wijkman, direktör John Hampus C:son Lemke och löjtnant Carl Erik Wilcke, samtliga i Stockholm. Suppleanter äro direktörerna Ragnar Emanuel Lönnell och Carl Gustaf Malm, begge i Stockholm.

Aftonbladet företräder i närvarande tid den mera nationellt betonade riktning inom högern, som icke är tillfreds med den "officiella", Lindman-Trygger-Ljunglundska högerpolitiken med dess kosmopolitiska inställning. Tidningen har på senaste tid visat tecken till att vilja återuppliva traditionerna från Hierta, och man får hoppas, att den måtte lyckas i sin deklarerade avsikt. Aftonbladets allmänna verksamhet tyder på självständighet visavis den Bonnier-Wallenbergska finansgruppen och orientering åt det Kreugerska finanshållet.

Nya Dagligt Allehandas A.-B.

Nya Dagligt Allehandas Aktiebolag omfattar sammanlagt 3,500 aktier. De större aktieägarna äro:

Redaktör Leon. Ljunglund ..	1427 aktier
Amiral Arvid Lindman	1005 »
Direktör C. F. Tranchell	250 »
Fil. dr. G. Wallgren	205 »
Advokat Claes Östberg	185 »
Handels A/B Nicolai Johansson	50 »
Förste livmedikus C. O. Olin	25 »
Major Folke Lundeberg	25 »
Direktör J. A. Björklund	20 »
Fil. d:r Ivar Öman	12 »
	S:ma 3204 aktier

Styrelsen i Nya Dagligt Allehandas Aktiebolag utgöres av: chefredaktör Leonard Kristian Vinfrid Ljunglund, redaktör Carl Nestor Jacobsson, fil. d:r Hjalmar Gabriel Wallgren och civilingenjör Sten Axelsson Westerberg, samtliga i Stockholm. Suppleanter äro: advokat Claes Andreas Östberg, Sollentuna, kapten Bernhard Fredrik Reuterskiöld, Stockholm och major Folke Olof Lundeberg, Stockholm.

Av ovan återgivna förteckning över aktieägare i Nya Dagligt Allehandas Aktiebolag framgår, att den överväldigande majoriteten eller 2,432 av samtliga 3,500 aktier ligger hos chefredaktör Ljunglund och amiral Lindman, vilka inneha respektive 1,427 och 1,005 aktier. Makten i tidningsföretaget delas alltså av högerpartiets ledare och chefredaktör Ljunglund. Från den senares sida har med bestämdhet hävdats, att Nya Dagligt Allehanda är absolut fri och oberoende, något som dock i betraktande av tidningens allmänna hållning förefaller den utanförstående egendomligt.

Beträffande den ene medbestämmande, amiral Lindman, har denne under sin långa tid som ledare för högerpartiet dokumenterat sig som en renodlad representant för det judiskt-internationellt orienterade storkapitalistiska intresset, med fast anknytning till den Bonnier-Wallenbergska finansgruppen, vars vägar i alla viktigare frågor han marscherat. Redan genom amiral Lindmans stora aktieengagemang är Nya Dagligt Allehandas "självständighet" betydligt reducerad. Av sådan har för övrigt ytterst litet kunnat förmärkas sedan tiden för löjtnant Segerstråles överplacering till Grand Hotel. Det hade blåst upp till storm kring Spritmonopolet, och Allehanda var då en respekterad motståndare till de Brattska skumraskmanövrerna. Ryktet förmäler, att dr. Bratt en dag uppvaktat chefredaktör Ljunglund å redaktionsrummet och haft ett timslångt samtal med honom. Efter samtalets slut inkallades de båda redaktionsmedlemmar, som dittills företrädesvis skött kampanjen mot Spritmonopolet, och delgavs dem order att omedelbart upphöra med sina skriverier i ämnet. I samma veva transporterades 200 av löjtnant Segerstråles aktier i Nya Dagligt Allehandas Aktiebolag på chefredaktör Ljunglund och hans återstående 100 på amiral Lindman. Löjtnant Segerstråle flyttade över från Nya Dagligt Allehanda till dåvarande Bratts Grand Hotell, där han etablerade sig som verkställande direktör med högre lönevillkor än någon annan tjänsteman i staten.

Denna händelse betydde för Nya Dagligt Allehanda ingenting mindre än en själsomvändelse. Det intelligenta bladet var ej längre att räkna bland Spritpanamats fiender utan som dess nära nog varmaste anhängare. Den friska fläkten var försvunnen från tidningen, där en "filosofisk" aera tog vid, som artat sig allt vattnigare ju mer tiden framskridit. En utbredd mening vill göra gällande, att ytterligare finansiella transaktioner sedermera ägt rum, varigenom tidningens "självständighet" gjorts än mer illusorisk och dess beroende av den Bonnier-Wallenbergska finansgruppen fullkomnats. Mot bakgrunden av Nya Dagligt Allehandas allmänna verksamhet under senare år saknas även anledning betvivla uppgiftens riktighet.

—*n.*

GILLAR NI

Nationens strävanden

?

VERKA DÅ

för dess spridning bland vänner och bekanta!

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Kr. 3: —

En ropande röst i öknen

om det judiska världsherradömet

Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Spritmonopolets papper på bordet . . .

Forts. fr. sid. 1.

intrycket, att Konungen av hänsyn till inflytelserika storfinansiella intressen, vilka känt sig illa berörda av Monopolkontrollutredningens berättelse, icke ansett lämpligt framlägga densamma inför folket. Så mycket nödvändigare är det att en rättelse härutinnan snarast må komma till stånd, på det att icke någon skugga måtte falla på första statsmaktens roll i utövandet av sin höga konstitutionella funktion.

Särskild uppmärksamhet väckte på sin tid Eders Kungl. Maj:ts fattade beslut under Hjalmar Brantings andra ministär, då herr Richard Sandler beklädde posten som finansminister, att överlåta de 400 stamaktierna i Spritmonopolets huvudföretag, Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen, från staten till ett enskilt finanskonsortium på tio personer. Någon motivering för detta steg delgavs aldrig Sveriges folk; icke heller har det fått veta efter vilka grunder valet av ledamöter i tiomannakonsortiet utsetts. Eftersom Aktiebolaget Vin- & Spritcentralens stamaktier med sin rösträtt, 50 röster per aktie, mot preferensaktiernas en röst, behärskar besluten vid bolagets stämmor — varmed följer tillsättandet av verkställande direktör — står det klart, att detta tiomannakonsortium i verkligheten är den institution som utövar makten inom det "statliga" monopolet. Det är en allmänt känd sak, att bakom detta tiomannakonsortium döljer sig en enskild storfinansgrupp, vilken således är den, som realiter utser verkställande direktör i bolaget. Man frågar sig, om ett dylikt sakernas tillstånd ur stats- och folksynpunkt kan vara på sin plats, ej minst vid betraktande av, att samme bolagets verkställande direktör är utrustad med inköpsrätt beträffande Vin- & Spritcentralens vin- och spritinköp i utlandet, där ifrågavarande finansgrupp äger stora vinfabriker jämte -plantager. Det har vidare väckt stor uppmärksamhet, att herrarna i Spritmonopolet så ihärdigt motsatt sig alla försök att ge statsrevisorerna rätt att granska sprithandelsrörelsens verksamhet. Mot bakgrunden av Monopolkontrollutredningens sensationella avslöjanden kan saken möjligen förstås. I varje fall erbjuder icke den nuvarande revisionsanordningen med herrarna Kvarnzelius och Bernhard Eriksson som speciella revisorer i Vin- & Spritcentralen någon betryggande garanti, då ifrågavarande personer från den tid, varunder alla här berörda missförhållanden förekommit, dokumenterat sig som odugliga för uppgiften. Genom Eders Kungl. Maj:ts beslut 1920 att på nämnda enskilda finanskonsortium överlåta de med bestämmanderätt utrustade stamaktierna frånhändes, såvitt jag kunnat finna staten, utan vägande skäl, åtminstone provisoriskt, greppet om förvaltningen och kontrollen över den jättelika ekonomiska hantering, som den svenska sprithandelsrörelsen representerar. Framför allt i skydd av denna transaktion ha de många påtalade missförhållandena inom monopolet under många år kunnat äga rum. Eders Kungl. Maj:ts överlåtelse skedde likväl med förbehållet, att staten när som helst skulle kunna återförvärva ägorätten till stamaktierna. Alla skäl tala för att denna återlösningsrätt snarast kommer till användning och att svenska staten måtte återförvärva sin rättmätiga egendom, som avhänts densamma.

Från skilda håll inom och utom riksdagen har den offentliga uppmärksamheten fästats på det förhållandet, att vad som passerat inom Spritmonopolet endast kunnat fortgå tack vare att ett så stort antal folkrepresentanter genom ekonomiska förmåner bundits vid regimen. Det har ej kunnat tillbakavisas, att en stor del av de riksdagsmän, som vid alla tillfällen motsatt sig en undersökning av de kritiserade förhållandena, ha direkt ekonomisk favör av den nuvarande regimen i form av avlöningar och arvoden. Även om representanterna icke skulle låta inverka på sig av dylikt, måste dock sakförhållandet betecknas såsom olämpligt. Det kan lätt ge spridning åt talet om korruption i den lagstiftande församlingen. Våra politiska partier, som i sin verksamhet äro beroende av privatekonomiskt stöd, ha mottagit och torde alltjämt mottaga understöd från jämväl de privatfinansiella kretsar, som äro intresserade i spritrörelsen, och finnes det mycket som tyder på, att vederbörande partier härav känna sig i viss grad bundna, hänvisade till att "hålla god min i elakt spel". Detta förhållande kan icke anses riktigt. Den tidning, som anses stå nuvarande regeringen nära, Svenska Morgonbladet, betecknade nyligen talet om korruption inom folkrepresentationen som osanning. Heltvisst önskar varje svensk, att dessa regeringsorganets ord äro sanningsord. Det är emellertid av vikt, att intet från statsmaktens sida underlåtes, som kan vara ägnat att borteliminera "det smygande förtalet".

På grund av vad jag sålunda anfört tillåter jag mig i underdånighet hemställa,

d e l s att Eders Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder i syfte att till statsverket tillrättaskaffa de penningebelopp som i statens Spritmonopol runnit statskassan förbi samt näpsa alla dem, som där gjort sig skyldiga till olagliga handlingar i eget vinstintresse;

d e l s ock att Eders Kungl. Maj:t måtte gå i författning om Monopolkontrollutredningens framläggande inför 1932 års riksdag samt om utredningens utvidgande till de områden av sprithandelsrörelsen, som hittills varit undantagna utredningen;

d e l s slutligen att Eders Kungl. Maj:t inför 1932 års riksdag måtte framlägga förslag om återförvärvande till staten av de ovan omnämnda 400 stamaktierna i Aktiebolaget Vin- och Spritcentralen.

Underdånigst

Elof Eriksson.

Uppskjut ej

att prenumerera på

NATIONEN

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

FREDAGEN DEN 1 JANUARI 1932

Vida Världen

Israels förste tjänare i Sverige.

Främst i raden bland det folkförslavande Israels många tjänsteandar i Sverige står i det närvarande vår celebrerade, med alla hedersbetygelser smyckade förre excellens, advokaten Eliel Lövgren, vilken i dagarna skördat en ny lager genom att offentligt rycka in till försvar för österlänningarnas allra sista affärspåhitt "EPA" mot svenska handelskåren. "Excellensen" nyttjas endast när det gäller större intressen, varav framgår att det här verkligen rör sig om ett dylikt. Man förstår så väl hans livliga indignation över att E P A-judarna från illasinnat håll karaktäriserats som "främmande" intresse,

ty för "excellensen" har det aldrig varit asiaterna utan svenskarna som utgjort främlingarna.

Den roll "excellensen" spelat i Sveriges politiska liv har varit enastående och förtjänar därför en smula närmare skärskådande. Efter förutvarande ledarens för Israels "liberala" parti, herr Nils Edéns vederbörliga befordran till hövding i vårt främsta län, blev det Eliels tur att visa sin skicklighet som "ledare" av Bonnierliberalismen. Visserligen hade detta parti långt tidigare överlåtit den aktiva kampen på avkomlingarna "socialismen" och "kommunismen", men under duktig ledning, om aldrig så litet, och med "liberala" pressen bakom sig, kunde det ännu spela en betydelsefull roll som mellanhand mellan Juda och det "dödsdömda" svenska samhället.

"Excellensen" började sin gloriösa politiska bana i Första kammaren 1910 — denna kammare som framför allt skulle representera förnuftet, ansvarskänslan och det mognade omdömet i gamla Sverige. Det var under hans ministertid 1917—1920 som den judiske "proletärbankiren" Olof Aschberg startade det för Sveriges revolutionering avsedda svenska kommunistiska partiet och som bemälde bankir med benäget biträde av huset Branting instiftade Svenska Ekonomiaktiebolaget — vilket allt kunde ske i största ro, eftersom en så "vidsynt" och "folklig" man som Eliel hade kontrollen över rikets justitie ärenden i sin hand. Naturligtvis var det ej heller någon tillfällighet att just han fick det viktiga värvet sig anförtrott att ordna "handelsavtalet" med Sovjetjudarna 1925. Dessa voro redan då stora aktieägare i "Svenska Ekonomiaktiebolaget". Under "excellensens" utrikesministertid 1926—1928 bereddes Sovjetjudarna tillfälle att helt övertaga den nämnda bankirfirman, som vars chef placerades ryssen Alexis Smirnov. Ekonomibolaget var som bekant i sin tur ägare av Allmänna Sparbanken.

"Excellensen" lämnade ingen möda ospard, när det gällde att underlätta arbetet för Israels speciella revolutionsparti i Sverige. Genom det under hans utrikesministertid genomförda "sovjetryska handelsavtalet" medgavs den revolutionära judendomen ett för svenska lagen oåtkomligt fäste i huvudstaden, varifrån konspirationerna för landets blodiga omstörtning fullt ostört kunde bedrivas. Det lär förutom "excellensen" ha funnits en person i underordnad ställning, som haft kännedom om intimiteterna från denna "affär", men han blev aldrig i tillfälle delge världen sina kunskaper — den unge officeren greps plötsligt av livsleda: en morgon hittades han självmördad genom giftgaser i sin bostad på Östermalm.

När strax därefter nominering till 1928 års riksdagsmannaval ägde rum, överraskades världen av liberala partiets avståndstagande från sin högtbetrodde "excellens" genom att rata honom såsom riksdagsmannakandidat. Skandal! Vad skedde då? Jo, Israels barn igångsatte en extra "liberal" valrörelse vid sidan om den officiella för sin trogne tjänare Eliel med själva Nordiska Kompaniet som valbyrå, riksdagsman Röing som hög valchef och hebreen Einar Josephsson som valboss. 100,000-tals kronor offrades för att få honom vald, 10,000-tals vykort med hans sköna bild kastades ut bland stockholmarna, de dagliga tidningarna flödade av hel och halvsidesannonser med "excellensens" tjusarbild, som i veckor strålade emot en, vart man vände ögat, på gator, husväggar och torg. Från alla håll och kanter susade det i öronen på stockholmarna, att bara de röstade på den förträfflige "excellensen", skulle allt gå dem väl i händer. Självaste Ivan Bratt lade sitt tunga ord i vågskålen. Resultatet av denna enastående valrörelse blev som man erinre sig, att "excellensen" endast lyckades erövra mosaiska församlingens egna röster, något enda tusental och alltså ej bli placerad. "Folkviljan" är nyckfull emellanåt. Det var en förskräcklig skandal. Men olyckan reparerades: ett medlidsamt landsting förbarmade sig och satte följande år in honom i Första kammaren.

Våren 1929 var den stora kuppen med Allmänna Sparbanken färdig, sedan "proletärbankir" Aschberg tagit hand om de tolv Herserudsmiljonerna jämte några "Snäck"-miljoner, vilka placerats i givande fastigheter i. Paris. "Excellensen" framträdde då inför Sveriges folk för att förklara, varför den stackars Gustav Svensson "råkat på obestånd". På ett möte i K. F. U. M. upplyste han, att olyckan hade sin grund i de höga räntor Svensson måst betala: som sparbanksdirektör hade han haft att betala 5 procent till insättarna och som direktör för fastighetsbolagen 6 procent ränta för lånen å inteckningarna. Vi veta emellertid, att han endast betalade räntor till de insättare, som av en eller annan anledning togo ut sina medel, varemot huvudparten av insättarna gingo förlustiga både kapital och ränta, då svindeln var mogen. Beträffande de 6 procenten på inteckningslånen är det även känt, att några sådana betalningar aldrig förekommo, utan tillverkades blott nya luftinteckningar å motsvarande belopp. Som försvarsadvokat för en rad bulvaner måste "excellensen" ha varit väl insatt i "mysteriet" och vetat, att det hela intet annat var än en av Israels barn i samarbete med en skara förtroendepampar iscensatt jättekupp för omhändertagande av småfolkets sparslantar. Men härom glömde han att yttra något i sitt tal i den kristliga lokalen.

En extra utmärkelse för de många stora tjänster han gjort österlänningarna i detta land förlänades honom genom valet som "opartisk" ordförande i "Klagomurskommissionen i Jerusalem". Araberna funno dock intet behag i hans "salomoniska" dom. Naturligtvis saknades han ej heller som Dolda Handens representant i Ådalskommissionen, där hans blotta närvaro garanterade mot varje opassande utläggning av rättsfallet.

*

Sankt Arturs blindbock.

I många och långa år har den bålde röde riddaren i Socialdemokraten, Sankt Artur, stridit för arbetarens frigörelse ur Kapitalets bojor. Han har skrivit otaliga, hänryckande ledare, sjungit Internationalen vid tusende möten, demonstrerat, motionerat och petitionerat mot Kapitalet. Allt medan Kapitalet haft sötebrödsdagar såsom aldrig förr i detta land. Huru förklara detta fenomen?

Jo, Sankt Artur var i likhet med så många andra ädla folkfrälsare i vår tid alltför ideelt lagd för att i sin heliga kamp kunna skönja verklighetens konturer. Han lyckades aldrig upptäcka den egentlige kapitalisten — vilken hade stor förnöjelse i hans kamp! — utan jagade ständigt efter kapitalistiska chimärer — gäldbetungade bönder, tjänstemän och företagare, vilka under trycket av hans "proletära" kamp drevos allt längre och längre in under Kapitalets ok.

Ännu i dag låter han sina hänförda skaror jaga Kapitalets chimärer. Det är en blindbock, värd att skådas av gudar. Ty ju mer han kämpar, desto mer växer fiendens makt och härlighet. Sannolikt kommer dock den dag då "proletären", Sankt Arturs hjälp förutan, finner lösningen på problemet — var kapitalisten är till finnandes. Det är inte uteslutet, att Sankt Artur också den dagen förflyttas från de luftiga rymder, där han nu har sin varelse, ned till vår prosaiska verklighetsvärld — och bliver seende.

*

Kollontay hyr ny lyxvåning.

Sovjetrysslands charmanta Stockholmsminister, Madame Kollontay, flyttar inom det närmaste från sin våning i ambassaden vid Karlaplan för att i stället slå sig ned i en dyrbar privatvåning Villagatan 15. Flyttningen motiveras med att sovjetambassadens verksamhet svällt ut i sådan grad, att ökat utrymme blivit nödvändigt.

Mot bakgrunden av Bonniers Nyheters meddelande nyligen att Madame Kollontays salong utvecklat sig till en samlingsplats för huvudstadens exclusiva societet kan man möjligen förstå den planerade förändringen. För samhällets revolutionering fordras ju bistånd inte bara underifrån utan också uppifrån. Herr Bonniers från Moskva hitkallade revolutionsexpert, den judiske massmördaren Lunatsjarskij försäkrade i sina uppmärksammade tal till Stockholmspubliken, att vi alls icke behöva ängslas för den kommande revolutionen som "kommer lika säkert som amen i kyrkan" — "det kommer att gå mycket lindrigare till här än det gick i Ryssland". Hans tvärsäkra omdöme beträffande Sverige grundade sig förmodligen på medvetandet om ras- och själsfränden Bonniers "suveräna" maktställning inom folkupplysningsväsendet samt Madame Kollontays förbindelser med "societeten". Dock, denna "societet" är ett, Sveriges folk något annat!

*

"Brattgroggen."

Tänk så mycken mat som går till spillo tack vare de där restriktionerna, skriver en författare i Aftonbladet. Visserligen sågo vi nyss chefen för Sarabolaget försäkra, att ingen mat längre hamnar i soptunnorna, men jag tillåter mig att ha min egen lilla mening om den saken.

Jag gick häromdagen in på en känd restaurang för att hastigt inmundiga en s. k. lättgrogg, tog plats vid ett bord och beställde av servitrisen "en Brattgrogg". I hennes ansikte kunde jag läsa, att hon ej förstod vad jag menade, varför jag frågade henne, om hon ej visste vad som menades med en Brattgrogg. Hon tog sig en funderare och svarade käckt: "Jovisst, en och femtio mat och 15 centiliter!"

Och ändå ha herrarna Peyron och Mild alldeles nyss förklarat för pressen, att det i Stockholm numera ej förekommer, att någon går på restaurang för att "äta" blott för ransonens skull!

*

"Världsdynastien" och Bank of England.

Banque de Frances, d. v. s. Eduoard Rothschild V:s djärva framstöt mot Bank of England, varmedels han hoppades kunna tvinga det brittiska imperiet på knä inför sin franska frimurarerepublik, fick oberäknade följder. I stället för att underkasta sig etablerade sig England i nationella samlingens tecken och bröt hänsynslöst med Guldet. Rothschild var härmed träffad på sin mest sårbara punkt. Han hade i syfte att göra England mört dragit till sig guld samt pundsedlar till ett beräknat belopp av ca. 10 miljarder francs. Genom engelska "nationalregeringens" upphävande av guldmyntfoten orsakades en minskning av pundets valör som beräknas ha medfört en förlust för franska banken av icke mindre än 3,3 miljarder franc. Naturligtvis kunde det dock aldrig ifrågakomma, att Rothskild V skulle ta förlusten, utan har redan överenskommelse träffats mellan Banque de France och franska regeringen om att franska skattkammaren övertar hela kursförlusten. Staten är också i Frankrike gentil!

Eduoard Rothschild V:s mindre lyckade framstöt mot Bank of England för i minnet hans berömde förfader Nathan Rothschilds attack mot samma bank för ett århundrade sedan. Nathan Rothschild, chefen för den av honom grundade engelska filialen av bankirhuset Rothschild, hade bl. a. genom de Napoleonska krigen skapat sig en enorm förmögenhet och önskade spela en dominerande roll på den engelska penningmarknaden. Men Banque of England, detta ärevördiga och konservativa institut, ville ej inlåta sig i samarbete med den judiske främlingen. Sålunda blev Nathan vägrad diskontering av en växel.

En dag senare uppenbarade sig bankiren i Bank of England och begärde att få en mängd pundsedlar inlösta med guld. Sedelpackorna voro så många och stora, att fyra betjänter åtföljde honom för att bära dem. Banken inlöste sedlarna, om också därigenom en stor del av dess guldförråd strök med, och man skrattade gott åt Nathans roliga infall. Men man skrattade mindre, när man följande dag såg honom återkomma, ånyo åtföljd av fyra betjänter, bärande stora packor sedlar. Man skrattade icke alls, då bankiren på tredje dagen återkom med sina fyra betjänter. Ty nu visade det sig, att bankens guldförråd icke räckte till för inlösandet.

Nathan Rothschild var dock, heter det, för klok för att vilja driva Bank of England till konkurs. Han hade blott velat visa banken, att han måste behandlas med respekt. Sedan han från banken erhållit ett ursäktande brev, inställde han sin aktion mot densamma.

*

Wiener-Rothschild och "den offentliga meningen".

Enligt meddelanden i olika österrikiska tidningar bildades i samband med Creditanstalts i Wien sammanbrott av bankens direktion under ledning av Rothschild en fond på 300,000 schilling, som skulle användas för att tillförsäkra sig vissa tidningars och journalisters tystnad. Betydande summor utdelades också ur denna fond till olika tidningar av en hög ämbetsman.

Creditanstalts direktion har sett sig föranlåten "dementera" uppgiften under framhållande, att det blott rört sig om en aktion i syfte "att riktigt och ingående informera utlandet om bankens ställning". — Något som visst behövdes i betraktande av det underbara sätt varpå herr Rothschild låtit miljonerna försvinna ur den ledande österrikiska bankens kassavalv för att hamna i Paris banker.

*

Lenin i jätteformat.

I Leningrad kommer enligt beslut av sovjetmyndigheterna ett Leninmonument att uppföras, vilket samtidigt skall tjänstgöra som fyr. Monumentet blir 110 meter högt och därmed det högsta i världen, mer än dubbelt så högt som Frihetsstatyn i Newyork.

*

Dagsbild från Tyskland.

I Tyskland går numera ej en dag utan att ädla, fosterländskt kännande män få sätta livet till för sin tros skull. Redan för åratal sedan, när Hitlerrörelsen började växa ut till en för judarna farlig maktkonkurrent, proklamerade dessa terrortaktik gentemot de nationella. Den judestyrda röda pressen med Rothe Fahne i spetsen uppfordrade — utan att myndigheterna sågo sig föranlåtna inskrida — arbetarna till mord å nationalisterna, som titulerades "arbetarmördare" o. dyl. På husen i arbetarkvarteren och annorstädes kunde i jättebokstäver läsas sådana uppmaningar till arbetarna: "stick ned de fascistiska svinen som galna hundar" etc. En mängd svaga individer läto även förleda sig att följa anmaningarna.

Varje dag håvar Liemannen in ett fång mördade och sårade nationalsocialister — till Jahves stora glädje, om man får tro den judiska religionen. Israel, som trodde sig genom denna terror under "borgerligt" regeringsskydd kunna ta död på rörelsen, räknade fel. Säkert har intet i så hög grad som denna terror i förening med myndigheternas sätt att se genom fingrarna därmed bidragit att tillföra densamma ökade sympatier från tyska folkets sida. Detta är just i färd med att sluta upp kring Hitlerska banéret. Juda och Rom hålla visserligen ännu i regeringstyglarna, men snart är tiden inne för dem att lämna makten ifrån sig åt andra — bärarna av den nya, Nordiska Världsåskådningen.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (235) MÅNDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1932 ÅRG 8.

Sveriges Hemliga Regering

Det demokratiska »Folkväldet» — beslöjad Finansdiktatur.

Bokförläggare Karl Otto Bonnier.

Bankdir. Marcus Wallenberg.

Enligt föifattningen tillkommer det Konungen att i statsråd styra konungariket Sverige. Med "demokratiska genombrottet" infördes emellertid i praktiken en ny, över konstitutionen gällande oskriven grundlag, att "Folkviljan" skall regera. Inför offentligheten upprätthålles också den föreställningen, att det är "folket självt" som utövar makten genom sina representanter och talesrör i pressen. I verkligheten förhåller det sig så, att Sveriges folk sedan åtskillig tid regeras av en liten klick oansvariga personer ur storfinansen, vilka våldfört sig på konstitutionen och förvandlat såväl den officiella statsmakten som det fria ordet i pressen till redskap åt sig, varmedels de under beslöjade former till egen vinning diktatoriskt bestämma över riksangelägenheterna och leda utvecklingen till folkets olycka. När en regering faller och en ny träder till, sker det på grund av denna Hemliga Regerings önskan. Konungen nyttjas som dekorativ skylt och tolereras så länge han lydigt finner sig i rollen. Dristar han omfatta en avvikande mening i någon fråga av vikt, låter man blott den radikala pressen, köra ett slag med republikhotet.

Vilka utgöra då Sveriges Hemliga Regering? Frågan bör ju intressera varje svensk medborgare. Svaret lyder: Husen Bonnier och Wallenberg. Ve den folkrepresentant eller regering som vågar antyda sanningen — dess öde är beseglat. Ve den tidning som skvallrar — den utsättes ögonblickligen för en mördande bojkott från de mäktige inom kapitalets värld. Ve den organisation som djärves bryta mot den oskrivna tystnadslagen — den placeras utanför lag och rätt såsom en samling obscura individer som ingen hederlig människa kan befatta sig med! Sanningen är ej mindre hatad av den moderna demokratien än någon tidigare historisk regim, snarare blott mer. Rollen som hemlig regering utöva husen Wallenberg och Bonnier i kraft av sina positioner inom det ekonomiska livet och upplysningsväsendet. Medan huset Wallenberg genom sin bank-finansiella makt dominerar kungliga hovet, den högre ämbetsmannavärlden samt en väsentlig del av landets ekonomiska liv och med sina förbindelselinjer företrädesvis omspänner samhällets övre skikt, behärskar huset Bonnier bokförlag, tidningspress, nyhetsförmedling och radio, med ett ord de instrument varmedels "folkviljan" dikteras, och omsluter framför allt kulturkretsarna och de breda lagren, där såväl inom partierna som annorstädes alla ledande personer direkt eller indirekt, medvetet eller omedvetet, äro underordnade det Bonnierska intresset. Den svenska pressen, där den ej äges av huset Bonnier och dess bulvaner, är på några få undantag när genom skuldsättning beroende av den Wallenberg—Bonnierska bankfinansen.

Tills för några år sedan sköttes de hemliga regeringsbestyren huvudsakligen av bokförläggare Karl Otto Bonnier, judedömets ledare i Sverige, och vice häradshövding Marcus Wallenberg i den sistnämndes privatbostad i Stockholm, där de bägge "diktatorerna" under saisonen dagligen höllo konselj, varvid behandlades alla frågor av vikt, såsom högre utnämningar i staten, partiernas och pressens ståndpunktstaganden etc. Omkring 1927, då herr Bonnier på allvar satte in sina maktresurser för bolsjevikrevolutionens genomförande, upphörde för en tid det intima samarbetet. Under något år såg man de bägge "diktatorerna" gå fram på skilda linjer utan regelrätt inre kontakt. Efterhand återknöts emellertid den tidigare intima förbindelsen. Herr Bonniers misslyckande på det revolutionära området hade kännbart isolerat honom från de konstitutionellt betonade kretsarna, medan herr Wallenbergs avsaknad av egna tidningar försvagat hans ställning gentemot den offentliga meningen. Gemensamhet i intressen på olika områden talade ju för en återgång till tidigare samverkan. Härtill uppenbarade sig en gemensam fara för dem båda: Ivar Kreuger, som utvecklat sig till en finansiell storhet av första rang, visade tecken till att vilja blanda sig i spelet, ryckande in på bägges domäner, inom bankvärlden och näringslivet såväl som pressen. Alltnog, vägarna förenades åter och den nyvunna enigheten beseglades genom invalet 1931 av herr Karl Otto Bonniers äldste son, bokförläggare Tor Bonnier, i Stockholms Enskilda Banks direktion.

Den officiella Hemliga Regeringen utgöres alltså i det närvarande av Stockholms Enskilda Banks direktion, den "härskande" demokratiens verkliga regeringskansli, varifrån direktiven utgå till de officiella statsmakterna och förmedlas till partiernas spetsar samt de tongivande i pressen, vilka från sina skilda utgångspunkter tillrättalägga opinionen inom respektive rayoner i önskad riktning. Då det bör ha sitt intresse för envar att känna de personer vilka ha säte och stämma i Sveriges Hemliga Regering, återge vi här namnen på de nuvarande ledamöterna av Stockholms Enskilda Banks direktion:

Bankdirektör Knut Agathon Wallenberg, ordf.
Vice häradshövding Marcus Laurentius Wallenberg.
Bankdirektör Jacob Wallenberg.
Bankdirektör Marcus Wallenber, j:r.
Kapten Oscar Wallenberg.
Riksmarskalken Erik Trolle.
Bokförläggare Tor Bonnier.
Generalkonsul Josef Sachs.
Bankdirektör Elias Arfvedsson.
Bankdirektör Samuel Julin.
Jusitierådet Johannes Hellner.
Generalkonsul Axel Axelsson Johnsson.

Huvudpersonerna i denna bankdirektion, som för närvarande utgör Sveriges Hemliga Regering, äro bankdirektören Marcus Wallenberg, riksmarskalken Erik Trolle och bokförläggaren Tor Bonnier. Herr Tor Bonnier har säte i direktionen i egenskap av bokförläggare Karl Otto Bonniers ombud. Riksmarskalken Trolle företräder den kungliga dynastien och hovet. Han inträdde automatiskt i funktionen samtidigt med övertagandet av det ledande hovämbetet efter företrädaren, riksmarskalken Printzschöld. Att förre riksmarskalken trivdes med uppdraget är känt, men det är osannolikt att så är förhållandet med excellensen Trolle. Regeringsledamoten Sachs, innehavare av N. K., Nova, Epa m. fl. israelitiska affärsföretag, representerar jämte rasfränden Bonnier det rena judiska intresset. De övriga regeringsledamöterna med undantag av generalkonsul Johnsson äro kända som uppskattade företrädare för det Wallenbergska finansintresset.

Den "härskande" demokratien finner sig utan att knysta i detta för Sveriges folk ödesdigra olagliga re-

(Forts å sid. 7.)

Frihetsbanéret

Furugård talar till folket.

När Birger Furugård fredagen den 22 januari trädde upp på packlåren på Hötorget för att tala till Stockholms befolkning, hade man en känsla av att det låg något historiskt över tilldragelsen. Under förevändning att folkupplopp vore att befara hade det regerande Juda genom sina många väktare tills nu lyckats hindra honom från att få hyra en lokal i huvudstaden, varifrån han kunde meddela sig med folket. Omsider yppade sig dock en möjlighet: Folkets hus-styrelsen medgav honom att få tala i en av sina salar. I sista ögonblicket bröts emellertid överenskommelsen. Men Furugård gav sig ej. Han begärde tillstånd att få tala på Hötorget, och myndigheterna kunde ej annat än villfara hans begäran.

På Hötorget mötte Furugård en till tiotusendet uppgående människomassa, väl till två tredjedelar arbetare och en tredjedel borgare — en fientlig publik, som mottog honom med ett intensivt sjungande av Internationalen och hätska tillrop. Den hade uppagiterats av judepressen till denna avoga hållning. Det tog också en god stund innan det var möjligt för honom att göra sig hörd. Men underverket skedde. Ifrån att vara fientligt inställd blev åhörareskaran alltmer intresserad, och mångenstädes, där man i början hörde agressiva tillrop, förnams under talets gång allt livligare applåder. Publiken kände, att den hade framför sig en ärlig man av folket. som talade sanningsord och ville dess bästa. "Dagen blev otvivelaktigt Furugårds", nödgades till och med Bonniers Dagens Nyheter i sitt referat konstatera. Men Socialdemokraten och det "kristliga" regeringsorganet Svenska Morgonbladet kunde ej underlåta att ånyo demonstrera sin kända sanningskärlek genom att bedöma åhörarna till 2,000 personer, då de i verkligheten uppgingo till flera gånger det antalet.

Det var nya politiska toner Furugård bjöd Stockholms befolkning på. Den fick höra såsom aldrig förr hur det numera är ställt i detta land, där främlingar tillskansat sig makten och i en falsk demokratis namn etablerat ett folkligt förtryckarvälde av hittills osett slag. Äntligen fingo stockholmarna veta vad den svenska nationalsocialistiska frihetsrörelsen, vårs ledare Furugård är, vill. Den vill Sveriges räddning ur förtrycket under överstatliga hemliga makter, vilka hota att föra vårt folk till undergång. Den vill en nordisk renässans, som bevarar folkets andliga och materiella kraft och hindrar främmande raser med fientlig inställning att skövla och våldföra sig mot landet. Talaren gav en belysande skildring av det rådande korruptionstillståndet samt lät ett stort antal av det härskande "demokratiska" systemets försyndelser passera revy — skandalerna i de statliga Sprit- och Tobaksmonopolen, den storfinansiella folkutplundringen genom storbankerna, detaljhandelns lamslående genom EPA-bolaget, Bolidenguldets bortschakrande till ett privat företag för en bråkdel av dess verkliga värde, regeringens svaghet och undfallenhet för kommunistelementen och storfinansen etc.

Genom sitt föredrag på Hötorget dokumenterade sig Furugård som på en gång den skicklige folktalaren och ledaren — mannen som vi alla länge väntat på och som Sveriges folk nu behöver. Under dagarna den 19—25 januari talade han vid möten i Göteborg, Vänersborg, Stockholm, Uppsala, Väddö och Norrtälje för sammanlagt omkring 20,000 personer, och överallt möttes han av livlig förståelse, flerstädes av stora ovationer. Isen är bruten. Andarna vakna.

God fortsättning, Furugård!

"KRISRIKSDAG"

Den regerande storfinansens partirepresentanter ha åter mött upp i Stockholm för handläggande av svenska folkets angelägenheter. Overtyren skedde med sedvanlig pomp och ståt, varom den dresserade "offentliga opinionen" vetat att underrätta medborgarna i alla landets kanter, som i de vackra talen fått nya erinringar om sina "representanters" varma intresse för deras lycka och välfärd. De folkvänliga bladen voro strax färdiga med sin karaktäristik av denna lagtima — "krisriksdag". Den internationella lånehimmeln är nämligen för ögonblicket förmörkad. marknaden flau — man är hänvisad till en viss återhållsamhet. I regeringens budskap till Sveriges folk finner man det gamla talet om "lysande finanser" och "våra stora möjligheter" något dämpat. Vi få i stället veta, att vi genom den internationella depressionen — alltså ej genom de svenska statsmakternas åtgöranden! — kommit i ett läge, som tvingar till inskränkningar, särskilt i fråga om försvaret och modernäringen.

Till ådagaläggande av sin goda vilja till sparsamhet med folkets medel presenterar regeringen en budget. slutande på summan 822,62 milj. kr. mot 874,25 milj. kr. föregående år. För balansering av statens inkomster och utgifter äskas emellertid nya och höjda skatter till ett belopp av 74 milj. kr., varav 12 milj. kr. uttagna genom extra inkomst- och förmögenhetsskatt för inkomsttagare å minst 6,000 kr., undantagandes bolag, 15 milj. kr. automobilskattemedel, 17 milj. kr. tullmedel för lyxbetonade varor och 22 milj. kr. höjda sprit- och maltskattemedel. Utgiftsminskningen går väsentligen ut över försvaret, som ensam får sina anslag beskurna med 8,9 milj. kr. Arbetslöshetsanslagen höjas från förutvarande 10 till 20 milj. kr. I egentliga lånemedel äskas 55,11 milj. kr. Riksdags- och revisionsarvodena sättas till 4,0 milj. kr., avbetalningen å statsskulden till 8,0 milj. kr. och räntor å statsskulden till 84,42 milj. kr.

Regeringens budskap vittnar ej om någon sinnesförändring i riktning mot ökad förståelse för vad landets och folkets väl kräver. Man fortsätter på de gamla vägarna, må vara en smula modifierat. Ännu finnes det ju svenska värden att förpanta hos det "hjälpsamma" lånekapitalet. Man söker förgäves efter en antydan om att regeringen skulle vilja tillrättaskaffa de hundratals miljoner kronor som "runnit bort" i de statliga Sprit- och Tobaksmonopolen. Annars hade dessa medel nu kommit väl till pass. De till Konungen från skilda håll ingivna framställningarna i sådant syfte,ha ej observerats. Att fjolårets handelsbalans visat ett importöverskott av ej mindre än 312 milj. kr. har ej föranlett något som helst försök att åstadkomma en plan till förnuftig folkhushållning, baserad på det egna näringslivets produktivitet. Det skandalösa tillståndet anses tydligen både naturligt och normalt. Särskilt upprörande är det sätt varpå jordbruket alltjämt pressas i misär. Man vill kantänka ej störa den framskridna process som syftar till den svenska bondejordens överlåtande på den judiska storfinansen. Det inhiberade stödet åt sockerbetsodlingen och den i utsikt ställda "hjälpen" till jordbruket genom möjliggörande för brukarna att inteckna också sina inventarier visar kanske tydligare än något annat vart herr Ekman syftar.

Regeringen Ekman har åter visat vad den går för, vems andas barn den är. Men Sveriges folk har genomskådat spelet. Dagen för befrielseverkets genomförande är inne. Den dag som betyder slutet på korruptionen och de hemliga makternas spel i gamla Sverige.

"Försvunna" armé-förråd.

I vår ledande artikel i decembernumret 1931, "Samhällets skydd", berördes de omfattande stölderna av vapen och amunition som särskilt under 1926 ägde rum från kronans förråd och som uppenbart stodo i samband med den planerade bolsjevikiska omstörningen i Sverige. Vi uppfordrade i sammanhanget även de herrar i Bonnierpressen, som nu så våldsamt gingo till strid mot den till samhällets skydd i elfte timmen startade "Munckska kåren", att lämna besked om "vart de tusentals gevär, karbiner och pistoler jämte amunition tagit vägen, som under senaste 10 åren 'försvunnit' ur arméns och flottans förråd men som ej kunnat trots polisens efterspaningar återfinnas vare sig i pantbanker eller auktionsaffärer." Men något svar på frågan kom ej.

Att den påtalade trafiken ej upphört fingo vi en påminnelse om genom den senast uppdagade amunitionsstölden vid Västernorrlands regemente. Under en fältskjutning försvunno från ett kompani ej mindre än 700 skarpa skott, varav dock huvudparten vid omedelbart anställt förhör och visitation återfanns hos sju värnpliktiga. På s. k. välunderrättat håll i Sundsvall var man genast på det klara med att amunitionsstölderna på förhand organiserats och att de åsyftade att tillföra den kommunistiska rörelsen i Ådalen amunition. Vid bataljonsförhöret vid regementet konstaterades även, att fem av de ertappade värnpliktige voro medlemmar av en kommunistisk organisation, de återstående två förklarade sig icke tillhöra något politiskt parti. Stölderna hade skett av olika bevekelsegrunder — "av misstag", "till minne av övningen", "för att förskaffa sig extrainkomst" etc.

När **krigsrätten, bestående** av krigsdomare I. Brynolf, bisittare notarie Göransson, kapten Löding och fanjunkare Qvist, var färdig med sin utredning, hade saken tillrättalagts i ett "demokratiskt" sett mer passande läge. I stället för fängelsestraff med sex månaders fängelse, straffminimum för förseelsen "tillgrepp av kronan tillhörig egendom", blev det några dagars vaktarrest och någon tias böter för de skyldiga. Bonniers TT kunde också till allt Sveriges folk utsända meddelande, att "intet framkommit som på något sätt styrkt att tillgreppen varit planlagda" och att "vidare konstaterats att ingen av de tilltalade var kommunistiskt organiserad eller över huvud taget hade politiskt intresse". "Krigsrätten" såväl som vår officiella nyhetsförmedling hade uppenbart tillfullo accepterat amunitionstjuvarnas förklaringar, att stölderna skett "av misstag", "till minne" och "för extrainkomst'. — Rättvisan har åter haft sin gång i gamla Sverige.

PRESSKONSERTEN

Idéernas rollförändring.

Socialdemokratiska ungdomsförbundets organ "Frihet" ger uttryck för den fara som ligger i idéernas rollförändring, deras benägenhet att mitt under färden till större kultur och frihet omärkligt och förrädiskt växla in på stickspår ledande till barbari och förtryck:

I Ryssland härskar ett system, som skulle avlyfta förtrycket och skänka folket friheten. Men är det friheten som folket vunnit eller håller på att vinna? Är det inte fastmer ett nytt förtryck, en ny träldom, som ernåtts och som allt starkare befästes i namn av en kamp för frihetens idé? Det ser så ut.

Hittills och i stort sett har socialismen varit en kulturfrämjande kraft, en frihetsfrämjande makt. Men skall dess idé också undergå rollförvandlingen? Så snart idén mobiliserat makt och vunnit härskarställning, om ock endast en ringa början till vad som kan väntas komma, då skall den frågan ställas. Ty om det är svårt för gamla idéers bärare att i härskarställning hovsamt och med klokhet bruka sin makt, så är det icke mindre svårt att i nyvunnen härskarställning finna det gyllene måttet.

Reflektionerna äro märkliga såsom hemmahörande i det socialdemokratiska lägret. Den judisk-marxistiska, "socialistiska" idén har i själva verket aldrig haft mer än ett mål: att genom de nationella samhällenas omstörtning bana vägen för Israels världsherravälde.

Den judiska pressbojkotten

Det Bonnierska pressväldets taktik att på olika sätt bojkotta tidningar, som vägra låna sig till medhjälpare åt den folkfientliga judiska lögnpropagandan i Sverige, påtalas av *Aftonbladet* (h.):

Bojkotten är i våra dagar ett synnerligen omtyckt vapen, flitigt använt av både "andliga" och kommersiella matadorer. Kan man bojkotta en åsikt, som är en annan än ens egen, gör man det gärna, framför allt bojkottar man kättaren, som framför den avvikande åsikten. När vi exempelvis då och då falla för den syndiga frestelsen att gå i opposition mot den officiella högern, roar oss vår vän Otto Järte genom att för viss tid portförbjuda vårt namn i Svenska Dagbladets spalter. Det beror alldeles på graden av vår syndfulla natur, hur länge strafftiden skall bestå. För varje resa blir denna tid i överensstämmelse med straffrätten längre. För närvarande undergå vi en allvarligare dylik penitens, som f. ö. tillämpas mot den arme syndaren av hela den rättrogna pressbrödraringen kring herr Järte, allesammans naturligtvis hängivna riddare av och lysande representanter för den fria pressen.

Ägna någon gång kritiska reflektioner åt den kooperativa rörelsen — och det kommer svar genom indragning av annonser från den rörelse, vars ledande ideela kraft är en av socialdemokratiens främste. Säg ett sanningens ord om det Bonnierska tidskriftsväsendet eller referera ett TT-meddelande, som inte är förmånligt för Epa, som själv gnäller över järnhandlarnas förmenta bojkottåtgärder — och huset Bonnier och Nordiska Kompaniet strypa ögonblickligen sin annonsering i en press, som djärves säga sitt hjärtas mening. Det är ändå fint salongsliberalt folk, som nyttjar de metoderna. Tyst min mun, så får du manna, desto rikligare om tystnaden utbytes mot reklam och sliskiga bugningar inför "förnämliga judeprofiler".

Karaktäristiken av den praktiserade judiska bojkotten inom upplysningsväsendet — d. v. s. där vederbörande ej genom äganderätt direkt behärska detsamma — är tagen på kornet. Utgivaren av denna tidning kan av erfarenhet vittna därom. Publicistklubbsordföranden Ljunglund må tala aldrig så högstämt om svenska pressens frihet.

Postsparbanken och Bonnier-geschäft.

Postsparbankens engagemang i Bonniertidskriften "Vårt Hems" lotterigeschäft påtalas skarpt av *Göteborgs Handelstidning* (l.), som karaktäriserar tilltaget "ett oblygt geschäftmakeri":

Tidskriften anordnar ett lotteri, där vinsterna utgöras dels av pengar, sammanlagt 50,000 kr., dels av böcker utgivna på firmans förlag, också till ett sammanlagt värde av 50,000 kr. Vårt Hems läsare få vara med om lottdragningen såvida de inneha en postsparbanksbok. Denna jämte vårt Hem äro följaktligen lottsedlarna.

Att kalla det sparpropaganda är att anbringa en falsk skylt över geschäftet. Det är ett prenumerationsfiske, rätt och slätt. Att locka folk att prenumerera på Vårt Hem må vara tillåtet, men icke kan det rubriceras som led i uppfostran till sparsamhet. Att förmå dem att därutöver offra en krona på en sparbanksbok, är icke heller en akt av sparsamhet. Ty ingen har väl ändock panna att påstå att inköpet av denna lottsedel à en krona kan antagas leda innehavaren in på sparsamhetens rätta stig. Inte ens hyckleriet får alldeles strunta i sannolikhetens sken. Man lär icke folk att spara genom att locka dem att spela på lotteri.

Tidningen *Folket* (s.) protesterar mot att sparsamhetspropagandan med kungl. postverkets stöd utnyttjas av smarta judiska geschäftmakare:

Sparsamhetspropagandan — bedriven efter sunda och naturliga linjer, med vederhäftig upplysning — har en nationalekonomisk och pedagogisk uppgift att fylla av stor betydelse. Men när den utnyttjas av smarta geschäftsmakare ,där judemoralen "furti procent" uppenbarligen skiner igenom, då bör allmänheten se upp och då är det tidningarnas plikt att varna. Detta så mycket mer som den propagandan syftar till att pungslå för egna privata intressen de fattigaste bland vårt lands medborgare.

Man häpnar över den brist på omdöme, som ledningen för postverket genom sitt handlingssätt lämnat prov på.

»Det rika Skåne».

För dem som numera regera Sveriges folk har "Det rika Skåne" länge varit en nagel i ögat. Hur många vältaliga orationer ha ej förnummits från Helgeandsholmen, där folkkära representanter med generaldirektör Örne i spetsen slungat ut sina fördömelser över den "agrariska" rikedomen i Skåneland. Sockerbetsodlingen, som höjde icke bara jordbruket utan hela provinsen till det parlamentariskt sett så förhatliga välståndet, har man i det närmaste lyckats ta död på. Nu borde sannerligen demokratien vara nöjd, då den så väl lyckats i sin heliga åstundan att avskaffa rikedomen, och korparna på lur bakom de gyllene palatsens järngaller borde också vara glada eftersom nu skördens tid stundar — då Lubbe Norströms "idealjordbruk" med storbankerna som "räddare" skall omsättas i verklighet. Hur detta är ämnat att tillgå får man en föreställning om av ett uttalande i *Lunds Dagblad* (h.), som skildrar läget på Skånebygden såsom för jordbrukarna fullkomligt hopplöst och anför ett belysande exempel:

På en egendom uppåt Ängelholmstrakten hölls en exekutiv auktion. Det gällde en banks fordran för oguldna räntor. Auktionen hade allenast utlysts i kyrkan, vilket lagenligt måste ske. Däremot hade auktionen icke annonserats i tidningarna, vems skulden kunde vara. Resultatet blev också därefter. En häst inropades för 17 kr., 3 kvigor, 3—5 månader gamla, bortslumpades för tillhopa 61 kr.. Tre tunnlands otröskad vacker säd betingade 33 kr. För gårdens alla inventarier tillsammans betalades — 257 kr.

"Demokratien" har fått sin vilja fram. Ju mera den trott sig kunna konstatera den svenska odalmannaklassens bristande förmåga av reagens, desto djärvare har den blivit. Bönderna ha fått dyrt umgällä sin lättfärdighet inför de politiska problemen, sin jakt efter förtroendeuppdrag och sitt krus för allehanda lycksökare. Tro de kanske ännu på sina "representanter?" Veta de ej, att dessas käraste sysselsättning, oberoende av partifärg, i dag är — att kvittera riksdagsarvodet?

Riksbankens årsvinst.

Riksbankens tillgångar och skulder balanserade vid årsskiftet med 860,609,109 kr. mot 996,295,605 kr. föregående år. Vinsten för år 1931 utgjorde 14,65 mill. kr. mot 16,07 mill. kr. 1930.

Till

NATIONENS

vänner!

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
Kvartal .... „ 1: —

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Invandringsförbud för judar!

Justitieminister Gärde har föreslagit fortsatt tillämpning t. o. m. 31 dec. 1937 av "lagen om utlännings rätt att här i riket vistas", för vilken giltighetstiden utlöper med 1932, men har ej funnit skäl tillmötesgå ett flertal myndigheters yrkanden på lagens utvidning till att omfatta jämväl rätt till utvisning av "utlänning som kan väntas komma att bedriva politisk propaganda i samhällsomstörtande syfte". Frågan om skydd mot invandring av utlänningar av samhällsvådlig typ är emellertid just nu särdeles aktuell ej endast med hänsyn till Moskvas bedrivna revolutionära propaganda utan kanske i än högre grad i betraktande av den väntade händelseutvecklingen i söder.

I Tyskland beräknas den nationella oppositionen med Hitler i spetsen inom få månader vara vid makten. En stor del av de judar, som ej längre finna tillvaron i tyska riket paradisisk, komma då att söka sig norrut mot Skandinavien. Ha vi icke en effektiv lag, ägnad att hålla strömmen borta från våra gränser, skola vi då säkert få bevittna en främlingsinvasion av hittills osett slag med åtföljande ökade svårigheter för den inhemska befolkningen. För våra redan betryckta näringsidkare blir situationen än bekymmersammare och den revolutionära kraften får ett tillskott som kan bli ödesdigert.

Vi förstå väl, att våra nuvarande statsmakter på grund av sin själsliga inställning måste anse det som hädelse att uttala ordet, att vad situationen nu ovillkorligen kräver är *gränsspärr för judiska raselement.* Justitieministern behöver dock ej anlägga alltför förvånad uppsyn över att ett sådant krav kunnat framställas. Ty är han väl underrättad om vad som rör sig i världen så vet han, att dylik lagstiftning redan finnes i utlandet. I Sydafrika antogs i mars 1930 en särskild lag, "Quota Act", enligt vilken all invandring till Sydafrika av judar förbjudes. Alltså finnes prejudikat från stora världen, att självbevarelsen ej behöver vara en odygd. Den enda dagstidning som observerade händelsen var engelska "Times", som den 6 mars 1930 lämnade en redogörelse därför. I den sydafrikanska tidningen "Cape Times", som vi haft tillfälle studera, kan man läsa animerade diskussioner i judefrågan, varav framgår att icke blott inrikesminister Malan i den sydafrikanska regeringen utan till och med personer såsom Kanadas premiärminister Bennet och prinsen av Wales gett prov på intresse för judefrågan. Det behöver alltså ej vara något nedsättande för justitieministern att ägna den en smula uppmärksamhet.

Alltså, Sverige bör följa Sydafrikas exempel och skydda sig mot fortsatt invandring av folkskadliga element. Den stora invasionen av judar från Mellaneuropa är snart att vänta. Svenska folket fordrar nu åtgärder från statsmaktens sida till avvärjande av faran!

Statsekonomisk visdom.

Sveriges handelsbalans hade under 1931 att uppvisa det enorma importöverskottet av 312 milj. kr. Resultatet betecknades av några ledande dagstidningar som "ett visserligen beklagligt och betydande faktum."

Varken dagspressen, den synliga exponenten för "folkviljan", eller våra officiella myndigheter ha dock anledning förvåna sig över resultatet. De ha ju fått det som de velat. Någon som helst allvarlig ansats har under 1931 ej kunnat förmärkas hos dem som makten ha i syfte att här åstadkomma en statsekonomisk förändring till det förnuftiga med självförsörjning och positiv handelsbalans som mål. De styrandes ekonomiska visdom har alltjämt varit inriktad på fortsatt energisk skuldsättning till storfinansen, hejdlös import och omöjliggörande av ett produktions- och konkurrenskraftigt inhemskt näringsliv, särskilt ifråga om jordbruket.

Börsvärdets reducering under 1931.

Fondbörsens omsättning i vårt land uppgick under 1931 till 602,229,324 kr. mot 636,305,284 kr. under 1930. Den effektiva kursförsämringen utgjorde 1931 1,785 milj. kr. mot 188 milj. kr. 1930. 1931 års totala kursförluster representera 43 procent av A-listans börsvärde vid utgången av 1930. Kreugerpapperen förlorade under 1931 1,052 milj. kr. i börsvärde mot endast 32 milj. kr. under 1930. Nedgången för de inhemska papperen var 1931 542 milj. kr. mot 88 milj. kr. 1930.

Parlamentarisk inkomstkälla som försvinner.

Den röda uppsättningen i Sveriges riksdag förlorar detta år en av sina mest gouterade "extra inkomst"-källor i och med att kungliga socialiseringsnämnden, gammal och trött vorden, drar hädan: De som senast haft förmånen utkvittera kommittéarvodena från nämnden äro riksdagsmännen G. Möller och Henning Leo, överdirektör Rich. Sandler, bergsingeniör Oscar Falkman och fil. dr. Axel Lindblad.

"FRONTEN"

Den judiska Pressbyråns otaliga återförsäljare ute i landet utveckla för närvarande — naturligtvis på order från högsta ort — en intensiv propaganda för det bolsjevikorienterade Bonnierförlagets senaste publicistiska alster "Fronten", vars speciella uppgift är att påverka så många meningsriktningar som möjligt till förståelse för den bolsjevikiska åskådningen, som enligt Israels egna vise intet annat är än "kämpande judaism". Av det konstifika bladets senaste prenumerationsanmälan framgår emellertid, att herr Bonnier ej längre hyser samma fulla förtroende som tidigare för de nationella, sedan herrarna Lindman-Trygger-Järte-Ljunglund börjat förlora greppet om de fosterländska i Sverige. Han vågar nämligen icke invitera andra riktningar än liberalism, frisinne, socialdemokrati och kommunism att i "Fronten" — vars rätta namn är "Röda Fronten" — diskutera tidens frågor. Konservatismen och nationalismen, särskilt all sådan som bygger på traditionell grund, portförbjudas utan vidare, medan de förenämnda röda riktningarna hjärtligt välkomnas.

Herr Bonnier har tydligen ej avskräckts av sina tidigare försök med "Svart på vitt" och "Forum". Hittills gick det jämförelsevis lätt för den store folkförvillaren att med sina i en falsk ideologisk klädnad utstyrda destruktiva teorier lura "de dumma svenskarna", men en ny tid har blåst in också över Sverige, en tid av uppvaknande. Tillsvidare ler man mest åt hans lustiga "ideela" upptåg. I morgon tar sig kanske reaktionen mera aktiva uttryck.

Morgans förmedlingsvinst å utlandslånen.

Bankhuset J. P. Morgan har inför amerikanska senatens finanskommitté uppgivit, att maximiprovisionen vid firmans utländska låneförmedling utgjort mellan 3 och 4 procent. Sedan kriget har Morgan förmedlat lån till åtta länder för ett totalbelopp av 1 122 mill. doll., dragande en emissionskostnad av 48,22 mill. doll. Samtliga firmans efterkrigslån uppskattas till 1,705 mill. doll. med en emissionskostnad av 73,61 mill. doll.

Jordbrukets taxeringsvärde.

Den i samband med 1928 års allmänna fastighetstaxering verkställda undersökningen angående jordbruksfastighet på landsbygden utvisar ett sammanlagt taxeringsvärde å all jordbruksfastighet av 6,358 mill. kr., varav jordbruksvärde 4,730 mill., skogsvärde 1,565 mill. samt tomt- och industrivärde 63 mill. Värdet av annan fastighet uppskattas till 3,317 mill kr., varav markvärde 526 mill. kr., byggnadsvärde 2,789 mill. parkvärde 1,4 mill. och annat värde 0,9 mill kr.

I jordbruksfastigheternas värde ingår åkern med 3,774 mill. kr.; vilket motsvarar i medeltal 1,040 kr. pr hektar. Malmöhus län representerar det högsta värdet 1,840 kr. pr hektar, varefter närmast följa Göteborgs och Bohus län med resp. 1,450 och 1,320 kr., medan Gotlands och Västmanlands län uppvisa de lägsta medelvärdena med resp. 580 och 750 kr.

Socialiseringsnämnden har under sin tillvaro sedan 1920 kostat statskassan sammanlagt 950,601 kr. Senaste året var man en smula försiktigare med penningrullningen, som då stannade vid den förhållandevis blygsamma siffran 58,330 kr. — Svenska folket har ju börjat komma under fund med den verkliga arten av vårt nutida parlamentariska "reformarbete".

Prenumerera!

Korruptionen inom statsmonopolen.

Vart ha milj. tagit vägen?

"Den som en gång skall skriva den svenska korruptionens historia skall finna goda källor i utredningsmännens protokoll samt monopolets styrelseprotokoll". — så talades från sakkunnigt håll i riksdagen år 1930, skriver generalkonsul *Folke Cronholm* i en till Konungen ingiven skrivelse, vari bl. a. begäres, att den av Kungl. Maj:t föranstaltade Monopolkontrollutredningens betänkande, som hittills undanhållits Sveriges folk, måtte framläggas inför 1932 års riksdag.

En förvånad allmänhet fick bevittna, fortsätter hr C., hur den av Konungen tillsatta kommitténs lika vidlyftiga som samvetsgranna utredning, varigenom så många och otroliga missförhållanden — för att använda ett lindrigt uttryck — blottades inom det s. k. Brattsystemet och det grundlagsstridiga tobaksmonopolet, helt enkelt lades till handlingarna, samt hur dåvarande finansministern lät sig angeläget vara att undanhålla riksdagen densamma. Den har ej heller senare blivit framlagd för riksdagen, svenska folkets representanter. Varför? Vi fingo bevittna, huru spritpotentaterna visade sin erkänsla för en så hänsynsfull förståelse för deras sjuka sak genom att kora finansminister Lyberg till högste spritchef efter dr Bratt, som i anledning av de uppseendeväckande avslöjandena nödgades avgå och bege sig till utlandet, liksom den värde kollegan i det Wallenbergska tobaksmonopolet, vilken likväl av Konungen sedan hedrades med ett ordförandeskap i Stockholms navigationsskola. Varför?

Vi fingo erfara, hur under en annan regering, den Lindmanska, en av de avslöjande utredningsmännen upphöjdes till finansminister och därmed försjönk i vältalig tystnad, spritpotentaterna till behag. Vi fingo också erfara, hur Konungen, för att "lugna" ett med rätta upprört folk, på dettas bekostnad tillsatte en ny s. k. spritkommitté, som ännu "arbetar" och "gör studier" i främmande länder — i stället för att framlägga den av Konungen förut tillsatta kommitténs befintliga, dyrbara utredning. Varför?

Det skulle vara ganska upplysande att få en en förteckning på de riksdagsmän, vilkas utmärkta personliga krafter anlitats för uppdrag i spritbolagets och tobaksmonopolets tjänst, yttrade en aftontidning i ett redaktionellt uttalande ett år tidigare. Men det har hittills ej gått för sig. En motion i sådant syfte blev också avslagen. Varför?

I riksdagen har man efterlyst flera hundra miljoner kronor, som gått statskassan förbi, skattedragarna till förfång. Sålunda uttalade en riksdagsman under 1928 års remissdebatt: "Det är den mest storartade humbug, Sveriges land skådat. Det skulle vara roligt att veta, hur många enskilda som fått sina intressen befrämjade. "Av Monopolkontrollutredningens yttrande framgår, sade han, att ett hundratal miljoner kronor äro bortslösade ,och går man ut i landet, blir det säkert 300 miljoner; och det måste också undersökas, om ej dotterbolagen ha åtskilligt i sina gömmor; vi kunde ha fått betydligt större skattesänkningar, om ej så omfattande medel undanhållits staten. — Vart har då allt detta tagit vägen?

Under rubrik "Miljonavskrivningar en masse som överförts till varukontot", skrev Aftonbladet i januari 1928: "Summan av vad Spritsystemet önskat kalla 'godd-will-avskrivningar' uppgår till över trettio miljoner kronor". Det är siffror som tala! Och under rubriken "En lysande miljonavskrivningshistoria" yttras: "Här talas om en 'bokföringskarusell som synes vara betecknande för Spritcentralen'; där talas om ett konto som fått namnet 'diverse personer'; och där talas om avskrivningar som icke redovisats utan påförts ovidkommande konton, i regel varukontot o. s. v. Monopolutredningsmännen hava inskränkt sig till att beteckna allt detta 'avskrivningar eller bokföringar av vissa utgifter under bokföringstekniskt mindre lämpliga former'." — Är månne den beteckningen den rätta?

Allt detta och mera sådant ha olika regeringar velat undanhålla riksdagen. Ingen myndighet har vågat sig på försöket att utforska de i riksdagen efterlysta miljonernas slutliga öde. Justitiekanslern, vilken det åligger att såsom Kungl. Maj:ts högste ombudsman med uppmärksamhet följa, att kronans rätt varder behörigen iakttagen och att föra eller låta föra Kungl. Maj:ts talan i mål som röra kronans rätt, har lämnat varje framställning härom utan avseende, åberopande sig på statsmakternas ställning till frågan; i strid mot deras vilja kan han ju ej heller handla. Justitieombudsmannen har ej heller vågat något åtgöra; han är ju riksdagens ombudsman och riksdagen har ej velat ha någon utredning. Det hela är i sanning ett föga uppbyggligt skådespel; det är vidrigt, det är en skandal!

Goda och billiga

Måltider

kan Ni erhålla å följande nykterhetsrestauranter i Stockholm:

Cyrus
61 Nybrogatan 61

Alexander
2 Smålandsgatan 2

Engelbrekt
8 Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
51 Upplandsgatan 51

S:t Erik
49 S:t Eriksgatan 49

Frukost ½9—½2

Gustaf Adolfshallen
68 Västerlånggatan 68

Middag ½2—7

Birger Jarl
61 Folkungagatan 61

Kväll 7—½12

Klas Horn

Hak-korset

den urgamla nordiska ljussymbolen drar nu segrande genom landet.
Varje tänkande svensk, som önskar bilda sig en egen uppfattning om vad striden gäller, bör läsa

PROF. GÜNTHER, PLATON ALS HÜTER DES LEBENS.
Pris inb. 3:60, häft. 2:40.

EJNAR VAABEN, HAGEKORSET OVER TYSKLAND, bogen om Nationalsocialismen.
Pris kr. 5:50.

Ständigt i lager hos
SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59 - Tel. Ö. 59

Från fjällens värld

Förutom Dalarna, varifrån en skildring i ord och bild lämnades i vårt förra nummer, har Jämtland bland svenska landskap det mesta att bjuda naturdyrkare och idkare av nordisk vinteridrott. Jämtland med dess relativt lätttillgängliga fjäll och därmed följande rika tillfällen till utövande av skidsport är också landets för vinteridrottare mest lockande område. Redan i februari månad har solen här stigit så högt på himlen, att den förmår bryta udden av köldspetsarna. Temperaturen i de västligare delarna av landskapets fjällområde är då högre och jämnare än i de längre in i landet liggande platserna.

*

Det finnes en fara som avskräcker: den som mänskligheten genom tiderna känt i närvaron av gudar och demoner. Bergen troddes en gång vara hemvist för mot människorna fientliga makter. Det skandinaviska diktverket "Beowulf" känner det historiska odjuret Grendel, boende i bergsklyftorna; Goethe skildrar i sin berömda längtansdikt till Italien Alperna såsom det dimhöljda tillhållet för drakarnas gamla släkte; den bock Per Gynt rider är en klippdemon. Folksagan, som Ibsen använder, återfinnes litet varstans. — I många århundraden höll vidskepelsen människan borta från de höga bergen.

Tiden för bergens avdemonisering har förlagts till mitten av 1700-talet, då det röjdes upp med vantron. Här tillkom ännu en omständighet: den mänskliga naturkänslan. Medeltidsmänniskan njöt och fruktade endast det elementära naturlivet, hon saknade sinne för det måleriska, ingen oändlighetskänsla grep henne vid å ynen av väldiga landskapliga formationer. Allt detta kom på 1700-talet. Intressant är att läsa hur den engelske resenären Maximiliam Misson 1687 reagerade inför anblicken av fjällandskapet: "Bergtopparna, tyngda av snö, förlorade sig i molnen och likna de svällande, skummande vågorna av ett hav i uppror" — denna bild möter här för första gången i litteraturen. "Man måste beundra dem, som ha mod att utsätta sig för dessa vilda krafters godtycke; man kan inte annat än förvåna sig över att någon vågat trotsa farorna av dessa förskräckliga berg". I epitetet "förskräckliga" återfinna vi den alltsedan antiken bland människorna rådande grundstämningen inför den otillgängliga fjällvärlden. Först på 1700-talet lärde man fullt förstå och uppskatta alplandskapets storslagenhet. "Här är inte en störtbäck, inte en klippa, inte ett djup, som ej utstrålar religion och poesi", skrev 1739 hänförd den engelske författaren Gray vid anblicken av alpmassivet Grande Chartreuse vid Grenoble. — Så segrade fjällen efter hand över människornas motstånd för att slutligen helt erövra dem.

Utsikt över Sylarna.

*

Aldrig har hågen till de öde vidderna, där den eviga snön härskar, varit större än nu. — Ett uttryck väl också för människornas i denna övercivilisationens tid kända behov av återvändelse till Naturen. Ingenstans kan dock känslan för fjällvärldens majestät vara solidare grundad än hos oss nordbor, där den kanske mäktigare än något annat tolkar sinnets trängtan mot högre regioner. Söderns heta sol frambragte en ypperlig växtlighet, som vi aldrig kunna nå upp till, men samtidigt även förvekligade släkten. Nordens bistra klimat i förening med dess storslagna natur danade en härdad, ideelt högtstående människoras: den Nordiska, vilken i årtusenden varit den mänskliga kulturens främste bärare. Den svensk som ej skådat fjällens underbara värld vet ej vilka naturskatter hans fosterland rymmer.

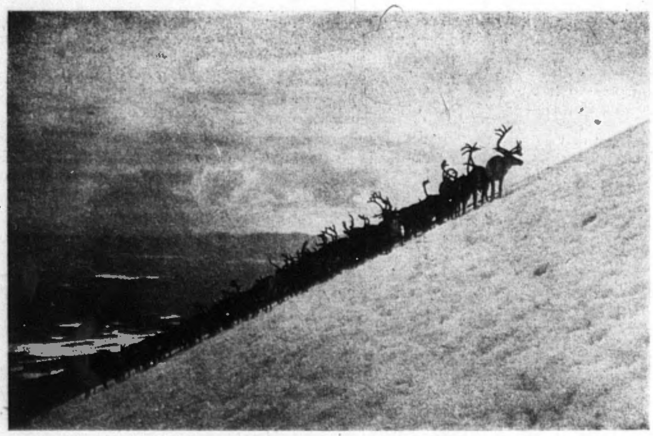

Renhjord på sluttningen av Helagsfjället.

Skidsällskap på utflykt i fjällregionen.

Platons statsideal.

Platon, den störste bland alla filosoferna i det forntida Grekland, föddes i Aten år 427 f. Kr. av för näm ätt och dog vid 80 års ålder. Han var Sokrates' lärjunge men skilde sig från sin mera abstrakt spekulative lärare genom sin eminent praktiska läggning och en fin intuitionsförmåga, som gjort honom till en av världens största och mest framsynta lärare på det socialpolitiska området.

Platon, som var av nordiskt blod, kände, hur det av poeten Pindaros ännu på 500-talet besjungna blonda, grekiska folkets ras sedan Perikles tid hastigt försämrats genom bastardisering, d. v. s. blandning med ur främre Asien och Nordafrika komna mörkhyade stammar. Orsaken till denna ödesdigra bastardisering var framför allt demokratiens seger över grekernas ursprungligen nordiskt aristokratiska samhällsordning och den av samvetslösa demagoger framkastade villoläran om alla människors likhet.

Särskilt väckte sofisternas från främre Asien utgångna och av semitiska lärare utpränglade idéer, deras pseudofilosofiska och oftast rent demagogiska knep Platons harm. Mot dessa vanligtvis såsom lärare i vältalighet och agitatorer vid folkupplopp på torgen uppträdande "folkförförare och mångkunniga pratmakare" riktar han sin skarpa förkastelsedom.

Enligt Platons mening består hela mänskligheten icke endast av skilda, genom kulturell utveckling och framför allt genom anlag och duglighet mycket olika nationer, t. ex. greker i motsats till barbarer, utan inom varje nation finnas individer av olika, högre och lägre slag, vilkas bättre och sämre egenskaper kunna gå i arv dels direkt, dels genom uppfostran — men huvudsakligen genom *blodsarvet*, ity att även den bästa uppfostran icke mäktar göra en förstklassig grek av en bastard eller en barbar.

Nationen skall enligt Platon ledas av ett högt bildat *härskarstånd* — förnuftets eller logos' vårdare. Närmast därefter följer ett *krigarstånd* av lika rent blod som det första. Detsammas uppgift är att värna nationen mot alla dess fiender, och dess medlemmar skola utmärka sig i första rummet genom mod och handlingskraft — *andreja* och *tymos*. Resten av nationen, åstundans och begäres — *epitymias'* — representanter må sköta näringslivet, men aldrig få de, även om de inneha majoritet i staten, förhäva sig till att vilja leda samhällets öden. Ty statens ledning skall anförtros kraftfulla och klarsynta män av ren och ädel ras, aldrig överlåtas åt karaktärslösa strebrar av tvivelaktig härstamning.

Den ärftliga olikhetens idé spåras i alla Platons socialpolitiska skrifter, och den främsta uppgiften i hans idealstat är att genom främjandet av kloka, modiga och rasdugliga medborgares uppkomst höja kulturen och samtidigt underlätta biologiskt och moraliskt undermåliga elements hållande i hårda tyglar.

I Platons idealstat måste varje man som fyllt 35 år vara gift. Att giftermålen motsvarade statens fordringar på goda, rasrena, friska och viljestarka ättlingar, skulle vara vissa statsanställda upplysningsfruars uppgift att tillse. Barnens uppfostran

Var är odalmanna-kraften?

Hur ha vi förfarit med Karl XI:s verk? frågar professorn frih. *Gust Cederström* i ett uttalande, vari han efterlyser den gamla svenska odalmannakraften.

Karl XI insåg vad jorden och dess odlare, kärnan av vårt folk, betydde. Härpå grundade han sitt system, olikt alla andras men lämpat för oss. Han skapade vår indelta armé av dem som levde av den jord de hade att skydda; samma jord lät han betala kostnaderna för statens bestånd.

Detta allt ha vi nu slopat och i stället härmat fullt främmande system. Det vore att önska att alla i likhet med vad adeln gjort sökte forska efter sitt ursprung och de band som bundit dem vid moder jord, toge reda på traditionerna och inom de olika släkterna slöte sig fast samman. Dessa fasta sammanslutningar inom släkterna skulle bliva som små stater inom staten, vilken därigenom vunne i fasthet.

Det är vårt ursprung från de gamla bondehemmen, som bör omhuldas och vårdas. För oss nordbor ligger det intet nytt uti ett sådant gående tillbaka till vårt ursprung, ett fasthållande vid släktens traditioner. I vissa delar av vårt land finns det nog kvar ibland bönderna. Men det har kommit över oss ett begär att löpa från jorden.

Så med fideikommissen, vilkas innehavare massvis hos k. m:t. begära att bli av med dem och i stället få bilda penningfideikommisser. Men meningen med denna institution var ej att skapa kupongklippare utan att få till stånd en makt, en över hela landet utbredd stark och pålitlig jordbrukarbefolkning, ty icke endast fideikommissets innehavare utan även hans bönder och underhavande utgjorde en från far till son fortlevande sådan konstant jordbrukande ras. Stycka, stycka de stora godsen, få till stånd små egna hem där man knappast kan odla litet potatis — har blivit lösen.

En lika klok man som Karl XI, Mussolini, har insett omöjligheten av att på så sätt kunna frambringa den säd som behövs för att föda hans folk. Han har därför hållit på att bredvid de egna hemmen skola finnas stora sädesproducerande arealer, han har insett vilken oerhörd mängd miljoner som kostats på städerna på landsbygdens bekostnad och beslutat att gottgöra detta genom att lägga ned lika mycket på landsbygdens stärkande och trevnad. Gott dricksvatten, vattenkraft och elektrisk kraft samt goda kommunikationer bereder han nu landsbygden, och till den och dess sunda friska liv söker han nu flytta ut industrierna, som trängt ihop sig i städerna till dessas och egen skada.

Låtom oss följa hans exempel, men låtom oss framför allt sträva efter att få fram så mycket som möjligt av den gamla odalmannakraften, som nog finnes innerst i vårt väsen.

Odalbonden

av ERIK GUSTAF GEIJER

Å bergig ås, där står mitt hus,
högt över skog och sjö.
Där såg jag första dagens ljus,
och där vill jag ock dö.

Må ho, som vill, gå kring världens rund:
vare herre och dräng den det kan!
Men jag står helst på min egen grund
och är helst min egen man.

Vi reda för landet den närande saft,
vi föda det: — brödet är vårt.
Av oss har det hälsa, av oss har det kraft,
och blöder det — blodet är vårt.

De väldiga herrar med skri och med dån
slå riken och byar omkull;
tyst bygga dem bonden och hans son,
som så uti blodbestänkt mull.

De lärda, de rika, de bråka sitt vett
att röna, vars rätt som är god.
Mig ren är den rätt, som man värvt med sin svett
och som man värjt med sitt blod.

Jag går ej stadigt stugan kring;
ty blir mig hågen varm,
jag vandrar opp till Svea ting
med skölden på min arm.

Med mång'ord talar vår lagman ej
för kungen i allmän sak.
Men kraftigt är allmogens ja eller nej
under vapnens skallande brak.

För älskade panten i moders famn,
för fäder, för hem vi slåss.
Och känner ej ryktet vårt dunkla namn,
sveakonungar känna oss.

Nordbon och sydbon

"Mannen från Höga Norden är en oförbätterlig idealist, en oklar drömmare, en tyst poet, som gömmer i sitt hjärta sin oskrivna Lovsång till Solen", skriver livmedikus Axel Munthe i förordet till sin italienska översättning till "Boken om San Michele", fortsättande: "När han förr eller senare varsnar det Förlovade Landet, blir han sentimental, faller på knä framför Förtrollerskan, blomsterkransad som Botticellis Primavera, redo att bliva hennes riddare för livet, redo även att förlåta henne varje liten otrohet.

Mannen från Södern är en Realist. Blodet som flyter i hans ådror är hetare, men hans hjärna är kallare än nordbons. Han är passionerad, våldsam i kärlek och hat, men han är ingen entusiast. Omgiven sedan vaggan av så många av himlens och jordens underverk och med så många mäktiga helgon och skyddspatroner inom hörhåll, är han benägen att taga dagen som den kommer, förvissad liksom den napolitanske lazzaronen på knä framför San Gennaros högtalare, att än en gång miraklet skall ske i rättan tid, att än en gång det stelnade blodet skall börja sjuda i det heliga kärlet.

Och i sanning än en gång skedde miraklet, ett underverk stort nog att komma alla de gamla skyddspatronerna att blekna. Blodet sjuder på nytt i ådrorna hos ett folk på knä framför Augustusaltaret, som den store trollkarlen bragt i dagen från ruinerna med sin stolta gest".

---

skall ske utan sentimentalitet och pjoskaktighet. För odågornas och nidingarnas utgallring måste dödsstraffet användas.

Platons stat bekämpar både fattigdom och överdriven rikedom samt fordrar disciplin, återhållsamhet *(metron, mesotes)* och omtänksamhet *(sofrosyne)* alltid och under alla omständigheter. Aldrig skola rikedom, övermakt och erövringar utgöra statens mål, utan endast följande tre: *frihet, endräkt* och *vishet*. I hemmet skola föräldrarna härska över barnen, i staten de ädla och välborna över de oädla. Välborenhet betyder emellertid här icke någon tom medfödd titel utan, som själva ordet antyder, en människas ädla och rena härstamning och goda egenskaper i motsats till barbarer och bastarder med deras låga instinkter.

Lek, dans och gymnastik äro enligt Platon vid sidan av undervisning i musik och filosofi ett gott medel för vidare utveckling av de goda anlag, som finnas hos en biologiskt välboren ungdom, för nående av det idealtillstånd, som grekerna kallade "*kalokagatia*", det på en gång sköna och goda. Men aldrig få hjälpmedlen för kroppslig utveckling själva vara ändamålet för uppfostran, så som sofisterna tänkte sig saken och våra dagars fotbollsvirtuoser och boxningschampioner anse idrotten.

Platons idé att genom klokt urval och sund uppfostran befria sin nation från de skadliga följder, en kritiklös rasblandning under århundradens lopp åstadkommit, och att återupprätta den hjältarnas hegemoni, som exempelvis under den av Homeros skildrade perioden gjorde grekerna till Europas främsta och mest kultiverade nation, kom på skam. Ty mångt och mycket hade försämrats sedan Homeros' och det grekiska folkets gyllene tidsålders slut. Den blonda, blåögda nordisk-germanska folkstammen var nästan försvunnen (Platon själv var måhända en av dess sista äkta representanter), och utbördingar hade med hjälp av sofister, demagoger och den lägre klassens majoritet kommit till makt och inflytande — mörklätt folk, som långt ifrån att motsvara de äldre grekernas skönhets- och sedeideal, genom kälkborgarfasoner och småaktigt käbbel förstörde Greklands moraliska och politiska makt.

Platon kände väl, att hans lära kom ett par århundraden för sent för att rädda Grekland från undergång och förslavning. Och han reste 361 till Sicilien för att möjligen med bistånd av vännen Dion i Syrakusa i denna ännu ganska ungdomliga grekiska koloni kunna tillämpa och realisera sina idéer. Men icke heller här lyckades han. Folket, som eljest höll av honom och kallade honom "den gudomlige", dyrkade likväl andra gudar — invandrade asiater, talföra demagoger, vilka genom smicker och tomma löften vunno proletariatets förtroende, och förde det stolta, fria Hellas mot träldomens nesa.

G. S.

Gustav Adolfs-utställningen.

Livrustkammaren anordnar en minnesutställning i samband med Gustav Adolfsjubileet detta år. Den blir förlagd till Nordiska museet, där man ämnar levandegöra Lützenminnet genom att kring de personliga Gustav Adolfs-föremålen samla sådana minnen som ha direkt beröring med själva händelsen och däri uppträdande personer.

GYMN

TIDSKRIFT FÖR NORDISK RAS- OCH KULTURFÖRNYELSE

Motto: Hälsa — Karaktär — Skönhet

Fjortonde häftet nu utkommet.

Ur innehållet: Massans själsliv av Axel Haerberger, Skolan och karaktären av Julius Juhlin, Den svenska konstens förfall av K. M. Hentzel, Skönhetsideal, ras och charme av Rolf Nordenstreng, Gest och psyke av Carl Brandt. — Konstnärliga och litterära bidrag av Stig Blomberg, C. E. Carlberg, Ejnar Eklöf, Ossian Elgström, Greta Gerell, Gunnar Henningsson, Oscar Hullgren, Anders Jönsson, Bruno Liljefors, Einar Malm, Bernhard Oscarsson, Tore Strindberg, Olof Thunman m. fl.

Årsabonnemang (4 häft.): Kr. 4:—. Pren.

Vår Kamp

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.
Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Varer svenske!

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Å varje postanstalt samt direkt
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.
från redaktionen.

Utsvältningen av tobakshandlarna.

Hur monopolfinansen söker framtvinga även detaljhandelns "förstatligande".

Det av enskilda finansintressen framskapade grundlagsstridiga tobaksmonopolet såg sig ej genast i stånd själv övertaga varornas distribution utan fann tillsvidare för gott betjäna sig av den kår av enskilda näringsidkare som dittills ombesörjt tobaksförsäljningen i landet. De villkor monopolherrarna med statsmaktens goda minne stipulerade för återförsäljarna bära emellertid vittnesbörd om vederbörandes planer mot sina hjälpare och utgöra förvisso en ej mindre skandal i sitt slag än alla de jätteskandaler av ekonomisk na-

Ombudsman Arthur Östlund.

tur som Monopolkontrollutredningen avslöjat inom monopolet men som undanhållits riksdagen, på det att ej svenska folket skulle få närmare inblick i den härskande korruptionen.

De svenska tobakshandlarna ha huvudsakligen sin utkomst av försäljning av tobaksvaror och tidningar. Här gavs alltså för husen Wallenberg och Bonnier en gemensam domän — ett osökt tillfälle att i innerligt samförstånd slutföra utbyggandet av sina respektive statsbeskyddade monopol Tobaksmonopolet och Svenska Pressbyrån. Medlet var tämligen enkelt: genom praktiserandet av förlustbringande villkor svälte man ut den privata försäljarkåren för att sedan under lämplig form "rationalisera" också distributionen. Steg för steg har man drivit återförsäljarna ut i ekonomisk misär, avsiktligt framskapat ett proletariat på området — för att nu i tidens fullbordan med marxismens hjälp inhösta rovet. Varje försök från privathandlarnas sida att åstadkomma en reglering av förhållandena i förnuftig riktning har även konsekvent saboterats av monopolledningen.

För att erfara hur man på närmast berörda näringsidkarhåll ser saken och vad som åtgjorts i syfte att ernå en bättre tingens ordning, har Nationen hänvänt sig till ombudsmannen i Tobakshandlarnas Riksförbund, herr *Arthur Östlund*, Stockholm.

*

Anser Ombudsman Östlund, sporde vi, de gällande vilkoren, 13 procent för alla tobaksvaror, med undantag för cigarrer 15, förskottsbetalning av alla varor och ingen riskprocent för skadade, såsom skälig ur försäljarnas synpunkt?

— Nej, för ingen del! Tobakshandlarnas Riksförbund har även i en mängd framställningar under de gångna åren bestämt gett uttryck för den uppfattningen, att dessa villkor äro absolut otillräckliga för att försäljarna skola kunna ha sin nödtorftiga bärgning därå. Men beklagligtvis ha vi intet inflytande å pris- och rabattvillkoren, som helt bestämmas av monopolet.

Frånräknas vad som avgår i skadade tobaksvaror, som försäljarna ensamma få ta risken för, blir den faktiska rabatten långt mindre än den fastställda, och detta blir i regel en alltför låg vinst på varorna för att försäljningsrörelsen skall kunna gå ihop och eventuellt lämna någon vinst. Det övervägande antalet tobakshandlare ha en inkomst, som väsentligt understiger den inkomst som utgår för statens nödhjälpsarbeten.

— Ha några särskilda åtgärder på senaste tiden vidtagits i syfte att åstadkomma en ändring till det bättre?

— I de många framställningar, som av Riksförbundet ingivits till monopolet och statsmakten, har situationens ohållbarhet kraftigt understrukits, genmälte ombudsman Östlund. Frågan har även varit föremål för statsmaktens uppmärksamhet, vilken vid olika tillfällen uttalat sympatier för tobakshandlarnas krav på bättre existensvillkor. Men härvid har det stannat.

Frågan ligger sedan ett år på regeringens bord. I den av justitierådet Bergström på k. m:ts särskilda uppdrag utförda monopolutredningen förutsattes en utredning av frågan under samarbete mellan importgrossister, tobakshandlare och monopol. Sammanträden i sådant syfte ha även hållits inför finansministern, ehuru ej lett något resultat. Finansministern och monopolrepresentanterna voro nämligen av olika meningar, och så har saken fått vila.

— Hur har man tänkt sig en reglering av förhållandena?

— De förda underhandlingarna ha framför allt gått ut på en förnuftig begränsning av tobaksaffärernas antal. De nuvarande affärerna äro i regel alldeles för många, och det har därför länge framstått såsom nödvändigt att åtminstone förhindra tillkomsten av nya som ytterligare försvåra för de äldre att kunna existera. Beklagligtvis ha vi dock här ej mötts av den önskvärda förståelsen från monopolet., som otvivelaktigt haft stöd i gällande lag för en medverkan i dylik riktning. I monopolförordningen står skrivet, att monopolet är skyldig att vid försäljningsrabatternas fastställande beakta rådande förhållanden inom branschen samt så avväga desamma, att de bereda försäljarna "skälig inkomst av sin rörelse". Likaså hade monopolet med stöd av gällande lag kunnat verksamt främja en utveckling i begränsande riktning genom att indraga den praktiserade mellanhandsförsäljningen, som endast ökar ohållbarheten på området. Men ej heller här har det velat hjälpa oss. Skulle verkligen så vara, att monopolet i förevarande stycken saknar den erforderliga rörelsefriheten, är det nödvändigt att riksdagen utrustar det med ökade befogenheter.

I monopolländerna är handeln med monopolvarorna i regel koncessionerad, d. v. s. en laglig begränsning har skett av återförsäljarnas antal. En sådan lösning av frågan är den enda rationella. Det är också dit vi här förr eller senare måste komma. I realiteten äro vi redan nu monopolets distributörer.

— Säkert är, slutade ombudsman Östlund, att det nuvarande tillståndet är ohållbart och att en ändring snarast måste komma till stånd. Det är staten ovärdigt att en under dess särskilda hägn arbetande industri skall drivas ut i proletärisering. Monopolet förtjänar förvisso överbetyg för dess verksamhet på alla andra områden men samtidigt ett lika bestämt underbetyg för dess sätt att ordna själva handeln med tobaksvaror. Genom en organisation i riktning mot detaljhandeln koncessionering skulle en väsentligt förbättrad ställning bjudas återförsäljarna samtidigt som monopolet och statsmakterna kunde tillförsäkras ökad intäkt av tobaksnäringen. Vid innevarande riksdag har förövrigt en motion av redaktör Åkerberg, Örebro (socialdemokrat) väckts i syfte att genom en utredning åvägabringa sundare förhållanden på tobaksförsäljningens område.

*

Så långt tobakshandlarnas ombudsman, vars konstateranden äro av intresse i mer än ett avseende.

Vi förmoda, att herr Östlund vid prisandet av monopolets skicklighet på alla andra områden än detaljhandeln ej tänkte på de delar av den ekonomiska förvaltningen, som genom Monopolkontrollutredningen avslöjats som veritabla svindlerier och åsidosättande av statens självklara rätt och som bl. a. ledde till att kapten Wallenberg nödgades avgå från den officiella chefsposten. Att sköta ett monopoliserat företag, där ingen konkurrens råder och där man själv bestämmer priserna efter behag, är en långt mindre konst än en del folk föreställer sig. Emellertid tyder allt på, att monopolets vanskötsel av detaljhandeln berott mindre på oförmåga utan fastmer på ett bestämt syfte, nämligen att framskapa ett sådant ohållbart proletariatiskt tillstånd inom den fria försäljningskåren, att en monopolisering också av distributionen lätt skulle låta sig genomföra såsom "enda utvägen" ur det iråkade oefterrättlighetstillståndet. Taktiken är inte ny.

Det skulle förvåna oss om en "koncessionering" av tobakshandeln, som innebure monopoliseringens utsträckande jämväl till detaljhandeln och ett fullständigt uppgivande av kårens ställning som en fri och självständig näringsidkargrupp, ur tobakshandlarnas synpunkt skulle kunna vara att betrakta som enda lösningen. Men förvisso ligger en sådan i de båda regerande finanshusens intresse. Väl är det känt, att en utveckling i "koncessionerande" riktning även står i samklang med den marxistiska läran, som i realiteten åsyftar att förhjälpa den internationella judiska storfinansen till monopolrätt över alla folkens ägodelar; men kan det ligga i de privata svenska handlarnas intresse att medverka till en dylik utveckling?

GILLAR NI

Nationens strävanden

?

VERKA DÅ

för dess spridning bland vänner och bekanta!

NK-EPA:s LUNDAPALÄ

I alla rikets städer äro Israels barn med NK-Sachs i teten och Enskilda banken bakom i färd med att söka lancera sin allra nyaste form av varudistribution "ENHETSPRIS A.-B.", varmedels de hoppas definitivt kunna bli färdiga med de svenska privathandlarna, vilka ju enligt mosaisk uppfattning sakna existensberättigande. Flerstädes har man dock frestat sina krafter förgäves, tack vare god ledning och sammanhållning bland köpmännen, men här och var har det lyckats främlingarna att rycka in och etablera "billighetsbasarer". Så t. ex. i Lund.

Enligt vad berättats oss vid besök nyligen i den skånska lärdomsstaden var det ett stort evenemang när Epa öppnade sin filial vid Mårtenstorget. Generalkonsul Sachs' egen son, Direktör Herbert, en av Stockholms Söderfilials förnämliga chefer var själv nere och förrättade invigningen. På Grand lär han dock ha väckt en mindre behaglig uppmärksamhet med sitt Epa-bagage. Början blev emellertid särdeles lovande. Unge Herbert kunde sända fader Josef de fägnesammaste rapporter. Han lyckades nästan över all förväntan draga till sig de juluppköpande gojim ej bara i Lund utan från alla delar av provinsen, så att det artade sig till en sannskyldig vallfart till staden. Det berättas härom en del roliga historier om hur fruar som av sina män förbjudits fara till Lund och "handla Epa" måst göra särskilda avstickare till Malmö för att kunna bevisa för sina äkta män att de varit i sistnämnda stad.

Ja, Herbert kunde sända fader Josef de skeneste rapporter. Lördagen före jul inhöstade han ej mindre än 30,000 svenska gojimkronor på geschäftet. Dock upplyses nu, att "Epa-febern" efter julen lagt sig något, sedan man både här och var kommit under fund med att allt inte var så "billigt och bra" som det utgavs för.

Amerika — ett judeparadis.

"Det land som är bäst ägnat att bevara judisk tradition och judisk ande är Amerikas Förenta Stater", förklarade d:r Mordecai M. Kaplan, dekan vid judiska teologiska seminariets lärareinstitut i New-York vid överlämnandet för någon tid sedan av 700 diplomer till nya lärare vid de judiska skolorna. "Juden har", fortsatte han, "dragit från det ena landet i världen till det andra och levat under otaliga regeringar, till s han slutligen i Amerika funnit den säkra hamnen".

"Ja, Amerika har blivit ett judeparadis. Ingenstädes kan judendomen så ohejdat utveckla sig med direkt stöd av regering och myndigheter som där. Judendomen har till och med förstått att draga den kristna kyrkan under sitt välde. Så t. ex. insamlas i storstädernas metodistiska kyrkor penningmedel till fonder, avsedda att användas till understöd åt Östeuropeiska judar. Den amerikanska judendomen har under de senaste 17 åren med hjälp från icke-judiska kretsar insamlat 80 miljoner dollars till Europas östjudar, såsom Felix M. Warburg vid ett tillfälle under rörelse omnämnde, och nu skola ytterligare 2.500,000 dollars insamlas för judarna i Polen samt 4 500,000 dollars för judarna i Balkan och andra länder", skriver en amerikansk författare.

De amerikanska judiska välgörenhetssällskapen och upprätthållandet av judiska skolor i landet draga vidare kostnader på åtskilliga hundra miljoner om året.

Studenternas skuldsättning.

En undersökning rörande studenternas ekonomiska förhållanden har gett vid handen, att 60 proc. av Sveriges vid universitet och högskolor inskrivna ungdom studera på skuld. Här ges alltså ett tillfälle för kreditfinansen att redan på tidigt stadium förskaffa sig inflytande över bildningens män — ett tillfälle som den naturligtvis icke försmår att begagna sig av.

Länder utan guldfot.

De länder, som övergivit guldmyntfoten, voro vid årsskiftet följande: England, Japan, Sverige, Norge, Danmark, Finland, Indien, Kanada, Autralien, Nya Zeeland, Argentina och Brasilien.

För "världskejsare" Rothschild, tronande i sin befästade gyllene borg Banque de France, måste denna utveckling te sig som något ohyggligt. Den ädla metallen, som för all tid skulle besegla "egendomsfolkets" härskande över jorden, håller på att förvandlas till stoft. Stackars "utvalda!"

U. S. A. inför främlingsspärr.

Efter att tidigare med öppna armar ha mottagit alla invandrare från främmande länder praktiserar Förenta staterna sedan några år tillbaka en alltmer restriktiv invandringspolitik. Man har uppenbart i "de obegränsade möjligheternas land" börjat komma till klarhet om att den hejdlösa främlingsinvasionen, till största delen bestående av östeuropeiska judar, även har sina nackdelar.

Arbetsminister Doak i Hoovers kabinett, förutvarande fackföreningsledare och främste företrädaren för den nya invandringspolitiken, har tillkännagivit att endast en femtedel så många immigranter mottagas i U. S. A. under 1932 som förlidet år. I sitt budskap till kongressen yrkade också Hoover, att de skärpta bestämmelserna skola fastställas i lag, vilket skulle betyda att immigrationen nedbringades med ytterligare 90 procent.

Den amerikanska regeringen begär samtidigt en utökning av myndigheternas befogenheter att utvisa sådana individer som redan kommit in i landet. I arbetsministerns förslag ingår, att även naturaliserade utlänningar skola kunna utvisas, om de begå något brott inom fem år efter att de erhållit amerikanskt medborgarskap. Hittills ha endast personer som ännu ej ernått medborgarrätt kunnat deporteras. Doak föreslår vidare som villkor för medborgaskap att vederbörande kunna skriva och läsa engelska, ja, han fordrar t. o. m., att fingeravtryck skola tagas av alla som vilja bli medborgare.

Sovjet-Kooperativa Förbundet i samarbete

Naftasyndikatet — Loborg.

Såsom tidigare framhållits i denna tidning sammanhöra de olika "proletära" politiska internationalerna och deras ekonomiska och kulturella annexer inbördes under samma internationella överledning: det judiska folkets världsstyre. Utåt bemödar man sig dock i allmänhet att beslöja samröret, för att ej väcka massornas misstankar. Beträffande 2:dra internationalen är det ju numera knappast någon hemlighet, att denna både organisatoriskt och annorledes intimt samverkar med den kooperativa. Däremot torde de familjära förbindelserna mellan den 3:dje internationalen och kooperationen vara mindre allmänt kända. Från länder där man på allvar sökt förverkliga bolsjevikstaten. vet man dock, att de röda omstörtarna när det gäller att gå till handling ha ett av sina solidaste stöd i de kooperativa organisationerna.

Såsom belysande för de förbindelselinjer som löpa mellan Kooperativa Förbundet och den Kommunistika internationalen vilja vi här något närmare granska kombinationen Naftasyndikatet — Loborg.

Aktiebolaget Naftasyndikatet, som för sovjetrepublikernas räkning i Nordens länder dumpar bensin i konkurrens med de "kapitalistiska" firmorna, stiftades den 25 oktober 1928 med följande personer som aktietecknare:

	Serien A.	Serien B.
Direktör Gideon Petrus Ströman	2.000 kr.	—
Direktör Johan Einar Kruse	2.000 „	—
Direktör Gustaf Helge Dahlborn	2.000 „	—
Direktör Johan Algot Degerstedt	2.000 „	—
Advokat Emil Henriques	2.000 „	100 kr.
Nafta Syndikat Union der S. S. S. R.	—	89.900 „
S:ma	10.000 kr.	90.000 kr.

Främst i ledet återfinner man alltså den celebre direktören Ströman i den Aschberg-Brangtingska bankirfirman Svenska Ekonomibolaget, ägaren till de folkutplundrande "Allmänna sparbankerna". Vidare märkes den kommunistiske direktören från "Allmänna sparbanken" i Luleå, Algot Degerstedt, samt revisorn i A.-B. Politiken, Einar Kruse. Direktör Teitelmann, som i handlingarna presenteras som "rysk undersåte" och som var ombud för Unionen av Sovjets Socialistiska Republikers Naftasyndikat, tecknade nio tiondelar av aktiekapitalet, men var ej själv med i styrelsen.

Vid bolagsstämman 25 juli 1929 var Teitelmann avdunstad. Han hade ådragit sig överhetens i Moskvas misshag och hörde till de "intellektuella" som samma år stodo anklagade i den stora processen. Sovjets direkta aktieinnehav uti bolaget övertogs nu av ryske juden Joseph Gersthein, vilken av Kungl. Maj:t erhöll nådigt tillstånd att inträda som ledamot i Naftasyndikatets styrelse. Redan följande år försvann dock Gersthein ur styrelsen för att efterträdas av en annan sovjetjude, Ernest Wilhelm Weinberg.

*

Vid extra bolagsstämma den 8 maj 1931 fattade aktiebolaget Naftasyndikatet beslut om aktiekapitalets ökning från förutvarande 100,000 kr. till 2 milj. kr., varav Sovjet tecknade 1,710,000 kr. Nuvarande styrelse är: Direktörerna Ernest Wilhelm Weinberg, Stockholm, Gideon Petrus Ströman, Lidingö, Johan Einar Kruse, Hälsingborg och Gustaf Helge Dahlborg, Stockholm samt försäljningschefen C. F. Wester, Stockholm och avdelningschefen S. E. Fredriksson, Norrköping.

Den vid extra bolagsstämman 1931 beslutade stora ökningen av aktiekapitalet sammanhängde med bolagets anläggningsplaner på svensk grund. Vår aktiebolag föreskriver nämligen, att bolag, vars aktier till mer än en femtedel äges av utländsk person eller samfällighet, icke får besitta fast ägendom i landet. De bensinanläggningar som erfordrades för att med framgång kunna bedriva bensindumpingen i Sverige kunde ju ej undgå beteckningen "fast egendom". Vad gjorde man då? Man arrangerade en överenskommelse mellan Sovjet och Kooperativa Förbundet om uppförande i K. F:s namn av bensinstationer vid Loudden i Stockholm samt i Hälsingborg, vilka sedan skulle uthyras till A.-B. Naftasyndikatet.

Redan den 4 mars 1929 hade Kooperativa Förbundet för ändamålet beslutat bilda aktiebolaget Loborg ("Lo" av Loudden, "borg" av Hälsingborg) med ett aktiekapital av ½ milj. kr., varav Kooperativ Förbundet, förening u. p. a., tecknade 496,000 kr. och fyra av dess tretton dotterbolag vardera 1,000 kr. A.-B. Loborgs styrelse utgöres av Kooperativa Förbundets ledare, direktörerna Albin Johansson, Ernst Persson och Carl Fegler.

De av sovjetjudarna disponerade bensinanläggningarna äro i Kooperativa Förbundets årsredogörelse upptagna till ett belopp av kr. 1.090,102,49. I redogörelsen omnämnes dock ej med ett ord överenskommelsen med Moskva, varenligt Unionen av Socialistiska Sovjet Republikerna mot hyra skola disponera anläggningarna. Våga herrarna Anders Örne och Albin Johansson inte tala om den saken för Kooperativa Förbundets medlemmar?

Slå knock-out

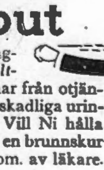

på alla olustkänslor genom att dagligen dricka ett par glas *Fruktsalt-Samarin.* Därvid rensas mage och tarmar från otjänliga ämnen, rester, som skola bort. Den skadliga urinsyran utdrives och blodet uppfriskas. Vill Ni hålla Er i god form, så börja redan i dag med en brunnskur i hemmet med *Fruktsalt-Samarin.* Rekom. av läkare.

Pris pr flaska kr. 2.50. Säljes överallt. Obs. Ej i lös vikt.

OEDERROTHS TEKNISKA FABRIK - STOCKHOLM

Vad sker i Sovjet-Ryssland?

Enligt rapporter, framlagda inför kommunistiska partiets centralkommitté, har en allt större demoralisation konstaterats inom partiapparaten. Politiska byrån beslöt även nyligen att igångsätta en grundlig utrensning av "opålitliga", "opportuniska" element, vilka saboterade femårsplanen och underblåste demoralisationen, omöjliggörande kontrollkommitténs och tjekans arbete. En "svart lista" över högstående sådana sabotörer föreligger i byrån, upptagande främst judarna bland sovjetpamparna, såsom Radek, Jaroslavskij-Gubelman, Steklov-Nahamkis, Deborin, Sachs-Gladiev och Sjlokin.

Den österrikiske juden Karl Radek, som började sin gloriösa bana som hästtjuv, är alltför bekant för att här närmare behöva presenteras. Redan 1928 utrensades han för trotskyism, men togs åter i nåder, sedan han officiellt gjort bot och förklarat sig vara Stalins ödmjuka tjänare. Gubelman, "partiets gendarm", stod själv i spetsen för partiets kontrollkommitté, organiserade de gudlösas rörelse samt redigerade dessas organ Besbosjnik. Nahamkis var chefredaktör för Isvestia. Bland de ledande judar, som skulle utrensas, märkas vidare partiets kände teoretiker Preobrasjenskij, Talaev, Sorokin, Kerenskijs forne sekreterare, professorerna Dementiev, Nejedov, Busjriev samt den forne chefen för statsplaneringskommittén Krsjisjanovskij.

Officiellt förebrås dessa avvikelser från partiets rena lära, men enligt Aftonbladet skulle huvudfelet vara att de äro emot femårsplanen och det planerade kriget. De skulle anse att femårsplanen störtar både Ryssland och partiet i en avgrund och att ett krig skulle vara en dödsdom över allt vad kommunism heter, såväl i Ryssland som i Europa. I motsats härtill skulle politiska byrån anse kriget oundvikligt.

Man har anledning ställa sig skeptisk till A.-B:s förklaring angående orsaken till den eventuellt beslutade utrensningen av judar ur sovjetledningen. De som eljest över hela linjen för närvarande äro verksamma för det nya kriget äro just judarna, och hur skulle sovjet överhuvud kunna tänka på en krigföring utan hebreisk hjälp? Till att föra krig fordras ju pengar, pengar och åter pengar.

———

Våra högst taxerade kommuner.

De kommuner i Sverige som stå främst i fråga om taxeringsvärdet på jordbruksfastigheter, äro följande:

Kommun	Län	Kr.
Lycksele	Västerb.	29,245,800
Orsa	Kopparb.	20,365,700
Ockelbo	Gävleb.	18,415,500
Anundsjö	Västernorrl.	17,628,100
Jockmokk	Norrbottens	17,582,500
Sunne	Värmlands	15,638,100
Fellingsbro	Örebro	12,895,200
Tierp	Uppsala	10,972,700
Ström	Jämtland	10,580,800
V:a Vingåker	Södermanl.	10,312,500
Asarum	Blekinge	7,806,300
Misterhult	Kalmar	7,705,500
Svedala	Malmöhus	7,665,100
V:a Färnebo	Västmanl.	7,179,500
Laholms lk.	Hallands	6,719,700
Skees	Göteborgs o. Bohus	6,694,600
Undenäs	Skaraborgs	6,619,300
Strövelstorp	Kristianst.	6,422,800
Alghult	Kronobergs	6,380,800
Frändefors	Älvsborgs	6,338,200
Gränna lk.	Jönköpings	5 338,900

Sveriges Hemliga Regering

Forts. fr. sid. 1.

gemente. Förklaringen härtill är, att hela det rådande "idépolitiska" partisystemet ekonomiskt såväl som ideelt har sin grund i den hemligt regerande finansautokratien. Det parlamentariska "folkväldet" är i realiter intet annat än en beslöjad form av Storfinansens Diktatur, något som även folkrepresentanterna snart lära sig, när de hunnit inom riksdagshusets väggar. De släppas förövrigt sällan dit utan att på förhand av respektive partiledningars kontrollanter ha prövats och befunnits passande för den parlamentariska miljön.

Den hemliga maktutövningens magiska kraft består endast så länge den lyckas bevara sin occulta karaktär. Den dag spelet genomskådats är dess härlighet slut. Ty folket är ej betjänt av och gillar ej ett dylikt orättfärdigt system. Vart det leder visar den rådande situationen ej endast i vårt land utan i snart sagt hela den civiliserade världen, där den folkutplundrande, folkförslavande internationella judemakten etablerat sig som hemlig härskare efter i stort sett enahanda principer. Sveriges folk har suckat länge nog under detta förhatliga occulta styre, som endast bereder det ofärd. *Det är på tiden att det reser sig som en man, liksom tidigare i historien, och avskuddar förtryckarnas ok!*

Epa-historia.

Det internationella judiska EPA har som bekant med sin verksamhet undfägnat en del större och medelstora svenska städer och flera lära med tiden få den äran, skriver en meddelare.

Detta affärsföretag ger sig sken av att sälja särskilt billigt något som dock ej hindrar att en del varuslag där äro dyrare än i vanliga affärer. Här en liten historia från Örebro, som hör till de svenska städer som välsignats.

Tvenne arbetarhustrur behövde någon liten småsak för 50 öre och ställde sina steg till stadens EPA, som säljer varor i prislägen från 10 öre upptill 1 krona. När de kommo ut ur affären, voro de fullastade med paket — allting var ju "så billigt", så man hade ej kunnat motstå och vad man inte hade behov av i dag, det kunde man behöva i morgon. I sin köpiver hade en ellertid de båda fruarna glömt, att de också behövde en del mat för sina familjer. Det var förargligt, men den uppfinningsrike finner alltid på råd. Man gick naturligtvis till sin speceri handlare och sin slaktare och tog veckans behov av matvaror på kredit — några pengar funnos ju ej kvar.

Det är den vredgade mannen till en av de köplystna arbetarhustrurna som berättat denna historia för skribenten och som had allt annat än vackra ord att säga om dessa "billiga affärer".

———

De svenska städernas folkmängd.

Vid årsskiftet utgjorde antalet svenska städer med en folkmängd av över 10,000 invånare 34, nämligen följande:

Stockholm	523,236
Göteborg	248 353
Malmö	130,005
Norrköping	61,841
Hälsingborg	56,907
Borås	38,983
Gävle	38,976
Eskilstuna	33,789
Uppsala	30,915
Linköping	30,354
Karlskrona	26,084
Lund	25,854
Halmstad	24,158
Karlstad	21,097
Kalmar	20,191
Sundsvall	18,260
Mölndal	17.346
Uddevalla	15,267
Trollhättan	15,030
Östersund	14,565
Södertälje	14,315
Kristianstad	13,899
Falun	13,358
Trälleborg	13,120
Kristinehamn	12,703
Västervik	12,559
Härnösand	11,765
Söderhamn	11,721
Ystad	11,428
Umeå	11,412
Luleå	11,300
Lidingö	11,294
Skövde	10,981
Visby	10,595

"Den nya Rasputin."

Enligt meddelanden i ryska emigranttidningen i Paris och Berlin har en ny Rasputin uppenbarat sig i Ryssland, där han vinner allt större makt över den trots allt innerst religiösa befolkningen.

"Den nye Rasputin" dök upp i början av 1931 bland de vilda Uralbergen. Ingen vet varifrån han egentligen kommit, men självpåstår han att hans vagga stått vid rysk-kinesiska gränsen. Han omgives av en viss mystik, där han drar fram. Bönderna samlas i stora skaror kring honom. Han utövar en suggestiv makt över åhörarna och vid sina predikningar har han församlingen helt i sitt våld, även när den räknas i tusentals personer. De sjuka som vända sig till honom botar han genom handpåläggning och gör alla slags under.

Klädd som bolsjevik avslutar han varje anförande med att förklara, att han även är bolsjevik till sin övertygelse, men samtidigt uppger han, att han är sänd av den gudomliga överheten för att förkunna den kommande lycksalighetens evangelium. Härigenom vållar han G. P. U. många svårigheter, då han ej kan arresteras för statsfientlig handling. Likväl ser man i sovjetkretsar med bekymmer hans dag från dag växande inflytande.

I denna besvärliga situation har sovjet bjudit den märkvärdige mannen befattningen som folkkommissarie för sundhetsväsendet, men han avböjde bestämt under motivering, att han icke ville förråda sin gudomliga överhet i himlen och ej heller sin mission som sovjets förkunnare på jorden. Med denna lära drager han västerut, medan det överallt i hans väg bildas församlingar och diskussionsklubbar.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropande röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE

MÅNDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Sthlm 1931.

Vida Världen

"Marianne på Stockholmsvift."

Folkligt lustspel. Regi de Chessin.

Det lustspel som i dessa dagar uppförts inför svenska folkets ögon med l'emissaire de la presse francaise monsieur Sergej Szerszevskij-de Chessin som regissör och aktör blev en pyramidal succés. Den fransyske diplomaten ansåg, att tiden fordrade nya inslag också inom konsten, ägnade att bättre motsvara folkens ömsesidiga behov av förströelse. De gamla medlen ha förlorat sin verkningskraft. Ej ens glansnummer som Parlamentariska Ouverturer, Genèvedebatter och Moratorier äga längre förmågan att liva. Nej, här behövdes något nytt — skå-

despel ur levande livet med ledande statsmän personligen figurerande på scenen vid sidan av revystjärnor och andra som redan lyckats vinna publikens hjärtan. de Chessin hade även modet sätta sin djärva plan i verket och — lyckades storartat.

Som medverkande i hans folkliga lustspel "Marianne på Stockholmsvift" märktes främst författaren och regissören själv, l'emissaire **Sergej de Chessin**, Kommendör av Kungliga Vasaorden och Franska Republikens pressattaché i Stockholm, f. d. gloriös rysk revolutionsjude under namnet Szerszevskij, vidare **Karl Gerhard**, svensk revykung och charmör, **Marianne**, belladonna och representant för det evigt oemotståndliga France, statsminister **Ekman**, f. d. nykterhetsvän och frisinnad folkhjälte, excellensen **Briand**, fredsentusiast och f. d. utrikesminister 13 gånger, överståthållare **Elmqvist**, f. d. chef för svenska folkhushållningskommissionen, polismästare **Hallgren**, nitisk orrdningsväktare och anhängare av förbudet, ej att förväxla med notoriske upprorsmakaren "fascistgeneralen", samt slutligen jämte åtskilliga andra celebriteter grandseigneurerna X och Y från Grand Orient och Banque de France, bägge emissaire de Chessins och även Rothschild V:s synnerligen intima vänner.

Första akten utspelas å Stockholms Vasateater, där revykungen Karl Gerhard, förste älskare, gör sin cour för den gudomliga Marianne, badande i guld och parfum och omgiven av en skara strålande representanter en miniature för det evigt sköna Paris och slösande ynnestbevis på sina många beundrare. Plötsligt uppenbarar sig rivalen, "lagens väktare" polismästare Hallgren och stör idyllen. Bärande ett plakat i trikolorens färger, med S:t Eriks bild på sitt bröst och stämpeln "Ö Ä" därunder påbjuder han i Lagens namn "Förbud" mot all fortsatt flirt för öppen ridå. Karl Gerhard gripes av elegiska känslor och stämmer upp en hymn, vari han tolkar sitt hjärtas kval över att av den omilda statsmakten nödgas skiljas från sin älskade. Men han hoppas på snart återseende. Ridå. Första akten slut.

Fortsättningen av spelet är ju allmänt känd. I andra och tredje akterna möta vi en mängd tilltrasslade interiörer och affärer med åtskilligt av Amour, tills slutligen det hela upplöses i allmänt samförstånd och förbrödring. Alla sjunga Marsäljäsen med en stämma, och till och med Ekman och Briand visa sig ha riktigt goda röster — när de bara vilja. Ändlösa applåder. Ridå. Inropningar Ridå. — I Paris och Stockholm har man ej i mannaminne haft så roligt. Publiken hade äntligen bjudits ett verkligt lustspel. Alla voro glada och lyckliga, inte minst de agerande statsmännen.

Nôtres compliments très distingués, cher monsieur émissaire!

*

När förbudet föll.

Förbudsomröstningen i Finland, som resulterade i nederlag för den "kristna" förbudsorganisationen, betydde en allvarlig motgång för samhällsupplösningens krafter i landet. Åtskilliga omständigheter framkommo i samband med omröstningen, ägnade att ytterligare belysa den "kristliga" rörelsens karaktär.

Bland annat konstaterades, att förbudsfolket hade sitt egentliga ekonomiska stöd hos smugglare och spritexportörer i Estland. Bl. a. understöddes förbudskampanjen av "okända givare" i Viborg med en gåva på 1 miljon mark. Omröstningsdagen ströko misstänkta individer kring vaktlokalerna under försök att muta de röstande. Från Viborg meddelas hur en provokatör försökte sticka en 100-marksedel (sju kr i svenskt mynt) i handen på en valdeltagare samtidigt som han uppmanade denne att dra sitt streck på förbudslistan.

*

"Gamla Varjehandas" glädjebudskap.

Den Ljunglundska kulturorganet Nya Dagligt Allehanda, som alltjämt envisas presentera sig som "nationell" men numera rätteligen borde heta "Gammalt Judiskt Varjehanda", kunde vid årsskiftet — i samband med införandet av en förhärligande födelsedagsartikel över hebreiske generalkonsuln Josef Sachs, innehavare av Nordiska Kompaniet, Nova Epa m. fl. "svenska" varuhus — meddela sina läsare den fägnesamma underrättelsen, att "för 1932 en betydelsefull överenskommelse träffats mellan Nya Dagligt Allehanda och Sveriges största varuhus, A.-B. Nordiska Kompaniet, tillika landets största annonsör". Vi kunna föreställa oss, hur det skall ha vattnats i munnen på bladets filosofiske redaktör, som häromdagen i en särskild spetsledare sökte föra i bevis att vi alla utan undantag äro rovdjur. I det redaktionella tillkännagivandet om överenskommelsen hette det bl. a.:

"N. K. kommer enligt detta avtal att införa *alla sina annonser* i Nya Dagligt Allehanda. I regel skola N. K.-annonserna inflyta i Nya Dagligt Allehanda dagen innan försäljningen av de omannonserade varorna skall ske eller taga sin början. N. D. A:s många tusental läsarinnor kunna sålunda hädanefter i god tid under den föregående eftermiddagens och kvällens lopp studera det brokiga kaleidoskåp av nytt och nyttigt, som det stora varuhuset så gott som dagligen utbreder för Stockholmspublikens ögon, de kunna överblicka allt detta, välja, kalkylera och i lugn och ro bestämma sig för vad som behöver inköpas för nästföljande dag, då försäljningen börjar.

I A.-B. Nordiska Kompaniets ledning är man övertygad om, att det med N. D. A. träffade avtalet skall medföra stora fördelar, icke endast för den stora kvinnliga kundkretsen utan även för den manliga klientelen, till vilken N. K. i åratal flitigt appelerat i N. D. A:s spalter. Man tillmäter numera hos N. K. Nya Dagligt Allehanda ett sådant värde att annonseringen kommer att mångdubblas i jämförelse med år 1931. Vi äro för vår del övertygade om att såväl våra kvinnliga som manliga läsare skola hälsa detta budskap med verklig tillfredsställelse."

Allt så rörande!

*

Jubeldag för Israel.

I alla jordens mosaiska församlingar firades nyligen en triumfens dag, då Israels store son "katolske" juden Alcala Zamora "folkvaldes" till president i förra kungariket Spanien. I högstämda verser sjöng Bonniers Nyheter rasfrändens lov, medan bladets tecknare uppbyggde med ovanstående symbolikmättade bild av den segerkrönte "härskaren", vilken bjöds behagfullt sitta ned på "kungatronen".

*

Isaac allt populärare bland proletärer.

I artiklar i dagspressen berättas om den entusiasm hebreiske målaren Grünewalds i Arbetarnas bildningsförbund igångsatta "ateljécirklar" väckt inom proletära kretsar. Vid de hittillsvarande aftnarna å Konstakademien har Isaac tillrättalagt studierná för konstintresserade arbetare efter naken modell.

Det råder också enligt vad meddelas stor rusning till kurserna och inte på långt när alla som önska kunna få vara med. Studieledaren, maskinskötare A. Holm, är idel förtjusning. Grünewald själv uttalar sig berömmande om proletärernas "goda konstuppfattning". Med sin undervisning efter naken modell hade han velat leda dessa in på rätt spår. Han utdömer helt den moderna teckningsundervisningen i skolorna — "den passar endast för barn, vildar och dårar".

Så nu vet man det!

*

"Europas ledande statsman."

Vi skåda här den statsman som enligt hebreerpressen i alla länder har Europas öde i sina händer: franske ministerpresidenten, höggradsfrimuraren Pierre Laval. Denne lysande israelit har av franska republikens okrönte konung, "världskejsare" Rothschild i Banque de France, fått sig den uppgiften anförtrodd att under 1932 leda Europas folk ut i ett nytt världskrig, syftande till "Västerlandets undergång" och det kommunistiska paradisets allmänna och slutliga genomförande — vilket ju betyder detsamma som det judiska världsrikets upprättande.

Men vi tro knappast att monsieur Laval kommer att gå i land med uppdraget, ity att Europas folk börjat vakna upp ur den ljuva narkos, vari österlänningarnas lögnupplysningsväsen försänkt dem. Guldets internationaler ha haft sin mest gyllene tid. Det ges tecken på horisonten som tala ett språk som ej kan missförstås. En vis Försyn har sörjt för att träden ej växa in i himmelen.

*

"Revolution i Genève."

Det har varit en liten revolution på Place Molard i Genève, berättar hr Sven Backlund i sin nyårskorrespondans till hemlandet. De arbetslösa? De tåga visserligen genom gatorna och störa julfesten med sina trista anletsdrag och ropa sitt: arbete, arbete, arbete, men revolution göra icke de arbetslösa. Nej, det är köpmännen. Köpmännen, som rasa mot de stora magasinen, vilka sälja alltför billigt. De stora magasinen — damernas paradis, som Zola kallade dem — äro internationella. De påstås ledas av judar. De gamla, de "traditionella" köpmännen ha länge morrat mot dessa judiska magasin.

En sammanslutning av köpmän i Genève beslöt sig för den stora offensiven. Den sände ut ett par propagandabilar tvärs genom julmarknaden, överklistrade med väldiga affischer i svart och rött. Det var en propaganda mot de stora varuhusen. Upphetsning. Folkskockning. Polis. Kravaller. Affischen förbjöds och tidningarna försökte tiga ihjäl saken. Men husväggarna inom kantonen äro alltjämt betäckta med köpmännens brandaffischer. Se här ett utdrag ur texten på svenska:

"Kungörelse.

Rue de Rhone i Genève!
Ruès Basses i Genève!
Stadens centrala gator!
Vem utvidgar där sina lokaler?
Judehus. Judehus. Judehus.
Det säger eder ingenting!
Det gör eder ingenting!
Svara ni måhända: De sälja billigt.
Svara ni måhända: De ha allting.
Svara ni måhända: De giva för intet.
Svara ni måhända: De skulle kunna utbjuda månen.

*

Om genom edert lättsinne
Om genom eder likgiltighet
Om genom eder feghet
Ni låter den traditionella handeln, Genèvehandeln,
Schweizerhandeln dö,
Om genom edert förvållande
Vår nations medelklass måste försvinna,
Nå sluta då upp
Med edert fosterländska prat!

*

Den sanne patrioten
för julpresenterna
liksom för hela året
är den som köper hos landets egna köpmän och egen
hantverkare,
hos människor av vår egen ras."

— Så långt hr Backlund. Den citerade texten visar huru de schweiziska köpmännen nära nog gripits av desperation inför de sig för närvarande allestädes hänsynslöst utbredande judiska varuhusen, vilka genom sina hemliga organisationer, sina internationella förbindelser och sitt rapportväsen rörande planerade prisförändringar etc. äga chanser framför andra nationers köpmän i konkurrensen.

*

Tyskland ett smugglingens Eldorado.

Smuggeltrafiken vinner enligt riksfinansministeriet allt större terräng i Tyskland. Förhållandena börja påminna om tillståndet i "den stora republiken" på andra sidan A lanten.

Smugglarna uppträda delvis i form a bväpnade band, framgående under ful militära säkerhetsåtgärder. Velocipeder, mo torcyklar och bilar, ofta pansarbilar, a vändas till framryckning. För vidare b fordran av godset finnas stora organisatio ner med ombud inne i landet och i sto städerna, särskilt Berlin och Hambur Smugglarna arbeta med rikliga penningem del och betjäna sig av de arbetslösa, so ställa sig till förfogande för en billig pe ning. Vinsten blir därför mycket stor. Vi sammanstötningar mellan tullen och smugg larbanden uppstå ofta regelrätta eldstride Tullmännen måste stundom med vapen hand förfölja pansarbilar, som genombru tit de första bevakningslinjerna, och utöv en formlig krigstjänst.

Under tiden 1 april—30 oktober rappor terades av myndigheterna i Köln, Düsseldorf och Münster 25,800 fall av smugg ling. 8,900,000 cigaretter, 223,000 häfte cigarettpapper 45,000 cigarrer, 30,460 kg tobak, 252,600 kg. säd, 112,600 mjöl och andra kvarnprodukter, 860 velocipeder, 12 motorcyklar och 115 bilar beslagtogos unde nämnda tid.

*

"Abortens" förkunnare.

Det på världserövring och andra folks tillintetgörelse inriktade Juda, som även lyckats få de kristna att tro på sin "helighet" och speciella gudamission, betjänar sig i sin strävan efter mammonistisk makt av otaliga medel, däribland också att söka utrota de "ogudaktiga" (icke-judarna) genom att beröva dem förmågan till ärftlig förnyelse. I alla länder bevittna vi i dag en i humanismens namn bedriven intensiv propaganda för fruktsamhetens hävande. De

som låna sig åt denna propaganda för mord på ofödda generationer behandlas av pressen med största aktning och hedras som kulturpersonligheter där de fara fram. För dem som tagit folkens förstörelse till sin "heliga" uppgift är det givetvis likgiltigt vad vetenskapen kan ha att säga om de populariserade "aborterna", men det står fast att den samvetsgranna forskningen är enig i sin skarpa förkastelsedom över dessa sentida utslag av humanism.

Underläkaren vid Malmö allmänna sjukhus, dr. Erik Lindqvist, gav nyligen i en avhandling "Om aborterna i Malmö 1897—1928" en vetenskaplig skildring av utvecklingen på området. Genom fosterfördrivningar framkalla missfall ha, framhöll dr. L., under sista decennierna starkt ökat i vårt land, i synnerhet i storstäderna. Sammanlagda antalet i Malmö registrerade aborter steg från 121 år 1910 till 282 år 1927. I fråga om 92,8 procent av samtliga sjukhusaborter har ingen orsak kunnat påvisas, varav man sluter att övervägande antalet förorsakats genom ingripanden av kriminell natur.

"Egendomsfolket", som för de andras välfärd lancerat preventivmedel och abort, visar karaktäristiskt nog för egen del ingenstädes tecken till att vilja praktisera läran. Såsom illustreras av ovanstående teckning ur en tysk tidning. För detsamma gäller det ju att i stället så mycket mer energiskt sörja för det egna släktets förökning för att kunna fylla ut luckorna, som uppstå genom gojimfolkens frivilligt åtagna själv förstörelse.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (236) TISDAGEN DEN 1 MARS 1932 ÅRG 8.

Bonnier mot Sveriges folk

Konspirationer åsyftande massmord å medborgare

I strid mot författningen ha de officiellt ansvariga i Sverige tillåtit en grupp personer av främmande börd att här upprätta en illegal hemlig maktposition, från vilken de planmässigt och systematiskt arbeta på vårt folks förintelse, vår fädernneärvda kulturs förstörelse samt utvecklingens ledande å banor, utmynnande i bolsjevism. Huvudmannen i denna kamarilla är den judiske bokförläggaren och tidningskungen *Karl Otto Bonnier*, vilken under föregivande av intresse för svenska folkets välfärd lagt under sig huvudparten av landets förlagsverksamhet, tidningar, pressinformation och distribution. Denna enastående maktställning har han under en lång följd av år på allt sätt utnyttjat dels till att rikta sig själv och sina rasfränder, dels till att andligt och materiallt utarma svenska folket och göra det till ett rov för den judiska världsmaktens brottsliga imperialistiska strävanden. Rikets officiella styresmän ha genom den av honom dikterade "folkviljan" tvingats att följa statsfientliga och revolutionära vägar.

Herr Bonniers maktutövning inom opinionsbildningen har uteslutande varit inställd på att tjäna det judiska folket på bekostnad av det svenska. Under hans överinseende har vårt folks ägodelar och befogenheter överflyttats på inkräktarna samt vår fäderneärvda kultur och den statliga grundval, varå denna uppbyggts, bit för bit undergrävts. Det i hemlighetsfullhet och under "folkliga" former bedrivna förstörelsearbetet har nu hunnit så långt, att tiden ansetts mogen för proklamerande av "världsrevolution" — slutskedet i kampen, som för all tid skulle besegla det judiska världshärskarväldet.

För att kunna bringa omstörtningsplanen till genomförande erfordrades främst ett intensivt kulturellt undermineringsarbete. Det gällde att förgifta den svenska folksjälen, bringa den att förlora sitt rotfäste i traditionen samt leda den till självförstörelse. Som högste ledare för detta "kulturverk" har herr Bonnier genom sina bokförlag och tidningar samt sin pressinformation sedan årtionden översvämmat vårt folk med destruktiva idéer, omöjliga att förverkliga och blott avsedda att förvilla, distrahera och upplösa. Hans *kulturbolsjevism* utvidgades efterhand till att omfatta alla områden och var allestädes kännetecknad av samma tydligt markerade tendens att nedriva det svenska och öppna vägen för den judiska förruttnelseandan inom kulturen. Mångenstädes uppstodo försvarsrörelser, vilka dock hade att kämpa en hård strid för traditionens bevarande, då herr Bonnier hade den offentliga opinionsbildningen i sin hand. Hans uträkning lydde: när bandet med det förflutna på olika områden helt avskurits, är spelet vunnet. Tiden är då inne att låta den *politiska bolsjevismen* träda till och fullborda verket.

Den speciella politiska rörelse, som efter världskrigets slut startades för den judiska revolutionens genomförande i alla länder under namn av *kommunismen*, har i Sverige i herr Bonnier haft sin fasta förankring. Tack vare det skydd han på grundval av sin ställning inom svensk folkupplysning lämnat den på samhällets omstörtning inställda rörelsen lyckades denna komma i åtnjutande av officiellt erkännande samt tilläts representationsrätt i Sveriges riksdag. Tack vare hans ömma omvårdnad har den haft möjlighet att här utveckla sig till en fara för samhället och har i åtskilliga år utgjort ett damoklessvärd som hängt över vårt folks huvud. Hela den stora, på saklig grund baserade litteratur, som föreligger på området, har han undanhållit allmänheten. I stället har han genom sina tidningar spritt otaliga vilseledande uppfattningar angående rörelsen samt ivrigt slagit vakt kring dess ledande personer i Sverige liksom i utlandet, en Kilbom, en Aschberg, en Lunatjarskij-Chaimov, en Toller etc., av vilka de bägge sistnämnda revolutionsjudarna, kända för sitt deltagande i massmorden å kristna i Ryssland och Bajern, av Bonnierpressen hyllats som kulturpersonligheter av rang. Så snart ett krav höjts på åtgärder i syfte att trygga samhället mot den fara kommunismen utgjorde, har hr Bonniers tidningar med Dagens Nyheter i spetsen ryckt in till dess försvar under lögnaktigt föregivande att rörelsen vore av oskyldig natur, att den vore en ideel arbetarrörelse som man ej finge hindra i sin naturliga utveckling. Våren 1928 utvecklades av Dagens Nyheter i förening med de öppet bolsjevistiska tidningarna en sådan intensiv verksamhet i syfte att av de pågående stridigheterna på arbetsmarknaden framskapa en bolsjevistisk revolt, att både från regering, riksdag och Publicistklubb energiska, varnande deklarationer med tydlig adress till vederbörande avgåvos. Resultatet blev en tyst överenskommelse mellan "hemlige diktatorn" och de officiella styresmännen att låta saken ligga till sig.

Medan herr Bonnier under dessa år systematiskt vilselett Sveriges folk rörande den under hans beskydd arbetande kommunismen, står det i dag fullt klart vad denna i verkligheten är. I stället för att utgöra en arbetarnas heliga befrielsekamp ur kapitalismens bojor, såsom Bonnierpressen gjort gällande, är den den internationella judiska storfinansens brottsliga försök att under proletariatisk förklädnad omstörta alla folk och stater samt etablera världsdiktatur. Det har alltså i Sverige liksom annorstädes rört sig om ingenting mindre än planerat massmord å landets befolkning, till vars utförande vilseledda, uppagiterade arbetare skulle användas. Från de länder där det "oskyldiga" experimentet omsatts i verklighet, veta vi vad det gäller.

Enligt sovjetryska judiska tjekans egna rapporter arkebuserades d. v. s. mördades enbart åren 1922 och 1923 i Ryssland 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,900 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare. 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Detta gör sammanlagt 1,758,954 människor, som enligt officiella sovjetrapporter på tvenne år mördats av den i proletariatets dräkt sig draperande judediktaturen i Ryssland. I monarkistiska kretsar beräknades 1925 de intill dess under sovjetregimen mördade till c:a 10 miljoner människor. — Detta är i herr Bonniers ögon oskyldig "arbetaridealism"! Var finnes den hederlige arbetare, som ej protesterar mot slik beskyllning? Och detta system har han under en lång följd av år av all kraft arbetat på att införa i vårt land!

Lyckligtvis har Sveriges folk vaknat upp ur den förrädiska giftsömn, vari det Bonnierska lögnupplysningsväsendet insövt det. Det ämnar ej låta herr Bonnier sätta sina brottsliga planer i verket. Det kommer i stället, sedan en gång fjällen fallit från dess ögon, att resa det kravet, att den jude, vilken i skydd av honom tillerkänd svensk medborgarrätt med berått mod planlagt massmord å svenska medborgare, skall ställas till ansvar inför folkdomstol för sina förehavanden i likhet med alla dem som lånat sin medverkan därtill.

———

Bakom Folkviljans Kulisser

III.

I tvenne föregående artiklar har redogjorts för aktieinnehav och styrelsefunktioner i dels aktiebolagen "till pressens tjänst" Tidningarnas Telegrambyrå, Sv. Pressbyrån och Radiotjänst, dels vidare de ledande huvudstadstidningarna Dag. Nyheter, Sv. Dagbladet, Stockholmstidningen, Nya Dagligt Allehanda och Aftonbladet. Av dessa redogörelser framgick, att den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier direkt eller genom bulvaner behärskar Tidningarnas Telegrambyrå, Svenska Pressbyån, Radiotjänst, Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet. Stockholmstidningen äges av generalkonsul Torsten Kreuger genom direktören E. V. Carlsson, som formellt innehar aktiemajoriteten i densamma. Nya Dagligt Allehanda äges, bortsett från ett antal smärre aktieägare, till ena hälften av högerpartiets ledare, storfinansriddaren amiral Lindman, och till den andra hälften av den likaså storfinansiellt orienterade redaktören för tidningen, herr Leonard Ljunglund. Aftonbladet innehas till huvudsaklig del av ett konsortium med kandidaten Sten Ankarcrona som synlig representant samt orientering åt det Kreugerska finanshållet.

Vi vilja för dagen uppehålla oss vid de bägge huvudstadstidningarna Svenska Morgonbladet och Folkets Dagblad Politiken, den förra organ för den "fria" kristendomen och den senare för den judisk-"proletära" världsrevolutionen.

Svenska Morgonbladet.

Är det en tillfällighet, så är det en märklig sådan, att ingen av Stockholms dagstidningar närmelsevis så strängt omgärdat sina inre förhållanden gentemot yttervärlden som just det organ som officiellt framträder som bärare av det fria sinnets idéer, det "demokratiska" Svenska Morgonbladet, för närvarande regeringsorgan. Går man till de officiella verken, märker man strax med vilken omsorg frisinnets väktare i detta land undvikit att i sina rapporter blotta inre familjeförhållanden. Ingen detalj, som ej bolagsstyrelsen enligt lagen varit ovillkorligt förpliktad rapportera, finnes meddelad till Kungliga Patentverket.

Enligt från Aktiebolaget Svenska Morgonbladet senast ingivna redogörelse av 1930 utgjordes styrelsen nämnda år av följande personer: redaktör Natanael Petrus Ollén, Stockholm, direktörerna Carl Bernhard Mellvig och Axel Magnus Grönkvist, Stockholm, riksdagsmännen Sven Bengtsson, Norup, och Olof Johansson, Edsbyn, samt grosshandlarna Gustaf Oscar Johansson Gerdner, Jönköping och Adolf Henrik Efraim Ljung, Malmö. Suppleanter voro: seminarieadjunkt John Cederroth, Stockholm, och riksdagsman Gustaf Adolf Mossesson, Lidingö.

Eftersom det "frisinnade" huvudorganet så strängt garderat sig mot obehöriga blickar i ämbetsverket, ställde vi våra steg till dess kontor i Klarakvarteret för erhållande av önskade upplysningar rörande ägoförhållandena. Hittills har ju under rådande "demokratiska" regim ett aktiebolags aktiebok betraktats som offentlig handling. Nere i Bonniers Dagens Nyheters palä, där "regeringsorganet" innebor — om mot skälig hyra eller ej, undandrar sig vårt bedömande — visade det sig emellertid ej mindre omöjligt att tränga in i hemligheten än i Kungl Patentverket. Tidningsbolagets direktör, herr Bernhard Mellvig — vars utseende skvallrar om utländsk härstamning — verkade illa berörd av vår hövliga begäran och vägrade kategoriskt att låta oss ta del av bolagets förhållanden. På vårt påpekande, att det rörde sig om en offentlig handling, genmälte han: "Vi ha vår egen uppfattning i den saken", vilket väl skulle betyda att han hade regeringen bakom sig i sin vägran att yppa namnen å tidningens ägare.

Man frågar sig varför "regeringsorganet", som framför alla andra

(Forts. å sid. 7.)

GENÈVE

Världens ansikte visar ett förvirrat utseende. För den oinvigde kan det vara vanskligt att bedöma tillståndet. Ett är dock visst: den vid världskrigets slut i Folkförbundets namn utlovade universella freden låter alltjämt vänta på sig. Och varför? Den var aldrig avsedd annat än som lockbete för folken att underkasta sig "segrarens" vilja, vilken valt Frankrike till sin hemvist. Här hade Rothschild V, Israels världskejsare i exilen, sitt residens, varifrån han genom sina regeringsorgan Franska Regeringen-Banque de France-Grand Orient dirigerade världsutvecklingen.

Så blev Nationerna Förbund ett medel till skydd för Israels "segerfred", beseglad genom Versaillestraktaten och dess efterföljande komplement, vilken till en början åsyftade att pressa sista droppen ur "de besegrade" och göra särskilt Tyskland moget för bolsjevismen — den judiska diktaturen. De franska patrioterna eldades med talet, att det gällde Frankrikes dyrköpta fred, välstånd och ära, och Rothschilds agenter i alla partier förledde franska nationen att ge sitt stöd åt förslavningspolitiken mot Tyskland. I det psykologiska ögonblicket sattes "världskrisen" i scen samtidigt med ett forcerat tryck på olika stater genom guldindragningar till de judeägda "nationalbankerna" Banque de France i Paris och Federal Reserve Bank i Newyork. Det ena folket efter det andra tvangs genom ekonomisk påtryckning till politisk underdånighet. För stater som Österrike och Ungern gavs intet val — de hade blott att tiga och lida. Turen kom till England. Men här gick det ej lika lätt. Efter förtvivlade försök att motstå Paris' "guldattacker" överraskade England världen med att etablera "nationell samlingsregering" och kasta guldmyntfoten över bord. Härmed var Rothschilds plan att genom guldindragning tvinga Europa till underkastelse under sin spira tillsvidare korsad. Stat efter stat följde Englands exempel — till förskräckelse för guldsamlarna i Paris och Newyork.

Under tiden växte den tyska nationalsocialistiska rörelsen ut till en politisk makt. Alla försök att hejda densamma voro förgäves. I samförstånd med Frankrike slöts den svartröda regeringsfronten i Tyskland allt fastare, där de båda om världshegemonien rivaliserande makterna Romkyrkan och Juda satte in sina förenade yttersta krafter för nedslående av det fosterländska folkuppvaknandet. För varje dag försvagas emellertid den svart-röda frontens ställning och världsopinionen bereder sig på en blivande Hitlerregim. Situationen artade sig allt bekymmersammare för Frankrike, som dessutom genom sin hänsynslösa guldpolitik uppväckt allmän animositet mot sig i staterna.

Folkförbundet kom nu väl till pass. Vad var naturligare än att detta "institut för fred och rättvisa", som hittills så förträffligt fyllt sin uppgift som väktare av det Rothschildska intresset, på allvar toge sig an frågan om "Europas organisering i fredens anda". I februari hade "nedrustningskonferensen" sitt stora möte i Genève, och folken väntade resultat. Man framlade alltså ett "fredsförslag" med åtskilliga lockande punkter. Men för att institutet skulle kunna fullgöra uppgiften som fredens universella väktare fordrades, förklarade den franske förslagsställaren, att man utrustade det med nödiga maktmedel: Frankrike, som byggde på den bestående ordningens grund, Versaillestraktaten, var redo att lämna "kärnan" till Nationernas Förbunds Armé.

Lyckligtvis fanns det statsmän både inom och utom Europa som genomskådade det ädelmodiga franska "fredsförslaget". Ledande nationella organ i Tyskland karaktäriserade det som ett "försök att förevigar det franska herraväldet" i Europa, och i samma anda uttalade sig den inflytelserike amerikanske senatorn Borah. Allt talar dock för att det syftade ett stycke längre än så, nämligen att fullborda den Rothschildska hegemonien i Europa. Som ett tecken att Frankrike ämnar sätta in hela sin kraft på "fredsförslagets" förverkligande får man tyda franska senatens mitt under Genèvedebatten arrangerade ministärförändring, varigenom dess frambärare, Tardieu, upphöjdes till regeringschef. Som en intressant och säkerligen betydelsefull händelse var samtidigt att bemärka den i Vatikanen ingångna försoningen mellan Mussolini och påven. Händelseutvecklingen har övertygat de bägge härskarna i Rom, att de nu måste gå fram i fullaste samförstånd, därest de skola kunna hindra en utveckling i Genève, som för till Europas militariserade underkastelse under fransk-judisk hegemoni under Rothschilds spira — ett perspektiv, vars förverkligande skulle betyda hela den västerländska kulturbyggnadens sammanstörtande.

Det gäller att i denna för Europa skickelsedigra stund göra klart för oss även här i Sverige, att den västerländska kultur, som nu hotas av den judiska världsmakten med dess huvudcentra i Paris och Moskva, endast kan räddas om den nordiska rasen, som skapat denna kultur, förstår sin plikt och sätter in hela sin kraft på dess bevarande.

PRESSKONSERTEN

De politiska ismernas mission

De enskilda medlemmarna av våra politiska ismepartier ha i allmänhet föga vetskap om de reela syften partierna företräda. De vackra orden å programmen äro ju blott fångstbeten.

Borås Tidning (h.) framhåller beträffande socialdemokraterna, att de endast jämna vägen för kommunisterna. Ett otvivelaktigt sant ord. Tidningen skriver:

Om orosstämningen från t. ex. 1918 kommer igen, gäller det ej demokrati utan diktatur. Faran är då, att det socialdemokratiska partiet tack vare påverkan av Z. Höglund-Engbergsriktningen går in för diktaturen — som Z. Höglund även som socialdemokrat förklarat vara en taktisk lämplighetsfråga — och då kommer den oundvikliga konflikten mellan bolsjevikisk eller fascistisk diktatur, som i vilken riktning den än utfaller, förkväver den tusenåriga frihet vårt land. invånare levat under.

Den risken av socialdemokratiens bolsjevisering genom det ökade inflytandet över partiet av de f. d. rysskommunisterna Z. Höglund och Fredr. Ström och deras kumpan A. Engberg är tyvärr intet "spöke", utan en påtaglig verklighet.

Reflektionerna äro nog så berättigade. Tidningen undviker dock att gå till djupet med texten, vilket kantänka ej vore opportunt. Då skulle ju B. T. till och med kunna riskera att bli beskylld för antisemitism — den värsta vanära som enligt rådande offentliga moral kan drabba en tidning. Alla de politiska ismerna ha samma ursprung och syfte: Juda. Sin första stora framstöt mot nationalstaternas samhällsbyggnader och kulturer företog den judiska imperialismen genom *liberalismen*, medels vilken de monarkiska regimerna, stödjande sig på de nationella bördsaristokratierna, i demokratiens namn antingen helt avlägsnades från styret eller förvandlades till skenmonarkier. I stället placerades den judiska penningearistokratien i högsätet. Nästa stadium i den revolutionära kampen var *socialismen*, startad av judarna Marx och Rothschild. Medels denna fullföljdes i den frihetssträngtande massans namn erövringen av de nationella samhällena, så att Juda numera runt om i staterna lyckats lägga under sig folkens tillgångar, bokförlag, tidningspress, banker och näringsliv samt på grundval härav utöva en hemlig diktaturmakt. Efter världskrigets slut var tiden inne för proklamerande av den revolutionära kampens slutskede: *kommunismen*, som definitivt skall störta alla nationella kulturer och ur det framskapade kaos i Sovjetunionens namn etablera universell diktatur. De olika politiska ismerna äro alltså i själva verket samma företeelse, ehuru under skiftande namn med något varierande utstyrsel. Liberalismen banade vägen för socialismen, och socialismen banar vägen för kommunismen, vilken senare slutligen banar vägen för det Judiska Världsriket.

Nykterhetsrörelsens etiska fördjupning.

förordas av *Svenska Morgonbladet* (f.), ledaren för den riktning som dikterat senare tids utveckling på området här i landet. Att resultatet ej blivit mera lysande än det blivit, bör dock ej överraska någon och allra minst herrarna i "regeringsorganet". Man kan ej rimligtvis begära, att det skall spira en annan sådd ur det frö man sår ut än detta bär inom sig. Tidningen skriver:

Utan tvivel hade den första tidens svenska nykterhetsrörelse, den Wieselgrenska, mer av etisk sälta, mer av märgfull kristlig anda än den nuvarande. Därför var den också starkare. Vad som krävės är alltså nykterhetsrörelsens etiska fördjupning. Den internationella nykterhetsrörelsen kämpar i våra dagar med stora svårigheter, och ibland komma jobsposter, som hota att beröva den modet. Men om bakslagen få driva nykterhetsfolket till ödmjuk självrannsakan, till självbesinning och fördjupning och sedermera till ny hänförelse och kraftutveckling, skall själva nederlagets bitterhet bli välsignelse. Ske alltså!

Reflektionen, att den Wieselgrenska nykterhetsrörelsen hade mer av etisk sälta och märgfull kristlig anda än den av Svenska Morgonbladet dirigerade är otvivelaktigt fullt riktig. Den Wieselgrenska nykterhetsrörelsen nådde stora resultat på den grund att den var kristlig i anda och väsen, den nyare Morgonbladska kunde ej visa på några motsvarande resultat därför att den endast till namnet var kristlig och till sitt väsen hörde hemma i ett annat läger. Sanningen uppenbarar sig alltid, om ej förr så i gärningarna.

DELTAG

i arbetet för *SVENSKA FOLKETS BEFRIELSE* ur det judiska lögnväsendet!

Effektivast sker detta genom att *varje abonnent och lösnummerköpare av* N A T I O N E N *efter läsandet av tidningen överlämnar den till någon bekant* — själv icke abonnent eller lösnummerköpare — *vilken efter läsandet på samma sätt låter den gå vidare.*

Sålunda kan Nationens upplysningsarbete hastigt tränga ut till den stora massan av folket till gagn för den fosterländska saken.

Alla böra deltaga i arbetet!

Fruktan för bönderna.

Den härskande kosmopolitiska överheten i huvudstaden har gripits av oro över de bland jordbrukets män på sina håll visade tecknen till reaktionsförmåga. Se, att ta en dust på allvar med Sveriges bönder, det har tydligen varken den ene eller andre av de styrande herrarna i riket någon lust till.

Vid ett lantmannamöte nyligen i Lund uttalades skarpa ord mot de makthavande i detta land. Det var fråga om att sända en deputation till Stockholm för att framföra jordbruksfolkets önskemål. En talare framhöll emellertid det meningslösa i ett slikt förfarande. En resolution till regeringen skulle bara hamna i papperskorgen. "Nej, jordbrukarna måste ta saken i egna händer. Hjälper ingenting annat, måste vi i samlad skara ställa en anmodan till kungen att skicka iväg både regering och gubbarna i riksdan."

Det var första gången på mycket länge ett så kraftigt språk hörts från bygden. Det gjorde också ögonblicklig verkan. Jordbruksministern skyndade meddela pressen, att alls icke några resolutioner hamna i regeringens papperskorg — en förvisso högintressant nyhet för den som under årens lopp haft tillfälle bevittna, huru en ymnig ström av framställningar från enskilda och korporationer, berörande frågor av yttersta vikt för svenska folket hamnat i vederbörandes papperskorg.

Till och med herr Bonnier har förlorat en del av sitt forna mod. En verklig bondemarsch till huvudstaden, under ledning av en verklig bonderepresentant och ej någon parlamentarisk teaterbonde, kunde ju råka rikta sin iver åt rätt håll, vilket vore otrevligt. Så kunde man här om dagen i Dagens Nyheter (l.) läsa följande rader:

Alla överdrifter och ensidigheter till trots är det ett oförtydbart faktum, att stora delar av vår jordbruksbefolkning sitta oerhört trångt, att de glidit in i ett nödläge, ur vilket någon utväg för närvarande icke skönjes. Det ligger i sakens natur, att statsmakterna under sådana förhållanden ånyo måste uppta till allvarlig omprövning vad som kan och bör göras för att ge de svenska lantmännen ett handtag, som hjälper dem igenom de värsta vedermödorna. Något måste göras.

Det är andra toner än man nyss hörde i det Bonnierska husorganet, där de svenska bönderna mest liknades vid "parasiter" — judiske professorn Heckschers älskvärda benämning — som borde klara sig själva och ej ligga konsumenterna till last.

»Funktionalistiska» arkitekter.

D:r Carl G. Laurin, som fört en talangfull och erkännansvärd kamp till försvar för den traditionsbetonade svenska byggnadskonsten gentemot den nu också hos oss framtvingade revolutionära, judiska konstart man kallar funktionalism, har vid ett besök i Köpenhamn uttalat sig för en tidningsman.

D:r Laurin betecknade det som sorgligt, att man vid förnyelse av Stockholm avbrutit den arkitektoniska linje från 1920, som var så vackert representerad av arkitekterna Östberg och Tengbom. Utställningsarkitekturen har nu fullkomligt slagit igenom i det nya byggeriet, alla arkitekter bygga funktionalistiskt. "Det är dock ej riktigt", framhöll d:r L. "när man i Sverige påstår att jag är den ende som går emot det nya modet. Vår störste möbelarkitekt, Malmsten, var också bland motståndarna, han är så glänsande, att man till att börja med t. o. m. försökte utestänga hans möbler från utställningen".

D:r Laurin kan vara förvissad om, att han i sin kamp mot den nedbrytande nya konststilen har alla svenskkännande i detta land på sin sida.

Ökade bruttovinster för bankerna.

De svenska bankernas bruttoinkomster ökade enligt Svensk Finanstidning under 1931 22 proc. Den bokförda netovinsten uppgick till 52,2 proc. av bruttot före avskrivningarna, som generellt tredubblades.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:

Helår . . . . kr. 4:—

Halvår . . . . „ 2:—

Kvartal . . . . „ 1:—

A n n o n s p r i s:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

FINLAND OCH VI

Att vårt grannfolk i öster, med vilket vi ha så många gemensamma stolta minnen, i denna tid förmått hävda sin utsatta ställning gentemot det asiatiska barbariet och därmed även skydda det övriga Nord-Europa från direkt invasion av revolutionära sovjetryska horder, får i hög grad tillskrivas den märkliga folkrörelse ,som där framträtt under namn av Lapporörelsen och som kommit att spela en allt större roll i den nyvordna finska statens öden. Det var således ej att undra på, att det bolsjevikorienterade Bonnierska upplysningsväsendet gjort vad i dess makt stått för att vilseleda svensk allmänhet rörande denna fosterländska rörelse. Om de medel den betjänat sig av ibland kunnat förefalla egendomliga för betraktare längre västerut, beror detta till stor del på att vi här aldrig varit ställda i en situation sådan som den finnarna måst göra bekantskap med. I Finland har man ännu friskt minne av den röda invasionen och inbördeskrigets ohyggliga fasor och vet att faran snart åter kan vara över en om man ej förstår att med kraftiga medel hålla samhällsupplösningen krafter å mattan.

Den fosterländska rörelsen i Sverige har därför all anledning tacksamt erkänna det skyddsverk mot den österifrån anstormande bolsjevismen, som finska Lapporörelsen lyckats etablera. Söndringens underjordiska krafter äro visserligen alltjämt å bägge sidor om Bottniska havet verksamma i syfte att störa det naturliga hjärtliga förhållandet folken emellan, men de fosterländska i Finland liksom i Sverige äro numera för klarsynta att låta förleda sig därav. De inse, att deras frihetskamp har mycket gemensamt. Den nya tid, som bryter fram, går ej i den territoriella expansionens tecken; den fordrar aktning för nationernas rätt att på fri och självständig grund bygga sin utveckling i kulturskapande anda till gagn för dem själva och mänskligheten — en ärlig och sann samförståndspolitik.

I Lapporörelsens officiella organ, "Lappo Lösen", huvudredaktör I. Koivisti, lästes den 5 februari en artikel "Sverige och vi", vari återgavs den i Nationens januarinummer införda artikeln "Fallen Lunatjarski—Donna" och anknötos vissa redaktionella reflektioner angående förhållandena i vårt land och den svenska myndighetens av oss påtalade ensidigt bolsjevikvänliga hållning. Då vissa av tidningens kommentarer böra vara av intresse även för svenska läsare, vilja vi här återge ett utdrag därur:

"Även i Sverige kan man konstatera spirande tecken på nationell uppryckning. Vida kretsar i vårt västra grannland äro utledsna på det vänsterliberala styre, som efterhand låtit den röda internationalen växa sig över huvudet och för närvarande bestämmer all utveckling i riket. Svenskarna ursäkta sig med, att socialdemokratien i deras land bygger på västerländsk grund och är av samhällsbevarande natur. Det kan ju för mången förefalla så, men granskar man närmare de borgerliga tidningarnas spalter, märker man otvetydigt, att ett stigande bekymmer i anledning av den växande röda faran gör sig gällande. Fackföreningarna ha därstädes tillskansat sig en makt, för vilken hela samhället ligger på knä. En fruktansvärd arbetsplatsterror förkväver varje fri viljeyttring hos arbetaren. Myndigheterna stå maktlösa i avsaknad av lagliga medel och regeringarna äro alltför vänsterbetonade för att skrida till en ändring av rådande missförhållanden. Den svenska kulturen står högt, men visar betänkliga tecken till en annalkande dekadans.

De borgerliga i Sverige underskatta den röda faran och förmena, att den ej kan utgöra något allvarsamt hot mot den rådande samhällsordningen. Det beklagliga är, att socialdemokratien vunnit allt talrikare anhängare bland städernas borgerskap, främst medelklassen och intelligensen, som bedårats av kammarteoretikers fantastiska utopier. Försvaret är i vida kretsar impopulärt och nedskäres år från år. En högre officer yttrade för en tid sedan, att Sverige numera helt och hållet snyltar på Finlands bekostnad. Sveriges politiska läge har genom Finlands självständighet säkrats och denna omständighet har av socialdemokratien och den med densamma besläktade fredsrörelsen utnyttjats.

Den svenska nationella rörelsen riktar sig mot kommunismen—socialdemokratien å ena sidan och den judiska finansmakten å den andra. Nuvarande slappa liberala styre ger ingen garanti för tillvaratagande av nationella värden och en patriotisk och ärlig svensk märker med bekymmer, att den svenska stammens rasegenskaper försämras.

Då man bedömer rådande förhållanden i Sverige ur finsk synpunkt, speciellt på Lappohåll, skulle det vara en stor orättvisa mot den svenska nationen som sådan, om man frånhände densamma dess nationalmedvetande och samhälleliga ansvarskänsla. Svensken är mån om sin nation och stolt över dess politiska och kulturella insats. Svensken är även alltför mycket realpolitiker och verklighetsmänniska för att i längden overksam åse, hur gamla kärvordna värden bit för bit schackras bort för dimmiga vanföreställningar. Han är i grund och botten konservativ och älskar högt sitt land. Därom ger oss historien otaliga vittnesbörd, få folk äga ett så gloriöst förflutet som det svenska. Vårt folk, som under vidriga förhållanden ej fått växa sig uppåt som det svenska, utan sträckande sina rötter längs marken sökt sig fram mot ljuset och solen, har ännu många hårda strider att utkämpa förrän det uppnått sitt nationella mål.

I kampen mellan rött och vitt har den svenska allmogemannen ännu ej sagt sitt tungt vägande ord."

—

MOGUL PIPAN
SVENSK UPPFINNING
Enda pipan med kall, oljefri rök. Tillverkad av äkta briarrot, i tre vackra svenska modeller. I tre prislägen 3:75, 7:50, 8:50
Säljes i alla välsorterade tobaksaffärer.

Representant för Mogulpipan: JOHN JOHANSSON
Jättegrytsgatan 2 A - Göteborg.

Frihetsrörelsen

Frammarsch i Stockholm. — Rikskongress i påsk i Göteborg.

—

Svenska Nationalsocialistiska Partiet hade till tisdagen den 25 febr. utlyst möte å Auditorium med riksledaren *Birger Furugård* och distriktsledaren *Mauritz Brolin* som talare. Den till över 1,500 personer uppgående publiken gav genom upprepade kraftiga bifallsyttringar sin livliga anslutning till känna till vad de båda talarna hade att säga. Den obligatoriska lilla kommunistklicken på läktarens vänstra sida lika litet som den protesterande juden å dess högra hade möjlighet att påverka den allmänna uppfattningen.

Hr Furugård hade så gott som hela auditoriet, på kommunistklicken, några judar och de närvarande pressmännen när, på sin sida. I sitt föredrag "Världskrisen och nationalsocialismen" belyste han på ett överskådligt sätt det av judarna över hela världen bedrivna brottsliga undermineringsarbetet i syfte att framskapa världsrevolution och judediktatur.

Nationalsocialisterna hålla i påsk rikskongress i Göteborg, till vilken även representanter från grannstaterna inbjudits. Kongressen inledes med förhandlingar inom Stora Rådet den 26 mars, varefter följa 2 dagars kongressförhandlingar. I samband härmed hålles massmöte med S. A.-uppmarsch.

—

Newyork under bankernas tvångströja.

Staden New York har som vederlag för ett obligationslån på 100 milj. dollar nödgats helt överlämna kontrollen av sina finanser åt de banker som beviljat lånet. Borgmästare Walker förklarar, att bankerna genom lånet satt tvångströja på staden.

—

Mot storfinansens monopolraseri!

En fast näringsidkarfront.

Aktiebolaget Nordiska Kompaniets årsredogörelse för 1931 visar en nettovinst av kr. 1,823,436 på det sammanlagda preferens- och stamaktiekapitalet av 25 milj. kr., vilket innebär en effektiv avkastning av jämnt 8 proc. å dagskursen. Investeringen av nom. kr. 1,800,000 såsom preferensaktier i A.-B. Turitz & C:o bedömes som en lugn, räntabel och lovande placering. Enligt gällande tillgängliga uppslagsböcker lämnade sistnämnda bolag 1930 8 proc. utdelning å såväl preferens- som stamaktier, vilken delvis kommit N. K. till godo under 1931. Aktiebolaget Turitz & C:o äger som bekant hela aktiestocken, 1 milj. kr., i Enhetsprisaktiebolaget Epa, och här anses föreligga utsikter till en mycket åvsevärd vinstökning för det ägande bolaget och därigenom även för N. K. genom högre avkastning å aktieinnehavet i Turitzbolaget.

*

Av ovanstående utdrag ur Nya Dagligt Allehandas glorifierande rapport över N. K:s ställning framgår alltså, att stockholmssocietetens "modeparadis", såsom tidigare här påpekats, står som ägare av Enhetsprisaktiebolaget, vilket genom praktiserande av illojala affärsmetoder för närvarande landet runt söker konkurrera ihjäl den svenska privathandeln till förmån för den judiska monopolismen. Stödd av den ledande bankvärlden och societeten sträcker denna ut sina tentakler till allt fler områden av svenskt näringsliv — för att lägga allt under sin spira.

Om det alltså får anses officiellt erkänt, att Nordiska Kompaniet äger Enhetsprisaktiebolaget Epa, så frågas: vem äger Nordiska Kompaniet? Det är känt att N. K:s chef, ledamöten av Stockholms Enskilda Banks direktion, judiske generalkonsuln Josef Sachs äger en betydande aktiepost; den allmänna uppfattningen inom affärskretsar är emellertid på goda grunder, att huvudparten av aktierna innehas av Stockholms Enskilda Bank — ett antagande som mot bakgrunden av föreliggande fakta får betraktas såsom med verkligheten överensstämmande.

Enskilda Banken engagerad såsom huvuddelägare i en mot Sveriges privata handelskår riktad illojal konkurrensaktion såsom Epa! Bör icke ett sådant faktum utgöra en maning ej blott till alla svenska affärsmän utan till alla fosterländskt sinnade medborgare att solidariskt undvika varje som helst affärsförbindelse med slika bank- och kompaniföretag? Därest en dylik solidarisk front etableras skall det även vara möjligt att hålla den efter fullständig ekonomisk hegemoni i det svenska samhället strävande judiska monopolfinansen stången. Denna skall därtvingas till reträtt på ena som andra linjen.

Röd aktivitet.

På den röda fronten nedlägges för närvarande ett intensivt arbete i syfte att stärka den revolutionära kampberedskapen. Detta ej minst i Ådalen, där efter förutvarande ledaren Nordströms häktning och dom ledningen av det röda undermineringsarbetet uppdragits åt en herre vid namn Sören Hellström, som nyligen återkommit hem efter en 4-årig vistelse för studier i revolutionskonst i Sovjetlandet. Hr Hellström ägnar för närvarande framför allt sitt intresse åt utvecklingen av den nybildade Röd Front-avdelningen i Ådalen.

I Ådalen har nyligen även bildats en avdelning av Röd Marin — en motsvarighet till Röd Front, som har till speciell uppgift att värva anhängare bland varvsarbetare och sjömän, särskilt anställda vid flottan. Röd Marin konstituerades i Stockholm i maj 1931 och har redan lyckats utbreda sig till olika delar av landet. Dess medlemmar utgöras till påfallande stor del av kvinnor, som ansetts särskilt lämpliga som "ackvisitörer".

—

Ett efterföljansvärt exempel.

Genom testamentariskt förordnande av änkefru Ellen Vleugel, som avled i Göteborg förra året, skall av hennes kvarlåtenskap bildas en fond, tillfallande Rasbiologiska institutet i Uppsala. Fonden får dock först 25 år efter testamentators död tas i anspråk och förvaltas intill dess — då den beräknas uppgå till minst 80,000 kr. — av Svenska handelsbanken.

Man erfar med glädje, att det under svåra förhållanden arbetande Rasbiologiska institutet, som just nu har sig förelagt än så oerhört betydelsefull och ansvarsfull uppgift — för vilken ju statsmakten har ringa positivt intresse — skall behöva vänta ett helt kvarts sekel innan medlen få tagas i anspråk. Det är att hoppas, att exemplet skall mana till efterföljd på sådant sätt att de hinder som för närvarande föreligga för institutets utveckling till sin rätta bestämmelse snarast måtte undanrödjas.

TILL TIDNINGSFÖRSÄLJARE I SVERIGE OCH UTLANDET!

Undertecknad, som upphört att anlita Svenska Pressbyrån för distribueringen av Nationen, erbjuder härmed tidningsförsäljare i Sverige och Utlandet försäljning av lösnummer i kommission enligt förmånliga villkor.

Rekvisition av exemplar till återförsäljare kan ske genom att tillskriva tidningen under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16, varifrån alla önskade upplysningar rörande kommissionsvillkor m. m. lämnas.

Nationens utgivare.

Svensk hemslöjd åter till heders

Ett av de områden, där den frambrytande nationella renässansen i vårt land gjort sig tydligast förnimbar, representerar den gren av hembygdskultur som innefattas i ordet *svensk hemslöjd*, inom vilken en sund reaktion i traditionsbevarande anda uppstått gentemot den nedbrytande och förflackande internationella industrialismen. Denna utvecklingstendens, som är att hälsa med glädje, förtjänar allmänt uppmärksammande, intresse och stöd från de fosterländskt sinnade.

*

Hittills har ej kunnat påvisas någon sammanhängande utvecklingskedja i fråga om Sveriges urgamla vävnads- och sömnadskonst, vars början försvinner i forntiden. Med fornforskningens hjälp har dock kunnat konstateras, att en växelverkan i äldre tider ägt rum mellan länder i norr och söder, öster och väster, och arkeologernas forskningar angående nordbornas vikingafärder och sydlänningarnas strövtåg mot norr skänka mer och mer klarhet häröver. Det finnes skäl antaga, att vikingarna söderifrån fört med sig också textilföremål, som i en del fall befruktande och supplerande påverkat den svenska textiltillverkningen.

Även om den urgamla svenska folkslöjden emellanåt har att uppvisa motiv av utländsk härstamning, kan dock bestämt talas om en fullt individuell svensk konstslöjd, hemmahörande i alla klasser. Inom de skilda trakterna av Sverige har denna under seklers gång trofast bevarats och odlats under sorgfälligt tillvaratagande av det ursprungliga i färger, material och uppbyggnad. På så vis ha de gamla allmogestilarna med sina särdrag för varje bygd vuxit fram, vilka den framväxande industrialismen ej förmått nedtrampa tack vare de försvarsåtgärder, som vidtagits av fosterländskt sinnade män och kvinnor. Försvarets lösen var att uppväcka en traditionsbetonad reaktion mot den smaklösa och banala industriproduktionen, vilken här liksom överallt annorstädes åstadkom en dekadanskultur inom textilbranschen som hotade att förstöra allt som fanns av gammalt vackert, ädelt och förnämt hantverk. Den ideela lösningen, som tillika ställde sig den uppgiften före att rädda vad som räddas kunde av fädrens textilalstring åt kommande generationer, fullföljde syften av rent praktisk betydelse. Hemslöjden var då liksom nu en betydelsefull rörelse, utgörande en binäring eller rent av ett existensvillkor för en mängd människor både i städerna och på landsbygden. Den väckande maning, som utgick från Nordiska Muséet, Skansen och olika bygdemuséer att bevara den gamla folkkulturen, förklingade ej ohörd i svenska sinnen, och genom de föreningar som under årens lopp stiftats har ett omfattande och nitisk arbete bedrivits för återinförande av textilkultur samt ej minst för uppväckande av intresse för gångna tiders arbetssätt och handskicklighet.

Nationalklädd flicka vid vävstolen.

*

Vår tid skördar nu frukterna av denna fosterländska gärning, varmed dock ej är sagt att man slagit sig till ro med det ståtliga resultatet som uppnåtts. Nej, samma intresse som för några årtionden sedan tog sig uttryck i att återuppliva den borttynande folkslöjden visar sig nu i en strävan att vidare utveckla densamma. Den tid har kommit, då den svenska textilkonsten i stort sett ger ett bestämt intryck av innerligt samband mellan tillverkaren och hans arbete.

Den undervisning vårt land numera har att bjuda på hemslöjdens område står på en särdeles hög nivå. Ett av centra för hemslöjdsundervisningen återfinna vi i Dalarna, där en miljö möter, särskilt väl lämpad för arbete av detta slag. Här ligger Sätergläntans berömda vävskola, där eleverna förutom undervisning i vävnad av ylle även få lära sig väva allt som räknas till vit hemslöjd, såsom dukar av damast och linne etc.

Sätergläntan är belägen i en av Dalarnas vackraste nejder, omkring 3 kilometer från Insjöns järnvägsstation. Ett dyligt läge har givetvis sin stora betydelse för den praktiska verksamheten, enär utövningen av textilkonst så lätt tar intryck av den omgivande naturen. Dalarnas berömda naturskönhet är ägnad att påverka inspirationen, den ger flykt åt fantasien och stämmer sinnet att skapa däjliga ting som inom hemmet skänka trevnad och ögonfägnad. På berget Knippbo ligger skolan, som består av storstuga och vävstuga, och i dessas närhet ej mindre än fem mångsekelgamla härbren jämte fäbodstugor och lador. Marken sluttar mot Insjön, vars glittrande vatten i sommartid skimrar mellan björkarnas skira lövverk. Den hänförande utsikten begränsas av de blå Leksands- och Morsbergen. Det vilar en högtidlig ro över den vida bygden, som utbreder sig nedanför Sätergläntan, och alltsammans besitter något av den tjusande förtrollning som hör hemma i sagornas värld.

*

Hemslöjden är den ursprungliga formen för all producerande verksamhet. Ur den ha andra näringsgre-

Hemslöjdsalster från Sätergläntans vävskola.

Utställningsrum i Mora hemslöjdsförening.

KONSTFÖRFALL

När en konstnär i våra dagar uppnår berömmelse, sker det ofta mindre på grund av konstnärlig begåvning än en målmedvetet bedriven reklam. Utan att frånerkänna de "modernistiska" berömdheterna talang måste man tillstå att de till största delen ha sensationsreklamen att tacka för sina framgångar. Massan förblir oförstående inför de ultramoderna "ismerna", varför det är uteslutet att "modernisternas" namnkunnighet skulle vara ett resultat av folklig opinion. Men någon menar kanske, att det är lyckligare att en elit anger tonen i smakfrågor än att massorna överlämnas att själva bestämma, men då är att märka att det ej är kulturens elit som dirigerar smaken i våra dagar utan en merkantilt betonad klick. Vissa konsthandlare och reklammakare i förening med en del komersiellt organiserade artistkotterier ha övertagit den kulturella elitens befattning som konstdomare och konstgynnare.

De extrema modernistiska riktningarna inom konsten äro helt främmande för den svenska folkkaraktären. Att de likväl kommit att inta en dominerande ställning, beror på att en förvirrande propaganda överröstat förnuftet och det egna omdömet. En propaganda, baserad på läror som haft sin upprinnelse i de demokratiska frihetsidéerna från 1800-talets slut och som ursprungligen avsågo att befria konstnärerna från borgerligt tvång. De ledde till en individualism, som under fältropet "konsten för konstens skull" åstadkom konstnärernas separerande från allt som hade med folket att skaffa och gav upphov till ett nytt slavsystem. Konstnären tvangs att följa de moderiktningar konsthandlarna och de revolutionära kotterierna lancerade. Lika farligt som det förr var att avvika från borgarens smak blev det efter "frihetsrörelsens" genombrott att avvika från de tongivande "ismerna".

Sedan man väl befriat sig från den borgerliga fotblacken, uppstod en hetsande tävlan bland de "befriade" om vem som kunde visa sig friast. Man sökte överträffa varandra, och måleri och skulptur urartade till sensationsmakeri mera än konstnärligt strävande. Befrielsekampen blev från att vara en i viss grand sund reaktion mot något stelnat och trångbröstat ett självändamål: Man gjorde nedbrytandet av traditioner, bespottandet av gamla mästare, förhånandet av akademiska kunskaper och teorier till huvudsak och nådde slutligen så långt att den konstnär ansågs störst som rivit ner mest och väckt mest sensation genom djärvhet och överdåd.

För den som icke låtit sig förvirras av de i tät följd lancerade "ismerna" innebär det hysteriska frihetsjäktet inga gåvor. När man uppfunnit en ny "ism", har detta i regel endast betytt att man lyckats renodla en viss rytm eller metod. Ofta har det ej ens gällt renodling utan blott en slarvig efterapning av vad som redan existerat. Matisses bästa målningar äro således av absolut samma art som det persiska miniatyrmåleriet och det arabiska och innehåller intet annat nytt än att formatet blivit större. Picasso kommer ej heller med några nya upptäckter i fråga om konstnärliga uttrycksmöjligheter. De primitiva italienarna, de egyptiska och afrikanska, bysantiska och ryska målarna ha för länge sedan sagt vad Picasso nu predikar.

*

Om de moderna idéerna lyckats pånyttföda gamla och beprövade metoder och sålunda åstadkommit en hälsosam konstnärlig uppryckning, så har å andra sidan nyhetsjäktet, som blivit en följd härav, uppammat en individualism, vilket varit till skada. Konstnärerna, som ej kunna göra sig gällande utan en vidlyftig reklamapparat och utan "att följa med utvecklingen", rikta sina ögon mot framtiden i stället för att leva i nuet och intressera sig oftast mer för det sensationella och personliga än för det estetiska. Resultatet har blivit att man ej blott förlorat kontakten med de föraktade borgarna utan med hela den stora publiken, som

har efterhand utvecklat sig till industri, hantverk och konstslöjd. Våra dagars svenska konstslöjd har genomfört syftet att utveckla den gamla textilkonsten i modern anda — en uppgift som ställer stora krav på sina utförare i fråga om pietetsfullhet och omdöme. Sveriges förnämsta textilateliereг utöva här en betydelsefull verksamhet. Ett enformigt och stämningsfattigt nyskapande har man sökt förhindra bland annat genom att blott låta de yppersta alstren komma till utförande. Jämsides härmed framträder även inom denna nya former för tillgodoseende av moderna krav, men de vila alla på den ortskaraktäristiska grunden med anor i avlägsna tidsåldrar. De många utövarna av textilkonst i hemslöjdsföreningarna omfatta med både skicklighet och hängivenhet sina uppgifter att fortsätta på den väg traditionen anvisat.

Sveriges textilkonst intar i dag, ej minst vad matt- och spetstillverkningen samt linneväveriet angår, en erkänd rangplats bland länder, där denna konst nått sin högsta utveckling. Den uppmärksamhet långt utanför det egna landets gränser, som den svenska vävnadskonsten i våra dagar tilldragit sig, har även föranlett textilintresserade utlänningar att i stor utsträckning söka sig hit för studerande av svensk handskicklighet och nordisk textilkonst.

—

Statens historiska museum

anordnar även innevarande år en serie avgiftsfria visningar av sina samlingar för allmänheten enligt följande program:

Den 4 mars amanuensen B. Berthelsson: Ur stormaktstidens kyrkokonst (denna demonstration äger rum på museets Östermalmsavdelning, Östermalmsgatan 26); 11 mars amanuensen H. Arbman: Asa-Tor och Vite Krist; 18 mars amanuensen R. Norberg: Svenskt och främmande i vår äldsta medeltidskonst; 23 mars amanuensen A. Bagge: Svenskt krukmakeri för 4,000 år sedan.

Självständigheten

av TOMAS THORILD

Var är den svensk, som icke känner harm,
till svärdet rusar glad och lyfter högt sin arm
mot slavar i tyranners sold,
som drista bjuda lag i skydd av utländskt våld?
Var är den äkta svensk, som skulle kunna glömma
på en gång sina fäders blod?
Det ädla blod, de alltid låtit strömma
i frihets, f r i h e t s höga mod?

Vad? Detta folk, som alltid träldom vägrat,
som Engelbrekt har följt, som har med Vasa segrat,
det skulle äntligt nu, av sig, av äran glömskt,
förrädiskt mot sig självt, mot sina bröder lömskt,
med ödmjukt nidingssmil en annans herrnyck följa?
Och tigga nåd på havets bölja?
Och utan minsta skymt av någon ädel harm
fegt sticka utländsk dolk uti sin egen barm?

O ära! Gudaglans av våra fäders ära!
Sänd, sänd en blixt att mörkrets hop förfära,
och giv förnyat ljus åt Svithiods gamla lära:
M e d v ä r n a v e g e t s t å l, m e d k r a f t
a v e g e t b r ö d,
e t t ä d e l t l i v, e n ä d e l d ö d!
Så varje ärlig svensk vid sina fäders gravar
svär, att ock stämma in i samma dygdens pris,
och att besinna väl, av andras skada vis,
hur dyrt den heder köpts med blodbestänkta glavar
att narrad av en narr få bli en slav för slavar.

Bebyggelse i Sverige

vid istidens slut.

De vetenskapliga undersökningarna rörande flintfynden i Varberg utvisa att fynden ha en ålder av 11,000 à 12,000 år. De skulle således vara de äldsta som påträffats i landet och tyda på bebyggelse i Sverige redan för 12,000 år sedan.

De människor, det här gäller, skulle enligt statsgeologen Sandgren varit bosatta invid stranden och föremålen spolats ned av bränningar eller på annat sätt. Bosättningen torde ägt rum icke långt efter inlandsisens avläsnande, och genom landshöjningen har fyndplatsen förvandlats från havsbotten till terra firma. Människorna ha förmodligen levat ungefär som eskimåerna nu leva, livnärt sig med fångande av fisk och musslor etc. De ha näppeligen kunnat förfoga över vapen, som möjliggjort jakt på de stora landdjuren.

———

Fornsvenskt i Ukranja.

Ett antal i Ukrajna funna svenska vikingagravar ge intressanta vittnesbörd om våra förfäders vidsträckta förbindelser med främmande länder. Fynden gjordes åren 1925—1927 söder om staden Cernigov i guvernementet med samma namn. Här ligger ett stort förhistoriskt gravfält, varav 42 gravar undersökts av rysk forskare. Genom fynd av arabiska mynt kunde fältets ålder bestämmas till 900-talet e. Kr.

Antikvarien Arne, som haft tillfälle se fynden från dessa utgrävningar, nu förvarade i muséet i Cernigov, har konstaterat att de härröra från skandinaviska gravar. Gravgodset, särskilt vapnen, visa rent svenska former; även gravskicket är svenskt och av samma typ som de i Birka och Hedeby funna.

ställer sig oförstående till nymodigheterna. Ty kan man vänta annat än oförståelse från folket inför en konst, som ej gör den minsta ansats att tilltala det? Kan man vänta annat än misstro hos svenskarna inför skulpturer, vilkas hela väsen bär afrikansk prägel? Kan man motse annat än likgiltighet inför målningar, vilkas uttryck äro lånade från konstverk, framsprungna ur en mongolisk, indisk, australisk eller semitisk rassjäl?

I kraft av en hänsynslös individualism, inställd på den egna personlighetens hävdande, hämtade man idéer och uppslag från alla världens hörn, blandade kinesiskt med latinskt, afrikanskt med nordiskt, slaviskt med anglosaxiskt etc. Konsten, gjordes internationell och därmed även till något för svensken främmande. När man säger, att all konst är internationell, begår man ett stort misstag. Det är publiken som är internationell, ej konsten. Vi kunna uppskatta det bästa av kinesisk och persisk konst här i Sverige, men därför äro ej de kinesiska och persiska mästarna internationella. De uppskattas snarare just därför att de äro nationella. Ty genom att vara oförfalskade och lydiga sitt eget blod ha de kunna arbeta inspirerat och intensivt. Något som är otänkbart i de internationella teoriernas värld.

Vi måste hålla på det nationella och rasenliga inom konsten av rent psykologiska skäl. Det vill säga: det du kan bäst gör du bäst. Den internationella konsten — den teoretiska ismen — förhåller sig till den nationella och rasenliga som domptörkonsterna förhålla sig till djurens naturliga rörelser i det fria. Att uppmana konstnärerna att vara nationella är därför endast att visa dem vägen till kraft, inspiration och självslig harmoni. Som det nu är hetsas de av konsthandlare, konstlärda och pressmän till sensationsjäkt och onatur. Man har gynnat kvantitetsidéerna på bekostnad av kvaliteten. Och detta ej blott genom själva tävlingsraseriet och den utställningsfrämjande presskritiken utan även därigenom att "ismerna" inbjudit massor av obegåvade och okunniga till de nya köttgrytorna och tillåtit rena streberelement att göra sina hänsynslösa metoder gällande inom konsten.

*

Det havsiga och slarviga i det modernistiska konstskapandet har alltså andra förklaringsgrunder än dem Isaac Grünewald gör sig till tolk för i sin skrift "Den nya renässansen inom konsten", där han förfäktar den åsikten att hastigheten kan sättas som motto över vår tid och att vi därför ej se människor och landskap som förr. Pratet om att konstnären i dag mottager en alltför stor "mångfald av intryck" för att kunna arbeta med lugnet hos en Hobbema är nonsens. Det finns ingen anledning att måla eller skulptera hafsigare i dag än för trehundra år sedan. Sinnet för det sköna förändras ej därför att vi lärt oss åka tåg och fara i flygmaskin.

*

Nej, förr eller senare skall det gå upp för folket att de nuvarande "ismerna" ej är något annat än kvantitetsteorier avsedda att försvara en konst, som lider av tusen sjukdomar. För närvarande försiggår även hos oss en tydligt märkbar rörelse bort från de internationella konstigheterna. Själva folkkaraktären, som väl tillåter utflykter till främmande länder men förr eller senare söker sig hem igen, visar nu tecken till ledsnad. Svensken har fått nog av grannlåten söder- och österifrån och vill åter känna sig hemma. Han har aldrig accepterat importen av internationell konst. Inför allt skriveri i pressen och inför Nationalmuseums befängda inköp stodo våra landsmän till en början en smula försagda och tyckte sig ibland vara rysligt efter sin tid, men när de fått tid på sig och hunnit bilda sig en uppfattning om vad som skett, tveka de ej att öppet sjunga ut sitt missnöje.

All bildkonst är bunden vid verkliga livet. Och det verkliga livet är någon annat för en svensk än för en parisare eller kines. Därför måste konsten i Sverige vara svensk för att träffa den svenska folksjälen. "I mina ögon är konsten icke internationell", yttrade den kärnfulle holländaren Vlaminck. "Den kan aldrig bli det. Det är en önskningsdröm som förgiftar litteraturen och måleriet. Konsten är bunden vid personligheten och orten, likt rosentocken vid jorden eller orangeriet i trädgården vid Medelhavet. En internationell konst? Det kommer aldrig att finnas!"

Dessa friska, ärliga ord av en stor konstnär av i dag borde ge våra för Paris fjäskande konstnärer, konsthandlare, kritiker och museimän något att tänka på. I stället för att rikta blickarna mot konstjudarna och det internationella konstskojets reklam- och modecentral, rue la Boëtie i Paris, borde de söka få ut något personligt ur vårt eget folk. Vi äro inne på fel väg, när vi taga den internationella blandkonsten från Paris till måttstock vid bedömningen av de våra. En fullödig svensk konstnärsnatur kan ej jämföras med bastarden söderifrån. Han ser annorlunda och tänker och känner annorlunda. Det finnes hos den rasrena svensken långt djupare, allvarligare och innerligare klangar än de som ge eko i Matisses'. Picassos, van Dongens eller Foujitas målningar. Låta vi de internationella modemålarna från rue la Boëtie också i fortsättningen dirigera tonen i Sverige, skola vi aldrig bli annat än epigoner, futtiga efterapare.

*

Man må filosofera, teoretisera och reformera bäst man vill — så länge andan bland de unga är internationell, parisisk, afrikansk eller orientalisk och så länge man anser att abstrakt färg och form är något förnämligare än verklighetens färger och former, skola vi aldrig få se en stor svensk konstnär. Hemligheten med den svenska konstens sjukdom ligger blott i att vi förnekat vår egen natur. Norges konstnärer äro starkare än Sveriges på den grund att de äro mindre internationella än grannlandets. En konstnär finner först utlopp för sin verkliga kraft, när han låter leda sig av sin natur — sin rasinstinkt. Först då når han något stort, då finner han sig själv och blir lycklig i sitt konstnärliga skapande.

Vi ha genomlevat en period av famlande och sökande, experimenterande och teoretiserande. Konstnärerna ha lärt sig förstå äldre tiders tekniska grepp och uttrycksmetoder och de ha även själva funnit ett och annat nytt. Men skola vi stanna vid detta och göra det konstnärliga språket till ett dadaistiskt självändamål eller skola vi använda oss av erfarenheterna för att genom dessa nå folket? Skola våra kostnärer lyckas förena tekniskt kunnande med folklig känsla och bliva i stånd att göra om vad Giotto, Fra Angelico och Pierro della Fransesca gjorde: konst för konstnärer och finsmakare samtidigt som för folket. Kunna vi säga, att vi överträffat dessa italienare innan vi uppnått deras folklighet? Måste vi ej erkänna, att vår modernistiska och internationella konst av i dag i det stora hela verkar bedrövlig, ja grotesk vid sidan av de nämnda mästarnas? Måste vi ej erkänna, att de konstnärliga strävandena äro missriktade, när de gå ut på att isolera konsten och göra den till ett privat nöje för konstnärer och esteter? Och måste vi ej till slut konstatera, att det är något galet med en kultur, som mer och mer förlorar kontakten med det egna folket?

K. M. H.

———

Världsfaran

Judas sammansvärjning mot mänskligheten.

Det nuvarande tillståndet i världen är mörkt och framtiden synes olycksbådande. Vi äro liksom fångna i ett kugghjul, varur vi ej kunna befria oss därför att vi äro slagna med blindhet; och kuggarna, mellan vilka vi snart skola söndersmulas, gripa så fint in i varandra, att deras samverkan förblir osynlig för oss. Vår okunnighet angående de hemliga orsakerna till de nuvarande katastrofala svårigheterna är ödesdiger. Att sprida de nödvändiga upplysningarna om dessa orsaker är därför varje rättänkande människas allvarliga plikt.

Det första stora varningsropet ljöd för mer än ett kvartsekel sedan. Hela den djävulska planen att — begynnande med Ryssland — ruinera alla folk utgavs i tryck år 1905 av professor *Sergius Nilus*. De hemliga dokumenten över den stora sammansvärjningen upptäcktes av en rysk kvinna, som överlämnade dem till nu avlidne vice guvernören i Stavropol Alexis Nikolajewitsch Suhotin. Denne i sin tur lämnade de strategiska planerna till inrikesministern Sipjagin, vilken strax därpå mördades. Papperen kommo senare i händerna på storfursten Sergius av Ryssland. Han suckade sorgsen: "För sent"! Kort därefter blev även han offer för ett attentat. De anklagande rösterna tystades!

Sergius Nilus bok försvann på ett hemlighetsfullt sätt från skådeplatsen. Lyckligtvis fanns dock ännu kvar ett exemplar därav i British Museum i London, n:r 3926 -d-17. Detta översattes till flera språk. Sällsamma öde! Utgivandet av en ny upplaga åtföljdes alltid av egenartade omständigheter. Antingen råkade tryckeriet i konkurs eller förintades hela upplagan genom en "tillfällig" olycka.

De besvärande dokumenten göra alltid ett djupt intryck på läsaren, och därför försöka de personer, som ha intresse av deras hemlighållande, att förneka deras trovärdighet. Det kan dock ej finnas något tvivel om deras äkthet. Härom övertygas man vid jämförandet av förhållandena i Ryssland sedan 1917 och det nuvarande världsläget med programmet i protokollen. Ingen mänsklig hjärna skulle kunna tänka ut en så satanisk plan som den vilken avslöjats av professor Nilus. Att upplysa om dettta brottsliga program är också en av de största tjänster man kan göra mänskligheten. Det skulle kanske ännu kunna lyckas för de intet ont anande "fåren", vilka lugnt trampa mot slaktbänken, att i sista minuten undgå det hotande blodbadet, om de få klart för sig vilket öde som tillämnas dem.

I professor Nilus bok är förstörelseplanen framlagd med matematisk noggrannhet och iskallt lugn. 2 + 2 = 4: Vid strikt åtlydnad av de föreskrivna metoderna följer till sist med osviklig säkerhet världsbolsjevism. Det hemska programmet lyder kort och gott:

Man måste

1) Fördärva ungdomen genom falska grundsatser.

2) Förstöra familjelivet.

3) Behärska människorna genom deras laster.

4) Vanhelga konsten och draga litteraturen i smutsen.

5) Förinta all aktning för religionen; så mycket som möjligt genom skandalhistorier, framställande prästerskapet i förakligt dager, och understödjä den s. k. fördomsfria konsten, så att grundelementen i den gamla tron skakas och tvedräkt och strid blomstra i kyrkosamfunden.

6) Att införa gränslös lyx, förrycktа moder och vansinnigt slöseri, så att förmågan att njuta av rena och enkla nöjen försvinner.

7) Att fängsla massornas uppmärksamhet genom förlustelser, spel, sport, pristävlingar o. s. v., så att folken icke få någon tid till eftertanke.

8) Att förvirra andarna genom felaktiga teorier, sönderslita nervsystemet genom oavbrutet oredigt larm och skada fysiken genom inympning av oavbrutet nya gifter.

9) Att skapa missnöje överallt och så misstroende mellan alla sociala skikt.

10) Att tvinga den gamla aristokratien, som dock har värdefulla traditioner, medels tryckande skatter att försälja sin jordegendom och som ägare insätta "riddarna av den gyllene kalven".

11) Att förgifta förhållandena mellan arbetsgivare och arbetare genom strejker och lockouter och förstöra alla vänskapliga förbindelser, vilka möjliggöra ett fruktbart samarbete.

12) Att demoralisera de högre klasserna med alla medel och upptända folkets raseri genom att offentliggöra de rikas skändligheter och dumheter.

13) Att ruinera jordbruket genom industrien och sedan framdriva en vild spekulation med industriens värden.

14) Att sprida alla slags utopier för att locka in folket i en labyrint av ogenomförbara idéer.

15) Att höja lönerna utan att därigenom arbetarna få några fördelar, medan samtidigt en fördyring av alla livsmedel äger rum.

16) Att arrangera störande diplomatiska händelser, framkalla misstro, fientligheter och hat mellan folken och att oerhört öka de militära rustningarna.

17) Att överallt införa allmän valrätt, så att folkens öde göres beroende av obildade människor.

18) Att omstörta alla monarkier och upprätta republiker, besätta så många viktiga ämbeten som möjligt med män, som äro tvungna dölja en fläck på sin ära och därför av fruktan för upptäckt städse förbliva villiga verktyg.

19) Att steg för steg avskaffa alla statsförfattningar för att bereda marken för bolsjevismens absoluta despoti.

20) Att skapa jättemonopol, vilka uppsluka alla privata förmögenheter, så snart "stunden" för den politiska krisen kommit.

21) Att förstöra varje finansiell jämvikt, att öka de ekonomiska kriсernas antal och omfattning och förbereda den allmänna världsbankrutten; att bringa industriens hjul att stanna; att göra alla värdepapper värdelösa; att sammandraga all världens guld på några få särskilda händer; att låta oerhörda kapital ligga oanvända. *Att i ett visst ögonblick stänga börserna, draga in alla kredit och skapa allmän panik.*

22) Förbereda folkens dödskamp; utmatta mänskligheten genom lidanden, ångest och umbäranden — ty: *Hungern skapar slavar!*

Judendom
och
Kristendom

Ett väckelserop
av J. L.

Ingen svensk man eller kvinna
bör försumma att ta del av denna nyutkomna, i högsta grad märkliga bok, som klargör motsatsförhållandet mellan judendom och kristendom och visar hur Kristi verk under judiskt inflytande av den moderna teologien och kyrkan förvanskats.

"Judendom och Kristendom" erhålles mot postförskott till pris Kr. 1: 50 plus porto, hos

Svea Rikes Bokhandel,
Karlavägen 59, Stockholm.

Judiskt inflytande i Sovjetryssland.

I den första bolsjevikrevolutionen 1917 spelade en del av det judiska folket en dominerande roll. De medverkande judarna voro de anstiftare och aktiva förkämpar för världsrevolutionsplanerna, vilka allt sedan dess utgjort en väsentlig del av sovjetregeringens politik. Sedan georgiern Stalin blev den synlige diktatorn, har det förekommit enstaka revolter av ryska element mot det dominerande judiska inflytandet och framstående personer ha råkat i onåd, så att man utanför Ryssland f. n. icke förstår hur beroende sovjet i verkligheten ä. av judiska hjärnor för att den vidunderligt komplicerade samhällsapparaten skall kunna föra en fortsatt segerrik kamp. Den existerar i strid med de ekonomiska lagarna och tager ingen hänsyn till den enskilda människan, befinner sig i skarpaste strid med alla gudomliga lagar, skriver den engelska tidskriften "The Fascist".

Att makten fortfarande innehas av judarna i vad rör alla bolsjevikiska strävanden, bekräftas av uttalanden från senare tid i olika judiska tidningar:

"Forwerts", en daglig tidning i New-York på jiddisch, skrev den 16 sept. i fjol: "Att fyra judar kunna innehava viktiga poster i en regering är ett sällsynt fenomen, men att de fyra viktigaste departementen i ett lands förvaltning skulle anförtros åt judar är fenomenalt t. o. m. i Sovjet-Ryssland, där seden att bedöma judar olika mot andra, vilken är så förhärskande i västra Europa, tillhör det förflutna. Det är mycket väl känt, att folkkommissarien för utrikesärenden, Litwinov, är jude; de tre andra portföljerna i judiska händer äro, fastän man icke gjort så mycket väsen av dem, icke förty "nyckel"-positioner. Departementet för landets huvudnäring, jordbruket, förvaltas av W. Jakolev, utrikeshandeln ledes av A. P. Rosengoltz och kommissariatet för transportväsendet (järnvägarna etc.) dirigeras skickligt av M. L. Ruchimowits. Det sistnämnda kommissariatet är av icke ringa betydelse, då vi måste betänka, att Ryssland innefattar en sjättedel av jordens landareal och att landets uppvaknande visar sig allra tydligast i ryssarnas stora lust att resa. Ruchimowits föddes i en by nära Rostow. Hans fader var hovslagare. Redan 17 år gammal befann han sig i landsflykt på grund av sin revolutionära verksamhet. Det är av intresse att tillägga, att L. M. Kaganowitz, som är Stalins högra hand, också är jude. Innan han blev diktatorns ställföreträdare, var han en enkel skoflickare.

"Jewish World" i London för den 25 juni 1931 skriver citerande "Forwerts", följande:

"Sovjetregeringen är", förklarar författaren, "fri från antisemitism. Än mer! Den vidtager alla tänkbara åtgärder för att undertrycka antijudisk agitation. Ingen åtskillnad göres för judar vid alla slags utnämningar till statstjänst. Judar innehava ansvariga poster både i Moskwa och överallt annorstädes i landet. Den verklige upphovsmannen till femårsplanen är Kaganowitch och tillhör Stalins största favoriter. En annan jude, Gurewitch, är ordförande i den viktigaste ekonomiska kommittén och judar sitta på många andra ansvariga poster. Ja, det har gått så långt, att av kommunistpartiet intet underlåtes för att kontrollera, hur judarna behandlas, så att ingen åtskillnad göres mellan jude och icke-jude. Antisemitismen sprides sålunda mot myndigheternas vilja. Men att den sprider sig, kan icke bestridas. Den är som en farsot, som har gått massorna i blodet. Var man går, kan man iakttaga en antijudisk inställning. Man finner den i fabriker, bland kommunistiska arbetare, hos underordnade myndigheter och bland vissa skikt av bönder, som tidigare icke voro fientliga mot judar."

Hela världen känner till den ledande roll, som spelades av Trotsky (Bronstein) från bolsjevikväldets första dag och att han nu är ur räkningen, liksom att Sovjets nuvarande ambassadörer i Paris och London båda äro judar. Så är även Saul Bron, ledaren för Arcos verksamhet både i England och på alla andra håll. I alla Sovjets affärsföretag i Ryssland och övriga världen sitta otaliga judar. Utan hjälp av deras hjärnor skulle ryssarna — sedan de varit med om att döda och landförvisa hela sin intelligens — aldrig kunnat bygga upp den gigantiska slavstatsskapelse, som alla västerländska proselyter av profeten, juden Marx' evangelium äro så avundsjuka på.

Fastän en hel generation ryssar har växt upp i det mest förfärande sedefördärv på grund av kommunistisk uppfostran och dressyr och fått förmåner framför de äldre generationerna och trots att våra socialister och vilseledda intellektuella se på Rysslands lidanden såsom "ett intressant socialt experiment" är det omöjligt att tro, att icke den dagen kommer, då det blir nationell samling (i England) mot de intresserade experimenterande i Ryssland.

Norma-C.C.C.R.

Kapitalistiskt-bolsjevistiskt samröre.

Snart sagt vart man vänder sig i vårt "borgerliga" samhälle möter man av ett innerligt, fruktbärande samarbete på kapitalistisk grund mellan storkapitalister, socialister och kommunister, vilket visar huru intimt alla dessa till namnet inbördes fientliga grupper av samhällsförbättrare i själva verket höra samman. I all synnerhet i det moderna politiska livet beröra motsatserna varandra.

Den som gör ett besök i kaféaktiebolaget Normas lokal i hörnan av Vasa- och Kungsgatorna upptäcker där snart en i ögonen fallande målning å långväggen, föreställande kungakronan i gungning och därunder bokstäverna "C. C. C. R." Devisen "C. C. C. R." är icke okänd, den heter på ryska: "Sojús Sovjetskisj Sotsialistjeskisj Respúblik", vilket på svenska betyder Socialistiska Sovjetrepublikernas Förbund. Till en början blir man kanske överraskad över att här finna sovjetsk propagandakonst exponerad, men vid närmare efterforskning framträder allt i förklarat ljus.

Visserligen förhåller det sig så, att direktören i kaféaktiebolaget Norma — vilket ju har till speciell uppgift att för en viss finansgrupps räkning monopolisera den svenska kaféidkarerörelsen och konkurrera ut den förhatliga privata företagsamheten på området — är en framskjuten representant för Lindmanshögern, lydande namnet Jonas Folcker. Och man frågar sig, varför den "moderate" direktören valt just dessa motiv, när det gällt att värdigt utsmycka den folkliga restauranten? Låtom oss då först något närmare granska det illustra bolagets aktionärer.

Kaféaktiebolaget Normas aktiekapital utgöres av 420,000 kr. Bland synliga aktieägare märkas israeliterna Oskar Hirsch, F. Benzinger, Axel Eliasson och Karl Larssons Slakteriaktiebolag, ägt av Nordiska Kompaniet. Andra stora aktieägare äro grosshandl. Ando Wikström, Sundsvall, fil. d:r H. Nordensson i Liljeholmens stearinfabrik och civilingenjör Sten Westerberg i Svenska Jästfabriksaktiebolaget. Den rent kapitalistiska förtsättningen för en framgångsrik verksamhet har alltså varit för handen, men eftersom kapitalismen icke som sådan officiellt utövar makten i samhället, har man på sedvanligt sätt associerat sig med "härskande" demokratien. Utan ölrättigheter kom man ju ej långt. Men den saken var lätt ordnad. Stadens fäder äro som bekant inte okänsliga för "övertygande" sakskäl. Man överlät — naturligtvis ej utan skälig betalning — dekoreringen av restaurangerna åt den ryske översten Bazil Krukowskojs dotter, fru Zoia Kilbom, gift med vår berömde bolsjevistiske revolutionsledare Karl Kilbom. Den av "kulturorganet" Svenska Dagbladet så uppburna revolutionskonstnärinnan fick här ett tacksamt tillfälle visa sina talanger och samtidigt slå ett slag för Moskva och den bolsjevistiska konsten genom att bl. a. i en vacklande kungakrona och "C. C. C. R." visa svenska folket vägen till frihet. Den kommunistiska gruppen i stadsfullmäktige var också strax med på noterna. Majoritetsgruppen blidkades genom att brevbäraren Wallin insattes i bolagets styrelse, som förövrigt utgöres av bankdirektör Allan Alexandersson i Sundsvalls Enskilda Bank, fil. d:r Harald Nordensson i Stearinbolaget, direktör Albin Mild i S. A. R. A. samt biträdande fattigvårdsinspektören Nils Öström. Suppleant i styrelsen blev förtroendemannen Edvard Johansson i L. O. "Folkets representanter" trivas som man finner bra samman med representanter för den "ruttna" kapitalismen.

Man erinre sig, hur vid föredragning av en framställning om ölrättighet nyligen i Stockholms stadsfullmäktige för en ny Norma-filial den socialdemokratiske potentaten Z. Höglund anmälde sitt missnöje med påföljd att Norma gick miste om rättigheten. Bolaget hade gått litet för bryskt till väga och öppet utmanat de omutliga fädernas självkänsla. Enligt förljudande kommer det då anmälda missnöjet att föranleda, att styrelsearvoderna efter nästa bolagsstämma utgår efter mer effektiva beräkningsgrunder än hittills. — Besvärligheterna äro till för att övervinnas.

Vår Kamp

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.

Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Varer svenske!

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg

Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:

A varje postanstalt samt direkt

Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75.

Kvartal Kr. 1: 50.

från redaktionen.

”Statsmonopolism”

Kahn & Kahns dumpningsimport.

Hur de svenska tobakshandlarna medels judisk illojal konkurrens drivas till ruin.

I vårt föregående nummer påvisades i samband med återgivandet av ombudsman Östlunds intervju hur den Wallenberg-Bonnierska monopolfinansen är i färd med att genom ruinerande prissystem utsvälta den stora grupp av svenska handelsidkare, som hittills ombesörjt försäljningen av tobaksvaror och tidningar. Här gavs ju ett osökt tillfälle för de båda regerande finanshusen att i samförstånd och innerlig förening slutföra uppbyggandet av sina respektive statsbeskyddade monopol Tobaksmonopolet och Pressbyrån och samtidigt billigt och bekvämt göra sig kvitt all konkurrens på tobakens och den offentliga meningens helgade områden. Så framskapades det oefterrättlighetstillstånd inom tobaks- och tidningsförsäljningen i landet, som lämpade sig som praktiskt åskåningsmaterial till bevisande av ”den privata företagsamhetens” inkompetens och som utåt gav sken av sakligt berättigande åt kravet på fortsatt ”förstatligande” under samma monopolfinans av en av den svenska detaljhandelns betydelsefullaste grenar. Man hade hunnit till den punkt, där man beredde sig att med ”demokratiens” hjälp inhösta rovet.

För att kunna förstå det spel, som med insatsen av en lojal och i sin verksamhet fullt behövlig svensk näringsgrupps frihet och existens bedrivits, är det nödvändigt att även känna vissa förhållanden inom tobaksbranschen, som med de maktägandes goda vilja bestått och som avgörande influerat på utvecklingen och överhuvud gjort det möjligt för ”statssocialismens” vänner inom politik och finans att bringa saken till dess nuvarande läge. Vi vilja därför här nedan ställa under offentlig belysning den obscura enskilda import- och försäljningsverksamhet, som sedan ett årtionde tillbaka vid sidan av monopolets egen tillverkning bedrivits av det judiska tobakshuset Kahn & Kahn, A.-B., innehavare S. Kahn, och vilken verksamhet framför allt gått ut på att dels översvämma den svenska marknaden med undermåliga varor, som intet annat land velat ta befattning med, dels genom hänsynslös prisdumping gentemot grossister och detaljister definitivt slå ut dessa ur konkurrensen.

*

Ansvaret för den svenska tobakshandlarkårens iråkade misär drabbar i hög grad denne invandrande israelit ”Kahn & Kahn”, som under en lång följd av år här medgivits en av statsmakt såväl som monopol och tobakshandlarorganisationen tolerad och gynnad härskarställning inom den enskilda importen av cigarettvaror och som missbrukat denna sin ställning till skada för allmänheten såväl som den privata handelskåren. I egenskap av ombud för ett flertal utländska tobakshus, företrädesvis Teofani i England och stora tyska firmor, har Kahn sedan ett årtionde försett våra svenska grossister och detaljister med jättepartier av utländska cigaretter av sämsta kvalitet. Tillvägagångssättet har varit följande: först överhopar Kahn grossister och detaljister med sin vara till av monopolet godkänt högre försäljningspris, t. ex. ett visst cigarettmärke 5 kr. per 100 st.; sedan marknaden överfyllts av varan, erbjudas Nord. Komp. och Militärekiperingsaktiebolaget, jämte vissa enskilda tobakshandlare, tillhörande tobakshandlareorganisationens ledning, att inköpa märket till underpris som motiverar ett lägre utförsäljningspris av 3:75 kr. per 100 st. Den stora mängden tobaksförsäljare i landet, som lockats att köpa till det högre försäljningspriset, äro handicapade, berövade möjligheten till konkurrens. De få ligga med sina lager — drivas steg för steg ut i ekonomisk misär utan att de personer, vilkas självklara plikt det vore att inskrida till ofogets stävjande, röra ett finger.

Demokratien skulle speciellt sörja för de små i samhället, men här liksom på andra områden är det i praktiken de storas intressen den mest ömmar för. Monopolet borde väl ha en viss skyldighet att se till att ej en ”dumpingpolitik” av ifrågavarande slag finge äga rum; men i stället tiger det och samtycker, genom att liberalt medge herr Kahn obegränsad licensrätt för hans varor och acceptera hans heltvisst vidunderliga fakturor. Godkännandet från monopolets sida av olika utförsäljningspris för samma vara till stora och små försäljare vittnar om en högeligen originell merkantilistisk uppfattning och visar att Kahns schakrande med tobakssoperna alls icke sker mot monopolets vilja. Licensbeviljandet förutsätter, att de importerade tobaksvaror, som skola säljas till visst pris, ge minst 13 procents vinst till återförsäljarna. Monopolet bör själv veta vad en cigarett av aceptabel kvalitet kostar att framställa och därav även något kunna bedöma värdet av Kahn &Kahns varor och fakturor. Till prisfrågans belysande må ett enda räkneexempel anföras.

En viss cigarett, som av Kahn levererats till grossister och detaljister till ett utförsäljningspris av kr. 5:— per hundra, levereras senare av honom till N. K. och MEA till ett utförsäljningspris av kr. 3:75 per hundra. Enligt gällande lag och förordning samt praktiserade taxor för transport etc. ställa sig kostnaderna för denna cigarett efter försäljningspriset kr. 3:75 sålunda:

Licensavgift (49 proc. å varans bruttovärde)	Kr.	1:84
Stämpelavgift (1 öre pr stämpel och förpackning)	„	0:01
Lyxskatt (1,3 öre pr styck)	„	1:30
Allm. omkostn. (Transport, frihamnslagring etc.)	„	0:05
Återförsäljarnas garanterade vinstminimum å importvaror (13 proc. å varans bruttovärde) ..	„	0:49
Varans framställingskostnad jämte vinst för importören	„	0:06
S:ma	Kr.	3:75

*

Ovanstående beräkning, grundad på gällande lag, förordning och praxis, visar att de ”förstklassiga” cigaretter Kahn låter sina stora avnämare N. K. och MEA jämte vissa favoriserade större tobakshandlare försälja till ett pris av kr. 3:75 per hundra betinga honom själv ett pris av 6 öre per hundra eller 60 öre per tusen. Tobaksmonopolets ledning bör veta, om det är möjligt att framställa en cigarett av användbar kvalitet till det priset. Vi våga för vår del tvivla på saken. Det måste ligga något under och bakom hela denna Kahnska schakerimport, allrahelst som intet annat land velat motta hans ”billighetsvaror”. Man får blott hoppas, att de ej äro mera hälsovådliga än vanliga tobaksvaror.

Det finns anledning för de officiellt ansvariga att äntligen närmare skärskåda Kahn & Kahns verksamhet ur mer än en synpunkt samt kontrollera kvaliteter, fakturor och försäljningsmetoder. Med sin illojala dumpingkonkurrens och marknadens översvämmande med ”tobakssopor” har Kahn fördärvat denna samt i väsentlig grad medverkat till att föra en lojal och nyttig svensk näringsidkarkår till ruinens brant. Varför har ej, spörjer man sig, tobakshandlarnas egen organisation redan på tidigt stadium med kraft inskridit och gjort slut på den för kårens medlemmar så ödesdigra trafiken?

Hak-korset

den urgamla nordiska ljussymbolen drar nu segrande genom landet.
Varje tänkande svensk, som önskar bilda sig en egen uppfattning om vad striden gäller, bör läsa

PROF. GÜNTHER, PLATON ALS HÜTER DES LEBENS.
Pris inb. 3:60, häft. 2:40.

EJNAR VAABEN, HAGEKORSET OVER TYSKLAND, bogen om Nationalsocialismen.
Pris kr. 5:50.

Ständigt i lager hos
SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59 - Tel. Ö. 59

Nationen ur hand i hand.

Nationen kan glädja sig åt en ständigt ökad spridning inom som utom landet. Dagligen inkomma nya bevis för att tidningens idéer vinna gehör bland allmänheten.

Som ett exempel, värt efterföljd, kan nämnas ett just inkommet brev från en av våra finska läsare, forstmästare Fr. Östensson i Åbo, som ber att av ett föregående nummer få sig tillsänt ett nytt exemplar. Herr Ö. skriver:

”Eder intressanta tidning röner synnerligen stor uppmärksamhet här Mitt exemplar av numret i fråga har genom flitigt utlånande bland bekanta slitits så att det sönderfallit i ett stort antal bitar.”

Synagogan ombygges.

Mosaiska församlingen beslöt härom dagen under presidium av Hans Kungliga Höghet Hertigens av Västergötland livmedikus, d:r A. Fürstenberg, att anslå 85,000 svenska kronor i förhöjt anslag till synagogans ombyggnad.

Vi hoppas att vederbörande icke glömma att reservera en passande plats på tomten för semitissan Friedmans ”Hästmänniska”, som av staden vägrats placering annorstädes och som givetvis skulle göra sig alldeles förträffligt som symbolisk entréfigur framför synagogan.

Bakom Folkviljans Kulisser . . .

(Forts. fr. sid 1.).

förmenar sig företräda en frisinnad och folklig politik, skall visa sådan rädsla för att låta folket få lära känna sina ägare. Med den roll tidningspressen numera spelar som Folkviljans tolkare, kan det väl ej anses som annat än en rimlig begäran att samma folk ej förvägras kunskap om vilka som i egenskap av bolagsägare dirigera texten. För tillfället var visserligen vägen till kunskap på området fast tillbommad, men vi hoppas snart kunna bli i tillfälle blotta hemligheten om vem som äger ”regeringsorganet”. Vad som är förborgat, blir ju i sinom tid uppenbarat.

Aktiebolaget Politiken.

Aktiebolaget Politiken, som utgiver den i den judiska världsomstörtningens tjänst arbetande „proletära” tidningen Folkets Dagblad Politiken, äges officiellt av svenska proletärer men har alltsedan starten finansierats och dirigerats av den från Allmänna Sparbankskuppen kände, numera i Paris bosatte ”arbetarvänlige” judiske mångmiljonären, bankir Olof Aschberg. Vid extra bolagsstämma med tidningsbolaget den 23 april 1931 voro nedanstående huvudaktieägare representerade:

Herr	Emil Andersson ..	273	aktier
„	Andreas Johnsson	25	„
„	Karl Kilbom	877	„
„	Nils Lindbergh ..	175	„
„	J. Lundström	320	„
„	Arv. Bergkvist ..	76	„
„	O. Samuelsson ..	486	„
	S:a	3449	aktier

Aktiebolaget Politikens styrelse utgöres av följande personer: herrar Olof Andersson, G. F. Gustafsson, Nils Flyg, Karl Kilbom, Einar Olsson Jeårj Lundström och Oscar Samuelsson. Som styrelsens sekreterare och fungerande protokollförare vid bolagsstämmorna fungerar den judiske advokaten Rolf Josephsson.

Av aktiernas fördelning vid senaste bolagsstämma, vid vilken beslut fattades om aktiekapitalets ökning från 505,000 kr. till 700,000 kr., framgår, att herr Kilbom är störste aktieägare med ett personligt innehav av 877 st., representerande ett kapital av 43,850 kr. Vem som försträckt och alltjämt försträcker herr Kilbom och övriga större aktiägare-”proletärer” med kapital, göres ingen hemlighet av. Det är, såsom redan nämnt, den till Paris flyktade judiske mångmiljonären Olof Aschberg. Man erinre sig t. ex. den entusiastiska hyllning herr Kilbom på femtioårsdagen d. 22 juli 1927 i tidningen Folkets Dagblad ägnade ”den store arbetarvännen” Aschberg, som däri karaktäriserades som det stora lysande undantaget från kapitalisternas sorgliga klass, vilken av hela sitt hjärta ömmad för de stackars proletärerna och i flera årtionden oegennyttigt stått den för sin frigörelse kämpande svenska arbetarklassen synnerligen nära och aldrig tvekat ”att giva den handtag i kritiska situationer samt ofta hjälpt den med goda råd.” Det kan vara av intresse att här påminna sig följande strofer ur den översvallande hyllningsartikeln, som talar sitt mycket tydliga språk:

”Här må blott erinras”, skrev F. D. P., ”om det goda handtag Aschberg en gång gav Folkets hus, som kanske annars gått andra öden till mötes. Olof Aschberg är en kapitalist, javäl, men en kapitalist med klar blick för kapitalismens förbannelse. Han är klok och beräknande, men samtidigt mycket av romantiker. Vid skilda tillfällen har han skisserat upp sin dröm om en internationell samverkan mellan arbetare i vidare och djupare mening än vad nu sker, om internationella arbetarbanker och kontroll över bankkapitalet (av typen Allmänna Sparbanken?), om produktion för människornas och ej för profitens skull. För denna ur kapitalistisk synpunkt egenartade blick på tingen, för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarrörelse, för vidsynt förståelse av ryska arbetarrörelsens nödvändighet för det ryska folket och betydelse för arbetarna i andra länder, för ett gott samarbete i helg och söcken för allt detta hyllar även svenska kommunister Dig, Olof Aschberg, på Din 50-årsdag.”

Det här ordagrant citerade uttalandet i Folkets Dagblad Politiken gav officiella vittnesbörd om vad världen redan med full visshet kände, nämligen att bankir Aschberg svarade för finansieringen av det nämnda judiska revolutionsorganet, och någon förändring i berörda hänseende har ej inträtt, fast den beryktade ”proletärbankiren” numera efter Allmänna Sparbankens krasch nödgas dirigera spelet från Paris. Från denna stad följer och dirigerar han alltjämt med levande intresse arbetet för det svenska folkets frigörelse från det ”omoraliska” kapitalistsystemet till förmån för ”en ny ordning, där kapitalet arbetar ej för profitens utan för människornas skull.”

Brottslighetens ökning.

Att det på svenska folkets andliga och materiella utarmning inställda rådande systemet leder till en ständigt ökad brottslighet är endast ett naturligt faktum. Sådan sådden är, blir ock skörden.

”Brottsligheten visar en bestämd tendens att öka,” konstaterar även pastor Kihlstedt vid Stockholms stads rannsakningsfängelse. ”I synnerhet gäller detta förstagångsbrottsligheten, vars starka ökning främst är att tillskriva den växande arbetslösheten. En oavbruten och planlös invasion till huvudstaden av arbetslösa landsortsbor förvärrar läget.”

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3:—

En ropande röst i öknen

om det judiska världsherradömet
Kr. 0:75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3:—.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

TISDAGEN DEN 1 MARS 1932

Vida Världen

Parlamentariska Skådebanans rescensent.

I folkupplysningskommissarien Bonniers verksamhet för svenska folkets politiska fostran intar den av honom dirigerade Tidningarnas Telegrambyrå, som förser pressen med nyhetsmaterial, en framskjuten plats. Här sörjes för att den upplysning, som når den breda publiken, är passande. Särskilt viktigt är att de praktfulla scenerierna på den parlamentariska skådebanan — det stora folknöjet framför andra i vår tid — presenteras i njutbart och väl avvägt skick i en-

lighet med "utvecklingen i tiden". Bland parlamentarikerna kan man dock ibland få höra missnöje över T. T:s originella sätt att sköta referaten, som visa benägenhet för att vilja favorisera revolutionshjälten Kilbom m. fl. företrädare för den radikala folkbefrielsen på bekostnad av mera moderata oratorer. Somliga "farbröder" börja finna hela spelet en smula genant och kunna ej underlåta att förebrå "riksdagens referent" israeliten Torvald Sachs i T. T. en alltför stor fördomsfrihet vid rescenserandet av händelserna på Parlamentariska Skådebanan.

Redaktör Sachs, som betrotts med uppdraget att som "chef för Tidningarnas Telegrambyrås riksdagsavdelning" redigera texten för tidningspressen och svenska folket, är förutom herr Bonniers högtbetrodda representant i T. T. ledamot av Svenska Journalistföreningens styrelse, suppleant i statsminister Ekman "frisinnade valmansförenings" för Stockholm centralstyrelse, vidare ledamot av dess första kretsstyrelse, medlem av Frisinnade Klubben m. m.

Riksdagsreferenten Torvald Sachs är som man finner en mångbetrodd man. I Publicistklubbens handlingar uppges hans specialintressen vara: "ljudteknik och teater" — vilket måste anses ganska korrekt, eftersom han är officiellt erkänd rescensent för vår främsta folkscen — den Parlamentariska.

*

"Till kamp mot antisemitismen!"

Huvudstaden har i dagarna hedrats med besök av en "lärd amerikanare", lydande namnet doktor Conrad Hoffman, som kommit hit för att "bekämpa antisemitismen" och lära svenskarna bättre förståelse för det stackars judafolket och dess svåra förhållanden. Våra potentater i Mosaiska församlingen ha tydligen ansett sig i behov av hjälp utifrån för att kunna hålla de förskräckliga antisemiterna stången.

"Våra strävanden gå dels ut på att bekämpa antisemitismen och dels på en evangelisk mission bland judarna i alla länder", förklarar doktorn för det varmt intresserade Sv. D. "Jag tror inte man vågar tänka att om alla judar bleve kristna antisemitismen vore ur världen." Att utrota mammonismen ur den judiska själen, där den under årtusenden renodlats till konstans, blir allt en svår uppgift för d:r Hoffman. Att omvända dem till kristna kan visserligen gå nog så lätt och förekommer redan i stor utsträckning av s. k. taktiska skäl. Judarna själva förklara dock, att dopvattnet saknar varje som helst påverkan på en judisk själ.

"De kristna måste visa en sant kristen anda när det gäller judarna och försöka närma sig dem med en framsträckt hand i stället för att ställa sig fientliga mot dem", yttrade d:r H. vidare. Vad vi närmast vilja inrikta oss på är de judiska studenterna vid all världens universitet. De äro sannerligen ej få. I Newyork är var tredje person jude, och på femtio år har antalet judar i Amerika tjugudubblats. De utgöra ungefär tre procent av Amerikas hela befolkning, 10 procent av studenterna vid samtliga amerikanska universitet och 60—70 procent av studenterna vid medicinska fakulteten i Newyork."

Det kunde tyckas som d:r Hoffman borde ha tillräcklig sysselsättning i sitt "hemland" Amerika, så att han ej behövde resa hit och undervisa svenskarna om hur de skola behandla israeliterna. När han förebrår oss otillräcklig förståelse för dessa, är detta rena orimligheten. Vi ha ju visat en sådan förståelse, att vi tillåtit dem att här lägga sig till med snart alla våra tillhörigheter samt låta dem även tämligen ostört hållas med sin bolsjevikiska nöjesverksamhet inom litteratur, press och politik. D:r Hoffman förefaller knappast rättvis. Skulle vi så ock till råga på allt lyckönska dem till framgången och öppet erkänna deras regemente? Jo, man har pretentioner!

*

Fransk "nedrustningsindustri".

Någon vecka innan förre ministerpresidenten Laval störtades av franska senaten förekom i deputeradekammaren en rustningsdebatt, som tilldragit sig ett större allmänt intresse utanför Rothschildska republikens gränser än någon liknande på länge gjort. Generalsekreteraren i socialistiska partiet, Faure, riktade våldsamma angrepp mot den franska rustningsindustrien, särskilt Schneider-Creuzot och Skodaverken i Pilsen, som öppet beskylldes för landsförräderi.

Efter att ha erinrat om de tidigare förbindelserna mellan Schneider-Creuzot och exkejsaren samt andra av Frankrikes krigsmotståndare påvisade Faure, att alla utländska beställare av kanoner erhöllo frikostiga krediter till likvidering. Frankrike utrustade på så sätt sina eventuella motståndare och gav dem samtidigt pengar att betala rustningarna. Parisbankiren Neuflize, som är representerad i många av de franska rustningsintressenternas utländska företag, är jämväl representerad i fransk-japanska banken, genom vars förmedling vapenleveranserna till Japan såväl som Kina ordnats. Styrelseordföranden i denna bank var marinministern Dumont i sittande regeringen. Neuflize var vidare intim vän till krigsminister Tardieu. Talaren förelade slutligen kammaren tvenne dokument, innehållande utförseltillstånd för franskt krut till tyska fabriker, vilka deltago i vapenleveranserna till Japan.

Faures avslöjanden mottogos med isande tystnad av kammaren och flertalet franska tidningar underläto att publicera ett ord därom.

*

"Mosaiska Cigarettimporten".

Några stenkast från Mosaiska församlingens tempelbyggnad vid Berzelii park eller närmare bestämt Strandvägen 1, ligger sedan någon tid tillbaka Mosaiska Cigarettimporten, firma "Teofani-Tobakshuset", innehavare Kahn & Kahn, Direktör S. Kahn. De utsökta reklamanordningarna med "Teofani" i rött lampsken om aftnarna — en jättehand visande publiken till rökarnas paradis, där "världens bästa cigarett" utbjudes till en spottstyver — allt skvallrar om att vi ha att göra med en affärsman av högsta rang. Och så förhåller det sig även. Ty här residerar ingen mindre än "cigarettkungen" — "den store Kahn". Den som har tur kan vid ett besök få skåda en skymt av den berömde hebreen, ordnande sitt lager

och utdelande befallningar till underordnade.

Från denna lokal är det "cigarettkungen" i ändlösa strömmar utspyr "världens bästa cigaretter" eller "cigarettsopor" — som sakkunniga av facket benämna dem — över hela Sveriges land efter demokratiens kända grundsats: billigt till "de små" — N. K, Mea och större tobakshandlare — och dyrt till "de stora" — gemene man inom Tobakshandlareorganisationen. Med den senares såväl som Monopolets goda minne.

Det berättas, att Direktör Kahn ibland ej kan undgå att få hjärtliga påstötningar från enskilda handlare, som råkat lägga sig till med väl stora lager av hans utsökta varor, men är han alltid snabb och avväpnande i repliken. "Skall jag skicka mitt fotografi", brukar han svara vid första anmärkningen. På den andra kommer: "Akta er för Kahn, han är farlig" — ett argument som visat sig ha en rent överväldigande verkan. En utbredd opinion säger, att den mosaiske "cigarettkungen" genom sina praktiserade originella affärsmetoder och höga "standardkvaliteter" haft en ej obetydlig andel i förtjänsten av svenska tobakshandlarkårens iråkade "luxiösa ekonomiska läge", vilket även Monopolet särskilt velat honorera honom för genom att jämväl utrusta honom med detaljhandelsrättighet. — Demokratien förnekar sig aldrig!

*

Omtöcknad av "Genèver".

Ur den engelska tidskriften "The Patriot" återge vi närstående bild, visande hur världen omsider totalt omtöcknats av all "Genèver" — det berusande ordflöde som sedan världskrigets slut utströmmat från Folkens "egen" Förbundscentral, Fredens och Rättens hemvist. Om man säger, att "Nationernas Förbund" bildat kronan å verket å den bedrivna judiska världspropagandan till folkens förvillande och försänkande i själlös vanmakt, har man säkert ej sagt för mycket.

*

Amerikansk demokrati.

Den stora upprensningen efter Chicagos förutvarande "folkvalde" borgmästare Big Bill Thompsson — vilken fann för gott avdunsta efter valnederlaget — har bl. a. resulterat i att åtta av stadens högt uppsatta tjänstemän tilltalats inför domstol för att av kommunens medel ha använt c:a 20 milj. kr. för privata nöjen under Big Bills borgmästartid.

En av de åtalade, Burly Cowe, blev i sin egenskap av demokratisk förgrundsfigur president för stadens sjukhusväsende, som arbetar med en årlig budget på c:a 250 milj. kr. De övriga anklagade äro tre demokrater och fyra republikaner. Bland de 2,000 vittnen, som höras, märkas en mängd filmskådespelerskor och balettflickor. Större delen av dessa ha haft fingerade anställningar inom sjukhusväsendet, där de uppburit löner på mellan 800 och 1,500 kronor i månaden. Även negerpräster och fotbollsspelare, sångare och dansörer, musiker och politiska agenter i hundratal har avlönats av sjukhusbudgeten.

Av vittnesmålen framgick, att de kommunala tjänstemännen vid boxningsmatcher eller på premiärer på operan eller de övriga teatrarna brukade köpa hela bänkrader på parketten åt sig själva och sina vänner. När de kommunala tjänstemännen behövde bilar för sina privata nöjen, skrevo chaufförerna upp alla utlägg, och på en enstaka tur kunde räkningen uppgå till 3,000 kr. Bland verifikationer från ett bilbolag funnos kvitton för pudervippor, läppstift, nagelpolityr och andra toalettartiklar. Omkring 3,000 personer ha haft lön från sjukhusen utan att överhuvud behövt utföra något arbete.

— Detta var ett strå vassare än allt som kom i dagen i det "frigjorda" Tyskland, där staden Berlin under en lång följd av år suveränt styrdes av en samling judiska förbrytarmiljonärer i maskopi med ledande socialistpampar, vilka av de förra bestodos med slott, älskarinnor och bilar för sina privata behov. Att det är ruttet litet varstans i "demokratierna", visste man förut; det är gott för makthavarna vid köttgrytorna, så länge folken ej inlåta sig på förnärfångna granskningar.

*

G. P. U.

"Sammansvärjningen mot Världen".

Den genom sin Stalinbiografi uppmärksammade författaren Essad Bey har utgivit ett i flera avseenden märkligt arbete, "Sammansvärjningen mot Världen, G.P.U.", vari han lämnar en historisk skildring av det ryska tjekaväsendets organisation och verksamhet alltifrån dess första början fram till nävarande tid. Det är hårresande saker författaren här bringar till offentlig kännedom.

Till och med Lenin var en nagel i ögat för denna mördarorganisation, och han umgicks även med planer på att upplösa den. Men när detta blev känt, inträffade plötsligt i Moskva en hel rad svåra brott och hänsynslösa mordanslag. Ja, Lenin blev själv en natt överfallen och utplundrad, så att han såg sig föranlåten ändra sitt beslut, och gav tjekan i uppdrag att bringa klarhet i attentatsplanerna. Från den dagen var åter allt lugnt i Moskva. Först långt efteråt visade det sig, att det var tjekan som låtit sitt folk utföra överfallen för att därmed bevisa sin oumbärlighet.

G. P. U:s fångar och landsförvisade uppgå till över miljonen. Enbart på Solovkiön försmäkta 662,000 människor, vilka av tjekan lejas ut till sovjets trätrust. De föras under strängaste bevakning över till fastlandet, där de tvingas att arbeta med timmerfällning och avverka det timmer, varmed sovjetregeringen översvämmar marknaden för att genom sina underpriser ruinera världsekonomien. Nästan alla forna kloster i norra delen av Ryssland ha förvandlats till liknande koncentrationsläger. Genom riket ströva ständigt avdelningar av "tsjon", som G. P. U.-trupperna kallas, omkring i byarna och förpassa de "negativa elementen" upp till de öde snövidderna vid Vita havet.

———

G. P. U.-centraler i alla huvudstäder.

I varje huvudstad i hela världen finnes numera tvenne G. P. U.-centraler, en synlig och en osynlig, vilka arbeta hand i hand. Namnet på ledaren för den synliga centralen är känt ej blott av den ryska legationen på platsen utan i regel även av det ifrågavarande landets myndigheter. Men namnet på ledaren för den osynliga centralen, hans adress och arbete är blott känt av G. P. U:s utrikesavdelning i Moskva. Var och en av dessa ledare förfogar över ett helt nät av agenter, vilket för en tid kan sättas ur funktion för att senare ställas under en annan ledare. Inalles arbeta således i varje "kapitalistiskt" land fyra hemliga organisationer, nämligen den legala och illegala avdelningen av G. P. U., en avdelning av tredje internationalen samt en avdelning av "raswedupr", det militära spionageväsendet.

Genom sina nämnda olika organisationer arbeta G. P. U:s agenter oförtrutet över hela världen på att omstörta den bestående ordningen, skriva rapporter, spionera, provocera och mörda, främja med alla tillgängliga medel utbrottet av den revolution, som skall rättfärdiga G. P. U:s alla dåd. Åren gå, agenternas nät blir allt tätare, de summor bli allt större, som sovjetunionen investerar i världsrevolutionen, och allt hetare blir längtan efter den stora händelse, som skall framgå ur lögnens, förräderiets, bedrägeriets och mordets mark, kort sagt ur det outtröttliga G. P. U.-arbetet.

*

Isaac älskar omväxling.

Vår av Bonnierpressen till skyarna populariserade palästinske målare Isaac Grünewald har börjat finna Pariserlivet enformigt och önskat omväxling — det lär råda baisse å konstbörsen i rue Boëtie — varför Sverige åter fått äran. För ej så länge sedan hörde vi honom visserligen respektlöst uttala sig för utländska journalister om sitt "fosterland" här uppe, där han alls icke trivdes för att han ej fick gå i opressade

byxben och där pressen och alla människor lade sig i hans personliga göranden. Vilket ej hindrar att han åter är ibland oss, full av stridslust i spetsen för den revolutionerande ungdomen inom konstens värld.

Isaacs klagomål över pressens närgångenhet tycks vara väl grundade. Men herrar skribenter ta ej klagovisorna för allvarligt: de känna sin Isaac och veta att han intet högre uppskattar än offentlighet, ej minst för reklamens skull, ehuru han av anspråkslöshet ej vill tillstå det. Bonniers Nyheter bokstavligen ränner honom i de pressade byxbenen vart han vänder sig. Svenska folket får veta allt vad den "store" konstnären har för sig, vad han tänker och känner. Nyligen kunde det Bonnierska husorganet återge uttalanden av honom om den enastående intelligens och skicklighet de unga arbetarkonstnärer lagt i dagen, för vilka han öppnat speciella "proletära" konstkurser. Liksom Israels barn i allmänhet är han mycket folklig. Häromdagen väckte Isaac ny sensation genom ett iscensatt kuppförsök att lägga beslag på ordförandeklubban i konstnärernas klubb. Han lyckades visserligen denna gång ej nå längre än till vice ordförande, men Bonniers Nyheter försäkrar att det var en Pyrrhusseger professor Lindberg vann när han återvaldes till klubbordförande. Härnäst blir det Isaac lika säkert som att två gånger två är fyra.

Denne låter själv genom Bonniers Nyheter meddela Sveriges folk, att det hela blott gällt litet omväxling. De unga — där man ej har mer eller mindre kritiska proletärmassor att stödja sig på äro de unga bra att tillgå! — ha tröttnat på de gamlas tråkiga regim och önska omväxling. Att de just utsett Isaac till sin ledare, var denne mycket stolt över. Vilket man förstår.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (237) FREDAGEN DEN 1 APRIL 1932 ÅRG 8.

Konung och Folk.

Hur är det med solidariteten?

Den av de nordiska Vasakonungarna lagda grunden för Sveriges rike är en av de solidaste något land haft att uppvisa. Vår monarkiska konstitution, efterlevd enligt grundlagen, innebär en garanti för en sund utveckling samt tryggar mot maktmissbruk och urartning i samhället. Ansvaret som påvilar konungen i egenskap av statschef är utomordentligt. På hans sätt att fullgöra sin uppgift som rikets främst betrodde beror väsentligen i vad mån konstitutionen i praktiken skall motsvara sitt ändamål och vara till gagn för land och folk.

Det svenska konungadömet har vuxit fram på svensk grund såsom den för vårt folk mest naturliga och ändamålsenliga statsformen. Det är stadfästat genom grundlagen, som säger att Sverige skall vara ett ärftligt konungadöme med inskränkt konungamakt. Konungen i statsrådet utövar härenligt allena den verkställande och styrande befogenheten; lagstiftningen utövas av kungl. maj:t och riksdagen gemensamt; beskattningsrätten tillhör riksdagen allena; lagskipningen handhaves av oavsättliga domare, vilka döma efter lag och laga stadgar. I grundlagen, som står över konung, riksdag och domstolar, anges de lagligen fastställda grundlagarna för statsmakternas rättigheter och inbördes förhållanden beträffande landets styrelse, beskattning och lagstiftning, ävensom garantierna för grundlagens efterlevnad. Även för konungen i hans ställning som statschef gälla alltså också skyldigheter, angående vilka stadgas i Regeringsformen, vilken bl. a. förpliktar konungen att "rätt och sanning styrka och befordra" (§ 16), att "till statsråd utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade svenske medborgare av rena evangeliska läran" (§ 4), och att "vid alla befordringar endast fästa avseende vid sökandes förtjänst och skicklighet" (§ 28).

*

Kunna vi säga, att vår berömda konstitution i närvarande tid motsvarar sitt ändamål? Styres landet i enlighet med grundlagens bud och hållas de konstitutionella garantierna i helgd?

I denna tidning har tidigare påvisats, hur en klick oansvariga personer ur storfinansens värld med husen Wallenberg och Bonnier i spetsen, med regeringens goda minne här etablerat sig som hemlig regeringsmakt, vilken tagit kommandot över de officiella statsmakterna och till egen privat fördel diktatoriskt bestämmer över folkets angelägenheter, ledande utvecklingen i statsfientlig anda. Vår beskyllning har icke tillbakavisats, därför att man icke ser sig i stånd bestrida riktigheten av ett allmänt känt faktum. Men är detta i överensstämmelse med författningens bud?

Paragraf 60 i Regeringsformen stadgar: "Ej heller må konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa". Har detta grundlagens klara bud mot monopolbildning i närvarande tid följts? Våra sprit- och tobaksmonopol tala ej i sådan riktning. När det slutligen genom en framtvingad utredning rörande de bägge monopolens verksamhet visade sig, att de för dem fastställda statuterna ej följts och att huvudparten av den staten tillkommande vinsten "försvunnit" på vägar, där de ej hörde hemma, vägrade konungen att låta den av riksdagen beslutade, för mäktiga finansintressen djupt komprometterande utredningen komma inför riksdagen, d. v. s. inför svenska folkets ögon. Visade icke denna episod, huru befogad Regeringsformens bestämmelse mot monopolbildning i själva verket var?

Enligt Regeringsformens paragraf 16 är konungen förpliktad "att rätt och sanning styrka och befordra". I föregående nummer av Nationen påvisades, hur ett mot Sveriges intressen fientligt inställt judiskt hus med bokförläggaren Karl Otto Bonnier som främste representant här medgivits etablera en diktatur inom det svenska upplysningsväsendet, vilken i lögnens anda på allt sätt utnyttjas till rikets skada, till folkets utplundring och förslavande under en främmande, internationell, judisk-finansiell härskarmakt. Genom sin av statsmakterna beskyddade diktaturställning inom svensk press och litteratur arbetar herr Bonnier på att tillintetgöra vår fäderneärvda svenska kultur och bana väg för ekonomisk och politisk bolsjevism, för vilket ändamål ett intensivt undermineringsarbete bedrives. Den svenska folksjälen förgiftas genom propagerade falska idéer och läror, omöjliga att förverkliga och endast avsedda att förvilla, distrahera och upplösa. Målet för hela detta brottsliga förstörelsearbete, som med statsmaktens goda minne äger rum, är: det svenska samhällets omstörtning i bolsjevism, de intellektuella klassernas mördande efter mönster från Sovjetryssland samt Sveriges införlivande i ett sovjet-judiskt världssamhälle. Vi fråga: Står denna av huset Bonnier bedrivna diktaturverksamhet inom svenskt tidnings- och bokväsen i överensstämmelse med ovan citerade bestämmelse i Regeringsformen: "Konungen skall rätt och sanning styrka och befordra"?

För den tidning, som allmänt betraktas som konungens förste ministers särskilda organ, förklarades för ej länge sedan, att talet om förekommande korruption inom det offentliga livet var osant. Det är dock bevisat, att den av privata storkapitalistiska intressen dirigerade spritkoncernen kunnat bedriva sitt ljusskygga spel med svenska folkets miljoner endast tack vare att ett stort antal folkrepresentanter genom ekonomiska förmåner bundits vid regimen, liksom att ett flertal av de riksdafsmän, som vid alla tillfällen motsatt sig en undersökning av de skandalösa missförhållandena inom spritmonopolet, haft direkt favör av den rådande regimen i form av avlöningar och arvoden. När vidare politiska partier motta ekonomiskt stöd för sin verksamhet av enskilda finansintressen, på grund varav de enskilda representanterna i riksdagen anses bundna i sin handlingsfrihet — är icke detta korruption?

*

Den monarkiska samfundsordningen vilar på förutsättningen av obrottslig solidaritet mellan konung och folk. Konungen äger rätt till trohet från folkets sida endast i den mån han förblir trofast dess sak och håller författningen i helgd. Sviker han sina högtidligen ingångna förpliktelser och faller undan för folkets fiender, har han förverkat dess trohet liksom rätten till kronan. Så har varit svensk uppfattning sedan äldsta tider och är det än i dag. I sådant fall har vårt folk att se sig om efter en annan bärare av den konungsliga värdigheten, som av blodet känner solidaritet med dess livssak.

Kreuger — judefinansens offer

MORD ELLER SJÄLVMORD?

Med Ivar Kreuger gick en av vår tids märkligaste gestalter ur tiden. Knappast någon person har under senaste decennierna varit så kringvärvd av ryktenas surr, ingen har i den grad som han varit sfinxen, som intresserade alla men kring vars förehavanden lägrade sig ett visst ogenomträngligt dunkel. Gåtan Kreuger skall kanske aldrig offentligt helt uppklaras, men så mycket kan med bestämdhet sägas, att hans uppsåt var rent. Med anknytning till tidens finansiella stormakter såväl inom de protestantiska och katolska som delvis även judiska lägren utförde han sitt världsomspännande verk i en anda, rörande vars uppbyggande art intet tvivel kan råda. Sitt geni och sin viljekraft ställde han i de produktiva krafternas tjänst, kämpade främst i ledet bland dem, som önska civilisationens räddning ur förstörelsens krafters våld och stupade på slagfältet — som Sovjet-Judas erkänt farligaste fiende, ledaren av den organiserade motkampen mot bolsjevismen på finansens fält. Guldets Herrar blevo honom till slut övermäktiga och åstadkommo hans fall.

*

Från begynnelsen var Ivar Kreugers intresse mera uteslutande inriktat på rent organisatoriska ekonomiska uppgifter, framför allt utbyggandet av tändstickstrusten med dess obegränsade möjligheter på den internationella marknaden. Då han visade sig besitta betydande personliga kvalifikationer, lyckades det honom snart att finna finansiella stödjare. Själv utan nämnvärd förmögenhet var han hänvisad till att taga den hjälp som stod att få och kom i förbindelse med tvenne finanshus av judisk börd, husen Mannheimer och Philipson, det förra huvudintresset i Skandinavbanken och det i Kreugertusten senare uppgångna Jönköpings Tändsticksaktiebolag, det senare en av huvudintressenterna i Inteckningsbanken, Grängesbergsbolaget, Holmens bruk m. fl. företag, som helt eller delvis kommit i Kreugerkoncernens ägo. De nämnda bägge finanshusen släppte dock aldrig kontakten med sina tidigare företag, utan förblevo där kvar med större eller mindre aktieposter ävensom i styrelserna. De önskade tydligen på nära håll följa och eventuellt även påverka Kreugers verksamhet i för sig själva och deras ras tjänlig riktning.

Ryktet vill veta, att Ivar Kreuger först skall ha sökt finansiellt stöd hos Enskilda Banken, men avvisats; han skall därefter ha lyckats vinna den kristne amerikanske miljardären Rockefellers särskilda bevågenhet, på grundval varav den första organisatoriska uppbyggnaden skedde.

Efterhand utbyggdes Kreugerföretaget till en världsindustri för tändstickor, kombinerad med annan ekonomisk verksamhet och framför allt kreditgivning till staterna. I den skapade efterkrigsstämningen frodades bolsjevismens draksådd och faran för kommunistiska revolter var under en följd av år allestädes överhängande. Staterna voro i starkt trångmål; det gällde för dem framför allt att vinna andrum och möjlighet att bemästra den omedelbart hotande nöden — bolsjevismens bundsförvant. Inom kristna finanskretsar, som önskade en avspänning och stabilisering av förhållandena i Europa, befanns Kreuger snart vara mannen, skapad för en dylik mission. Vi finna honom således snart i intim samverkan med en rad betydande finansmän ur det icke-revolutionära lägret, däribland Rockefeller och den påvligt orienterade storbankiren Morgan, vilken visserligen samarbetar med Juda, ehuru på antibolsjevikisk front. I denna sin ställning kom Kreuger även att tagas i anspråk för uppgifter, vilka hade samband med den finansiella regleringen av krigsskadestånden.

Kreugers verksamhet under denna senare period torde främst gått ut på *dels* utbyggandet av hans ursprungliga idé, en världsomfattande tändstickstrust, *dels* att genom kombinerad kreditförmedling i den produktiva kapitalismens intresse stödja stabiliseringssträvandena i det av kaos hotade Europa. Hans taktik är allmänt känd: mot beviljande av tändsticksmonopol förmedlade han å de finanskonsortiers vägnar, han företrädde, lån till olika stater. På denna väg växte hans företag efterhand ut till en sitt slag enastående omfattning och styrka. Kreugerpapper blevo ledande papper på världsbörserna. "Förr skulle världen ramla än Kreugers papper", ansågs inom vida kretsar, som ej voro närmare insatta i Börsens Herrars metoder. Kreuger var bliven en fara för världsomstörtningens krafter. Därför måste han störtas, måste bort! Och gojim-kapita-

(Forts. å sid. 7.)

En ny tid

Liksom för trenne århundraden sedan utkämpas i dag på Tysklands jord en jättelik kamp för folkfrihetens värnande mot internationella makters dunkla strävan att bringa folken i andligt och materiellt slaveri. Det under världsmakterna Rom och Juda i förening till avgrundens brant drivna tyska folket reser sig på den väg den parlamentariska ordningen erbjuder — röstsedeln i val — med obetvinglig, helig kraft mot förtryckarna, för att avskudda oket. Banérföraren är Adolf Hitler. Världspressen avspeglar den ohyggliga ångest, det härskande systemets män runt om i staterna erfara inför blotta namnet Hitler. Ingen tvivlar emellertid längre på hans tillkommande seger. Men inom som utom Tyskland uppbjudas de yttersta krafter för att i möjligaste mån framskjuta stunden för hans övertagande av makten.

Det ödesdigra världskriget, revolutionen och Weimarförfattningen — var allt Judas verk i samarbete med det påvliga Rom. En värre förödelse av andliga och materiella värden än tyska folket under den svartröda republikregimen måst uthärda saknas motstycke till i det civiliserade Europa. De som spekulerat i dess undergång och trott det redan moget för avfärdande för alltid som nationell faktor, skulle få se att de tagit fel. Den tyska folksjälen är, trots allt, ännu vid bevarad kraft, redo att trotsa alla mörkrets makter i förening. Hitlers enastående framgång utgör ett talande vittnesbörd härom. Betydelsen av hans verk inskränker sig ej till Tyskland, den berör hela Europa. Ty det omoraliska system han för kampen mot har sina djupa förankringar i alla länder.

En värld väntade i spänning på meddelande om utgången av presidentvalet den 13 mars — den första stora tvekampen mellan Hitler och Hindenburg. Det härskande Rom-Juda hade ej sett sig annan möjlighet än att förena alla sina mångskiftande underlydande partier, 16 till antalet, "kristliga", "borgerliga" och "marxistiska", i en "fosterländsk järnfront" med den populariserade "nationalhjälten" Hindenburg som dekorativ skylt. Alla den svart-röda alliansens resurser mobiliserades mot det fruktade uppvaknandet av tyska folket. Sin härskarställning i staten missbrukade Rom-Juda genom att söka hindra nationalisternas valpropaganda och för egen räkning utnyttja radion och andra officiella agitationsmedel. "Järnfrontens" största parti, det socialdemokratiska, drog sig ej ens för att utsprida sådana lögner som att Hitler, om han kom till makten, ämnade börja krig med Frankrike samt lät på valdagens morgon genom miljontals flygblad, sprida lögnen att Hitler dödligt förolyckats.

Trots denna "järnfrontens" propaganda lyckades Hitler i första omgången samla 11,500,000 röster mot Hindenburgs 18,661,736. Utgången innebär nära en fördubbling av nationalsocialisternas röster mot riksdagsvalet 1930, och har partiet därmed ryckt fram till det starkaste i Tyskland. Visserligen är det ej sannolikt, att Hitler vid andra omgången den 10 april skall lyckas nå över sin motkandidat, änskönt de tysknationella och fosterländska förbunden då lära komma att ge honom sina röster, sedan de beslutat att icke delta med egen kandidat. Men när senare i april valen till preussiska lantdagen skola ske torde det icke vara möjligt att längre hindra hans tillträde till makten.

Efter en heroisk kamp mot förtryckets makter står Tysklands folk i begrepp att återerövra sin suveränitet. Det utlevade systemet under Rom-Juda kämpar en förtvivlans kamp för sin räddning — det är den döendes kamp för livet. Men dess tid är ute: med sina egna gärningar har det beseglat sitt öde. Med Tredje Rikets tillkomst inledes ett nytt skede i de europeiska folkens liv, där en ny, rasligt betonad världsåskådning träder i den nuvarande urartades ställe. En organisk världsåskådning, byggande på det Gudomliga! Expansionens tidevarv är förbi. Vi ingå i koncentrationens tidsålder, karaktäriserad genom organiskt uppbyggda stater, men också genom säkerställandet av den vita rasens herravälde på jorden.

PRESSKONSERTEN

Den »fria» opinionsbildningen.

Den äldre generationens publicister trodde sig i vår gällande tryckfrihetsförordning av 1812 ha erhållit en garanti för en verkligt fri opinionsbildning, som skulle förhindra att de av folket beroende statsmakterna fattade oförnuftiga eller skadliga beslut, framhåller *Aftonbladet* (h.) Föga anade dock dessa riddare av det fria ordet, att utvecklingen skulle komma att gå helt andra vägar än de förutsett och den fria opinionsbildningen undergrävas med metoder såsom skett:

Faktum är, att den legala tryckfriheten numera spelar en rätt underordnad roll. Dess illusoriska ansvarsbestämmelser och dess bristande garantier för enskild rätt möjliggöra visserligen utpressningar och förföljelser men garantera icke på något sätt den fria opinionsbildningen. Denna klavbindes på andra vägar, framför allt genom monopolbildning och bojkott.

Bland de grupper, som i det nuvarande samhället anse sig ha intresse av att hindra den fria opinionsbildningen, märkes främst de politiska partiorganisationerna. Dessa politiska monopol eftersträva enligt sin natur ett fullständigt klavbindande av den fria opinionsbildningen. De ha för länge sedan övergivit det stadium, där man söker vinna anslutning genom argumentation, och övergått till bojkottens bekvämare och säkrare arrangemang. Principen för denna metod är enkel: vissa företeelser i opinionen framhävas oproportionerligt, andra påklistras regelmässigt en missvisande etikett, andra förbigås komplett. Vad det gäller är att tillse att den omhänderhavda delen av allmänheten får en så ensidig andlig föda som möjligt.

Räddningen mot en alltför långt driven förkvävningstaktik av denna art ligger icke i tryckfrihetsförordningens absoluta paragrafer. Ett distributionsmonopol kan exempelvis påverka den fria opinionsbildningen på ett långt betydelsefullare sätt än en inskränkning av den oförytterliga rätten att ärekränka utländska statsöverhuvud, en annonsaktion har en långt större inverkan på vad allmänheten får läsa eller icke läsa än bestämmelserna om offentliga handlingars tillgänglighet. Och samtliga politiska partiorganisationer eftersträva instinktivt en klar ägostyckning på opinionens odlade marker. Du får inte leka uppå våran gård... Journalisterna inom vår "fria opinionsbildning" få tassa mycket försiktigt i noga utstakade sicksacklinjer för att icke törna mot något av de många monopolliserade intressena.

Där fick pressens "frihetshjältar" med herrar Ljunglund i Allehanda och Järte i Svenska Dagbladet i spetsen något att tänka på! Vad skola väl dessa ta sig till, när alla bestraffningsåtgärderna mot Aftonbladet för dess på sistone ådagalagda inopportuna frispråkighet visat sig ha så dålig verkan och bladet endast framhärdar?

Ansvaret för fadermordet.

Icke på århundraden har i svensk historia inom bildade och socialt högtstående kretsar begåtts ett så fasansfullt brott som det nu inträffade, säger *Aftonbladet* (h) i en artikel med anledning av unge von Sydows ruskiga dåd. Det låter sig dock ej göra att här avfärda saken med tal om medfödd brottslighet eller abnormitet i känslolivet. Seerna och miljön ha ett ofrånkomligt ansvar i det skedda. Tidningen fortsätter:

Faktum är att han blev den han blev med de möjligheter att tillfredsställa sina dåliga anlag hans tillgångar beredde honom och i den nöjeslystna miljö, i vilken han levde och i vilken hans degeneration blomstrade upp. Det kan icke undandöljas att den fräna bloddunst, som slår emot en från ogärningen vid Norr Mälarstrand, också utgör en allvarlig anklagelse mot seder, hållning, livsåskådningar i nutidens Stockholm. Det är en falsk psykologi att generellt isolera brottsliga anlag som oåtkomliga makter i själslivet, som löpa ut sin förutbestämda bana. Viljelivet spelar en roll vid brottsliga anslags nedtryckande.

Det är i detta fall ingalunda nöden eller tidens depression, som drivit till brottet. Det är tvärtom rikedomen och de medel den givit till ett ohämmat, nervförstörande och tanklöst nöjesliv, som bildat myllan, ur vilket brottets giftiga blomma spirat. Spritorgierna, lyxkaféerna, danslokalerna bilda etapperna på den väg, som fört detta par upp till fadermordet vid Norr Mälarstrand.

Detta mord är icke bara en defekt människas dåd. Tidens och en viss överklass' anda ha också sin delaktighet i den förberedelse, som uppluckrade det skyldiga och medskyldiga parets karaktär. Den förtidiga friheten, blaguen, den moraliska estetiskt färgade nihilismen, anspråket på prerogativ på tillvarons njutningar, som känneteckna fadermördarens person, äro inte alldeles främmande för vissa sysslolösa och lättjefulla kretsar inom Stockholms överklassvärld. Bristen på tukt i ungdomen, bristen på hämningar, som en viss ytligt tillägnad tidsanda medfört, parasitliv på en utan arbete tillgänglig förmögenhet leda om ej livet i tid ger läxor, som uppfattas, till den sjuka och styrsellösa livskänsla, som ger ursprungsdrifterna spelrum och kan bli färdig för ett brott även av det grövsta slag. Det begångna fadermordet är också en hemsk varning och ett pressande moralproblem. Det är icke bara ett psykiatriskt fall. Det är, begånget av ett par, tillhörigt samhällets grädda, också en vanheder för svensk kultur.

Sanningsord! Ansvaret för det fasansfulla brottet drabbar framför allt dem som genom sitt inflytande inom publicitet och kulturvärld befordra den omoraliska anda, varur brottsligheten hejdlöst spirar. På de hållen är man dock alltid så snabb att bortförklara dylikt med psykiatriska fraser.

Den judiska näringsfriheten skyddas.

Västsvenska Dagbladet (h.) kritiserar k. m:ts proposition till lag om kringföringshandel och tillfällighetsförsäljning, försäljningsformer vilka numera i praktiken endast innebära ett favoriserande av det rent judiska varugeschäftet på den lojala svenska handelns bekostnad. Tidn. skriver:

I våra dagar ha de fasta skattebetalande köpmännen rätt att kräva, att deras lagliga näring erhåller det skydd, som i detta fall begäres. Nu för tiden förefinnes ej något behov av kringföringshandel. Skulle några smärre undantag anses lämpliga, bör ej detta förhindra en lagstiftning i saken. Den s. k. näringsfriheten är ett liberalt påhitt som missbrukas av somliga och sättes ur spelet av andra, bl. a. genom fackföreningar, karteller, truster och monopolbildningar. Därför är det på tiden, att staten skyddar de lojala näringsidkare som behöva skydd.

En illusorisk förhoppning är det att vänta, att svenska staten så länge judarna så gott som helt behärska statsmaskineriet skulle åstadkomma något effektivt i riktning mot de lojala svenska näringsidkarnas skyddande. Erfarenheten visar, att t. o. m. ett eventuellt regeringsförslag alls icke innebär någon risk för den maktägande judiska kamarillan, för vilken det i regel är en mycket enkel sak att fälla en icke-önskvärd proposition eller motion medels en arrangerad kammarmajoritet.

Ökad invandring till Sverige.

Den officiella statistiken utvisar, att invandringen till Sverige sedan 1930 är större än utvandringen. År 1930 var imigrationsöverskottet 1.833 — invandringen omfattade 7.515 personer och utvandringen 5.682 — och 1931 års siffra beräknas komma att visa sig avsevärt högre. Socialstyrelsens siffror tyda nämligen på ytterligare minskning av utvandringen samtidigt med ökad invandring. Bland invandrarna äro "tyskarna" i majoritet.

Denna utveckling har ej varit oväntad. Medan framför allt Amerika garderat sig mot fortsatt invandring av främmande nationaliteter, synnerligast s. k. icke-önskvärda, intar Sverige en särställning som alla främlingars beskyddare par préférence. Att huvudparten av invandrarna äro "tyskar" överraskar ej, eftersom den nationella frammarschen i Tyskland gjort tillvaron mindre paradisisk för judarna i detta land, vilka nu föredra att uppsöka mera behagfulla länder att operera i. I betraktande av våra myndigheters enastående tolerans kan även förväntas, att denna invasion antar allt större proportioner efterhand som livet artar sig surt för "egendomsfolket" i "das grosse Valterland".

Det svenska näringslivets män, redan hårt ansatta av främlingarnas illojala konkurrens, ha i likhet med våra nationella kulturvårdare anledning att vara på sin vakt!

Stockholms-Tidningen i Bonniers ägo?

Från håll, som vi måste anse som trovärdigt, meddelas redaktionen, att generalkonsuln Torsten Kreuger för någon tid sedan skall ha sålt sin innehavda majoritetspost av aktier i Stockholmstidningens Aktiebolag till bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Transaktionen uppges tillsvidare vara hemlig, i det direktören E. V. Karlsson, vilken stått såsom ombud för generalkonsul Kreuger, alltjämt kvarstår som nominell ägare.

Till NATIONENS vänner!

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

J. O. och M. O. omvalda.

Till justitie- och militieombudsmän ha av riksdagens elektorer omvalts befattningarnas nuvarande innehavare och efterträdare, nämligen till justitieombudsman revisionssekreteraren S. E. Ekberg jämte efterträdare revisionssekreteraren C. H. V. Ericsson, samt till militieombudsman revisionssekreteraren E. H. Elliot jämte efterträdare byråchefen F. G. S. Centerwall.

I realiteten inskränka sig ju J. O:s och M. O:s uppgifter till att offentligt bevaka riksdagsmajoritetens säregna synpunkter i de frågor som falla inom deras resp. ämbetsområden. Skulle tilläventyrs en J. O. eller M. O. i någon viktigare fråga hysa en annan uppfattning än den "regerande" riksdagsmajoriteten (herrarna i Hemliga Regeringen), blir han inte omvald till befattningen utan kan överhuvud anse sig ställd utanför deras skara, som kunna räkna med fortsatt avancemang i staten. Alltså ser man aldrig en J. O. eller M. O. avvika från den "härskande" demokratiens uppfattning.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Kristendom och judendom

Ett väckelserop. Av *J. L.* Författarens förlag. Göteborg 1932. *Svea Rikes Bokhandel.* *Pris kr. 1: 50.*

Författaren visar det största intresse för sitt ämne. Framställningen röjer kraft och fart. Det märkes dessutom indignation över vår nuvarande myckna dådlöshet. Föreliggande arbete är alltså av sällsynt slag. Då jag går att anmäla detsamma, skall jag söka återgiva författarens huvudsakliga tankar. Mestadels meddelar jag härvid utdragen ur hans skrifter ordagrant. Hans tankar tala för sig själv utan vidare utläggning.

Författaren avser att bidraga till en reformering i rent kristlig anda av vår nuvarande förjudade kristendom. Nödläget i vår tid behöver kraftiga motåtgärder. Detta åligger varje uppriktig kristen. ”Den som icke är med mig, hån är mot mig.” Judarna förföljde Jesus till döds och denna avoga ställning intaga de ännu i dag gent emot kristendomen. Jesus framstår för dem som en folkuppviglare, emedan han i sanningens ljus framdrog deras lögnaktigheter. Frigörelse från judereligionen är ett livsvillkor för Jesu läras bestånd. Judendomen kan ej läggas till grund för eller sammanblandas med Jesu heliga, sedligt rena och kärleksfulla lära. Det nuvarande tillståndet torde kunna tillskrivas de maktägandes materiella intressen och allmänhetens okunnighet eller likgiltighet; ett oskyddat område blir ett lätt byte för listen. Man får ej friheten till skänks, den måste vinnas i strid. Vi behöva en ny Luther.

Vi giva judarna för närvarande ej blott asylrätt utan lämna dem även full frihet att efter eget behag handskas med alla våra materiella och andliga värden. De föreskriva oss sina national-ekonomiska lagar, de tilltro sig även kunna skriva svensk religionshistoria. De måste avlägsnas från våra läroanstalter, vårt rättsväsen och våra ämbetsverk.

Religion är andlig upplevelse, hjärtats förbindelse med Gud. Teologien är däremot uppkonstruerad.

Gamla testamentet saknar ofta rättsbegrepp samt i följd härav även sedlig uppfattning. Att den kristna kyrkan ansett gamla testamentet värdigt att sammanblandas med den kristna tron, är oerhört och behöver få ett snart slut. Sammanblandningen åstadkommer förvirring och förakt för allt vad religion heter. Varför är ej Jesu rena lära tillfyllest?

Det är tydligt, att vilja vi frigöra oss från den förnedrande roll, vi f. n. spela i religiöst och för övrigt i varje hänseende gent emot det överhandtagande judiska inflytandet inom vårt fosterland, måste vi vädja till det kristna prästerskapet och fordra Jesu läras frigörelse från judendomens fortbestående inflytande. Detta är en existensfråga för kristendomen gent emot dess så skickligt igångsatta undergrävande.

Vill vår kyrka hävda sin position som kristendomens vårdarinna, är en genomgripande reformering ofrånkomlig. Inblandningen av judendom i vår lära måste framkalla religionsfientlighet. Kampen mot judendomen är ej ny, den är ett återupptagande av kyrkans gamla traditioner, som numera insomnat. Kristendomen äger stor inre kraft och vilja att för det allmännas bästa värna om hem och fosterland och att motarbeta den allt mer tilltagande judiska materialismen. Att söka lösa sociala och existensfrågor utan att lösa judefrågan, visar oförstånd. De kristna folken måste föra striden med samma eniga, kraftiga viljestyrka som judefolket ådagalägger i sin kamp mot oss. Den internationella judiska organisationen söker misstänkliggöra dem som belysa stridens verkliga innehåll och beslöja de egna bemödandena att demoralisera de kristna folken. Faran för Europas avkristning är ej avlägsen. Jesu lära måste komma till sin rätt, urkristendomen har under de gångna århundradena medvetet eller omedvetet neddragits.

Den sällsynt ärliga och sakligt upplysande skriften torde komma att hälsas med glädje av alla sant kristna.

Ernst B. Almquist.
Professor emeritus.

MOGUL PIPAN
SVENSK UPPFINNING
Enda pipan med kall, oljefri rök. Tillverkad av äkta briarrot, i tre vackra svenska modeller. I tre prislägen 3:75, 7:50, 8:50
Säljes i alla välsorterade tobaksaffärer.

Representant för Mogulpipan: JOHN JOHANSSON
Jättegrytsgatan **2** *A - Göteborg.*

Världsläget

General *Ludendorff* har uttalat sig för en amerikansk tidningsman rörande problemen i Fjärran östern och deras inverkan på världsläget. Generalen förutspådde allvarliga internationella komplikationer såsom en följd av brytningen mellan Japan och Kina och trodde att nästa världskrig skulle få sin upprinnelse i Fjärran östern. De internationella intrigerna äro så stora och vittomfattande, att någonting måste hända.

En av huvudanledningarna till situationens allvar var enligt general L. rivaliteten mellan den amerikanska storfinansen och Japan beträffande kinesiska marknaden. Wallstreet arbetade för att åt U. S. A. vinna försprång på densamma, vilket genom japanska bojkotten även i viss mån lyckats. Det japanska angreppet på Kina finge därför karaktären av en ripost mot Wallstreet. Mandsjuriet är vidare av vital betydelse för Japan, som där har många intressen att bevaka. Samtidigt ligger Sovjetryssland på lur och väntar bara på tillfälle att få störta Kina och hela Fjärran östern i kaos. Men Moskva kommer icke att begagna sig av sina egna trupper därute. Då skulle det gå samma väg som 1904—1905. Det finns nu andra vägar, och dessa äro Tredje internationalens.

Moskva kommer däremot, när tiden är inne, att direkt intervenera i Tyskland och Mellaneuropa, ty det katolska prästerskapet skall, när Hitler får makten i Tyskland, ej tveka att gå till storms mot nationalisterna. Katolikerna få de rödas hjälp härtill, och sedan rullas fronten upp. Genom en dylik utveckling komma Frankrike och Tyskland att till sist finna varandra och en gemensam operation av dessa mot Sovjetryssland följa.

Den nationalsocialistiska framtidsstaten.

Tyska nationalsocialistiska partiets främste nationalekonom, dr. Gottfried Feder, har nyligen i ett föredrag skisserat det program som skall komma till utförande, när Hitlers män få makten i Tyskland. Här ett utdrag:

Importen av utländska varor skall minskas. Varor, som kunna produceras inom Tyskland, få ej införas, och råämnen, som absolut måste införas, betalas med bytesvaror. Den tyska industriens utveckling har redan kulminerat. En miljon arbetslösa skola skaffas arbete genom den s. k. arbetstjänsten, och ytterligare ett stort antal skola få sysselsättning genom en planmässig byggnads- och kolonisationsverksamhet samt genom en omreglering av näringslivet.

Nationalsocialisterna äro mot varje förstatligande av produktionsapparaten, men komma att förstatliga trafikväsendet samt penninge- och kreditväsendet. För att låta Frankrike hungra på sina guldberg skall man i tredje riket avskaffa guldmyntfoten.

Följ med Nationen!

Epa-lagstiftning

Utlandet i spetsen. Varför dröjer Sverige?

Man förvånas över att från svenska näringsidkarhåll så obetydligt gjorts i syfte att sätta stopp för den illojala form av varudistribution, som i vårt land igångsatts av den israelitiska trion Sachs—Turitz—Schlasberg i egenskap av härvarande representant för den tysk-judiska Karstadt-koncernen och som syftar till ingenting mindre än den svenska detaljhandelns tillintetgörande. Bristen på aktivitet å svensk sida kan möjligen förklaras av den på ledande köpmannahåll hysta originella uppfattningen, att det framför allt gäller att ”icke göra reklam för EPA”. För vår del tro vi dock ej, att något slags frimureri här har sin plats, utan måste det ligga i de svenska köpmännens intresse att sakerna utan omsvep läggas på bordet. Detta äro de i sin fulla rätt att fordra av sina ansvariga förtroendemän.

Eftersom några verksamma åtgärder ej tyckas vara att vänta från ansvarigt svenskt näringsidkarhåll, kan det vara skäl att rikta blicken utåt och se hur man i utlandet rustar sig mot den nya formen av illojal judisk konkurrens.

Som en gång omnämndes i Nationen har vårt södra grannland hittills praktiskt taget förskonats från EPA-judarnas geschäft. Detta skulle ha skett tack vare en bestämmelse i ”Dansk Naeringslov” av 28 april 1931 (§ 8), som förbjuder styrelse- och direktionsmedlemmar i aktiebolag att etablera filialrörelse i samma kommun där de på grund av förvärvad rättighet driva handel. Vid förfrågan hos Sveriges Köpmannaförbund förklarades emellertid, att den oss lämnade uppgiften icke var med verkligheten överensstämmande. Från ledningen för Skånes Köpmannaförbund, som även satt sig närmare in i saken, hävdades däremot bestämt, att uppgiften var riktig. Vilken part som är felaktigt underrättad, Sveriges eller Skånes köpmannaförbund, undandrar sig vårt bedömande.

Av alldeles särskilt intresse är att ta del av de åtgärder, som i Tyskland, EPA-rörelsens europeiska moderland, nyligen vidtagits till den tyska privathandelns skydd. Under trycket av den framväxande nationalsocialistiska rörelsen har tyska regeringen sett sig nödsakad utfärda ”ett dekret mot illojal konkurrens”, vari bl. a. alla provisioner som äro att beteckna som gåvor eller göras beroende av en tillfällighet förbjudas och inskränkningar stipuleras beträffande rätten till realisationer. Vidare ingå i dekretet bestämmelser om enhetsprisaffärer samt förbjudas öppnandet av dylika butiker för en tid av två år i städer med mindre än 100,000 invånare. — Ett betydelsefullt steg är härmed taget i riktning mot stävjandet av den illojala handelsrörelsen. När Hitler, som man hoppas, snart kommer till makten, kommer steget helt säkert snabbt att följas av flera i samma anda.

När skola de män inom svenskt näringsliv, som ha sig anförtrodd uppgiften att skydda den svenska — icke den israelitiska! — köpenskapens intressen, se sig föranlåtna vidtaga erforderliga åtgärder till dennas skydd?

Överrabbinen utlägger texten.

Överrabbinen d:r Ehrenpreis uppbyggde häromaftonen Religionsvetenskapliga sällskapet med ett föredrag, vari han sökte vinna ny tilltro till den gamla judiska lögnen att Kristus var jude.

”Jesus var i liv och lära en sann jude”, förklarade överrabbinen. ”Jesus var ej en reaktion mot judendomen utan mot en förstelnad och mekaniserad formreligion och befinner sig härvidlag på samma nivå som Gamla testamentets profeter och de bästa fariséerna.”

D:r Ehrenpreis hyser uppenbart alltjämt en obegränsad tro på de kristnas godtrogenhet. Om Jesus representerat den ”sanna judendom”, som Israels barn med sin överrabbin i spetsen i detta land praktisera, frågar man sig: varför har judendomen i vår tid jorden runt i kommunismens gestalt bedrivit en sådan fanatisk förföljelse mot allt vad kristendom heter? Att denna förföljelse, som bl. a. tagit sig uttryck i massmord å kristna i Ryssland och celebrerande av Judas Iskariot genom statyer i sovjets städer, ej skett i strid mot d:r Ehrenpreis vilja, har tydligt bevisats därav att hans närmaste underordnade, kantor Saul i Mosaiska församlingen, under gångna år utan protest från överrabbinens sida tagit en mycket aktiv del i det antikristliga Moskvapartiets verksamhet i vårt land.

Nej, sanningen om Jesus — som av den nyare forskningen anses icke ha tillhört det judiska folket utan resterna av ett i Palestina ursprungligen bosatt och av de judiska inkräktarna fördrivet folk av nordisk härstamning — är den, att hela hans liv och verksamhet utgjorde en enda ljungande protest mot Judafolkets konspirationer mot mänskligheten, deras brottsliga planer på världsherravälde, dessa samma planer som Israels ledare även i vår tid av all kraft söka sätta i verket.

Sovjets ligor mot imperialismen.

Moskva-exekutiven, antiimperialistiska ligan och internationella arbetarhjälpen ha gemensamt beslutat tillställa alla världens arbetare en maning under samlingsorden: ”Ett världskrig hotar oss alla. Vi måste samlas till förenat motstånd mot imperialismens blodiga planer.”

De förenade förbunden fordra till slut att få organisera kontroll över alla skeppsbyggerier, vapen- och ammunitionsfabriker i världen samt att Japan omedelbart skall utrymma Mandsjuriet och övriga av japanska trupper besatta kinesiska områden.

Nordmannaanden Europas frihetsvärn

I kampen för mänsklighetens befrielse ur andligt mörker och förtryck har Sveriges folk spelat en betydelsefull roll, varför man väl förstår den ivér, varmed underjordens makter i dag söka tillintetgöra dess mandomskraft och ljusa livsuppfattning. Gustav Vasa befriade landet ur träldomen under Romerska kyrkan och stäckte därpå den judiska Hansans välde, vilken önskade upptaga Roms mantel och förvandla riket till en tributstat under Juda. Kung Göstas befrielseverk var ett storslaget uttryck av den nordiska andens skaparkraft. Han var på en gång den store riksbefriaren, rikshushållaren och riksbyggaren som byggde den fasta grund för Svea rike, vilken hitintills bestått.

Den förste Vasakonungens nationella frihetsverk, fullföljt av Karl IX, utvecklades av Gustav Adolf till att omfatta hela vår världsdel och utgör en av nyare tids främsta historiska bragder. Det gällde här icke enskild makt och vinning; det rörde sig om en oegennyttig kamp för högre mänskliga värden. Det var det som gav fälttåget dess berättigande och höljde dess tappre utförare med oförvansklig ära, berömmelse och tacksägelse. Luthers reformation hade råkat i fara att helt undertryckas i Europa, där katolikerna åter bredde ut sig, förbjudande lärans rena förkunnelse. Tysklands furstar saknade kraft och mod att uppträda som värnare av sina undersåtars trosfrihet I detta allvarsläge kände sig konung Gustav Adolf kallad att taga den stora uppgiften på sina skuldror.

*

Romerska kyrkan hade uppställt en väldig troshär att slå ned "kättarna". Polen bildade ena flygeln, Spanien den andra, medan det habsburgska huset i Tyskland och Österrike utgjorde centern. "Alla de krigen, som uti Europa föras, äro blandade uti varannan och vordna till ett", skrev Gustav Adolf i ett brev till rikskanslern Axel Oxenstjerna. Ville svenskarna tänka på sitt lands och sin frihets räddning, måste de gripa in och hjälpa sina hårt ansatta trosförvanter i Tyskland, innan dessa dukat under. Ty skulle Sverige ensamt och på egna kuster mottaga den habsburgska och den polska maktens förenade angrepp, vore det förlorat. Gustav Adolf kände med snillets inspiration, att han stod inför en vändpunkt i världshistorien och att hans lilla folk hade en stor och ärofull plikt att uppfylla mot mänskligheten, en plikt som det ej finge svika.

Furstarna i de stater, till vilkas hjälp han skyndade, voro i verkligheten ej mycket att lita på; de voro fega, utan djupare intresse för religionsfrihetens sak och sågo mest på personlig fördel. "Sannerligen", yttrade Gustav Adolf vid ett tillfälle till ständerna, "jag haver aldrig, näst Gud, litat till någon annan makt än till den, som av svenske mäns trohet kommer". Vid sitt avsked av ständerna den 19 maj 1630 utlät sig konungen: "Jag tager Gud, den allrahögste, till vittne, uti vilkens åsyn jag här sitter, att jag detta krig uppå tager icke av eget bevåg eller lust... Därtill äro vi ock av våre högst beträngde grannar, anförvanter och svågrar härtill uppmanade, ja ock av vitt avlägsna konungar kallade att företaga detta kriget och till det högsta, att de förtryckta religionsförvanter måtte befrias från det påviska oket, vilket vi förhoppas med Guds nåde skall kunna ske. Och efter det gemenligit ske plägar, att krukan bärs så länge till vatten, att hon på sistone sönder går, så varder ock mig gångandes, att eftersom jag uti så många farligheter för Sveriges rikes välfärd haver måst gjuta mitt blod, jag på sistone det låta måste. Ty vill jag före min avresa ock nu denna gången hava eder samtliga när- och frånvarande Sveriges undersåtar och ständer Gud, den allrahögste, till själ, liv och välfärd anbefallda, önskandes, att vi efter detta usle och mödosamme levernet efter Guds behag måge möta varannan i det himmelske och oförgängliga, hos Gud oss beredda livet och glädjen."

*

Vid midsommartiden 1630 ankrade svenska flottan vid ön Usedom utanför Oders mynning. Det var en åskdiger afton. I rymden korsade blixtarna varandra, och åt land till upplystes synranden av de kejserliga truppernas flammande vårdkasar som ett tecken till att nyheten om svenskarnas landstigning höll på att spridas åt alla håll inom tyska riket. Konungen var en av de första som landsteg. När han beträdde Tysklands jord, föll han på knä, tackade Gud för hans beskydd under överfarten och nedkallade hans välsignelse över sitt företag. Det slocknande hoppet tändes åter i miljoner protestantiska bröst. Det kejserliga hovet i Wien hade emellertid mycket roligt åt "snökonungen från Norden", som snart skulle smälta inför söderns sol; men de fingo efterhand korrigera sin uppfattning.

Vi känna alla Gustav Adolfs underbara segertåg genom Tyskland. Hertig Bogislav i Pommern fann snart för gott att ansluta sig och Stettin, nyckeln till Oder-linjen, öppnade sina portar för "den nordiske guldkonungen". Gustav Adolf inriktade sig nu på att fördriva de kejserliga trupperna ur Pommern. Juldagen 1930 stormades deras fasta ställningar, och fienden drevs på flykten. Tiden var härmed inne för det katolska Frankrike, vilket liksom påven i Rom fruktade den österrikiska kejsarens omåttliga maktbegär, att blanda sig i spelet. Efter åtskilliga underhandlingar, varunder kardinal Richelieu fick lära känna Gustav Adolf som en fullt likvärdig underhandlare, avslöts ett svenskt-franskt avtal mot Österrike till "försvar för Östersjöns och Oceanens frihet" och särskilt för "Tysklands politiska och religiösa befrielse". Enligt överenskommelsen utfäste sig Frankrike att betala Gustav Adolf 400,000 riksdaler årligen i underhållspengar, medan den svenske konungen förband sig att lämna den katolska bekännelsen i fred. Med denna eftergift för det katolska Frankrike betygade Gustav Adolf sin vidsynta uppfattning av religionsfriheten. Richelieu hade väntat sig stora fördelar av avtalet för den katolska saken, men enligt historieforskarna var det Gustav Adolf som drog nyttan därav; det rubbade på intet sätt hans planer.

Inför de kejserliga truppernas infall i Sachsen sommaren 1631 såg sig kurfursten Johan Georg nödsakad anropa den svenske konungen om hjälp. Med förenade krafter ryckte Gustav Adolf och Johan Georg mot Tillys härar vid byn

Gustav II Adolf.

Konungens landstigning i Tyskland.

Gustav Adolfs död vid Lützen. *Efter målning av J. V. C. Wahlbom.*

SKENKULTUR

Knappt hade man hunnit lancera den traditionsfientliga, bolsjevikiska konststilen "funktionalismen", förrän en skara unga arkitekter trädde inför offentligheten med sitt "Acceptera", vari de uppmanade allmänheten att resignerat anamma vad som bjöds — gapa och blunda. Den under later i bokform framförda parollen förfelade icke sin verkan på svagare andar, som vilja vara moderna och ha svårt för att tänka själva. Med förvåning kunde man bevittna hur t. o. m. personer i ledande ställningar inom svensk kulturvård föllo för den bornerade propagandan. Så mycket mer glädjande är det att konstatera en allt starkare framväxande reaktion från ansvarskännande sakförståndiga kretsar gentegot den kulturella urartingen. Senast har professor *Axel Romdahl* i Göteborg vid ett av Skånes konstmuseum anordnat möte i ett föredrag "Acceptera-gapa-blunda" skarpt gått till rätta med vissa kretsars ovisa nit att komma vår fäderneärvda kultur till livs.

Professor Romdahl vände sig mot de modernistiska arkitekternas krav på att vi utan närmare prövning skola acceptera "den nya tiden" under tillbakasättande av älde tiders ideal. De fordra, yttrade han, att vi skola acceptera folkökningen, individualiseringen, industrialiseringen och sammanknytningen av världens olika delar genom de moderna transportmedlen. Vi kunna dock ej anse, att den värld vi ha framför oss är fullkomlig. Vad är väl vår tids beprisade kultur annat än en lyxautomobil, som hamnat i diket?

Vårt folks största tillgång är det svenska landet, dess skog och mark, sjö och älv. Det finnes i Sverige plats för allt folket utan att behöva trängas om utrymmet, och sambandet med fäderna får ej rubbas. Den fria bondens bevarande på den fria torvan är ett fosterländskt intresse. Industrialismen har i viss utsträckning avfolkat landsbygden. Skola vi finna oss i denna utveckling? Nej, landsbygden är vår dyrbaraste tillgång, vi måste bibehålla de möjligheter landsbygden ger till friskt och sunt arbetsliv. Vårt bondestånd får ej gå under och svenska jorden får ej läggas för fäfot.

Den kollektivistiska andan inom arkitekturen innebär en stor fara. Gemensamma kök, lekstugor o. s. v. i de stora funkiskvarteren kunna vid första påseende vara till stor gagn, men de verka upplösande på de enskilda hemmen, som riskera att förlora sin gamla betydelse. Och på landet passa dessa funkishus allra minst. De bostäder, våra bönder använda, äro resultat av århundradens experiment och långt mera värdefulla och praktiska än på grundval av teoretiska ritningar uppförda hus.

Standardisering och rationalisering äro tvenne slagord, som "moderna" människor ständigt föra på tungan. Därför akta de hantverk och hemslöjd föga och kalla tron på deras framtid "romantiskt svärmeri". Men hantverkets och hemslöjdens betydelse ligger ej endast däri, att de ge förtjänst åt många, som andra sysselsättningar skulle passat mindre väl; den är även av etisk art. Modern svensk hemslöjd innebär ett fortsättande av det bästa inom gammalt svenskt hantverk och hemslöjd och förtjänar att på allt sätt omhuldas.

På samma sätt föres kampen mot ornamentet. Modernisterna säga, att det är lögnaktigt, oskönt och — omoraliskt. Visst ha ornament ofta alla dessa fel, men därför skall väl inte ornamentet i princip utdömas. Vår tids motvilja mot ornament är ingenting annat än ett bevis för vår tids torftighet.

Den moderna tekniken hotar att taga ifrån oss vår andliga självverksamhet. Detta ej minst på musikens område. Grammofon och radio hindra det egna muciserandet. Säkert spela skivorna Beethoven bättre än vi själva skulle det, men musik som vi få till livs på skivor blir lätt profanerad. Fest och andakt kan den mekaniska musiken aldrig ge.

Vi ha stirrat oss blinda på de tekniska framstegen. Vår arkitektur är ej längre frusen musik utan frusen sociologi och nationalekonomi. Vår modekonst är ingenting annat än ett hyllande av de mänskliga drifterna, och vår bildkonst är visserligen på sina håll ärligt sökande men på andra håll oartikulerade ångestvrål.

Äro vi villiga att utan vidare acceptera hela denna ytliga kultur? Tanken att det värdefulla i vårt liv ej är "riket av denna världen" har undanskymts. Det materiella har ej värde som mål utan blott som medel. Det tillkommande är ej ett stegrande, ett accelerande av det nuvarande. En konståskådning, som ej vill acceptera verkligheten som den är, bör anknyta till det djupa och bestående i kulturarvet och ihågkomma, att det ej är de yttre faktorerna som skapa det värdefulla i kulturlivet.

Till jordfördärvaren

av ERIK AXEL KARLFELDT.

Vad trevar du i nordanskog
kring bondens magra lott?
Finns det ej grevar övernog
som sälja fädrens slott?

Om du här skammen att ha nått
mest guld i denna nord,
lägg ej därtill ett värre brott:
att röva ärlig jord.

Är det ej nog du river berg
och skeppar ut vårt järn
och lämnar, hvar blott rost och ärg
till landets verk och värn?

I denna tid, då allting slås
i kras med järn och guld,
finns endast ett som ej förgås,
och det är jordens mull.

Den gamla byn, den svenska byn,
står tyst med tomma hus.
Ej reses majstång mer mot skyn,
ej tänder kvällen ljus.

Gå dit och hör, om du har mod,
hur träden gny en höst?
Där susar sång om ätteblod,
där talar Abels röst.

Gå annorstädes hän och driv
ditt spel till slemt förvärv
och skona markens gröna liv
för dina lustmord, järv!

Dalagård till Lützen

Ett svensk församlingshem är under uppförande vid Lützen efter ritningar av professor Wahlman. Huset bygges av timmer med s. k. Orsaknutar och arbetet har utförts i Vika socken i Dalarna, därifrån hela byggnaden isärtagen transporterats till Tyskland.

Församlingshemmet skall invigas vid de festligheter som den 6 november i år komma anordnas till 300-årsminnet av Gustav II Adolfs död. Medlen ha insamlats på frivillig väg av prosten P. Pehrson i Göteborg.

———

Breitenfeld. Här utkämpades den 7 september det stora fältslag, som ändade i ett förkrossande nederlag för de kejserliga. Katolikernas övermakt var bruten och den protestantiska tron räddad. Nu skördades frukterna av de frön, som nedlagts av Gustav Vasa och Olaus Petri och som spirat upp under vård av Karl IX, Gustav Adolf och Axel Oxenstjerna.

*

Genom Thüringerwalds skogar förde Gustav Adolf sina trupper ned i den leende Maindalen, där han av befolkningen hälsades som den store befriaren. Härefter intogs staden Mainz, i vilken konungen gick i vinterkvarter. Gustav Adolf hade nu hunnit höjden av ryktbarhet och anseende. Aldrig har en svensk konung varit mera ansedd och firad. "Stoltare har knappast någonsin en tysk kejsare hållit hov än Gustav Adolf i Mainz", säger Droysen. "Från alla håll strömmade furstar och sändebud dit, fransmän och engelsmän såväl som tyskar, och världspolitikens trådar löpte här samman."

Tidigt våren 1932 bröt Gustav Adolf upp ur vinterkvarteret. Tilly hade samlat en ny här, men vid svenskarnas uppbrott drog han sig tillbaka till Donau. Gustav Adolf ställde nu vägen till riksstaden Nürnberg, som hälsade honom som protestanternas befriare. Wallenstein, som återtagits i kejsarens tjänst, hade emellertid samlat en stor här, med vilken han drev sachsarna ur de kejserliga arvländerna. Efter att ha förenat sin armé med den bajerska ryckte han nu mot Nürnberg. Här utkämpades i september ett nytt stort slag, som slutade i ett allvarligt nederlag för svenskarna, vilka av fiendelist låtit förleda sig till en äventyrlig framstöt. Wallenstein drog nu härjande in i Sachsen i syfte att tvinga kurfursten att bryta förbundet med svenskarna. Gustav Adolf skyndade i ilmarscher efter för att skydda det hotade området.

För sista gången möttes den nordiske hjältekonungen och de kejserligas banérförare vid den lilla staden Lützen. På morgonen den 6 november låg en tät dimma utbredd över den vida slätt, där dagens drabbning skulle stå. Soldaterna voro uppställda, och Gustav Adolf tog upp sin stridspsalm:

"Förfäras ej, du lilla hop,
fast fiendernas larm och rop
från alla sidor skalla.
De fröjdas åt din undergång,
men deras fröjd ej bliver lång.
Ty låt ej modet falla."

De trosvarma tornerna brusade mäktiga över slätten. När dimman skingrat sig, drog konungen sitt svärd, knäppte samman händerna om fästet och bad: "Jesus, hjälp mig i dag att strida till ditt heliga namns ära!", svängde svärdet över huvudet och kommenderade "Framåt!". Det blev, som vi veta, en strid på liv och död, slutande med seger för de svenska trupperna, ehuru till offret av konungen själv, vilken personligen ledde drabbningen på de mest utsatta platserna. Plötsligt sågs Gustav Adolfs blodiga häst med tom sadel galoppera av och an framför leden, bärande till soldaterna budskapet om hans död. En förtvivlans sorg, en förtvivlans hämndlust grep varenda man. "Konungen är fallen!" Vad hade livet nu för värde för hans trogna! Soldaterna bådo högljutt att åter bli förda mot fienden. Hertig Bernhard av Weimar tog överbefälet. "Svenskar, finnar, tyskar", ropade han, "vår frihets försvarare är död. För mig har livet intet värde mera, om jag icke får utkräva hämnd. Välan, var och en, som vill visa, att han haft konungen kär, framåt för att hämnas hans öde!" Och framåt bröt hela den svenska linjen med oemotståndlig kraft. Hela skvadroner av Wallensteins rytteri grepos av panisk förskräckelse och kastade sig i vildaste flykt.

*

Med sitt blod hade Gustav Adolf beseglat sitt frihetsverk och räddat Europa från träldom i andligt mörker och förtryck. Som en av mänsklighetens största söner skall också hans namn i evärdelig tid stå inristat å historiens blad. Hava icke vår tids svenskar och i synnerhet de som i dag företräda äran och makten i detta land anledning att taga sig en allvarlig tankestund över det sätt varpå de förvalta det förpliktande arvet? Vi stå inför firandet av 300-årsdagen av hjältekonungens död. Måtte händelsen frammana ur svenska hjärtans djup den heliga, fosterländska anda som besjälade Gustav Adolfs hela liv och gärning! I så fall skall festdagen ej ha varit förgäves. En blomstersmyckning endast i vackra ord skulle vara ett dåligt sätt att fira hans minne. För Sveriges folk gives i fortsättningen blott en väg: den ärofulla väg våra stora Vasakonungar utstakat.

———

Josef, Farao och Guldet

Ett deflationsröveri för 3000 år sedan.

Det spel med folkens valutor, vi i vår tid bevittna och som på sistone bl. a. tagit sig uttryck i våldsamma guldindragningar till de ledande judebankerna i Paris och Newyork med åtföljande allvarliga rubbningar av det ekonomiska, sociala och politiska livet i respektive länder, är intet historiskt nytt, framhåller general *Ludendorff* i sin *"Volkswarte"*. Generalen skriver:

"Guldkriser äro lika gamla som guldet självt. Ett sorgligt exempel härpå lämnar judarnas historia. Slå vi upp deras historiebok, finna vi i 1:a Mosebok, kapitel 47, vers 14 och följande verser en skildring av en deflation: 'Och Josef samlade alla de penningar tillhopa, som funnos i Egypten och Kanaans land för säd som de köpte: och han lät alla penningarna komma i Faraos hus.

Josef drog alltså alla penningarna från näringslivet — precis som vår famösa tyska riksbank gjort på befallning av internationella guldbanken. Sedan 1928 har 'vår' riksbank bragt 1 1/4 miljard mark i Faraos hus. Och varför? Även detta lär oss Josefs historia.

Vers 15: 'Då penningarna voro åtgångna i Egyptens land och Kanaan, kommo alla egyptier till Josef och sade: Skaffa oss bröd; vi låter du oss dö för dina ögon, därför att penningarna äro slut?'

Det var brist på penningar. Handeln stockade sig. Människorna kunde ej sälja sina varor, de hungrade. Då drogo de till upphovsmannen av krisen och fordrade av Josef bröd. De besutto alltså mera insikt angående krisens orsak än våra arbetslösa, av vilka ännu ingen gått till riksbanksdirektör Luther för att göra honom ansvarig för krisen. Tvärtom! Alla partiledarna fjäska omkring dr Luther, som de kalla valutans räddare!

Vers 16: 'Josef sade: Skaffen hit eder boskap, så vill jag giva eder för boskapen, om penningarna äro slut.' Vers 17: 'Då förde de sin boskap till Josef, och han gav dem bröd för deras hästar, får, fä och åsnor. Och han födde dem det året med bröd för all deras boskap.' — Vi se här hur lantbruket måste tära på sin egen substans för att överhuvud kunna leva. Att detta offer ändock ej nyttade, då diskontoskruven utan ända sättes till, framgår av följande verser:

Vers 18: 'Då året var förlidet, kommo de till honom på det andra året och sade: Vi vilja ej dölja, att det är slut med penningarna och att allt vad vi ägt av boskap är lämnat till vår herre och att nu endast vår kropp och vår åker återstå.' Vers 19: 'Vi låter du både oss och vår åker dö för dina ögon? Köp oss och vår åker för bröd, att vi och vårt land må vara Faraos egne, och giv oss säd, att vi må leva och åkern icke läggas öde.' — Här finna vi alltså, hur inom det kapitalistiska guldkrishushållet alla realvärden bli så billiga att deras försäljningssumma gör det omöjligt att vidare bruka dem. För att få utsäde måste åkrarna åter sättas i pant. Vem har då fördelen av detta oerhörda prisfall? Även detta säger oss judarnas historieskrivare.

Vers 20: 'Så köpte Josef all åkerjorden i Egypten åt Farao. Ty egyptierna sålde alla sin åker, enär den hårda tiden var starkt över dem. Och vart landet så Faraos eget.' — Det var en gång ett kap som lönade sig. Ty även om tillbakadragandet av penningar medfört en viss ränteförlust för Farao, gav dock det följande prisfallet å realvärde — inflation — möjlighet att köpa upp samtliga folkets produktionsmedel för en spottstyver. 'Och vart så landet Faraos eget.' — Dessa korta ord ha ännu ej förmått säga något till folket av diktare och tänkare.

Vem är väl Farao i vår tid, vilken med hjälp av sin duktige Josefs guldknapphetspolitik förmår köpa upp aktierna i vår industri för en spottstyver? En helt oskyldig firma för den tyske Mickel: Morgan & C:o i Newyork, som arbetar på uppdrag av påven i Rom och förfogar över de flesta penningemedlen och vars representant i Tyskland ej är svår att känna igen: Park & Gilbert. 'Och var så landet Faraos eget.' Och komma således alla tyska realvärden inklusive jordbruket genom den internationella regleringsbalken i Basel att tillhöra Morgan & C:o, d. v. s. nas åker köpte han icke; ty de hade Rom-Juda, och bli ränte- och tributskyldiga under dem: Men historien går vidare. Vers 22: 'Endast prästersitt bestämda av Farao och levde av sin bestämda del som Farao gav dem; därför behövde de icke sälja sin åker.' — Företrädarna för vetenskap och statsledning behöva alltså ej lida under krisen, så länge de ej neka att stödja Rom-Juda. Därför finna vi i dag i Tyskland ingen minister eller vetenskapsman, som vågar angripa guldmyntfoten eller vidtaga verksamma åtgärder till övervinnande av depressionen.

Vers 23: 'Då sade Josef till folket: Si, jag har i dag köpt eder och eder åker till Farao. Si, där haven I säd att beså åkern.'

Vers 24: 'Och av grödan skolen I giva Farao en femtedel; fyra delar skola vara edra, till att så åkern med samt till föda för eder själva och edert hushåll och edra barn.' Översatt i modernt språk betyder detta 20 procents räntor. — På enahanda sätt har "Farao" genom sin doktor Luther ej endast bragt alla realvärden i sin besittning utan även enormt stegrat räntefoten — och allt detta utan synbart rofferi, utan brutalt våld! Ock likväl ges i våra dagar människor, ej minst i de marxistiska partierna, som säga att det nuvarande penningsystemet är alldeles oskyldigt. I dag liksom för 3000 år sedan är folket tacksamt mot Faraos representant för att det överhuvud får leva genom hans välgörenhet.

Vers 25: 'De sade: Du har behållit oss vid liv; låt oss finna nåd för vår herres ögon, och vi vilja vara Faraos egne.' — När familjen hungrar, brytes karaktären även på de moraliskt högtstående samman! Och detta är den största skammen som det nuvarande guldsystmet dragit över vårt folk: den frie tyske mannen dör ut och vi möta i dag på varje steg lakej-, parti- och slavsjälar. Och Rom-Juda triumferar!

Vers 26: 'Alltså gjorde Josef detta till en lag allt intill denna dag över egyptiernas åker, att Farao skulle hava femtedelen; undantagen prästernas jord allena, den vart icke Faraos egen.' — Även för oss har den moderne Farao förberett en liknande' lag, som blir verklighet så snart han fått största delen av alla våra realvärden i sina händer. Detta om vi icke i tid lämna det nuvarande guldsystemet och skapa en myntfot, som är undandragen 'Faraos' inflytande och förmår hålla realvärdena vid ett stabilt pris."

Judendom
och
Kristendom

Ett väckelserop

av J. L.

Ingen svensk man eller kvinna

bör försumma att ta del av denna nyutkomna, i högsta grad märkliga bok, som klargör motsatsförhållandet mellan judendom och kristendom och visar hur Kristi verk under judiskt inflytande av den moderna teologien och kyrkan förvanskats.

"Judendom och Kristendom" erhålles mot postförskott till pris Kr. 1:50 plus porto, hos

Svea Rikes Bokhandel,

Karlavägen 59, Stockholm.

Sovjet-judisk diplomati

Börsspekulation och sköna kvinnor som medel.

F. d. sovjetambassadören i Paris, Bessedovskij lämnar i en serie artiklar i "Illustrierter Rossija" en del sensationella upplysningar om det världsomfattande arbete sovjet bedriver i syfte att utspionera främmande makters hemliga diplomatiska chiffer samt uppsnappa och tillgodogöra sig utländska diplomaters chiffertelegram. Arbetet är ej längre koncentrerat i folkkommissariatet för utrikesärenden och kominterns exekutiva kommitté, det ledes numera av statspolitiska förvaltningens utländska sektion, vars chef är Bokij.

Denna avdelning har till sitt förfogande massor av specialister. I alla europeiska länder har sovjetregeringen sina agenter, som utgöras av dels mutade post- och telegraftjänstemän, dels medlemmar i de utländska kommunistiska partierna. Sovjet har nu möjlighet att erhålla icke blott den chifferskrift som begagnas av regeringen i det land, där det har sina representanter, utan också av de diplomatiska missioner, som befinna sig å ifrågavarande stats territorium. Vid sidan av de hemliga agenterna har organiserats en "chifferjagarnas" brigad med bas i alla större länder. Denna har till uppgift att införskaffa underrättelser om chifferskrifternas ungefärliga innehåll, vilket meddelas O. G. P. U:s speciella avdelning, som deschiffrerar skriften och avslöjar chiffern.

Brigaderna bestå till större delen av utlänningar, vilka arbeta dels av ideella bevekelsegrunder dels som välavlönade agenter. I spetsen står alltid en betrodd kommunist, som i händelse organisationen avslöjas säkert bevarar dess hemligheter; de betalda agenterna lämna vanligen vid häktning alla av förhörsledaren begärda upplysningar. För att gardera sig mot deras frispråkighet och möjliga förräderi berättar man dem vid värvningen, att basens chef arbetar i sitt lands kontraspionage eller att han är en man som intresserar sig för politik då han är börsspekulant. Basens chef liksom hans agenter få begagna sig av samlade informationer för sina börsspekulationer. Härmed slår man två flugor i en smäll. Dels kan man genom börsvinster täcka en del av agenternas utgifter, dels stärker man dessa agenters tro på att de arbeta för en viss börsspekulantgrupp.

Inga mödor och kostnader skys för uppnående av ett mål. Man använder de mest tjusande kvinnor, som bli legationstjänstemännens älskarinnor och på så vis komma dessa med eller mot sin vilja att tjäna Sovjets syften. Kvinnorna få smycken och allt vad de önska ur de outtömliga förråd, som uppkommo genom konfiskeringen av ryska borgerskapets rikedomar. Man låter dem bli fiktiva hustrur till de värvade medlemmarna i chifferjagarnas brigader, varigenom bägge parternas rörelser vid passkontrollen underlättas. Bessedovskij anför en del exempel, belysande för de metoder "proletariatets regering" använder sig av när det gäller att komma över främmande makters chifferspråk och hemligheter.

I ett fall gällde det att erhålla en transatlantisk republiks chiffer Först sökte man muta en tjänsteman i ifrågavarande republiks utrikesdepartement, vilket misslyckades. Man ställde då om att den legationssekreterare, som hade hand om chiffern, på en danstillställning kom att göra bekantskap med en vacker kvinnlig sovjetagent. Hon blev snart hans älskarinna och försökte vid ett tillfälle, när sekreteraren sov, öppna det skåp i vilket hon visste att han brukade förvara sina viktiga dokument. Sekreteraren vaknade emellertid, blev rasande och lät häkta sin "väninna" som tjuv. Då gjordes ännu ett försök. Legationssekreteraren hade en god vän, en ung diplomat i en östersjörepublik. Man gjorde denne bekant med den beryktade sovjetspionen Dora, som utrustades med dokument, utvisande att hon var en högtstående rysk adelsdam, furstinnan M. Dora lyckades snart förvrida huvudet på diplomaten, spelade förälskad och hade inom kort fullständigt ruinerat honom. När han en gång ej kunde honorera sin check, kom en bankir R., som sedan länge i hemlighet stått i Sovjets tjänst, till hans undsättning. Bankiren förklarade sig villig att hjälpa den unge diplomaten ur klämman, men lät honom samtidigt förstå att hans bank var intresserad i de pågående underhandlingarna om tsarskulden. Hans vän sekreteraren i den transatlantiska republiken hade i sin ägo ett dokument, för vars avskrift banken var villig betala en rund summa. Diplomaten gick in på att försöka skaffa det begärda dokumentet, desto mer som hans land stod i affärsförbindelse med banken och han därmed trodde sig göra sitt land en tjänst. På bankirens tillrådan invigde diplomaten Dora i dessa planer.

En kort tid därefter blevo Dora och diplomaten bjudna på en intim tillställning hos legationssekreteraren. När de övriga gästerna avlägsnat sig, passade Dora ett lämpligt ögonblick och slog ett sömnpulver i hans vinglas. När han insomnat, tog hon hans nycklar, öppnade det åtrådda skåpet, kopierade dokumentet samt återställde nycklarna. När legationssekreteraren vaknade var allt klart. Han hade inga som helst misstankar Dokumentet överlämnades till bankiren R., som i sin tur överlät det till Sovjet. Dora berättade sedan för sin "vän" att hennes "vänskap" varit hycklad och att han gjort en tjänst icke till banken utan till Sovjet. Den unge diplomaten blev härvid så uppskakad att han begick självmord. Dora fortsatte därefter arbetet, såsom ingenting hänt, sökande nya offer.

Frimureriets seger över Lappo

Den judiska pressen i Sverige och andra länder drog en lättnadens suck vid underrättelsen om "Lappoupprorets" kuvande. Äntligen hade det finska samhället gjort sig till herre över laglösheten — så löd det över hela linjen, även där man tidigare hyllat rörelsen såsom uttryck för en fosterländsk vilja. Samma män, som för tvenne år sedan av Helsingfors hälsades som den finska frihetens fasta värn mot upplösningens krafter, voro nu simpla upprorsmakare och behandlades som sådana, när de från Mäntsälä läto utgå maningen till republikens president att göra ett slut på samhällsfiendernas under lagliga former bedrivna omstörtande spel. Varför hade världens uppfattning av den fosterländska folkrörelsen plötsligt så helt förändrats?

Vid tiden för Lappos aktiva framträdande inom finsk politik hotades landet på nytt av röda revoltplaner. Befolkningen, som ännu hade de namnlösa fasorna från inbördeskriget i minne, slöt upp kring rörelsen såsom utgörande ett bålverk mot den fruktade kommunismen. Stora delar av befolkningen, däribland militären ock de nationella företagarna visade sympati för dess fosterländska strävan, varför även de internationellt orienterade bankmännen och politikerna sågo sig föranlåtna "vara med", om ej för annat så för att se till att den ej alltför mycket utvecklades emot deras intressen. Men när den kommunistiska faran undanröjts, d. v. s. råttorna dragit sig tillbaka till sina hål, höjdes från politiskt-finansiella håll kravet på rörelsen fullständiga avveckling, Den hade, sade man, fyllt en visserligen ärofull roll i det nya Finlands historia, men hade intet existensberättigande längre. Lappofolket var dock av annan mening: kampen för Finlands frihet började nu först på allvar!

Från begynnelsen hade Lappo sin uppmärksamhet så gott som uteslutande riktad på den överhängande bolsjevikiska faran. Efterhand torde de ledandes insikter ha vidgats och de förstodo att kommunismen endast var en del av ett större problem, sista stadiet i den allt omspännande politisk-ekonomiska kamp, som syftar till alla staters omstörtning och införlivande i det judiska världssystemet. Ville man befria samhället från dess fiender, var det ej nog att vända sig mot deras yttersta stormtrupp, man var tvungen att taga striden på hela fronten. Så kom det sig, att rörelsen i den tidigare lappovänliga pressen plötsligt antog karaktären av en obscur "radikal" politisk riktning, som de fosterländska ej längre kunde gilla. Vad som särskilt gjort den förhatlig var, att den på sistone visat tecken till sympati för Hitler samt ådagalagt en fientlig inställning till judar och frimurare. Regeringen och Moskwa hade dock i tid förstått att skaffa sig värdefulla förbindelser inom ledningen och voro ytterst väl underrättade om de ledandes alla förehavanden. Bland annat kontrollerades deras åtgöranden genom en i Lappos tjänst insmusslad kvinlig sovjetspion, en fru Minna Oraucher, vilken strax efter

---

Vår Kamp

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.
Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Varer svenske!

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:

Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
A varje postanstalt samt direkt
Helår Kr. 5:—. Halvår Kr. 2:75.
Kvartal Kr. 1:50.
från redaktionen.

Kreuger — judefinansens offer

(Forts. fr. sid. 1.)

listerna i alla länder skull samtidigt ytterligare storartat pungslås.

En jättelik baissespekulation igångsattes under ledning av finansjudarna i Paris—Newyork—Moskva. Månad efter månad arbetade Judas otaliga agenter på börserna. Med falska rykten framskapades panik kring koncernens papper; ja, man gick t. o. m. så långt att man i syfte att trycka kurserna kastade ut hypotiserade aktier till 10-tals miljoners värde på börserna. Genom den organiserade guldkrisen med åtföljande ekonomiska och politiska kriser hade den internationella judefinansen bragt de Kreugerska kapitalplaceringarna i olika länder i ett skenbart kritiskt läge. Stunden var nu kommen för Guldets international att visa sin suveränitet, låta gojimvärlden veta, att på en vink av de verkliga härskarna dess "stora finansgeni" — "Europas rikaste man" skulle störta i avgrunden. Kreuger hade aldrig tagit med i sina beräkningar en guldkris av det slag judeinternationalen nu senast iscensatt, då den sökte bringa alla länder i kaos genom att avstänga dem från penningemedel. En dylik undandrog sig ju alla ändras än de invigda konspiratörernas vetskap.

*

Så kom från Paris underrättelsen om Ivar Kreugers "självmord". Envisa rykten vilja dock veta, att "självmordet" skulle begåtts under omständigheter som snarare tyda på planlagt mord från motståndarnas sida. Sålunda skriver en pariskorrespondent till en i Stockholm utkommande tidskrift bl. a.:

"De franska tidningarna betrakta hans självmord som något högst tvivelaktigt först och främst med hänsyn till de fakta, som framkommit vid Paris-polisens undersökningar av omständigheterna vid dödsfallet. Härtill kommer, att man icke anser att Kreuger haft någon berättigad anledning att själv taga sitt liv då ju styrkan av hans koncern här ställes utom allt tvivel. Däremot anser man att de mot Kreuger fientligt stämda intressegrupperna haft stor nytta av att framställa hans död som självmord. Man framkastar möjligheten av att Kreuger observerat sig vara förföljd och under en känsla av osäkerhet inköpt den pistol från vilken man antager att det dödande skottet avlossades. Hellre vill man i omständigheterna kring dödsfallet se det fulländade brottet, kallblodigt planerat och utfört så att självmordsteorin utan vidare skulle lanceras. Om det nu en gång kan anses troligt att det var Kreuger själv som infann sig i affären för att köpa en pistol. Det kunde lika gärna ha varit en till Kreuger förklädd individ, i maskopi med mördaren. Vidare väcker det en viss uppmärksamhet att de skrivelser Kreuger lämnade efter sig till sina svenska vänner voro författade på engelska och icke på svenska.

Dessutom väcker det förvåning att Kreuger sedan han vid 10-tiden på sängen mottagit besök av ingeniör Littorin begärt att hans kvinnliga sekreterare skulle infinna sig hos honom i och för vissa studier av några handlingar som skulle sätta honom närmare in i dagens konferensfråga.. Det anses icke otroligt, att en skicklig förfalskning kunnat föreligga. Skottskadans utseende förvånar också då en pistol av så grov kaliber, tryckt mot kroppen i regel ger en viss lokal sprängverkan vid kulans anslag, understödd av den våldsamt utrusande krutgasen som söker vidga sårkanalen. Krutstänken kring såret visa emellertid att skottet avlossats på mycket kort håll. Den från USA emanerande uppgiften att Kreuger skulle lida av organiskt hjärtfel har sedermera visat sig icke överensstämma med verkliga förhållandet då det endast var fråga om en nervös åkomma, som kunnat botas med någon månads vila. Påståendet om en låneaktion, som misslyckats vid hans senaste besök i USA tillbakavisas som osanning av hans New York bankirer Lee—Higginson & Co. Enligt uppgift skulle det ju vara detta som givit närmaste anledningen till hans självmord. Denna lånefråga skulle i stället ordnas vid konferensen kl. 11 samma dag då de från USA medföljande representanterna för nämnda bankirfirma bland andra skulle närvara. Pratet om stora utbetalningsskyldigheter till Polen m. fl. har vid närmare undersökning visat sig vara oriktigt.

I detta sammanhang må nämnas, att Paristidningen La Liberté i insinuant form framkastat frågan, varför Kreugers död hölls så hemlig. "Finns det något sammanhang mellan hans bortgång och den väldiga massförsäljning av aktier som den dagen gjordes i New York? En undersökning påfordras." Förhållandet lär även i New York ha väckt en viss uppmärksamhet."

På avstånd förvånas man över den snabbhet, varmed parispolisen utan att ens låta verkställa obduktion var färdig med sin slutsats "självmord". Den citerade korrespondensen från Paris ställer ej saken i sådan dager, att ett dylikt utan vidare kunde betraktas som självklart. Intressant var emellertid att läsa jublet i sovjetpressen över "självmordet". Sovjets farligaste fiende var borta — "den produktiva världskapitalismens främste representant". I den franske nationalistledaren Cotys tidning "Lamie de Peuple" kommenterades dödsfallet med följande ord: "Kreugers dramatiska slut är en markant episod i den titaniska strid, som pågår mellan bolsjevism och civilisation, mellan en Kreugers produktiva kapital och det tysk-judisk-amerikanska utplundringskapitalet. Kreugers tragiska död innebär en väldig seger för civilisationens fiender. Det är en av den civiliserade världens stormän, som fallit för sovjets upprepade slag, det är en ny förstörelse av den hederliga rikedomen till förmån för den revolutionära propaganden, en ny förintelse av nationella besparingar till fördel för den med kommunismen förbundna mindrevärdiga internationella storfinansen."

Det är efteråt så lätt att vara klok. Givetvis kan ej utan rätt klander resas från många av dem, som genom placeringar i Kreugerpapper blivit berövade sina besparingar. Det må dock sägas, att ansvaret isynnerhet drabbar de Kreuger övermäktiga krafter inom det internationella judiska finanslägret, som i eget profit- och revolutionärt intresse med sina brottsliga manipulationer bragte honom och hans verk på fall. Inför judarnas infernaliska operationer på börserna behärskade Kreuger till slut ej längre verklighetsläget. — Man inriktar sig redan runt omkring på att exploatera den dödes kvarlevor. "Utredningsmän", "kontrollanter" och "sakkunniga" presenteras från alla håll, och naturligtvis är det mest sådana, som gjort sig kända som Judas trogna väktare, såsom en spritdirektör Lyberg, en advokat Lövgren etc. Tragiken kring Ivar Kreuger är omisskänlig, men förmodligen skall den visa sig ha sin betydelse genom att bidraga att lära människorna inse det fåvitska i deras ävlan efter rikedom. Det skall sensationer av detta slag till för att öppna ögonen på de i blindhet slagna, godtrogna folken för tidens största fråga — *judefrågan.*

Wilsons 14 punkter — en judes verk!

I "Israelitische Wochenblatt för die Schweiz" n:r 23 av den 5/6 1931 lästes sid. 4 följande meddelande, som ställer den rättsliga halten av den amerikanske presidenten Wilsons berömda "fredsparoll" till världen i en mot den hittills förfäktade något avvikande belysning:

"Vid en bankett i New York till ära för Walter Lippman tillkännagavs vad redan sedan länge varit bekant för invigda kretsar, nämligen att Lippman var författaren till Wilsons 14 punkter. Lippmann, som föddes 1889 i New Yorks judiska stadsdel, visade särskilt intresse för internationella politiska frågor, blev redaktör för "World", New Yorks största demokratiska tidning, och i denna egenskap bekant med Wilson. Han kom i åtnjutande av stort inflytande i demokratiska kretsar och kallades av Wilson i kabinettet som krigsministerns understatssekreterare. För ett hastigt genomförande av en 'rättvis' fred nedskrev Lippman de 14 punkterna, vilka väckte ett uppseende såsom väl knappast tillförene ett fredsprogram.

Vid fredsslutet ledsagade Lippman presidenten till fredskonferensen i Paris. Men när han såg, hur de allierade ruckade på de 14 punkterna och Wilson i åtskilligt gav efter, reste han tillbaka till Amerika och organiserade oppositionen mot Wilson. Denne erhöll ej heller längre någon majoritet vare sig i senaten eller representanternas hus, och Versailles blev aldrig ratificerat av Amerika."

Med den judiska lögnparollen "Wilsons 14 punkter", med den yttersta frenesi propagerad i Tyskland av de judiska partier, som nu vid presidentvalet slutit upp kring Hindenburg som sitt sista skydd, förleddes tyska folket att sträcka vapen för fienden. Man undrar ej på, att dessa partier med fasa motse den "räkenskapens dag" Hitler ställt i utsikt.

———

Varje vaken medborgare

man eller kvinna, som önskar bilda sig en egen mening i tidens brännande frågor, bör läsa

	Pris Kr.
GÜNTHER, Europas raser (rikt illustr.)	6: —
STODDARD, Kampen mot Kulturen	6: 75
LUNDBORG, Svensk raskunskap. Andra uppl. (Rikt illustr.)	5: —
" Rasbiologi och rashygien	4: 70
" Rasfrågor i modern belysning	3: —
" Degenerationsfaran	0: 65
" En svensk bondesläkts historia	1: —
TOLL, Äktenskapsvalet och släktarvet	3: —
" Hälsovårdens principer	3: —
BAUR, Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning	0: 50
P:SON NILSSON, Rasblandningarnas omfång och betydelse i det romerska kejsarriket	0: 70
GORGOLINI, Den italienska fascismen	1: 50
KAJAN, Lappo-aktionen	3: 50
J. L., Judendom och kristendom. Ett väckelserop	1: 50
VAABEN, Hagekorset over Tyskland	5: 50
EKLUND, Frågor och framtidsmål	1: 75
CARLBERG m. fl., Gymniska sånger. En programskrift	3: —
G Y M N (motto: Hälsa, Karaktär, Skönhet). Lösn:r	1: —
S V E A R I K E (Obs.! Ungdomstidning, rikt illustr.). Lösn:r	—: 25

Ständigt i lager hos

SVEA RIKES BOKHANDEL

Karlavägen 59 - Stockholm.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropande sröst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Mäntsäläkuppens misslyckande med livet fick sota sitt förräderi. Det säges, att det var den "välunderrättade" regeringen som valde tidpunkten för kuppens igångsättande genom att låta den marxistiske dr. Erich hålla sitt bekanta föredrag, vilket blev signalen till dess "förtidiga" utbrott emot Lappoledningens vilja och — misslyckande.

Av viss betydelse för frågans utveckling torde den av överstelöjtnant Susitaival i mitten av februari inledda atacken mot frimureriet ha varit. Den 17 februari lät överstelöjtnanten i olika finska tidningar publicera en till jusftiekanslérn ingiven skrivelse, vari han beskyllde frimureriet för att ha förhindrat fullföljandet av utredningen i det bekanta Tattarmossmordet. Enligt hr Susitaival skulle i samband med fynden omständigheter ha iakttagits, som påminde om frimurarnas rituella former. I skrivelsen hette det bl. a.:

"Då till min kännedom kommit, att den en hemlig kult bedrivande frimurareorganisationen fått ett betydande rotfäste i vårt samhälle och bland andra landshövdingen i Nylands län Jalander och nuvarande inrikesministern von Born tillhöra detta sällskap, anser jag det vara min skyldighet som tjänsteman att framhålla, att de äro fullkomligt jäviga att förrätta en opartisk undersökning i frågan.

Jag anser mig böra göra denna anmälan på den grund, att till min kännedom kommit omständigheter, som tyda på att det nämnda mysteriets spår leda till det ifrågavarande sällskapet och att vissa omständigheter stödja antagandet, att landshövdingen och inrikesministern försökt leda undersökningarna in på orätt spår och att de egentliga förrättarna av undersökningarna såsom deras underordnade tveka att följa de spår de upptäckt ända till slutet.

Under sådana omständigheter anser jag att redan vederbörandes eget goda rykte nödvändigt fordrar, att i saken en snabb och grundlig undersökning anställes från ojävigt håll."

En skarpare krigsförklaring mot det härskande, frimurareorienterade systemet hade ej kunnat utfärdas. Denna gång mötte Lappo ett motstånd, varom det säkerligen aldrig drömt. Det hade attackerat fienden på hans mest ömma punkt. Ty som general Ludendorff och andra framstående forskare på området förklara går det över hela världen utbredda och verkande frimureriet ut på ingenting mindre än att just "förverkliga kommunismen, d. v. s. statskapitalismen, medelklassens och den självägande jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska internationella kapitalismens penningsyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Judas spira." Stämmer det ej, Herr Höggradsfrimurare Arvid Lindman? Den sittande finska frimurareregeringen hade som bekant framför allt intresserat sig för förverkligandet av den punkt i programmet, som talar om den självständige jordbrukarens utrotande till förmån för Judas kapitalistiska penningesyndikat, varigenom bönderna i landet drivits till ruinens brant. Vid Mäntsäläaktionens igångsättande syntes även längs landsvägarna affischer med inskriptioner sådana som "Ned med frimurarekumpanerna Jalander och von Born, ned med judeättlingen Erich!" Utgången av Lappoböndernas aktion blev också den under sådana förhållanden enda möjliga. Med alla maktmedel ingrep regeringen mot "upprorsmakarna", för vilka snart intet annat återstod än att ge sig. Ledarna häktades för att ställas till "strängaste ansvar" för sitt brottsliga tilltag, medan de "vilseförda" menige visserligen medgåvos att straffritt återvända till sina hemorter.

Det inträffade utgör ett allvarligt memento för de fosterländska i alla länder att icke låta provocera sig till överilade handlingar i kampen för folkfrihetens återupprättande ur det judiska slaveriet. Den nödvändiga nationella omgestaltningen kan ej genomföras med våld, utan endast på laglighetens väg. Denna är visserligen både lång och besvärlig, men oundviklig. Först måste massorna i Sanningens anda upplysas om förhållandena, innan något kan uträttas. Fienden-Juda önskar intet hellre än att de fosterländska låta förleda sig till kuppförsök à la Lappos, för att sedan i laglighetens namn kunna slå ned den förhatliga väckelsen bland folken. Hitler gjorde i början samma misstag, men insåg sedermera, att den nationella pånyttfödelsen måste byggas från grunden, på legal väg. För Lappo ges ej heller någon annan väg, försåvitt dess fosterländska idé skall kunna bestående utföras.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

FREDAGEN DEN 1 APRIL 1932

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LOSNUMMER 25 ÖRE

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Tändstickskungens hjälpare och — stjälpare?

Först nu, sedan "sfinxen" Ivar Kreuger för alltid avträtt från skådebanan — fallen för egen hand, säga de officiella nyhetsbyråerna, mördad av en lejd hand säga de icke-officiella nyhetsförmedlarna

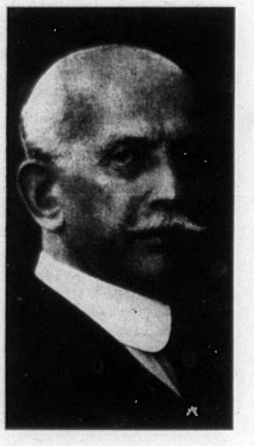

— har töcknet så smått börjat skingras kring hans person och verk. Det visar sig, att tändstickskungen — helt säkert mot sin vilja — även kommit att tjäna som ett verktyg för den internationella judiska roffarfinansen, här närmast företrädd av judiska finanshuset Philipson, förbundet med de styrande internationella judiska finanshusen Warburg och Rothschild. Det bör under dylika omständigheter vara av allmänt intresse att lära känna den familj, som från begynnelsen uppträtt som tändstickskungens "hjälpare".

I början av förra århundradet levde i det idylliska Norrköping en obetydlig semitisk ockrare vid namn Jeremias Philip. Tack vare sin eminenta förmåga att utplundra svenska gojim lyckades Jeremias samla en stor förmögenhet, som hans söner ytterligare förbättrade. Jeremias sonsöner Carl David och John Philipson tillhörde de ledande finansmännen i Sverige under 1800-talets senare del. Carl David lade sig till med Inteckningsbanken i Stockholm, medan John intresserade sig för Enskilda Banken, i vilken han var stor lottägare. Dessutom behärskade bröderna Holmens Bruk och Norrköpings Enskilda Bank samt voro starkt intresserade i Skandinavbanken. Från Norrköping utvidgade de efterhand sin maktsfär till östra och mellersta Sverige. Philipsonska familjen räknades redan för femtio år sedan som Sveriges rikaste familj och den är det med största sannolikhet alltjämt, trots de relativt blygsamma siffrorna i taxeringskalendern — vilka ju inte behöva säga så mycket.

John Philipson efterlämnade sönerna Walter, Mauritz och Erik. Av dessa är Walter — vars bild här ovan synes — ättens levande främste representant. Jämte ett betydande fadersarv övertog han farbroderns stora tillgångar. Tillsammans med rasfränden bankdirektör Herman Mannheimer är han en av huvudintressenterna i ett stort antal svenska bank- och industriföretag, tillhörande Kreugerkoncernen, såsom Skand. banken, Inteckningsb., Holmens Bruk, Grängesberg etc., har varit ledare av Grängesbergskoncernen och ordförande i dennas underlydande bolag, ordförande i styrelsen för Stockholmsbörsen m. m. Intill Kreugers stora aktieövertaganden i Inteckningsbanken och Skandinaviska Banken satt han i dessa bankers styrelser, vilka funktioner då övertogos av den svenske finansmannen.

Brodern Mauritz var åren 1900—1923 fästad vid Svenska Handelsbanken, under 1922 som dess chef. Han är medintressent i åtskilliga av de Kreugerska företagen, vidare styrelseledamot i Internationella Banken, där vi alltså finna huset Philipson i officiellt samarbete med den judiska finansautokratien under Warburg-Rotschilds ledning.

Tredje brodern Erik har intagit en jämförelsevis tillbakaskjuten plats i husets verksamhet. Vi finna honom emellertid både här och var i de Kreugerska företagen, bl. a. som styrelseledamot i Grängesbergsbolaget. Genom giftermål är han och hans ätt förenad med det göteborgsk-judiska finanshuset Mannheimer.

*

Kungligheter störda i andakten.

När sorgebudskapet om Ivar Kreugers död inträffade i huvudstaden, voro Deras Kungligheter Kronprinsen och prins Gustaf Adolf upptagna av en séans i de Fria Murarnas palats å Blasieholmen. Kronprinsen-Regenten var just i färd med att i sin värdighet som "styrande mästare" dela ut kapitelgrader till bröderna, däribland också till recipienten till åttonde graden prins Gustaf Adolf.

Enligt meddelande till pressen väckte sorgebudskapet bestörtning bland de fria murarna. Den högviktiga ceremonien måste avbrytas och Kronprinsen — vilken ju under Hans Majestäts Nizza-séjour sörjer för de officialla regeringsbestyren — skynda upp till slottet, där regeringens ledamöter redan samlats.

Det har sina sidor att i dessa tider vara kunglighet. Överallt skall man vara med — där plikten kallar!

*

Från ett "proletärhem".

Den "proletära" revolutionens ledare förakta i sitt privatliv ingalunda alla dessa finesser, som göra det kapitalistiska samhället så särskilt förhatligt för den revolutionära massan. Högsta chefen för arbetet här i landet, herr Karl Otto Bonnier, som taxerar för miljonen i inkomst, bebor en luxuös villa på Kungliga Djurgården, där ju inte vem som helst får slå upp bopålarna. Men ej heller de underordnade koryféerna sakna sinne för den behagfulla miljön att njuta tillvaron i de stunder de slippa röra sig ut bland det "förtryckta" och "utsugna" folket.

I societetstidskriften "Veckojournalen", som alltsedan Bonnier övertog den från Åkerlund huvudsakligen haft att bjuda på populariserande skildringar i ord och bild av Israels talrika in- och utländska banérförare jämsides med representanter för kungliga hus jämte film- och modestjärnor på modet, återfanns nyligen även en entusiastisk skildring av Hans Revolutionära Härlighet Karl Kilboms charmanta hem. Här fick Stockholmssocieteten veta, att familjen Kilbom alls icke är så farlig att umgås med som man kanske skulle tro. — Det finnes ingen anledning hålla "populäre Kalle" och hans utsökta maka, en högättad rysk dam, utanför salongerna. De äro gärna sedda gäster i Madame Kollontays eleganta salonger — alltså duga de var som helst. Och "kamraterna" ha välvilligt överseende med de små "borgerliga" snedsprången, väl vetande att det ingår i Revolutionens planer att stå väl också med vissa "borgerliga" kretsar.

Revolutionsledare Kilboms speciella förbindelselänk med "the upper ten" är hans "charmanta" maka, fru Zoia, hela judepressens förklarade favorit. Särskilt är 'Svenska' Dagbladet över öronen betaget i konstnärinnan, vars bolsjevikiska målningar i Norma etc. fått de mest översvallande lovord i bladet. Herr Järtes gamla kärlek till marxiemen förnekar sig aldrig! I den rikt illustrerade artikeln i Vecko-Journalen funno vi henne också posera i allehånda "societetsfähiga" ställningar, medan hennes "populäre" make syntes som hjälten å talarstolen, omgiven av sina kära massor och sina ej mindre kära röda fanors svaj. Den hänförda skildringen i Bonnierbladet inleddes med följande ord:

"I ett förut namnkunnigt stadsgårdshus, där teaterchefen Wettergren har sin konstnärligt inredda bostad och Isaac Grünewald sin bekanta ateljé, har ännu en våning nyligen tagits i besittning av känt folk. Det är Chefredaktören i Folkets Dagblad Politiken Karl Kilbom och hans populära ryskfödda gemål fru Zoia, mest bekant i egenskap av konstnärinna, som har rett sig ett hem efter sitt sinne. Maken har fört med sig i boet sin revolutionära bokarsenal och sina hederliga furumöbler och makan en del av sina fäderneärvda dyrgripar plus en stor trolleritalang."

Jo, man vet hur man skall lägga upp'et för att det skall gå i den "själlösa" gojimsocietén i detta land. Men, om vi ej misstaga oss, börjar också denna ha fått nog av herr Bonniers bolsjevism. Det kan bli för mycket av allt!

*

Hindenburg räddade Tysklands — judar!

Någon vecka före det stora presidentvalslaget i Tyskland gästades Stockholm av en av den tyska judendomens ledare, dr. Ismar Freund, docent vid högskolan

för judisk forskning i Berlin. Allehanda hade äran och nöjet få tolka den "judiske lärdes" oro och bekymmer inför den fruktansvärda Hitlerfaran.

"Läget är utomordentligt allvarligt för Tysklands judar just nu", försäkrade dr. Freund hr. Ljunglund. "Vårt öde kommer att bestämmas inom de närmaste fjorton dagarna, och ej blott vårt utan hela Tysklands. Om Hindenburg går igenom i första valomgången, skulle det bli som om man vred på det elektriska ljuset i ett mörkt rum, där man suttit och berättat spökhistorier. Låt oss hoppas att det går så. Det är landets chans att återvinna hälsan. Ty Tyskland är i dag en sjuk kropp och som man vet är det i en sjuk kropp som bakterierna frodas. Detta är förklaringen till nationalsocialismens framgång. Den är icke en förståndsprodukt — tvärtom är det för en nationalsocialist en förbrytelse att tänka — utan en religion som ett skräckslaget folk i sin besinningslöshet sträcker sig mot.

Hitler har i sitt program utfäst sig att göra upp räkningen med judarna. Det är ett märkligt och ofta iakttaget förhållande, att folken under svåra tider alltid måste söka sig en syndabock att skicka ut i öknen lastad med sina synder. Det heter då: "Ned med judarna!" Om Hitler kommer till makten, kommer han att genom en medeltidsaktig lagstiftning försätta Tysklands judar i ett tillstånd av rättslöshet. Men låt hoppas att det nationalsocialistiska spöket skall förjagas. Judefrågan är Tysklands febertermometer".

Herrar Freund och Ljunglund kunde söndagsnatten till den 14 mars dra en lättnadens suck. "Nationalhjälten" Hindenburg — som under världskriget fick skörda äran av general Ludendorffs genialiska krigföring mot en sammansvuren värld av fiender — räddade i första valomgången åtminstone nödtorftigt situationen genom att stå till förfogande som det förenade Rom — Judas kandidat under namn av att representera "hela den tyska nationen". Så de intelligenta herrarna behöva tillsvidare ej sitta i dödsängslan i mörkrum, berättande hemska spökhistorier för varandra. Men faran är ännu ej helt över, ty Hitler kommer igen. O, fasa!

*

Negerkulten i Paris.

"Efter negerkonsten och negermusiken ha vi här fått negerlitteraturen, som för närvarande är på modet, sedan de svarta primitiva artisterna slagits ur brädet av surrealister och nyklassister och valsen tagit sin revansch på jazzen å dansbarer och kabareter", skriver den kända pariskorrespondenten "Volmar" till en stockholmstidning.

"Men negerlitteraturens tur har i stället kommit." — Paris översvämmas nu av romatiserade skildringar av livet i den svarta världsdelen. Den mest populäre bland författarna på området är Wiliam Searbrook — "lejonet för dagen på Paris barer". Hans böcker röna en enorm åtgång, han är "parisarnas favorit".

*

"Proletärernas hotell."

De röda härskarna i Sovjetriket ha nu lyckats överflygla rasfränderna i det "kapitalistiska Amerika" också inom hotellbranschen, så att dollarfurstarna ej längre kunna berömma sig av att här vara "biggest".

Det forna hotell National i Moskva öppnade nyligen sina portar efter en genomgående reparation. Det anses i sin nya skepnad vara världens luxuösaste hotell; allt skall där betalas med amerikanska dollar. För inredningen hade ej mindre än 12 järnvägsvagnar med lyxföremål från Alexander- och Vinterpalatsen ankommit till Moskva.

Personalen i hotell National — som förvånande nog fått behålla sitt förhatliga namn — skall liksom förr ha livré i blått och guld, den forne chefhovmästaren har fått resturanten på sin del och t. o. m. förre portvakten-schwejzaren är tillbaka. Den handknutna mattan i trappan tillhörde först tsaren, låg sedan en tid i den nedrivna katedralen. En tre-rumssvit kostar 28 dollar pr dag, men bjuder också på kejserlig prakt: Nikolaus II:s skrivbord, kejserliga stolar från Alexanderpalatset m. m. Rum nr. 121 har en oerhört dyrbar lackskärm, en gåva av Mikadon till Nicolaus II. Ett rum för 12 dollar per dag bjuder på de kejserliga prinsessornas möbler samt en på väggen uppsatt matta, värderad till 200,000 dollar. I ett annat rum återfinnes en matta, varav det endast finns ett par i världen och som värderas till 1/2 miljon dollars.

För den "proletära" överheten, Guldkalvens folk i all världen, bör det nya hotellet med dess underbara lyx från de "expedierade" Romanovernas palats bli en attraktion av sällsammaste slag. Naturligtvis är den också av israeliterna avsedd att för evärdelig tid utgöra ett lysande vittnesbörd om dess största seger i nyare tid.

Kyrkan som danspalats.

Den gamla församlingskyrkan i Fluntern, kantonen Zurich, togs nyligen ur bruk, enär i dess ställe en större byggnad uppförts. Men man ville ej låta den behålla sin gamla prägel och stå kvar som ett minne från ett ärevördigt förflutet, utan — tillmötesgående den nya tidens affärsanda — gjorde man den "nyttig för andra ändamål" och hyrde ut den till danstillställningar.

Vid den officiella mottagning, innehavarinnan av det nya, kyrkliga danspalatset gav vid dess öppnande, närvoro jämväl stadsfullmäktiges ordförande, tvenne stadsfullmäktigeledamöter samt representanter för akademiska och konstnärskretsar. Och ingen av alla dessa "kulturpersonligheter" tog anstöt av denna otroliga smak- och taktlöshet. — Kulturbolsjevism!

*

"Tyskland kan betala!"

Innan den nationalsocialistiska reaktionen mot den internationella storfinansens förslavningspolitik i Tyskland hunnit göra sig hörd, löd alltid talet från samma politiks "sakkunniga experter": "Tyskland kan betala!" I dag vet världen, att det fanns en gräns för tyska folkets förmåga att tillfredsställa "egendomsfolkets" profitbegär. Vederbörade ha också, skrämda av Hitlers rörelse, stämt ned tonen en smula på den punkten.

I all synnerhet väckte på sin tid Davesjudarnas agent Parker Gilbert, som på tyska folkets bekostnad förde ett yppigt liv i Berlin, våldsam förbittring genom

sitt fräcka tal om Tysklands obegränsade betalningsförmåga. Denne "finansman" finner det kanske i dag behagligast att slippa vistas i Berlin. Ty tyska folket befinner sig nu i uppvaknande.

*

I förbudets mönsterland.

En svensk resenär i U. S. A. berättar om sina erfarenheter i det stora förbudslandet. Han hade tagit in på ett av de förnämsta hotellen i Washington.

Sent en kväll frågade han i tidningskiosken, var man kunde få virke till en nattgrogg, och fick till svar att sådant tyvärr ej fanns på hotellet — det vågade man inte för spritpolisen; men om herrn ville gå om första hörn till vänster och sedan ned två kvarter till den lilla mjölkboden, kanske saken kunde ordnas. "Jag skall skriva en lapp som introduktion", tillade den hjälpsamme tidningsförsäljaren, "och jag skall också ringa och säga att ni kommer".

I mjölkboden, som var lätt att hitta, satt en polis i uniform med ett glas med något brunt i framför sig. "Jag framförde mitt ärende till mannen bakom disken, som livligt beklagade, att viskyn var slut, det var ju så sent på kvällen, men det fanns gin. — Nå, då får det väl vara, sade jag och gick tillbaka till hotellet.

Men så snart jag kommit upp på rummet", berättar resenären, "ringde det på telefon. Det var från mjölkboden. Nu hade man skaffat visky, och man fick väl lov att skicka upp en flaska."

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (238) SÖNDAGEN DEN 1 MAJ 1932 ÅRG 8.

Sverige och Kreuger-koncernen

Front mot judefinansens stormattack!

Alltsedan "skottet i Paris", vilket ändade den svenske tändstickskungens liv, har vårt land varit föremål för en ytterst närgången uppmärksamhet från den judiska världsfinansens sida. Den mångåriga striden mot Ivar Kreuger var äntligen förd till slut, det gällde nu att inhösta vinsten. Och som alltid ställde sig dagspressen tjänstvilligt till förfogande för det allmänna omdömets förvirrande och uppmärksamhetens avledande från det betydelsefulla stora som tilldrog sig bakom kulissen.

Redan på tidigt stadium av den stora utredningen rörande Kreugerkoncernen kunde pressen ropa ut till världen, att Ivar Kreuger var "världshistoriens störste bedragare", som gjort sig skyldig till falsk bokföring och brott av skilda slag. Självfallet måste man på det skarpaste fördöma de metoder Kreuger använde sig av, men de vilka sedan årtionden av all kraft arbetat på folkens andliga förvillande och materiella utarmning, som satt korruptionen av regeringar och parlament i system, strävat efter samhällenas omstörtning i blod — de äro icke lämpade att här tala och döma i den offentliga moralens namn.

Kreugers stolta plan.

I besittning av en sällspord genialitet byggde Kreuger upp storslagna planer, sådana som eljest bruka få stanna på papperet. Han drömde om att skapa en världsmakt, som skulle spela en utslagsgivande roll i fredsbetryggande och kulturskapande anda — alltså i rak motsats till den Edouard Rothschild V i Banque de France, den judiska världsmaktens överhuvud, främst förträdde. Må vara att Kreuger kanske främst strävade till personlig makt, så var hans yttersta syfte att kunna utöva denna i en positiv utvecklings tjänst. Härom kunna de vittna, som personligen stodo honom nära. Vägen till maktpositionen var kreditförmedling till staterna i kombination med tillerkännande av monopolrättigheter åt den svenska tändsticksskoncernen.

För framgången av sina planer såg sig Kreuger hänvisad att acceptera finansens egen praktiserade moral, vilken är likalydande med jesuiternas "ändamålet helgar medlen". Att i en tid, då alla regeringar och parlament äro fångna i korruption, söka vinna statsmonopol utan att använda sig av det enda gängse politiska övertygelsemedlet *guldet*, var uteslutet. Kreuger tillägnade sig också konkurrenternas moraliska uppfattning, men han saknade deras traditionsbetonade träning och företog manipulationerna på ett oskickligt sätt, som en dag satte honom själv i fällan. Härtill kommo oberäkneliga, vidriga omständigheter, som överfrestade hans psyke och gjorde fallet ofrånkomligt.

Kreuger en fara för Juda.

Kreugers planer kröntes tidigt med en storartad framgång, som gjorde honom övermodig. Han nöjde sig ej med en utveckling i måttfullt tempo utan föll för frestelsen att genom manipulationer utanför den vedertagna rättens råmärken söka påskynda fullbordandet av sitt verk. Genom de tidigare "förgyllandena" av bokslutten förskaffade han sig tillfälligt ökade möjligheter till kapitaltillgång, men samtidigt ryckte han undan den bärande grunden för sitt företag och dömde sig själv. I likhet med dem som i dag inneha maktpositioner i samhällena genom lögnaktighet och omoraliska handlingar.

Den judiska storfinansen varsnade tidigt en fara i Kreuger, vilken kunde komma att korsa dess egna imperialistiska planer. Judemaktens 1929 igångsatta guldstrid mot den bestående världsordningen kom i viss grad att få karaktären av en kamp mot Kreuger. Redan våren 1929 hade denne klart för sig, att den framdrivna enorma aktie- och varuspekulationen i Amerika måste leda till en första rangens kris. Sommaren 1931 inträffade det katastrofartade sammanbrottet av bank- och valutaorganisationen i Tyskland som en följd av Rothschilds nya guldpolitik, vilken åsyftade ingenting mindre än att bringa alla stater och folkhushållningar under Banque de Frances spira. Den svårartade kris, som följde den amerikanska högkonjunkturen, utövade sin betydelsefulla inverkan på den händelseutveckling, som bragte Kreuger på fall.

Rothschild—Sovjets kamp.

En jättelik baissespekulation igångsattes på världsbörserna under ledning av finansjudarna i Paris och Moskva. Genom falska rykten framskapades panik kring koncernens papper. Rothschild och hans agenter inhöstade enorma vinster på baisse i Kreugerpapper. Medan man nedbringade dessas noterade värde till en bråkdel av deras reela och således fördärvade balansen mellan koncernens tillgångar och skulder, spärrades krediten alltmer, och Kreuger såg sig nu ingen annan utväg än att fortsätta på manipulationernas en gång inslagna stråt för att kunna hindra koncernens sammanbrott.

Mot Rothschilds anstormning, i vilken Stockholms Enskilda bank skall ha tagit aktiv del, var Kreuger ur stånd att skydda sig. Han försökte visserligen genom stödköp hejda fiendernas hänsynslösa baissemanövrar, ehuru fruktlöst. Slutligen genomdrev Rothschild i samarbete med de tyska finansjudarna, att tyska regeringen under föregivande av finansiell oförmåga vägrade erkänna 500-miljonerslånet, varigenom Kreuger tvangs anskaffa hälften av kontantbeloppet. Det var här Skandinaviska banken och Sveriges riksbank trädde emellan. Kreuger reste nu till Newyork för att söka anskaffa beloppet, som riksbanken försträckt honom.

Finansmännen i Newyork hade emellertid varskotts rörande hans oegentligheter — Judas stora trumf vid avgörandet. Överallt var det stopp. I U. S. A. fordrades förutom brytande av avtalet mellan L. M. Ericson och International Telephon och Telegraph omedelbar betalning av ett skadestånd på 10 milj. dollars för förluster som vållats bolaget. Under bevak-

(Forts. å sid. 7.)

N. K. SACHS' härnadståg mot Sveriges köpmän.

Nya Epa-filialer.

Generalkonsul Josef Sachs i "Nordiska" Kompaniet är en israelit som älskar striden. Hans lättvunna framgångar hos huvudstadens "kungliga societet" ingav honom modet att nu på allvar taga striden mot hela den svenska köpmanskåren, vilken ju enligt mosaisk uppfattning saknar existensberättigande. Men herr Sachs torde få se vem han utmanat haver. De svenska köpmännen utgöra en långt solidare myndighet än han i sin österländska tro föreställt sig.

I N. K:s årsberättelse hoverade sig generalkonsuln över firmans framgångar på Epa-fältet. På svenskt köpmanshåll log man åt skönmålningarna. Man visste där, att återverkningarna av hans utmaningar mot kåren redan positivt börjat ge sig tillkänna. Inte tror väl herr Sachs att svenska köpmän numera skulle ha någon lust att exempelvis begytta sig av N. K:s "butiksinredningar för köpmän"! Åhnej, han torde nog efter detta få inskränka sig till att söka stöd för sin firma på andra håll, såsom hos Stockholms Enskilda, Bonnierpressen och våra ännu så länge liberala myndigheter. I sinom tid lära väl dock även dessa få erfara, att Sveriges köpmanskår ej är någon quantité négligeable.

Herr Sachs' sista nyhet — med vilken väl räknats i N. K:s senaste blommerade årsberättelse — är upprättandet av en ny Epa-filial i Stockholm, Drottninggatan 53, att öppnas inom närmaste tiden, samt vidare en filial i Halmstad. Vidare lär han umgås med planer på en Epa-filial jämväl å Kungsholmen, S:t Eriksgatan. — Vilket ju allt tyder på, att han bevarat sitt gamla stridshumör från den tid svensken Lundberg var med som huvudintressant i företaget. Ja, hur går det icke för de svenskar som ingå kompanjonskap med "egendomsfolket"!

Olika pristaxor.

De merkantila metoder herr Sachs betjänar sig av i sin strävan att komma den svenska handeln till livs ha redan förut i denna tidning belysts. Vi vilja komplettera våra tidigare meddelanden genom att påvisa hans tillämpade olika pristaxor vid leverans till å ena sidan Epa-filialerna och å den andra åtskilda svenska köpmän.

Vid i slutet av 1931 företagna provinköp visade det sig, att Turitz & C:o A.-B. i Göteborg—N. K.—Sachs' inköpscentral och Epas moderbolag — till detaljhandlarna sålde varor, som betingade ett pris väsentligt överstigande priset för s a m m a varor i Epabasarerna. Den enskilde köpmannen fick alltså till Turitz & C:o A.-B. betala mera för varorna än dessa kostade i Epa-butiken, där försäljningen sker till konsumenterna. Det ligger i sakens natur, att köpmännen på detta sätt försättas i en ohållbar situation. Så här ställde sig prisdifferenserna:

	i Epa-basarerna:	till detalj-köpmännen:
Pumpslangar	25 öre	28 öre
Sågblad .. per par	26 „	30 „
S. k. kattögon att användas till cyklar	25 „	35 „
Pennknivar	1 kr.	1:45 kr.

Mot bakgrunden av dylika praktiserade olika pristaxor bör den köpande allmänheten ej förvåna sig för mycket över att Epa-basarerna i en del fall kunnat bjuda förmånligare försäljningsvillkor än de svenska köpmännen. När varorna levereras till de senare till avsevärt lägre pris än Epa-basarerna med vinst kunna utförsälja dem, äro ju de svenska köpmännen ställda utanför all möjlighet till konkurrens. För dem bör det förövrigt vara en angelägen sak att på alla områden i möjligaste mån underlåta varje affärsförbindelse med judiska leverantörer. Allmänheten må besinna vad det betyder att förhjälpa de med slika metoder arbetande israelitiska köpmännen till seger över de svenska. När de senare väl utslagits ur konkurrensen, ha vi den judiska monopolismen med dess höga priser och sekunda kvaliteter inom hela köpenskapen. Och ej nog härmed! Vi ha på köpet också d e n j u d i s k a b o l s j e v i s m e n, d. v. s. den fullständiga folkförslavningen under Juda.

Epa-leverantörer.

Inom svensksinnade kretsar har man anledning noga observera de firmor, som låna sin medverkan till främlingarnas planer mot svenskt nörings- och samfundsliv genom att favorisera den illojala judiska konkurrensen. Bland nordiska firmor, som ställt sig till fiendens förfogande, må följande här nämnas:

Bröderna Engblom & C:o Borstfabrik, Kristinehamn.

(Forts. å sid. 7.)

VACKLANDE GRUND

Historien utgör en lång serie vittnesbörd över förgängligheten i mänskliga verk, som ej bygga på solid, moralisk grund. Snillet har byggt storverk inom vetenskap och kultur; världsåskådningar, statsbildningar och företagareorganisationer av imponerande gestalt ha växt fram. Men där verken ej skett i moralisk anda, ha de förr eller senare gått i spillror. De ha ej kunnat motstå tidens stormar, ha raserats och försvunnit. Men där de utförts i gudsandens hägn, ha de bestått tiderna igenom. En Kristi, en Gustav II Adolfs livsverk ha intet förlorat i aktuell betydelse, trots århundradenas kretsgång.

För ej länge sedan stod en praktiskt taget enig nation i beundran för en landsmans storslagna verk. Men detta höll ej ens för den tid hans liv varade. Och varför? Han hade förbisett det viktigaste i det hela, åsidosatt den andliga sidan av sitt verk. Otaliga andra mänskliga storverk, för vilka massan i dag faller i beundran, äro likaså dömda till förgängelse. För många står ännu den judiska makten, den största materiella maktposition världen skådat, som en bergfast skapelse, som inga tiders stormar förmå rubba. Men även den är underkastad samma öde som alla andra utan Gud uppbyggda människoverk. Ja, Juda har redan passerat höjdpunkten av sin makt. I medvetandet härom spänner det nu sina krafter till det yttersta för att genom revolution och kaos söka tvinga världen till underkastelse.

Det anstår illa ett folk, som låtit sig ledas ut i gudlöshet, att slå sig för sitt bröst under högljutt fördömande av en landsman, som i likhet med många andra försummade den andliga sidan av sitt liv. Vi sågo där, att snillet var ej nog. Vad hans tragiska öde borde utlösa hos alla svenskar är en självransakan. Den gudlösa miljö, vari vi leva och som vi utan motstånd finna oss tillrätta i, gör oss alla medskyldiga i den upplösning, som i dag utbreder sig i samhället. Alla de, som under olika former stjäla, bedraga och förvilla sin nästa på ett så fint sätt att de ej nås av lagens straffande arm, äro icke ett grand bättre än de, som på grund av sina handlingar träffas av samhällets straff. De böra akta sig för att alltför ivrigt spela moralens väktare.

En hel serie djupt tragiska händelser ha under loppet av några månader skakat vårt folk — olika mord, självmord, ja fadermord. Borde icke alla dessa händelser ge oss något att tänka på? Innebära de ej bevis för att det onda, som än här än där uppenbarar sig på ett så ohyggligt sätt, har långt större utbredning ibland oss än vi vilja tro? Nej, må vi i de tecken, som givits, se en varning mot att fortskrida på den gudlöshetens väg vi äro inne på!

GYMN

Tidskrift för nordisk ras- och kulturförnyelse.

Motto: *Hälsa—Karaktär—Skönhet.*

Femtonde häftet nu utkommet.

Ur innehållet: Den nuvarande internationella faran av prof. emeritus *E. Almquist*, Karl XII av major *M. Schürer von Waldheim*, Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning av prof. *E. Baur*, Massans själsliv av pastor *A. Haerberger.*

Konstnärliga och litterära bidrag av J. P. Bouchardon, C. E. Carlberg, Gust. Cederström, Ejnar Eklöf, Ossian Elgström, Erik Gustaf Geijer, Gunnar Henningsson, K. M. Hentzel, Osw. Kuylenstierna, E. Winge m. fl.

GYMN utkommer med ett 48-sid., rikt illustr. häfte i kvartalet. Pren. sker enklast genom att inbetala kr. 4:— å postgiro 4024. Lösnummerpris kr. 1:—. Försäljningsställe i Stockholm: Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59, specialaffär för rasbiologisk, socialhygienisk, gymnisk o. nationalsocialistisk litteratur.

PRESSKONSERTEN

Guldstriden.

En rimlig efterfrågan efter guld, som så småningom stegrats till en fullkomligt sjuklig mani att besitta den gula metallen, har på några år drivit upp dess värde med femtio procent, skriver professor Gustav Cassel i *Svenska Dagbladet* (h.), fortsättande:

Den ständiga och alltjämt fortgående sänkning av den allmänna varuprisnivån, som är den andra sidan av guldets värdestegring, har överallt lamslagit produktion och handel, på det mest oroande sätt ökat arbetslösheten, framdrivit en ultra-protektionism, som kommit varuutbytet länderna emellan att krympa ihop, kanske till hälften av det normala, bragt det internationella guldmyntfotsystemet att störta samman och ruinera en stor del av världens gäldenärer, enskilda såväl som statliga, med påföljd av djupgående rubbningar i det allmänna ekonomiska förtroendet.

I första rummet ansvariga för denna oerhörda katastrof äro naturligtvis de länder, som dragit till sig onödigt mycket guld, särskilt Frankrike och Förenta staterna. Det är emellertid tydligt att en så abnorm stegring av guldvärdet skulle ha kunnat förekommas eller åtminstone begränsas, om den övriga världen villigt givit ifrån sig sitt guld. Ännu i denna stund finns en sådan möjlighet att påverka guldets värde, hindra en fortsatt stegring av detsamma och till och med framtvinga en återgång till det lägre värde, som rådde för några år sedan.

Guld är ju ingen nödvändighetsvara, och när man får abnormt mycket betalt för sitt guld, gör man klokt i att sälja det. Det finns så stora guldförråd i världen att även en ganska måttlig utförsäljning mycket hastigt skulle bringa ned guldets värde. Stora mängder av guld hållas i form av smycken av olika slag eller ligga tesaurerade i skattkammare på urgammalt österländskt vis. Ännu större guldförråd hållas i centralbankernas källare under den vidskepliga föreställningen, att guldet behövs som "underlag" för betalningsmedlen och på någon mystisk väg förmår att ingė dem ett värde, som de icke besitta redan i och med sin knapphet. I Sverige ha vi emellertid efter guldmyntfotens övergivande *förbjudit guldexport!* Det förnuftigaste skulle väl i stället varit att exportera så mycket guld som möjligt för att stärka vår rubbade betalningsbalans. Om man i en nödtid har tillgång på lyxartiklar, som med lätthet och med stor fördel kunna säljas, så borde ett sådant förfarande förtjäna all möjlig uppmuntran.

Hade de länder, som i höstas övergåvo guldmyntfoten, förfarit på detta sätt, skulle resultatet sannolikt blivit en kraftig nedtryckning av guldets värde. Med andra ord, en prisstegring skulle ha inträtt i guldländerna, och pappersländernas valutor hade icke kommit att pressas ned så mycket under den gamla pariteten. Samtidigt hade pappersländerna med en gång befriats ifrån stora belopp av utländska skulder. Skulle en gång förutsättningarna för en internationell guldmyntfot komma att återställas bör varje land lätt kunna förvärva den ganska begränsade guldreserv, som kan vara behövlig som garanti för sedlarnas inlösning i guld.

För närvarande ser det dock ytterst mörkt ut för återställandet av ett internationellt guldmyntfotsystem. Vi komma aldrig dit utan att de länder, som genom sin ensidiga guldanhopning fördärvat det gamla guldmyntfotsystemet, *tvingas* att uppge sina metoder och *tvingas* att gå med på betryggande överenskommelser om ett förnuftigt handhavande av världens guldtillgångar. Pappersländerna ha ett betydande maktmedel i sin hand, om de sälja sitt guld och vägra att återgå till guldmyntfot, förrän de nödvändiga betingelserna uppfyllts.

Professor Cassels maning till enskilda såväl som stater att göra sig av med den gula metallen förtjänar efterföljd. Det framstår nu ganska tydligt, att den svenska statsmaktens beslut att förbjuda guldexport mera varit ägnat att tillmötesgå de utländska guldsamlarnas än svenska folkets intressen. Det saknas anledning att underhålla guldjudarna i Paris och Newyork den metall de så längta efter. Låt dem tvärtom få sitt lystmäte! En dag skola de fått nog därav och tvingas att omlägga sin politik, såvitt de ej önska att förgås på sina guldberg.

En svensk tradition.

Svenska Dagbladet (h.) framhåller i anslutning till den kungliga propositionen till årets riksdag angående Gymnastiska Centralinstitutets omorganisation önskvärdheten av att den svenska tradition Lings skapelse utgör bevaras. Tidningen skriver:

Det är ett faktum, att Lingska gymnastiken gått segrande genom världen allt sedan den blev officiellt erkänd i vårt land. Det har kunnat modifieras och utvecklas; systemets grundprinciper ha likväl behållit ställningen som det bästa som uppfunnits på detta område. Vårt Gymnastiska Centralinstitut besökes varje år av främlingar från långt avlägsna länder, vilka där söka riktlinjer för den gymnastiska utbildningen i sitt eget hemland. Svenska gymnastikdirektörer, utbildade vid erkända svenska anstalter, ha åtnjutit ett mycket stort anseende utomlands.

Vill man bevara den svenska gymnastikens höga ställning och därmed försvara en god svensk tradition, föreligga goda skäl att i anslutning till förra årets riksdagsbeslut och detta års kungliga proposition ge gymnasterna en fyllig, hellre för stor än för liten utbildning. Någon fara för att kunskapen skall missbrukas föreligger icke.

Vi instämma.

Två slag av kapitalism.

Inom de judestyrda "antikapitalistiska" partierna och deras pressalster har man i regel sökt framställa kapitalismen såsom något enhetligt, ovillkorligt ont, som de förtryckta massorna med all sin kraft böra bekämpa. Men efterhand som Israels barn — med massornas hjälp — lyckats överflytta de nationella värdena på sig själva, låter man justera de gamla parollerna till bättre överensstämmelse med det nya sakläget. Sanningen om kapitalismen såsom något på gott eller ont låtsas man icke om.

Aftonbladet (h.) understryker i en ledande artikel, att det finnes två skilda slag av kapitalism, en av uppbyggaretyp, som tjänar varaktiga intressen, och en som profiterar av människornas omdömeslöshet och splittring. Tidningen skriver:

Den positiva kapitalismen är både kvantitativt och kvalitativt långt övervägande. Dess högst reella ekonomiska makt vilar emellertid endast på dess arbetsinsats. Dess ställning är resultat av mänskligt arbete, duglighet och intelligens, och dess koncentrerade ledning i kompetenta händer är en förutsättning för att den västerländska kulturen och samhällsordningen överhuvud skola bestå. Den är den kraft som framför andra bär upp Västerlandet av i dag. Den är vallen mot upplösning, anarki och kulturskymning. Den är också det starkaste fredsvärnet.

Denna positiva kapitalism är både nationell och internationell. Den är nationell, därför att den uppbyggts av generationers arbete inom ett visst folkhushåll, därför att den är förbunden med dettas väl och ve, därför att den har ett fädernesland. Den är internationell, därför att den enligt sin natur eftersträvar samverkan mellan folken och ser utöver trånga nationella gränser.

Rovkapitalismen däremot har intet fädernesland och strävar ej mot några uppbyggande mål. Dess intressen äro icke identiska med världens framåtskridande — tvärtom finner den sina mest lysande chanser i tider av upplösning, panik och förfall. Dess inriktning är helt ställd på vinst på kort sikt. Den aktar sig noga för sina rörelser medels bindande i produktiva företag — dess arbetsmetoder äro hausse och baisse, helst baisse, förvärvande av värden till underpris, utsugande av arbetande företag, ockrande på alla icke-produktiva, skadliga verksamheter, utsugande av industriernas likvida tillgångar, räntebördor och abstrakta penningfordringars konsekventa uppdrivande i höjden. Dess livsluft är misstron och paniken.

Den positiva kapitalismen i världen har i dessa dagar lidit ett stort nederlag. En av dess betydelsefullaste byggnader har bragts att vackla under det kombinerade trycket från politisk naivism och trångsynt ekonomisk nationalism å ena sidan och den internationella rovkapitalismens långvariga attacker å den andra sidan. Den värsta faran, åtminstone ur svensk synpunkt ligger dock kanske ännu i framtiden. Det gäller att avvärja den internationella rovkapitalismens försök att rycka till sig kontrollen över ett par av våra betydelsefullaste nationella industrier — verk av svensk teknik, svensk ledning och svensk arbetsinsats — och därefter låta dem förkvävas till främmande kortsiktande profitintressens båtnad. Detta gäller också i andra hand tio- eller hundratusentals svenska arbetares utkomst. Skulle dessa värden nu i panikens tecken avhändas det svenska folkhushållet bleve framtidens dom över detta folkhushålls ledning år 1932 lika hård som välförtjänt.

I stort sett håller karaktäristiken, om man ock beklagligtvis måste konstatera, huru den positiva kapitalismens män alltför ofta låta förleda sig till att anamma de grundsatser, som praktiseras av rovkapitalismen, d. v. s. den judiska utplundringskapitalismen. Skall den positiva kapitalismen överhuvud kunna hävda sin ställning i den titaniska kamp den f. n. har att utkämpa i världen måste den noga taga sig i akt för all besmittelse av den judiska mammonismen.

Gustav Adolfs-festligheterna i Tyskland.

De stundande högtidligheterna kring firandet av 300-årsminnet av Gustav II Adolfs död tilldra sig en utomordentlig uppmärksamhet inom hela den protestantiska världen, i all synnerhet Tyskland, där ju kyrkan i närvarande tid har att kämpa en liknande kamp som under 1600-talet, ehuru under andra former. Tillsammans finnas omkring ett tusental minnesmärken runt om i Tyskland över Gustav II Adolf och hans verk.

Högtidligheterna taga sin början den 5 maj med en officiell gudstjänst på svenska språket i det till svenska församlingen i Nürnberg överlämnade Tetzellkapellet, varvid pastorerna Forell och De Carro komma att officiera.

LITTERATUR.

AKTENSKAPSVALET.

Hugo Toll: *Äktenskapsvalet och släktarvet.* Svea Rikes Bokhandel, Stockholm. Pris kr. 3:—.

Dr. Toll vänder sig främst till ungdomen, till dem, som ännu icke gjort sitt äktenskapsval, och talar till sina läsare på ett enkelt och lättillgängligt sätt. Han börjar med en återblick på antikens folk, på deras storhet och fall, och visar, huru grekers och romares kännetecknande egenskaper och deras därmed förbundna öden äro uttryck för deras varandra så olika rasegenskaper.

Historikerna lära oss detsamma som biologerna. Sålunda säger Grimberg, "att i det gamla Egypten var det den hamitiska rasens uppblandning med det i grund och botten kulturfientliga negerblodet, som var största skulden till att den egyptiska kulturen stannade i sin växt och dog ut."

Mot denna historiska bakgrund visar oss författaren vår egen nordiska ras med dess för en ren och ädel sådan kännetecknande egenskaper. För dessa rasegenskaper ha vi främst vårt avskilda läge och våra goda, geografiska gränser att tacka. Inga folkvandringar ha gått över vårt land, inga invasionshärar av någon betydelse ha blandat blod med landets invånare. Även de i historisk tid hit inflyttade ha ej haft någon större inverkan på rasens renhet, och detta fastän vi städse underlättat invandringar och väl sörjt för invandrarnas bästa. Till skapandet av den nordiska rasen har ock bidragit det lagom hårda klimatet, som städse tvingat invånarna till kamp för sin tillvaro under hårda och härdande former.

Att Sverige hittills så jämförelsevis lyckligt sluppit undan nutidens oro och elände, beror ej direkt på vårt avskilda läge utan på vår ännu i allmänhet relativt goda rasrenhet och homogenitet i stort sett. De gamla sedvänjor och lagar, som åstadkommit detta, böra vi ej betrakta som vidskepelse eller söka reformera. De äro utkristallationer av långa tiders erfarenhet.

Tradition, släkt- och föräldramyndighet stod förr på vakt för släktens och stammens renhet, styrka och ädelrasighet. Man önskade i olika klasser en viss likhet i ursprung, en jämbördighet, som först nutidens falska demokrati började stämpla som fördom och högfärd. Endast bland bönderna i våra mera avskilda landskap fortlever ännu den gamla traditionen, att vid äktenskapen välja endast inom stamfrändernas egen homogena krets. Och dock visar statistiken, att det är ur detta rasrena samhällsskikt, som ledare och kulturbärare främst rekryterats.

I ett slutkapitel sammanfattar författaren de praktiska råd han har att giva. Han säger sig i fråga om äktenskapsvalet

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: *Elof Eriksson.*

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris

Helår .... kr. 4:—

Halvår .... „ 2:—

Kvartal .... „ 1:—

Annonspris: Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

D:r Ehrenpreis och Israels världsplaner

Ett belysade uttalande i Judisk Tidskrift.

Det av zionismens grundare, d:r Theodor Herzl, vid zionistkongressen i Basel 1897 framlagda programmet för den judiska världserövringen, sammanfört i "Zions Vises Protokoll", råkade som bekant komma jämväl inför den icke-judiska världens ögon, där det väckt en för varje år och dag större uppmärksamhet. Ty de planer, som i programmet utstakats, ha visat sig till punkt och pricka motsvaras av verkligheten; av det i "protokollen" förutsagda har tills dato praktiskt taget allt slagit in. Av särskilt intresse för oss svenskar är ett anförande ang. detta kongressbeslut av överrabbinen vid mosaiska församlingen i Stockholm, d:r Marcus Ehrenpreis, inför Judiska Akademiska Klubben, anförandet infört i Judisk Tidskrift. Enligt den nämnda tidskriften yttrade d:r Ehrenpreis bl. a.:

" Vi ha under de senaste tre till fyra årtiondena blivit emanciperade, men ej fullt fria. Man gav oss friheten, men vi hade ej mod att helt taga den. Vi kunna säga, att detta gäller i lika mån om östjudarna som västjudarna. Mången kunde icke smälta den frihet man gav oss och har till den dag som är bevarat något av Gohns rädsla — denna omotiverade ängslan att vara sig själv, att begagna den frihet vi fått.

Jag deltog med Herzl i den första zionistiska kongressen i Basel 1897. Denna kongress är det mest ljusfyllda jag upplevat. Herzl skänkte en oanad glans åt detta första judiska världsmöte. Hans arbete ledde mot ett mål, *som på förhand* var utstakat. Liksom Dentero-Jesaja årtionden före de timade händelserna såg Kyros segerrika makt innan någon annan, så har Herzl tjugu år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar förutsett dem och förberett oss på vad som skulle komma. Han förutsåg Turkiets sönderfallande, han förutsåg att England skulle ta hand om Palästina. Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han tjugu år före världskriget och dessa händelser öppna nya möjligheter för det judiska folket. När han slöt sina ögon, kunde han dö överbevisad om att hans verk skulle fortleva.

I dag, tjugofem år efter hans död, kunna vi överblicka följderna av hans gärning. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palästina och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. 'Denna dag ha vi tagit bort Egyptens skam från Eder'.

Och det allra viktigaste är vad som just nu förverkligas. Nu känna alla: såsom trogna medborgare, var i sitt fosterland, som kärleksfullt leva och lida(!) med de folk i vars mitt vi äro födda, hava vi den självklara rätten — och den självklara plikten — att deltaga i det allmänna arbetet för Israel. Vi ha nu äntligen kommit till klarhet. Det verkar som ett under! Lycklig vår generation, som får vara med om denna betydelsefulla händelse, vars följder i denna stund ej kunna överblickas: hela judendomens förening utöver religiösa och politiska skiljaktigheter. I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad."

*

D:r Ehrenpreis uttalande är värdefullt ej minst genom konstaterandet, att "profeten" Herzl lett utvecklingen i världen mot "ett på förhand utstakat mål". Den judiska profetismen får här sin speciella belysning. Världskriget och allt vad som i samband med detta timade, Versaillesfredens bestämmelse rörande Palästina och de av kriget framskapade omvälvningarna, som "öppnat nya möjligheter för det judiska folket" — allt detta skedde enligt d:r Ehrenpreis uttryckliga förklaring icke av någon slump utan efter noggrant uppgjord plan under zionisternas högsta ledning. Erkännandet är så mycket betydelsefullare som man eljest från israelitiskt håll energiskt brukar bestrida, att judarna haft något med "världskatastrofens" arrangering att göra.

Ingen behöver tvivla rörande innebörden av d:r Ehrenpreis maning till judarna att ej längre rädas för att begagna den frihet de genom de timade "lyckliga" händelserna uppnått utan modigt begagna "sin självklara rätt — och sin självklara plikt — att deltaga i det allmänna arbetet för Israel". Detta innebär en otvetydig uppmaning till alla judar att utan hänsyn aktivt deltaga i den brottsliga, av Zions Vise uppgjorda planen på alla folks och staters omstörtning, sådan den för närvarande fullföljes av den judiska finansautokratien i Paris och Newyork i intim samverkan med komintern i Moskva. Vad mosaiska församlingens stockholmsledare åsyftar med "det allmänna arbetet" för Israel har bl. a. tydligt illustrerats genom hans närmaste underordnades i tjänsten, kantor Sauls ivriga medverkan i det kommunistiska undermineringsarbetet i Sverige. Och denne "själasörjare" begagna sig de svenska myndigheterna av för vårt folks fostran i kristligt religiös anda!

---

ej vilja underskatta "den gamla goda instinkt, som gemenligen går under namnet kärlek, men han vill, att denna känslostämning i det viktiga val, där det också gäller släktets framtid, ej bör vara ensamt avgörande. Förälskelsen, till vars natur det hör att vara snart övergående, bör ej få bliva utslagsgivande i frågor, som kunna gälla långliga tider, generationens väl eller ve. "Var och en måste med egen jämte andras klokhet söka och välja. Instinkten ensam är tyvärr ej att lita på. I allt annat leda vi oss med förnuft, kunskap och erfarenhet. Förnuftet måste vara med i kärleken", säger dr. Toll.

Oswald Kuylenstierna.

Minnen från folkvandringstiden.

Under folkvandringstiden, 400—800 e. Kr., var Uppland den mest betydande bygden i Svea-riket. En mängd bevarade gravfynd vittna om makt och rikedom. Av särskilt intresse äro en del krigsutrustningar samt vapen, delvis belagda med silver och guld, hjälmar med rika figurframställningar, sköldar med praktfulla beslag etc.

Hitlerseger

De val, som den 25 april förrättades i Preussen och övriga tyska delstater, resulterade i en överväldiande frammarsch för Nationalsocialisterna, som nu visat sig vara det till numerären ojämförligt starkaste partiet i Tyskland. I preussiska lantdagen förfoga nationalsocialisterna i framtiden över 162 mandat mot tidigare 9. Socialdemokraterna förlorade 44 mandat och förfoga nu blott över 93 mot tidigare 137. För övriga partier ställa sig mandatsiffrorna sålunda: centrum 67 (förut 71), kommunisterna 57 (48), tysknationella 31 (37), tyska folkpartiet 7 (40), de kristligt sociala 2 (4), statspartiet 2 (22) och näringspartiet 1 (tyskhannoveranerna, lantfolkpartiet och folkrättspartiet tillsammans 19).

De meddelade röstsiffrorna i Preussen voro följande:

Nationalsocialister	8,008,000
Socialdemokrater	4,675,000
Centrum	3,374,000
Kommunister	2,820,000
Tysknationella	1,525,000
Tyska folkpartiet	331,000
Statspartiet	332,000
Kristligt sociala	255,000
Näringspartiet	191,000

I alla läger inom som utom Tyskland erkännes oförbehållsamt Hitlerrörelsens storslagna frammarsch. Att utgången framtvingar en kursförändring i Preussens politik, är höjt över allt tvivel.

Ett hån mot Gustav II Adolf.

Intendenten Wettergren vid Dramatiska teatern har tillkännagivit, att han för Gustav Adolfsjubileet beställt ett drama av en svensk författare. Vem denne är, har man också fått veta: den av judepressen till skyarna populariserade internationalisten, funkis- och maskinmänniskosvärmaren Lubbe Nordström, vilken bland annat gått in för den strävsamma uppgiften att förvandla hela Sveriges jordbruk till ett enda finansbolag och som visat sig vara en av Judas mest tjänstvilliga inom svensk publicitet.

Det förvånar icke det minsta, att valet föll på herr Nordström, mannen vars hela inställning gått stick i stäv mot den anderiktning Gustav II Adolf företrädde. Han skulle naturligtvis belönas för sitt välförhållande samtidigt man skaffade sig garanti för en fullt passande framställning av hjältekonungens dater. Karaktäristiskt är, att herr Nordström ansett sig böra resa till Rivieran för att komma i den rätta stämningen. Han har tydligen fruktat att få för mycket av den äkta svensk-miljön och därför känt behov av en viss kontraststämning för att kunna träffa det "rätta".

Det värdiga firandet av Gustav Adolfsjubileet i Sverige har börjat! Att regin skulle komma att skötas av det härskande Juda kunde man förutse.

Ur Societetsspalten

i en större engelsk tidning saxa vi följande betecknande rader för hur den engelska societeten i likhet med den svenska — med förkärlek frotterar sig på det intimaste med Bödelsstatens ackrediterade undermineringsagenter.

"Efter filmförevisningen" (av en bolsjevikfilm på Sovjetlegationen i London) "utvecklade sig mottagningen till en mycket glad tillställning. Madame Sokolnikoff har säkerligen blivit en av Londons bästa diplomat-värdinnor.

Där fanns mera kaviar än jag någonsin sett på ett och samma ställe förut — och mycket mer champagne (fransk, icke rysk) än ni skulle kunna få på en vanlig kapitalisttillställning...

Jag roades av kontrasten mellan de tre huvudrummen. I det första spelade ett musikkapell under massiva kristallkronor. Det påminte om en tavla av Longhi eller någon annan 1700-tals-venetiansk målare. Det andra i ordningen var typiskt 1800tal med sin anstrykning av solid lyx. Det tredje däremot var rent 1900-tal: väggarna skreko av livliga bolsjevikaffischer.

Framför en av dessa (vars text — sades det mig — betydde: "Fram för ett mångmillionförbund av Leninistungdom") stod lady Evelyn Patrick, försiktigt läppjande på ett glas vodka.

Hon bar en aftontoalett av utterlig, ehuru enkel elegance.

Nära intill henne stod Lionel Britton, skådespelsförfattaren, och Mr. Clough Williams-Ellis, arkitekter iklädda resp. blå jacka och blå skjorta. Där stod även Mrs. G. D. H. Cole, detektivnovellisten.

Sällskapet, liksom också klädedräkten, var på det hela taget, behagligt blandat. Jag såg Miss Ellen Wilkinson samtala med sekreteraren för Whitechapels Kommunistiska Parti och med den gamle duktige toryn, Sir Park Goff.

Professor J. B. S. Haldane bar en oklanderlig vit halsduk, ehuru en pipa stack ut från hans mun i ett ganska aggressivt hörn.

M- Gerald Barry's bröst glittrade av en välordnad rad av ordnar.

Och Sir John Simon* (vars närvaro vid tillfället ifråga ansågs som en betecknande "geste") bar på en verkligt avundsvärd samling ordnar och dekorationer.

Sist av allt såg jag Lord och Lady Astor, samtalande med en medlem av Sovjet-ambassaden.

"Jag träder alltid fram för Ryssland i överhuset numera", sade Lady Astor, som bar ett femdubbelt halsband av underbara pärlor. "Vi äro alla i tacksamhetsskuld till Moskwa, som ni förstår" (besöket tillsammans med Bernhard Shaw!) "Jag hoppas de komma att betala oss bra!"

Lord Astor strök sin mustasch och log.

*

Kommentarer äro överflödiga. Bolsjevismen arbetar skickligt — på det svagaste motståndets väg!

S. N—n.

* Englands "nationelle" utrikesminister juden Simon! Frändskapen förnekar sig icke!

Rothschildbaisse mot Royal Dutch och dollarn.

Jämsides med den väldiga börsattacken mot Kreugerkoncernen är Rothschildfinansens aktivitet för närvarande koncentrerad dels mot Royal Dutch och dess ledare miljardären Henry Deterling, dels mot den amerikanska valutan.

En framträdande roll i den nya börskampanjen har spelats av den med sovjet lierade judiska svindlerskan Hanau, som franska regeringen slutligen sett sig nödsakad åter sätta i fängsligt förvar. Bland annat lyckades hon åstadkomma våldsamma kursfall genom falska rykten om att Deterling försvunnit. Deterling har som svar på kampanjen ställt judinnan under åtal inför fransk domstol.

Rothschilds attack mot dollarn, som bl. a. tagit sig uttryck i spridandet av en mängd falska rykten i parispressen och på franska börsen, har föranlett inskridanden i amerikanska senaten och representanthuset. Man har kommit på spåren en från Paris emanerande plan på att utsätta den amerikanska marknaden för en baisseoperation av hittills osedda dimensioner, vilken skulle få katastrofala verkningar på Amerikas ekonomiska liv. En organiserad baissepool med ett jättekapital på 1 miljard dollars planerade en gigantisk börsmanöver.

Släktforskningsinstitut.

Svenska Orden, vars kanslichef är kaptenen C. A. Wulf, har trätt in för upprättandet av ett släktforskningsinstitut med ändamål att främja svensk släktforskning ej blott på genealogisk utan även rasbiologisk grund. Institutet skall framför allt befordra utredningen av svenska ättartal, samt i andra hand även av till Sverige invandrade släkters genealogier, varigenom det vill verka för en intimare samhörighetskänsla mellan svenskarna inom och utom vårt land.

Epageneralen — en pierrot.

I anslutning till Epa-generalen Josef Sachs' nyligen firade 60-årsdag frestade Ljunglunds Allehanda sina geniknölar en smula för starkt i en hyllningsartikel till ära för "den intressanta och förnäma judeprofilen". Här ett litet utdrag ur den intelligenta betraktelsen:

"Josef Sachs är jude och att ens tillnärmelsevis fånga hans konturer utan att ha hans börd i minnet låter sig knappast göra. Han är en av de intressantaste och på vissa områden en av de mest typiska förnäma judeprofiler man kan finna. Det flyter två huvudådror genom den judiska rasen — en sentimental, sorgsen drömmarådra och en intellektuell, kommersiell, på något sätt kallt impulsiv. Josef Sachs har det intellekt, som utkristalliserats under tusenårigt tänkande, den ekonomiska intuition, som spunnits fram under ett tusenårigt intimt umgänge med penningen. Men ser man på Sachs, som man ser på ett stycke god dramatik — och den synpunkten är motiverad och väl så underhållande — så ser man på scenen en dansande pierrot.

Josef Sachs är ingen typisk svensk, men han är heller ingen typisk jude. Han är befriad från denna skepsis, hans ande är frikostig, aktiv, positiv, optimistisk. Denne soignerade gentleman är det anande ögonblickets man, han behöver inte betänketimmen, inte de tankfulla varven runt kvarteret. Han är aktuell på ett sätt, som gör honom stark — först med varuhuset, först med idéerna så som gamle Benjamin Leja var först med bazarerna. Josef Sachs är romantikern och fantasimänniskan — på hans mentalitets scen, där strålkastarnas kalla och varma ljuskäglor ständigt äro i rörelse, dansar hans temperaments pierrot, godlynt, skrattande, fantastisk, men ändå underligt medvеten om varje steg han tar."

EN ANNONS
I
NATIONEN
TRÄFFAR

landets köpstarka publik!

MOT SOMMARTID

Den döda årstiden har lättat. Kung Bores regemente är upplöst, isarna och snön borta. De sträva vindarna från nordan ha fått vika för milda sunnan. Naturen befinner sig i återuppvaknande. Alla de gamla kära vännerna i skog och mark — sipporna i ängsbacken, lärkan i skyn och de lekande fiskarna i vattendragen bjuda sina glada välkomsthälsningar. Guds sköna natur lever upp på nytt, efter månaders vila. Och människosinnet gläds. Med stärkta krafter och nya förhoppningar se vi fram mot årets ljusa tid.

Endast den som är svensk av ursprunget och känner svenskt förmår helt värdesätta den svenska sommaren. Den oförlikneliga poesin i det svenska sommarlandskapet, dess väna blad- och blomsterprakt, det tempererade klimatet och de härliga ljusa nätterna — allt detta är tillgångar, varmed Söderns yppiga, torra grönska, heta klimat och gråkalla, mörka kvällar ej tåla en jämförelse. Och tack vare vårt mera avlägsna läge i Europas nordkant få vi vara i fred i vår hängivelse och njuta sommaren i relativ ostördhet.

Den ljuva tid, som nu ler emot oss, är kort. Därför må vi väl taga vara därpå. Detta sker icke genom att vi förirra oss ut på färder i länder och världsdelar, som ha långt mindre att bjuda än vårt eget land Ej heller sker det genom att vi onödigt stänga oss inne i staden, i studiekammaren, fabriken eller verkstaden. Nej, ut i Guds fria natur att inandas den tjusning som där möter! Vi behöva ej minst i den tid som är fly tillbaka till Naturen, åter bli oss själva i umgänge med Skapelsens verk.

Utsikt över Stora Lee, Värmland.

Vårt land är rikt som intet annat på skiftande naturformationer och scenerier, vilka först i sommarens tid fullt komma till sin rätt. Glädjande nog förnimmes även här en renässans till bättre förståelse av nationella värden. Storstaden med dess kvalmiga atmosfär väcker till nytt liv den gamla samhörighetskänslan med Naturen. Svensken är på väg att mer än någon annan bli turist i eget land. Med glädje och sång knoga redan skolpojkar och skolflickor kring på vandringar för att lära känna bygd och kultur. Långvandringar sommartid bli allt populärare. Vi ha lärt oss förstå, att Sverige är ett land framför andra värt att se och uppleva.

Vårt turistväsende är även tillrättalagt för de krav det ökade intresset för inhemskt turistliv uppställt. Det svenska hotellväsendet motsvarar berättigade anspråk. Kommunikationerna äro sedan länge goda. Våra järnvägar befinna sig på en hög standard liksom våra ångbåtsleder, och genom busslinjer har samfärdseln kompletterats till resandepublikens fromma. Våra bilvägar äro mönstergilla i betraktande av landets svåra naturförhållanden, och även goda flygrouter stå oss numera till förfogande.

Landets sträckning från söder till nord, från sydligaste Skåne till långt norr om polcirkeln, för med sig olikheter i natur, klimat, näringsliv och folklynne, som sätter en olikartad prägel på dess skilda delar. Skånes bördiga slättland med dess välvårdade gårdar och gamla minnesrika slott, västkustens kala granitklippor och djupa vikar, Södermanlands blånade sjöar, Värmlands och Dalarnas leende natur och Norrland med dess mäktiga älvar och brusande forsar, de snöklädda fjällen och milsvida ödemarkerna — allt detta bildar ett helt, som med sina många detaljer bjuder vandraren och resenären de mest skiftande, högstämda intryck.

Var hälsad, ljuva sommartid!

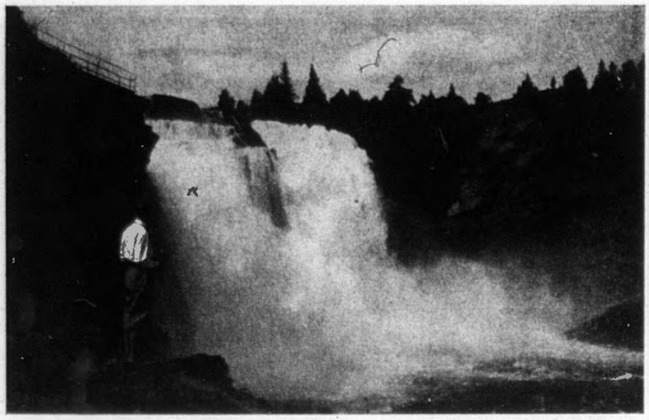

Tännforsens vattenfall, Jämtland.

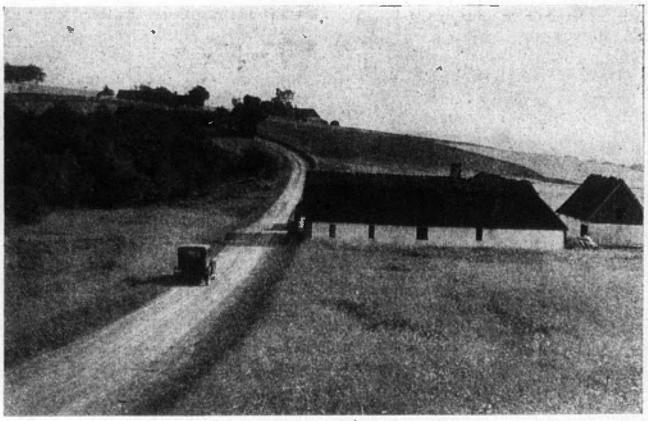

Skånsk slättbygd.

Den internationella faran

Av professor emeritus, med dr. *Ernst Almquist.*

Den svenska kungen och hans mäktiga organisation omtalas redan av Tacitus. På grund av Sveriges läge på andra sidan Östersjön ansåg han oss vara ganska svåra att angripa. I själva verket fingo vi på grund av dessa yttre förhållanden leva jämförelsevis ostörda under hela medeltiden. I alla händelser kunde vi hävda vår självständighet och bevara vår nordiska rätt och vårt fria bondestånd, trots alla försök utifrån att förinta vår egenart. Efter reformationens införande var fosterlandets frihet relativt tryggad ända till våra dagar.

För den självägande bonden är naturligt nog det reala alltid avgörande; han måste inrätta och ordna allt efter egen upplevelse och erfarenhet. Från denna ståndpunkt och till den naturvetenskapliga forskningen är övergången helt naturlig. Efter de stora engelska uppslagen av Harvey och Newton på 1600-talet fortsatte svensk liknande forskning omedelbart, hos oss företrädesvis i biologi och kemi. Vårt sinne för verkligheten gjorde sig även i vetenskapen gällande i vidsträckt mån.

Så kom under förra århundradet den s. k. liberalismen. Den pekade på talrika påtagliga fel i vårt gamla samhälle och fordrade med kraft förbättringar litet varstädes. Viktigt och berättigat var alltid yrkandet på ändring, när verklighet och erfarenhet hade skjutits åt sidan av en härskande lära. Trots de samhällsbevarandes motstånd måste då ändring ske och något nytt införas. I mycket var denna liberalism hälsosam, och den genomförde åtskilligt nödvändigt och i rätt riktning.

Redan på 1880-talet kunde man emellertid i denna liberalism tydligt spåra en oss förut främmande riktning. Det gällde ej mera att bättra och höja det svenska, utan fastmera att införa nya internationella strävanden. Dessa utgöra redan en verklig fara för vår stams bestånd och för den kultur, vi hjälpt till att bygga upp. De internationella bekämpa vår ras och förneka samtidigt dess befintlighet.

Vägar och mål för de internationella strävandena.

Ett av de förnämsta medlen för dessa strävanden är behärskandet av opinionsbildningen i landet. Den som med sin hand styr den allmänna opinionen, han kan leda oss tämligen efter sitt behag. Han sitter inne med makten, så länge det oss omspinnande nätet håller, och tills det med våld rives sönder. Hos oss håller nätet ännu, många svenskar känna sig lyckliga. De slippa besväret att söka taga rätt på alla invecklade förhållanden, och de behöva ej tänka själva. De leva i den lyckliga tron, att allt som förelägges allmänheten är riktigt i huvudsak. Tendentiösa förskjutningar kunna ej sättas i fråga. I England och Tyskland tyckas näten ha gått sönder; åtminstone i det senare landet ha opinionsledarna det ej mera så lätt, de få tillgripa allehanda medel, såsom t. ex. ingripande nödförordningar, för att kunna behålla makten.

På 1880-talet började man både i Uppsala och Lund att förkunna 2-barnssystemets fördelar. Redan under nästa årtionde föll vår nativitet synbart. Detta avtagande följes med nödvändighet av en minskning i antalet personer med högre duglighet. Därigenom avtager i antal uppfinnare och upptäckare, ledarne i industri och köpmanskap samt alla organisatörer. Det är just dessa, som höja vår kultur och möjliggöra så mycket gott arbete. Det är på denna väg som 2-barnssystemet bringar fördärv med

sig. Åt samma håll verkade samtidigt dessutom de oerhört dyra bostäderna i Stockholm och andra städer. Genom kampen för tillvaron skulle den dugligare taga sig bäst fram och den mindervärdiga skjutas åt sidan. Tvärt emot blir f. n. hos oss den mindervärdiga i påfallande grad stödd av samhället. Den dugligare däremot blir, för såvitt han är besvärlig för de härskande krafterna, ofta nog hållen tillbaka. Detta bidrager till att hämna kultur och framåtskridande.

*

Folkrasernas beskaffenhet och deras olika värde på skilda områden få f. n. icke göra sig behörigen gällande. Det naturliga vore väl, att den som duger bäst till ett kulturändamål också bleve använd för detta. Alla raser äro konstant olika varandra. Deras karaktär och arvsenheter förändras icke genom förändrad miljö, men blandning med annan ras kan tillföra nya egenskaper såväl bättre som sämre till den förut rena rasen. Oaktat miljön ej direkt förändrar våra ärftliga karaktärer, kan den likväl åstadkomma ett visst urval. I varje miljö bli nämligen naturligt nog de egenskaper bevarade, som i denna hava särskilt värde: de egenskaper som ej behövas i samma miljö försvinna så småningom, emedan personer med de förra föredragas framför de andra, som bli utan användning. Sådant kunna vi kalla urval. Detta kan därigenom åstadkomma att t. o. m. inom den rena rasen rätt stora ärftliga olikheter finnas. Syskon av samma föräldrar inom samma ras äro varandra, som vi veta, aldrig fullt lika, de tillhöra alltid sin ras, men ha dock rätt olika arv. Vi säga därför, att alla människor äga i viss mån hybrid natur.

Vår ras frambringar i alla sina lager enstaka högre begåvningar på rätt olika områden, men alltid blott enstaka. Dessa kunna vi kalla ledare De äro ej lätta att få tag uti, de få vanligen själva genom egen kraft söka arbeta sig fram, och vårt samhälle har väl i allmänhet även låtit dem komma upp. Nuvarande internationella strömningar vilja omdana folken till kollektivmassor, som skola styras internationellt. Denna omvandling till kollektivmassa låter sig nog utföras. Det lyckas genom att hålla de högre begåvningarna, särskilt alla självständiga personligheter borta från det mera betydelsefulla arbetet. Men onaturlig är denna strävan och i hög grad kulturfientlig.

Vi i vår ras ha behov att se med egna ögon och själva uppleva verkligheten. Detta innebär ett ansvar, det är en dyrbar gåva, därest den begagnas rätt, d. v. s. med trohet och vaksamhet. Gåvan är ej att yvas över, det är nämligen svårt att fullt utnyttja densamma, de flesta av oss göra det ingalunda tillfyllest och äro alltså att klandra därför. Vi fordra likväl att ej beskyllas för högfärd, då vi använda en naturens gåva. Den som så angriper oss, förstår ej det varöver han yttrar sig — eller han går andras ärenden. Vi vilja förvärva erfarenhet över yttre naturen och över livet i alla dess former, vi vilja ha egna upplevelser t. o. m. i religionen. På sistnämnda område är skillnaden mellan ras och ras påfallande. Frihetsbehovet hos oss visade sig tydligt vid reformationen. Luther följdes nästan fullständigt av hela den nordiska rasen, varest den än bodde. Men denna reformation är numera ingalunda tillfyllest för oss. Vi kunna ej som gudomligt uppfatta allt i gamla testamentet och ej heller allt i Pauli utläggningar. Många i vår tid kräva full återgång till vår Frälsares egen förkunnelse. Vi vilja lära i främsta rummet av Frälsarens personlighet och hans egna ord.

Då Paulus grundade kyrkoläran, framhöll han naturligt nog i främsta rummet egen erfarenhet. Han tydde också efter sin egen uppfattning. Detta var ingalunda något fel, det var självfallet och riktigt. Emellertid är den judiska själen bra olika den nordiska och har bra olika religiöst behov. Paulus framträder med en mängd ord och förklaringar, där vi ej numera kunna följa med. Jesus lovar att ta hand om oss för tid och evighet och sålunda frälsa oss; detta är för oss huvudsaken i frälsningen. Den judiska själen behöver förklaringar, blodsutgjutningen på korset betingar frälsningens möjlighet och blir sålunda en tyngdpunkt i hans kristna tro. Vi hålla oss till Jesu egen förkunnelse, vi fordra, att kyrkan framhåller hela Jesu liv och personliga inverkan på lärjungarna och även på oss i vår tid. Under den skolastiska medeltiden kunde de spekulativa formlerna och uttydningarna te sig som en huvudsak. Numera är den egna upplevelsen och erfarenheten på det kristliga området för oss det avgörande.

*

Ifrågavarande internationella organisationer äro ganska många. Socialdemokrati, Kommunism, Sovjet, Jesuitism, Politiskt frimureri, Internationell finans m. fl. I allmänhet är en var av dessa organisationer inom sig solidarisk, de fordra överensstämmelse i tanke och handling. För vissa mål sammansluta sig de olika organisationerna och arbeta gemensamt. Allt detta ger styrka och ökar strävandenas farlighet så mycket mera, som vi svenskar äro allt annat än sammanslutna till en helhet. Hur långt ha nu dessa strävanden nått?

I vissa länder har man redan gjort slut på allt inhemskt kapital eller åtminstone reducerat detta starkt. Då blir landet vid varje behov av lån eller kontanter beroende av utlandet och hänvisat till det internationella kapitalet. Detta står nog berett att "stöda", men icke utan villkor och betingelser samt mot hög ränta. Så länge inhemskt kapital finnes, kan däremot ett land behålla sin frihet i mycket hög grad, det behåller då sin självbestämning på ett helt annat sätt. Hos oss har man ej ännu kommit till sådan ofrihet, men man är genom onödigt slöseri inom kommunerna m. m. på väg därhän. Dessutom prepareras vi genom den läran, att penningar betyda allt och att alla priser äro beroende på tillgång och efterfrågan samt oberoende av den mänskliga viljan!

Särskilt faller det i ögonen, att Sovjetorganisationen här som i andra länder är så starkt omhuldad av pressen och till och med av de styrande. Sovjet tillåter sig åtskilligt, enskilda medlemmar ha väl blivit straffade, men den utländska organisationen, som stått bakom så mycket otillständigt och för Sverige farligt, den får fortsätta ganska ostörd. Sällan blir väl utan tvingade skäl en sovjetmedlem utvisad, andra utlänningar däremot bli utvisade lätt nog och även utan att begriplig orsak föreligger. Pacifismens omhuldande är lika obegriplig. Våra försvarskrafter minskas alltmera och detta utan att vi erhållit säkerhet mot angrepp utifrån samt mot uppror inom landet. Var är här allmänhetens sunda förstånd? En katolsk biskop framhåller just nu det utopiska i att avrusta för gott exempels skull. Grannarna måste först ha god fredsvilja, vi få ej sluta ögat till för hotet utifrån. Pacifisterna framkalla i själva verket krig, deras naivitet och oklokhet gränsar till förbrytelse, säger biskopen.

Vad är att göra?

Det är en mycket svår och allvarlig sak att försöka rätta fel och irrvägar, som omhuldas av de härskande opinionsledarna. Det hjälper ej att ha uppenbar rätt på sin sida. Att framdraga och belysa en maktägandes misstag verkar som elak satir och väcker ont blod. Ju större felet är, dess större ilska och hämndlystnad uppstå. En härskande har emellertid ett probat medel i sådant fall. det är att tiga ihjäl saken. Den metoden ligger nära till hands för opinionsbildaren och den användes naturligtvis i stor utsträckning. Den ger de styrande länge utsikt att ostört få fortsätta. Det är nu som på Frälsarens tid: den som kastar ljus över en ond väg får till lön hat och förföljelse. Under ett sådant maktmissbruk lider f. n. vårt fosterland mycket, både folk och kultur taga skada och kunna gå under. Det första vi nu ha att göra är att väcka vår allmänhet och lämna nödiga upplysningar så att den hotande faran blir allmänt känd. Ledare ha förr ej fattats i Sverige, de kunna också väntas nu — när tiden är fullbordad.

I forna tider förbjödo vi utländska organisationers verksamhet i Sverige, då de medförde faror och olägenheter. Så handlade vi mot jesuiterna, då de strävade efter världsvälde. Nu blir Sovjet onaturligt stödd av vederbörande. Detta måste upphöra! — Då det gäller svenska inre förhållanden, få vi ej heller lita på det som kommer från Genève, varken rörande undervisning, lagstiftning, religion eller forskning. Dessa frågor böra i Sverige behandlas med full förståelse för våra gåvor och våra behov. Tidsandan vill skjuta sakförhållanden, erfarenhet och upplevelser åt sidan och i stället framhålla som huvudsaker formler och hypotetiska förklaringar samt indelningar. För att dessa strävanden skulle lyckas, förutsättes hos oss fullständig dådlöshet både hos statens, vetenskapens och kyrkans målsmän. Dessa strävanden utifrån att fördärva ras och kultur hos oss måste därför misslyckas.

Himlens blå

Jag känner mig din frände himlaborna!
Till ariskt blod, det renaste och äldsta,
till svensk jag vigdes av en vänlig norna.

Mitt folk har till symbol av sina anor
fått himmelsblått i väna barnaögon
och himmelsblått i ärekrönta fanor.

VIKTOR RYDBERG.

Kampen mot Juda i Frankrike

Tidningen "Paris-Centre", skrev nyligen:

"Man kan icke nog ofta återupprepa Disraëlis fruktansvärda och djupa ord: "Världen regeras av ett helt litet antal personer, vilka icke märkas av dem, som icke förmå kasta sina blickar bakom kulisserna." Denne statsman, vilken besatt en så anmärkningsvärd klarsynthet och som behärskade såväl det politiska som det diplomatiska och finansiella området — Stor-Brittaniens beryktade premiärminister — var jude* helt och fullt. Han talade om det som han väl kände till och som han själv blivit i tillfälle att förstå eller få se.

Länge nog har denna dunkla och mäktiga verksamhet förblivit dold för folken. Men den börjar i våra dagar att bli känd. Och äran härav tillkommer M. Francois Coty, som — först av alla — modigt vågat sätta dissektionskniven i denna avskyvärda dolda böld, som hotar att förgifta hela världen.

Vi skola icke ånyo sysselsätta oss med — vi ha redan i gårdagens press-översikt berört saken — det oförskräckta och öppna fälttåg som igångsatts i judefrågan, den mest allvarliga av alla frågor i närvarande tid — av grundaren av tidningen L'Ami du Peuple. Det rör sig i själva verket ej blott om Frankrikes framtid — utan om vars och ens intressen och, kanske snart, om våra egna liv. Det gäller att icke vara pessimistisk, det gäller istället att vara klarsynt och förutseende och att se sakerna i deras rätta ljus samt att de, som så göra, påvisa dessa fakta för andra."

*

I en artikel i tidningen l'Avenir de Touraine" heter det:

"Denna Storfinans". (den judiska) "har ständigt spelat och fortsätter alltjämt att spela ut det tyska hotet. Det är denna finansmakt, som genom sina intriger till slut — år 1914 — fick världskriget att bryta ut."

"Det är den, som införde bolsjevismen i Ryssland i akt och mening att därigenom förskaffa sig ett verktyg för sitt herravälde.

Det är den, som successivt utfört alla Europas tillgångar, först genom inflationen av valutorna, därefter genom inflationen av krediter.

Det är den, som manövrerar Babelsförbistringen i Genève, där den mot oss och våra forna allierade satt Nationernas Förbunds majoritet.

Det är den, som hos oss fört in den skamlösa, dödsbringande partisplittringen och som, genom frimureri och besoldade politiker, leder 'kartellen'.

Denna allsmäktiga storfinans understödjer svindeln. Men Frankrike bör kunna räddas, såvida folket i tid vinner klarhet om faran.

Vad måste då göras, för att undgå det fruktansvärda dödsgreppet?

Först måste man se faran i ögonen, inse hela dess vidd och sammansluta sig i avsikt att avvärja den.."

*

M. Francois Cotys oförtrutna och framgångsrika kamp mot judeinflytandet i Frankrike bedömes på följande sätt av M. Albert Surier (i l'Eveil de la Corse):

"Utan någon överdrift kan man säga, att om M. Francois Coty icke hade grundat sin tidning 'l'Ami du Peuple' och om han icke däri ingjutit sin flammande själ, sin upplysta och skarpsinniga intelligens och sitt mod och om han icke hade upprätthållit tidningen med sina privata medel, så skulle det dödande slaget från den judiska finansens sida träffat Frankrike.

Men det förfelade sin verkan. Två millioner fransmän lyssna varje dag till sanningens hämnande ord i 'l'Ami du Peuple' frånsett de blygsamma hjälptrupper, vilka i likhet med oss kämpa på flyglarna.

M. Francois Coty och hans medarbetare ha återupprättat den franska mentaliteten."

"La verité est en marsche" skulle man vilja utbrista inför dessa bevis på, att även juden Rothschilds Frankrike börjar slita sina bojor!

S. N.

*) Jfr judarna, lorderna Simon och Samuel, den nuvarande "nationella" engelska regeringens resp. ut- och inrikesministrar!

Judendom
och
Kristendom

Ett väckelserop

av J. L.

Ingen svensk man eller kvinna

bör försumma att ta del av denna nyutkomna, i högsta grad märkliga bok, som klärgör motsatsförhållandet mellan judendom och kristendom och visar hur Kristi verk under judiskt inflytande av den moderna teologien och kyrkan förvanskats.

"Judendom och Kristendom", erhålles mot postförskott till pris Kr. 1: 50 plus porto, hos

Svea Rikes Bokhandel,
Karlavägen 59, Stockholm.

Wall Street hotar!

Enligt meddelande från Newyork råder det en oerhörd förbittring inom politiska och affärskretsar över representanthusets lagbeslut om en ny skatt för alla transaktioner å fondbörsen och varubörserna, avsedd att utgå i procent för värdet av alla transaktioner. Bankirer och mäklare ha hållit en rad protestmöten i Wall Street, och firmor såväl som privatpersoner ha sänt hundratals brev och telegram till sina representanter i kongressen, i vilka de förklara att den nya skatten kommer att tvinga dem att nedlägga sina affärer och att Newyork kommer att förlora sin ställning som ledande affärscentrum.

Börsherrarna i Wall Street tillkännage, att de ha för avsikt att förlägga en stor del av omsättningen av amerikanska aktier till börsen i Toronto i Kanada, om den nya lagen träder i kraft. De mest energiska ansträngningar göras nu att få börsskatten struken under finansbillens behandling i senaten, och då regeringen går i spetsen härför, väntar man att Wall Street skall få sin vilja fram.

Tyskland undanber sig långivarnas "hjälp".

Inom vissa internationella finanskretsar anser man sig ännu ej ha fått den tyske "Michel" tillräckligt fast om strupen, att, döma av utspridda rykten, att Tyskland skulle vara berett att uppta ett nytt lån i utlandet. Regeringen i Berlin har emellertid skyndat att dementera och förklarat, att "vill utlandet hjälpa Tyskland, kan det numera göra det endast genom att underlätta den tyska exporten".

REVOLUTIONS-TEKNIK

"Den osynliga manövern."

Svensken bildar sig i allmänhet en mycket skev föreställning om den röda revolutionens art och väsen. Han vill gärna tro, att det erfordras röda miljonarméer för att genomföra den bolsjevikiska omgestaltningen av samhället, och så länge han i judepressen läser om den jämförelsevis blygsamma numerären "Kilbommare" och "Sillénare" vid val och andra tillfällen, känner han sig lugn och tar revolutionshotet med ungefär samma uppsluppna humör som de Bonnierska propagandabladen. Så mycket angelägnare synes det därför vara att påpeka den felbedömning han gör sig skyldig till. Den röda revolten utföres i själva verket av ett litet utvalt fåtal för uppgiften speciellt utbildade. Den stora ryska revolutionen genomfördes således av juden Bronstein—Trotskij med tillhjälp av en elittrupp på omkring tusen man. Den italienske författaren Curzio Malaparte ingår i ett nyligen utkommet arbete närmare på problemet revoltens teknik med speciellt beaktande av den av tredje internationalen praktiserade.

Den som förde den bolsjevikisk-revolutionära planen till förverkligande var, framhåller Malaparte, Bronstein—Trotskij. Kraftmätningen mellan Kerenskij och Lenin hade skapat en indifferent stämning bland arbetarna. Man stödde varken Kerenskij eller Lenin. Man tuggade sina eviga solrosfrön, diskuterade, småplundrade, småmördade och såg tiden an. Det var nu Leo Bronstein—Trotskij trädde fram på scenen.

*

I en stat så redlös som den dåvarande ryska; vilken öppet tillät bolsjevikledarnas hetsagitation, behövdes endast ett djärvt grepp för att ta hem bytet. En liten men handlingskraftig grupp var nog för att erövra staten. Lenins "strategi" gick ut på ett helt litet krig, vars mål var Petrograds erövring. Han räknade med att få kämpa mot 20,000 kadetter och kosacker. Trotskij hävdade, att det var nog med en djärv framstöt. Han bildade en elittrupp på omkring tusen man, bestående av arbetare, soldater och matroser. Då Trotskijs metod nu tillhör III internationalens revolutionära strategi och läres ut både vid leninsiska universitetet i Moskva och i handböcker ävensom tillämpas vid kommunisternas övningar på ljusan dag, oss ovetande och för oss omärkligt, i Berlin såväl som i Paris och London samt naturligtvis även i Sverige, kan det vara av intresse att närmare taga del därav.

Den av Bronstein—Trotskij i egenskap av det revolutionssträvande Världs-Judas representant framförda och förverkligade planen gick ut på att sätta sig i besittning av regeringsbyggnaderna, generalstaben, post-, telefon- och telegrafcentralerna, järnvägsstationerna, kasernerna och stadens tekniska hjärtpunkter. Han övade sin tusenmannatrupp på det sättet, att den i grupper på 3—4 man, civilt klädda, blandade sig i folkvimlet och på respektive orter, fortfarande sida vid sida med den flanerande eller i sitt arbete sysselsatte borgaren, genomgick förelagda övningsuppgifter. Den övade sig på ljusa dagen, utan vapen, utan att uppmärksammas, i upprorets teknik. Den "osynliga manöverns taktik" utgjorde Trotskijs hemlighet vid denna tidpunkt. Han gick grundligt och metodiskt tillväga. De tekniska centralerna studerades noggrant. De underjordiska vatten-, gas-, elektricitets-, telefon- och telegrafledningarna gjordes till föremål för minutiös uppmärksamhet. Staden indelades i sektorer, där de strategiskt viktiga punkterna noggrant fastställdes. Tekniker, ingeniörer och fackarbetare tilldelades olika med sina insikter harmonierande uppgifter. Sålunda ansågos 25 soldater, två matroser och tio järnvägsarbetare samt en telegrafist nog för att sätta sig i besittning av en stor bangård. Tre man avdelades för att besätta ett elektricitetsverk o. s. v. För Trotskij gällde satsen: "För att göra sig till herre över den moderna staten behöver man en stöttrupp och tekniker: grupper av väpnat folk, som ledas av ingeniörer".

Det var denna taktik, som i oktober 1917 användes och vann framgång. De offentliga byggnaderna och vissa av de tekniska centralerna voro skyddade av polis och militär, men mängden böljade ut och in och förde även med sig den "osynliga manöverns" män. I det givna ögonblicket kastade dessa sig i ett med handgranater energiskt genomfört angrepp över försvararna, och dessa överraskades, flydde och dukade under. Anfallet, som i detaljerna leddes av en f. d. tsarofficer Antonow-Owsejenko, började i gryningen den 24 okt. Kl. 6 på e. m. var det lyckligt genomfört. Petrograd var redan genom dessa händelser i Trotskijs och Lenins händer. Kerenskij hade flytt.

*

Ja, så enkelt kan det vara att genomföra den röda revolten — då förutsättningarna äro gynnsamma. En stöttrupp av mekaniker, elektriker, telegrafister, radiotelegrafister under befäl av ingeniörer, som känna till de sårbara punkterna i statskroppen — hokus, pokus och staten har bytt överhet. Att detta är möjligt att genomföra i ett samhälle, som är desorganiserat och där den "allmänna meningen" är indifferent, visar exemplet från bolsjevikrevolutionen 1917. Samma metod användes delvis av spartakisterna i Berlin i december 1918, januari—mars 1919.

Erövringen av staten är, slutar Malaparte, mera en teknisk än en politisk fråga. Om lyckan står den djärve bi och vissa lägen föreligga, kunna kupper ha utsikt till framgång i varje land. Men det finnes möjligheter att möta befarade angrepp, att fånga in dem, att neutralisera dem. Där otvetydiga bevis föreligga för att statens fiender äro i verksamhet finnes intet bättre medel att tillgripa mot dem än just den "osynliga manövern"! Den nutida staten bör uppmärksamma de faror som hota. Den får ej i doktrinärt nit beröva sig möjlighet att på laglig väg skydda sig. Rätt vad det är kan situationen vara så prekär, att den liberala toleransen ej längre hjälper utan tvärtom blir den käpp i maskineriet, som kommer detta att stanna.

"Avrustning i Genève"

Luxiösa bordeller till N. F.-delegaternas förlustelse.

I föregående nummer av Nationen påvisades huru "Wilsons 14 punkter" — den stora krigslisten varmedels centralmakterna i världskriget bragtes till underkastelse — var den amerikanske juden Walter Lippmans uppfinning, enligt vad "Israelitische Wochenblatt für die Schweiz" n:r 23 av den 5/6 1931 upplyst. Här hade vi alltså upprinnelsen till det celebra "folkförbundet" med säte i Genève, som låtit så mycket tala om sig men så litet lyckats uträtta för de höga ideal det utgett sig kämpa för. Den tyska nationalsocialistiska tidningen "Der Stürmer" finner intet överraskande i att "världens största kasperteater" så fullständigt misslyckats i sina förmenta avsikter.

Där sitta de och prata om världsavrustning och världsfred medan kriget rasar i Kina, skriver "Der Stürmer". Var är då arbetet, som folkförbundet hittills utfört? Var är världsavrustningen? Var folkförsoningen? Var finnes rätten och världssamvetet? Vad man tills i dag fick höra från kasperscenen i Genève var kramplåtar och svindel. Ja, hur skulle det kunnat vara annorlunda? Folkförbundets fader är ju ingen annan än alla tiders största hycklare och svindlare: *den evige juden.* Wilson, Clemenceau och Loyd George voro ingalunda dess skapare. I verkligheten var det tre storjudar som på ententefrimureriets befallning bar det till dopet. Den ene av dessa var den amerikanske järnvägskungen och allsmäktige diktatorn över näringslivet Baruch, den andre var Georges Mandel, Clemenceau's sekreterare och ledare för de franska "nationalisterna", och den tredje den engelsk-syrisk-judiske storbankiren och opiumgrosshandlaren Sossoon

Med folkförbundet förverkligades en av världsjudarna sedan länge omfattad plan. "Nationerna skola försvinna", sade 1861 juden Crémieux, och juden Trotskij-Bronstein ser i "Världens Förenta Stater" den idealiska lösningen av det statliga problemet. Bastarder och judar äro även de ivrigaste förfäktarna av den paneuropeiska tanken. Judarna kunna ej heller nog prisa folkförbundet. I Genève vimlar det av hebréer. De vräka sig som pressrepresentanter i salarna, där jämte dem röra sig representanter för skilda exotiska folk, kreoler, mestiser, negrer och mongoler, alla slag av rasblandningar. I denna krets griper förfallet raskt omkring sig.

Icke mindre än 2,000 delegerade installerade sig i Genève för avrustningskonferensen. Så högt gick det dock hittills ej till som under sista konferensen: Jazzkapellen utföra sin kazenjammer, statsmännen dansa, delegerade dansa och stjärnorna dansa. Genève står på huvudet. Champagnekorkarna smälla. Jazz, tango och rumba är trumf. Längtan efter sköna, blonda kvinnor vaknar. Också därför är sörjt. Man har sörjt för de delegerades vid avrustningskonferensen särskilda behov genom inrättande av en stor luxiös bordell. *"8 Uhr-Blatt"* i Nürnberg skrev härom i sitt nummer för 8 febr. 1932 följande, som kan förtjäna att läsas också av våra svenska N. F.-beundrare och avrustningsentusiaster, som visst i allmänhet något misstagit sig på karaktären av "freds- och rättsinstitutet" nere i Genève:

"Avrustningens fröjder.
'Endast för konferensmedlemmar'.

London, 8 febr. En Genèvekorrespondents redogörelse i en Londontidning för ett 'pinsamt och smaklöst faktum' i samband med avrustningskonferensen väcker här stort uppseende. Vad som direkt föranlett avslöjandet var ett meddelande i Genèvetidningen 'Le Travail', vari fastställdes, att med myndigheternas medgivande ett 'koncessionerat glädjehus' upprättats i Genève för den tid avrustningskonferensen varade till nytta och fromma för de delegerade.

Londontidningens korrespondent anmärker, att detta tillkännagivande föreföll honom fullkomligt otroligt. Så mycket större blev hans förvåning, när han, utan att låta dupera

Vår Kamp

Utkommer d. 1 o. 15 i varje månad.
Huvudorgan för Nationalsocialismen i Sverige.

Motto: Varer svenske!

Redaktör: S. Lindholm.

Redaktion och expedition:
Kungspassagen, Göteborg
Rt. 374 62. Postgiro 41349

Prenumerationspris:
Å varje postanstalt samt direkt
Helår Kr. 5: —. Halvår Kr. 2: 75.
Kvartal Kr. 1: 50.
från redaktionen.

Sverige och Kreugerkoncernen.

(Forts. fr. sid. 1.)

ning av finanschefen i Lee Higginsson, mr. Durant, samt privata detektiver tilläts Kreuger resa tillbaka till Europa. I Paris gav man honom någon timme att anskaffa miljonerna, vilka jämte redovisning skulle framläggas vid ett sammanträde på utsatt klockslag. Man beredde honom tillfälle till — självmordet. Ty man önskade ej hans medverkan vid avvecklingen'.

Judepressen går till storms.

En våldsam kampanj igångsattes nu i hela den judiska pressen. Genom en sinnesbedövande trumeld av sanna, halvsanna och lögnaktiga rykten och sensationer framskapades en psykos, under intryck varav allmänheten skrämdes att släppa ifrån sig Kreugerpapperen till vrakpris, vilka uppsamlades av finanshajarna. Stockholm hade i ett nu förvandlats till en samlingsplats för alla slags utländska "intressenter", vilka på ort och ställe önskade "följa händelsernas utveckling", alla mycket tysta och förbehållsamma, enligt vad Svenska Dagbladet vetat berätta.

Dragkampen om bytet.

Då huvudaktioären i striden mot Kreuger från begynnelsen varit Rothschild i Paris, Banque de Frances huvudintressent och den judiska världsfinansens ledare, var det naturligt att han skulle komma att spela en betydande roll också vid "avvecklingen". Ej heller överraskades man av att Stockholms Enskilda Bank, som samarbetar med Banque de France, fick sin särskilda representant i den officiella kommitté, som skulle utreda de Kreugerska affärerna. Tack vare svenska statsmaktens resoluta inskridande lyckades det dock ej Rothschild att förverkliga sin ursprungliga plan att i det allmänna virrvarret låta alltsammans gå i konkurs och ta hem spelet för en spottstyver. Genom statens åtgöranden beträffande Skandinaviska banken och Kreuger & Toll förhindrades en likvidering i panikens tecken och en överflyttning av den del av Sveriges industri, som hade sina förbindelser med nämnda bank, i utländsk ägo. Spekulationen på det värdefulla fastighetsaktiebolaget Huvudstadens lösryckande från Kreuger & Toll gick ävenså om intet. Dagspressen förmådde ej heller i längden vidhålla sin första ståndpunkt att det hela var tämligen värdelöst. Kreugerkoncernens tillgångar, dess fordringar hos olika stater, monopolrättigheter och enorma fastighetskomplexer representera ju i verkligheten värden av enorm omfattning. Den organiserade penningkrisen och depressionen, som reducerat alla värden till abnormt låg nivå, kan ju icke i längden upprätthållas. När Juda tvingas överge deflationsröveriet, komma de Kreugerska företagen att representera en världsekonomisk makt av första ordningen. Det var denna man ville åt!

I dragkampen om Kreugerkoncernens värden särskiljas dels det svenska intresset, företrätt av staten, dels det franska, dels det engelska, dels slutligen det amerikanska. Av de utländska intressenterna satt Frankrike (läs: Rothschild!) med trumf på hand tack vare sina relationer med Wallenberg. Sedan Rothschild måst överge sin ursprungliga plan, är han numera inställd på övertagandet av den del av koncernen, som omfattar Skandinavien och Centraleuropa; Amerika eftersträvar lösryckandet för egen räkning av den del, som innesluter den amerikanska kontinenten; England, som har den del för ögonen som rymmes inom dess koloniala välde, ställer sig tillsvidare avvaktande. Man gör sig emellertid flerstädes den frågan: *Kan det ligga i Amerikas och Englands intresse att den med Sovjet intimt förbundna Rothschildska finansen tillvällar sig väsentliga delar av Kreugerkoncernen?* Det förtjänar nämnas, att våra svenska finansmän i dagarna informerats av sina kolleger i Paris, att Rothschild "på grund av lidna förluster tagit sin hand från Sovjet" — ett rykte som naturligtvis utspritts i syfte att lugna de kretsar, vilka hysa betänkligheter mot en uppgörelse med Paris i anledning av Rothschilds kända engagemang med tredje internationalen.

Det väckte till en början förvåning, att bankdirektör Rydbeck i Skandinaviska banken efter vad som passerat bereddes tillfälle att i Bonniers Veckojournalen klarlägga fenomenet Kreuger. När utredningsmännen sedermera utsågo honom till underhandlare i Paris, bevittnades skådespelet av en måttfull reservation i Bonniers Dagens Nyheter mot valet av person. Man ville tydligen undvika skenet av att judarna voro intresserade i herr Rydbecks Parismission. Snart ingingo också meddelanden från Paris, att "Frankrike" ej längre såg fullt så pessimistiskt på läget som i början och att man där ej var ovillig att "hjälpa". Den ändrade situationen hade framtvingat en ny, mera moderat hållning från Rothschilds sida.

Kreugers verk bör räddas åt Sverige.

Tack vare den svenska statsmaktens snabba och resoluta inskridande lyckades det tillbakavisa första stormattacken mot Kreugerkoncernen från den judiska storfinansen. *Det gäller för Sveriges folk att enigt slå vakt om dessa betydande nationella tillgångar. Ingen enskild bör utan tvingande skäl avyttra innehavda Kreugerpapper. Regering och riksdag böra sätta in hela sin kraft på att hävda det svenska intresset mot det spekulerande internationella rovkapitalet.* Kreugers geniala idé bör ej söndersplittras. Hans felsteg, som drev honom i en förtidig död, få ej föranleda oss att underskatta det reela värdet av hans verk. Vi ha ingen anledning att överge hans stora idé, — det världsomfattande tändsticksmonopolet — därför att judepropagandan så önskar.

———

Kina och kommunismen.

Kinas chefdelegat vid nedrustningskonferensen och urtima essemblén i Genève, dr. W. W. Yen har i ett intervjuuttalande förklarat, att han ej tror på den fara Moskva anses utgöra för det kinesiska östern.

"Fattigdomen är visserligen stor och tryckande i Kina och det borde följaktligen finnas god jordmån för kommunismen", yttrar dr. Y. "Men å andra sidan förstår vårt folk ej de kommunistiska dogmerna. Varje farmare har sin egen lilla jordbit, ett system, som har mycket litet gemensamt med kollektivismens praktiska tillämpning. Dessutom är vårt gamla familjesystem oss ett skydd. En man är i första hand ansvarig gentemot sin familj, i andra hand gentemot sin släkt. Och förresten: kan kommunismen finna näring i ett land, där dess motsättning, kapitalismen, saknas?

Nej, Kina regeras ej av penningen. Främst ställa vi ålderdomen. En person hos oss, han eller hon må intaga vilken anspråkslös ställning som helst, som är äldst i familjen eller huset, vördas högst. Efter ålderdomen skattar man lärdomen mest. Se, vi ha en urgammal kultur. Men rent politiskt är Kina ännu att betrakta som ett barn, behäftat med alla de barnsjukdomar, som heta revolution, sammanbrott, kaos, vilka för de europeiska länderna beteckna övervunna stadier. Men när dessa obligatoriska barnsjukdomar äro över, då hoppas vi kunna skönja den nya dagen, lugnet, arbetsron".

Till NATIONENS vänner!

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

N. K. Sachs' härnadståg . . .

(Forts. fr. sid 1.).

Göteborgs Kem. Tekn Fabrik, Göteborg.

Fabriken Hemmet Göteborg.

Arabia Porslinsfabrik, Helsingfors.

Björkå Glasbruk, Ekhorva.

Axel Forsbergs Choklad- & Konfektfabrik, Göteborg.

Fåglaviks Glasbruks A.-B., Fåglavik.

Hakefjordens Konservfabrik, Klädesholm.

Matsilveraktiebolaget, Sundbyberg.

Medico. Kem. Tekn. Fabrik, Göteborg.

A. E. Mellqvist, Karlstad.

A.-B. Svenska Gardinfabriken, Göteborg.

Örebro Kokkärlsfabrik, Hovsta.

A.-B. Örnberg & Andersson, Göteborg.

Det är den fosterländskt sinnade allmänhetens plikt att i denna strid stödja de svenska köpmännen. Väl ligger det i konsumenternas intresse att prisnivån å varorna hålles nere och att fri konkurrens förefinnes, men å andra sidan tjänar den etablerade judiska konkurrensens "underpriser" i förevarande fall syften, som äro att beteckna såsom i högsta grad ödesdigra för samhället i dess helhet.

Stöd de svenska köpmännen!

sig av halvofficiella dementier, gick lös på spåret och därvid måste övertyga sig om att meddelandet i den schweiziska tidningen var alltför sant. Fallet är så mycket märkligare som enligt Genèves lagar ett dylikt hus på det strängaste är förbjudet och Genève, Calvins stad, har anseende att vara Europas mest nogräknade stad, när det gäller upprätthållande av tukt och goda seder. Man observerade genast Genèvemyndigheternas 'särskilda tillstånd'.

Jag kunde knappast tro historien, skriver den engelska korrespondenten, men gick likväl dit tillsammans med en kollega. Vi funno i en av stadens, förnäma gator ett hus, lydande namnet 'Pension Massot'. Vi frågade efter innehavarinnan, vilken efter vår förklaring att vi tillhörde konferensen genast ändrade uppträdande och öppet medgav karaktären av sitt hus. Detta var i huvudsak ett som flyttats till Genève för den tid flyttats till Genève för den tid konkonferensen varade.

I 'Pension Massot' äro inrymda olika salonger, i vilka kunderna redan på eftermiddagen bli serverade sekt och varvid man får stifta bekantskap med ett halvt dussin flickor, som uppehålla sig i salongerna. I de övre våningarna ligga 'privatrummen'. Vår önskan att få kasta en blick in i 'privatrummen' kunde icke uppfyllas — de voro alla 'upptagna'.

Husets föreståndarinna frågade oss därpå, om vi satte värde på att få bli bekant med en flicka. Då vi bejakade hennes fråga, kunde hon endast föreställa en ung, blond parisiska på 19 år. De andra voro, som sagt, alla 'upptagna'.

Jag uttalade för 'madame' min förvåning över och frågade henne, om detta icke vore en mycket farlig sak, som kunde bli föremål för allvarlig bestraffning. Men 'madame' bara skrattade: 'Jag har ju Genèvemyndigheternas särskilda tillstånd för den tid konferensen varar'.

Var det egentliga ansvaret för denna anordnade speciella 'parisiska avrustning' var att söka, lyckades den engelska korrespondenten icke utforska. Men han har blott alltför rätt, när han talar om en 'oerhörd skandal', som snarast borde bringas ur världen."

*

Nog visste man förut, att det levdes ett glatt liv nere i Fredens och Rättens tempel i Genève, men att arrangörerna för det grandiosa skådespel, som med folkens medel och till deras förlustelse där uppföres, gått ända därhän i sin omtanke om delegaternas välbefinnande, att man för dessas räkning etablerar särskilda bordeller med parisiska skönheter — det var mer än man kunde trott. Ingen må sedan undra på, att intet gott kommer från detta "folkförbund", där de styrande uppenbart sakna varje känsla av ansvar inför de folk, vilkas välfärd de skulle befordra. Man frågar sig: Vore det icke på tiden att Sveriges folk slutade upp med att offra medel på gjädjehusparlamentet i Genève?

———

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Värdefull litteratur:

ALMQUIST, Socialt arbete och biologiens lagar	Kr. 0: 50
ALMQUIST, Om svenska rasens bestånd	„ 0: 25
ALMQUIST, Ur nordiska folkens historia	„ 0: 15
ANDERSSON, Svensk Bondepolitik	„ 0: 25
BAUR, Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning	„ 0: 50
BREIDABLICK, (nordiskt kulturliv) lösn:r	„ 0: 25
CARLBERG m. fl., Gymniska sånger. En programskrift (illustr.)	„ 3: —
CARLQVIST, Sterilisationsfrågan	„ 0: 25
ESSEN-MÖLLER, Sterilisationsfrågan	„ 0: 40
FLOYD, Åtalet mot Wall Street. En satir	„ 4: 50
FRITSCH, Den statsfientliga judiska läran	„ 0: 25
GORGOLINI, den italienska fascismen	„ 1: 50
GRANSKARE, Allmänna Sparbanken. Blick bakom kulisserna	„ 1: —
GÜNTHER, Europas raser (rikt illustrerad)	„ 6: —
HENTZEL, Den svenska konstens förfall	„ 0: 15
HENTZEL, Depression och fåfänga	„ 0: 15
HENTZEL, Sanningen och den politiska syndabocken	„ 0: 15
J. L., Judendom och kristendom. Ett väckelserop	„ 1: 50
KREBS m. fl., Världsfronten	„ 2: —
LUND, Ungdomsbrottslighet och vanart i Sverige	„ 2: 75
LUNDBORG, Svensk Raskunskap. Andra uppl. (rikt illustrerad)	„ 5: —
LUNDBORG, Rasbiologi och rashygien	„ 4: 70
LUNDBORG, Rasfrågor i modern belysning	„ 3: —
LUNDBORG, Degenerationsfaran	„ 0: 65
LUNDBORG, En svensk bondesläkts historia	„ 1: —
NICKL, Et svar til Remarque	„ 2: 50
NILUS, De sionistiska protokollen	„ 3: —
P:SON NILSSON, Rasblandningarnas omfång och betydelse i det romerska kejsarriket	„ 0: 70
RABENIUS, Mörka gestalter och ljusa	„ 6: —
RYDGREN, Bergtagna	„ 3: —
SAXLUND, Jøder og Gojim	„ 4: —
SOKOLOW, Skall Galiléern segra?	„ 0: 80
STEINSVIK, S:t Peters Himmelnökler	„ 7: 50
STODDARD, Kampen mod Kulturen	„ 6: 75
SYLTEN, Hvem er hvem i jødeverden?	„ 2: —
TOLL, Äktenskapsvalet och släktarvet	„ 3: —
TOLL, Hälsovårdens principer	„ 3: —
VAABEN, Hagekorset over Tyskland (rikt ill.)	„ 5: 50
ÖHMAN, Naturvetenskapens och religionens enhet	„ 1: 50
G Y M N (språkrör för Gymniska förbundet) lösn:r ..	„ 1: —
S V E A R I K E (ungdomstidning) lösn:r	„ 0: 20
N A T I O N E N (kultur o. politik) lösn:r	„ 0: 25
V Å R K A M P (huvudorgan för nationalsocialismen i Sverige) lösn:r	„ 0: 25

Ständigt i lager hos

Svea Rikes Bokhandel

Karlavägen 59, Stockholm.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE

SÖNDAGEN DEN 1 MAJ 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Världsrevolutionär — Finansgeni.

Svenskarna äro ett folk, fallet för drift, torde i dag vara uppfattningen om oss i det mosaiska lägret. Vår enfald har visat sig så stor, att man där ej ens behöver neka sig ens de mest uppsluppna skämt.

Att "folkrepresentanterna" över lag stå väl med Finansens Herrar, mot vilka de så frejdigt kämpa för folkets heliga sak, är ju numera ingen hemlighet. Men det kunde tyckas, att de under råd-

ande tryckta tider kunde åtnöjas med att honoreras från en part, d. v. s. den som har bäst råd att betala. Dock ingalunda! I Upsala hålles styvt på skälig ersättning för "sveda och värk". Säga vad man vill, måste man erkänna att chefen för Sveriges kommunistiska parti, Kalle Kilbom, "Sveriges populäraste Kalle", tar priset i fråga om skicklighet vid finansierandet av modern folklig strävan.

Redan som svensk riksdagsman har Kilbom en vacker slant av bovsamhället som han svurit att förgöra i eld och blod. Under en följd av år mottog han dessutom aktningsvärda belopp från Moskva för revolutionen i Sverige. När han slutligen tvekade inför avgörandet, drogs visserligen underhållet från öster in och överflyttades på kampgladare gossar. Men Kalle hade flera resurser än så. Det fanns vänner på närmare håll. Med sin utvecklade näsa hade han tidigt vetat att värdesätta den ädle arbetarevännen Olof Aschberg. Hur sågo vi honom ej på den celebre proletärbankirens femtioårsdag i "Folkets Dagblad" entusiastiskt sjunga jubilarens lov. Aschberg var det "stora lysande undantaget" från kapitalisternas sorgliga regel, vars uppoffrande intresse för arbetarna ej minst visat sig i en mängd värdefulla ekonomiska handtag till Kilbom. Så hade han ju också förtjänat vackra slantar inte bara på sovjet utan även på den luckrativa Allmänna Sparbanken!

Sina talanger som politisk ekonom har Kilbom sedermera ytterligare demonstrerat genom avvinnandet av ett lån å 200,000 kr. från Ivar Kreuger — vilket aldrig skulle återbetalas! Det har framkommit, att "lånet" beviljats efter personlig påstötning från Kilbom och ett personligt samtal herrarna emellan. Världen förvånades över att Kalle Kilbom lyckats erövra också Kreuger. Ett nytt bevis för hans genialitet i ekonomiska ting! Gissningar ha gjorts, vi vilja dock hoppas utan grund. Det har undrats mycket över vart Kreugers försvunna miljoner tagit vägen, liksom man tidigare undrade över Gustav Svenssons. Man har bland annat kommit underfund med, att hans oegentligheter länge varit kända av diverse ljusskygga in- och utländska individer, som förstått begagna sig av "hemligheterna" i utpressningssyfte. En i spelet så välinitierad person som Aschberg har möjligen icke varit okunnig häri och kunnat ge vännerna i "hemlandet" små tips. Men naturligtvis är det alldeles otänkbart, att en så högt stående idealist som "Sveriges populäraste Kalle" skulle velat missbruka ett eventuellt förtroende.

Kilbom tyckes i alla fall till slut ha kommit underfund med, att det förutom Aschberg fanns ännu ett "lysande undantag" från kapitalisternas sorgliga krets i denna värld. Varför. han, som sagt, en dag ställde sina steg till Kreugers bostad på Villagatan. Och han lyckades vinna vad ingen skulle trott honom i stånd till — ett stort finansiellt stöd av själva den finansman som, mer än någon annan ansågs utgöra ett besvärligt streck i räkningen för tredje internationalens män — och därför måste störtas, måste bort! Själv tyckes han ej fullt ha insett den höga valören av sin bragd att kunna erövra "Sovjets farligaste fiende". Ty han rasar nu ursinnigt i F. D. P. mot förrädaren Per Albin och fordrar korten på bordet även beträffande andra partiers, främst sossarnas, förbindelser med Kreuger, vilka skola ha varit ej mindre sensationella. Med hänsyn till socialdemokraternas inflytande på utredningskommissionen finnes dock, menar Kilbom, olyckligtvis inga utsikter för att något för dem oangenämt på den vägen skall komma inför offentligheten.

Men det stannar ej vid detta! Inom politiska kretsar är det alltjämt känt, att Kilbom står på bästa fot jämväl med den Bonnier—Wallenbergska finansgruppen. För Världsrevolutionen måste det ju vara av största värde att kunna disponera över en kraft med sådana eminenta talanger på det politisk-finansiella gebitet.

*

Stockholms "kultursocietet".

Enligt Bonniers D. N. kommer ledningen av den sovjetryska handelsdelegationen i Stockholm inom kort att övertagas av förutvarande Pragrepresentanten Alexander Arosjev — uppenbart israelit — vilken nyligen ingått äktenskap med den "kände" judiske köpmannen Freunds dotter. Det blir alltså snart en extra förnäm tillökning i den Bonnierska "kultursocieteten" i Stockholm!

*

Proletärbankiren donerar!

Folkets s. k. hus i Stockholm har i dagarna lyckliggjorts med en donation — "en mäktig tavla" — av den ädle proletärbankiren Olof Aschberg, numera bosatt i Paris och miljonär åtskilliga tiotal gånger efter sina många lyckade affärer, först med Sovjet, därefter med Allmänna Sparbanken, med ryska helgonbilder och slutligen Kreugerpapper i baisse. Sossen är naturligtvis överlycklig över gåvan, som skall upphängas i Folkets hus och som utgör "en allegorisk framställning — med satirisk udd — av världen och människorna i kapitalismens och militarismens tidsålder".

Det kunde tyckas som herr Aschberg med en viss rätt vore satirisk mot herrarna i Folkets hus — men dessa bara buga och tacka! Såsom alltid när Israels barn låta manna regna över deras huvuden.

"Det världsbehärskande Albion."

Ur engelsk källa återge vi nedanstående karaktäristiska bild, illustrerande det nutida brittanniska härskarväldet. "Britannia rules the waves — Yeth, but we rule Britannia"; vilket översatt på svenska lyder: "England behärskar haven — javäl, men vi (judarna) behärskar England".

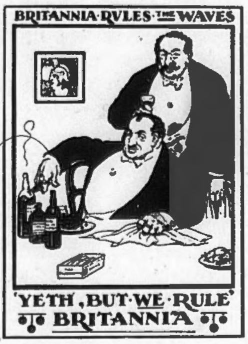

Det är inte bara Tyskland som har en judefråga — alla civiliserade folk och stater har en dylik att brottas med. Inte minst England, som hittills skrutit med att ha lyckats fullständigt assimilera det judiska folkelementet. "Det världshärskande Albion" får emellertid, eftersom tiden lider, allt tydligare bevis för att det tagit fel. Huruvida det skall lyckas undgå ödet att helt omstörtas av det "assimilerade" folket, får framtiden utvisa. Mac Donald har vågat försöket att avvärja en omedelbar katastrof. Rothschildarnas senaste stora attack mot pundet omintetgjordes som bekant genom "nationella samlingsregeringens" bildande och guldmyntfotens upphävande.

*

Isaac — konstprofessor!

Konstakademiens förvaltningsnämnd har kallat de modernistiska konstnärerna Isaac Grünewald och Otto Sköld att från och med instundande höstttermin efterträda professorerna Wilhelm Schmidt och Gösta von Hennigs i figurmålning. Det säger sig själv, att glädjen är stor i den kosmopolitiska pressen, vars förklarade gunstling framför alla andra svenska konstnärer den "store" radikalisten och bildstormaren Isaac sedan årtionden varit.

Isaac har också låtit svenska folket genom tidningsintervjuer veta, hur det känns att vara professor. Han försäkrar, att han "finner det enbart roligt och är mycket glad åt akademiens kallelse", — vilket bör smickra akademien. Undervisningsproblemet har alltid intresserat Isaac kolossalt, och han sätter särskilt värde på att få upprätthålla kontakt med ungdomen. — Så nu blir det väl fart i både ungdomen, akademien och måleriet i detta land!

*

Glatt från Géneve.

Får man tro dagspressen, så går det emellanåt ganska glatt till nere i det folkförbrödrande Genéve. Bondeförbundets ledande organ, ur vilket vi hämta ovanstående unika bild, tror sig till och med veta, att deras härligheter "amiralen" och "den goda husfadern" vid senaste "avrustningsséjouren" såsom ett tecken på sin ärliga vilja efter den charmanta middagen i svensk-delgationens palä tagit sig en glader sväng tillsammans. "Man avrustar åtminstone hrr politiker emellan — mellan skål och vägg', tillägger bladet. En god början!

*

Riksdagsmännen böra ersättas för sveda och verk!

Den kgl. propositionen om sänkning av riksdagsmännens löner har onådigt upptagits av den politiska pressen, som tycker att det finns andra, mer passande områden att spara på — vilket man förstår. "Höger"-organet Uppsala, som anses stå förre bondeförbundsledaren, nuvarande "höger"-representanten Generaldirektör Wohlin nära, håller före, att "det torde finnas högst få människor i detta land som missunna riksdagsmännen deras nuvarande arvoden. Dessa skola väl för övrigt ha något för den politiska sveda och värk de på mångahanda sätt få utstå."

Det citerade bladet kan vara förvissat om, att ingen människa skulle missunna herrar representanter ersättning för den "sveda och värk" de få utstå, om martyrskapet vore till välsignelse för land och folk. Härom råda dock inom vida kretsar delade meningar. Inte minst på den grund, att de i handling mera visat sig företräda de partierna finansierande privata storkapitalistiska intressena än väljarnas.

*

Goethe och judarna.

Den store tysk-nordiske tänkaren och diktaren Johann Wolfgang Goethe, vars 100-årsminne nyligen firats över hela den civiliserade världen, var oaktat sin allmänmänskliga läggning — i likhet med Martin Luther — övertygad judemotståndare. Goethe godkände icke "egendomsfolket" vare sig som internationell företeelse eller som "surdeg" i den nationella staten. Han skrev bl. a.: "O du armer Christe, wie schlimm wird es dir ergehen, wenn der Jude deine Flüglein nach und nach umsponnen haben wird" (O, du stackars kristne, hur illa kommer det ej att gå dig, om juden alltmer och mer får omspinna dina små vingar.)

*

Neger-judar.

I Amerika finnes bland åtskilligt annat egenartat även en religiös sammanslutning av negrer, som yvas över att ha judiskt blod i ådrorna. De tillskriva sig anor från Israels allra första och omfatta med entusiasm den mosaiska religionen, hålla dess ritual samt undervisa sina barn i hebreiska språket. Sammanslutningens ledare, den svarte rabbinen Jacobs vid Moorish Palestine Temple i Newyork går med liv och själ in för sin uppgift och låter världens alla judetidningar publicera fotografier av sin märkliga person — mot bakgrunden av allsköns salomoniska tecken, lysande Davidstärnor m. m.

Mister Jakobs uppträder med stora anspråk — men vem vet, kanske när allt kommer omkring, han verkligen räknar anförvantskap med den negerfamilj, som en gång i tiden deltog i framskapandet av den underbara korsningsras mellan svart och vitt som trott sig korad till härskare över mänskligheten men vars egenartade kvalifikationer hänvisar den till en långt anspråkslösare plats på denna jord.

*

Sovjetparadiset.

Femton banditer, bland vilka märkas Donina Tesentyeva och Anna Martinora (tvenne kvinnor, som ha på sitt samvete åtskilliga mord och rån) hava dömts till döden i Tashkent, Turkestan. Domstolen konstaterade därvid befintligheten av en välorganiserad "brott-trust", vilken under åratal terroriserat ett vidsträckt område i CentralAsien och huvudsakligast ägnat sig åt att hejda och råna godståg. De två kvinnorna voro bland de mest aktiva av mördarna som hörde till bandet och åtskilliga andra kvinnor hade även tagit aktiv del i bandets operationer.

*

Den "heliga" alliansen.

Den i oskuldsfull tro levande kristna världen har så svårt för att fatta tidens världen — att en sammansvärjning redan för länge sedan ingåtts mellan det "utvalda" folket och alla de andras, de "fördömdas" proletära skikt. Och dock är det så! Följande direktiven i gamla testamentet inriktar sig Israel i allt hetare tempo på att utrota de "ogudaktiga" med tillhjälp av dessas egna. I nämnda testamente, som man även lyckats få de "själlösa" kristna att godta och dyrka som religiös väckelsebok, återfinnas ju bland mycket annat också följande satser:

"Du (Juda) skall förtära alla jordens folk och icke i något hänseende skona dem."

"Och om Jahwe, din gud, lämnar dem i din hand och du besegrat dem, så skall du utrota dem. Du får varken bjuda dem några fredsbetingelser eller öva nåd mot dem" (5 Mos. 7,2).

Historien är en ena serie bevis för att "egendomsfolket" sökt ställa sig lagbuden i gamla testamentet till efterrättelse. Deras senaste stora framstöt var den bolsjevikiska revolutionen i Ryssland, som var avsedd att bliva inledningen till en världsomfattande revolt, varmedels Juda i proletariatets namn i ett enda slag skulle förgöra alla folk samt etablera sig själv som världshärskare för tid och evighet. Till en början gick det efter beräkning. Rysslands folk gav sig ovetande. Men på andra håll restes motstånd. Efterhand inträdde ett krigsstillestånd, varunder de bägge fronterna, den "na-

tionella" och Judas "röda" använde all sin kraft på att ytterligare utbygga och stärka sina positioner.

Enligt sovjet-judiska tjekans egna rapporter arkebuserades, d. v. s. mördades, såsom tidigare här omnämnts, enbart under åren 1922 och 1923 i Ryssland ej mindre än 1,758,954 människor, däribland 28 biskopar, 8,600 läkare, 54,850 officerare, 58,500 poliser och gendarmer, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. I ryska monarkistkretsar beräknas de under årens lopp av judetjekan mördade till över 10 milj. människor. I tyska nationella tidningar uppskattas vidare antalet av dem som genom bolsjevismen drivits i döden i Ryssland till ej mindre än 33 miljoner ickejudar. — Det är detta samma system den svenske pressdiktatorn juden Karl Otto Bonnier av all makt söker genomföra också i Sverige!

Juda förbereder nu som bäst iscensättningen av sin nya jätteframstöt för världens revolutionering. Inledningen är avsedd att ske innevarande år i Tyskland, men det förefaller ovisst om den skall lyckas. Hitlers hakkorsskaror rycka fram med en kraft, som synes oemotståndlig. De ha sin front riktad mot den härskande svart-röda regimen, mot Rom-Juda. Den "heliga" alliansen mellan Juda och Proletariatet, sanktionerad av påven och det katolska vatikankonciliet, bereder sig på den stora slutstriden. Skola världsförbrytarna få utsträcka sitt djävulska förstörelseverk, sådant det redan praktiserats i Ryssland, också till Tyskland? frågar en nationalsocialistisk tysk tidning, varur vi hämta ovanstående talande bild.

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (239) ONSDAGEN DEN 1 JUNI 1932 ÅRG 8.

Sveriges näringsliv mot ruin

Vilken roll spelar Riksbanken?

Släpp fram pengarna!

I n:r 4 av Nationen påvisades, hur den ”guldkris” vi för närvarande uppleva icke är någon senare tiders uppfinning utan att ”guldkriser” förekommit redan på den gammaltestamentliga tiden. I första Mosebok finnes utförligt redogjort för ett deflationsröveri, iscensatt av ”egendomsfolket” för 3000 år sedan. Där skildras — till uppbyggelse för Gamla Testamentets läsare! — hur Israels barn i historiens begynnelse förstodo att medels framskapade penningkriser frånröva folken deras ägodelar. Programmet var precis detsamma som av vederbörande denna dag praktiseras. Man drog in guldet till sina källare och berövade marknaden den behövliga penningmängden, således bringande näringsliv och folkhushållning ur deras normala gängor. Följden blev allmän nöd samt ett abnormt nedpressande av alla produktiva företags värden, vilka penningfurstarna passade på att underlägga sig till vrakpris. Och folket förvandlades till slavar under ”det heliga Israel”.

Det är samma utvecklingsprocess dur man för närvarande i Sverige med Riksbankens hjälp är i färd med att genomföra. Den världen omspännande ”guldkrisen” och deflationen bottna i enahanda strävan som den i Gamla Testamentet omtalade krisen att genom penningarnas dragande ur marknaden framskapa ekonomisk misär, varigenom den under Rothschild V lydande internationella judiska storfinansen skall beredas möjlighet övertaga folkens egendom samt förvandla dem överlag till slavar under sig. Vår nuvarande riksbanksledning tyckes sätta en ära i att här spela föregångsroll. Dess ”demokratiska” fraktion med riksbankschefen i spetsen hävdar den underbara satsen, att land och folk bäst gagnas genom en allt mer markerad penningbrist, som omöjliggör näringslivets och folkhushållningens normala funktion.

Medan t. ex. Englands sedelutgivande bank, Bank of England, håller ett diskonto av $2^1/_2$ procent, ståtar Sveriges Riksbank, när detta skrives, med ett diskonto av $4^1/_2$ proc. Man bemödar sig på allt sätt att hålla priserna nere på alla varor och vägrar ge ifrån sig de penningar marknaden oundgängligen behöver eller att sänka räntan.

Denna visserligen ej nya men därför icke mindre egenartade penningpolitik, vilken strider mot allt sunt förnuft, sker under namn av att vilja tillgodose den stora konsumerande allmänhetens intressen och har sitt stöd förutom hos riksbankschefen hos de socialdemokratiska ledamöterna av bankofullmäktige. Den angivna motiveringen är emellertid camouflage. I realiteten syftar ifrågavarande riksbankspolitik icke till att gagna massorna, som tvärtom skadas av att marknaden lider brist på nödiga betalningsmedel och näringslivet hindras i sin normala utveckling, arbetslösheten ökas och de redan så kännbara finansiella svårigheterna för stat och kommun ytterligare spärpas. Nej, verkliga syftet med den ”demokratiska” deflationspolitiken inom vårt penningväsen är att i största möjliga utsträckning bringa den nationella företagsamheten i ekonomiskt obestånd, på det att det judiska finanskapitalet för en ringa penning skall kunna lägga under sig alla de produktiva medel, som ännu befinna sig i svenskars händer. Ty genom att marknaden länsas på betalningsmedel samtidigt med att näringslivets produkter hållas onaturligt nere i pris berövas framför allt de smärre företagen inom industri, handel och hantverk liksom hela jordbruket möjligheten att kunna bestå. Och tiden är inne för bankerna att för finanskapitalets räkning ta hand om alltsammans.

Ja, detta är innebörden av den penningpolitik Sveriges Riksbank sedan åratal under ledning av ”liberala” och ”socialistiska” koryféer bedrivit. Att man bemantlar sin aktion i det internationella utplundringskapitalets tjänst med vackra talesätt om omsorg för ”de små” i samhället, ändrar intet i sak. Förespråkarna för den ”demokratiska” deflationspolitiken äro ej ovetande om konsekvenserna därav. Men de äro i sin verksamhet beroende av den judiska storfinansen, hela det nuvarande partisystemets finansiär, och anse sig förpliktade att följa en väg som de väl veta är till landets och folkets skada. Socialdemokraternas hållning i denna angelägenhet utgör ett nytt talande vittnesbörd om det också på ekonomiens område alltfort bestående intima samarbetet mellan å ena sidan judisk storfinans och å den andra judisk marxism .Men alltid rör man sig med falska motiveringar, till beslöjande av verkligheten inför massorna. Dock, en dag vakna dessa till medvetande om att de varit utsatta för ett gigantiskt bedrägeri.

Det har spekulerats länge nog i svenska folkets godtrogenhet. Tiden bör nu vara inne att utanför den ”fria” dagspressen resa en folkopinion, som kräver ett slut på svindlerierna. En folkomröstning i frågan ”Skall Sveriges Riksbank även i fortsättningen få vara ett redskap i den judiska folkutplundringens tjänst?” skulle säkerligen resultera i ett ganska enhälligt ”Nej!”. Alltså må herrarna vid makten besinna, att det finnes också en annan folkets röst än den som föres till torgs i den ”fria” dagspressen. Ett obönhörligt krav bör resas: *Sveriges Riksbank skall uteslutande vara inställd på att tjäna det svenska folkets intressen och inga obehörigas, som konstitutionen ej känner. Den svenska marknaden måste snarast förses med de för näringslivet och folkhushållningen nödvändiga penningmedlen, räntan väsentligt sänkas och det judiska deflationsröveriet bringas att upphöra.*

Storbankerna och Kreugerkraschen

Hur börsjobbet officiellt gynnades!

Den i det moderna spelet något insatte förstod strax, att det dolde sig andra, mera reela motiv än de föregivna moraliska bakom den enastående hetsjakt som nu i månader bedrivits i dagspressen mot den döde Ivar Kreuger. Juda har ej namn om sig att förspilla krafterna i opraktisk idealism. Förresten ”börjar barmhärtigheten i det egna hemmet”, såsom engelsmannen säger. En ”generaluppsning” i moralens namn hade svårt för att helt bortse från smutsen i egna förstugan. Väl förhåller det sig så, att Ivar Kreuger efter vad som framkommit gjort sig skyldig till handlingar, fullkomligt oförenliga med svensk moralisk uppfattning, vilka på det skarpaste måste fördömas av envar. Nationens ställning till fallet klargjordes i den ledande artikeln i vårt förra nummer, ”Vacklande grund”, vari framhölls att Kreugers tragiska öde innebar en ny erinran om att människoverk som ej byggas i Gudsandens hägn snart äro dömda att förgå. Men när talesmän för intressen, som bragt långt större skam över det svenska folket än någon annan i nyare tid, högröstat framträdde och i moralens namn etablerade en vild jakt på den dödes skugga dag efter dag, månad efter månad — då kunde vi ej annat än reagera. Medvetandet, att människan efter överskridandet av tröskeln till hinsidan ej längre nås av mänskliga domare är även ägnat att stämma till varsamhet i domen.

Kreugerhetsens reela bakgrund.

Redan i våra tidigare artiklar påvisades, hur den judestyrda dagspressens tillvägagångssätt att under månader koncentrera det allmänna intresset kring Ivar Kreugers person och ändlösa, diktade eller icke diktade svindlerier och extravaganser framför allt bottnade i en inom tongivande finanskretsar närd önskan att avvända den offentliga uppmärksamheten från det centrala i frågan: *Kreugerkoncernens aktiva.* Väl får den intensiva hetsen mot den döde till en del ses som en ren hämndeakt för Kreugers visade benägenhet för att vandra egna vägar, de där stundom korsade Si[illegible]s Vises. Av personer, stående utanför koncernen och tillhörande Ivar Kreugers intima krets, har meddelats oss en mängd detaljer rörande hans ståndpunkt till israeliterna. För en av våra sagesmän brukade Ivar Kreuger ofta säga: ”De (judarna) göra allt för att störta min koncern”. Öppet uppträda mot dem vågade han ej, ty därigenom skulle, menade han, motståndet blott ytterligare ökas. Av publiceranden i olika judeorgan omedelbart efter skottet i Paris framgick tydligt, att man i israelitiska kretsar spårade Ivar Kreugers skuga bakom den på sin tid etablerade ”Harzburgerfronten”, vilken avsåg att samla alla tyska nationella krafter till en enhetlig front mot den judisk-marxistiska regimen. Ivar Kreuger skall, enligt vad en av hans förtrogna upplyst oss, ha ansett situationens främsta krav vara att bereda Tyskland möjlighet att undvika finansiellt sammanbrott med vad därav kunde befaras följa, så att de nationella krafterna fingo tid att bereda sig för maktens övertagande. Detta hade varit huvudmotivet för hans senaste stora lån till Tyskland, som av världens finanskretsar så skarpt kritiserats och betecknats som den handling, vilken beseglade hans fall. När vår sagesman under ett förtroligt samtal framhöll att han därmed ju stödde den bestående marxistiska regimen i Tyskland, svarade Ivar Kreuger, att han insåg att saken så kunde tydas men att detta hade underordnad betydelse, då de nationella behövde tid för att kunna bli färdiga för sin uppgift. — Mot bakgrunden av detta och annat kan man delvis förstå det sedan månader i judepressen sjudande hatet mot den döde.

Först som sist får dock hetskampanjen, såsom antytt, betraktas som ett uttryck för de i kraschen spekulerande finansintressenas närda önskan att distrahera allmänhetens uppmärksamhet medels ändlöst tal om mer eller mindre sannfärdiga sensationella rykten och svindlerier samt personliga vansinnigheter av alla slag, ägnat att inge den föreställningen att praktiskt taget allt av värde inom koncernen bortsvindlats. Under tiden skulle koncernens reela tillgångar lätt och behändigt inmanövreras i de judiska skattkamrarna, utan att ”die dummen Schweden” märkte något av proceduren. En tyst överenskommelse slöts mellan tidningar av alla kulörer att endast tala om sensationer och svindlerier och bortskojade värden och ej låtsas om befintligheten av några ak-

(Forts. å sid. 7.)

»Guldanhopningen — krisens orsak».

Professor G u s t a v C a s s e l, som tidigare mest hördes uttala mer och mindre ohållbara doktrinära uppfattningar efter gängse sammanställningar inom ledande storfinansiella kretsar, har i senare tid överraskat världen genom framförandet av sakligt vetenskapliga synpunkter på de aktuella ekonomiska problemen, som tilldragit sig erkännande i olika länder. Särskilt har hans framställning av förhållandena i samband med den rådande världskrisen väckt berättigat uppseende. Till den punkt utvecklingen kommit har professorn uppenbart i den ansvarsställning han intar som vårt lands mest kände nationalekonom ej ansett sig längre kunna underlåta att oberoende av doktrinerna säga sitt ord.

I ett anförande nyligen inför ett större antal av engelska underhusets ledamöter jämte ledande ekonomer klarlade professor C. sin uppfattning om den rådande världskrisen och varnade kraftigt för fortsatt deflation. Krisen har, framhöll han, uppkommit genom vanskötsel av guldet i Frankrike och Amerika, vilka länder kunnat hopa guld tack vare skadestånd och krigsskulder. Dessa måste först och främst helt bringas ur världen.

VÄGEN

Sedd i historiens belysning ter sig mänsklighetens utveckling ej mindre som en kamp för fyllande av andens än den materiella tillvarons behov. Den del av människans väsen, som sammanhör med det Eviga, fordrar i lika grad omvårdnad som den vilken binder henne vid materien, för att hon skall kunna komma till sin bestämmelse. Det upphöjda målet för allt kulturarbete blir därför att bringa dualismen i Skapelsens verk i innerlig harmoni. Den antika kulturen klädde tanken i orden: "en sund själ i en sund kropp".

En historisk återblick visar, hur kulturkampen tiderna igenom präglats av människoandens trängtan mot ljuset, dess strävan att frigöra sig ur förnedringen i materien. Den som vill se snabba resultat på år och dag må besinna, att tiden rör sig med tioårtusenden och att problemen ej äro lösta med insatsen av den generation som nu lever. Men det uppenbarade sig tidigt ett folk, som reste sig mot den skapande Guden, förhävande sig själv till högsta auktoritet på jorden. Detta folk, Judafolket, önskade i strid mot de gudomliga lagarna lägga all världen under sin spira och skydde ej att våldföra sig mot mänsklighetens dyrbaraste arvedel, dess själsliga trängtan. Medels en bestickande, falsk ideologi, lockade det människorna i sitt våld för att förblinda och göra dem till redskap för sin gudlösa, mammonistiska strävan.

I denna andas tecken ha vi nått fram till den tillvaro av ofrid och nöd, vi i dag bevittna och som fjärmat i stället för närmat vår själ från dess drömda ideal. Vi leva till namnet i Frihetens förlovade tid, men i verkligheten är det en tillvaro i disharmoni och tvång. Vi ha skäl att erinra oss de ord, som för tvenne årtusenden sedan riktades till mänskligheten: "endast Sanningen kan göra Eder fria". Här låg lösenordet. Den frihet, vi i dag njuta, är ej den frihet, som bygges i Sanningens anda, utan Lögnens frihet.

Men mänskligheten har äntligen börjat vakna till insikt om sin villfarelse. För mången ter sig uppvaknandet som något ohyggligt och man trevar oroligt efter nya vägar. Man griper då gärna första bästa som bjudes. Det är vår gamla svaghet att vilja anamma utan att tillräckligt pröva. Ofta ses mera till formen än till innehållet. Att befria sig ur ett tvång för att genast ikläda sig ett annat är ej rätta vägen. Så eftersträvansvärd samverkan mellan liktänkande än kan vara, får man ej glömma de faror för Friheten själv organisationer pläga innesluta genom sina inskränkta krav på blind lydnad i tänkesätt.

En av våra största diktare karakteriserade Sverige som "Frihetens stamort på jorden". Det låg mer av sanning i de orden än vi kanske i allmänhet gjort klart för oss. Hos intet folk har den sanna frihetskänslan sedan hedenhös varit så starkt rotad som hos det svenska, hos intet kan heller motviljan mot den falska friheten, som nu råder, kännas starkare än hos oss. Olika historiska gestalter, en Engelbrekt, Sturarna, Vasarna och andra ha visat världen, att ingen träder ostraffat friheten för nära i detta land. Gustav II Adolf, vars stolta verk i år firas över hela den protestantiska världen, gav sitt liv i striden för trosfrihetens heliga sak och lyckades med sin bragd i en kritisk tid rädda Europas folk från andlig träldom.

Ingen ärlig svensk kan undgå att känna, att den frihet han i dag åtnjuter ej är den hans ande ropar efter, utan dess vrångbild, dess motsats. I verkligheten är den ju blott en falsk skylt för det gudlösa Judas frihet att oss andligt och materiellt förtrycka. Men hur komma ur tvångströjan och återvinna vår förlorade frihet. Var går vägen? Den följer traditionens klart utstakade linje och lyder: *En väckelse till den svenska andens pånyttfödelse.* En allt folket omslutande frihetsrörelse, byggande på traditionen och erkännande individernas såväl som nationernas heliga rätt till fri tveckling — det är vad tiden kräver. Envar är här i tillfälle göra sin betydelsefulla insats genom att gå ut bland folket och verka för det fosterländska målet.

PRESSKONSERTEN

Sverige och Kreuger-kraschen.

Den våldsamma hetskampanj, som sedan månader med sådan enastående intensitet bedrivits mot Ivar Kreuger under ledning av dynastierna Bonniers och Wallenbergs resp. husorgan Dagens Nyheter och Nya Dagligt Allehanda, har på sina håll framkallat reaktion. Det kan bli för mycket också av moralisk iver. Man har nog litet varstans en känsla av att den ej uteslutande motiverats av oegennyttig omsorg om land och folk.

I ett uppmärksammat anförande vid femtonde svenska mässan berörde *Kronprinsen* den genom Kreugerkraschen inträdda situationen och varnade mot de överdrifter, som kommit till synes i pressdiskussionen, där man t. o. m. velat göra gällande, att Kreuger skulle varit orsaken till den rådande världskrisen. Kronprinsen yttrade bl. a.:

Det går så lätt att tillmäta en olycka, som är i var mans mun och vars detaljer dag ut och dag in stötas och blötas i den offentliga diskussionen, en betydelse långt utöver de verkliga måtten. De av Kreugerkrisen direkt drabbade tändsticks- och telefonindustrierna sysselsätta dock blott omkring 2 1/2 procent av Sveriges industriarbetare, och av Sveriges nationalinkomst, tillnärmelsvis beräknad till drygt 5 milliarder kr. per år, utgjorde inkomsterna från hela den nu fallna koncernens aktier och obligationer m. m. omkring 43.5 mill. kr. eller omkring 2/3 proc.

Nej, det är helt andra orsaker, som i allt väsentligt framskapa och allt fortfarande framskapa de nuvarande ekonomiska svårigheterna. Enbart prisfallet och den minskade exporten sedan 1929 av våra skogsprodukter orsakade för det svenska näringslivet minskade inkomster av omkring 280 mill. kr. för år 1931. Och liknande siffror kunde man påvisa på andra områden av vårt näringsliv.

Svensk Tidskrift skriver:

De illusioner, som krossats, ha icke enbart gällt Ivar Kreugers personliga insatser och hans företags obegränsade möjligheter. De ha gällt våra ekonomiska möjligheter över huvud taget, välståndsutvecklingen och vårt lyckligt skyddade läge vid sidan av världens stora orosstråk. Vi ha dragit för stora växlar på framtiden, vi ha levat över våra tillgångar, om man tar hänsyn icke blott till högkonjunkturens resurser utan till det svenska folkhushållets normala möjligheter. Den uppgift, som nu förestår när det gäller att anpassa utgifterna efter de starkt reducerade inkomsterna, blir oerhört svår. En grundlig omprövning av våra ekonomiska möjligheter försvåras genom osäkerheten om de viktigaste produktionsgrenarnas utsikter för den närmaste framtiden. Den hårda verklighetens tid som vi nu gå till mötes skall rensa bort mycket sjukt och förskämt i våra dagars svenska samhälle. Det ärliga, solida arbetet måste åter komma till heders. Den hemsökelse, som drabbat oss, måste bli en väckelse till moralisk pånyttfödelse, starkare ansvarskänsla, allvarligare livsföring.

Lunds Dagblad (h.) beklagar "det måttlösa skymfandet av den döde och alltså försvarslöse Ivar Kreuger" och refererar uttalandena från Nationalekonomiska föreningens diskussionsmöte:

Skilda auktoritativa talare begagnade tillfället stryka under den stora betydelse, som Kreugers verk haft för det internationella tillfrisknandet och även i viss mån för svensk företagsamhet. En så vitt omspännande gärning har naturligtvis måst vara både på gott och ont, även för vårt lands vidkommande; men de goda sidorna har man hittills negligerat och endast framhållit de dåliga. Vi ha ingen anledning att glömma bort, att Kreugers verksamhet också i sin mån varit av godo.

Göteborgs Morgonpost (h.) kritiserar "den flathet inför utlandet" som i dessa dagar visas från den svenska pressens sida:

Det börjar emellertid se ut som om vi även i detta fall skulle komma att offa åt vår nationella benägenhet för överdrifter. Den honorabla viljan att rentvå även det, som aldrig kunnat smutsas, har kommit under påverkan av den olyckliga dispositionen hos vårt folk som kan kallas flathet inför utlandet. Det har gått så långt, att vi nu — med undanskjutande av den förnämliga och av allt att döma på vederhäftigt utländskt håll fullt godtagna statsgarantien för prövningens oväld — lämna tillfälle för klipska utländska ögon att få inblickar i en mångfald förhållanden, som ha sitt alldeles särskilda värde för de spekulativa ekonomiska intressen, som utanför vårt lands gränser stå beredda att skapa sig egna fördelar på grund av undersökningarna och deras som det förefaller oinskränkta offentlighet. Det är uppenbart att detta kan vara till skada för legitima svenska intressen.

Stockholm vimlar i dessa dagar av olika slags experter och intressenter från alla delar av världen — man möter dem överallt i hotellens korridorer, på de annars magert befolkade lyxrestaurangerna och bland kvällarnas dancingpublik. Redan dessa tillkallade utredningsmän från när och fjärran måste komma att hårt belasta den budget, som de i fortsättningen livsdugliga företagen inom den berörda koncernen komma att få sig pålagd. Det gäller att söka åt vårt land, dess företagare och arbetarestam rädda och bevara det bästa av de verksamheter, som dock från början tillkommit på grunden av våra stora inhemska tillgångar av ekonomiskt initiativ, teknisk genialitet, yrkesskicklighet och arbete.

I omtalade tillgångar ha vi obestridligen de första inteckningarna. De kunna emellertid lätt föskingras, och medverka vi därtill genom bristande vaksamhet och genom vårt begär att i otrångt mål rehabilitera oss, så stå vi där snart avklädda och förlöjligade som "die dummen Schweden".

Göteborgs Handelstidning (l.) påvisar huru uppenbart ovederhäftiga informationer lämnats utlandspressen rörande Kreugerhändelserna, vilka informationer naturligtvis ombesörjts av samma enskilda judiska upplysningscentraler, som sörjt för hetspropagandan i den svenska pressen. Tidningen skriver:

Det sätt, varpå Kreugerhändelserna presenterats i den utländska pressen, har skadat Sverige mer än nödigt, och det måste beklagas, att icke mera fullständiga upplysningar och vederläggningar lämnats från officiellt svenskt håll, ehuru vi äga en organisation för påverkande av den utländska allmänhetens opinion i utrikesdepartementets pressavdelning och underlydande pressattachéer vid de viktigaste beskickningarna. Den utländska allmänheten har otvivelaktigt av Kreugeraffären bibragts den uppfattningen, att Sverige alldeles ruinerats och får svårt att resa sig igen. I Genèvtidningarna förekommo i början av april meddelanden, att Sveriges direkta förluster på Kreugeraffären uppgå till över en milliard kronor, och det tillades, när kronan åter föll under francsen, att detta icke kunde förvåna med hänsyn till de för ett mindre land ofantliga förlusterna. Denna högst överdrivna beräkning av de svenska förlusterna synes ha gjorts i Berlin, ty det första meddelandet kom i ett telegram från den tyska rikshuvudstaden utan att någon svensk källa angavs. Meddelandet har funnit sin väg till flera länders press, och något auktoritativt och ingående beriktigande har icke synts till.

Ja, det finnes intressen både inom och utom landet som även önska utnyttja händelserna till att direkt skada Sveriges anseende i världen, och dessa intressen äro desamma som de vilka inom ekonomi, kultur och politik på allt sätt bemöda sig att undergräva vår nationella tillvaro, nämligen de judiska.

——

Krig Ryssland—Japan?

Den under trycket av händelseutvecklingen i Japan — där antisemitismens idéer börja utöva ett starkt inflytande i de nationalistiska kretsarna — ytterligare skärpta situationen i Fjärran Östern innebär en allvarlig fara för världsfreden. *Östergötlands Dagblad* (h.) kommenterar tilldragelserna:

Ryssarna äro av allt att döma beredda på alla eventualiteter och vad Japan beträffar synes militärpartiet där önska ett krigiskt uppträdande i Mandsjuriet och ett aggressivt uppträdande mot de ryska intressena. Ett nytt ryskt-japanskt krig hör till de möjligheter med vilka man har att räkna även under den närmaste framtiden — i längden torde en krigisk uppgörelse mellan dessa makter icke kunna undvikas. Starka krafter komma givetvis att söka förhindra utbrottet av en katastrof, som ehuru lokaliserad till Fjärran Östern, skulle återverka över hela världen.

Helt visst räknar Sovjet med möjligheten av ett ryskt-japanskt krig. Men herrarna i Kreml önska så vitt möjligt undvika ett dylikt. Ty de veta, att blir kriget verklighet, är den röda regimens öde med största sannolikhet beseglat samtidigt med de partierna och statsapparaten behärskande judarnas. Armén är nationalistisk och hatar judar och bolsjeviker och den kommer i händelse av krig att göra sig till Rysslands herre. Detta veta Stalin och de andra på partiapparaten och G. P. U. sig stödjande röda påvarna och det är därför de tveka att låta "revolutionskriget" gå av stapeln. Ett japanskt krig mot Ryssland samtidigt med inträdandet av nationell regim i Tyskland kunna tänkas bli början till slutet på det judiska tyranniet över folken.

——

Till NATIONENS vänner!

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

Polisen under judeinflytande.

Den av myndigheterna i senare tid ådagalagda ivern att hänsynslöst skipa rätt mot av Juda minder väl sedda kretsar har väckt ett visst uppseende. En till vårt land tillfälligtvis anländ utlänning utan några som helst illasinnade avsikter blir jagad av polisen som den värsta brottsling, uppenbart utan annan grund än att han i sitt hemland Tyskland gjort sig känd för antisemitiska tänkesätt, medan en judisk storbrottsling som Lunatjarskij — Chaimow på herr Bonniers inbjudan mottages och behandlas som hart när officiell hedersgäst på sina bolsjevikiska propagandaturer till Stockholm. Och när det gäller beivrandet av uppdagade svindlerier förmärkes en märklig benägenhet att blunda för förehavandena på vissa håll, medan man på andra håll så mycket skarpare låter lagens bokstav komma till användning. De på sin tid konstaterade svindlerierna i Sprit- och Tobaksmonopolen undantogos, som man erinre sig, fullständigt från rättsligt beaktande..

Polisen har under de gångna åren varit väl underkunnig angående judarnas planer på det svenska samhällets omstörtning i bolsjevism och blodbads anställande å svenska medborgare. Polisen måste ha suttit inne med tillräckligt material för att kunna skrida till beivrande av dessa planer, men har underlåtit att så göra. Polisen måste vidare ha varit underkunnig om, att huvudpersonen i hela denna djävulska konspiration mot svenska folket är den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, den kulturella förgiftningens ledare i Sverige, men har låtit honom obehindrat fortsätta sin fördärvbringande verksamhet till folkets andliga och materiella förstörelse. Varför har ej polismyndigheten med de underrättelser den legat inne med och som offentligt kommit till synes företagit sig att närmare granska herr Karl Otto Bonniers förehavanden? Är han liksom Juda överhuvud ställd utanför lagen i Sverige?

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

——

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4:—

Halvår .... „ 2:—

Kvartal .... „ 1:—

——

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

——

Provnummer på begäran gratis

Bonnier vädrar morgonluft

Såsom tidigare omnämnts i denna tidning hade Kreugerfinansen under senare år förskaffat sig en del försänkningar i huvudstadens tidningar, varigenom bokförläggaren Karl Otto Bonnier, den judiska bolsjevismens ledare i Sverige, temporärt hindrades i sin strävan att lägga hela den ledande svenska pressen under sin spira. Således övertogo Ivar Kreuger och hans broder, generalkonsul Torsten Kreuger, för några år sedan aktiemajoriteten i det numera nedlagda Stockholms Dagblad och Stockholmstidningen samt förvärvade sig även inflytande i Aftonbladet. Enligt vad Bonniers husorgan, Dagens Nyheter, nu upplyst, skulle Ivar Kreuger även varit verklige ägaren av Aktiebolaget Permanens, som sedan 1927 innehaft Svenska Dagbladet. Intill detta år hade emellertid herr Bonnier disponerat över aktiemajoriteten, och det ansågs inom vida kretsar att bildandet av bolaget Permanent endast skett i syfte att beslöja hans dominerande inflytande över högerns ledande organ, vilket blivit partiet genant ej minst genom Nationens påtalande av förhållandena.

Svenska Dagbladet har bemött Dagens Nyheter genom att upplysa att Ivar Kreuger visserligen på sin tid innehaft aktiemajoriteten i Permanens men att det bolag, som numera äger tidningen, Aktiebolaget Svenska Dagbladets Stiftelse, saknar varje som helst förbindelse med Kreugers. Härtill genmälte å sin sida Bonniers husorgan, att det nya bolaget först den 29 april i år inregistrerats i Patentverket och att genom bildandet av detsamma "ett program förverkligats som fanns utformat redan 1927, då aktiemajoriteten i Svenska Dagbladet kom i händerna på Ivar Kreuger". Huruvida omförmälda programförverkligande innebär att tidningen nu överflyttats på huset Bonnier eller Wallenberg äro vi för dagen ej i tillfälle upplysa.

Herr Bonnier söker nu även utnyttja den genom Kreugerkraschen inträdda situationen till att vidga sin redan förut alltför vidsträckta domän inom den svenska pressen. Sålunda har han i Dagens Nyheter energiskt ryckt in för kravet på återvinningstalan mot Torsten Kreuger för de miljoner, som investerats i de av denne ägda tidningsföretagen och vilka enligt det Bonnierska husorganet rätteligen tillhöra Ivar Kreugers gäldenärer. Syftet med aktionen är genomskinligt. För herr Bonnier var Kreugers innehav av Stockholmstidningen länge en förarglig nagel i ögat — han anser sig ju ha någon slags gudomlig rätt att ensam regera svenska folkets upplysningsväsen. Och nu var tillfället kommet att våga en framstöt i den offentliga moralens namn samt äntligen gripa taget om de girigt eftertraktade Stockholmstidningen och Aftonbladet. Nya Dagligt Allehanda får man ju nöja sig med att så länge ha fast förankrat hos kompanjonerna i Stockholms Enskilda under den vise Ljunglunds ledning.

Betydelsen av ägodispositionen till en ledande daglig tidning på svensk hand får visserligen under rådande förhållanden ej överskattas, då den in- och utländska pressinformationen liksom tidningsdistributionen så gott som fullständigt behärskas av det judiska inflytandet i Bonniers person, men en svenskägd dagstidning har dock vissa möjligheter att vid behov kunna reagera mot judarnas längst gående planer, såsom när det gäller försök att framprovocera revolution o. dyl. Om vi ock för vår del ej kunna gilla eller sympatisera med den anda, som kommit till uttryck i Torsten Kreugers organ, skulle vi likväl anse det som något ytterst allvarligt, om svenska folkets värsta fiende, den revolutionssträvande judemaktens ledare, sattes i tillfälle ytterligare väsentligt utvidga sitt fördärvbringande inflytande över svensk folkopinion. D e t t a m å s t e f ö r h i n d r a s.

GYMN

Tidskrift för nordisk ras- och kulturförnyelse.

M o t t o: *Hälsa—Karaktär—Skönhet.*

Femtonde häftet nu utkommet.

U r i n n e h å l l e t: Den nuvarande internationella faran av prof. emeritus *E. Almquist*, Karl XII av major *M. Schürer von Waldheim*, Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning av prof. *E. Baur*, Massans själsliv av pastor *A. Haerberger*.

Konstnärliga och litterära bidrag av J. P. Bouchardon, C. E. Carlberg, Gust. Cederström, Ejnar Eklöf, Ossian Elgström, Erik Gustaf Geijer, Gunnar Henningsson, K. M. Hentzel, Osw. Kuylenstierna, E. Winge m. fl.

GYMN utkommer med ett 48-sid., rikt illustr. häfte i kvartalet. Pren. sker enklast genom att inbetala kr. 4:— å postgiro 4024. Lösnummerpris kr. 1:—. Försäljningsställe i Stockholm: Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59, specialaffär för rasbiologisk, socialhygienisk, gymnisk o. nationalsocialistisk litteratur.

Striden mot Deterding

Jämte Ivar Kreuger och hans koncern har inom den större företagarevärlden i senare tid framför allt Henry Deterding och hans koncern, Shellkoncernen, varit föremål för judemaktens hat. Denna har även gjort sitt yttersta för att bringa också Deterding på fall. Det är allmänt känt, att Kreuger och Deterding spelat betydande roller i det antibolsjevikiska motståndet i Europa under senaste årtiondet. Med Kreugerkoncernen är man nu färdig och den fortsatta aktionen koncentreras mot Deterding.

"Ryktessmideriet kring mr Deterding och Shellkoncernen är av gammalt datum och har givetvis berett oss en del besvär", förklarar direktör F. O. Hallifax, chefen för Svensk-Engelska Mineralolje A.-B., i ett uttalande. "Så mycket har emellertid kunnat konstaterats, att det emanerar från visst håll och utgör ett led i en oavbruten kamp mot koncernen. Anledningen till ryktessmideriet? Jo, man vill skada mr Deterding, som intagit en bestämd hållning gent emot ryssarna (Sovjet-Juda) och man vill komma åt koncernen. Shell får bära hundhuvudet för allt som inträffar på oljemarknaden."

»VÄRLDEN HAR ATT VÄLJA»

Judendomen hotar!

Utvecklingen i världen artar sig alltmer till en uppgörelse mellan folken och deras inkräktare-förtryckare, judarna, vilka efter att på lönliga vägar medels korruption och svek ha underlagt sig nationernas ägodelar och statliga funktioner nu öppet fordra makten i sina händer, sedan de halvtannat decennium fåfängt sökt tilltvinga sig den genom bolsjevistisk upprorsrörelse.

"Världen har att välja", skriver den auktoritativa östjudiska tidningen "Das judische Echo", fortsättande:

"Skapas gynnsamma betingelser för de blomstrande och produktiva krafterna, bortfalla de störningar som bryta våra krafter — då skola vi framvisa underbara resultat för världen. Men förstöras och sönderbrytas de uppbyggande krafterna — då komma dessa förstörande krafter att segra. Varje statsman i synnerhet hos oss i Östeuropa vet detta men har ej modet att dra konsekvenserna av sin insikt.

När vi överblicka det judiska folkets liv sedan världskrigets början intill denna dag, måste vi säga, att *om världen kommer att förstöra de i det judiska folket samlade konstruktiva krafterna, kommer majoriteten av vårt folk att förvandlas till en jättelik förstörande kraft.*

Väljer världen det första alternativet, skapar den åt oss sådana betingelser som lämna möjligheter för våra uppbyggande och skapande krafter att växa, skall den befria sig själv från sin förbannelse och det judiska folket från dess Galuth."

Den ledande tyska nationella tidskriften "Weltkampf" kommenterar det återgivna uttalandet i "Das judische Echo" med följande ord:

"Då flertalet av det judiska folket redan sedan gammalt visat sig gentemot sina värdfolk som en oerhörd förstörande kraft under det att vi låtit dem hållas och i oförlåtlig fördragsamhet låtit udda vara jämnt, kan denna mot oss knutna judenäve på intet sätt imponera. Vi fråga: med vad rätt svamla ni ättlingar av ärkebedragaren Jakob om uppbyggande och skapande krafter, för vilka ni begära fria utvecklingsmöjligheter? Ni karaktäriseras sålunda av de stora andarna: Seneca: 'jordens gemenaste folk'; Giordano Bruno: 'det blodtörstigaste och girigaste folket'; Momsen: 'upplösningens ferment'; Richard Wagner: 'förfallets plastiska demon inom mänskligheten'; Luther: 'giftig, ondskefull orm, lönnmördare och djävulens barn'; Kant: 'en nation av bedragare'; Herder: 'parasitväxt . . . ett släkte av sluga underhandlare utan ära och hemland'; Moltke: 'stat i staten med hemliga styresmän'; Lagarde: 'bärare av förruttnelsen'; Göthe kallar er (talmudiska) lära 'en tro som berättigar dem att röva från andra'.

Vill ni höra mera? — Packa era ränslar och giv er i väg från detta land!"

Världshandelns tillbakagång.

Enligt beräkningar, avseende ett antal europeiska stater och Förenta staterna, tillsammans 14 länder, representerande två tredjedelar eller tre fjärdedelar av den totala världshandeln (export och import sammantagna) belöpte sig denna 1931 till 91 miljarder kr. mot 149 miljarder kr. 1929. Detta innebär en minskning av icke mindre än 40 proc. på två år.

Propagandan vid skolorna.

Ingenjör Carlberg bemöter »Socialdemokraten».

Från utgivaren av tidskriften Gymn, ingeniör *C. E. Carlberg*, har redaktionen fått mottaga nedanstående bemötande av ett i Socialdemokraten den 26 maj infört angrepp mot den med Gymn samverkande ungdomstidskriften "Svea Rike", vilken till skillnad från den övriga litteratur av opinionsbildande natur som tillhandahålles skolungdomen går i den svensk-nordiska andans tecken. Vi lämna här ordet åt ingenjör C.:

Inom Stockholms skolor har länge bedrivits en mer eller mindre beslöjad politisk propaganda i radikal antisvensk riktning. Medlemmar av kommunistiska och socialdemokratiska ungdomsklubbar, clartéister, pacifister, gybergister, grünewaldare o. s. v. ha ostörda fått sprida sitt demoraliserande gift bland den uppväxande svenska ungdomen. Framför allt ha gymnasisterna i stockholmsläroverken blivit föremål för denna "andliga" omvårdnad. Ungt Forum, Clarté, Spektrum, Freden, Fronten o. a. asociala pressalster, propagerande för kosmopolitism, avkristning och avnationalisering, "fri kärlek", familjelivets upplösning etc. ha stuckits i händerna på knappt 15-åriga skolbesökare. Även muntligen ha dessa bearbetats av durkdrivna anti- och internationella, halv- eller helbolsjevikiska agitatorer, vilka vetat hålla sig framme vid gymnasistdagar och liknande skolevenemang.

Mången ansvarskännande skolyngling har lidit svårt under detta artfrämmande tryck. Det oaktat har tills dato ingen som helst åtgärd vidtagits i syfte att skydda de unga för denna gemena art av moralisk och nationell nedbrytning. Varken skolöverstyrelse, lärare eller målsmän ha reagerat. Ej ens den eljes så vaksamma, fria och upplysta svenska pressen har kommit till de ungas hjälp. Det vill säga, med ett lysande undantag: Social-Demokraten. I en uppseendeväckande artikel den 26 maj påyrkar nämnda internationalistiska tidning med skärpa den politiska skolpropagandans bannlysande. Man uppmanar hrr rektorer, ja t. o. m. själva Skolöverstyrelsen att omedelbart ingripa och göra sin myndighet gällande till samhällets och de ungas skydd.

Det märkliga i saken är emellertid, att artikelförfattaren i Social-Demokraten ej tycks ha en aning om hur landet ligger. Han riktar nämligen sin offensiv icke mot skolornas verkliga politiska propagandister, ombuden för Ungt Forum, Clarté, o. s. v., alla representerande en för nordiskt väsen främmande orientalisk livssyn, utan stöter i blindo mot en nystartad *svensk* ungdomstidning vid namn Svea Rike, redigerad av några fosterländskt sinnade gymnasister i Norra Latin. Denna periodiska publikation, som just tillkommit i syfte att bekämpa den otillständiga politiska skolpropagandan och enligt vad jag övertygat mig om, jämlikt sitt motto: "Hälsa, Karaktär, Skönhet", framgår i sund moralisk anda, finner skribenten i det kosmopolitiska bladet fylld av det mest samhällsvådliga gift.

Vad den sunde fosterlandsvännen finner glädjande och gott, försätter den osunde internationalisten i hopplös förtvivlan och hysteriska rop om hjälp.

C. E. Carlberg.

Kungliga Biblioteket.

En författare i National Tidskrift, Oslo, påvisar hur Kungliga Biblioteket i Stockholm under nuvarande chefens, d:r Isak Collijns ledning judaiserats. "Ett allt större antal av de underordnade tjänstemännen äro av judisk härkomst, vilket förklarar varför antisemitisk litteratur är nästan omöjlig att få låna på svenska folkets eget bibliotek.

Judarna betrakta tydligen denna institution som sin egen, vilket även framgår av att israeliter under åratal lagt beslag på bordsplatser och facklitteratur i bibliotekets forskarrum. Gongongen i bibliotekets läsesal är karaktäristiskt nog försedd med det speciella judastecknet, den sexuddiga Davidsstjärnan."

Världens guld.

Om alla guldmynt som cirkulera — eller rättare sagt inte cirkulera — i världen skulle smältas ned och gjutas om i ett enda solitt block, skulle detta enligt vad uträknats bilda en kub med endast 31 fot i kubikmeter. Enligt Federal Reserve Bank uppgår totalvärdet av alla guldmynt i världen till sammanlagt 11,300,000,000 dollars.

Två tredjedelar av detta guldförråd äro för närvarande "placerade" i Amerika och Frankrike, d. v. s. hopade i de judiska "nationalbankerna" Federal Reserve Bank i Newyork och Banque de France i Paris, där de ligga "fastfrusna" och nyttjas som vapnet framför alla andra i Judafolkets imperialistiska världskamp.

Det är ej första gången världen våndats i depressionens gastkramning. Redan på Faraos tid spekulerade det "utvalda" folket som framgår av Mose böcker i deflation och vann stor rikedom därpå. Experter på guldets område påvisa nu det egenartade förhållandet, att varje tid av guldbrist följts av upptäckten av nya guldfyndigheter. Om nu upptäckten av dylika skulle vara ett varaktigt medel mot det onda! Geologerna ha redan utpekat platsen för de nya guldfynden, som skola rädda världen ur den iråkade "guldnöden", nämligen i norra Rhodesia.

De arbetslösa i riket.

Arbetslöshetskommissionens marsrapport upptar 109,674 hjälpsökande mot 41,885 samma månad i fjol. Sammanlagda antalet av staten och kommunerna hjälpta uppgick enligt rapoprten till 62,195.

Sovjet som långivare.

I den "borgerliga" pressen har sedan åratal med bestämdhet förutsagts sovjets nära förestående finansiella sammanbrott. I stället växer sig sovjetmakten allt starkare och utvecklar sig till en allt större fara för hela den västerländska kulturvärlden.

Mot bakgrunden av de ständiga olycksprofetiorna frapperas man av att nu finna "världsrevolutionens regering" uppträda som statslångivare, vilket alls ej tyder på att motsatsförhållandet mellan Moskva å ena sidan och Rothschild i Paris och Wallstreet å den andra skulle vara så skarpt fixerad som man på vissa håll vill göra gällande. Så fingo vi häromdagen genom Bonniers T T veta, att en överenskommelse träffats mellan Sovjetunionen och turkiska regeringen, varenligt sovjetregeringen öppnat en långfristig kredit för Turkiet på 8 miljoner dollar, att återbetalas in natura för inköp av modern maskinell utrustning i Sovjetunionen.

Ut i Guds fria natur

Vårt lands skönhet är en del av vår nationella rikedom, säger Karl Erik Forsslund. Eftersom vi alla ha en själ, är det väl meningen att den skall leva och växa, vara frisk och välväxt. Men den måste ha näring och luft för att kunna växa — vida syner för att inte själv bli trång och instängd, vackra levande syner för att inte själv bli ful och förtorkad. Och i all synnerhet i vår jäktande nervösa tid behöver den ro och lugn, i vårt myckna talande och diskuterande behövs tystnad. Men den finns ingenstädes så hel och djup som i skogen, på myren, på fjället. Allt sådant är hälsokällor av högsta rang, andliga värden säkert lika avsevärda som de ekonomiska.

Utsikt över Åreskutan.

Konsten kan aldrig med sina verk, ej ens de största, helt och ensam mätta vår andes hunger. Intet pryder mer än ursprunglig natur. Ett naturminne, en vacker lund, en egendomlig klippa kan mitt i en storstad vara av större värde än en bronskung på sitt postament, omgiven av snirklade rabatter och klippta gräsmattor. Liksom skyddet för Naturen och vårdandet av dess rika skatter är en plikt mot det land, vi bebo, begå vi en försummelse mot oss själva genom att ej helt tillgodogöra oss de möjligheter till andlig och lekamlig vederkvickelse, som där i ändlöst mått bjudas.

*

Det gives tusen olika sätt att ordna sin umgängelse med Naturen. Den ene föredrar att ge sig ut på långresor, där scenerierna hastigt fara förbi en, den andre söker sig i ett sällskap till fjällbygden eller på campingutflykter i de djupa skogarna, den tredje väljer seglarlivet bland skären, den fjärde deltar i en lusttur till någon naturskön och minnesrik plats och den femte — för att nu antyda några olika sätt — söker sig ut på den ensliga vandringsstigen för att i helig ostördhet njuta av umgänget med Guds fria natur. I dessa tider gäller det alldeles särskilt att ordna sina utflykter så billigt och praktiskt som möjligt.

Vandringsliv och sällskapsliv låta naturligtvis förena sig, skriver friluftsentusiasten Nils Horney. Men vill man leva sig in i Naturen, vill man erfara tystnaden i skogen en regntung, vindlös dag sedan löven fallit eller lyssna till alla vårdagens röster, får man gå fram tyst och försynt, ensam eller i fåtaligt, samstämmigt sällskap. Man får för övrigt kosta på sig litet hänsyn till människorna i de trakter man genomströvar. Öppnade grindar, kullvräkta gärdesgårdar och nedtrampade fält markera blott alltför ofta stadsbornas söndagsutflykter. För att på egna ben vandra den smala vägen, som, bottenlös och stenig och understundom även — bildlikt talat — törnbeströdd, leder in i skogarnas djupaste skrymslen, måste man nog inombords ha en dosis kärlek till Naturen, ett behov av att komma den närmare.

Detta behov av att återvända till Naturen är väl i grund och botten ingenting annat än en sund och naturlig reaktion mot den moderna myrstackstillvaron. Ett utslag av självbevarelsedrift hos människor, vilkas vardagliga gärning är att nötas som kuggar i samhällsmaskineriet, vilkas liv regleras av klockslag och tidtabeller och som kanske funnit att den moderna tävlingsidrotten ej förmår ge dem det slags avspänning och rekreation, de främst behöva. Den är glädjande sund, denna tendens att några helgdagstimmar varje vecka, kanske också en semestervecka varje år, vända ryggen åt maskintillvaron, asfaltlyriken och de mer eller mindre funktionalistiska bostadsfållorna och i stället lystra till maningen att återvända till Naturen.

Men gör ej för stora anordningar! En av vandringslivets största lockelkelser är friheten att oberoende av vägar sträva varthän man drives av stundens ingivelse, utan oupphörligt aktgivande på varnande gå-åt-andra-sidan-skyltar, välmenande vägvisartavlor och tusen andra påfund, som göra vardagslivet så välordnat och förträffligt — och så enformigt. De vandrare, som undvika lederna och söka sig sin egen väg genom markerna, höra nästan utan undantag till det slags friluftsentusiaster, vilka äro fullt medvetna om vilka hänsyn de böra visa både Naturen och människorna i de trakter de besöka. Den ökas ständigt, denna elitklass, och samtidigt växer också ansvarskänslan hos vandrare i gemen. Vandrings- och tältlivet har kanske mer än något annat gjort Sveriges vackra, mångskiftande natur till var mans egendom. Genom att skydda och bevara denna gemensamma egendom främjar friluftsfolket sin sak mer än någon annan kan göra det.

Campingliv i Stockholms skärgård.

På fotvandring i höglandsterräng.

Den nordiska rasens kulturmission

Den nordiska rasen intager enligt vetenskapens och historiens vittnesbörd en ställning över alla andra såväl i fråga om kroppslig som andlig utrustning. Alltsedan de tider, då världsdelarna Atlantis och Lemurien höjde sig över havet, intill våra dagar har den varit den härskande rasen som grundlagt all högre mänsklig kultur. När det nordiska överskiktet dukat under har kulturen hastigt dalat och förut lysande nationer sjunkit ned till maktlösa barbarstater, som till slut ej kunnat reda sig själva utan måst omhändertagas av andra livskraftigare folk av samma stam.

Redan på de för omkr. 13,500 år sedan sjunkna världsdelarna visar sig detta förhållande. Betrakta i någon världshistoria eller geografisk bok kungabysterna från Påskön, som vetenskapen anser vara en rest av de nämnda kontinenterna! Vi känna strax igen våra gamla vikingahövdingars djärva och intelligenta ledardrag. Profilerna från ett halvt tusental kungaanleten kunna näppeligen missvisa.

En av det gamla Hellas visaste män, filosofen Solon, hade vid ett besök i Egypten av där boende präster erfarit om den stora ön Atlantis, som en gång varit belägen i Västerhavet men gått under genom en naturkatastrof. Hans lärjunge Platon återgav i sina skrifter sägnerna om denna ö. Han yttrar om atlantiderna, att så länge "det gudomliga" hos dem var levande och de höllo sin ras uppe, dyrkande dess gudar, sinnebildligade främst genom solen, umgingos de fredligt med varandra och voro rättfärdiga. Men sedan de genom rasblandning avfallit från sin gudsdyrkan och de goda sederna, blevo de lastbara, varför Gud utplånade dem från jorden.

Utom dessa egyptiska sägner jämte åtskilliga andra bevis för Atlantis existens finnes en hos Mayasindianerna i Yucatan för omkr. 3,500 år sedan författad skrift, numera bevarad i British Museum i London, vari berättas om en fasansfull jordbävning, som på ett dygn sänkte en stor och blomstrande ö, belägen österut i havet, med 64 miljoner människor. Katastrofen anges ha ägt rum 8,060 år före skriftens avfattning. Enligt Blavatsky förekomma liknande uppgifter i gamla indiska skrifter.

Atlantis undergång synes ha förorsakats genom på skilda tider med långa mellanrum inträffade vulkaniska katastrofer. Det är om de sista resterna av denna en gång så blomstrande kontinent de bevarade säg-

Gustav II Adolf

Ett bestående föredöme

"Vi göra orätt i att fira våra stora män på ett mekaniskt sätt, bara för att ett visst antal år förflutit efter deras födelse eller död", skriver S e l m a L a g e r l ö f i en artikel i The Observer om Gustav Adolfs-året.

"Jag tror, att detta är en tid, då mänskligheten, tveksam och förtvivlad, anstränger sig att skönja en glimt av hopp och är redo att, utmattad och utan ledare, lyssna till de sköna gamla berättelserna om den store mannen, som trädde fram i vårt eländes värsta ödestund, om Gustav Adolf från Sverige, som befriade Tysklands protestanter från kejsarens och ligans ok. Hur maktlös måste ej denne härskare över blott en och en halv miljon svenskar ha förefallit gentemot de massor som uppbådades mot honom!

Hur maktlös han än tedde sig, var han på ett särskilt sätt utrustad och förberedd till att spela befriarens roll. Där fanns minnet av hans farfar, som också varit en befriare och som ansett det som den största ära att få vara en sådan. Där fanns den stränga självdisciplinen, vanan vid strängt arbete, som hans far lärt honom. Där fanns hela hans arv av samlat snille, härförarskap, ledarbegåvning, lysande umgängesvanor, kroppslig styrka och skönhet. Han hade stort mod, tro på sig själv, medlidande med de förtrampade och iver att utföra Guds befallningar.

Vad vi som nu leva än må tro, så ligger det tröst i tanken på att män sådana som Gustav Adolf framträtt och ännu alltjämt kunna framträda. Det är detta som ger oss hopp och kraft att hålla ut. Det har funnits män i det förflutna, som varit sitt släktes räddare. De ha uppträtt i tider av nöd. De skola framträda — de m å s t e framträda — även nu."

———

Frihetssång

Till Engelbrekt Befriarens åminnelse.

Av Biskop Tomas i Strängnäs år 1435.

Frihet är det bästa ting
som sökas kan all världen kring
för den som frihet kan bära.
Vill du vara dig själver huld,
du älske frihet mer än guld,
ty frihet följer ära!

O ädle svensk, du statt nu fast
och bättra det som fordom brast.
Du låte dig ej förvända:
du våge din hals och så din hand
att frälsa ditt eget fäderneslând!
Gud må dig tröst väl sända!

Frihet må liknas vid ett torn,
där väktarn blåser i sitt horn.
Du tage dig väl till vara.
Om från det tornet ut du går
och en annan det i händer får,
då fäller du tårar strida.

En fågel han värjer sin egen bur,
så gör ock alla vilda djur.
Nu märk vad du bör göra!
Gud har dig givit förnuft och själ.
Var hellre fri än annans träl,
så länge du kan dig röra!

Rasbiologiska Institutet i fara

Statsmakternas beslut att i år sänka Rasbiologiska Institutets redan otillräckliga anslag samt ej bevilja nödigt tryckningsanslag för färdigställandet av första delen av det stora arbetet om de svenska lapparna har, framhåller prof. H e r m a n L u n d b o r g i en till Konungen ingiven skrivelse, bragt institutet i ett sådant läge, att frågan om dess fortsatta bestånd allvarligt måste övervägas. Det gives nu endast två möjligheter: antingen måste institutet avvecklas, eller ock är det ofrånkomligt att trots det finansiella läget höja anslaget så, att en verklig uppryckning kommer till stånd redan nästa år.

"Det kan ej vara annat än med verklig beklämning jag konstaterar allt detta", slutar prof. Lundborg. "Under en stor del av mitt liv har jag ägnat alla mina krafter och så gott som alla mina tillgångar åt planen att i Sverige uppbygga den nya vetenskap, som går under namn av rasbiologi. Jag tvivlar ej ett ögonblick på att denna forskning, trots allt motstånd av vitt skilda motiv, med åren kommer att få den allra största betydelse för alla kulturfolk. Utvecklingen går alldeles avgjort och snabbt i den riktningen. Hämmas kan forskningen visserligen en tid, men att helt stäcka den är numera förvisso omöjligt."

Med kännedom om den uppfattning i rasfrågan våra nutida makthavande företräda är visserligen deras visade bristande omsorg för Rasbiologiska Institutet icke överraskande. Det ligger kantänka ej i vederbörandes intresse att sanningens ljus på detta vetenskapsfält får tränga fram till vårt folk. Den regering och riksdag, som bli vållande till Rasbiologiska Institutets eventuella nedläggande, påtaga sig ett utomordentligt ansvar. Helt säkert komma de ej att skörda några lagrar som kulturbeskyddare.

———

Svensk film väl ansedd i Frankrike.

"Våra svenska filmer ha utfallit synnerligen väl i Frankrike och detta torde få till följd ett intimare samarbete mellan oss och detta land", yttrar dir. Olof Andersson i Svensk Filmindustri i ett uttalande.

"Den franska tullen har varit mycket tillmötesgående och fransmännen ha visat stor välvilja mot vår filmproduktion, vilket är synnerligen glädjande och ej så litet märkligt, då det är känt att man i Frankrike särskilt starkt slagit vakt kring den egna filmproduktionen. Men man anser, att de svenska filmerna hålla sig fria från all propaganda både politiskt och i handelshänseende, och det anses vara ett stort plus."

Vandringsled Stockholm—Uppsala.

Svenska Turistföreningen öppnar 15 juni en vandringsled Stockholm —Uppsala. Avsikten är att bereda personer som äro intresserade av ett friskt vandrings- och friluftsliv tillfälle att tillbringa fyra sommardagar på ett billigt sätt i vackra och intressanta trakter. Leden går på idylliska skogsvägar förbi Runsa fornborg till Sigtuna, därifrån till Skokloster samt vidare med båt och vandring till Graneberg. Från Graneberg fortsättes färden med spårvagn till Uppsala, där tåget tages till Stockholm.

Logi för övernattning beredes vandraren i föreningens fasta läger i Sigtuna, Skokloster och Graneberg. Vid tältplatserna, som utvalts i vacker och lämplig terräng, är mathållning ordnad. Kostnaden för vandringsturen är med resor, mat och logi omkr. 18 kr.

nerna tala. De tyda på, att överbefolkning under senaste skedet förekom och att svåra inbördesstrider rasade, när den katastrof inträffade som gjorde ett hastigt slut på både gott och ont. Dessförinnan hade dock en del av de bättre släkterna utflyttat, varvid en koloni begivit sig till Egypten. De äldsta egyptiska mumierna, vilkas ålder uppskattas till omkr. 8,000 år, visa även blont hår och torde ha tillhört samma ras som de ursprungligen härskande atlantiderna, den nordiska.

Det gamla kulturlandet Egypten rönte omsider samma öde som Atlantis: så länge det härskande skiktet höll sig oblandat och bevarade sin andliga och kroppsliga kraft, stod landet i blomstring; men sedan den ledande klassen beblandat sig med lägre stående folkslag försvagades folkkraften och urartade kulturen, så att Egyptens en gång så mäktiga faraoner slutligen ej förmådde uppställa en armé till sitt och landets försvar utan måste anlita hellenska legosoldater. Med utsinandet av "det gudomliga" hos de härskande egyptierna gingo deras nedärvda traditioner under och resultatet blev också här kulturell och politisk undergång.

Babylonien, som erhöll sin forntidskultur av invandrade egyptier, rönte samma öde. Där, liksom i Mellan-Amerika, kommo enligt bevarade skrifter "gudar från havet" och meddelade befolkningen sin höga kultur. Sammalunda med Assyrien, Medien, Persien, Indien, Kina, Hellas och Rom — låt vara att babylonier, assyrier och kineser voro av annan ras, kulturen hos alla var i sina grunddrag densamma, visande på nordiskt ursprung. Orsakerna till dessa stormakters undergång var även städse likartad: så länge det härskande, nordrasiga elementet höll sin livsbejakande soldyrkan och sina hjältetraditioner uppe, gick allt väl för dem och deras underlydande såväl som de av deras kultur påverkade folken; men när de förspillt sina bästa skatter, sitt ädla blod och sin ljusa fäderneärvda livssyn, dukade de under i barbarhoparna.

"Åt nordmannen har jag givit jorden", säger indiernas högste gud Manus, även dyrkad i det forntida Germanien, i sin årtusenden gamla, ännu i behåll varande lagbok. Hans uttalande stödde sig på en tradition, åtskilliga årtusen äldre, som säger, att det sedan urtiden varit nordmännens åsikt, att jorden var deras av Gudomen givna arvedel. Indierna hade sin tradition gemensam med perserna, från vilka de utgått, och hade samma nordiska ursprung som dessa. Härifrån liksom från den fornbabylonska urkällan, vars livsbefruktande innehåll givits av de rasligt befryndade sumererna, härleder sig judarnas heliga skrift. Enligt nyare tids forskningar ha judarna till större delen uppbyggt sin heliga skrift från gamla nordiska skrifter under tillämpande av den persisk-indiska traditionen på sig, trots de äro ett blandfolk av huvudsakligen semit- och negerblod, uppkommet långt efter den ovanberörda lagtexten. Denna förfalskning har alltid varit ett uppehållande moment för det över hela jorden kringspridda judiska folket. Ur stånd att göra de från nordrasen stammande folken rätten till jorden stridig, ha judarna genom sitt handelssystem överflyttat deras ägodelar i sina fickor och hota nu med guldets makt deras förstfödslorätt till jorden.

Homerus hjältedikt Iliaden förtäljer om det ärorika Hellas öden. Så länge det gammalnordiska, hellenska folket höll sitt blod rent och bevarade sin guda- och hjältedyrkan med dess ljusa livssyn i helgd, gick det oavlåtligt uppåt; men sedan hellenerna övergivit sina fäderneärvda traditioner, sjönko de allt djupare, tills de slutligen viljelöst föllo i Romarrikets världsfamnande armar.

Också det romerska väldet, styrt av män av nordisk ras och arvtagare till hellenisk guda- och hjältedyrkan, rönte samma öde som grekerna, så snart de övergåvo traditionen och försvagade sig genom blodblandning med lägre folkslag. En på svaghet i stället för styrka inställd religion beredde det en gång så stolta Rom dess politiska grav. Romarna dukade under för germanerna, vilka ännu stodo på höjden av kraft, odlad och bevarad genom deras religion, som uppmanade till ljus och hoppfull livssyn, okuvlig självhävdelse, humanitär åskådning och enkla seder. Även de kunde hålla sig uppe bland söderns vekligare folk endast så länge de vidhöllo sin grundåskådning och ej beblandade sig med lägre stående folkslag i de erövrade länderna.

Anförarna för de erövrareskaror, som grundat samtliga nuvarande stater i Europa och tillika skapat riken i Asien och Afrika, voro nordbor. Deras förbindelsemedel var den gemensamma traditionen, deras sedelära Hávamál, deras drivkraft de guda- och hjältesagor, vilka genom ett välvilligt ödes tillskyndan räddats från att förstöras av ett ovist religionsnit. Folkens öden äro i själva verket oupplösligt förknippade med traditionerna. Ett folk står eller faller med dem.

Ingen ras har att uppvisa en så högtstående tradition som den vi tillhöra. Dess yngsta forntidslitteratur, våra nordiska guda- och hjältesagor, ha en ålder av 2,000 år. Den omfattar dikter av så hög valör, att nutidens förnämsta skalder ägnat dem sin beundran och sökt efterbilda dem; dess sedelära, även avfattad i bunden form, har av många religionsstiftare ansetts stå högst bland alla läror av liknande art, och dess prosasatser röja ofta en berättartalang och stilistik, värda att tjäna som mönster för nutida författare. Den förtjänar också att bevaras och vördas som en av våra dyrbaraste arvedelar från hugstora fäder.

Th. St.

Hemliga Sällskap

Spartakus–Illuminati–Bolsjeviki

Då ett fält är överlupet med kvickrot, sticker ogräset upp lite varstans i spridda klumpar. På ytan angiver intet att de skadliga plantorna äro sammanlänkade genom underjordiska förgreningar. Så är dock fallet och det förhåller sig på enahanda sätt med de hemliga sällskap, vilka hava uppdykt i skilda länder under olika namn.

Med beklämning varsna vi huru en sorts moralisk och social kräftsjukdom fräter bort vår civilisation. Man kan ej hämma det onda såvida man ej lyckas gräva upp alla rötter; ljuset måste nedtränga i det mörka djupet. "Den dolda handen" förlamas om den blir skarpt belyst. Det är därför av högsta vikt att undersöka de olycksdigra strömningar som plötsligen uppenbarat sig på olika platser.

Kort efter världskriget skövlades Ungern av vilda skaror, anförda av *Bela Khun*, vars judiska namn lyder *Bela Cohen*. Samtidigt framträdde en annan liga i Tyskland under namnet *Spartakister* och under ledning av juden Karl Liebkneckt och judinnan Rosa Luxemburg. Namnets betydelse uppfattades ej av den stora mängden. — Bildade personer sågo däri en anspelning på stråtrövaren *Spartakus*, vilken år 73 f. Kr. åvägabragte ett farligt uppror mot Rom. Efter tre års svåra strider lyckades Pompej krossa de fientliga trupperna, som till större delen bestodo av slavar. Spartakus stupade och sex tusen av hans anhängare blevo korsfästa längs vägen från Capua till Rom. Beskrivningar av dessa hemska tilldragelser återfinnas hos Plutarkus och Sallustus. Namnet Spartakus har en förfärande klang . .

Men denna historiska skildring yppar blott en ringa del av sanningen. Spartakus är det hemliga namn som bars av den judiska professorn *Adam Weishaupt*, vilken i medio av 1800-talet bodde i Ingolstadt i Bayern. Det var han som stiftade det mäktiga brödraskap som kallades *Illuminati*, en orden med förgreningar över hela Europa. År 1900 befann sig deras huvudkvarter i Dresden och en man vid namn Leopold Engel företrädde Samfundet. Sedermera förflyttades sätet till Berlin. Plötsligen uppdöko vid ett givet ögonblick trupper av spartakister redo att bolsjevisera Tyskland. Kuppen misslyckades; de trängdes tillbaka och försvunno hastigt. Man upphörde att tala om dem . . . råttorna hade flytt tillbaka till sina hål, redo att på nytt rycka fram vid första gynnsamma tillfälle. Den skald som fordom uppfann sagan om den tusenhövdade *hydran* var en profet; dessa fruktansvärda huvud varav *två* nya framspringa var gång som *ett* avhugges beteckna *hemliga sällskap.*

*

Illuminater-Orden stiftades 1775 av Adam Weishaupt. Till följd av de upptäckter som polisen gjorde angående sällskapets brottsliga verksamhet upplöstes det 1786 på kurfurstens av Bayern befallning; men framträdde snart ånyo under olika namn.

Mirabeau förflyttade sekten till Paris. Hertigen av Chartres — sedermera ökänd under namnet Philippe Egalité — blev Ordens Stormästare. Jakobinerklubben stod i livlig förbindelse med Illuminaterorden. Då Venuskulten officiellt infördes i Paris och den sköna M:lle Barbier i triumf upplyftes på högaltaret i Notre Dame, var det en av Weishaupts lärjungar som ryckte bort slöjan vilken dolde kurtisanens nakenhet. Den eländige Abbé Dubois, som blivit lejd att förgifta hertigen av Artois — sedermera känd som Konung Karl X av Frankrike — var också en medlem av Illuminater-Orden; då anslaget misslyckades blev han själv röjd ur vägen av en medbrottsling. Ankarström som mördade Gustaf III*, hade av sina överordnade erhållit befallning att utföra förbrytelsen. Kejsarinnan Elisabeths baneman samt de brottslingar som utförde attentatet i Serajevo mot ärkehertig Frans Ferdinand och hans gemål och därigenom åstadkommo världskrigets uppblossande handlade även enligt erhållna order från sammansvurna, vilka beslutit att sätta Europa i brand.

Vad de än nämna sig, *nihilister, carbonari, spartakister* eller *bolsjeviki*, så är deras syfte alltid och överallt detsamma: att förvandla mänskligheten till en kaotisk massa, på det att *vissa individer* må kunna utan arbete tillskansa sig all jordens makt och rikedom. Målet är ständigt att regera världen medelst osynliga trådar och försänka människorna i förnedrande slaveri, under det att de predika "frihet och jämlikhet". Att tillintetgöra all tro på det Gudomliga och att helt avskaffa kristendomen äro två viktiga punkter av deras sataniska program. Det utspelas i nuvarande stund i Ryssland och i Spanien! Månne det blir möjligt att ur deras djupa slummer uppväcka de folk, vilka ännu ej äro till grunden förstörda?

*

Värdefulla upplysningar angående den viktiga roll Adam Weishaupt spelade i världshistorien lämnas i en bok som utkom 1798 i London. Dess titel lyder i svensk översättning: "Bevis på en sammansvärjning mot religion och alla regeringar" av Prof. John Robinsson. Bekräftelse på hans uppgifter erhålles i Albbé Baruels "Jakobinismens historia". Det framgår därav att 1783 hade Illuminater Orden ej mindre än 600 medlemmar endast i Bayern. De sökte att mesta möjligt värva män av hög samhällsställning för att erbjuda en imponerande och tilldragande fasad. Ärorika namn tjänade till lockbete . . . Blaserade aristokrater funno förströelse i fantastiska invigningsceremonier och dessa stora barn anade alls icke vad som tilldrog sig mellan kulisserna.

Fängslade av det hemlighetsfullas tjuskraft hoppades de så småningom erhålla kännedom om viktiga "hemligheter". Denna osunda törst blev sällan släckt. Neofyterna underkastades ett noviciat på tre år, under vilket de undfägnades med metafysiska spetsfyndigheter och falska argument. Deras sinne fylldes av tvetydiga lärosatser och symboler, vilkas verkliga mening snedvridits. Öppna och ärliga naturer, som ej med lätthet kunde andligen förgiftas, fingo aldrig tillträde till de högre graderna. De erhöllo ett Sta Bene och tomma ordensutmärkelser. Som de aldrig kommit i personlig beröring med samfundets verkliga ledare hade de av dem intet att frukta. Där man däremot — tack vare spioneri — lyckats upptäcka någon skandallös hemlighet angående en framstående man, var denne värnlös. Med ett Damokles-svärd ständigt svävande över sitt huvud var han nödsakad blint lyda sina obevekliga förmän. Den stora "hemlighet" som till sist yppades inskränkte sig till detta: "det finnes ingen Gud och all religion är vidskepelse, ovärdig en människa!" Följaktligen var det allas plikt att slita "fördomarnas" fjättrar och införa gudsförnekelse, avskaffa fosterlandskärlek och avskudda furstarnas och prästernas ok.

Man hade utarbetat ett skickligt system för att utbreda dessa tänkesätt och omsätta teorierna i praktik. Först och främst gällde det att bemäktiga sig undervisningsväsendet, så att skolungdomen skulle kunna vinnas. Sedan sökte man muta posttjänstemän för att kunna bemäktiga sig önskad privatkorrespondens. Ett hemligt tryckeri uppsattes i Coburg Gotha för att kunna frambringa revolutionära skrifter, vilka sedermera utprånglades genom boklådor i Wien och Leipzig. Det fanns även ett trettiotal "litterära cirklar". Landet indelades i tio eller tolv distrikt och man anordnade lånbibliotek för att kunna sprida vissa arbeten. Syftet var att så småningom *helt behärska den litterära marknaden.* De författare, vilka voro villiga att samarbeta med ligan, voro förvissade om ögonblicklig framgång och deras försäljningssiffror mångdubblades, under det att de författare som hängde fast vid "vidskepelsen", d. v. s. moral och religion, ej längre kunde påräkna någon avsättning. Man ordnade även kvinnliga loger av två kategorier, vika förblevo strängt åtskilda. Den ena sorten hade ingen aning om den andras tillvaro. Den ena gruppen omfattade dygdiga kvinnor, den andra de "fria". Dessa sistnämnda voro utan jämförelse de nyttigaste för Orden. Man önskade avskaffa äktenskap och låta uppfostra alla barn av staten, precis som nu sker i Ryssland. Dessutom behövdes det samkväm för att "roa" de unga, under det att de mogna männen sysslade med "förfärligt allvarliga ting". Enär det gällde att göra människor "lyckliga" genom att avskudda fördomarnas bojor, kallade sig en grupp för "Välgörande Riddare". Andra buro namnet "Tysk förening för mänsklighetens väl". Alla stodo under ledning av en cirkel som bar namnet *"De XXII"*. Dessa hade sina sammanträden i Halle eller i Berlin, varvid alla hemliga åtgärder beslötos. Viktiga grupper bildades även i Köln, Genf och Bern, vilka stodo i livlig förbindelse med anarkisterna i Frankrike.

*

Weishaupt hade omsider slagit upp sina bopålar i Regensburg. Sällsamt nog var det denna omständighet som vållade komplottens avslöjande. En budbärare vid namn Lanitz, som skickats med viktiga dokument från München till Regensburg, blev träffad av blixten! Då polisen undersökte det på landsvägen liggande likets fickor, upptäckte den listor med de sammansvurnes namn och adresser, jämte de "hemliga namn" varmed de kännetecknades. Bostadsundersökning verkställdes och en stor del av Ordens arkiv anträffades. Bland annat fann man en del kemiska recept av farlig beskaffenhet samt anvisningar angående sättet att lösa och sedan ånyo framställa sigill. Hos en herr Zwack, kallad "Cato", hittades brev från Weishaupt, vilka bevisade att denne gjort sig skyldig till blodskam enär alla försök till fosterfördrivning visat sig fruktlösa, hade steg vidtagits för att röja ur vägen hans kvinliga medbrottsling. Man fann även en detaljerad beskrivning på en satanisk ceremoniritual som utförts av de "XXII", vartill erfordrades nyss utgjutet människoblod. Denna upptäckt framkallade sådan fasa att myndigheterna beslöto sig för att vidtaga kraftiga åtgärder till samfundets undertryckande.

På så sätt räddades Europa från den överhängande fara, vilken redan då hotade dess folk. 140 år hava förflutit sedan dess — idag är tyvärr denna fara oändligt mycket större. De osynliga rötterna ha utbrett sig i alla riktningar på ett förfärande sätt. Kunna vi antaga att den blixt som en gång nedslog onskans makter leddes av den blinda slumpen? Tanken att ett direkt ingripande av Försynen förelåg, skänker mod och förtröstan. Om vår olyckliga jord förtjänar att räddas från total undergång, skall helt visst i sinom tid en Gudomlig Makt ånyo frälsande ingripa. *V.*

* Enligt general Ludendorff och andra auktoritativa forskare på området mördades Gustav III på grund av beslut av internationella frimurarkongressen i Wilhelmsbad 1786, vid vilken konungarna Ludvig XVI av Frankrike och Gustav III av Sverige samt kejsar Josef II av Österrike dömdes till döden och alla tre några år senare även mördades. Red. anm.

"FREDSVERKET"

i Versailles.

I dessa dagar, då världen äntligen börjat inse valören av det "fredsverk" Versaillesfreden betecknar, kan det vara på sin plats att erinra om de krafter, som på sin tid arrangerade "den eviga freden". Vi ha tidigare påvisat, hur de i fredsslutet deltagande ledande statsmännen i Europa genomgående voro utrustade med judiska privatsekreterare. "British Guardian" friskar upp minnet i dessa saker:

"President Wilson bodde i Paris hos juden Wiener, vars hustru var änkan efter den stenrike juden Biechofsheim; Lloyd George bodde hos juden Herbert Stern alias lord Michelham; tyska finansdelegationen var i Versalles inkvarterad hos juden Stern; de österrikska sändebuden bodde i St. Garmain hos juden Reinach.

Georg Clemenceau, "tigern", ledsagades dag och natt av en jude Rothschild vid namn Mandel och hade juden Mantrux som tolk. Denne hade tillträde till de allra hemligaste förhandlingarna "segermakterna" emellan och underrättade alltid på shabbaste vägen judarnas hemliga regering och sovjet om alla fattade beslut innan någon annan dödlig erfor något därom. Här hade den judiska storfinansen det säkraste underlaget för sina världsutplundringsplaner.

Också Wilsons hustru var judinna. Man finner bekräftat, hur den rättsvidriga freden i samma grad var en rent judisk angelägenhet som det mordiska världskriget: först måste de kristna folken tappas på sitt blod innan de motståndslöst med våld kunde förvandlas till judiska guldsugpumpar."

———

LITTERATUR

Judiska folkets raslära. (Rassenkunde des jüdischen Volkes). Av H a n s F. K. G ü n t h e r. J. F. Lehmanns förlag, München 1930.

Någon judisk eller semitisk r a s finnes egentligen ej. Judarna äro ett f o l k, och med adjektivet "semitisk" betecknas vetenskapligt endast en språkgrupp. Det judiska folket, som räknas till de äldre kulturfolken — fastän det finnes mycket äldre sådana — har genom sin i årtusenden nästan oförändrat bevarade religion fått den fasta sammanhållning, som hjälpt det att trots sina vandringar åt alla håll och sin slutliga förskingring över hela jordklotet bibehålla karaktären av ett folk, oaktat det utgör en mycket egendomlig och invecklad rasblandning.

Vid början av tredje-årtusendet f. Kr. beboddes judarnas officiella hemland Palestina av det sannolikt västiska Geserfolket, som möjligen då redan blandat sig med den främreasiatiska rasen. Under yngre stenålderns senare hälft, omkr. 3000—2500 f. Kr., uppträde i Palestina en ny härskande ras, vars megalitgravar vittna om en helt ny kultur och som visar likhet med de folkslag som återfinnas i västra Europa ända upp till södra Sverige ävensom i Nordafrika och Egypten, Syrien, Bulgarien, Kaukasus, Persien, Indien, ja, t. o. m. Korea. Denna megalitkultur tillhörde ett indogermanskt folk av nordisk ras.

Det första folk, som talade semitiska språk, amoriterna, började uppträda omkr. 2500 år f. Kr. Hebreernas invandring till Palestina skedde först omkr. 1200 f. Kr. De kommo sannolikt från Nordmesopotamien (Aramea). Mellan 1500 och 1400 f. Kr. lydde Palestina under Egypten, och en del av de norrifrån invandrande hebreerna fortsatte möjligen till Egypten, vars befolkning då företedde en huvudsakligen hamitisk "etiopisk"-orientalisk rasblandning. Redan härav förklaras vissa afrikanska drag i judarnas karaktär.

Hebreerna voro vid tiden för sin invandring till Palestina nomader. Ehuru de nomadiska hebreerna "på befallning" av sin grymma nationalgud Jahve farit grymt fram vid Palestinas ((Kanaans) erövring, råkade de efterhand under de besegrades inflytande och anpassade sig efter deras högre kultur vad jordbruk, husbygge, tempelinredning, sjöfart, krigsvapen m. m. beträffar. Nomaderna blevo till det yttre bönder men höllo likväl fast vid sin Jahvekult och sina gamla vanor, såsom t. ex. vid motviljan mot svin.

Judarna höllo sig liksom alla forntidsfolk med slavar, vilka säkert till en del hämtades från Afrikas negerstammar. Genom de talrika negresserna bland hebréernas haremsfruar förklaras judarnas ofta förekommande krushårighet, tjocka läppar och de ofta starkt framskjutna tänderna. Ehuru de flesta judar ha svart eller mörkbrunt hår, finnas bland äkta ej så få ljushåriga, vilket förklaras av det rätt så betydande nordiska inslag de under tidernas lopp redan före förskingringen fått genom blandning med grannfolk av helt eller delvis nordiskt blod. Bland deras själsliga egenskaper framstår i första rummet deras väl kända ekonomiska gåvor. Genom skickliga penningtransaktioner komma de i besittning av makt, som de tack vare sin stora psykologiska begåvning utöva på ett sådant sätt, att de kristna ej märka att de regeras av judar. "Världen regeras av helt andra personer än de tro, vilka ej förmått skåda bakom kulisserna", sade 1844 den store judiske diplomaten Disraeli-Beaconsfield.

G. S.

Om *Per Granskares* bok

Allmänna Sparbanken

och

OLOF ASCHBERG.

2:dra upplagan skriver en köpare i Stockholm följande:

"Med bästa tack sänder jag härmed omstående belopp kr. 1:—.

Jag anser idén med rekapitulationen synnerligen lyckligt funnen och önskar boken i varje arbetars och småborgares hand på det man måtte komma till insikt om, vilka personer man i regel ägnar sin tillit och skänker sitt odelade förtroende.

Högaktningsfullt

K. Å. E—d."

Boken finnes att köpa å Sparbankspokens exp., Tunnelgatan 19 B. och i Svea Rikes bokhandel, Karlavägen 59, Stockholm jämte i Haga Pappershandel, Göteborg. Pris 1 kr. plus porto. Sändes även mot postförskott.

Storbankerna och Kreugerkraschen

Forts. fr. sid. 1

tiva. Hur annorlunda mot när det på sin tid var fråga om bevisligen förskingrade 100-tals miljoner av svenska folkets — ej några enskilda kapitalisters! —egendom i Sprit- och Tobaksmonopolen! Då gick överenskommelsen som man erinre sig tidningarna emellan i rakt motsatt riktning: man låtsade ej om svindlerierna utan såg blott företagens storslagna positiva sidor. — De första djärva spekulationerna från judefinansens sida att i den framskapade panikens tecken roffa åt sig Kreugerkoncernens aktiva för snart sagt intet misslyckades dock. Statsmakten trädde hindrande emellan.

Kreugerkoncernens aktiva.

I våra tidigare uttalanden påvisades de obestridliga positiva tillgångar Kreugerkoncernen förfogar över i form av deläganderätt i statslån samt innehav av monopolrättigheter, värdepapper och fastigheter i skilda delar av världen. Tyska tändsticksmonopolets i dagarna redovisade avsevärda vinst tyder på en viss soliditet hos koncernens produktiva företag. När den av finansjudarna framskapade penningkrisen och depressionen, som reducerat alla värden under deras verkliga, överges och normala tider återinträda, komma Kreugerkoncernens nu som hart när obefintliga betraktade aktiva att representera en ekonomisk stormakt. Det är alltså mycket naturligt, att den judiska storfinansen sedan åratal ådagalagt stor iver att komma i besittning därav. Av judarnas egna skrifter veta vi, att de anse rätten till staternas obligationer utgöra nyckeln till deras härskarmakt. De visste, att det fanns gott om ej minst "guldkantade" reela tillgångar i Kreugerkoncernens portföljer.

Först den 21 maj såg man sig föranlåten delge offentligheten en tablå över Aktiebolaget Kreuger & Tolls tillgångar och skulder. I utredningsmännens samma dag inför bolagsstämman framlagda balansräkning möta vi för första gången under den månadslånga diskussionen och spekulationen något officiellt att ta på beträffande ett av koncernens huvudföretag. De summariska upplysningar, som där lämnas, ge visserligen den utanförstående begränsade möjligheter att kunna bedöma verklighetsläget. Den visar dock på förekomsten av aktiva av högst betydande valör. Vi återge här nedan det offentliggjorda sammandraget.

Att döma av ifrågavarande sammanställning — för vars korrekthet vi givetvis ej äro i tillfälle garantera — skulle Aktiebolaget Kreuger & Tolls skulder per 31 mars 1932 uppgått till 686,500,000 kr. Å skuldsidan finnas upptagna secured och part. debentures, d. v. s. skulder till debenturesinnehavare, å sammanlagt 481,786,000 kr., alltså mer än 2/3 av hela bristsumman. Man frågar sig efter vilka grunder Kreugerdebentures här värderats. Enligt officiella börsrapporten noterades Kreuger & Toll ser. A nämnda dag kr. 2: 50, Kreuger & Toll ser. B kr. 7: — och Kreuger debentures kr. 14: 50. Börsens värdesättning har således ej legat till grund för värderingen utan tydligen parivärdena, vilka upptagits å skuldsidan, medan de egna aktierna och debentures alls icke noterats på tillgångssidan. Sammanställningen blir således missvisande i förhållande till börsens bedömning av situationen, då skulden till debenturesägare representerar den stora huvudposten av bristen i balansräkningen. Draga vi de av börsen som "värdelösa" betecknade debentures, 481,786,000 kr., från totalbristen, 686,500,000 kr., återstår en brist på 204,714,000 kr. Å andra sidan finna vi som huvudposter å tillgångssidan dels "statsobligationer" 178,916,000 kr., dels "industri- och bankaktier" 32,042,000 kr., dels slutligen "dotterbolag och affilierade bolag" 106,373,000 kr. eller sammanlagt 317,331,000 kr. Man kan utgå ifrån, att dessa Kreuger & Tolls egentliga aktiva värdesatts efter rådande abnormt nedpressade krisvärden. När den judiska penningkrisen avlösts av normala tider, komma de att representera värden av flera gånger det noterade beloppet.

Statsmaktens och storbankernas roll i kraschen.

Den roll regering, riksbank och bankinspektion tillsammans med storbankernas intressenter spelade under Kreugeraffärens senare skede är i högsta grad anmärkningsvärt. Statsministerns uppseendeväckande redogörelse i riksdagen 2 maj gav vid handen, att Kreugerkoncernens likvida svårigheter voro välbekanta för de nämnda myndigheterna redan 23 febr. På morgonen denna dag hade Ivar Kreuger telegrafiskt meddelat från Newyork, att hans låneförhandlingar slagit fel samt uppdragit åt Tändsticksbolagets ledning att träda i underhandling med Riksbanken och Skandinaviska Kredit för att söka upplåna 2 milj. dollars, som han ovillkorligt behövde före kl. 6 e. m. Underhandlingen upptogs, varvid meddelades riksbanksledningen, att Svenska Tändsticksbolaget såg sig nödsakat inställa betalningarna, därest ej det behövliga beloppet kunde uppbringas. Efter personligt ingripande av statsministern beslöto bankofullmäktige tillsammans med Skandinaviska Kredit och Svenska Handelsbanken — Stockholms Enskilda Bank vägrade deltaga i beslutet! — att tillhandahålla Tändsticksbolaget en kredit av 16,7 milj. kr., vilket skedde "i syfte att förebygga en omedelbar betalningsinställelse för Svenska Tändsticksbolaget och Aktiebolaget Kreuger & Toll med därav följande allvarliga konsekvenser för svenskt bankväsen".

Omedelbart efter denna uppseendeväckande, men ända till 2 maj hemlighållna lånetransaktion inträffade på alla börser med utgångspunkt från Stockholm och Newyork kraftiga kursfall på Kreugerpapper. Utbuden började den 24 och 25 febr., och den 26 rådde enligt rapporterna från Stockholms fondbörs "en verklig baissestämning". Kreugerkoncernen vållades härigenom enorma förluster. Den 27 febr. noterades fortsatt stark baisse. Den 8 mars, alltså fyra dagar efter Ivar Kreugers återresa från Newyork, rullade en ny baissevåg fram över börserna, särskilt drabbande Kreugerpapperen. Dagen efter omsattes enbart i Stockholm till starkt vikande kurser ej mindre än 6,500 debentures, den 11 realiserades i panikartad stämning 6,000 debentures, och lördagen den 12 mars, den dag då skottet i Paris föll, nådde man upp till siffran 18,000. Det är oss bekant, att "finansmän" under denna tid stött på personliga bekanta och uppmanat dem att "realisera", tydligen för att få ännu bättre fart i baissen. Ja, enligt en huvudstadstidning skulle regeringen enligt ryktet "under hand — genom bankinspektörens förmedling — givit bankerna en påstötning att sälja ut sina innehav av Kreugerpapper, detta av omtanke om bankernas soliditet". Mot den sistnämnda uppgiften har dock från vederbörligt håll upplysts, att bankinspektörens aktion inskränkt sig till en erinran till bankerna, att "en omreglering av lån mot under förhandenvarande omständigheter otillräckliga hypotek borde ske" — ett påpekande som i sin tur skulle ha lett till en våldsam "hypoteksslakt", vilken ytterligare nedtryckt börskurserna. De välunderrättade bankernas metod att fortsätta belåningen av Kreugerpapperen till jämförelsevis höga kurser var ägnad att invagga den i god tro köpande allmänheten i en viss falsk trygghet.

Vad som slutligt bragte Kreugerkoncernen på fall var således de av Ivar Kreuger från Newyork eftertelegraferade 2 milj. dollars, ett jämförelsevis obetydligt belopp i förhållande till de summor han brukat röra sig med. Det ligger i öppen dag, att den uppkomna likvida svårigheten av de informerade finanskretsarna utnyttjats för en jättelik baissespekulation, vilken tillfört spekulanterna hundratals miljoner i ren vinst å Kreugerpapper samtidigt som koncernens balans ohjälpligt förstördes. När man omsider fått ned papperen till någon krona, har man åter lagt sig till med större delen av de "värdelösa" papperen. Det var av ett visst intresse att observera, hur i samma veva som den med Rothschild och Sovjet lierade börsjudinnan Hanau igångsatte sin våldsamma baisse mot Schellkoncernens ledare, Henry Deterding, vilken i likhet med Kreuger ådragit sig judedömets speciella hat på grund av visat intresse för de antibolsjevikiska nationella rörelserna i Europa. Man hoppades tydligen kunna göra sig kvitt sina bägge fiender i ett slag. Deterding lyckades dock tillvidare stå rycken.

De officiella och hemliga regeringsmakternas uppträdande i Kreugerkraschen var karaktäristiskt för det system de företräda. I månader hemlighölls händelserna kring 23 febr., varunder bankerna gåvos en runt tilltagen tid att spekulera i baisse, skoja den godtrogna allmänheten samt nedpressa kurserna till nollpunkten. Man måste säga, att det råder ett rörande samförstånd den officiella och hemliga regeringen emellan. Det gjordes stora nummer av hemlighållandet några timmar av Kreugers död. Vad skall man då säga om hemlighållandet till spekulanternas favör av beslutet i Stockh. fr. 23 febr. ända till 2 maj! Man frågar sig vidare efter att ha beskådat den äntligen presenterade "provisoriska" balansräkningen för Aktiebolaget Kreuger & Toll: hur skulle balansräkningen sett ut 20 febr. eller före det ominösa sammanträdet, som togs till intäkt för den dödande baisseattacken mot koncernen? Den 20 febr. noterades Kreuger & Toll på Stockholmsbörsen ser. A 187 kr., ser. B 183 kr. och Debentures 220, alltså respektive i runt tal 200 kr. Genom den igångsatta jättebaissen borteliminerades ur bolagens balans värden å många hundra miljoner, vilka man sluppit att upptaga i sammanställningen men som eljest ej kunnat undgå att noteras som tillgång. Genom börsvärdenas nedpressande till nollpunkten önskade man tydligen trygga rätten till bolagets värdefulla aktiva i de kreditgivande bankernas händer, så att mot den i balansräkningen upptagna posten "skuld till banker" 166 milj. kr. i huvudsak skulle stå de som tillgångar upptagna "statsobligationer, industri- och bankaktier och dotterbolag" 317 milj. kr. Man förstår nu rätt väl vederbörandes tankegång.

Aktiebolaget Kreuger & Toll har gått i konkurs. Beträffande Tändsticksbolaget har ännu ej kunnat konstateras en så "hopplös" ställning, att det nödvändigtvis behöver vandra samma väg. Tillsvidare betecknas bolagets ställning som "oviss". Det kräves dock, att en ny förvaltning tillsättes, vid vars sida placeras "en särskild kommitté, representerande in- och utländska intressenter" för att undersöka diverse möjligheter. Med de planerade personförändringarna avses tydligen att helt bringa tändsticksbolaget under judefinansens kontroll samt få alla viktigare poster inom bolaget besatta med judar och judebulvaner.

Provisorisk balansräkning för Aktiebolaget Kreuger & Toll 31 mars 1932.

SKULDER:			
Skuld till banker	166,382,000		
Diverse kreditorer	79,074,000		
Skuld till dotter- och affilierade bolag	311,549,000		
Secured Debentures	261,786,000	818,791,000	
Part. Debentures		220,000,000	
Summa direkta skulder			1,038,791,000
Ansvarsförbindelser för garantier och andra engagements — uppskattade till		200,000,000	
TILLGÅNGAR:			
Investeringar i obligationer och andra värdepapper (upptagna till bokvärde eller beräknat värde):			
Statsobligationer	178,916,000		
Industri- och bankaktier	32,042,000		
Dotterbolag och affilierade bolag	106,373,000	317,331,000	
Kassa och likvida tillgodohavanden		4,960,000	
Fordringar från dotterbolag och affilierade bolag		30,000,000	
Fordran från Ivar Kreugers sterbhus — uppskattad till lägst	200,000,000		
Summa tillgångar			352,291,000
Summa överskjutande direkta skulder			686,500,000

Jubileumsmynt över Gustav II Adolf i Tyskland.

Även i Tyskland komma jubileumsmynt att präglas till 300-årsminnet av Gustav II Adolfs död. Dessa skola på ena sidan bära konungens bild jämte inskriften "Gustav II Adolf av Sverige", samt på den andra svenska vapnet Tre Kronor samt orden "Till 300-årsminnet 1632 — Nürnberg — 1932" samt över ordet "Nürnberg" stadsnamnen Fürth och Zirndorf.

Mynten utges i brons, silver, guld och aluminium och till samma storlek som vanliga tremarksstycken.

● ● ● Läs i sommar:

AILMQUIST, E., prof., Urnordiska folkens historia	Kr.	0: 15
ALMQUIST, E., prof., Om svenska rasens bestånd ..	„	0: 25
BAUR, E., prof., Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning	„	1: —
GÜNTHER, H., prof., Rassenkunde des jüdichen Volkes (rikt illustr.)	„	13: —
LUNDBORG, H., prof., Svensk raskunskap (rikt illustr.)	„	5: —
LUNDBORG, H., prof., Rasbiologi och rashygien	„	4: 70
LUNDBORG, H., prof., Rasfrågor i modern belysning	„	3: —
LUNDBORG, H., prof., Degenerationsfaran	„	0: 65
TOLL, H., med. d:r, Aktenskapsvalet och släktarvet	„	3: —
Judendom och Kristendom. Ett väckelserop. Av J. L.	„	1: 50

Svea Rikes Bokhandel

Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

Specialaffär för svensk, historisk, rasbiologisk och gymnisk-nordisk litteratur.

EN ANNONS I NATIONEN TRÄFFAR *landets köpstarka publik!*

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet
Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE

ONSDAGEN DEN 1 JUNI 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Bondehövding och Statsminister in spe.

Utvecklingen rider fort i dessa dagar, och man nästan förvånas över att en person med Kullenbergstorparens gedigenhet trots sin starkt egocentriska läggning så länge kunnat hålla sig kvar vid ledaresysslan inom det av politiska lycksökare starkt befolkade Bondeförbundet, vars ställning ytterligare försvåras genom partipressens väldiga låneengagemang hos storbankefirma.

Nu tycks det emellertid på allvar vara meningen att söka åstadkomma en ändring beträffande Bondeförbundets ledning i sådan riktning, att partiet skall bli "regeringsdugligt". Kullenbergstorparen, som är en alltför klok och försynt

man, skall bort och ersättas av riksdagsman Axel Persson i Bramstorp, vilken, redan tippas av judetidningarna som blivande statsminister efter Ekman. Med Bramstorps val till ordförande skulle den liberalistiskt betonade riktningen inom Bondeförbundet komma till makten — ett perspektiv som givetvis måste locka Höga Vederbörande. Men ännu äro de ej där. Sällskapet Persson, Wallén & C:o får kanske vänta ännu en tid. Från Bondeförbundets riksdagsgrupp ha ryktena energiskt tillbakavisats. Man känner där alls ej till några planer på Kullenbergstorparens avsättning.

Den som skriver dessa rader var på sin tid med och byggde upp Bondeförbundets organisation, särskilt i Skåne. Det var i begynnelsen många vedermödor och bekymmer. Motstånd från alla håll, både liberalt, moderat och socialistiskt. Men trots allt lyckades rörelsen hålla sig vid liv och utvecklas, om ock syftet hos dem som startade den var åtskilligt annorlunda än vad sedermera kommit till synes i förbundets praktiska verksamhet. När det slutligen visade sig omöjligt att bevara rörelsens ursprungliga karaktär och den alltmer anpassade sig till det härskande judiska systemet, föredrogo vi att helt ställa oss utanför.

Det synes oss som en ödets underbara skickelse, att den man, som på liberalt håll skötte motkampen mot den unga, av fosterländska ideal besjälade bonderörelsen i Skåne vid dess första framträdande, var just den vilken i dag av judepressen tippas ej bara till förbundsordförande utan också till statsminister i landet. Vi hade inbjudit herr Persson i Bramstorp, som uppgivits vara intresserad för rörelsen, till ett möte å Stadt Hamburg i Malmö våren 1914. Herr Persson infann sig även till sammanträdet jämte ett tiotal andra jordbrukare. Väl fingo vi det intrycket, att herr Perssons deltagande i mötet mera skedde i egenskap av lyssnare, men då han utan opposition deltog i beslutet att bilda ett skånskt bondeförbund och även lät invälja sig i dess interimistiska ledning, antogo vi att han gillade planen.

Vi blevo därför ej litet förvånade, när vi några dagar senare i det med Bonniers Dagens Nyheter lierade Skånska Dagbladet, som då ännu var i liberal ägo, sågo honom offentliggöra en protest mot att han skulle ha något som helst att göra med eller gilla planerna på ett bondeförbund. Men tiden gick. Genom vårt initiativ överfördes Skånska Dagbladet i bonderörelsens ägo, trots det kraftiga motstånd som till en början mötte planen från flera av dem som nu politiskt och ekonomiskt främst profitera av tidningen. Bondeförbundsidéerna vunno allt större terräng bland Skånes jordbrukare, och för herr Persson gavs slutligen ingen annan utväg än att sälla sig till den rörelse, han några år tidigare i den judiska Bonnierliberalismens intresse sökt hindra i dess frammarsch. Och nu har han till den grad meriterat sig som "bondeförbundare", att han av judepressen anses som rätte mannen att efterträda herr Ekman som svensk statsminister.

Ja, så går det till att bli bondehövding och statsminister i Sverige under regerande Judas hägn!

*

När Socialdemokraten tog "subsidier".

Kilboms Auditoriummöte för utredande av spörsmålet "Vem var köpt av Kreuger?" blev en besvikelse så tillvida, att Per Albin, som inbjudits närvara, lyste med sin frånvaro. Han hade stött sig på Kilboms sätt att delge honom inbjudan. Så publiken gick miste om det stora dragnumret på aftonens föreställning. Vilket ej hindrar att aftonen i alla fall blev rätt så givande.

Av vem skall man låna pengar om ej av kapitalisterna? Sporde Kilbom. Några andra fanns ju inte att gå till. Alltså går man till dem som ha slantarna. Ingen må sedan förvåna sig över, att den "antikapitalistiska" striden så regelrätt utmynnar i ökad vinning och makt för Kapitalismens furstar. Det är bara en naturlig konsekvens.

Ett intressant bidrag till debatten lämnade gamle Hinke, som berättade om när han och Branting togo mot "subsidier" för Socialdemokratens räkning. Det skedde 1890. Om det var en bank eller enskild, som stod till tjänst med lånet, visste inte Hinke. Här må dock erinras om, att Hjalmar Brantings hela frammarsch skedde under den judiske kapitalisten Karl Otto Bonniers beskydd, så det bör ej bjuda för stora svårigheter att gissa vem som 1890 hjälpte "samhällsomstörtaren" Branting med pekunierna. Vid första 1-majdemonstrationen i Stockholm, då borgarna hals över huvud flydde huvudstaden för att undgå massakern, kunde man även se Karl Otto Bonnier marscherande framför leden vid Brantings sida. Att den av Karl Otto på allt sätt protegerade "proletära" frammarschen varit honom själv till stor välsignelse framgår av den ofantliga personliga rikedom och den maktställning han med "demokratiens" hjälp under de gångna årtiondena lyckats förskaffa sig i det svenska samhället.

När Socialdemokraten 1890 utan anmärkning kunde ta lån av kapitalister, varför kan då inte Folkets Dagblad nu få göra på samma sätt? Frågade Hinke.

*

"Proletariatets gud" till Moskva?

Juden Karl Marx-Mordecai, vilken under sin levnad tillsammans med dålevande guldbaronen Rothschild i Paris iscensatte den stora proletära anstormningen mot samhällena i judendomens intresse, tyckes ligga osäker på sin gravplats å Highgates kyrkogård i London. Bolsjevikerna ha förgäves sökt få resterna av hans lik överflyttade till Sovjetparadiset.

Enligt vad berättas från London uppföras ständiga spektakel vid gravplatsen, där alla slags bolsjevikiska ceremonier utspelas till firande av "Proletariatets gud".

*

Celebert stockholmsbesök.

Stockholm hade nyligen äran av ett besök av en av den internationella anarkismens ledande andar, judinnan Emma Goldman, "berömd författarinna". Dags-

pressens skribenter tävlade, liksom alltid när det gäller visiter av celebrerade förgrundsgestalter inom samhällsomstörtningen, om nåden att få höra hennes visa ord.

Miss Goldman berättade bl. a. för de "borgerliga" intervjuarna, att det ej längre är modernt i anarkistiska kretsar att kasta bomber. Icke förty ville ej Stalin ha henne hos sig, utan hade hon utvisats från Ryssland. Vilket naturligtvis ej sympatiskt påverkat hennes uppfattning om den rådande bolsjevikregimen, som alls icke är folklig. Detsamma tycker nog rasfränden Bronstein-Trotskij, vilken ej heller är gärna sedd gäst i Bolsjevikien. — Ja, Stalin kunde gärna ta Mussolini och Hitler i handen! Också Amerika hade utvisat miss Goldman. Efter utvisningen från Ryssland var Sverige det enda land som velat ta emot henne — vilket hon ansåg hedrande för vårt land. För närvarande är miss Goldman Hans Brittiska Majestäts undersåte.

Ack ja, vad man vill säga om oss svenskar, så inte lida vi brist på tolerans. Eller hur, Herr Bonnier?

*

"Svartvit allians."

Ur ett av hebreernas många "magasiner" till den svenska smakens förskämmande återge vi ovanstående bild av en "svartvit allians", som man i senare år gjort så ofantligt för att popularisera i Europa. I Sverige, där negrerna på grund av klimatiska förhållanden ha svårare att trivas, äro ju möjligheterna för rasens fördärvande på den vägen mer begränsade, men i Frankrike och Sydtyskland ha stora resultat redan vunnits.

Det ur judebladet hämtade paret föreställer en "lycklig" miljonärsdotter, som äntligen fått sin heta åstundan tillgodosedd att få gifta sig med pappas svarte chaufför — vilket förmenas vara modernt.

*

Hakkorset i Algier.

En antisemitisk sammanslutning, kallande sig "Latinarnas förbund" och programenligt stående nationalsocialismen nära, har bildats i Algier, där judedomet alltid uppträtt på ett sällsport övermodigt och utmanande sätt. Det är därför intet förvånande, att reaktionen mot hebreernas maktmissbruk också i detta land, trots det filosemitiska franska herraväldet, kommit till uttryck.

"Köpmannen från Venedig" bannlyst.

Den judiska Bne Brissorden i Newyork som är högsta ledande instans för all världens frimureri, har tillsatt en kommitté med uppgift att avlägsna den för Israel misshagliga boken "Köpmannen från Venedig" ur alla skolor, i första hand i Staterna.

Aktionen har snabbt lett till resultat, i det att redan ett stort antal städer i U. S. A. gått i författning om bokens bannlysning från bibliotek och skolor. Likaså ha förbud utfärdats mot styckets uppförande på skolteatrarna. Verkan av Bne Briss' åtgärd förnimmes dock även utanför Staterna. Så har boken nyligen förbjudits i folkskolorna i Shanghai.

Det skall bli intressant att se om det skolförbjudna stycket härefter kommer till uppförande på Dramaten i Stockholm — vilket inte är alldeles säkert. I Stockholm äro de "tongivande" som bekant mycket noga med att följa alla vinkar från det "utvalda" folket.

*

Cotys strid mot Rothschilds presshydra.

Innan Francois Coty, ledaren för det nationella Frankrike i dess självbevarelsekamp mot judisk överhöghet, lyckats uppnå sin nuvarande ställning inom fransk publicism, hade han att kämpa en gigantisk strid mot de dunkla makter, som i dag behärska det franska opinionsväsendet. Den förmögenhet han förtjänat på sina berömda parfymvaror satte han helt in i kampen för sitt fosterlands räddning.

Det var 1927, som Coty — redan ägare till "Le Figaro" — startade "L'Ami du Peuple", ett brett lagt informationsorgan med nationalistisk och antibolsjevistisk tendens. Dess låga pris, 10 centimes, orsakade sensation i världsstaden, synnerligast på konkurrenttidningarnas redaktioner och ekonomikontor. Coty ville skapa en verklig folktidning. Billig och bra. Intet gott nog åt folket, var hans valspråk. Inom kort hade han sin billighetstidning klar, vilken redan från början fick en strykande åtgång. Och det tog icke lång tid, förrän densamma slog rekord och var en av Frankrikes mest spridda tidningar, utkommande i miljonupplagor.

Men han hade gjort uppräkningen utan världen, och en vacker dag blev det uppenbarat för den lyckosamme tidningsägaren, att han trätt de stora judebladens intressen för nära. Han skulle slås ned. Alla sammanslöto sig mot honom, och han fick vet vem han stungit hade. Hans företag karakteriserades av motståndarna som utslag av "illojal konkurrens"; och han förständigades att taga sig tillvara. Hans nya tidning blev helt enkelt bojkottad. Ingen kolportör ville taga befattning med densamma och ingen tidningskiosk i hela Paris vågade sälja den, samtidigt som de stora och mäktiga distributionsföretagen nekade att röra vid den "usla blaskan".

Men Coty tog upp den kastade handsken och slog till. För 9 miljoner skaffade han sig i all hast en egen annons- och distributionsorganisation, som omspann hela Frankrike. Och slaget började. Det slukade oerhörda pengar men tidningarna gingo åt, och trots ett oerhört motstånd vunno de dagligen terräng. Våren 1930 voro motståndarna moraliskt knockout, ty domstolen dömde dem att betala 10,000 pund i rent skadestånd plus en då ännu icke till sitt belopp fixerad summa som ersättning för de förluster, blockaden åsamkat L'Ami du Peuple och eventuellt komme att åsamka tidningen i fortsättningen. Detta var Cotys stora triumf, ty för varje dag som förgick, växte skadeståndsbeloppet automatiskt. Månader gingo, men Coty förhöll sig avvaktande. En vacker dag meddelade han kort och gott myndigheterna, att nu ämnade han med domstolsutslaget som grundval lägga beslag på de företag, som stodo emot honom. Vilket i realiteten skulle betyda, att Coty genom ett enda schackdrag fick världsstadens alla stora tidningar i sin hand. Den genom blockaden försvårade försäljningen av l'Ami du peuple plus förlusterna på uteblivna annonser uppskattades till många miljoner, och när summan stigit till cirka 36 miljoner kronor ansåg Coty tidpunkten inne för sin stora aktion, som han motiverade med, att det var nödvändigt för honom att lägga beslag på respektive tidningar för att säkra sin jättefordran.

Coty hade lockat dem alla i en fälla och lät kungöra, att om de ej omedelbart kapitulerade, skulle han utan vidare stoppa samtliga tidningar i Paris utom de egna. Det var i allt 36 tidningar, som hade stora utsikter att få slå igen. Det blev ett krigsråd bland de mäktiga tidningscheferna, som dekreterade, att det var nödvändigt att sluta fred med Coty. Bojkotten mot hans tidning hävdes och såväl tidnings- som annonsbyråerna följde strax med. Coty hade vunnit slaget. Den ensamme mannen hade segrat mot en hel camarilla.

Men Coty var ädelmodig. Han sade sig vid uppgörelsen vara nöjd med tre miljoner genast och resten — 7 miljoner — om fyra år. Handslag, och saken var klar. I samma veva donerade han en halv miljon kronor till de franska journalisternas pensionsfond.

*

Ny föreståndare i Mosaiska församlingen.

Mosaiska församlingen har till församlingsföreståndare efter framlidne direktören Axel Eliasson utsett bokhandlaren Gunnar Josephson, vilken länge varit en av de verksamma krafterna i arbetet inom församlingen och där beklätt en mängd framskjutna poster.

*

Två "proletärer".

Den ene proletären: — Och Ni tror fortfarande Herr Bankir, att vårt lyckorike en gång skall komma?

Den andre: — ja, så sant som jag är en S v e n s k!

*

Berlin — ett judeparadis.

"Det kan fastställas som ett faktum", skriver judeorganet "Wahrheit" i Wien, "att mer än två femtedelar av alla Preussens judar för närvarande äro bosatta i staden Berlin. Den preussiske, ja den tyske juden överhuvud har under utvecklingens gång alltmer förvandlats till stadsbo, till berlinare. Rikshuvudstadens öde som huvudpunkt för det tyska näringslivet blir därför även bestämmande för de tyska judarnas öde."

*

Antisemitism i U. S. A.

Att antisimitism förekommer också i U. S. A., judarnas nya förlovade land, är ej att förvåna sig över. "Haolom", judisk veckotidning i London, skriver härom:

" De judiska tidningarna meddela, att den antisemitiska kampanjen i Södern skärpts genom radio, föredrag o. s. v. En evangelisk dr. M. Hess reser från by till by och håller föredrag för stora folkförsamlingar. Temat i hans tal är, att judarna sammansvurit sig för att ödelägga kristenheten och att den nuvarande ekonomiska krisen är ett medel för uppnående av detta mål. På enstaka platser har han uppfordrat judarna till diskussion, men dessa ha vägrat att inlåta sig därpå."

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (240) FREDAGEN DEN 1 JULI 1932 ÅRG 8.

Sveriges folk under främmande ok

Frihetsparollen ljuder åter över landet

I Sverige liksom i de flesta andra länder har det hitintills ej varit möjligt att upprätthålla en stabil statlig ordning, främst beroende på de internationella makternas spel. En enskild statsmans storslagna insats består ofta ej längre än hans liv varar. Där den fasta viljan att bevara traditionen saknas, äro de internationella konspiratörerna strax åter framme, våldförande sig å folkens nationella liv. Vår store riksbyggare Gustaf Vasa beredde dem allvarliga streck i räkningen. Hans befrielseverk var lika mycket riktat mot Rom som mot Juda. Först drevos de påvliga förtryckarna ur riket, varpå de judisk-hanseatiska finansmännen förlänades respass. En liknande situation som då, blott vida allvarligare, råder i det närvarande. Sveriges folk har åter råkat under ett främmande ok, nu J u d a s.

•

Den av de nordiska Vasakungarna lagda grunden för riket har anseende som en av de solidaste något land kunnat uppvisa. Vår monarkiska konstitution, efterlevd enligt grundlagen, tryggar mot maktmissbruk och urartning i samhället. Det ansvar som påvilar konungen i egenskap av statschef är utomordentligt. På hans sätt att fullgöra sin höga uppgift beror väsentligen om konstitutionen i praktiken skall motsvara sitt ändamål. Monarkismens hela raison d'être grundar sig ju på den självskrivna satsen om obrottslig solidaritet mellan konung och folk. Konungen äger rätt till folkets trohet endast i den mån han förblir trofast dess sak.

Med "demokratiska genombrottet" infördes emellertid en över konstitutionen gällande oskriven grundlag, som upphöjde "folkviljan" i pressen till högsta regeringsmyndighet. Härigenom bereddes möjlighet för den lilla krets av storfinansiärer, som etablerat sig som pressens ägare och dirigenter, att tillvälla sig en maktställning, från vilken de kunde bestämma över statsmakterna liksom utvecklingen överhuvud. Så tillkom "Sveriges Hemliga Regering" med judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier och v. häradshövdingen Marcus Wallenberg som huvudpersoner, vilken sedan årtionden utövat makten i riket och som utgjort den reela bakgrunden till det "parlamentariska folkstyret". Medan huset Wallenberg genom sin bank-finansiella makt dominerar hovet, den högre ämbetsvärlden samt en väsentlig del av landets ekonomiska liv, behärskar huset Bonnier bokförlag, tidningspress, nyhetsförmedling och radio, med ett ord samtliga de instrument, vårmedels den "suveräna folkviljan" dikteras, denna "folkvilja" vilken enligt demokratiens styrelseprincip statsöverhuvud, ministrar och folkrepresentanter äro skyldiga fullständig lydnad.

Medels list och mutor smög sig den nya främlingsmakten på oss. Med guldets hjälp skaffade den sig inflytande över de ledande i staten och lyckades efterhand förvandla statsmakten till ett redskap för sina illegala syften. Under dess inflytande ha riksstyrelse och lagstiftning urartat till parodi. Ett förräderi av skändligaste slag har begåtts mot svenska folket. Medels ändlöst parlamentariskt prat och en förvirrande propaganda i press och litteratur söker man dölja sanningen. Alla de, vilkas solklara plikt det vore att säga ifrån, tiga — de äro bundan av den oskrivna tystnadslagen. Den väldiga fogdeskaran är också starkt medveten om sin plikt mot den gyllene överheten. De veta alla, att ett skvallrande ur skolan är liktydigt med förlust av position och gage.

I hägnet av denna "demokratiska" regim ha svenska folkets ägodelar under loppet av få årtionden i väsentlig utsträckning överantvardats till inkräktarna. Staten har provocerats till en skuldsättning på 2.000 milj. kr. till det internationella lånekapitalet, dragande en årlig ränta av 100 milj. kr. Likaså ha kommuner och enskilda genom en framprovocerad skuldsättning på miljarder gjorts för evigt tributskyldiga under samma storfinans, vars behärskande av statsmakt, kommuner och enskilda härmed bragts till sin fullkomning. Politikerna ha under denna tid haft goda dagar; först nu, sedan upplåningen blivit mindre bekväm, ha de börjat få allvarligt att tänka på.

Gentemot näringslivet har förts en politik, syftande till dess bringande i ekonomisk misär, varigenom bankkapitalet bereddes möjlighet att i sin egenskap av kreditgivare lägga beslag därpå. På alla samhällslivets områden är det numera endast judarna och deras omhuldade beskyddare som vinna befordran och erkännande. De som ej vilja vara med på spelet stämplas, där de ej helt kunna förbigås med tystnad, såsom mindre respektabla individer.

Allvarligast ter sig läget därutinnan, att de främmande inkräktarnas ledare, herr Karl Otto Bonnier tillerkänts en privilegierad ställning som det svenska upplysnings- och kulturväsendets överhuvud. Denna maktposition har han under en lång följd av år på allt sätt utnyttjat dels till att rikta sig själv och sina rasfränder, dels till att andligt och materiellt utarma vårt folk samt göra det till ett rov för Judafolkets brottsliga strävanden. Genom den av herr Bonnier regerade "folkviljan" i pressen ha rikets ansvariga styresmän tvungits följa statsfientliga vägar, tolererande inom själva riksdagen representanter för världsrevolutionen. Under hans överinseende har svenska folkets befogenheter överflyttats på inkräktarna och vår fäderneärvda kultur och den statliga grundval, varå denna uppbyggts, undergrävts. Målet för hela detta förstörelsearbete har varit och är: genomdrivandet av den judiska världsrevolutionen i Sverige, vilken betecknar inledningen till det planerade judiska världssjälvhärskardömet, där ingen annan nation än Juda tillåtes existera — det problem kring vilket statsmännens bekymmer och oroligheterna i världen för närvarande koncentrera sig.

*

I denna situation befinna vi oss i dag. Vi nödgas nu taga ställning till spörsmålet om vi i fortsättningen skola vara till freds härmed eller om vi skola gå in för en ändring. Det kunde synas otroligt att ett folk med sådana traditioner som det svenska, vilket stolt kan skåda tillbaka på frihetsbragder som Engelbrekts, Sturars och Vasars, skulle så hava vansläktats att det godvilligt läte sig utplånas som nation. Trots alla försök som gjorts att demoralisera och bryta dess handlingskraft har säkert dess kynne ej väsentligt förändrats sedan de tider, då de stora befrielseverken utfördes. När det gäller allvar, skall det ånyo träda fram i sin historiska gestalt.

Må därför den hävdvunna parollen åter gå ut över Sveriges land: S v e n s k a r, s l u t e n u p p t i l l f r i h e t e n s v ä r n, f ö r d e n s v e n s k a a n d e n s p å n y t t f ö d e l s e och d e n s v e n s k a s t a t s o r d n i n g e n s å t e r u p p r ä t t e l s e, f ö r v å r t f o l k s b e f r i e l s e u r d e t f r ä m m a n d e o k e t!

Kooperationen i juderevolutionens tjänst

Postsparbankens medel till Konsum?

Ett betydelsefullt led i Judafolkets strävanden att bringa alla ägodelar och all makt i samhällena i sin hand, utgör den med socialist-internationalen intimt förbundna kooperationen. Men här liksom överallt annorstädes går man fram under falsk skylt, som anlägges olika efter den publiks mentalitet man adresserar sig till. När man vänder sig till de organiserade arbetarna understrykes kraftigt, att det rör sig om praktisk socialism, medan gentemot de "själlösa" borgarfruarna försäkras att kooperationen endast avser att tjäna allmänheten och är kemiskt fri från politik. Det är emellertid av intresse att ta del av de högsta auktoriteternas egna uttalade omdömen.

Den internationella kooperationens främsta nu levande auktoritet, den engelske *juden L. S. Woolf* skriver i ett av sina arbeten: "Med socialism kunna socialisterna mena en hel del olika saker, men vad man än inlägger i begreppet, kan man knappast förneka, att *socialismen alltid stått den kooperativa rörelsen nära.* Statssocialismen och kooperationen stå som två alternativ att nå samma mål: produktionen bedriven av samhället och kontrollerad av samhället". — Vilket som vi veta innebär, att den av judarna genom skuldsättning samt inflytande över press och partier behärskade staten övertar all verksamhet.

Våra svenska socialistkoryféers uppfattning om kooperationen ansluter sig även väsentligt till den citerade högste auktoritetens. Så telegraferade *Hjalmar Branting* 1909 till Kooperativa Förbundets 10-årsjubileum: "Kooperationen bygger stilla upp socialismens samhällssystem mitt i kapitalismen, kompletterar genom direkt aktion statens och kommunernas övertagande av den centraliserade produktionen och blir, då den genomtränges av socialismens anda, *ett oumbärligt led av alltjämt ökad betydelse i socialismens framryckning*".

Herr *Gustav Möller* yttrade i sin egenskap av svensk socialminister i remissdebatten 1923: "Socialismen i många former *smyger* sig på samhället. Efter min uppfattning är *den kooperativa rörelsen till hela sitt väsen en socialistisk rörelse.* Jag vet visserligen, att det bestrides, men jag vill påpeka, att det står i det socialdemokratiska programmet sedan många år."

Dåvarande statsministern *Richard Sandler* yttrade i remissdebatten 1928: "För de betraktelsesätt jag företräder är socialiseringen helt enkelt en fortskridande utvecklingsprocess. Herr X. (en borgerlig talare som bekänt sig vara kooperatör) är själv en av de aktiva krafterna i denna process. Hans arbete för kooperationen är ett arbete, *varmed han river ned ett stycke av den gamla ekonomiska samhällsordningen.*"

Ja, så lyda de mest auktoritativa utlåtanden beträffande den kooperativa rörelsens karaktär. Men icke förty fortsätter propagandan bland de breda lagren i nyssnämnda tvehövdade anda! Och den judestyrda dagspressen, rikligt furnerad med välbetalta förskottsannonser, undviker omsorgsfullt att stöta sig med sin briljante annonsör utan låter den förvillande propagandan obehindrat fortgå.

Kooperationens mål: Judisk världsdiktatur.

De citerade höga auktoriteternas yttranden täcka dock endast en mindre del av sanningen om kooperationen. Ingen inom det kooperativa lägret låter med ett ord förstå, att den internationella rörelsen ytterst åsyftar att tillsammans med de socialistiska och bolsjevikiska internationalerna samt i intimt förbund med den internationella judiska storfinansen genomföra *judisk världsdiktatur.* I stället beslöjar man sina planer och säger att rörelsen har till syfte att förhjälpa de arbetande klasserna ur slaveriet under den "borgerliga" kapitalismen!

(Forts. å sid. 7.)

Rom — Judas spel

Det klarnar alltmer kring de hemlighetsfulla krafter, vilka sedan århundraden, ja årtusenden tillbaka reglerat folkens öden och som främst bära ansvaret för många av de olyckor och lidanden som drabbat dem. En objektiv historieskrivare skulle ej kunna undgå att bakom flertalet av medeltidens och nyare tids mest allvarliga krigiska och andra förvecklingar bland folken spåra antingen Juda eller Rom. Begge dessa makter sträva efter världsherravälde och sky intet medel för dess uppnående, Juda såsom fullföljare av det israelitiska folkets redan 1000 år före Kristus uppgjorda plan att i förbund med Mörkrets furste bringa alla folk och skatter under sin spira, Rom i sin egenskap av "ende rättmätige" arvtagare efter Kristus i striden för en gudomlig världsordning.

Vad som i dag särskilt intresserar är det rådande förhållandet mellan de enligt vedertagen uppfattning varandra motsatta imperialistiska makterna. Att de i många situationer samarbeta, är historiskt omvittnat; frågan gäller närmast huru långt samarbetet och de gemensamma intressena sträcka sig. Har Juda i vår tid i väsentlig grad lyckats tillskansa sig inflytande också över romerska kyrkan eller är det blott en av taktiska skäl från fall till fall ordnad samverkan vi bevittna? Företrädare finnas för den ena som den andra uppfattningen. Ja, de saknas ej som mena, att det skulle röra sig om en världserövrarkamp på tvenne parallellt löpande linjer, hemligt förbundna. I varje fall synes Juda fullt tro på sin seger som "Guds utvalda folk", avsett att regera världen efter sitt sinne, men försmår ej, i händelse av allvarligt motstånd, att åtminstone temporärt rädda sig över till Rom. Rom å sin sida bereder sig att mottaga det "omvända" folket, för att med dess hjälp ordna det bestående tillstånd på jorden. Begge ha allt sedan kampens begynnelse i den nordiska rasen sett sin farligaste fiende.

För trenne århundraden sedan hade Rom övertaget i Europa, men tack vare Luthers och hans efterföljares verk och ej minst Gustav II Adolfs och svenskarnas hjältemodiga insats bröts dess hotande hegemoni. Med de på 1700-talet införda demokratiernas hjälp seglade därpå Juda fram till den dominerande. Rom nödgades nu omlägga sin taktik, med anpassning till de nya "liberala" idéerna, sökande sitt stöd hos massorna i stället för som tidigare hos furstarna och adeln. Man erinre sig hur den av judarna finansierade och ledda franska revolutionen i ej mindre grad riktade sin blodiga förföljelse mot den katolska kyrkan än mot den nordiska adeln. Den revolutionära ledningen hade utfärdat särskilda föreskrifter, vari påbjöds skoningslöst utrotande av den "blonda" adeln, medan den "mörka" tilläts behålla livet. Den av frimureriets Grand Orient-loge för ej länge sedan iscensatta spanska revolutionen vände sig också med skärpa mot de förut i landet maktägande katolska ordnarna, ehuru ej fullt så hänsynslöst som på sin tid skedde i Frankrike. Sannolikt härledde sig denna moderation från Judas behov av sin medtävlares skydd för de sina i vissa andra länder, särskilt Tyskland. Vid världskrigets slut hade Juda nått en sådan position, att det ansåg segern redan vunnen. Världsrevolutionen proklamerades och det samlade judiska kapitalet sattes in på dess genomförande. Samtidigt bereddes emellertid även Rom nya företräden i stater, där saken ännu ej var fullt klar och där det krävdes gemensamma ansträngningar för att kunna definitivt betvinga de nationella regimerna. I länder, där man lyckades förverkliga bolsjevismen, skyndade sig dock Juda att utrota också resterna av de kristna samfunden.

I den av Juda i förbund med Rom införda republiken Tyskland inträtade sig det förra omedelbart efter den nationella regimens omstörtning på verkets fullföljande efter sitt sinne. En jude tillträdde posten som republikens förste president, och i spetsen för ministerier och andra ledande institutioner placerades israeliter. Men det dröjde ej länge förrän tyska folkets nationalkänsla vaknade till reaktion mot detta nya "tyska" styre, och efter några år hade oppositionen vuxit ut till en sådan omfattning och styrka, att Juda fann klokt att träda tillbaka och överlåta den synliga ledningen åt Rom. Det blev nu påvens politiska ombud, herr Brüning, som i egenskap av rikskansler tog hand om styret i Tyskland. Under en följd av år ledde herr Brüning det tyska rikets öden i intim samverkan med de av Juda dirigerade partierna. Den svartröda regimens främsta uppgift var uppenbart att söka hålla de uppvaknande nationella krafterna nere samt förhindra en utveckling mot nationell restauration — den punkt där Judas och Roms intressen till alla delar sammanfalla.

Men till slut blev också herr Brünings regemente ohållbart. Tack vare framför allt Hitlerrörelsens överväldigande frammarsch tvangs han för ej länge sedan att träda tillbaka och lämna plats för en nationellt betonad regering. Härmed var striden om Tyskland flyttad ut på det mera öppna planet: å ena sidan en nationell front, upptagande samtliga de fosterländskt inställda, å den andra Rom-Juda. De begge konkurrenterna om denna världen hade blivit de mest intima vänner, ja i sådan grad att Juda vid senaste val till preussiska lantdagen såg sig föranlåtet att överge sina egna "röda" partier för att officiellt uppmana alla Preussens judar att rösta på det katolska centrum. De katolska svarade med att etablera obstruktion mot den nationella regeringen och i hemligt samarbete med franska regeringen inscenera separatistiska rörelser i flera av Sydtysklands stater, där katolikerna dominera.

Betecknande för det genom dessa händelser uppkomna läget äro de toner som låtit höra sig från den nationella sidan. "Om ni tro", yttrade nationalsocialistiska fraktionens ledare i preussiska lantdagen, herr Kube, "att koalitionshänsyn kunna förmå oss att vara återhållsamma, äro ni inne på falsk väg. Så länge centrum ej ändrat sina principer, kommer ingen koalition i fråga. Centrum regerar hellre med ateister och judar än med tyskar. Det är centrummän som för närvarande befordra partikularismen i Tyskland. Rikspresidenten har låtit sig bedragas av Brünings politik. Ordföranden i bayerska folkpartiet, Scheffer, som hör till dem, skall i tukthus. Centrumspolitiken verkar förstörande på alla områden, medvetet fördärvande och nedbrytande". En fruktansvärd dom från det nationella Tyskland över det nutida Roms politiska verksamhet!

I alla länder pågår en hård kamp för nationell bevarelse gentemot de internationella makternas imperialistiska konspirationer, fastän kampen hittills mest kommit till offentligt uttryck i Tyskland. Av allt att döma befinna vi oss 1932 vid början av en de europeiska folkens befrielsekamp av liknande slag, ehuru blott mera omfattande, som den vilken för trenne århundraden sedan utkämpades och vars lyckliga utgång 1632 beseglades med den svenske hjältekonungens död på Lützens slagfält.

PRESSKONSERTEN

Frigörelsen från guldet.

Världen går mot ekonomisk ruin, och intet göres för att, hindra det, i varje fall intet som verkligen kunde stoppa förstörelsen, skriver professor *Gustav Cassel* i en artikel, "Frigörelsen från guldet", i *Svenska Dagbladet* (h.):

Vem som helst borde kunna se, att denna förstörelse har sin grund i den orimliga stegring av gudets värde, som pågått sedan tre år tillbaka och som redan höjt detta värde med femtio procent. Det är egentligen självklart att alla som förpliktat sig till betalning i guld måste bli ruinerade, om guldets värde stegras utan gräns. Världsekonomiens öde ligger emellertid i händerna på folk, som icke förstått denna enkla sanning. Alltjämt tänker, talar och handlar man i tongivande kretsar såsom om guldet vore den enda fasta punkten i den ekonomiska tillvaron.

Överallt finna vi penningpolitiken behärskad av denna nedärvda övertro på guldet, och även under växande inre fattigdom göra åtskilliga länder ännu de yttersta kraftansträngningar för att dra till sig guld i massor — och gräva ner det. Följden blir naturligtvis en fortsatt stegring av guldets värde, ett fortsatt prisfall på alla varor och på all egendom och en växande oförmåga hos gäldenärer att möta förpliktelser i guld.

Fordringsägarna fortsätta emellertid att tänka i guld och hålla fast vid den formella ståndpunkten, att förpliktelser i guld måste gäldas i guld. De avvisa varje tanke på att guldet kan ha stegrats i värde och vägra att gå med på att de själva och deras guldpolitik kunde ha något ansvar för en sådan stegring.

En rad länder ha redan övergivit guldet. Det krävs blott att de fullt förstå att de gjort det och dra den fulla konsekvensen i en självständig stabilisering av sin nya valuta på en lämplig nivå. Denna måste väljas så, att den godtyckliga ökning av alla skuldbördor, som följt med guldets värdestgering sedan 1929, nu äntligen utplånas. Det är naturligtvis ytterst önskvärt att detta program genomföres samtidigt och efter en gemensam plan i alla länder som lämnat guldmyntfoten.

Tron på guldet såsom en av evighet given, absolut värdeenhet måste utrotas. Världsekonomien måste grundas på penningenheter, som gentemot reala nyttigheter ha en så fast köpkraft som möjligt. Utvecklingen går även utan minsta tvivel mot ett avskaffande av metallernas roll såsom bärare av penningväsendet.

Den frigörelse från guldet, som nu börjat, kan hejdas, endast om vi förmå lägga guldets värde under medveten kontroll. De, som ställa sig i vägen för en sådan utveckling, kunna endast påskynda den slutliga frigörelsen från guldet och därmed förvandlandet av världens så mycket avgudade guldreserver till ganska värdelösa skrothögar.

Vi ha under den ekonomiska diskussionen i allmänhet kommit in på en falsk väg och låtit mycken värdefull kraft gå förlorad genom att sätta in dem på oriktigt ställe, skriver Schelltrustens ryktbare ledare, sir *Henry Deterding* i en artikel "Guld eller arbete?" i *Nya Dagligt Allehanda* (h.):

Jag är en avgjord motståndare till den avgudadyrkan, som ägnas guldet, och hyser den uppfattningen, att endast ett arbetande element är i stånd att skapa en enhetlig, från våldsamma svängningar befriad standard. Guldet är dött. Det har sedan åratal upphört att arbeta. Det cirkulerar icke mera i en ohämmad ström genom världshushållets ådror utan ligger fasthållet och orörligt vid kretsloppets strand. I Syd-Afrika arbeta tusentals maskiner och tiotusentals människor på att beröva jorden dess guld, och hundra gånger flera människor äro sysselsatta med att bearbeta, frakta, bevaka och till slut åter sänka ned den utvunna metallen i jorden. Därnere gräver man mödosamt fram guldet i dagsljuset; på andra håll, tiotusentals kilometer därifrån, stoppar man åter ned det några hundra fot i slutna källare i stället för att låta det fullgöra sin bestämmelse och träda i cirkulation.

Endast en bråkdel, närmare bestämt en tiondel, av det guld finnes för handen, som skulle behövas för att förse hela världen i tillräcklig utsträckning med denna värdemätare. Endast genom de möjligheter, som kreditgivningen öppnat, ha vi blivit i stånd att genomföra handeln i dess nuvarande omfattning. Detta insåg man redan för 18 år sedan.

A r b e t e t är i samma mening näringslivets och finansens basis. Arbetet hjälper oss att ackumulera bestämda men helt igenom fiktiva värdeobjekt. Genom arbetet kunna vi hålla fabriker i gång, framställa varor och göra nya produktionsmöjligheter fruktbärande. Det omedelbara resultatet är anhopandet av medel, som sätta oss i stånd till utbyggnad av större möjligheter att skapa nya arbetstillfällen. Finansmannens uppgift är att åvägabringa den nödvändiga utjämningen, han genomför de i samband med resultaten av de olika arbetsprocesserna stående transaktionerna och leder guldet genom olika kanaler. När han icke längre kan disponera guldet, emedan kanalerna äro tilltäppa eller uttömda på sina medel, då måste han söka efter nya medel.

I dag börjar man så småningom inse att man anförtrott sig åt en falsk orientering. Billighet är icke framtidens ideal utan en n o r m a l u t b a l a n s e r i n g a v v ä r d e n. Det duger icke att en död metall skall vara överlägsen den av energi mättade oljan. Om vi erhålla råmaterialet till vår produktion för billigt, gå framställarna av råmaterialet själva under, och vi få sedan vara med om rätt höga priser, emedan produktionen ej längre kontinuerligt kan upprätthållas på samma sätt. Ju lägre ursprungsprisen äro, desto lägre kommer också vår levnadsstandard att bliva.

Världen står vid en skiljeväg. Antingen måste den besluta sig för att nytt mynt på en ny och hållfastare basis eller kommer den att oavlåtligt styra hän mot förintelse av det senaste århundradets framsteg och mot ett stillestånd i näringslivet.

Dessa ord förtjäna särskilt beaktande, då de härröra från en av det praktiska näringslivets främsta män, som bättre än de flesta förstår att bedöma den ekonomiska världssituationen.

Den "fria" pressens ägare.

Pressens inflytande i det moderna samhällslivet erkännes numera allmänt. Ett stort antal medborgare hämta ju i väsentlig grad sitt vetande i allmänna ting från de tidningar de läsa. Men det har ej fallit många in, att den upplysning som bjudes i "det fria ordets" språkrör skulle kunna ha några bisyften, vara inspirerad av obscura, ekonomiska förlägarintressen, vilka sökte utnyttja sitt inflytande över folkets tänkesätt till befrämjande av egna egoistiska, ofta rent samhällsfientliga syften. Så förhåller det sig dock i våra dagar i största utsträckning, varför det är nödvändigt att frågan om pressens ägare ägnas ett allt större intresse.

Avslöjandena rörande Kreugers försänkningar inom huvudstadens press, där han under senaste åren i konkurrens med det bolsjevikorienterade huset Bonnier förskaffat sig ett vidsträckt inflytande, föranleder *Vestsvenska Dagbladet* (h.) till följande reflektion, adresserad till Svenska Dagbladet:

Det är ingen privatsak vem som äger en av landets ledande tidningar. Det var ej bättre för vice ledaren för ett av landets nationella partier (herr Järte) att det allmänt ansågs att han var huset Bonniers bulvan. Emellertid väckte Bonniers påstådda innehav av aktiemajoriteten även i Sv. D. (jäme den liberala Dagens Nyheter). sådan indignation att huset Bonnier, säges ha sålt den. Nu visar det sig att Kreuger var köparen. Vi fråga nu hr Järte, om det var honom bekant eller om det är i god tro han suttit i Sv. D:s ledning. Har det skett som högerns eller som Kreugers representant? (Eller hr Bonniers?) Eller har hr Järte ansett att de uppdragen läto sig förenas?

Svenska Landsbygden (bf.) skriver:

Avslöjandena rörande Kreugerintressena i Svenska Dagbladet m. fl. huvudstadstidningar har fyllt Dagens Nyheter med illa doll skadeglädje. Man bör emellertid som bekant inte kasta sten då man sitter i glashus. Dagens Nyheter är ju också i storkapitalismens hand i det tidningen äges av den judiska bokförläggare- och tidningsägarefirman Bonnier, som f. n. framstår som en jätteentrepre-

---

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen, Box 1145, Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: *Elof Eriksson.*

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

P r e n u m e r a t i o n s p r i s:

Helår .... kr. 4:—

Halvår .... „ 2:—

Kvartal .... „ 1:—

A n n o n s p r i s:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Hur vårdas folkstammen?

Den rådande regimens bristande intresse för folkstammens vård, som bl. a. kommit till uttryck i dess försummande av undervisningen i rasbiologi samt uraktlåtenhet att inskrida i rasbiologiskt uppbyggande riktning, har medfört de olyckligaste konsekvenser. Det talas stort och brett om höjandet av folkets välfärd, dess sociala och kulturella nivå, ehuru med undanskymmande av de centrala delarna av problemet.

Man erinras om dessa bedrövliga förhållanden, när man tar del av från olika håll ingående rapporter om ökad brottslighet och degeneration hos vårt folk. Hur mycket det än bygges av nya fängelser och sinnessjukhus, förslå de ej att fylla det oavbrutet stegrade behovet på området. En nyligen av provinsialläkaren i ett av Smålands distrikt, *dr C. A. T. Yllner*, till medicinalstyrelsen ingiven rapport illustrerar konsekvenserna av de styrandes all sakkunskap trotsande liknöjdhet inför frågan om den svenska folkstammens bevarande.

"En svensk folkstam som en gång haft namn om sig att tillhöra landets elit, hotas av degeneration", lyder dr. Y:s omdöme. "Det stora antalet sinnessjuka och sinnesslöa inom detta distrikt är ett anmärkningsvärt och sorgligt faktum. På kyrkoherdarnas listor äro upptagna icke mindre än 125 och sannolikt är antalet ännu större. Det motsvarar 104 sinnessjuka och sinnesslöa per 10,000 invånare, under det att medeltalet i riket är 44,6. Vidare är antalet nervösa och av nervsjukdomar lidande, urståndsatta att försörja sig, oproportionerligt stort.

Kampen för tillvaron har i dessa bygder alltid varit hård, och därför har sedan årtionden en ständig utvandring ägt rum, dels till andra delar av landet, dels till Amerika. Oftast har det varit de driftigaste och dugligaste som utvandrat, och dessa trakters folkstock har sålunda i långa tider varit föremål för ett urval i negativ riktning. De mindre dugliga och alla odugliga ha blivit hemma och fortplantat släktet."

Dr. *J. Edwardson* vid Rasbiologiska institutet konstaterar i ett uttalande med anledning av dr. Yllners yttrande, att det av denne påtalade förhållandet har sin motsvarighet över hela landet: "De livskraftigaste och rashygieniskt bästa elementen bland landsbefolkningen äro de som i första hand utvandra, antingen till Amerika eller till de större städerna i landet. Städerna tillföras på detta sätt ett ur rasbiologisk synpunkt positivt material, men detta motverkas av den i regel lägre nativiteten där. I stort sett förekommer denna utvandring av det bästa folkmaterialet i alla delar av landet. Tyvärr sakna vi dock statistiskt material, då ingen undersökning i saken gjorts. Upprepade gånger ha medel begärts för en sådan hela landet omfattande undersökning, men inga anslag ha beviljats för ändamålet. Provinsialläkarnas rapporter, som gå till medicinalstyrelsen, granskas ej ur rasbiologisk synpunkt."

Medicinalrådet *J. Byttner*, som tillsports i saken, kan visserligen ej förneka uppgifternas riktighet men förklarar att styrelsen "inte särskilt inriktat sig på denna fråga. Det är så många mer påtagligt aktuella problem som kräva åtgärder och där det också finns större möjligheter att hjälpa och finna botemedel, att vi främst måst ta hänsyn till dem."

Man häpnar över den nonchalans varmed medicinalrådet avfärdar denna för svenska folkstammens bevarande fundamentalt viktiga angelägenhet. Yttrandet vittnar icke om någon nationell ansvarskänsla hos den höga medicinska styrelsen. Men naturligtvis sammanhänger dess bristande intresse för saken med den under rådande judisk-demokratiska regim på officiella håll praktiserade uppfattningen, att det ej är fair play att ägna frågan om svensk rasvård någon positiv uppmärksamhet.

...nör för det svenska folkets andliga utspisning.

Vi konstatera med tillfredsställelse, att den offentliga uppmärksamheten äntligen börjat inriktas på den centrala frågan om tidningarnas ekonomiska förläggare. Hittills ha dessa i regel fått sitta ostörda bakom kulissen och sköta trådarna. Åtskilligt tyder emellertid på, att denna angenäma tid lider mot sitt slut och att vi under trycket av den återuppvaknande folkliga självkänslan gå mot en nydaning inom svenskt upplysningsväsen med avkopplande av alla otillbörliga finansiella inflytelser.

Insamling till Gustav Adolfs-jubiléet.

Från svenskt kyrkohåll har beslutats igångsätta en insamling med anledning av årets Gustav Adolfs-jubileum. Till alla protestantiska kyrkosamfund utgår en adress med uppmaning att till 6 november insamla medel att på lämpligaste sätt användas till evangelii utbredning i världen i protestantisk anda.

Av de insamlade medlen kommer först ett visst belopp att anslås till ett internationellt företag, som går ut på att från Kina till Sydamerika överföra 400 ryska lutherska, djupt nödlidande flyktingar. För övrigt uppdelas resultatet av insamlingen på tre ändamål: kyrkans hednamission, Gustav Adolfsföreningarnas verksamhet bland betryckta protestanter i förskingringen och allmänkyrklig, uppbyggande protestantisk verksamhet. Till sistnämnda ändamål avsättes en fond, som blir ställd under lämplig kyrklig förvaltning och rörande vars användning biskopskonferensen skall bestämma.

"Egendomsfolkets" fördelning på jordklotet.

Jordens hela befolkning av judar utgjorde

år	1825	3.280.000
„	1880	7.660.000
„	1930	15.800.000

Under de senaste 50 åren har alltså Judafolket mer än fördubblats i antal.

På de olika delarna av jordklotet fördelar sig "egendomsfolket" enligt följande siffror:

Europa år 1825 83,2 proc., år 1930 62,5 proc. — 20,7 proc.

Asien år 1825 9,2 proc., år 1930 4,3 proc.

Afrika år 1825 7,3 proc., år 1930 3,0 proc.

Amerika år 1825 0,3 proc., år 1930 35,0 proc. + 34,7 proc.

Australien år 1825 — proc., år 1930 0,2 proc.

Under tiden 1825—1930 ha judarnas antal således stigit från 3,5 till 16 miljoner. Bedrövligast ställer det sig för Amerika, som 1825 endast räknade 10.000 judar mot 5.530.000 år 1930 — ett tydligt bevis för Judafolkets strävan att göra Amerika till ett centrum för sina världsimperialistiska planer.

U. S. A.—diktatur?

"De tolv apostlarna från Wallstreet."

Kännare av förhållandena i Amerika ha sedan länge förespått en utveckling i allvarligt kritisk riktning. U. S. A:s snabba uppsegling till ära, rikedom och makt på den fördomsfria affärsmoralens lösa grundval erbjöd ej det erforderliga samhälleliga värnet när svårigheterna en dag inställde sig. Den våldsamt tilltagande korruptionen och brottsligheten bildade ett dystert förebud för kommande ofärd. I goda tider kunde ett dylikt system kanske fungera skenbart förträffligt, men i prövningens stund håller det ej. Denna stund tyckes nu även med raska steg närma sig.

Olika meddelanden från U. S. A. ge vid handen, att situationen utvecklar sig i allt mera kritisk riktning, och inom ansvariga kretsar tyckes man med oro motse framtiden. Antalet arbetslösa på grund av depressionen är enligt officiösa rapporter nu uppe i 10 miljoner, vilket med hustrur och barn betyder 25 miljoner. Dessa arbetslösa äro svältande arbetslösa, eftersom amerikanska staten ej anser sig skyldig sörja för dem, och en stor del av dem äro starkt anstuckna av kommunismen, d. v. s. jordmånen för den röda revolten är redan för handen.

Betecknande för läget är en av Kanadas premiärminister Bennet nyligen av parlamentet begärd fullmakt för skydd av gränsen, om något skulle inträffa i U. S. A. Newyork Herald meddelar irriterat, att "opinionen på sistone blivit medveten om landets moraliska förnedring". Invasionen till Washington av 10-tusentals arbetslösa krigsveteraner, som fordrade tilldelning av 2,200 miljoner dollars och myndigheternas ängslan inför denna, delvis rödfärgade demonstration hade ett omisskänligt sken av stormvarning.

I denna situation har från olika håll i U. S. A krav på diktatur framställts. Amerikas 40 tidningskungar höllo nyligen ett sammanträde i Washington, varvid de beslöto att till kongressen framlägga sin oförgripliga mening att det måste långt mer politisk aktivitet och mindre prat till för att balansera budgeten. Inför president Hoover förklarade de att "vad Amerika nu behöver är en stark och hänsynslös ledare". Samtidigt upplyses, att man i finanskretsar och i härens och marinens högsta ledning överväger att sända hem kongressen och överlämna all makt till en diktatur, bestående av president Hoover, Owen D. Young och I. P. Morgan. En intim sammanslutning av alla stora penningintressen i Amerika har redan kommit till stånd under Youngs ledning. Denna sammanslutning representerar bank- och affärsintressen på över 70 miljarder och den har redan gjort regeringen i sådan grad beroende av sina beslut, att den i verkligheten blivit ett slags överregering. Jämte Young sitta i sammanslutningen elva av de största bank- och affärsmännen i Amerika, kända som "De tolv apostlarna från Wallstreet".

Pressbyråns illojala konkurrens

En protest från svenskt köpmannahåll.

Vi ha mottagit nedanstående inlägg med begäran om införande, vilken vi så mycket hellre tillmötesgå som vi haft tillfälle konstatera ett ganska allmänt missnöje i landet med det sätt, varpå Bonniers Pressbyråmonopol utövar sin statsbeskyddade verksamhet. De i artikeln påtalade förhållandena beröra en sida därav, som i senare tid allvarligt gett sig till känna för de svenska privathandlarna runt om i Sverige. En annan sida, som väckt ej mindre förbittring bland dessa är det speciella skydd som beretts de Bonnierska kioskerna, vilka ställts utanför butiksstängningslagen och som få ha öppet både kvällar och helgdagar och således med myndigheternas goda minne driva illojal konkurrens i snart sagt alla sorters varor med de svenska köpmännen, vilka vid laga straffs påföljd äro förbjudna att ha öppet medan judekioskerna göra sina finaste affärer. Sådant kallas likhet inför lagen! De svenska handelsmännen förtjäna ödet att gå under, om de äro i saknad av förmågan att i självbevarelsens intresse reagera mot dylika flagranta orättvisor.

Inlägget ifråga lyder:

På förekommen anledning får undertecknad härmed till kolleger landet runt rikta en förfrågan: brukar Svenska Pressbyrån å andra platser i landet ha en fast anställd person, som går gård ut och gård in med tidningar för försäljning.

Här i Vilhelmina, ett samhälle på omkring 1,500 personer, ej stort således, finnes dels undertecknads pappershandel och dels bokhandel, vilka båda föra tidningar av alla möjliga sorter och som till fullo borde fylla konsumenternas behov av tidningar. Trots detta har Pressbyrån en person som ej gör annat än försäljer tidningar och tidskrifter i gårdar runt hela samhället, detta helt naturligt beskärande den minimala inkomst för oss som skall försöka att leva av våra affärer här.

Sv. Pressbyrån har monopol på allt inom järnvägsområdet, där får ej någon annan försälja något av vad Pressbyråns kiosk har att sälja. Äger då denna Pressbyrå rätt att så som anförts bedriva affärer? Väl att märka att å tågen mellan Hoting över Vilhelmina — Storuman — Sorsele med alla mellanliggande stationer ej finnes någon försäljare å tåg, till stor förargelse för de resande som på resan skulle vilja ha en tidning eller tidskrift. Borde Pressbyrån ej hålla sig på sitt monopoliserade område, och ej som här, arbeta på att utäta fasta affärsmän som i dessa tider har det hårt ändå att kunna klara sig? Pressbyrån finge ju ändock sälja största delen av såväl tidningar som tidskrifter enär såväl jag som bokhandeln tager våra tidningar genom denna pressbyrå.*

Jag skulle vara mycket tacksam höra vad andra pappers- och bokhandlare anse om detta spörsmål. Man kan ju befara att Pressbyrån till sist kommer att få monopol även i städer och samhällen och vi bli utestängda helt enkelt, som å järnvägsområden, vilket för många smärre pappershandlare nästan kunde bliva deras ruin, så mycket tidningar och tidskrifter som nu för tiden försäljes.

F. H. S.
Pappershandlare i Vilhelmina.

* Varför tar ej "F. H. S." sina tidningar direkt?

Sättarens anmärkning.

Varje Svensk

BÖR SOLIDARISKT STÖDJA DE SVENSKA AFFÄRSMÄNNEN I DERAS KONKURRENSSTRID MED DE JUDISKA KÖPMÄNNEN.

Nytt "kulturevenement"

Inom Stockholms "kulturkretsar" bereder man sig på ett nytt stort evenemang, avsett att gå av stapeln under juli månad. Ingen mindre än den "världsberömda" nakendansösen Josephine Baker lär komma att hedra huvudstaden med en del uppträdanden å Circus. Josephine har premiär i Köpenhamn 1 juli och sedan skulle Sverige få den äran.

De kosmopolitiska dagstidningarna försäkra, att den mulattska dansösen är mer storartad än någonsin. Paris tog hon vid sitt senaste uppträdande med storm, och Italien, Schweiz och Österrike ha sist legat för hennes fötter.

Hur man denna gång tänkt sig mottagandet i Stockholm förmäles ej, men man kan anta att det kommer att motsvara "konstnärinnans" ryktbarhet. Det är möjligt, att man nu tar det något mer officiellt än sist, då utrikesexcellensen Lövgren å regeringens vägnar vid premiären ägnade danserskan sin livliga applådhyllning. Förmodligen blir det fest i Blå Hallen med statens och stadens högsta dignitärer jämte kosmopolitiska societetens crême de la crême samlade kring primadonnan.

●●● Läs i sommar:

ALMQUIST, E., prof., Lutherska reformationen kräver fortsättning. Svea Rikes förlag 1932	Kr.	1:25
AILMQUIST, E., prof., Ur nordiska folkens historia	„	0:15
ALMQUIST, E., prof., Om svenska rasens bestånd ..	„	0:25
BAUR, E., prof., Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning	„	1:—
DARRÉ, R. W., Neuadel aus Blut und Boden	„	6:75
GÜNTHER, H., prof., Europas raser (rikt illustr.)	„	6:—
HENTZEL, K. M., Svenska konstens förfall	„	0:15
LINDERS, F. J., prof., Vårt befolkningsproblem	„	1:50
LUNDBORG, H., prof., Rasbiologi och Rashygien (rikt illustr.)	„	4:70
LUNDBORG, H., prof., Rasfrågor i modern belysning	„	3:—
LUNDBORG, H., prof., Degenerationsfaran	„	0:65
TOLL, H., med. d:r, Äktenskapsvalet och släktarvet	„	3:—
Judendom och Kristendom. Ett väckelserop. Av J. L.	„	1:50

Svea Rikes Bokhandel

Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

SVERIGES MINNESRIKASTE SLOTT

Ett folks nationella fortvaro förutsätter först som sist ett troget fasthållande vid traditionen. Det bör därför även veta att med omsorg vårda sitt historiska arv samt vörda förfädrens gärningar till det gemensamma fosterlandets ära, framgång och välfärd. Få folk kunna uppvisa ett så ärorikt förflutet som det svenska. Det har satt betydelsefulla spår i utvecklingen i Europa, särskilt under den tid det leddes av Vasaätten. Vad som lämnats kvar av minnen härifrån bör även ägnas vår kärleksfulla omvårdnad. Det skänker oss uppbyggelse och ny förtröstan samtidigt som det i en tid av allmän förvirring klarar begreppen och återför oss till vår historiskt givna väg på hållfast grund.

*

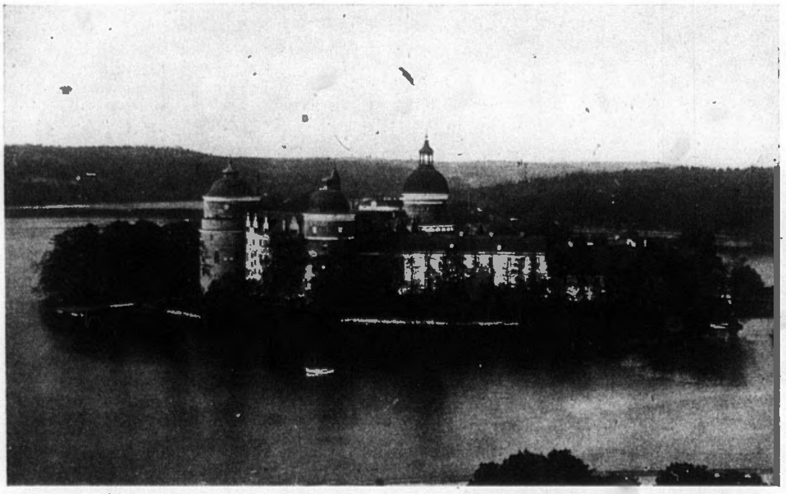

GRIPSHOLMS SLOTT

Vid Mälarens strand helt nära Mariefred ligger Gripsholm, Sveriges minnesrikaste slott, vårt svenska Pantheon. Den tornprydda borgen på den lilla holmen, skild från fastlandet genom en vallgrav, är omkransad av en vacker parkanläggning. I många hundra år har den legat så och vaktat sin ständigt stigande skatt av minnen, då och då utsatt för förvandlingar i restaurerande och fullständigande syfte. Alltsedan 1500-talets begynnelse har Gripsholm varit i statens ägo och dess historia är intimt förbunden med landets regenters. Dess yttre gestalt är ännu bestämd av 1500-talets krigiska kynne, och interiörerna visa ståtliga prov på de olika skedenas stilfullaste konsthantverk och inredning, alltifrån Gustaf Vasas tid. Förutom som historisk minnesplats har slottet numera betydelse som förvaringsort för största delen av svenska statens porträttsamling, som omfattar över 2,000 nummer och räknas till de mest betydande i världen.

De väldiga ekportarna, som möta besökaren vid inträdet i Odenas slott, äro de ursprungliga från Vasatiden. På yttre borgården återfinnas byggnader från alla perioder. Den lägre flygeln till höger, förut bostad för slottets ståthållare, tillhör slottets Vasatid; den höga *Kavaljersflygeln* till vänster intog på Gustaf III:s tid den där förut liggande, bestyckade vallens plats, vilken jämte en mindre vall på andra sidan omslöt *förborgen*. I förgrunden reser sig *Griptornet* med sina skottgluggar och förgallrade fönster, till vänster *Vasatornet*, till höger *Fängelsetornet* och längst bort höjer *Teatertornet* sina murar. Framför Griptornet stå två stora, rikt dekorerade bronskanoner, erövrade av Pontus de la Gardie 1581 från ryssarna vid Ivangorod, av gammalt benämnda "Galten" och "Suggan". Genom det invid Griptornet liggande portvalvet inkommer man på den *inre borgården*, som är omsluten av det ursprungliga slottets våningslängor. Våningarna och rummen gömma på en mångfald historiska minnen från skilda perioder av slottets tillvaro. Det förnämsta och ansenligaste rummet är rikssalen, som fullbordades under 1500-talets senare hälft.

Gripsholms historia går långt tillbaka i tiden. Den äldsta handling, där namnet förekommer, är daterad 1381, och fem år senare undertecknar Bo Jonsson (Grip) ett kvitto "in curia mea" (på mitt slott) Gripsholm. Bo Jonsson var alltså förste kände ägaren av slottet, vilket sannolikt uppkallats efter griphuvudet i hans vapensköld. Att medeltidsborgen ej kan ha varit den vi i dag se för våra ögon, är påtagligt, men otvivelaktigt daterar sig någon del av det nuvarande Gripsholm från Bo Jonssons tid.

Efter att ha varit i olika ägares händer övergick slottet 1472 till Sten Sture d. ä., som 1498 skänkte det jämte tillhörande gods till Kartusianerklostret, beläget på den plats där Mariefreds kyrka nu står. 1526 återfordrade Gustaf Vasa Gripsholm såsom ett honom på grund av släktskap med Sten Sture lagligen tillkommande arvegods. Det nuvarande slottet började byggas först under Gustaf Vasa, och härmed inleddes första skedet av slottets byggnadshistoria, *Vasatiden*. Erik Göransson Tegel skriver i sin "Gustaf I:s historia": "Widh S. Laurentij (10 aug.) 1537 lätt konung Gustaff fundera och uppbygga Gripsholms Slott på then Holma som thet nu står". Avsett att tjäna som befästning blev slottet försett med särdeles fasta murar — i tornens nedre våningar 3 à 4 meter tjocka — palissader anbringades kring stranden och en vindbrygga förmedlade övergången från landsidan. Gustaf Vasa tillbragte mycken tid på Gripsholm, och bland annat finnes

Slottets yttre borggård

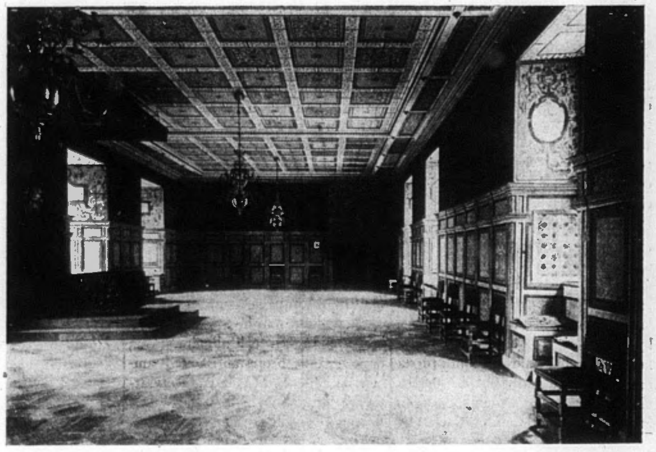

Rikssalen från 1500-talet

En ny adel

Neuadel aus Blut und Boden. Av K. Walter Darré. J. F. Lehmanns förlag, München.

Efter Spenglers dådlösa "Untergang des Abendlandes" samt Coudenove-Kalergis vansinniga teori om en ny människovärld av mongolisknegroid blandras, som skulle behärskas av en renodlad judisk aristokrati, och andra efterkrigslitteraturens missfoster ha vi äntligen fått se en bok, där ras- och överklassfrågorna behandlas och lösas på ett sakkunnigt och som det synes tillfredsställande sätt. Denna bok är författad av K. W. Darré, som förut utgivit en förträfflig skildring av den germanske bonden "Das Bauerntum als Lebensquell der Nordischen Rasse". I motsats till Spenglers oförsvarliga pessimism visar oss Darré den väg, på vilken en pånyttfödelse av vår nordiska ras kan åstadkommas.

Överallt där människosamhällen och kultur finnas har bildat sig en överklass eller överskikt, och av denna beror i mångt och mycket folkens väl och ve.

Efter allt vi veta om den gamla nordiska forntidsadeln, synes dess organisation ha varit mönstergill och väl lämpad för vår ras. Den företedde ett urval av särskilt dugliga släkter, som voro underkastade vissa disciplin- och fortplantningslagar utan att bilda ett byråkratiskt inhägnat stånd som de flesta nutida s. k. adelskorporationerna. Deras särställning bland folket för övrigt berodde huvudsakligen på övertygelsen, att de härstammade från asarna. Att en adelsman ägde jord var självfallet och vid tingen voro endast jordägarna röstberättigade. Den kristna religionens utbredning bland germanerna gjorde slut på denna gamla adel. Även i Sverige och Norge, dit Karl den Stores grymma och lömska utrotningskrig icke den genuina germanska adeln icke nådde, undergrävdes likväl adelns på folkets förtroende rotfast vilande ställning. Genom valtolkning av den kristna läran predikades en viss social jämlikhet samt folkens likartade beskaffenhet. Nya testamentet uppmanar däremot både undersåtar och slavar att troget tjäna sina resp. överordnade. Den nya förkunnelsen skedde på befallning av katolska kyrkans andliga och världsliga furstar; de själva skulle få oinskränkt makt över folken, som av deras nåd skulle erhålla en ny adel delvis av utländsk börd och med utländsk, d. v. s. romersk riddarsed. Adeln upphörde således att vara en i folket inordnad ledande institution, den blev överordnad klass med vidlyftiga internationella förbindelser. Det är klart, att en sådan adel ej kunde bestå i

skildrat hur han med ett ståtligt gästabud firade den i Västerås avslutade arvsföreningen. Den då färdiga delen av slottet torde utgjorts av Grip- och Vasatornen med längan dem emellan samt fortsättningen fram till nuv. Teatertornet. 1572 övergick Gripsholm till yngste sonen, hertig Karl av Södermanland. Denne som ofta vistades på slottet både som hertig och konung, fortsatte och fullbordade dess uppbyggande i sin ursprungliga gestalt. Efter Karl IX:s död innehades det av änkedrottningen Kristina av Holstein, som avled 1625. Gustaf II Adolfs gemål, Maria Eleonora, hade även Gripsholm som änkesäte och företog därifrån 1640 sin bekanta flykt ur Sverige.

1654 skänkte Karl X Gustaf Gripsholm "till morgongåva" åt sin gemål Hedvig Eleonora, och härmed börjar den period i slottets historia som fått namn av den *Karolinska tiden* eller *Livgedingets tid*. Hedvig Eleonora bodde där ofta själv och även sonen Karl XI liksom sonsonen Karl XII uppehöllo sig tidtals på Gripsholm. Riksänkedrottningen företog flera förändringar såväl ifråga om slottets yttre som inre. Bland annat lät hon nedtaga det gamla höga yttertaket — till åminnelse varav en stentavla med inskrift uppsatts på fasaden —, restaurera vindsvåningen samt uppbygga den s. k. Drottningflygeln.

Med Gustaf III inträdde åter en ny tid för den gamla Vasaborgen, vilken betydligt moderniserades, ehuru lyckligtvis ej i den omfattning konungen planerat. Denna period har fått namn av den *Gustavianska tiden*. Den nuv. teatern anordnades i förutvarande kyrktornet, drottningflygeln påbyggdes med tre halvvåningar, kavaljersflygeln på yttre borggården uppfördes, en mängd rum ändrades och fönster och dörrar förstorades.

Slottet undergick på 1820-talet en fullständig reparation, och omfattande förändringar i det inre ha vidtagits både under Karl Johans, Oscar I:s och Karl XV:s tid, tyvärr utan hänsyn till slottets historia. Under Oscar II företogs på initiativ av den 1889 stiftade Gripsholmsföreningen en restaurering för slottets historiska återställande.

*

En vandring genom Ödenäs slott lämnar besökaren intryck som ej så snart förflyktigas. Han förnimmer här på ett sällsamt sätt det flyddas trollmakt över sinnet. Tystnaden, som möter i salarna, talar för honom om deras öden, som en gång genomlevde betydelsefulla skeden av sitt liv inom slottets murar. Här stiga skuggorna fram från den svenska storhetstiden under Vasa. Kunde stenarna i slottsmuren tala, skulle de ha mycket att berätta om mannakraft och kvinnodygd, om mänsklig lycka och sorg, om ljusa drömmar och felslagna förhoppningar rörande åtskilliga av vår svenska historias yppersta gestalter, vilkas öden bilda länkarna i kedjan av minnen, som omslutes av de månghundraåriga, väldiga slottsmurarna.

———

I JUDA STÄDER

av *Erik Axel Karlfeldt*

Hur präktigt leva vi i Juda städer!
Vi gå med tänkespråk på våra kläder
och långa sköna börser i vår hand.
Vi hava rivit våra fäders hyddor
och byggt oss cederhus, och Sabas kryddor
och Cyperns druvor mogna för vår tand.
Vår levnads alla timmar flyga lama
som feta duvor, makliga och tama,
med fridens kutter fyllande vårt land.

Hur har min ande längtat innerligen
till starka vingars rymd, till örnestigen,
från detta lyckliga Jerusalem!
Här går oss allt så kräsligt väl i händer;
i Kedars byar hungra mina frånder,
och öknens vindar kalla mig: kom hem!
Här hotar dom; låg jag en stormnatt vaken,
förnam jag suset av den stora draken,
som sprutar hämndens eld och svavelslem.

Jag vill stå upp och gjorda mina länder
och utspy vinet mellan mina tänder,
till floden trängtande som törstig hjort;
och jag vill vika bort i aftontöcknen
till leopardens berg, till lejonöknen,
där livet väntar farligt, armt och stort.
Stå hastigt upp, var som en hind, min kära!
Ett nytt och väldigt rike är oss nära,
en sällsam stjärna brinner vid dess port.

Vi skynda bort på ångestheta sulor,
vi söka skydd i skrevor och i kulor,
vi fly, tills ingen våra tillhåll vet.
Det står en döpare vid fjärran källa
med hotfull blick och hår som dunkla välla,
en stor och sträng och straffande profet.
Vildhonung doftar ur de sträva orden
och torra grenar resa sig från jorden
utur ditt botdop, kärva ensamhet!

Gustav Adolfsfirande i Tyskland.

Ett detaljerat program föreligger nu över årets Gustav Adolfsfestligheter i Tyskland. Högtidligheterna taga sin början 2 juli, då kl. 11 f. m. en minnesutställning öppnas i Germanisches National-Museum i Nürnberg. I övrigt märkas följande större festligheter:

3 juli kl. 11 f. m.: Svensk minnesgudstjänst i Svenskkapellet (Tetzelkapelle) i Nürnberg under medverkan av svenska och tyska prästmän samt i närvaro av ett flertal officiella representanter från Sverige och Tyskland. Samma dag mellan 7 och 9 e. m. anordnas en ungdomsfest i Nürnbergs stadion med 5,000 medverkande.

10 juli äger en folkfest rum i Fürth; fältgudstjänst hålles i den historiska bergsklyftan invid gamla borgen och en friluftsföreställning går av stapeln med J. Weigels Gustaf Adolfs-spel på programmet.

25 augusti inviges en minnestavla i Bartholomäuskyrkan i Nürnberg; festföreställning i historiska rådhussalen i Nürnberg samt uppförande av ett Gustaf Adolfs-drama i Nürnbergs stadsteater.

26 augusti blir det en officiell fest i staden Fürth och omgivningarna av den historiskt ryktbara borgen; kl. 8 e. m. uppföres Max Bruchs oratorium "Gustaf Adolf" i kulturförbundets lokaler i Nürnberg.

27 augusti uppföres en festföreställning i staden Zirndorf samt friluftsskådespelet "Wallensteins läger". Dessutom inviges den av pastor de Carro i Nürnberg instiftade minnestavlan av brons och på aftonen tåga svenska prästmän i full ornat från Tetzelkapellet till Egidienberg i Nürnberg, varvid ett flertal tal komma att hållas. Denna fest rundradieras över hela Tyskland.

28 augusti anordnas gudstjänst under medverkan av svenska och tyska prästmän, en minnestavla avtäckes i Michaelskyrkan i Fürth ävensom å rådhuset i Rothenburg. Senare blir det festafton i Gustaf Adolfskyrkan i Nürnberg.

29 augusti hålles en minnesgudstjänst i St. Paulskyrkan i Dinkelsbühl med kyrkopresidenten D. Veit från München som officiant. Samma dag avtäckes också en minnestavla i staden.

30 augusti inviges Gustaf Adolfsklockan och Lutherklockan i Paulskyrkan i Dinkelsbühl och på aftonen arrangeras en kyrkokonsert.

Mellan 27 och 30 augusti anordnas slutligen en utställning av de i Dinkelsbühl befintliga Gustaf Adolf-relikerna, varvid samtidigt den senast påträffade bilden av den svenske konungen visas.

Av det omfattande programmet framgår, att festligheterna i Tyskland till minne av Gustaf II Adolfs död komma att bli synnerligen högtidliga, och stora ansträngningar göras för att på ett fullt värdigt sätt högtidlighålla minnet av den nordiske hjältekonungens tappra strid för den kristna saken. Hans död för reformationens heliga sak förlänade honom odödlighet.

———

längden. Vår tid visar också att den praktiskt taget icke mera finnes till. Men de som nu bereda sig att övertaga den försvunna kristna adelns banér är tusenfalt sämre, ty de utgå från det internationella judiska storkapitalet.

*

Vore det icke möjligt att återuppliva den på elvahundratalet undanskjutna gamla nordiska adeln? Jo, visst går det, och en lycklig början kunna vi bevittna i ett land, som hittills icke räknats till de germanska staterna. Den ungerska riksföreståndaren Horthy har nämligen lyckats för sitt land skapa en ny nationell adel som motvikt mot den internationella marxismen och dess vidrigaste uppenbarelseform — bolsjevismen. Horthy bildade av välbeprövade frontkämpar, såväl officerare som underbefäl och menige, ett hjältesamfund, vars medlemmar belönades med var sin lilla lantegendom — en s. k. hjälte- eller adelsdomän. Den som mottagit ett sådant gods är skyldig att först och främst genom klanderfri levnad vara dels ett gott föredöme för sina landsmän, dels deras ledare. Trohet mot folk och fosterland måste envar inplanta och vårda hos sina helst talrika familjemedlemmar. De måste alla vara av ren ungersk stam både på fädernet och mödernet. Alla löntagare tillhöra adelskapitlet. Detta kapitel ordnar arvföljden i allmänhet på så sätt, att äldsta sonen blir faderns efterträdare, om ej hinder eller betänkligheter i kroppsligt, andligt eller moraliskt avseende föreligga.

Darré föreslår något liknande för Tyskland och ämnar kalla den tyska adelsdomänen "Hegenof", på svenska kanske "stamhemman", d. v. s. ett ställe där framför allt blodet och jorden skola vårdas. Innehavaren av ett stamhemman skall bära titeln "Edelmann" (adelsman), t. ex. "Adolf Wenck, adelsman på stamhemmanet Eikelberg". Adelsmannens maka bör kallas adelsfru (Edelfrau), för att också hon genom en lämplig titel skall utmärkas framför andra fruar och därigenom få stöd vid fullgörandet av sina skyldigheter gentemot allmänheten. Varje äkta german, t. ex. de som under världskriget troget och hederligt tjänat sitt land, kan komma i fråga vid skapandet av en ny adel i Horthys och Darrés mening. Fordran att "vara vuxen de krav, som ställas på en" innebär redan att *medfödda* egenskaper krävas för män i ledande ställning. Dessa egenskapers effektiva fortplantning betryggas, då deras bärare förses med arvgods, som aldrig bli föremål för jobberi. Fideikommissens sorgliga öde att ägas av en degenerad individ förebygges åvenledes. Stamhemmanet bör vara så stort, att det även under ofärdstider kan giva näring åt sin innehavare jämte dennes familj och arbetsfolk.

Alla adelsmän i ett land — liksom i Ungern — bilda tillsammans ett "Adelsgenossenschaft". Dessutom böra finnas mindre sammanslutningar "Gau" och "Landschaft", som i Sverige möjligen kunde motsvaras av län och härad. En motsvarande organisation för bönder ligger också i Darrés plan. Arvsföljden regleras på sätt som ovan antytts. De barn, som ej ärva stamhemmanet, få icke direkt ersättning och tillhöra icke adelssamfundet, men tack vare sitt rena blod och sina genom arv och uppfostran erhållna personliga egenskaper äga de företräde vid besättandet av vissa tjänster, t. ex. i armén, flottan, utrikesdepartementet m. m. — Adelns deltagande i statens regering kommer enligt Darré att ske på följande sätt. Ledamöterna av riksdagens andra kammare väljas av yrkesgrupper, medan första kammaren består av för livstiden utnämnda personer, vilka bilda tvenne jämnstora grupper. Den ena gruppen väljes av andra kammaren, den andra av adeln. Som representanter för adeln komma också dess yngre söner i fråga, ehuru de icke fått ärva något stamhemman och icke tillhöra adeln. Vid val av nya adelsmän böra adelssamfundet och regeringen hava lika mycket att säga.

En adel, som ej är i stånd att skydda sina medlemmars heder och ära, är enligt germansk uppfattning icke alls någon adel. Således vore hela den ovan beskrivna planen till ett nytt adelssamfund meningslös utan särskilda instanser för biläggande av hederstvister, och därför rekommenderas hedersdomstolar av ungefär samma typ, som länge funnits och ännu finnas hos den baltisk-tyska adeln. Tvekamp bör i vissa fall vara tillåten samt kontrolleras av hedersdomstolen. Ty en germansk adelsman måste, anser Darré, vara beredd att, om så behöves, med väpnad hand försvara nationens, samfundets, familjens och sin egen ära.

I de två sista kapitlen, som upptaga nästan hälften av hela hans bok, behandlar Darré äktenskapets och uppfostrans viktiga frågor. I det han utgår ifrån att *intet finnes, som vore mera värdefullt än det ädla blodets frö* och att *ingen läkekonst mäktar bota fördärvad arvsmassa*, rekommenderar han som lärare i konsten att vidmakthålla och förbättra rasens goda egenskaper växt- och djurodlarna. Först och främst böra vi ena oss om målet, som skall eftersträvas vid människoodling och häruti har rasforskaren Hans F. K. Günther givit oss goda riktlinjer genom att på ett åskådligt sätt karaktärisera Europas raser och deras förskjutning till men för den nordiska rasen. Dennas försvinnande skulle bli ödesdigert för hela den europeiska kulturen, då att vi just ha att tacka denna ras' egenskaper för vår kulturs stora vinningar. Hava vi fått detta klart för oss, är det icke så svårt att välja de rätta medlen för de germanska folkens regeneration och staternas återuppbyggande. Detta kan nås genom en ny adel med gamla anor från vår hedniska forntid samt genom ändamålsenliga lagar och bestämmelser för giftermål och barnavård.

G. S.

Pressens roll
i frimureriets rike

Angående pressens roll i den pågående judiska världserövringen innehåller den vid 1:a zionistiska kongressen i Basel 1897 framlagda planen, innefattad i ”Zions Vises Protokoll” en del intressanta punkter, varav vi härnedan återge några:

Protokoll n:r 2: ”De nuvarande regeringarna ha i sina händer en storartad makt, vilken skapar tankeriktningen hos folket — det är pressen. Pressens roll är så att säga att påvisa nödvändiga krav, framföra folkets klagan, uttrycka och skapa missnöje. I pressen personifieras frispråkighetens triumf. Men regeringarna ha icke förstått att begagna sig av denna makt — och den har kommit i våra händer. Genom den ha vi vunnit makt och inflytande, medan vi själva stannat i skuggan. Tack vare pressen ha vi tagit guldet i våra händer, oaktat vi nödgats taga det genom strömmar av blod och tårar:”

Protokoll n:r 12 behandlar ”Pressens framtid i frimureriets rike”. Här ett utdrag: ”Pressen tjänar för närvarande till att väcka för oss nödvändiga passioner eller egoistiska partilidelser. Den är innehållslös, orättvis, lögnaktig och flertalet vet ej ens vartill den tjänar. Vi skola sadla den och taga den i strama tyglar; detsamma göra vi med den övriga litteraturen, ty vad nytta skulle vi ha av att befria oss från pressens anfall, om vi förbleve skottavlor för broschyrer och böcker? Vi komma att göra en dyr produkt av offentligheten — dyr tack vare nödvändigheten av dess censurering — till en inkomstkälla för staten: vi pålägga den en särskild stämpelbeskattning samt kautionsinbetalning för rättigheten att starta pressorgan eller tryckerier, vilka böra vara förpliktade att garantera vår regering fridlysning gentemot alla pressens anfall. Varje anfall mot regeringen komma vi att skoningslöst bestraffa. Vi komma att indra varje oppositionell tidning efter det andra angreppet mot oss. Ingen skall ostraffat röra vid vår regerings ofelbarhetsgloria. Såsom förevändning för en upplagas indragning komma vi att uppgiva, att tidningen upprör sinnena utan anledning och grund. Läggen på minnet, att bland de anfallande komma att finnas av oss själva utgivna tidningsorgan, men de skola antasta uteslutande sådana punkter, som av oss äro dömda till ändring.

Icke en enda uppgift kommer att tränga till allmänhetens kännedom utan vår kontroll. Detta hava vi redan uppnått genom att alla nyheter erhållas genom våra agenturer, i vilka de centraliseras från alla världens kanter. Dessa agenturer (i Sverige f. n. i juden Bonniers hand) skola då bliva helt och hållet våra institutioner och komma att offentliggöra endast det vi ålägga dem.

Om vi redan nu lyckats bemäktiga oss gojimsamhällenas (de icke-judiska) sinnen till den grad, att de alla i det närmaste se på världshändelserna genom de färgade glasögon vi sätta för deras ögon, vilka skulle stänga vägen för oss till de av gojernas dumhet så kallade statshemligheterna, hur skall det då gestalta sig den dag vi erkännas såsom världshärskare i vår världskonungs person!

Litteratur och journalistik äro två av de viktigaste uppfostringsmedlen — det är därför vår regering kommer att bli ägare till de flesta tidningar. Härmedels neutraliseras den privata tidningspressens skadliga verkan och förvärvas ett enormt inflytande på sinnena. Om vi tillåta tio tidningar att utkomma, så utgiva vi samtidigt trettio o. s. v. i samma proportion. Men detta bör publiken icke ens misstänka, varför alla av oss utgivna tidningar komma att till det yttre förfäkta de mest motsatta riktningar och tänkesätt, vilket väcker förtroende till dem och drager till oss våra lättrogna motståndare, vilka på så sätt falla i vår snara samt oskadliggöras.

I första rummet komma de officiella organen. De skola alltid stå på vakt kring våra intressen. I andra rummet komma de officiösa, vilkas roll skall bestå i att draga till sig de likgiltiga och ljumma. I tredje rummet ställa vi vår 'opposition', vilken åtminstone i ett av sina organ skall företräda vår antipod. Våra verkliga motståndare komma i sitt inre att tro denna opposition vara utgången ur deras egna led, och de skola då blotta för oss sina kort.

Då vi komma till den nya regimens tid, som är en övergång till vår tronbestigning, kunna vi icke tillåta pressen att avslöja samhällsoärligheten; man bör tro, att den nya regimen så tillfredsställt alla, att t. o. m. brottsligheten upphört. Fall av brott böra bli bekanta endast genom brottens offer och tillfälliga vittnen.”

Socialdemokratens styrelse.

Vid tidningsföreningen Socialdemokratens nyligen hållna årsstämma i Strindbergssalen omvaldes de avgående styrelseledamöterna, hrr Oskar Karlén, Z. Höglund, P. A. Hansson och Georg Branting jämte deras suppleanter. Likaså omvaldes revisorerna, hrr Ivar Holm och Eric Lindgren.

Förnya
kvartalsprenumerationen!

GYMN

Tidskrift för nordisk ras- och kulturförnyelse.

Motto: *Hälsa—Karaktär—Skönhet.*

Femtonde häftet nu utkommet.

Ur innehållet: Det svenska är i fara av ing. *C. E. Carlberg*, Bonden och de internationella strävandena av prof. *Ernst Almquist*, Karl XII av major *M. Schürer von Waldheim* Hitler, En karaktäristik av *S. Demitrievsky*, Fysisk fostran i det nya Italien av fil. kand. *G. Oman*, Nordiskt och asiatiskt av fil. kand. *H. Fernholms*

Konstnärliga och litterära bidrag av Gust. Cederström, Sigurd Erdtman, Gunnar Henningsson, Marc. Hantzel, Oscar Hullgren m. fl

GYMN utkommer med ett 48-sid., rikt illustr. häfte i kvartalet. Pren. sker enklast genom att inbetala kr. 4: — å postgiro 4024. Lösnummerpris kr. 1: —. Försäljningsställe i Stockholm: Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59, specialaffär för rasbiologisk, socialhygienisk, gymnisk o. nationalsocialistisk litteratur.

Världsförbud mot antisemitism?

Juda är ständigt på vakt mot de krafter som runt om i världen söka motsätta sig dess härskarplaner. Således avhöll nyligen ”Internationella ligan för antisemitismens bekämpande” ett möte i Paris, besökt av över 5,000 personer, varvid antogs en resolution mot yttringarna av judehat särskilt i Österrike, Tyskland, Polen och Ungarn.

I ett av senaste numren av ”Judische Pressecentral” berättas, att ”från judendomen i Italien — där det egentligen ej existerar någon antisemitism — ett förslag utgått att under Folkförbundets skydd skapa en internationell konvention mot antisemitism. Alla konventionen biträdande stater skulle förpliktigas antaga en sträng lagstiftning mot antisemitiska yttringar i alla former.” Initiativtagaren, juden Guido Tedeschi, professor i civilrätt vid Roms universitet, ger i den utkommande tidskriften ”Israel” uttryck för den uppfattningen, att de i staterna för närvarande gällande lagarna mot antisemitism äro otillräckliga. Även dompraxis vid rätten är i regel, när det rör sig om beivrande av angrepp mot judar, alltför slapp. Dessa missförhållanden kunde, menar förf., verksammast rättas genom en särskild lagstiftning, grundad på en internationell konvention mellan makterna.

Prof. Tedeschi prisar i sammanhanget lagstiftningen i Sovjetunionen, vilken belägger alla slag av antisemitiska yttringar med strängaste straff. Antisemitism straffas i Ryssland som ”antirevolutionärt sabotage”. Detta vore förebildligt (!!). Också övriga stater måste komma därhän, att antisemitiska yttringar bestraffas som ”antistatlig” verksamhet, ”alldenstund antisemitiska företeelser inåt undergräva statens fasthet och utåt dess anseende. Då i åtskilliga stater mer eller mindre starka inrepolitiska motstånd kunna väntas mot en dylik lagstiftning, bör hela frågan läggas på internationell grund. Initiativet till den internationella konventionen borde lämpligast utgå från de engelska judarna, vilka hittills alltid modigt och verkningsfullt förfäktat sina förföljda trosfränders sak i skilda länder”.

Professor Tedeschis förslag, som säkerligen är fullt allvarligt menat, visar att judarna äro beredda på alla slag av åtgärder för att hindra folkens påbörjade uppvaknande ur den judiska giftsömnen. Att regeringarna, vilka allmänt äro att betrakta som Judas tjänsteförrättare, skulle lyckas påtvinga sina resp. underlydande folk en internationell konvention om förbud mot antisemitism efter sovjetjudiskt mönster är dock ovisst, Folkupplysningen i dessa spörsmål har över hela linjen hunnit för långt. Planer sådana som de omförmälda äro emellertid ägnade att skärpa intensiteten i arbetet på den fosterländska fronten.

”Die dummen Schweden“

Enligt vad Svenska Dapbladet erfarit från sakförståndigt tyskt håll skulle den gamla beteckningen ”die dummen Schweden” alls icke motsvara tyska folkets uppfattning om sina svenska rasfränder. Tvärtom hyser man i Tyskland en odelad aktning för vårt folks goda omdöme.

”Det är möjligt”, skriver Sv. D., ”att uttrycket härleder sig från den tid, då Hansan drev stora affärer på Sverige. Hanseaterna hyste nämligen icke några högre föreställningar om nordbornas affärsbegåvning, och det är det anmärkningsvärda att 'die dummen Schweden' helt och hållet syftar på lättheten att lura oss i affärer.”

Sv. D:s utredning angående beteckningens ursprung har stor sannolikhet för sig. Emellertid borde vederbörande uppfinnare haft anledning att åtminstone temporärt justera sin uppfattning. Studera vi historien, finna vi nämligen, att Gustaf Vasa, sedan han väl rensat landet från det påvliga sällskapet, gjorde ett ganska hastigt slut på de fräcka hanseatiska judarnas härlighet. Om judarna någon gång blivit kapitalt lurade på gojims enfald, så var det väl den gången. Först lät Gustaf Vasa dem hjälpa till med pengar och vapen till att fördriva deras jesuitiska konkurrenter ur landet. När sedan Herman Israel kom med sina ohemula anspråk på att få etablera ett Kaanan i Sverige samt förvandla svenska folket till trälhjon under Juda, var det kung Gustaf som gav honom och hans ”hanseatiska” sällskap ett respass, som de ”utvalda” väl knappast förr eller senare upplevat maken till. Han rent av slog deras ”Hansa” i krasch med de förenade skandinaviska flottorna.

Sedermera har visserligen utvecklingen gestaltat sig på sådant sätt, att Israels barn kunnat ha anledning återta sin gamla uppfattning om oss som ett folk särskilt benäget för att vilja lura sig i ekonomiska ting. Men troligt är, att de inom ej alltför avlägsen framtid skola få anledning åter en gång justera sin uppfattning.

Den svart-röda alliansen
Preussens judar röstade på det påvliga partiet

Det väckte ett visst uppsende, att centrumpartiet vid preussiska lantdagsvalen 25 april lyckades bevara 67 av sina tidigare 71 mandat och på sina håll t. o. m. ökade röstetalen medan alla andra partier utom nationalsocialisterna och kommunisterna sågo sina representationer väsentligt reducerade. Sakförhållandet utlades allmänt som ett vittnesbörd om den katolska centrums orubbliga ställning i Tyskland. Inom nationalistiska tyska kretsar var meddelandet ägnat att väcka särskild förvåning, då man hade sig bekant, att centermän under senare tid i stor utsträckning vänt påven ryggen och anslutit sig till Hitler. Man får emellertid en förklaring på gåtan, när man studerar judiska organ från tiden före lantdagsvalen, där trosfränderna på det enträgnaste uppmanades att rösta på centrum.

Sålunda hade den judiska tidningen ”Der Israelit” n:r 17—18 infört ett stort ”Upprop” till alla trosfränder, vari dessa uppmanades att rösta på centrum. Här ett utdrag ur aktstycket, som ger ett nytt, intressant belägg för det bestående intima samarbetet mellan Juda och Rom:

”Tänken på, att centrum städse varit partiet som gått in för lugn och ordning och tolerans på alla områden, isynnerhet för trosfrihet och likaberättigande för olika stånd och konfessioner, full frihet i religionsutövning. Värva därför för centrum! Ett starkt centrum är verksammaste hindret mot den fascistiska stormfloden!”

”Israelits” redaktion understryker i ett särskilt uttalande maningen i uppropet, så skrivande:

”Inom regeringspartierna är det framför allt centrum som denna gång inför anstormningen av missnöjda till höger och vänster kommer att se sin ställning hotad. Att se centrum oförsvagat och så starkt som möjligt rycka in i lantdagen ligger i alldeles särskild grad i den ortodoxa preussiska judendomens intresse. Edra heligaste religiösa angelägenheter på samhälls- och skolpolitikens områden ha städse hos centrumspolitikerna med deras djupa förståelse för övertygelsetrohet och religiös samvetsfrihet även för minoriteterna varit i de allra bästa händer, och ej endast tacksamheten utan också tanken på den kommande utvecklingen bjuder oss att nu i sluten skara träda in för centrums vallista. T. o. m. den invändningen, att centrum en dag, om det kommer att gälla hårt mot hårt, också skall hålla tillgodo med nationalsocialistiska ministerkandidater, avskräcker oss ej. Skulle — vad Försynen måtte förhindra — en konstellation någonsin inträda, i vilken de ledande centrumpolitikerna anse sig tvungna att inlåta sig på en koalition med den för dem i sanning osympatiska nationalistiska wotan-hedendomen, för att förhindra kaos, så bliva likväl de judiska intressena därunder tusenfalt bättre tillvaratagna än under ett nationalsocialistiskt-kommunistiskt borgarkrig. De ortodoxa judarna i Preussen hava därför enligt vår mening alla orsaker att som en man infinna sig vid valurnan och giva centrumlistan sina röster.”

I denna appell, som utgått till alla Preussens judar, har man förklaringen till att centrum vid preussiska lantdagsvalet lyckades skydda sig mot allvarliga förluster liksom till den katastrofala tillbakagången för ”statspartiet”, som judarna vid föregående val gåvo sina röster och som nu förlorade icke mindre än 20 av sina tidigare 22 mandat. Av centrums 67 mandat torde alltså 20 kunna betraktas som rent judiska, vadan den verkliga förlusten för centrum blir 71—47, d. v. s. 24 mandat.

Samröret vid det ifrågavarande valet mellan centrum och judarna är av största betydelse för bedömandet av förhållandet mellan Rom och Juda.

Litteratur

ALMQUIST, ERNST, prof., *Lutherska reformationen kräver fortsättning.* Svea Rikes Förlag, Stockholm 1932. Pris kr. 1: 25.

Man hälsar med verklig tillfredsställelse prof. emeritus E. Almquists på Svea Rikes förlag i dagarna utgivna vetenskapligt fulländade arbete ”Lutherska reformationen kräver fortsättning”, vilket fyller en viktig plats i vår litteratur.

Författaren framhåller med skärpa nödvändigheten av att vi få en ren och sann kristendom, så att denna må kunna fylla sitt etiska ändamål. Ty det torde ej kunna förnekas att en rening av vår nuvarande kyrka från det judiska slagget är nödvändig. Jesu lära måste åter komma till sin rätt och bliva en tillförlitlig vägvisare till det enda mål, som ger mening åt vår jordiska tillvaro, d. v. s. en strävan till andlig fullkomning i sanning och rättfärdighet. Det är just till detta mål som innehållet i prof. Almquists broschyr vill leda.

Det vore önskvärt och till stor välsignelse för hela vårt svenska folk och vår gamla svenska kyrka, som nu befinner sig i stelnade judiska formler, om detta reformivrande arbete funne väg till alla hem.

J. L.

Hvem er hvem ...?

Hvem er hvem i Jødeverden? Förlag Nationalt tidskrift, Oslo, 1932. Svea Rikes Bokhandel, Stockholm. Pris 2 kr.

I ett första avsnitt behandlar författaren kända judiska furstesläkter samt påvar av semitisk härkomst. Därpå följer den långa raden av mindre potentater, börjande med världens rikaste diamantjude B. Aaron i Johannesburg. Bland övriga i Sverige välkända judeprofiler återfinnas *Kilbom*, Carl, ”halvjude, svensk bolsjevikledare, gift med en rysk judinna”; *Singer*, Walter, ”Berliner Tageblatts korrespondent i Stockholm”; *Chessin*, Serge de, dr, ”ryskfransk jude, Agence de Havas korrespondent i Stockholm”, samt den av svenska statsscenen favoriserade ”tysken” *Ernst Toller*, författare till ”Hoppla vi lever”, tidigare rödgardisten Eisners underkommissarie, som vid bolsjevikrevolten i Bayern mördade 10 borgare. Även Isak Aron, den förste semiten i Sverige (1774), förekommer i den intressanta uppslagsboken, som jämväl innehåller en värdefull förteckning på norska firmor och företag i judiska händer.

”Vem är vem” rekommenderas alla vakna svenskar till studium och eftertanke.

S.

PRENUMERERA PÅ

Bredablick

Tidskrift för nordiskt kulturliv.

Pren.-pris kr. 2: 50 pr år.

Förmånligt annonsorgan. Läses av alla samhällsklasser.

Begär provnummer från

TH. STALHEIMS FÖRLAG, Uddevalla.

Kooperationen i ...

(Forts. fr. sid 1.).

Utvecklingen i samtliga de länder, där försök gjorts att i socialismens eller bolsjevismens namn genomföra den judiska revolutionen, har klart ådagalagt den internationella kooperationens verkliga inställning. Där har man fått bevittna, hur kooperationen i det avgörande ögonblicket aktivt slutit upp på den röda sidan mot samhället och därmed i allvarligaste grad komplicerat läget. Dessa erfarenheter låtsas man dock ej heller i den "borgerliga" pressen om. Att ingå på slika saker betraktas där tydligen som utslag av "antisemitism".

Socialistiskt-bolsjevikiskt livsmedelsmonopol.

Den internationella kooperationens strävan går närmast ut på att förverkliga *ett socialistiskt och bolsjeviskiskt livsmedelsmonopol,* med undanträngande av den privata handeln. Tack vare ej minst de "borgerligas" stöd åt rörelsen är man redan kommen ett gott stycke på vägen mot detta mål. Med sitt marxistiska livsmedelsmonopol beräkna kooperatörerna att kunna helt behärska samhället. Men kooperationen nöjer sig ej med livsmedelsmonopolet, det strävar efter att lägga under sig huvudparten av den samtliga varudistributionen jämte stora delar av produktionen. Vi se nu här i landet, hur det ena stora mångmiljonföretaget efter det andra lägges under dess spira. Ingen tänkande ekonom föreställer sig, att denna jätteexpansion uteslutande sker med rörelsens egna medel utan att därtill fordras jämväl krediter av väldig omfattning från mera finansstarka håll. Det talas även allmänt om, att en viss storbank stått till tjänst med krediter. Sedan någon tid cirkulera även rykten, att den svenska postsparbanken ryckt in som kreditgivare i högst betydande omfattning och att man häri främst skulle ha att se förklaringen till kooperationens enorma expansion under senare tid. Saken låter ej alldeles otrolig, då kungl. postverkets chef, den marxistiske generalpostdirektören Anders Örne, tidigare kooperationens generalissimus, som vi veta fortfarande är varmt intresserad för rörelsen och för övrigt är känd för sin "liberala" läggning. Man förstår, att också postsparbanken måste se till att få sina många insatta miljoner räntebärande och det kan ju då ligga nära till hands att ledningen håller sig till sådana företag som ur marxistisk synpunkt äro mindre frånstötande, men saken kan ses också från andra sidor. Eftersom ryktena på sistone blivit allt bestämdare, ha vi ansett lämpligt att i sammanhanget ge offentlighet däråt. Det vore kanske icke ur vägen att en officiell förklaring lämnades huruvida och i vilken utsträckning den under kungl. postverket lydande postsparbanken fungerar som kreditgivare åt Konsum eller någon dess företrädare.

Ett flertal fall ha redan inträffat, belysande tendensen hos det under tillblivelse varande judisk-marxistiska livsmedelsmonopolet. Bojkott mot enskilda affärsmän i syfte att tvinga dem att vid strejker avstänga s. k. arbetsvilliga från inköp i deras affärer, äro numera intet ovanligt. Ett av de mera omtalade fallen av förföljelse från marxistiskt-kooperativt håll var bageriidkerskan fru Björn i Borlänge, som hindrades i utövandet av sin lagliga verksamhet. Ett annat var det i samband med lönekonflikten vid vägarbetet Jukkasjärvi—Kiruna, där de organiserade arbetarna tvingade samtliga affärsmän, både privata och kooperativa, att, vid risk av repressalier, vägra de arbetsvilliga alla inköp i samhällets affärer. Ja, man gick ända därhän, att man förvägrade en medlem i konsumtionsföreningen, vägmästaren A. V. Berg, sin stadgeenliga inköpsrätt i konsumtionsföreningen därför att han ej gjort gemensam sak med de strejkande. Detta, som bevisligen skedde i samförstånd med Kooperativa Förbundets ledning i Stockholm, visar tydligt det faktiskt bestående intima sambandet mellan den kooperativa och den politiska arbetarrörelsen. Fallet borde vara ägnat att ge konsumtionsföreningarnas "borgerliga" kundkrets en tankeställare.

Kommunismen och kooperationen.

Det kommunistiska partiets livliga intresse för kooperationen är påfallande. Det bekämpar på det kraftigaste den påstådda neutraliteten och anser kooperationen så betydelsefull i klasskampens tjänst, att det t. o. m. funnit skäligt inrätta särskilda organisationer inom partiet, vilkas förnämsta, ja enda uppgift är att verka för en sådan inriktning av kooperationen som tjänar bolsjevismens syften.

I *stadgarna,* som gälla för "den kommunstiska gruppen inom konsumtionsföreningen i — — —", heter det i första och andra paragraferna:

"§ 1. Gruppen omfattar samtliga medlemmar inom ungdomsklubben och kommunen, som tillika äro organiserade kooperatörer.

Gruppen skall även sörja för att samtliga medlemmar, vilka ännu icke gjort detta, ansluter sig till platsens kooperativa företag.

§ 2. Gruppen indelas i sektioner efter antalet kooperativa företag, som äro representerade."

Paragraf 3, som angiver gruppens ändamål, lyder:

"§ 3. Gruppens ändamål är att inom den kooperativa rörelsen i enlighet med utfärdade instruktioner och anvisningar verka för de kommunistiska idéernas spridning och den kommunistiska rörelsens intressen samt att även inom de arbetareorganisationer, som gruppmedlem tillhör vid sidan av sitt övriga kommunistiska arbete, verka för den kooperativa rörelsens framgång och utbredning."

Paragraf 6 säger:

"§ 6. Gruppen skall på bästa sätt organisera det kommunistiska arbetet inom sitt verksamhetsområde och sörja för att samarbetet mellan de kooperativa och kommunistiska organisationerna blir intimt och fruktbärande; vidare skall gruppen beflita sig om att sociala och socialistiska frågor diskuteras å de kooperativa organisationernas möten samt att dessa belysas ur partiets synpunkter. Viktiga kooperativa sammanträden måste noga förberedas och icke överlämnas åt slumpen, dagordningen å dessa möten genomgås samvetsgrant, andefattiga och ointressanta diskussionsämnen undvikes, kandidater till de olika kooperativa befattningarna utses, inledare, talare i diskussioner bestämmes etc."

Paragraf 9 säger:

"§ 9. Gruppen är i allt underkastad kommunistiska partiets stadgar och underordnas den kommunistiska kommunen, dess beslut och anvisningar."

I *Instruktionen* för dessa grupper talas ett ännu tydligare språk.

"Instruktion för arbetet inom kommunistiska gruppen i .... konsumtionsförening.

1. Den kommunistiska gruppen inom platsens kooperativa organisation får som sin främsta uppgift att verka för att k o o p e r a t i o n e n e r k ä n n e s, i enlighet med inom arbetareklassen hävdvunnen uppfattning, s å s o m e t t l e d i a r b e t a r k l a s s e n s f r i g ö r e l s e s t r ä v a n d e n; i konsekvens med denna uppfattning kan kooperationen ej vara politiskt neutral, utan jämte den fackliga och politiska arbetarrörelsen arbeta för att avlösa den nuvarande klasstaten med ett nytt, klasslöst samhälle.

Utgående från denna principiella uppfattning verkar gruppen för:

a) att den kooperativa rörelsen samarbetar med och håller intim kontakt med den politiska och fackliga arbetarrörelsen och att den för att befrämja detta syfte moraliskt och efter förmåga även pekuniärt understödjer arbetarklassens företag såsom Folkets Hus, arbetartidningar, folkets parker, studieföretag etc.

b) att kooperationens penningmedel och fonder användes för att befordra rena arbetarintressen, exempelvis genom lån åt folketshusföretag, åt arbetartidningar, åt fackförbund vid arbetskonflikter.

c) att k o o p e r a t i o n e n v i d s t r e j k e r, arbetskonflikter och av borgarklassen framprovocerade o r o l i g h e t e r, till självkostnadspris lämnar livsmedel och andra varor till arbetarna.

Vidare arbetar gruppen för att av arbetarorganisationerna bojkottade varor avlägsnas ur de kooperativa affärerna.

2. Gruppen arbetar för att i ledande ställningar och inom styrelserna för de kooperativa företagen insättes politiskt och fackligt revolutionärt sinnade arbetare för att på den vägen skydda rörelsen från att övergå i borgerliga händer."

*

Av allt detta framgår klart, att det inom den kooperativa rörelsen bedrives ett målmedvetet arbete, som syftar till att göra konsumentkooperationen till ett användbart och smidigt vapen i klasskampens tjänst. Därtill kommer, att konsumentkooperationen hos oss till största delen blivit uppbyggd på den socialistiska arbetarrörelsen, som den ursprungligen tillkom för att tjäna. Det socialdemokratiska partiets spetsar äro oftast de ledande inom kooperationen. På en del håll giva de kooperativa affärerna utdelning av sin årsvinst till folkets-husföreningar och dylikt. Detta visar tydligt nog rörelsens karaktär.

Innebörden av den ovan återgivna bolsjevikinstruktionen borde ej kunna missförstås. Den betyder, att den judiska Moskvadiktaturens handgångna män skola begagna sig av alla de möjligheter kooperationen erbjuder för väldisciplinerade kuppmakare att göra sig till denna rörelses herrar. Sakförhållandet bör ses mot bakgrunden av det faktum, att judarna f. n. över hela världen koncentrera sina ansträngningar på att få den mera moderata socialistiska rörelsen ersatt av den radikala. Genom mangrann uppslutning på de oftast klent besökta mötena skola kommunisterna skaffa sig majoritet och diktera besluten. När makten erövrats, skall den av bolsjevikerna bl. a. utnyttjas för att med konsumtionsföreningarnas medel finansiera strejker. Vidare skola de se till, att kooperativa föreningarna göras till användbara redskap i arbetet för den judiska revolutionens genomförande.

Konsumtionsföreningarna skola alltså tränga ut privathandeln, ställa den svenska köpmansklassen utan försörjningsmöjlighet samt göra dess personal arbetslös, och i stället skola bolsjevikiska omstörtningsmän och agitatorer beredas säkra och bra avlönade platser inom kooperationens företag, på det nämnda herrar lugnt och utan risk även här må kunna bedriva sina stämplingar mot samhället. När skall det då gå upp för medborgarna i detta land vilken fara den kooperativa frammarschen i själva verket innebär? I de kooperativa företagen är redan nu, enligt vad personalchefen i Stockholms "Konsum" bekräftat, alla platser förbehållna söner och döttrar av intresserade kooperatörer, det vill i regel säga inflytelserika socialdemokrater.

Den svenska privathandeln tränges allt våldsammare av den judiska monopolismen under dess skilda former, kooperation, jättevaruhus, enhetsprisbasarer, avbetalningsgeschäft, pressbyråaffärer etc., vilka samtliga kunna tillgodoräkna sig myndigheternas särskilda bevågenhet och stöd, medan de svenska köpmännen praktiskt taget äro utelämnade av de officiella såväl som de icke-officiella statsmakterna. Och till på köpet gynnas denna judiska monopolism i stor utsträckning av den stora köpande allmänheten, som borde förstå att den därmed arbetar sina svurna fiender i händerna. Borde ej utvecklingen redan tillräckligt ha lärt oss alla, hjärnans såväl som handens arbetare, allvaret i det läge vari vi råkat — att *det nu är nödvändigt att solidariskt sluta upp och stödja det svenska intresset på alla områden!*

Bolsjevism

är enligt auktoritativa judars egna utlåtanden ingenting annat än "kämpande judaism". Kommunisterna äro alltså i realiteten det världsimperialistiska Judas stormtrupper, varmed de "ogudaktiga" (icke-judiska) folkens samhällsbyggnader skola omstörtas, på det judarnas drömda världsrike via tredje internationalen må kunna upprättas.

Detta veta våra ledande politiker mycket väl, men de akta sig noga för att låta väljarmassorna få en aning därom, ty de äro samt och synnerligen beroende av det hemligt regerande Judas nåd. Skulle de förråda hemligheten, vore det snart slut med deras härlighet, ära, rykte och materiella välstånd. Därför ställa de sig solidariska med folkfienden och förtiga sanningen.

Svensk folklivskunskap.

Folkuniversitetsföreningens i sommar anordnade kurser i praktisk hembygdsvård omfattar dels en kurs i Sveriges naturgeografi under ledningav professor Lennart von Post, dels en i Svensk folklivskunskap och kulturminnesvård under ledning av föreståndaren för Nordiska museers undervisningsavdelning, juden Ernst Klein. Kurserna öppnas 18 juli å Nordiska museet och fortsätta t. o. m. 6 augusti.

Det vittnar ej gott om ledningens för Nordiska museet omdöme att ställa en israelit i spetsen för en undervisning i svensk folklivskunskap och kulturminnesvård. Det verkar närmast som ett dåligt skämt med de goda svenskarna. Men förmodligen anser sig styrelsen för Artur Hazelii skapelse behöva visa "egendomsfolket" denna uppmärksamhet för att stämma de herrar som ha hand om stadens och statens penningpungar välvilligt visavis muséets anslagsbehov. Men det gör ej saken mer sympatisk.

Sommartid

när familjen är på landet, intages Eder måltid lämpligast å nedanstående automatrestauranter i Stockholm:

Cyrus
Nybrogatan 61

Alexander
Smålandsgatan 2

Engelbrekt
Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
Upplandsgatan 51

Gustaf Adolfshallen
Västerlånggatan 68

Birger Jarl
Folkungagatan 61

Frukost kl. 1/2 9—1 e. m.
Middag „ 1—7 „
Kväll „ 7—11 „

Mot förtalet.

Plats har begärts för nedanstående:

På förekommen anledning få vi härmed fästa allmänhetens uppmärksamhet på att Gymn är en rent ideel, utanför de politiska partierna stående publikation. Vårt framhållande av den internationella faran, Hitlers befrielseverk, Mussolinis restauration och sovjetjudarnas förstörelseverk avser endast att enligt vårt gymniska motto "Hälsa — Karaktär — Skönhet" informera allmänheten om den förhandenvarande andliga verkligheten.

Red. av Gymn.

Envar bör läsa boken

På ökenstig

Av TH. STALHEIM.

En religionshistorisk jämförelse mellan fornnordisk, luthersk och katolsk åskådning. Ill. Pris Kr. 4. **Breidablicks Förlag, Uddevalla.**

"En monumental bok, en stege för svenska folket", skriver domkyrkokapellmästaren fil. d:r Preben Nordermann, Lund.

"Kristendomen och vår tid" skriver bl. a., "Boken vittnar om beläsenhet, intelligens, kombinationsförmåga, klar framställning och brinnande nit. Hade vi många sådana klarsynta och nitälskande lekmän!"

En mängd andra tidningar ha prisat boken på liknande sätt. "Intressant, lättläst, underhållande", äro allmänna omdömet rörande densamma. Övers. till tyskan.

Gynna annonsörerna!

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

FREDAGEN DEN 1 JULI 1932

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

"Kungen av Zion".

Vid sidan av Edouard Rothschild V i Paris, den regerande judiska dynastiens överhuvud och världsfinansens högste ledare, ägare av Banque de France m. m., intar i närvarande tid d:r Chaim Weizmann i London den mest betydelsefulla platsen inom "förskingringens folk". Enligt vad vår Londonkorrespondent meddelar, har Weizmann nyligen ändrat sitt judiska förnamn "Chaim" till det engelska "Charles", på det att hans semitiska nationalitet ej onödigtvis må framträda inför offentligheten.

Chaim-Charles Weizmann är ursprungligen polsk jude, född i Motol i ryska Polen. Han efterträdde som zionistledare den namnkunnige jude, som författade "Zionsprotokollen"; och var medkonspiratör med de judar som genomförde bolsjevikrevolutionen i Ryssland.

Weizmann benämnes ofta inom det mosaiska lägret "Kungen av Zion" och anses vara den kristna världens farligaste fiende. Han är president i "World Zionist Organi-

sation" ävensom i "English Zionist Federation". Det var han som för något år sedan med ett ultimatoriskt yttrande tvang engelske premiärministern Mac Donald att i snabb vändning återtaga sitt ur israelitisk synpunkt ej fullt tillfredsställande förslag rörande Palästina. Mac Donald böjde sig genast inför hotet att England i händelse av olydnad komme att fråntages sin nu innehavda ekonomiska världsställning. Weizmanns uttalande väckte, som man erinre sig, panik inom landets politiska värld, och samtliga partiledare skyndade att offentligt försäkra, att regeringsförslaget komme att justeras i av Weizmann önskad riktning.

*

Proletariatets gudsväsen.

Det under "Guds utvalda folks" ledning kämpande världsproletariatet har ju för länge sedan avskaffat den himmelske Guden, i vars ställe bjudits en lång rad människogudar, vilka alla ha det gemensamma draget att höra till Jacobs hus. Marx, Lasalles, Lenin, Trotskij, Liebkneckt, Rosa Luxenburg och hundrade andra proletariatets gudar räkna alla samma härstamning från Israel.

Att den som förgripit sig på något av dessa gudsväsen i livet skall bli föremål för proletariatets eviga hat, är blott naturligt. Så sågo vi dessa sista år den tyske kaptenen Pflugt-Harttung fly som ett jagat villebråd från land till land, utan att någonsstans finna ro, detta på grund av att han betraktades vara en bland dem vilka föranlett Karl Liebkneckts, den tysk-judiske kommunistledarens bråda död. Efter världskriget ansågs ju faran för bolsjevikrevolution någon tid så överhängande, att man på den nationella sidan ej såg annan utväg än att möta fienden med hans eget vapen *terrorism*, riktad mot de konspirerande ledande judarna. En del exempel statuerades, och inför dessa svek modet hos de kvarlevande, så att det gynnsamma tillfället försatts.

Bland dem som föllo offer för de nationellas terroristiska motaktion mot de judiska revolutionärerna i Tyskland var som antytt även Karl Liebkneckt. Men hans ande lever kvar både inom och utom Tyskland. Nere i den tyska rikshuvudstaden reser sig ett palats, Karl Liebkneckt Haus, från vilket enligt vad nyligen kommit i dagen de många våldsdåden och överfallen på nationalsocialister från senare tid organiserats. Centralens medarbetare sitta i Rote Fahnes redaktion, vilka alltså äro att betrakta som de direkta anstiftarna av de många morden å nationalsocialister.

*

Politisk klädsel.

Får man tro de kosmopolitiska bladen har klädedräkten en ej ringa betydelse vid värvandet av proselyter åt respektive partier. Det gäller för koryféer och kandidater att uppträda i en klädsel som tilltalar publiken. Amiral Lindman bör uppträda i frack med Kungl. Maj:ts orden och varför inte också Karl XII:s orden på sitt bröst, advokaten Lövgren i klanderfri jaquette och röda stjärnan i rockuppslaget, excellensen Ekman i redingote med Godtemplarodens band, Kullenbergstorparen i lantlig dräkt och gödselgrep och lie, Artur Engberg och Per Albin i måttligt slitna proletärkostymer samt Kilbom och Sillén i starkt medfarna, fläckiga dito.

Vad som bragt frågan om politisk kostymering till diskussion i pressen är närmast Kalle Kilboms på sistone visade nonchalans i fråga om klädslig anpassning, vilket vållat bakslag för honom vid arbetarmöten till favör för Moskvas mera torftigt ekiperade hjältar. Han har till den grad förlitat sig på sin egenskap av "Sveriges populäraste Kalle", att han varit så lättsinnig att framträda för det nödlidande folket i "gentlemannakostym", vilket väckt stark misstänksamhet och tillfört den mera enkelt klädde Sillén ökade sympatier.

Eftersom misstänksamheten stigit i ganska betydande grad hos väljarmassorna, är det fullt motiverat att partierna över lag ägna klädedräktsfrågan sitt livligaste intresse vid stundande riksdagsval, vilket lämpligast kan ske efter det program vi ovan skisserat.

*

Detroniserad U. S. A.-kung.

När det amerikanska rättsväsendet överraskade världen med att döma den "populäre" "förbrytarvärldens konung", juden Al Capone till en elvaårig séjour i Leavenworths straffanstalt, undrade mången vad hända skulle efter en så utmanande åtgärd från en myndighets sida i självaste "det nya Palestina". Bortser man från det ännu ej helt uppklarade fallet med bortrövandet och mordet å Lindbergs baby — där Capone strax erbjöd sig att mot vederlag av frihetens återfående omedelbart skaffa det rövade barnet till rätta — har dock United Statets hittills förskonats från allvarligare olyckor, om ock horisonten på sistone förmörkats på grund av den ökade arbetslösheten och den skärpta röda aktionen.

Med sorgfylld stämma berätta de prosemitiska bladen om det dystra öde som drabbat den "store Al", som alls icke finner sig väl inom fängelsets trånga murar. Ett första försök att få processen mot honom återupptagen och domen reviderad tillbakavisades av högsta domstolen i Chicago. Hans "förnedring" är alltså tillsvidare ofrånkomlig. Den ofantliga prestige Capone tidigare åtnjöt inom förbrytarvärlden grundade sig framför allt på tron på hans oåtkomlighet för lagen, att det ej fanns en domstol i Förenta Staterna som vågade döma "förbrytarnas konung". Denna illusion är nu emellertid bortjagad. Och vad som i ännu högre grad kommit honom att förlora i anseende hos de sina är den omständigheten, att han blivit utfattig. Den långa processen slukade massor med pengar och därtill kommo de mycket betydande

böter och skatterestantier Capone dömdes att betala. Och så har slutligen den allmänna depressionen omsider sträckt sina verkningar även till sprithanteringen.

De amerikanska spritlangarnas gyllene klientel har försvunnit och ett stort antal av de lönnkrogar, som förbudspolisen aldrig kunde få bukt med, ha av depressionens hårda lag tvingats slå igen. Den olagliga sprithanteringen, som var grundpelaren i Capones finansiella byggnad, har upphört att ge den glänsande avkastning, som herrar banditer voro vana vid och som var nödvändig för att bestrida de dryga administrationskostnaderna, löner åt professionella mördare och "gorillor" samt mutor till polis, politiker och ämbetsmän. Amerikanerna ha inte råd längre att betala fantasipris för förfalskade spritvaror. De dagar äro förbi, då fruktsaft tillsatt med alkohol och kolsyra och tappad på champagnebuteljer med skickligt imiterade korkar och etiketter kunde finna köpare i obegränsade mängder till 60 dollars per flaska.

*

Irlands republikmakare åter i arbete.

Det stolta Albion har visat sig svårare att ta kol på än man på österländska fronten föreställt sig. Den stort planerade röda revolten kom av sig, innan den hann till utbrott, tack vare de engelska myndigheternas energiska inskridande mot "sovjetryska handelsdelegationen" häromåret. När därefter försök gjordes med koloniernas revoltering och Rothschildfinansen i Paris satte in sin stormattack mot den engelska valutan, för att på den vägen tvinga England till underkastelse under Judas världsordning, förvånade det världen med att etablera nationell samlingsregering under

Mac Donalds ledning. Varpå skedde avsvärjelsen från Guldet som folkens härskare, ett beslut som redan visat sig vara till välsignelse:

Men en dylik utveckling i återställande anda var ej i överensstämmelse med "Världshärskarnas" vilja. Därför har nu frambesvärjts ett nytt hot mot imperiet, förty att republikmakaren de Valera — som lär tillhöra det "utvalda" folket — åter höjt upprorsfanan på Irland, uppsägande Hans Engelska Majestät tro och lydnad. Det var redan 1921 bemälde herre inledde sin berömda kampanj för "Irlands frigörelse". Nu har emellertid tillfället befunnits lämpligt att åter rycka in på arenan. Med en ton och myndighet, som låter förstå att han har mäktiga intressen bakom sig, dikterar han villkor för Englands regering, gående ut på "Fristatens" förening med Ulster samt därefter erkännande av "republiken Irland".

Det stolta Albion har att värja sig mot faror från alla håll. När stöten misslyckats på en punkt, sättes den in på en annan. Huruvida de Valera är beredd att låta det gå till öppen revolt, är ovisst. Möjligt är att han under utnyttjande av Englands svårigheter av skilda slag vill söka frampressa en eftergift på fredlig väg, ägnad att förvaga Englands position; möjligt är även, att han ämnar låta det gå till öppen fejd. Mellan de irländska "patrioterna" och Världsrevolutionens herrar lära ej saknas hjärtliga förbindelser, och stora förråd av vapen och ammunition ha särskilt på sista tiden insmugglats att användas för den kommande "befrielsen".

*

"Trollkarlen från Wales" och tsarmordet.

I en nyligen utkommen bok av miss Buchanan, dotter till förutv. engelske ambassadören i Ryssland, omtalas att ambassadören vid revolutionens utbrott telegraferat till England med begäran om åtgärders vidtagande för att tsarfamiljen snarast måtte kunna lämna landet. Konungen svarade, att hans kusin var hjärtligt välkommen, men just som allt var klart kom ett telegram från regeringen som gjorde planen om intet.

Enligt miss Buchanan hade Lloyd George i sin egenskap av premiärminister motsatt sig planen. Han varnade — naturligtvis på anmaning av sina judiska rådgivare — engelske kungen mot att låta tsaren komma till England under föregivande att detta kunde leda till arbetaroroligheter. Förövrigt voro, menade Lloyd George, påståendena om tsarfamiljens farliga belägenhet betydligt överdrivna.

Visst är, att den store judebeskyddaren på Englands premiärministerstol under världskriget gjorde sina höga uppdragsgivare en tjänst av utomordentlig valör genom att sålunda förhindra Romanovernas räddning från deras av judeorganisationerna beslutade öde att utrotas genom mord. Man har svårt för att tänka sig att en i spelet så väl insatt person som Lloyd George skulle varit okunnig om den stora fara som hotade ryska tsarfamiljen.

*

Tysklands "finansaristokrati".

I sin nyutkomna bok "Kapitalismens slut" uppräknar Ferdinand Fried namnen på en del mera kända rika judar i det republikanska Tyskland, där som bekant jämlikhet skulle genomföras också i ekonomiskt avseende. Bland judar, som komma främst ifråga om förmögenhetsinnehav märkas:

Familjen	von Mendelsohn ..	120	milj.	rmk
„	Warburg	20	„	„
„	von Goldschmidt-Rothschild	45	„	„
„	Oppenheim-Köln ..	20	„	„
„	von Bleichröder ..	10	„	„
„	Ladenburg - Mannheim	10	„	„
„	Speyer-Frankfurt a. M.	10	„	„
„	Jakob Michael	100	„	„
„	Fritz Mannheimer	50	„	„
„	Bett (Bett, Simon & C:o)	10	„	„
„	Jakob Goldschmidt	50	„	„
„	Hermann Tiess ..	30	„	„
„	Brüder Wertheim..	30	„	„
„	Alfred Leonard Tiess-Köln	20	„	„
„	Hermann Schöndorf (Karstadt)	10	„	„
„	Petschek (tjekiska judar)	150	„	„
„	Otto Wolff o. Ottmar Strauss, Köln	50	„	„
„	von Weinberg ..	50	„	„

Enbart dessa 18 judefamiljer representera således tillsammans en förmögenhet av 785 milj. mark. Inom högsta klassen komma ännu ett antal judiska mångmiljonärer, vilkas förmögenhetsinnehav författaren ej kunnat exakt ange, däribland bankdirektörerna Oskar Wasserman, d:r Salomonsohn, Gutman och Sobernheim, industrimagnaterna Orenstern, Hirsch och Merton, samt slutligen den kände Katzenellenbogen från Schultheisskoncernen. Gentemot denna judiska miljonärelit stå blott några få kristna familjer med motsvarande förmögenhet, huvudsakligen inom färg- och den tunga industrien. Betecknande är, att exempelvis Jakob Michael, från början ett obetydligt handelsbiträde, blott behövt ett årtionde för att förvärva sig en förmögenhet av 100 miljoner, och att Fritz Mannheim, ursprungligen en ringa devishandlare, behövt blott några få år för att hopockra 50 miljoner. Sedan kommer den ändlösa raden judiska "småmiljonärer" i det utplundrade republikanska Tyskland.

*

Man frågar sig om det är med dessa fakta för ögonen som frihetshjältarna i Socialdemokraten betagits av sådan entusiasm för den tyska "mönsterrepubliken". Att detta "demokratiska" system varit de marxistiska koryféerna till stor förnöjelse veta vi visserligen ej minst från de celebra korruptionsrättegångarna i Berlin, som visade hur de judiska finansmatadorerna t. o m. höllo sina beskyddare inom politiken med praktfulla slott, lyxbilar och älskarinnor m. m. — men icke förty är nöden bland massorna i dag större än någonsin i Tyskland. Huru förklara detta märkvärdiga förhållande, Herr Engberg?

*

"Kapitalet utvandrar."

Alltsedan den nationella oppositionen började vinna gehör bland Tysklands folk, uppenbarade sig där ett fenomen av endels glädjande, endels dystert slag, vilket av dagspressen så utlades: "Kapitalet utvandrar". Under den frihetsaera, republiken inledde, hade tyska folket så grundligt som möjligt befriats från sina tyngande ägodelar, som omhändertagits av "rätter innehavare".

Men så kommo de trångsynta nationalisterna och fordrade restriktioner för kapitalet. Först bara skrattades däråt, och även här i Sverige hade tecknare och versmakare i Bonniers Nyheter otroligt roligt åt de löjliga "Hitlergossarna", som ingen på jorden tog på allvar. Men hur det var, började man efter hand ta dem smått på allvar. Såsom bl. a. visade sig i en alltmer tilltagande "kapitalflykt" från det tyska landet. Snart hade denna nått ett omfång av många miljarder och riksregeringen tvangs slutligen vidtaga åtgärder för att stoppa flykten. Republikens väldiga skara av nykapitalister önskade rädda sitt på det torra.

Men flyktingarna voro ej ledsna åt att åter få ge sig ut på vandring. Detta ligger ju i nomadens natur. Och i "das grosse Vaterland" fanns ej stort mer att hämta. Därför drog man lustigt vidare med sina gyllene kappsäckar till bättre marknad, till nya "gute gechäften".

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8 (241) MÅNDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1932 ÅRG 8.

Kronprinsen till tronen!

Dynastien Bernadotte vid skiljovägen

Vid skilda tillfällen har regerande dynastiens konstitutionella handlingskraft efterlysts i denna tidning. Vi ha ej kunnat undgå den uppfattningen, att Konungen i sin egenskap av statschef i viktiga avseenden ut- aktlåtit att fullgöra de i rikets författning föreskrivna bestämmelser, såsom rörande stadgandena i Regeringsformen, att Konungen skall vara förpliktad att "rätt och sanning styrka och befordra" (§ 16), att "till statsråd utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade svenske medborgare av rena evangeliska läran" (§ 4), samt att "vid alla befordringar endast fästa avseende vid sökandes förtjänst och skicklighet" (§ 28).

Det är uppenbart, att de avsteg från författningen, som Sveriges konung i senare tid låtit sig komma till last skett under påtryckning av den hänsynslösa imperialistiska judemakten, som under skydd av sin här tillerkända medborgerliga rättsställning lagt under sig den offentliga opinionen i pressen och de av denna beroende partierna. Konungen har vetat att han i händelse av motstånd mot de judiska maktspråken riskerade att bli fråntagen kronan, såsom skett i andra länder, där monarken vägrat underkasta sig. Om man ock i viss grad kan förstå hans tvekan i en dylik situation, kan man likväl ej annat än principiellt och sakligt fördöma sådan eftergivenhet för folkets fiender. Pliktuppfyllelsen skall begynna hos den förste i staten. Sviker denne blir oundvikliga följden svek över hela linjen! En dag håller ej längre polityren, som anbragts på det härskande korruptionssystemet, och då återstår endast för den sunda folkkraften att hävda sin naturliga rätt i bevarelsens anda.

Inom vida kretsar av vårt folk har sedan länge undrats över det bestående förhållandet mellan dynastien Bernadotte och Juda. Hur långt sträcker sig samarbetet och solidariteten dem emellan? På sina håll har man fått det intrycket, att judarna tillsvidare tolererat dynastien och den monarkiska ordningen samt lämnat de kungliga apanagen någorlunda i fred, ja t. o. m. i viss utsträckning aktivt medverkat till kungligheternas popularisering — allt på villkor att dessa helt lämnade israeliterna i fred i deras förehavanden inom svensk politik, ekonomi och kultur och uteslutande inriktade sig på offentlig representation och sällskapsliv. Så länge Juda fullständigt behärskade pressen, d. v. s. den allmänna opinionen, var saken ganska enkel, men sedan från fosterländska håll inskridanden skett i syfte att skingra de allt omsvepande pestdimmor av lögn, bedrägeri och omoral, som den semitiska propagandan spritt över landet, blev läget ett annat. Ute bland folket begynte ett nationellt uppvaknande, som ej kunde undgå att observeras även på samhällets toppar.

Det var under dylika förhållanden med ett särskilt intresse man tog del av Kronprinsens på midsommardagen hållna anförande i Helsingborg, vari han bl. a. yttrade de orden:

"Var har det blivit av vår beprisade svenska hederlighet? Med förtrytelse ta vi emot de täta buden om bristande redlighet och pålitlighet. Här är fara å färde! I likhet med mig ha säkert många med häpnad, för att inte säga förtrytelse, mottagit de täta bud om bristande redlighet och pålitlighet, särskilt i ekonomiska ting, som under senare år — visst inte blott under allra senaste tid — blivit allt mera vanliga.

Här är sannerligen fara å färde. Jag önskar att jag kunde ropa ut en varning så högt, att det hördes icke endast i denna församling utan över hela vårt land: tappa inte bort vårt gamla svenska lynnesdrag, hederligheten, ärligheten! Den tillgången är dock oändligt mera värd än framgång och inflytande, än rikedom och makt. Vägen till varaktig framgång kan ej byggas på lögn.

Här måste vi alla hjälpa till att resa en opinion, som sopar bort det osunda och som åter sätter i högsätet den omutliga ärligheten!"

Med uppriktig tillfredsställelse läste man dessa ord av landets kronprins. Det var i sanning ett ord i sin tid. Det goda intrycket förtogs dock i viss grad av Nya Dagligt Allehandas tilltag att strax springa till Mosaiska församlingen och rådfråga överrabbinen Ehrenpreis i saken, en av de personer som främst bära ansvaret för det påtalade tillståndet. Vi kunna omöjligt föreställa oss, att detta skett i enlighet med Kronprinsens önskan utan uteslutande av ren taktlöshet från det Ljunglundska organet. Överrabbinen Ehrenpreis intygade riktigheten av Kronprinsens yttrande, i vilket han "livligt och varmt instämde". "Då jag för 18 år sedan kom till Sverige var jag i hög grad imponerad av den hederlighet, som här visade sig i det dagliga livet, av den sannfärdighet och inre rakhet, som präglade hög och låg", yttrade han. "Jag har kunnat bättre än de flesta iakttaga det ständiga moraliska förfall, som började långt före den finansiella krisen under senare år. Detta måste emellertid betraktas som en del av en allmän företeelse i hela världen — denna vandring mot moralisk förvildning på alla områden. Sverige har givetvis ej kunnat hålla sig fritt från den andliga smitta, som går från land till land". Överrabbinen aktade sig för att antyda vilka det varit som fört den moraliska förvildningen "från land till land", också till vårt. Vi kunna emellertid upplysa därom: hans egna församlingsmedlemmar! Varför har han — för att nämna ett enda exempel — under de gångna åren ej reagerat emot, att hans närmaste man inom församlingen, kantor Saul, aktivt deltagit i det kommunistiska förvildningsarbetet?

Händelseutvecklingen har även för vårt lands vidkommande aktualiserat frågan om styrelseregimen. Såsom här tidigare framhållits vilar den monarkiska samfundsordningen på förutsättningen av obrottslig solidaritet mellan konung och folk. En mäktig fosterländsk rörelse är under uppsegling, syftande till nationell återupprättelse ur den härskande korruptionen. Denna rörelse, som inom loppet av få år kommer att bli dominerande i vårt land, accepterar den monarkiska idén, ehuru endast där den företrädes av en dynasti som är med folket. Är det dynastien Bernadottes avsikt att icke frånhända sig rättsanspråken på svenska kronan, återstår för densamma intet annat än att snarast avbryta sitt hittillsvarande samarbete med det folkfientliga Juda, att upplösa och utträda ur det occulta frimureriet samt resolut ställa sig på svenska folkets sida. Under nämnda förutsättningar bör tidpunkten anses vara inne för kronprins Gustaf Adolf att träda till såsom konung. Gustaf den femtes överlåtande av kronan på äldste sonen motiveras av hans höga ålder. De uppgifter, som nu förestå, kräva en man i sin bästa kraft på rikets högsta post.

———

Sparsamhetens fiasko

För Nationen av konteramiral Hjalmar von Bonsdorff, Helsingfors

> "Framtidens forskare komma att se på den nuvarande världskrisen såsom det mest obegripliga i hela världshistorien: en generation utomordentligt rik på alla materiella resurser och tekniskt kunnande, ställd inför en fruktansvärd ekonomisk katastrof, bara som följd av en vidskeplig föreställning om sitt beroende av guldet och en därav föranledd kamp om besittningen av denna glänsande fetisch!"
>
> *Professor Gustav Cassel.*
> (Sv. Dagbladet 29/5 32)

Sedan flera år har mänskligheten och särskilt vårt folk, blint följande de paroller bankmännen — för vilka man såsom känt hyser större förtroende än för andra affärsmän — utgivit, med sammanbitna tänder beslutsamt vandrat sparsamhetens tunga stig. Den allmänna levnadsstandarden har som följd härav betydligt nedgått och i tusental förut idoga hem råder arbetslöshet och bitter nöd. Det allmänna missnöjet växer, men någon förbättring i det ekonomiska läget skönjes ej. Depressionen utvecklar sig snarare med ökad kraft. De betydande värden, såväl materiella som andliga, vilka redan offrats, berättiga till frågan: har den anvisade vägen varit riktig? Eller ha månhända de, vilka i likhet med undertecknad påvisat att sparsamhet icke är något botemedel vid en penningekris utan tvärtom med naturnödvändighet måste leda till ytterligare förstörelse, haft rätt? skulle logiken i resonemanget: ju större sparsamhet desto mindre sålda varor, ju mindre sålda varor desto större varuöverflöd och desto lägre pris, ju lägre pris desto större kris — skulle logiken härav vara starkare än våra ekonomiska auktoriteters dels dunkla, dels spetsfundiga argumenteringar? Var och en som med oförvillad blick kan betrakta sakläget är även i stånd att finna det rätta svaret.

Om sunda ekonomiska principer skulle tillämpas, borde enbart förmågan till *organiserat arbete* (produktion), icke innehavet av större eller mindre kvantum guld, vara avgörande för individens, statens, mänsklighetens ekonomiska styrka, välstånd och *utvecklingsmöjlighet*. Guldet eller penningen får icke härvidlag spela någon större roll än t. ex. maskinen. Penningen skall vara ett *hjälpmedel*, icke självändamål. Så länge penningen i det allmänna medvetandet är sammankopplat med guldet, gör sig även den som i improduktivt syfte lagrar denna metall skyldig till samma förseelse som den vilken i onödan bortför maskinerna från en fabrik eller ödelägger åkerns gröda.

Förkastligheten av ett dylikt lagrande må vara etiskt än så klar, så skall detta icke avhålla den som därav tror sig draga ekonomisk fördel; och eftersom de som kunna och vilja lagra guld äro oss övermäktiga, återstår endast, om vi icke i slavisk underdånighet vilja fortsätta att lida och hungra, att resolut *och för alltid göra* revolt mot guldets ologiska härskarställning samt uppföra vår ekonomiska byggnad på en fastare och mera ändamålsenlig grund. Att detta är möjligt och icke alls så farligt som mången tror bevisas av erfarenheten. När England och sedermera allt flera stater, tyvärr blott temporärt, kastade loss från guldet, saknades ingalunda olycksprofeter! Men hava dessa profetior besannats? (I en uppsats "Guld eller kraft", införd i Finansbladet N:r 50—51 år 1931 har förf. påvisat möjligheten av att grunda sedelutgivningen på en kraftenhet.)

I väntan härpå kräver sakläget emellertid omedelbara åtgärder. Eftersom sparsamheten icke synes hjälpa, återstår endast att tillgripa det gamla beprövade medlet — inflation. Endast en planmässig inflation kan numera rädda oss; sedelpressarna måste sättas i gång! Den utelöpande sedelmängden måste ökas till dess varuprisen, lönenivån och levnadsstandarden nått sin förra höjd samt de arbetande och producerande klasserna återfått deras orättmätigt fråntagna egendom, en egendom, som för ägaren är lika dyrbar som varje annat sparkapital. Med andra ord vad man kallar reflation måste tillgripas.

Penningekapitalets män, för vilka naturligtvis varje nedgång i penningevärdet är ovälkommet, ha lyckats övertyga allmänheten om att inflationen är någonting alldeles förskräckligt.

I själva verket är det icke så. För dem som ej reflekterat häröver bör pointeras, att varje stat och varje ekonomisk sammanslutning, ja mänskligheten i sin helhet, ehuru ytligt sett bestående av samhällsskikt med stridiga intressen, i stort bilda en ekonomisk enhet av högre

(Forts. å sid. 7.)

Finansens partisystem bort!

Det härskande partisystemet på höger och vänster är ej framvuxet ur något naturligt behov hos folket utan en skapelse av det efter världsimperium strävande Juda. För att bringa staterna till underkastelse var det nödvändigt att behärska deras lagstiftning. Genom mutor och förräderi avvecklades sålunda det historiskt framvuxna, till sitt väsen sunda representationsskicket på intressegrund och infördes ett nytt efter grundsatsen "Söndra och härska!", baserat på en falsk internationell ideologi. Ett system av "idépartier" instiftades, inbördes samhörande samt ideelt och finansiellt beroende av den judiska överheten. Genom övertagande av den offentliga informationen bragtes opinionen inom partierna under samma ledning. Representationen omskapades till ett redskap åt Finansen, varmed revolutioneringen av samhället fullföljdes under fredliga former. Genom den organiserade söndringen bortelimineras varje möjlighet till positivt folkligt inflytande samt förhindrades en målmedveten nationell insats.

Storfinansens roll inom det moderna partiväsendet har hemlighållits för folket, vilket ingivits föreställningen att partierna vore uttryck för dess vilja. Efterhand har emellertid hemligheten sipprat ut och även börjat diskuteras bland gemene man. Ett verkligt grundskott tillfogades Finansens partisystem genom avslöjandena i samband med Kreugerkraschen, vilka ställde dess sanna väsen i blixtbelysning. För alla blev det härmed klargjort hur detta partisystem upprätthålles samt vilka som där föra spiran. Ty finansens herrar lämna självfallet ej sina understöd till partierna av endast ideelt intresse, något sådant förbjudes av deras praktiskt-ekonomiska sinne.

Finansmännen äro medvetna om sina förpliktelser mot sitt eget systems partier, tack vare vilka möjlikhet bjudes dem att fungera som "stat i staten" samt behärska lagstiftning och regeringsmakt, sig själva till favör. De fixera i regel sina stödbelopp i förhållande till sin önskan om framgång för respektive partier. I vanliga fall brukar segern i valslagen även tillfalla den part som disponerat den största stridskassan. Hur hemlighetsfull man än är, nå dock emellanåt interiörer från samspelet mellan finansen och politikerna till offentligheten. En karaktäristisk dylik episod må här bringas i erinran. I en artikel, införd i Nationen 27 november 1925, relaterades ett yttrande som nuvarande statsminister Ekman på sin tid fällt till direktören Adolf Anderson i Ekebo, att han av den Wallenberg-Bonnierska finansgrupperna närstående dr. Ivan Bratt till de frisinnades valrörelse 1920 mottagit ett belopp av 50.000 kr., vilka medel uppenbart härrörde från de statsmiljoner bemälde doktor. låtit försvinna ur Spritmonopolet.

Under 1931 publicerades i denna tidning en artikel, "Bondeförbundet på avvägar", vari upplystes att Bondeförbundet genom förmedling av en av sina mest framskjutna riksdagsrepresentanter från "okänd" givare mottog regelbundna valunderstöd, uppgående till vid riksdagsmannaval 5,000 kr. och vid landstingsmannaval 1,000 kr. per valkrets. Ej ens valkretsarnas ledande män fingo veta varifrån gåvorna kommo. Varför en sådan hemlighetsfullhet? På sina håll undrades, om dessa understöd möjligen kunde ha samband med partiets underlåtenhet att kräva redovisning av de från Spritmonopolet "försvunna" hundratals statsmiljonerna. Vårt tillkännagivande väckte ett obehagligt uppseende inom berörda kretsar, och man tycktes alldeles tappa balansen. Ett åtal arrangerades mot — direktören Adolf Andersson, dåv. ordföranden i Stockholms läns valkrets, av Svensk Import-konsuln Wallén misstänkt såsom författare av artikeln. Dir. A. blev emellertid frikänd såväl av underrätten som hovrätten.

Avslöjandena i samband med Kreugerkraschen gåvo vid handen, att praktiskt taget alla de nuvarande partierna av Ivar Kreuger mottagit "gåvor". Första upptäckten gällde den celebre bolsjevikchefen Kilbom, som bekommit ett lån å 200,000 kr., vilka "aldrig skulle återbetalas". Sedermera konstaterades, att chefen för liberala partiet, advokaten Eliel Lövgren, under sin utrikesministertid mot ett jättehonorar varit Kreuger behjälplig med utarbetandet av debenturesförslaget, varmed avsågs att undandraga staten densamma lagligen tillkommande skatt. Något senare rapporterades från Kreugerutredningen, att statsminister Ekman bl. a. 1931 — vid en tidpunkt då han med anledning av Riksbankens kreditgivning bort ha kännedom om Kreugers ekonomiska svårigheter — mottagit en "gåva" av 50,000 kr. till frisinnade partiet. Samtidigt fann högerledaren, amiral Lindman, för gott erkänna, att han för sitt partis räkning mottagit en "gåva" av 25,000 kr. Enligt vad meddelats bl. a. från Kreugers konkursförvaltning skall det dock röra sig om en långt vidsträcktare understödsverksamhet från hans sida till partier och politiska personer än som kommit inför offentligheten. Det talas här om personer i framskjuten ställning också inom socialdemokratiska partiet.

Vad som framkommit av samröre mellan storfinans och politiker under Kreugerutredningen belyser visserligen blott en begränsad del av spörsmålet om det nuvarande partisystemets finansiering. Någon dominerande roll inom svensk politik nådde Ivar Keuger aldrig. De vilka här i landet sedan lång tid tillbaka spelat första fiolen politiskt äro husen Wallenberg och Bonnier. Deras positioner voro för fast murade för att rubbas av den finansielle nykomlingens partisubsidie- och pressoperationer. Det borde emellertid nu stå klart för envar, att detta representations- och partisystem, som skall leva på subsidier från finansens herrar, icke är sunt och att det ej kan vara kvalificerat att på ett nöjaktigt sätt tillvarataga landets och folkets intressen. Det bör även med snaraste försvinna samt lämna plats för ett moraliskt system, motsvarande det verkliga behovet, där folkets representanter oberoende av alla privata finansiella intressen kunna utöva sitt inflytande och de olika intressekorporationerna såväl som den högre bildningen och det erfarna omdömet komma till sin rätt!

PRESSKONSERTEN

Tron på guldet rubbad.

Guldets herrar ha genom "Internationella regleringsbanken" vågat ett slag för återupprättandet av sin härskarställning i världen, vilken något rubbats genom olika länders övergivande av guldmyntfoten. T. o. m. *Nya Dagligt Allehanda* (h.) tvivlar nu på guldets förmåga som världsfrälsare. Tidningen skriver:

Internationella regleringsbankens styrelse har överraskat världen med en resolution om bibehållande eller återinförande av guldmyntfoten. Man kan vara övertygad om att resolutionen numera icke kommer att hälsas med samma entusiasm som fallet måhända skulle ha blivit i höstas. Världen har blivit åtskilliga erfarenheter rikare sedan dess, och dessa erfarenheter ha icke minst kommit den att tvivla på guldets saliggörande betydelse för världsekonomien. Det har visat sig, att en varuprisnivå likaväl eller bättre kan hållas stabil med en pappersmyntfot än med en guldmyntfot. Inflationsskräcken har förlorat sitt starka grepp över sinnena.

Ett allvarligt försök bör göras att utröna möjligheten av att basera världens myntväsen på något annan än guldet.

En idealistisk måttstock för penningvärdet borde naturligtvis själv hava värdebeständighet. Denna egenskap har guldet aldrig haft, och det har den nu mindre än någonsin. Efterfrågan på guld har genom vidskeplig dyrkan av denna "säkra" tillgång drivits upp till en orimlig höjd och medverkat till att förstöra och ödelägga de fasta värden och nyttigheter, som dock ytterst konstituera hela vårt välstånd och ekonomiska framåtskridande. Att låta detta tillstånd bestå vore liktydigt med att slå det moderna samhället i spillror.

Det är just detta, "att slå det moderna samhället i spillror", som är den av finansjudarna i Paris och New York ledda guldpolitikens egentliga syfte. Men man får hoppas, att kulturfolken skola veta att förhindra denna plan.

Bolsjevikernas verkliga ledare till ansvar!

Regeringsorganet *Svenska Morgonbladet* (f.) uttalade med anledning av de senaste bolsjevikkravallerna i Norrland kravet på att omstörtningsssträvandenas verkliga ledning uppsöktes och vederbörligen näpstes. Det finnes en enhetlig ledning, som är svår att komma åt men som myndigheterna böra ägna sin uppmärksamhet, så att inte alltid bara de meniga råka fast;

Det är nämligen inte tillfredsställande för rättsmedvetandet, att de paltar, som bli fasttagna under oroligheterna på ort och ställe, ofta få sona sina dårskaper med rundliga straff, under det att de verkliga anstiftarna gå fria. De, som polisen får tag på, äro de meniga eller kanske korpraler i rörelsen. Man skulle önska, att de verkliga befälsförhållandena bleve så klargjorda, att medlemmarna av själva generalstaben kunde åtkommas, så att de i finkans ro finge övertänka grunddragen av sina samhällsteorier. Visserligen är det på sin plats, att vi här i Sverige visa de ryska, att vår tryckfrihet är annorlunda beskaffad än deras egen, men till den rena flatheten, den rena handfallenheten inför cynismens regemente ha vi ingen anledning att hemfalla.

Dessa oroligheters karaktär av spontana och lokala meningsyttringar är en fiktion, som inte längre går att upprätthålla. Icke heller har man numera rätt att tro, att de frammanats enbart genom hetsartiklar i Ny Dag — nåja, Folkets Dagblad m. fl. borde kanske inte helt förgätas heller. Nej, det måste finnas fastare organisatoriska trådar, och det är dem man skulle önska att ordningsmakten kunde söka reda på och följa till deras utgångspunkt.

Vilket skall väl svaret bliva på denna utmaning? Sporde vi oss vid läsandet av ovanstående dristiga yttrande i regeringens organ. Vet ej herr Ekman, att sådant tal icke är tillåtet för en person i statsministers ställning? Han pekade ju på — Juda, om han också ej öppet sade ordet. Och svaret uteblev ej!

Någon vecka senare började via polismyndigheten — den institution som statsministerns organ uppfordrat inskrida mot den dolda bolsjevikledningen — offentliggörandet av statsministerns "komprometterande" förbindelser med Ivar Kreuger i livstiden. En första varning! Nu förhåller det sig så, att praktiskt taget allt vad ledande politiker heter under rådande korruptionssystem äro ännu mycket värre komprometterade än så, men härmed tiges inför offentligheten så länge de hålla sig på mattan och lämna Juda i fred. Men det första de visa tecken till olydnad, kör man fram med materialet och omöjliggör dem i folkets ögon. Detta i överensstämmelse med bestämmelserna i Zionsprotokollen.

Världspolitisk översikt

Juli 1932.

Var ligger för närvarande händelsernas brännpunkt i världen? I Tyskland. I det besegrade, utplundrade, hungrande Tyskland. Där avgöres nu frågan: Hur bör och hur skall världen i framtiden se ut? De över 60 miljoner människor, vilka utgöra jordens största germanfolk, ha äntligen vaknat. Det stora folket har tillsist blivit medvetet om sin plikt och sin makt och börjat slita det internationella judetyranniets bojor, för att bli fritt, för att få möjlighet att bygga upp sitt liv i nya folkligt nationella former. Är detta kanske begynnelsen till hela världens uppvaknande och renässans? Ja, helt säkert. Och det är symptomatiskt, att även fienderna, dödgrävarna för de ariska folkens historiska traditioner och kultur, börjat förstå detta. Med sin ras' osvikliga instinkt konstaterade bolsjevikjuden Leo Trotskij för någon tid sedan: "Världshistoriens nyckel finnes för närvarande i Berlin."

von Papens regering är efterkrigstidens första *tyska* regering. Tidigare regerades Tyskland antingen direkt av judar och marxister eller med jesuiter och katolska "Centrum" som bulvaner. Därigenom råkade landet i ett fullständigt, slaviskt beroende av det internationella bank- och börskapitalet. Härpå berodde också Tysklands närmande till och samspel med bolsjevikerna i Ryssland. Den allra sista tiden hade läget utåt och inåt blivit bankruttmässigt. Ännu ett steg utför — och man hade endast haft att motse en katastrof, borgarkrig, fullständig bolsjevisering och förjudning, d. v. s. Tysklands tillintetgörelse. Allt detta har den tyske presidenten von Hindenburg i det riktiga ögonblicket förstått. Den enda möjligheten till sitt fäderneslands räddning såg den gamle fältmarskalken i ett hänsynslöst beträdande av helt nya vägar för en äkttysk, nationell politik. Och han har slagit in på denna väg. Trots judiskt-marxistiskt-bolsjevikiskt flertal i riksdagen lät han bilda en nationell tysk regering. Han valde von Papen till rikskansler, och detta val var det bästa val som under förhandenvarande förhållanden kunde göras. En äkta tysk riddersman — ej blott till det yttre utan också till karaktären, en människa med gränslös kärlek till sitt fosterland, med stark vilja och klart förstånd. Allt detta gör att von Papen är rätte mannen för de svåra uppgifter, som tillkomma den förste tyske, nationelle rikskanslern under nuvarande övergångsperiod. Vad har von Papen sig förelagt? Att lägga grunden till en ny ordning, som äntligen befriar Tyskland från det internationella oket och gör det sunt nationellt. Och detta kommer sannolikt att lyckas honom. Han är en tillräckligt stor och stark personlighet för att gå i land härmed. Och man får ej glömma, att bredvid honom står — tills nu avsiktligt något i skuggan — ännu en person, från vilken vi i framtiden komma att få höra åtskilligt, riksvärnsministern, general von Schleicher. Även han är en äkta tysk, en patriot och handlingsmänniska, soldat och på samma gång Tysklands skickligaste politiker.

Och bakom dem, liksom historiens svärd, står Hitler. Man bör göra klart för sig: utan Hitler skulle von Papens regering och allt vad den redan åstadkommit för Tyskland varit en omöjlighet. Ty endast tack vare att Hitler och den av honom skapade befrielseorganisationen återerövrat tyska folkets stora massor för den nationella idén — blott härigenom blev det möjligt att bilda en *tysk* regering och slå in på det nationella återuppbyggandets väg.

Det viktigaste steg, von Papens regering hittills tagit, var överförandet av makten i Preussen i tyska händer. Utan detta steg vore genomförandet av en *tysk* politik i riket omöjlig. Man får ej glömma, att Preussen utgör 2/3 av det tyska riket. Den som besitter den faktiska makten i Preussen besitter den också i riket. Men i Preussen har ända tills för kort tid sedan suttit en marxistisk-"centristisk" regering. Egentligen var den ej ens från formellt demokratisk ståndpunkt någon regering: den motsvarade icke de rådande stämningarna i landet. Vid valen till nuv. preussiska lantdagen vunno de nationella en avgörande seger (47 %

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4:—

Halvår .... „ 2:—

Kvartal .... „ 1:—

Annonspris:

Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Statsmakterna och fornminnesvården

Den svenska fornminnesvården har genom statsmaktens bristande intresse bragts i ett prekärt läge. Vården av våra fornminnen hör ju till de verksamhetsgrenar, som den härskande kosmopolitiska regimen ej finner särskilt önskvärda, enär den rör sig på den förhatliga nationella traditionens område.

År från år beskär riksdagen anslagen till riksantikvarieämbetet, och den . sittande "Geddeskommittén" har låtit förstå att det skall bli ytterligare nedskärningar. Tillfället har befunnits lämpligt för en skärpt begränsning av de ur judisk synpunkt mindre önskvärda verksamhetsfältens möjligheter. Följden har också blivit, att det forminnesvårdande arbetet i landet råkat i fara.

Hittills har riksantikvarieämbetet kunna glädja sig åt ett synnerligen livaktigt stöd av intresserade män och kvinnor ute i bygderna. Frivilligt och utan kostnad för staten arbeta de träget som riksantikvariens sockenombud, sända in rapporter om anträffade fynd och av behovet påkallade restaureringar samt hjälpa den centrala fornminnesvårdande myndigheten att hålla kontakten med det ofantliga arbetsområdet. Denna frivilliga arbetshjälp, som f. n. räknar c:a 400 personer, representerar en nationell kulturtillgång av betydelse.

Genom statsmaktens bristande uppskattning av arbetet med fornminnesvården har emellertid riksantikvarieämbetet efterhand bragts därhän, att det nödiga samarbetet med ombuden i landet allt mer omöjliggöres. Dessa tröttna på att skicka in meddelanden som ej leda till något resultat. Svaret blir alltid detsamma, att man av brist på penningmedel är förhindrad vidtaga den åtgärd rapporten avser.

"Vi göra så mycket vi rimligtvis förmå med våra statsanslag och de fonder akademien äger", förklarar antikvarien d:r Otto Frödin i ett uttalande. "Och så länge riksdagen anser, att just våra behov äro mindre värda att uppmärksammas, kan ingen ändring till det bättre ske. Tiderna äro dåliga, det är sant, och alla måste vi knappa in: Och jag skulle inte klaga om det inte vore så, att riksdagen faktiskt inte ens behjärtar riksantikvarieämbetets arbete för den mest elementära fornminnesvården."

Regenten och politiken

Enligt Zions protokoll.

I protokoll n:r 1 i "Zions Vises Protokoll" läses under rubriken "Politiken och moralen" följande:

"Politiken har ingenting gemensamt med moralen. En regent, som låter leda sig av moralen, är därför icke säker på sin tron. Den, som önskar regera, bör tillgripa list och hyckleri. Ädla folkegenskaper — uppriktighet och hederlighet — äro brister i politiken, emedan de störta regenter från tronen bättre och säkrare än den starkaste fiende. Dessa egenskaper kunna vara attribut för gojim-regeringarna; vi skola i intet fall ledas därav."

Under rubriken "Principen i en dynastisk regering" läses vidare:

"Och det oaktat har den dynastiska regeringen grundat sig därpå; fadern anförtrodde åt sonen kännedomen om de politiska affärernas gång, så att ingen skulle känna den utom medlemmarna av dynastien och därför icke heller kunna yppa den för det styrda folket. Under tidernas lopp har meningen med det dynastiska överlåtandet av politikens verkliga innebörd gått förlorad vilket har länt vår sak till framgång."

Vad vet ni om

Nationalsocialismen

Tidens mäktigaste ideella rörelse

Har ni läst

"Mein Kampf" "Hitlers Reden", "Hitlers Ziele und Persönlichkeit" av nobelpristagaren prof. J. Stark, "Der Nationalsozialismus, Deutschlands Rettung", av prof A. Bartels, "Der Mythus des 20. Jahrhunderts", "Das Wesensgefüge des Nationalsozialismus" och "Wesen, Grundsätze u. Ziele der N. S. D. A. P." av Dr. A. Rosenberg, "Die verfluchten Hakenkreuzler" av Dr. Goebbels, "Das Programm der N. S. D. A P." av Dr. Freder. "Die Männer um Hitler", Hagekorset over Tyskland" av cand mag. E. Vaaben, "Kampen om framtiden", "Nationalsocialistisk finans- och näringspolitik", "Hitler", En karaktäristik av S. Dmitrievsky. (Gymn.).

Svea Rikes Bokhandel

KARLAVÄGEN 59 - STOCKHOLM

Special ;är för nordisk-gymnisk, rasbiologisk och nationalsocialistisk litteratur.

Begär provex. av Gymn jämte prospekt!

Nationens utgivare hotas!

Tid efter annan får Nationens redaktör mottaga anonyma hotelser. Sluta upp med skriverierna mot judarna, eljest kommer det att gå er illa! I allmänhet få epistlarna utan vidare hamna i papperskorgen. Men någon gång händer det att skrivelsen röjer härkomsten från i sakerna mera initierade håll och därför påkalla en viss uppmärksamhet. Ett karaktäristiskt hotelsebrev av sistnämnda slag ingick för några dagar sedan. Brevet, som överlämnats i detektiva polisens vård, är ställt till tidningen redaktör och undertecknat "Nordisk Blond" samt innehåller bl. a. följande:

"Jag kan säga Eder, att varken Ni, Hitler eller Furugård kan utrota Judarna och Frimurarna»

Kan nämna, att Vilhelm den andre fick ge sig iväg, inte därför att han icke var frimurare (som broder Ludendorff påstår) utan därför att det system han och Ni representerar var farligt för mänskligheten. Han kan ju vara glad att han fick behålla livet, den narren. Domen var emellertid villkorlig. Så länge han håller sig stilla och lugn, d. v. s. fingrarna ur fatet, får han vara i fred, om inte, går det kanske som det gick länsmannen i Delsbo.

En annan sak, Ni som fått första graden inom frimurarna, kommer väl ihåg något därifrån? Vet Ni hur många som finns i Stockholm, i Sverige, i världen?

Det kan inte vara bra i längden att lägga sin näsa i affärer som inte rör en eller försöka att hindra världsutvecklingen. Har Ni hört hur det gick med ljusen som försökte att stoppa snälltåget? Har Ni förstått?"

Beträffande hotets innebörd råder således intet tvivel. Ett skämt torde vara uteslutet, sannolikast rör det sig om ett skrämskott, ehuru det väl låter sig tänka att en allvarlig tanke kan ligga under hotet. Vederbörandes metoder äro kända från skilda länder.

Med anledning av brevskrivarens erinran om redaktörens medlemskap i frimureriet, må i sammanhanget nämnas, att han för halvtannat årtionde sedan av tvenne personer i Malmö övertalades att ingå i frimureriet, som förklarades just ha till uppgift att främja sådana idéer som han offentligt visat sig omfatta. Första beöket i logen var emellertid tillräckligt för att övertyga honom om att övertalarna fullständigt misstagit sig och det blev även det sista. Någon avgift lämnades aldrig till logen och upprepade anmälningar ingåvos till ledningen med anhållan om att bli befriad från medlemskapet samt struken ur frimureriets rullor, men trots detta framhärdar den olagliga occulta organisationen med rikets högsta dignitärer i sin spets att upptaga namnet Elof Eriksson i sina rullor! En protest häremot må i detta sammanhang varda uttalad.

Den under olika former bedrivna occulta verksamheten i landet tarvar ökad uppmärksamhet från det allmännas sida. Det är ej minst av den anledningen vi ansett oss böra offentligt referera sista hotelsebrevet.

---

av alla mandat). Regeringen borde vara nationell. Socialdemokraterna ville emellertid till varje pris behålla makten i Berlin och Preussen — i första hand makten över polisen. Därför ändrade de vid den gamla lantdagens sista session arbetsordningen därhän, att en ny regering ovillkorligen måste väljas med absolut majoritet. Härtill räckte dock ej de nationellas röster i den nya lantdagen. Det blev omöjligt att bilda en ny regering — och så fick den gamla socialdemokratiska regeringen genom ett politiskt konstgrepp sitta kvar som "expeditionsregering". Samarbete mellan denna och den nationellt betonade lantdagen var omöjligt. Flera lantdagsbeslut, i första hand de vilka riktade sig mot judarna, saboterades av regeringen. Man har i lantdagen vid flera tillfällen fordrat, att "regeringen" skulle gå; man har fåfängt dekreterat, att man saknade förtroende för denna regering — den satt kvar. Läget blev omöjligt t. o. m. ur formellt demokratisk synpunkt.

Samtidigt trädde den preussiska, marxistiska regeringen i skarp opposition mot riksregeringen. Snart började situationen bliva farlig för riket. Socialdemokraterna och kommunisterna bildade gemensam front mot den nationella riksregeringen. Överallt i Preussen förekommo oroligheter, mord. Landet stod på borgarkrigets tröskel. I ett sådant läge var det omöjligt att längre tåla en regim i Preussen, i vilken inrikesministern, Severing, var marxist och bolsjevikvän, där polispresidenten i Berlin Grzesinski och han ställföreträdare, Weiss, bägge voro judar och marxister och där största delen av statstjänstemännen likaså voro judar och marxister. I varje ögonblick kunde man från denna regering vänta beviljandet av nya förmåner åt kommunisterna samt nya oroligheter och blodsdåd. Riksregeringen måste handla: för fosterlandets välfärds och säkerhets skull!

Enligt en förordning av republikens president utnämndes von Papen till rikskommissarie i Preussen. Den tidigare preussiska regeringen avsattes. På samma gång avskedades flera judar och marxister i polisen och andra förvaltningsposter samt ersattes med tyskar. Man väntade att dessa åtgärder skulle medför oroligheter. Socialdemokraterna hade ständigt skrutit med sitt inflytande över massorna. Därför infördes belägringstillstånd i Berlin och Brandenburg och överlämnades den exekutiva makten åt militären. Men allt utspelades utan några oroligheter. Det blev endast några komiska scener vid Severings och Grzesinskis avsättning, annars ingenting. Preussens befolkning har med största tillfredsställelse mött von Papens modiga handling. Äntligen lugn och ordning! Äntligen makten i *tyska* händer!

Den 31 juli står valet till den nya riksdagen, och då säkerställes sannolikt ett fritt och nationellt Tysklands framtid. Och valet kommer givetvis att påverka hela världshistoriens förlopp samt i första hand få inflytande på de andra germanska folkens historia.

Befrielse från det judisk-marxistiska oket! Grundligt bekämpande av bolsjevismen på alla folklivets områden, inom politik såväl som kultur! Fria nationella stater! — Det är den nya tidens paroll.

Alla andra världspolitiska händelser stå i betydenhet å andra planet i jämförelse med vad som nu sker i Tyskland.

A.

Postsparbankschefens dementi

Svenska postsparbankens chef Ioh. Döss har haft ett uttalande i Socialdemokraten med anledning av vår artikel i förra numret om kooperationen. Dir. Döss bestrider, att postsparbanken bistått kooperationen med penningemedel. K. m:ts utfärdade bestämmelser för postsparbankens medelplacering lägga hinder i vägen för "en sådan kreditgivning som Nationen synes misstänka".

Aldrig har, säger dir. Döss, en antydan framkommit från Kooperativa förbundet eller Konsum, att de skulle önska erhålla pengar från postsparbanken. "Envar intresserad kan övertyga sig om att postsparbankens medelplacering skett under fullt reglementsenliga former."

Härtill må först svaras, att vi aldrig påstått att postsparbanken lämnat pengar till Kooperativa förbundet eller Konsum, men att vi ansett på sin plats att ett auktoritativt besked lämnades rörande de allmänt gängse ryktena. För det andra ha vi givetvis aldrig föreställt oss, att en eventuell medelförsträckning skett emot postsparbankens gällande statuter utan endast under reglementsenliga former. Ryktet ville närmast veta, att kreditförsträckningen försiggått under form av lån å fastigheter, hemmahörande hos kooperationen, och då det är känt att postsparbanken i stor utsträckning lämnar fastighetslån, föreföll saken icke otrolig.

Direktör Döss finner det oerhört, att någon kunnat ifrågasätta ett mindre korrekt beteende av "en just för sin utomordentliga samvetsgrannhet så känd och uppskattad person som generaldirektör Örne. Det är till att vara ogenerad!"

Vi ha händelsevis under de gångna årtiondena något närmare tittat på bemälde "politikers" verksamhet och härvid stadgats i en uppfattning om personen i fråga, som på intet vis stämmer med Herr Postpsparbanksdirektörens. Vi tveka ej att säga att herr Örne är en bland dem vilka under det gångna kvartsseklet främst varit den folkfientliga judiska makten behjälplig i dess, må vara ofta under lagliga former bedrivna, brottsliga strävanden till det svenska kultursamhällets omstörtning och svenska folkets andliga och materiella utarmning. Allt i arbetarnas, demokratiens och frihetens namn! Och denne individ framstår för direktör Döss som något alldeles särskilt förtjänstfullt! Vi tillåta oss ha en avvikande mening.

För övrigt må direktör Döss förklaring gälla för vad den kan vara värd.

Nationens redaktion.

Gustav Adolfsfesten i Lützen.

Från Lützenkommittén har till svenska utrikesdepartementet inkommit en inbjudan till 300-årsfesten i Lützen den 6 november. Den är ställd till svenska folket, och inbjudarna framhålla särskilt att de även hoppas på besök av representanter från de folklager, ur vilka Gustav Adolf tog sina soldater, lantbefolkningen och arbetarna, liksom av lärare och uppväxande ungdom.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

PRENUMERERA!

Minnen från en flydd storhetstid

Den som båtledes gjort infärden till Visby en vacker sommarmorgon, glömmer ej upplevelsen. Plötsligt skönjes en mörk strimma vid horisonten, som snart delar sig i ett ljust och ett mörkt band. Det ljusa är kalkberget som i väster löper brant och högt längs kusten; det mörka är skogen, knotiga martallar omväxlande med raka furor och granar som fattat posto på klintarna. Efterhand framträda även konturerna av Gotlands enda stad, den forna handelsmetropolen, med dess pittoreska ringmur och mot himlen strävande kyrkoruiner.

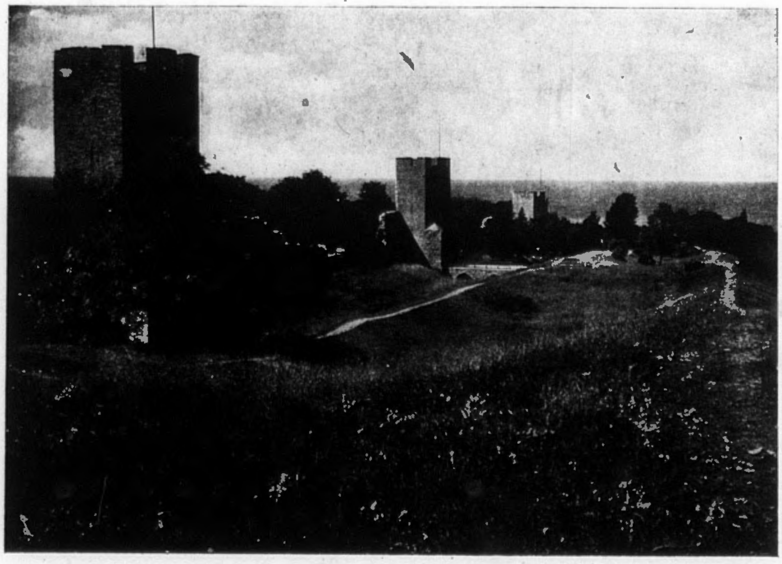

Visby ringmur med Norder gravar

Gutarnas ö är ett land för sig. Dess natur och kultur skilja sig starkt från det svenska fastlandet. Medan vi i övriga Sverige ofta finna den yttre kontakten med det förflutna utplånad, möter oss här en miljö, där historia och tradition levande och stämningsfullt vuxit in i den moderna samhällsbilden. Det är inte bara naturvänner och Floras dyrkare som sommartid lockas ut till "Östersjöns pärla", vars milda och soliga klimat framalstrat en växtlighet, jämförlig med sydligare nejders, där orchidéerna trivas i mängd och man ofta plockar rosor på själva julafton. Hit söka sig även historieforskarna och alla de som önska närmare lära känna denna underbara ö med dess underbara förflutna.

•

Första grunden till Gotlands stormaktsställning lades redan under tidigare järnåldern, då dess invånare bland Nordens folk gingo i teten för den viktiga industrien. Omkring 200 f. Kr. skall här den första järnmalmen ha smälts i egna ugnar. Under den s. k. romerska järnåldern — de fyra första århundradena av vår tideräkning — upprätthöllos livliga sjöfartsförbindelser mellan gotlänningarna och folken i sydliga Europa, däribland de redan före Kristus till Svarta havet utvandrade goterna, vilkas välde sträckte sig från Adriatiska havet till Östersjön, vidare de romerska provinserna vid Rhen och de grekiska kolonierna under Rom. Genom alla dessa förbindelser fördes materiell och även andlig odling upp till Ultima Thule. Silver i stora mängder inkom till ön, varom skattefynden, rikare här än i någon annan del av Norden, bära vittne.

Under folkvandringstiden, på 500-talet, förmärktes en nyorientering mot väster och nordväst, mot svearnas välde vid Mälaren; vilket nu börjar lägga grunden för den stora nordiska hegemonien. Ståtliga gravfynd från denna epok visa i form och dekor inslag av den uppländska kulturen samtidigt som av den klassiskt färgade kulturen i norra Italien. Konst och yrkesskicklighet nådde ett starkt uppsving. Det var en sago- och hjälteålder, då sägen och saga föddes och tradition, som levat intill våra dagar, skapades. Nu utformades den gotländska egenarten och den stormaktsställning grundades, som sedermera befästades och utvecklades.

Under vinkingatiden, 800—1050 e. Kr., organiserades handeln i vidsträcktaste omfattning. De rika bönderna på ön hade egna handelsskepp, som seglade på främmande hamnar. Massor av påträffade arabiska och anglosachsiska mynt bära vittne om den dominerande roll Gotland vid denna tid spelade för den nordeuropeiska handeln. Talrika fornlämningar ge också en god bild av vikingatidens förhållanden. Vid 1000-talets början hade kristendomen slagit igenom och man begynte bygga kyrkor på de gamla offerplatserna. Enligt sägnen var det Olof den helige som först predikade Kristi lära på ön, och han har även blivit kallad Gotlands apostel.

Under medeltiden utvidgades handel och köpenskap och öns betydelse växte ytterligare. Kyrkor uppfördes till ett antal av 94, konstnärligt utstyrda samt rikt smyckade. På 1100-alet inflyttade tyska handelsmän.

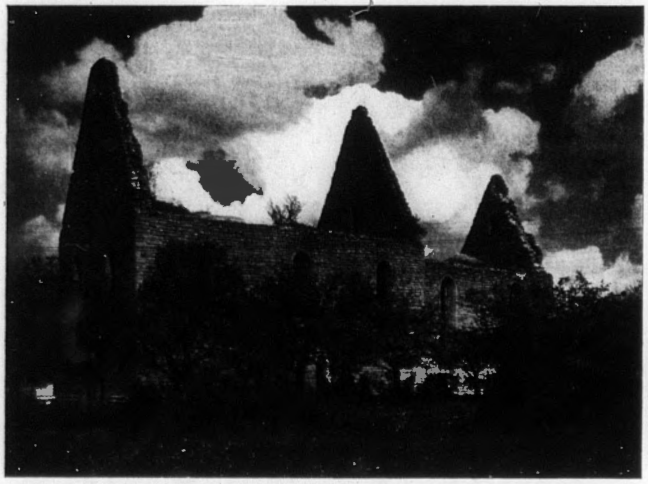

S:t Görans ruin.

Burmeisterska huset.

Luthers reformation kräver fortsättning

Efter professor E. Almquist

Luther gjorde ett hastigt slut på allehanda skriande missbruk i den gamla kyrkan. Avlatsförsäljningen, dyrkan av helgon och reliker, prästernas celibat m. m. Bibelns auktoritet står enligt Luther över påven och över kyrkomötenas beslut. Sedan han översatt bibeln på tyska, kunde envar tysk få del av dess innehåll, själv erfara Frälsarens förkunnelse samt få intryck av hans personlighet. Före reformationen bestämde Rom över tro och tänkande, ja i viss mån även över lednadssätt, föda och arbete. De protestantiska länderna kunde nu frigöra sig från sådan olämplig påverkan från medelhavsfolken och allehanda internationella strävanden. För den europeiska kulturen var hans verk särskilt därigenom betydande, att vetenskapen kunde frigöra sig från härskande auktoritet och från skolastiken. Den naturvetenskapliga forskningen kunde nu först nå full utveckling.

Luther nådde fram till det rent personliga gudsumgänget. Redan 1517 offentliggjorde han 97 teser mot den skolastiska teologien och kort därpå de bekanta 95 teserna mot avlaten. 1520 författade han skriften om den kristna människans frihet. Här i livet sker blott början till uppåtstigande. Här måste varje kristen bekämpa sin sinnlighet, men måste också likt Frälsaren tjäna sina medmänniskor. Från tron och kärleken till Gud kommer behov att tjäna nästan.

Samtidigt med Luthers storhet kunna vi också iakttaga hans begränsning. I sin översättning skriver han som förord till Romarbrevet följande: "Romarbrevet är det rätta huvudstycket i Nya testamentet och det allra klaraste evangelium. En kristen människa bör känna det ord för ord, utantill och dagligen umgås med det." Paulus vill här allrakortast sammanfatta allt vad kristlig lära tillhör och därmed införa oss i hela Gamla testamentet. Evangelisterna beskriva utförligt Frälsarens gärningar och ord. Petrus och Paulus skriva icke om hans gärningar utan blott i korthet om hans död och uppståndelse, varigenom han övervunnit synd, död och helvete för dem som tro. — Dessa Pauli uppfattningar innehålla emellertid åtskilligt som ej återfinnes i evangelierna. Paulus fördjupar sig i förklaringar, så t. ex. i 3:dje kapitlet: Gud har ställt fram Frälsaren till att genom sitt blod vara ett försoningsoffer, som skulle komma oss till godo, som tro. Frälsarens lära är emellertid den, att alla som göra Guds vilja höra himmelriket till, och han lovar taga hand om dem här på jorden och i evigheten. Frälsaren

Gutar och tyskar slöto sig samman i ett förbund, och Visby, som tillerkänts stadsrättigheter, drog till sig alltmer av Östersjöhandeln. Staden växte snabbt. Kyrkor och handelshus reste sig på terasserna under berget, hamnen utvidgades och befästes. Den oansenliga vikingabyn hade före 1200 utvecklats till en av Nordeuropas mest betydande städer, den blev huvudorten för hansan, det mäktiga köpmansgillet, omfattande 30 städer vid Östersjön.

På 1300-talet började Visby handelspolitiska maktställning minskas i och med att hansans tyngdpunkt gled över till Lübeck och de nordtyska städerna. Men trots dessa och andra motgångar — Valdemar Atterdags ödesdigra härjningståg till ön 1361 ej att förglömma — lyckades den gotländska staden och landsbygden bevara en betydande burgenhet. Gotland och Visby upplevde sedan på 1400-talet de mest växlande öden. Under Erik av Pommern bedrevs därifrån ett formligt sjöröveri, som tidtals lamslog handeln på Östersjön. Genom freden i Brömsebro avträddes slutligen ön till Sverige, dit den sedan hört.

•

En rundtur i Visby har mycket av intresse att bjuda besökaren. Den nuvarande stadsmuren, stadens ståtligaste medeltida dokument, började uppföras på 1100-talet, varvid det tidigare byggda kruttornet infogades i dess krets. Dessa omfattande försvarsanordningar, dikterades av Visby begynnande maktställning, som skaffade det konkurrenter och fiender. Vidare observerar man de många kyrkoruinerna samt ett stort antal ännu i bruk varande hus från medeltiden. Bland sevärdheter räknas Fornsalen och Muséet samt Burmeisterska huset, på sin tid tillhörigt en av de inflytande lübeckska köpmännen. Särskilt intresse erbjuda de ståtliga kyrkoruinerna, såsom S:t Olof, S:t Nicolaus, S:ta Gertrud, Helgeandskyrkan, S:t Clemens, Drotten, S:t Lars, S:ta Karin, S:t Per, S:t Hans, S:t Göran samt S:ta Maria eller Domkyrkan, den enda av de många medeltida kyrkorna som ännu användes.

Ögonkast på Naturen

Av CARL GUSTAV LEOPOLD

Oupphörligt, dag från dag,
o Natur, du dig förnyar:
jordens grönska, luftens skyar,
allt har ungdom och behag.

Klara flod, än slår din bölja
glittrande den strand hon slog,
när hon såg den första plog
dina blomsterbäddar följa.

Evigt, gyllne Sol, densamma,
låter du, omätligt spridd,
dina röda strålar flamma
deras guld kring fältens vidd.

Skog, av samma fåglars sång
evigt dina grenar ljuda,
evigt samma skuggor bjuda
åt den gömda tänkarns gång.

Utan vällust, utan smärta,
allt sin första daning har:
endast jag, som fått ett hjärta,
är ej mera den jag var.

*

CIVILISATIONEN PÅ AVVÄGAR

I ett föredrag vid kristliga studentmötet i Leksand uttalade rektorn, fil. d:r **Alf Ahlberg** en välbehövlig kritik över den av vissa kretsar förfäktade "maskinkulturen" samt dess nedbrytande inflytande å personlighetslivet.

"Har människan blivit lyckligare genom civilisationens tekniska fullkomning? Knappast! Hennes behov ha ökats enormt, men de kunna ofullständigt tillfredsställas. Var inte medeltidsmänniskan med sin trygga världsbild och sina små krav på livet en mera harmonisk varelse? Nutidsmänniskan är knappast moraliskt överlägsen sina föregångare och med alla sina intellektuella resurser är icke hennes hjärna finare konstruerad än de människors, som uppfunno bokstäverna eller de arabiska siffrorna. I makt över naturen står nutidsmänniskan långt före gångna tiders. Vi ha blivit herrar över tid och rum, ja över liv och död. Som en mardröm har skräcken för naturen försvunnit. Men i allt detta är människan slav under sin egen skapelse. Makten i och för sig är varken något ont eller något gott — allt beror på hur den användes. Är det inte ett vanmaktstecken att äga alla resurser och ändå inte kunna lösa det elementäraste av alla krav: att ge föda och arbete åt människor.

Minskar maskinkulturen människans andliga möjligheter? Ja! Men den behöver inte göra det, det ligger icke i dess väsen. Storföretagaren samlar ej pengar för att kunna leva fullare. Han är slav under sitt företag. Han rides av demoner, av sitt begär efter storlek, det kvantitativa, han jagas av hastighetsdjävulen, sensationsbegäret och makthungern. Men han har ingen glädje av sin makt. Människan lever för att producera, i stället för att hon skulle producera för att leva. Medlet har gjorts till självändamål. Världscivilisationens enda ändamål tycks vara att helga medlet. Enda räddningen i denna situation är att den absurda värdering av livet, som ligger bakom hela maskinkulturen, övervinnes."

---

tänker och talar real, rakt på sak. Hela hans person verkar mäktigt på oss utan alla förklaringar. Men för Pauli tidsålder och för hans judiska själ voro de mänskliga förklaringarna av huvudsaklig betydelse, och de ha förblivit så i vår kyrkolära. För oss är det numera klart, att Frälsarens person, verk och förkunnelse måste framstå som huvudsaken i den kristna läran.

•

Förebråelserna mot Luther, att han ej kunde föra reformationen längre än han gjorde, äro oberättigade. Det vore naturligare att vi förebrå oss själva, att vi ej fortsätta hans verk med kraft. Kyrkans dådlöshet i våra dagar faller i ögonen. Det är mycket som nu måste genomföras och åtskilligt kunde lätt nog göras. Vi kunna ej längre räkna med, att alla de som uppleva Frälsarens person och älska honom fortfarande skola nöja sig med de gamla utläggningarna vilka i viktiga punkter strida mot Frälsarens egen förkunnelse och dessutom mot en mängd erfarenheter om verkligheten, vilka kulturen på olika områden framlagt. Vår Frälsares förkunnelse avsåg ej enbart en viss art människa och en viss tid. Att de dåvarande medelhavsfolken utlade förkunnelsen efter sin art och efter sin tid, ligger i sakens natur. Men detta är ingen ursäkt för oss att stanna vid deras inskränkta och begränsade uppfattning. Vår kultur kräver ett närmande till Frälsarens personlighet och möjliggör det också.

Frälsarens personliga förkunnelse var ej inskränkt allenast till judarna. Samariterna voro även de gripna av personligheten, de sågo och trodde. Emellertid måste Petrus och Paulus anses som kyrkans grundare, sådan den snart nog kom till stånd runt om Medelhavet. Den judiska själen tryckte därvid sin prägel på kyrkan. De nämnda judarna voro verkligt goda kristna, men för dem måste naturligtvis det i Frälsarens lära bli huvudsak som de själva hade förståelse för och behov av. Den judiska själen var då och är ännu mycket olika den nordiska. De frossade i förklaringar, formler och termer. Det som upplevdes var ej huvudsaken, dess iakttagande och upptecknande var i förhållande till tydningen en bisak. Vi få ofta läsa: detta skedde för att skriften, profetens ord skulle gå i fullbordan. Gamla testamentet likställdes med det nya, allt upptecknat var gudomligt, lika gudomligt. Huru olika är ej denna uppfattning mot Frälsarens förkunnelse.

Emellertid gjorde sig under kyrkans äldsta tid också en annan ståndpunkt gällande. Särskilt i Johannes och Markus evangelier finna vi delar, i vilka såväl händelserna som förkunnelsen upptecknats realt och tydligen av åhörare och åsyna vittnen. För många av oss äro dessa delar särskilt tilltalande och det är förvånande att dessa delar icke gjort sig särskilt gällande i kyrkoläran och förkunnelsen.

Den segrande judiska riktningen fick sitt säte i Rom och behärskade till en början medelhavsfolken. Den fann snart motstånd från nordiska rasen. Vi känna som motståndare särskilt arierna. Ännu på 700-talet utgick från England över Centraleuropa en omfattande missionsverksamhet. Emellertid övergick Bonifacius, en av dessa missionärer, i påvens särskilda tjänst och på så sätt kunde hela Tyskland med tillhjälp av Pipins och Carl den store "världsliga arm" snart nog vinnas för påven och den senromerska rätten, feodalväldet och livegenskapen. Även Sverige fick sin kristendom huvudsakligen från England, men landets avlägsna läge och dess jordägande bönders motståndskraft hindrade påvevåldets fullständiga seger hos oss. Vi fingo behålla vår nordiska rätt tämligen oförändrad samt undgingo bondestammens ofrihet.

Genom Luthers framträdande inskränktes betydligt den internationella kyrkans makt. Dess "världsliga arm" krossades senare genom 30-åriga kriget. Det katolska folket hade en påtaglig vinst av kyrkans minskade maktställning. Nu blev det bland annat för *Pascal* möjligt att med framgång bekämpa jesuiternas övergrepp och genomdriva fordran på vetenskapliga faktas oberoende av både kyrklig och världslig makt.

Kyrkans fordran på solidaritet och blind lydnad står i samband med den judiska själen, som ännu gärna bygger sina organisationer på solidaritet. Den nordiska människan är också här annorlunda beskaffad och har från början berett kyrkan stora svårigheter. Vi bilda icke någon lätt formbar massa. Den nordiska människan har alltid behov av en viss frihet. Fördragsamhet och olika uppfattningar äro för oss en naturlig sak. Historien visar bäst vår säregenhet. Kyrkan hade det svårt med oss. Vid kristnandet av nedersachsarna måste "den världsliga armen" och även grymheten användas som hjälp. I England och Skandinavien kunde de romerska rätten ej göras gällande, livegenskapen kunde ej fullt genomföras. Vid *Luthers* reformation brast kyrkans makt i de flesta länder med nordisk befolkning fullständigt. I samband med denna skedde även inom katolska kyrkan en viktig nydaning.

Där den materialistiska tron härskat, där förnekades även naturens konstans. All utveckling av formerna skulle gå snabbt framåt, de kunde t. o. m. av människan snabbt förändras. De ansågos vanligen vara som vax i odlarens hand. Han kan forma dem huru han vill. Marxismen fordrar solidaritet av alla sina medlemmar och strävar efter att göra alla människor till kollektivmassor utan viktigare skiljaktigheter. De förneka således människorasernas ärftliga olika egenskaper. De framgå alldeles som om erfarenhet om konstansen ej fastställts och tro sig kunna omforma genom organisation och lagstiftning.

•

Det är icke en ny kyrka eller ny kyrkolära vi behöva i Sverige. Vi behöva helt enkelt mer direkt hålla oss till Frälsarens personlighet och hans egen förkunnelse. Detta är riktningen för den fortsättning av Luthers reformation som nu krävs. Formler, ord, läror, såsom våra fäder lärde, må bestå. Men de äro icke enbart målet för den kristna undervisningen, huvudsaken är att leda envar fram till egen upplevelse av Frälsarens person. Därigenom bli vi kristna och få delaktighet av frälsningen.

Vår svenska kyrka är ej längre utsatt för öppen förföljelse, men väl för åtskilliga underminerande ar-beten. Vi kunna kalla dessa underminerande strävanden för internationella, delvis äro de också revolutionära. Dessa vilja ej blott göra slut på kyrkan och kristendomen, utan de söka fördärva hela vårt folk och hela nordiska rasen. Först är här att nämna socialdemokratien och dess materialism. Materialismen, den kortsynta egoismen, det brutala våldet, har till mål den västerländska kulturens ödeläggelse. Som medel användes den fria, skapande andens avrättning, de eviga idéernas, den personliga frihetens, de bärande moral- och skönhetsbegreppens utrotande, hemmets, familjebandets avskaffande och sist som kronan på verket: Guds, den allsmäktige andens, den högsta styrande intelligensens skändliga smutskastande och avsättning.

Hopblandning av judiskt och kristligt har alltid funnits i kyrkans lära. Numera tyckes detta bliva än värre. Frälsarens förkunnelse är grumlad av mänskliga tillsatser, han kämpade mot det onda och lämnade sin fiende ingen ro. Kyrkans bekännelse är nog ännu den gamla, men var är handlingskraften? Vi måste döma tidsströmningen, ej efter vad

Judas ekonomiska politik

Då det har sitt aktuella intresse att studera de grundsatser, som på ekonomiens område tillämpas av Judafolket i dess pågående världserövring, återge vi härnedan protokoll n:r 6 ur "Zions Vises Protokoll", framlagda vid 1:a zionistiska kongressen i Basel 1897, vilka innesluta den stora strategiska planen för nämnda världserövring:

"Monopolen och gojimförmögenheternas beroende av dem. Snart skola vi organisera enorma monopol-reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojimförmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen.

Herrar ekonomister, här närvarande, övervägen betydelsen av denna kombination!

Med alla till buds stående medel böra vi utveckla betydelsen av vår Överregering, utgivande den som beskyddare och belönare för alla dem som frivilligt underkasta sig.

Aristokratins jordbesittning. Gojernas aristokrati som politisk makt har avlidit — med den hava vi inga ouppgjorda räkningar längre. Men som innehavare av jord är den oss skadlig därigenom, att den kan vara självständig i sina livsbehov. Vi böra därför göra allt vad i vår makt står för att beröva den dess jord.

Jordens skuldbörda. Därtill är bästa medlet höjandet av jordskatterna — skuldsättning av jorden. Dessa medel hålla jordägandet ovillkorligen i betryckt tillstånd. Då aristokraterna genom ärftlighet icke kunna nöja sig med litet, ruinera de sig snart.

Handel, industri och spekulation. Samtidigt böra vi starkt understödja handel och industri och i synnerhet — spekulationen, vars roll är att utgöra/en motvikt till industrin. Utan spekulation förrökar industrien privata förmögenheter samt tjänar till höjande av jordbruket, i det den befriar jorden från skuldbelastning, grundad på lån från jordbruksbanker. Industrin bör draga från jorden både arbetskraft och kapital och genom spekulationen överlämna i våra händer alla världens kapital samt på så sätt driva alla gojer till proletärernas led. Då komma gojerna att böja sig för oss endast för rättigheten att existera.

Lyxen. För att ruinera gojimindustrin skola vi uppdriva spekulationen med tillhjälp av det av oss bland gojerna starkt utvecklade behovet av lyx, en allt uppslukande lyx.

Höjandet av arbetslönerna och fördyrandet av nödvändighetsartiklarna. Låtom oss höja arbetslönerna, vilket likväl ingalunda är till något gagn för arbetarna, ty samtidigt fördyra vid nödvändighetsartiklarna, som om det vore en följd av jordbrukets och boskapsskötselns förfall. Ja, dessutom skola vi skickligt undergräva produktionskällorna, vänjande arbetarna vid anarki och dryckenskap samt vidtagande alla åtgärder för att från jorden driva alla gojernas intelligenta krafter.

Den hemliga meningen i propagandan för de ekonomiska teorierna. För att den verkliga innebörden av vår politik icke skall varsnas i förtid av gojerna, skola vi dölja den under masken av en human strävan att tjäna de arbetande klasserna och de stora ekonomiska principerna, varför våra ekonomiska teorier driva en verksam propaganda."

Portugals nya författning

Den i Portugal f. n. härskande diktaturen har framlagt ett förslag till ny författning, vilket i huvudsak väntas komma att bli antaget. Genom förslagets antagande och försättande i gällande kraft hoppas man kunna ernå en lugn avveckling av diktaturen samt inleda en period av fredligt arbete i landet.

I författningsförslaget betecknas familjen som samhällets grundval, och den bör äga ett mot sin stora betydelse svarande inflytande. Familjen ej endast uppbär samhället utan utgör jämväl garantin för dess fortbestånd. Familjens inflytande utövas genom dess ombud, i regel familjefadern. Kommunernas fullmäktige utses av familjefäderna. Jämsides med familjerna spela även ideella och ekonomiska korporationer och sammanslutningar en viktig roll som "reglerande element för samhällets jämvikt och utveckling", varför de tillsammans med de av familjefäderna utsedda kommunalfullmäktige utse fullmäktige för departements- och provinsråd, vilka jämte de nyssnämnda välja den för hela landet gemensamma korporativa kammaren och nationalförsamlingen.

Bredvid nationalförsamlingen ställes sålunda en korporativ kammare. Nationalförsamlingen utövar den lagstiftande makten, fastställer budgeten och beslutar om statens utgifter och inkomster. Den korporativa kammaren sysslar särskilt med sociala intressen och består bl. a. av representanter för dylika. Innan ett lagförslag antages eller förkastas av nationalförsamlingen måste det föreläggas den korporativa kammaren, som har att avge sitt utlåtande. Korporativkammaren fungerar i regel under samma perioder som nationalförsamlingen samt tillsätter ett utskott att fungera mellan sessionerna.

Beträffande pressen eller den allmänna opinionen förklaras denna utgöra ett av de mest fundamentala elementen ifråga om landets politik och styrelse. Det åligger därför staten att vaka över att denna allmänna opinion ej förvirras och snedvrides genom tidningsartiklar, som strida mot "sanningen, rättvisan, en god styrelse och det allmänna bästa". Pressen utför i själva verket en offentlig funktion och bör därför vara underkastad offentligt ansvar och offentliga plikter. Den är på sätt och vis att anse som ett offentligt stats- eller samhällsorgan. Pressen skall ha skyldighet att gratis införa de artiklar eller dekret för det allmänna bästa som offentliggöras av regeringen liksom skyldighet att öppna sina spalter för svar på angrepp eller kritik resp. inlägg i pågående diskussion i allmänna frågor.

Enligt den nya författningen väljes republikens president på sju år. Utom den av honom själv utnämnda ministären har han vid sin sida ett särskilt stats- eller riksråd, bestående av ministerpresidenten, nationalförsamlingens talman, högsta domstolens president, generalprokuratorn (en ämbetsman, delvis motsvarande vår justitieminister, delvis vår justitiekansler) m. fl. samt fem offentliga personer av överlägsen kompetens, utnämnda av republikens president.

Epa »småfolkets N. K.»

I sin årsberättelse för 1931 bravenade generalkonsul Sachs' "Nordiska" kompani med de lysande utsikter till framtida vinster, som uppstått genom etablerandet av dotterbolaget Epa. Det gällde nu att ta hand om småfolket liksom man redan gjort med societeten och måtta en ordentlig stöt mot de enskilda svenska handelsmännen, vilka enligt mosaisk uppfattning sakna existensberättigande och därför måste försvinna ur marknaden, ju förr dess hellre. Att dessa inte skulle klara sig i konkurrensen, var självklart. Vem annan sitter inne med sådana snabba informationer i prisfrågor m. m., sådana förträffliga förbindelser och möjligheter till förmånliga varuinköp som Israels barn! Och vem förstår vidare så konsten att med billiga medel attrahera köppubliken! Den judiska affärssjälen har ju i årtusenden danats till vad den är.

När vi en dag passerade Epas grandiosa filial Drottninggatan 53, tittade vi som hastigast in ett slag. Kommen genom dörren möttes man av ett öronbedövande surr: ett fruktansvärt oljud av skränande högtalare och grammofoner och en människomassa, drivande av och an mellan diskerna med de uppradade varorna med angivna "enhetspriser", begärligt beskådande kramet och även köpande därav. Och för att allt skulle framstå som "fenomenalt" billigt, hade man ej satt ut priset på ett helt par strumpor utan blott på en enda etc. Dylika små tric imponera starkt på den publik, som frekventerar Epa och som mer intresserar sig för billighet än kvalitet.

Förövrigt ha hebreerna Sachs för avsikt att av Epa för småfolket skapa en motsvarighet till Societetens "paradis" N K, där publiken kan känna sig verkligt hemmastadd. I den nyinrättade livsmedelsavdelningen kan man tillhandla sig allsköns delikatesser och från höga barstolar förtära sin kopp kaffe eller thé eller sitt glas mjölk till "enhetspriset" 10 öre jämte en smörgås till samma pris. En choklad- eller fruktglace bekommes för 10 öre och två varma korvar för "enhetspriset" 25 öre. Herr Chefdirektören, löjtnanten i Kungl. Livregementets till häst reserv Sachs har jämnt göra med att till filialen vid Drottninggatan ordna transporten av alla delikatesserna från N K:s livsmedelavdelning i Hamngatsbacken.

Genom den åstadkomna tivolistämningen, musiken, surret och den "billiga" förplägnaden animeras de besökande till att också göra "litet affärer" och tillhandla sig av de exponerade "enhetsprisvarorna".

Luthers reformation kräver fortsättning ...

som talas, utan efter de frukter den frambringar. Godtrogenhet få vi akta oss för. Instinkt och samvete måste få göra sig fullt gällande.

Vi nordiska fordra erkännande för alla sakförhållanden och all verklighet. Här måste återigen särskilt framhållas nödvändigheten av hänsyn för olikheten i människoraser. Gud har skapat världen och människorna så som de framträda i verkligheten. Vår själ måste befrias från de bojor i religionen, som ej tillhöra Frälsarens förkunnelse, särskilt då de hindra oss att utnyttja våra gåvor och fullgöra våra uppgifter. Vi måste därför hålla borta en hel del moderna, internationella läror.. Vad vi kunna uppleva av Gud är vår högsta religiösa kraftkälla.

Paulus säger att hela Israel skall bliva frälst, sedan hedningarna i fulltalig skara kommit in. Nu framhålles det omvänt, att de kristna skola övergå till judendomen, emedan detta är Guds vilja. Ingendera utgången kan medföra större överensstämmelse mellan dessa folk. De nordiska kräva frihet att efter förmåga uppleva och erfara Guds verklighet, det andra folket däremot önskar solidaritet i tanke och handling samt söker fastställa religionens sanningar med ord, formler och förklaringar. Olikheten kan här i livet icke utjämnas.

Kyrkans utveckling blir aldrig fullt avslutad. Frälsarens ande leder oss fortfarande, men vi måste städse bemöda oss om trohet och vaksamhet. Gud styr världen och han bjuder oss städse sina gåvor. Tillägna vi oss ej det bjudna, går gåvan oss förbi. Det som vi kunde mottaga i dag, bjudes oss kanske ej mer i morgon. Detta gäller varje kristen liksom kyrkan i sin helhet.

Vår kyrka är byggd på våra fäders uppfattning av Frälsarens förkunnelse. Kyrkans lära innehåller, som naturligt är, mycket av mänskligt ursprung, både ofullkomligheter och felaktigheter. Att upphäva denna lära måste likväl anses orätt. Vi kunna ingalunda göra den fullkomlig. Dessutom finnes det fortfarande bland oss en mängd människor, vilka i huvudsak tänka och se i likhet med våra förfäder och som i läran finna sina religiösa behov tillfredsställda. Huvudsaken för vår tid blir att söka för envar klargöra, att alla mänskliga läror äro ofullkomliga, och att varje kristen måste med Andens hjälp skaffa sig egen upplevelse.

Det är på tiden, att vår kyrka på allt sätt låter Frälsarens egen förkunnelse utgöra tyngdpunkten samt låter de mänskliga tillsatserna, formuleringarna och uttydningarna komma i andra rummet. Då blir vår nordiska människa bäst tillgodosedd samt våra andliga behov tillfredsställda. Vår Frälsare hade djupare upplevelse av Gud än någon annan människa före och efter honom. Hans förkunnelse kan därför bjuda envar människa i de olika raserna vad de ha behov av. Men vi få gå direkt till honom, vi få ej söka honom i andra folks utläggningar, i vilka främmande, oss onjutbara eller eller t. o. m. stötande synpunkter göra sig gällande.

I vår religion är Frälsarens person en huvudsak. Han är med Gud, han beder för oss, tager hand om oss och frälsar oss. Detta skall vår kyrka fullt tillägna sig. Därefter få vi hoppas att med hjälp av den Ande, som Frälsaren sänder för vår fortsatta förkovran, bli i stånd att föra reformationen än ytterligare framåt.

Munckska kårens lojalitet

Munckska kåren tillkom som ett samhällets nödvärn mot den av judarna vid tiden 1927 bevisligen planerade bolsjevikrevolutionen i Sverige. Man förstår därför det raseri som senare kommit till uttryck mot kåren i Bonnierpressen, eftersom vederbörandes mordiska planer just tack vare densamma i hög grad hindrades. Ingen hade emellertid kunnat tro, att justitiekanslersämbetet skulle anse som sin plikt att lydigt efterkomma judepropagandans högröstade krav på bestraffning av de fosterländska män, som hade modet att i ett högkritiskt ögonblick ställa sig till ordningsmaktens tjänst. I sitt svar till hovrätten med anledning av justitiekanslerns anbefallda åtal mot polismästare Hårleman för hans till kåren lämnade vapenlicenser, hävdar herr H. åtgärdens fulla laglighet och yttrar bl. a.:

"Den Munckska kåren, vars ledning och sammansättning ingåvo förtroende, vars legalitet var höjd över allt tvivel och som påtagit sig den hedersamma uppgiften att vid fall av nödvärn stå till polismyndighetens förfogande för ordningens upprätthållande, var att anse som en i förväg organiserad hjälp åt polisen från allmänhetens sida, ett naturligt uttryck för medborgerlig plikt att bistå ordningsmakten. Kåren var en fast sluten organisation under ledning av kårchefen såsom föreningens styrele."

Moskvas understöd till Skandinavien

Enligt vad framgår av de dokument, varpå försvarsministern Ouisling grundade sitt uppmärksammade angrepp mot kommunistpartiet i norska stortinget den 7 april, föreligga klara bevis för att sovjets representanter i Köpenhamn genom en särskild central fördelat 15 milj. kr. mellan kommunistiska organisationer i Danmark, Norge och Sverige.

Sovjets "handelsdelegationer" avslöjade.

Det specialutkott, som av norska stortinget anförtrotts uppgiften att utreda vissa spörsmål i samband med det kommunistiska underminerings-arbetet, fastslår som bevisat att det norska kommunistpartiet från ryska regeringen mottagit miljonbelopp till finansiering av det revolutionära arbetet i Norge.

En förefintlig hemlig instruktion för sovjets handelsdelegationer, utarbetad för rådsregeringen i maj 1923 av en kommitté med Bucharin som ordförande, föreskriver att den kommunistiska propagandan överflyttas från legationerna till handelsdelegationerna, bl. a. av den orsaken att legationen helst bör stå "ren" och att handelsdelegationen kommer i bättre kontakt med publiken samt att hemlig verksamhet från handelsdelegationen sida inte så lätt skapar diplomatiska förvecklingar. Vidare föreskrives att avtal endast skola slutas med firmor som kunna befordra kommunistisk propaganda samt att firmornas funktionärer "skola uppagiteras och falska rykten utspridas".

Gynna annonsörerna!

PRENUMERERA PÅ

Bredablick

Tidskrift för nordiskt kulturliv.

Pren.-pris kr. 2: 50 pr år.

Förmånligt annonsorgan. Läses av alla samhällsklasser.

Begär provnummer från

TH. STALHEIMS FÖRLAG, Uddevalla.

”Söner av Israel, stunden är nära!”

I den ryska tidningen ”Pritsjw” (Ropet) den 6 febr. 1920 n:r 32 stod att läsa en som ”hemlig” betecknad skrivelse till ”ordföranden i lokalavdelningen” från ”Internationella Förbundet av judar”, utställd av Centralkommittén för Petersburgska avdelningen av förbundet. Aktstycket har intresse ej minst i dessa dagar, då den situation som däri påvisas för Rysslands vidkommande starkt närmar sig även beträffande den övriga världen, särskilt Europa, där de korrumperade statsmännen utlämna alla folkens andliga och materiella tillgångar i Judas våld. Det lyder i svensk översättning:

”Söner av Israel!

Stunden för vår fulla seger är nära. Vi stå på tröskeln till världsherraväldet. Det, om vilket vi förut blott kunnat drömma, blir nu verklighet. Svaga och hjälplösa blott för en kort tid sedan, höja vi nu tack vare världskatastrofen med stolthet våra huvuden.

Vi måste dock vara försiktiga, då man med säkerhet kan förutsäga att vi, efter att ha skridit fram över troner och altaren, måste gå än vidare på den utstakade vägen. Förtroendet för auktoriteten hos de för oss främmande religionerna hava vi undergrävt genom skicklig propaganda och genom obarmhärtig kritik och hånande avslöjanden. Vi störtade främmande helgedomar, vi förnekade folkens kultur och traditioner. Vi hava utfört allt detta, för att kasta det ryska folket under judiska väldet, för att tvinga det på knä för oss. Vi hava uppnått nästan allt detta, men vi måste ändock vara försiktiga, då det nu underkuvade Ryssland är vår ärkefiende. Den av oss genom vår judiska anda tillkämpade segern över Ryssland kan i en kommande generation vända sig emot oss.

Det sönderslagna Ryssland befinner sig under vårt välde, men glömmen icke ett ögonblick att vi måste vara försiktiga. Den upphöjda omsorgen om vår säkerhet får icke låta något medlidande eller någon barmhärtighet gälla. Vi se nu det ryska folkets jämmer och tårar. I det vi togo ifrån dem deras förmögenhet och deras guld förvandlade vi dem till eländiga slavar.

Varen försiktiga och tystlåtna. Vi få icke ha något som helst förbarmande med våra fiender. Man måste skaffa undan deras bästa element, så att de icke ha några ledare. Därmed förhindra vi varje möjlighet att taga makten ifrån oss. Krig och klasskamp förinta de kulturskatter, som skapats av de kristna folken.

Men varen försiktiga, Söner av Israel. Vår seger är nära, då vår politiska och ekonomiska makt samt vårt inflytande på massorna ständigt växer. Vi uppköpa statslånen och härska därigenom på världsbörsen.

Makten är i våra händer, men varen försiktiga. Förtron Eder icke åt de dunkla, bedragande makterna.

Bronstein (Trotskij), Apfelbaum (Sinovjev), Rosenfeld, Steinberg, alla dessa liksom många andra äro trogna söner av Israel. Vår makt i Ryssland är oinskränkt. I städerna, i kommissariaten, i förvaltningarna... överallt spela vårt folks representanter huvudrollen. Men låten icke berusa Eder av segern. Varen försiktiga, ty ingen kan försvara oss mer än vi själva. Glömmen ej att vi icke kunna lita på den röda armén, ty plötsligt kan den vända vapnen mot oss.

Israels söner, stunden är nära, då vi hava erövrat den länge eftersträvade makten i Ryssland. Ordna leden fastare, förkunna högre vårt folks nationella politik. Kämpen för vårt eviga ideal.

Åtlyden de gamla lagar, om historien har lämnat oss. Må vårt fädernesland och vår ande leda oss och rädda oss judar från olycka.”

Luther om Israelmissionen.

I dessa tider, då det propageras med sådan kraft och insamlas pengar i hela den kristna världen för Israelmissionen, bör det ha sitt intresse för envar att ta del av Luthers uppfattning om denna mission. Martin Luther yttrade:

”Med ett ord, de äro djävlar, dömda till helvetet. Såvitt det ännu finnes något mänskligt hos dem, skall det räknas dem till nytta och fromma. För den stora hopen må vem som vill hoppas, men jag hyser intet hopp och känner intet ställe i skriften som ger stöd däråt. De egna folkens massor kunna vi kristna ej omvända utan få nöja oss med små flockar; huru mycket mindre möjligt skulle det vara för oss att omvända alla dessa djävulens barn! Vad som läses i Romarbrevets 11 kapitel, att alla judar vid världens ände skola omvändas är intet. St. Paulus menade i hög grad något annat.”

En evangelisk tysk kyrka.

De tyska nationalsocialisterna komma vid de evangeliska kyrkorådsvalen i höst att gå fram med egna kandidatlistor under partibeteckningen ”tyska kristna”. I ett utfärdat upprop yttrar pastor Hossenfelder: ”Vi kämpa för de i det tyska evangeliska kyrkoförbundet förenade 29 kyrkornas sammanslagning till en enda rikskyrka. Listan ”tyska kristna” vill icke vara något kyrkopolitiskt parti i vanlig bemärkelse. Parlamentarismen har överlevat sig själv även inom kyrkan. Vi kräva ändringar i kyrkoförfattningen och kamp mot den religions- och folkfientliga marxismen. Vi bekämpa judemissionen i Tyskland, och särskilt böra äktenskap mellan judar tyskar förbjudas. Vi vilja ha en evangelisk kyrka, som har sin rot i folket. Vi vilja övervinna fördärvliga tidsföreteelser såsom pacifism, internationalism och frimureri genom tron på vår från Gud utgångna folkliga uppgift.”

St.-T. bolsjevikiskt orienterat?

Hur är det månne beställt med andligheten hos de individer ur storkapitalets värld, som vetat att med ägorätt lägga under sig den svenska tidningspressen, för att sedan medels förgiftad upplysningsverksamhet bringa det allmänna omdömet ur gängor? Denna fråga har man i dag anledning att ställa sig.

Ej minst upphyggligt är det att läsa dagstidningarnas pekoralistiska utgjutelser över den hatade tyske sanningskämpen Adolf Hitler, vars befarade seger väcker ångestkänslor också i svenska kosmopoliters bröst. Senast såg man generalkonsuln Torsten Kreugers husorgan Stockholmstidningen — Stockholms Dagblad hävda den uppfattningen — att Hitler saknade andliga tillgångar. Bladet i fråga — som visst också gör anspråk på att vara kulturorgan — uttalar sitt fördömande av alla de tyskar, som ej vilja vara med om att taga konsekvenserna av revolutionen 1918, och fastslår: ”Tysklands förnyelse är tänkbar endast i fullföljande av de konsekvenser, som 1918 års revolution framkallat”.

Enligt Torsten Kreuger skulle alltså Tysklands förnyelse endast vara möjlig genom fullgörande av 1918 års revolution. Att denna helt var det med påvekyrkan samverkande revolutionära Judas verk, är i dag höjt över allt tvivel. Ett fullföljande av den judiskmarxistiska revolutionen av 1918 kan ej innebära något annat än den röda revoltens fullföljande i leninistisk anda, d. v. s. den kommunistiska omvälvningens genomförande och sovjetstatens upprättande.

Så nu vet man var man har också ”tidningskungen” Torsten Kreuger!

Levande funkis!

Vid Nordiska byggnadsmötet i Helsingfors höll arkitektprofessorn Asplund ett föredrag om sin kära funkis, vilken ju går ut på att komma den traditionella byggnadsstilen till livs till förmån för den nya palästinska. Här ett brottstycke ur det av judepressen livligt senterade talet:

”Arkitektur och konstindustri bedömas oftast enbart efter de yttre formmerna. Många tro på ett nödvändigt estetiskt samband mellan våra vanliga byggnadsformer och den landskapliga miljön. Men jag tror, att alla byggnadssätt, även de moderna, ha samma möjligheter att stå i något förhållande till naturen. Vår mänskliga miljö är icke bara den döda arkitektoniska utan framför allt den levande, den skeende. Den moderna arkitekturen protesterar mot angreppet miljöstil. Den protesterar även mot sådan stadsplaneläggning, som framför allt tar sikte på att skapa miljöer och stadsbilder på byggnadernas bekostnad. Framträdandet av en ny anda i arkitekturen är berättigad, nu likväl som i gamla tider. Vi måste låta varje århundrade visa sitt ansikte. Utvecklingen kan icke stanna.”

Snillrikt!

SPARSAMHETENS FIASKO - - -

(Forts. fr. sid 1.)

rang. Den av marxismen framförda teorin om ett organiskt intressemotsatsförhållande mellan arbetare och arbetsgivare håller på att övergivas och nyttjas numera blott i demagogiskt syfte, utan större inre övertygelse. Att även penningekapitalisten är i samma båt som låntagaren och beroende av honom synes däremot ännu ej ha ingått i det allmänna medvetandet.

Vår erfarenhet om inflationens verkningar inskränker sig till efterkrigsperioden, då många valutor under förhållandenas övermäktiga tryck, delvis eller helt, såsom i Tyskland fördunstade. Lik varje okontrollerbar naturkatastrof förorsakade den sortens inflation en hel del skadegörelse, ehuru det måste medgivas att skadorna icke på långt när voro så stora som man kunnat förvänta och att krafter snart nog lösgjordes, som gjorde det möjligt att i betydande mån neutralisera världskrigets efterverkningar. Bästa beviset härpå är att Tyskland, trots ett förlorat krig, fråntagna kolonier och landområden samt oerhörda skadeståndsbetalningar, endast tack vare inflationen nu står produktivt bättre rustat än förut.

Att märka är dessutom att en sådan framtvungen inflation förhåller sig till en planlagd och kontrollerad sådan som en störtflod till vattenflödet i en ränna. Den förra bryter fördämningar och drar allt med sig, den senare driver mjölnarens kvarn.

Man hör ofta den åsikten framförd att en inflation skulle åsamka landet förlust — således minska nationalförmögenheten. Detta är ej heller riktigt.

Låtom oss antaga att ett lands, t. ex. Finlands, nationalförmögenhet, alltså värdet av dess skogar, åkrar, fabriker m. m. stiger till 60 miljarder Fmk enligt förekriskurs samt totala summan av penningefordringar, alltså utelöpande sedlar, depositioner, lån och andra penningetillgångar till 30 miljarder Fmk. Om nu Fmk:ens värde i förhållande till varor stiger till det dubbla så kan väljningen inbilla sig att nationalförmögenheten därigenom ökats, den är och förblir densamma som förut ehuru den numera mätes med ett *större mått* och alltså motsvarar ett mindre belopp Fmk (30 millj.). Det är enbart *fördelningen* av denna förmögenhet som förändrats. I stället för att penningekapitalet förut ägt hälften av nationens förmögenhet, övergår densamma nu i sin helhet i dess ägo. Skulle däremot Fmk falla i samma proportion eller till dess 1/2 värde, minskas penningekapitalets andel i nationalförmögenheten från 50 till 25 %.

För jord- och nyttighetsägarna samt producenterna betyder således en fördubbling av penningevärdet total ruin medan lika stor minskning av detta värde, motsvarande förlust för penningeinnehavarna belöper sig till 50 %.

Med andra ord: varje höjning av penningevärdet måste medföra minst dubbelt så stora rubbningar i egendomsförhållandena som motsvarande sänkning; varje deflation blir således dubbelt mera påfrestande och skadlig för nationen än motsvarande inflation. Detta ur allmän synpunkt. För penningekapitalet kunde, för så vitt dess innehavare icke äro bekajade med något så gammalmodigt som solidaritets- och rättskänsla, utsikten att utan egen möda eller risk återkomma äganderätten till samtliga nyttigheter förefalla rätt frestande. Men även om så kunde ske, skulle kapitalets förräntningsmöjlighet därmed försvinna, ja penningekapitalet självt skulle löpa största fara att konfiskeras av nationens då utarmade och förbittrade flertal. Inflation eller myntförsämring, detta lär oss historien, har i oräkneliga fall tillgripits för att rädda folken ur iråkade ekonomiska svårigheter. Icke endast sedlar utan även de klingande guld- och silvermynten ha under tidernas lopp i upprörande grad försämrats. Så innehöll t. ex., för att icke tala om romarna, franska pundet (jämf. engelska pund sterling) under Filip den skönes tid 327 gr. silver medan dess ekvivalent francen, ehuru den ännu i en del fall bevarat sitt gamla namn (så och så många ”livres” i räntor) numera motsvarar endast 5 gr. av samma metall.

Betalningsmedlens roll i det moderna samhället kan förliknas vid blodets i en levande organism — det kan icke själv utföra något arbete, men underhåller muskelstyrkan. Minska vi dessa betalningsmedel inträder ett tillstånd jämförbart med anemi. Ökas de däremot blir följden uppsving och progress. Så hade t. ex. varken renässansen eller det kolossala ekonomiska uppsvinget under 1800-talets senare hälft varit tänkbara utan den ökning av betalningsmedlen som ägde rum, i förra fallet genom guldflödet från det nyupptäckta Amerika, i senare tack vare utbytet från Kaliforniens, Australiens, Klondykes nya fyndigheter samt införandet av checksystemet. Varför då tveka? Varför medvetet tillfoga sig själv och andra svårigheter? Varför påtvinga människorna försakelser och umbäranden, ehuru de, tack vare kunskap och arbetsförmåga borde inneha alla möjligheter till lycka och välstånd? Varför envetet följa en chimär?

Systembolagsarvodet lockar.

Vid den internationella Godtemplarordens svenska storlogemöte i Härnösand väcktes tvenne motioner om upphävande av det av 1920 års storlogemöte utfärdade förbudet för godtemplare att vara styrelseledamot i systembolag. Verkställande rådet och vederbörande kommitté hade tillstyrkt bifall till motionerna.

Härefter skola alltså även godtemplare ha rätt att tävla om de vålhonorerade förtroendeuppdragen i systembolagen.

Sommartid

när familjen är på landet, intages Eder måltid lämpligast å nedanstående automatrestauranter i Stockholm:

Cyrus
Nybrogatan 61

Alexander
Smålandsgatan 2

Engelbrekt
Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
Upplandsgatan 51

Gustaf Adolfshallen
Västerlånggatan 68

Birger Jarl
Folkungagatan 61

Frukost kl. 1/29—1 e. m.
Middag „ 1—7 „
Kväll „ 7—11 „

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet
Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack. 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

MÅNDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1932

Vida Världen

Mosaisk hyllningsgärd till prinsparet.

Herr Karl Otto Bonnier är en högt kultiverad israelit. Han har inte för inte under åratal intimt umgåtts med högsta societeten i Veckojournalen, där världens store, kungar, prinsar, aristokrater, "berömda" hebreer, revolutionärer, filmdivor och nakna skönhetsdrottningar passera revy. Naturligtvis kunde han ej heller undgå att ägna Coburgförlovningen uppmärksamhet i sin mondäna publikation.

Men som ryktet ville veta, att de bägge nyförlovade inte voro några särskilda beundrare av den Bonnierska kulturen, ville han på sitt särskilda sätt visa älskvärdhet, genom att presentera prins Gustaf Adolf och prinsessan Sibylle i en starkt bolsjevikisk miljö — tydligen som en stilla erinran om vad som är comme il faute att intressera sig för i Sverige just nu. Jämte en rikt illustrerad, som "särskilt aktuell" beteck-

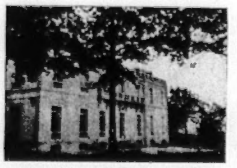

nad artikel "I kommunismens högkvarter" lästes en dito över rörelsens store svenske finansiär, bolsjevikbankir Aschberg i Paris, förutom meddelande från nygifte dr Bratt samt den obligatoriska massreproduktionen av nakna kvinnofigurer. En större artighet kunde inte gärna visas de kungliga nyförlovade! Förf:s besök hos "slottsherren" i Bois du Rocher utanför Paris är för storartad för att ej bevaras ur glömskan. Här ett utdrag:

"Samlingsplatserna äro kanske inte så officiella, som de äro många: det är inte någon "stora famnen-gästvänlighet" som råder, förutom kanske hos Aschbergs, på vars vackra lantgods i Bièvres, en halvtimmes bilväg från Paris, man brukar vara välkommen med hur många vänner som helst. Där ute råder den goda tonen från gamla svenska slott och herresäten: en var sköter sig själv och ställer sitt liv som han vill; endast man passar måltiderna, lägger sig ingen i vad man gör. Fru Siri Aschberg är en mycket populär person inom "Kolonien", och hennes make Olof Aschberg är i någon mån lik de där förskräckliga bandhundarna, som vakta hans skatter, de se grymma ut, men visa sig ha ett mycket milt sinnelag gent emot dem som "höra till huset". Och vilka som höra dit, uppspåra de med den mest fina näsa och geniala intuition."

Vi förstå mycket väl, att Bonnierskribenten trivdes utmärkt i den bolsjevikiske bankirens charmanta slott och att mottagandet var förtjusande. Liksom vi veta, att även Sveriges aristokratiska representanter i Paris gärna röra sig i hans eleganta salonger. Men v a r har Aschberg fått sina miljoner ifrån, varmedels han nu agerar grandseigneur och beskyddare för "svenskkolonien" i Paris? De som intressera sig för spörsmålet må läsa Per Granskares märkliga bok "Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg", som finnes att köpa bl. a. i Svea Rikes bokhandel, Karlavägen 59, Stockholm.

Svensk vitterhet under Karl Otto.

En författare i Stockholms Extrablad beklagar, att nuvarande chefen för firman Albert Bonnier, herr Karl Otto Bonnier, låtit sin fyra digra band utgivna memoarsamling stanna vid året 1900, för att i stället överlåta åt andra minnestecknare att förtälja om följande års "tanke- och arbetsresultat samt om svensk vitterhets blomstring". Den store kulturaposteln vågade sig tydligen ej på uppgiften att inför svensk allmänhet närmare klassificera senare delen av sitt livsverk. Den citerade författaren skriver:

"Firman Bonniers maktställning hör bland annat samman med förvärvet av dagspress och veckotidningar och den centrala tidningsdistributionen. Den politiska radikalism, som nuvarande och föregående förlagschefer gett uttryck åt (i memoarerna) lär ju — enligt bl. a. Göteborgs Handelstidning — ej ha hindrat köp av ännu en konservativ tidning; fast — enl. G. H. T:s uppgift — bladet ifråga snart befanns böra avyttras till hr Ivar Kreuger. Det skulle ha varit intressant få höra icke sönernas men väl hr Karl Otto Bonniers version av hans inträngande på tidningsmarknaden.

Beträffande mångt och mycket i firmans affärer de senare åren kan man näppeligen spåra annat än en nästan amerikanskt funtad spekulation. Av Sveriges förnämsta förlag — hr Karl Otto Bonnier sticker själv ingalunda under stol med att hans firma har rätt till epitetet — väntade det litterära och kulturellt intresserade Sverige en välbehövlig veckopressens metamorfos, då den ekonomiskt mest betydande veckopressen förvärvades från hr Erik Åkerlund. — Varför har den inte blivit det, hr Karl Otto Bonnier?

Veckojournalen har bara förnyat arrendet av kungahuset och berättelserna ur livet frodas som maskrosor i en dikesren i förlagets kolorerade blad. — Vad hjälper att ett "tidens ansikte" som den unge licentiaten Stolpe redigerar "kultur" i Fronten!!? Var avsikten att ge en andligen hungrande publik en smula ersättning för fattigkosten, har försöket ömkligen misslyckats."

Här var något för vår store kulturapostel att tänka på!

*

Sista kulturevenemanget i Stockholm.

För den kulturintresserade huvudstadspressen blev den mångomskrivna Josephine Bakers nya möte med stockholmarna en storartad succés. Skribenterna voro i tjugosjunde himmeln. Men så hade också hela reklamattiraljen arbetat i månader för tryggande av en framgång.

Ty här gällde inte bara en vanlig simpel enskild varietéartist, utan — att slå ett slag för "den framtida människorasen", blandrasen mellan svart och vitt, som är förutbestämd att i det kommande tusenåriga riket under Israels överhet utgöra det arbetande slavfolket på denna jord. I Frankrike är man redan långt kommen — där importeras svarta från Afrika och man har lyckats göra det till en modesak för parisiskorna att hålla sig med "rara" mulattungar. Svårare blir det ju att få modet infört till kalla Norden även om de våra gärna efterapa parisermoderna. Också vi ha nu emellertid fått erfara till vilka glänsande resultat man kan komma på den populariserade korsningsvägen. Och det är ju alltid något!

*

Varför judarna blevo världshärskare.

Den store filosofen i Allehanda, som i senare tid tagit till sin speciella uppgift att skydda Israels barns "legitima" intressen i detta land, söker nu ge en förklaring till sina skyddslingars storartade framgångar:

"Varför äro judarna i mångt och mycket världshärskande? Jo, de ha tidigare tvungits att försöka finna sig i små förhållanden, de ha försökt kugga varandra i småaffärer i sina ghettos och övervunnit vådan av att förtrampas — liksom grobladet, Plantago major, som är "den vite mannens spår" genom alla världsdelar, trots att man allestädes vill se ned på denna oansenliga ört."

Skönhetsrådets heroiska kamp.

Vår bolsjevikiske generalkonsul, skönhetsrådet Fredrik Ström, berömd ej minst för sitt nitiska intresse för Stockholms polisväsen och konstnärliga utsmyckning, har visat prov på en verklig heroism i striden för idealen. Vem annan skulle ej långt före detta uppgett kampen för den israelitiska konnärinnan Fridmans hästlänniska!

I första ronden blev det som vi veta ett fatalt misslyckande. Huvudstadens otacksamma befolkning vägrade erkänna

konstverket. Aspirationerna på Norrmalmstorg, där man från början önskade hästmänniskan placerad, måste överges. Man vågade ej trotsa en enig folkmening. Konstnärinnan och hennes tappre försvarare sökte sig nu ut till stadens mindre centrala parkområden, där det borde gå lättare att få konstverket insmusslat i något undangömt buskage, där det ej behövde väcka allmän förargelse. Deras blickar föllo härvid främst på Observatorielunden. Men ej heller här möttes de av förståelse. Stockholms gatunämnd, som hade att yttra sig om lämplig plats för konstverket inom något av stadens områden, slog ifrån sig med alla händerna. Gud bevare oss för slikt konstverk! Det hjälpte ej att själva ordföranden, borgarrådet Yngve Larsson—Karl Otto Bonniers egen måg — uppbjöd sina yttersta krafter för att söka förmå nämndens socialdemokratiska majoritet att åtminstone ej alldeles stänga vägen för placering i Observatorielunden.

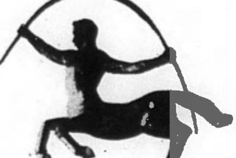

Det ser alltså mörkt ut för A.-B. Fridman & Ström att få sin hästmänniska för en vacker summa inköpt av Stockholms stad för placering å offentlig plats. För firman återstår nu endast att söka förverkliga vårt tidigare förslag att låta Mosaiska församlingen inköpa konstverket för uppställning framför Synagogan vid Wahrendorffsgränden — den enda plats i huvudstaden där det har möjlighet att komma till sin rätt. Detta borde förresten Skönhetsrådet från början insett. Mycken onödig möda hade då sparts. Om man också ej lyckas få samma höga summa från Mosaiska församlingen som man räknat med från det generösa Stockholms stad, bör det i alla fall bli en vacker slant, som räcker till även för Skönhetsrådet som skälig ersättning för hans myckna besvär i saken.

*

Teaterchefens dåliga minne.

Teaterchefen Wettergrens omdömeslösa tilltag att uppdra åt den "litterära mjölsäcken" Lubbe Nordström att för Dramatens räkning författa en pjäs över Gustav II Adolf blev något för starkt till och med en god del av kosmopolitiska dagspressen.

"Vet inte herr Wettergren", skriver på ett håll "Teaterhabitue", "att det finns en (död) svensk författare August Strindberg, den där skrivit ett skådespel, som heter Gustav II Adolf?"

Borde då ej tidsgränsen för herr Wettergrens experimenterande med Dramatiska teatern snart vara nådd?

*

Riskabelt att bära hakkorset.

Den nordiska ljussymbolen, hakkorset, har sedan långt tillbaka av de mörkret älskande judarna betraktats som ett fientligt tecken. Härav också den förföljelse som för närvarande runt om i världen bedrives av Israels revolutionära stormtrupper, kommunisterna, mot de hakkorset förande nationalisterna. Karaktäristiskt är ett nyligen från Köpenhamn ingånget telegram till Stockholmspressen, så lydande:

"En grupp tyska Wandervögel på tretton man, som på tisdagsmiddagen kom marscherande Köbmagergade mot Höjbroplan för att medfölja en båt till Göteborg, blev överfallen av ett tjugotal danska kommunister, som observerat att ledaren bar hakkorsmärket på bröstet. Tyskarna försvarade sig tappert, och en stunds slagsmål uppstod innan polispiketen hann fram och skingrade parterna. En kommunist anhölls av polisen. Ledaren för den tyska gruppen har förklarat, att ingen av dem är nationalsocialist."

*

Kuhn, Loeb & C:o bakom "Irlands Lenin".

I vårt föregående nummer berördes den irländske republikmakaren de Valeras nya kampanj mot England. Av upplysningar, som utifrån kommit oss tillhanda, framgår att Valera, "Irlands Lenin" kallad, är av spansk-judisk härkomst. Ur "Schweizerbanner" återge vi följande redogörelse, belysande vederbörandes förehavanden i Irland.

"Englands ledande statsmän ha nu säkert kommit till klarhet om att alla de lömska angrepp mot imperiets vitala intressen, som följt slag i slag, bottna i ett organiserat, målmedvetet undermineringsarbete, lett med stor kraft. Detta undermineringsarbete har dirigerats av en agent för Kuhn, Loeb & C:o, New York, vid namn Robert Briscoé. Familjen är littauiska judar med engelsk statsmedborgarrätt. Robert föddes i Dublins getto och uppfostrades på hebreiskt vis i den judiska talmudläran. När han genomgått denna "skola" anslöt han sig strax till de irländska nationalisternas aktivistiska kretsar. Det dröjde ej länge förrän han blev finanschef i Valeras parti, och det visade sig att han alltid kunde tillföra partiet väldiga summor. Officiellt härrörde dessa från "de talrika irländska amerikanerna", men betecknande nog började penningmedlen att rikligt inflyta först sedan den littauiske juden trätt i förbindelse med rasfränderna på "andra sidan". Med guld från Kuhn, Loeb & C:o organiserade Briscoé en omfattande smyghandel med vapen och ammunition, som möjliggjorde för de irländska friskarorna att föra sitt guerillakig.

Som bekant motsatte sig Valeras parti erkännandet av Irlands autonomi samt fortsatte kriget, icke mot England utan mot den irländska regeringen. Briscoé var en av de ivrigaste inom denna nya riktning och en av dess ledare samtidigt han var mannen som framskaffade de behövliga dollars. Sedan denna aktion emellertid nedslagits med vapenmakt och Valera bildat en parlamentarisk opposition, blev även Briscoé en av de inflytelserikaste medlemmarna av densamma, alltid till hands på yttersta röda flygeln. Valeras stora valseger var till största delen Briscoés (= de amerikansk-judiska dollars) verk, liksom han på det kraftigaste pådrivit Valera till beslutet att kräva upphävandet av trohetseden till engelska kronan.

Ett judiskt blad i Montreal "Canadian Eagle" skrev 6 okt. 1931: "Briscoé är en irländsk jude, för vilken Irlands regering nu en gång ej är irländsk nog. Men han är trots allt helt judisk. Han är medlem av vår ortodoxa synagoga, deltar när anledning ges i dess möten och kult, intresserar sig för den zionistiska rörelsen och har anbragt en hebreisk symbol över sin husdörr."

Alltså fullblods ortodox jude, zionist (= nationalistisk jude), revolutionsledare och — konspiratör mot England trots sitt e n g e l s k a s t a t s m e d b o r g e r s k a p; judarna själva synas ej inse hur föraktlig en dylik individ är, men kanske engelsmännen snart göra det."

*

Under gemensamt tak.

I den nyaste revolutions-huvudstaden Madrid befinna sig såväl frimurarelogen och synagogan som det radikal-socialistiska huvudkvarteret i ett och samma palats.

*

Vaktombyte hos Berlin-polisen.

Det av rikskansler von Papen arrangerade vaktombytet hos ordningsmakten i tyska rikshuvudstaden väckte ett våldsamt raseri inom den tidningspress även i vårt land som speciellt företräder "det arbetande folkets" intresse. Det var ett slag i ansiktet på demokratien!

I verkligheten betydde vaktombytet, att det hittills regerande judedömets representation vid vakten avlöstes av en rent tysk sådan. Berlins polispresident, juden Grzesinski,

och vice polispresidenten, juden Weiss, under vilkas överinsende det mångåriga kommunistiska mördandet av nationalsocialister pågått i Tyskland, drevos bort från de inflytelserika poster de med marxismens och påvemaktens stöd under en lång följd av år intagit. Att våra svenska marxister skulle gråta bittra tårar häröver, var förklarligt, då man vet hur också dessa försvurit sig till "egendomsfolket".

Den avskedade judiske polispresidenten Grzesinski, vars fagra bild vi ovan skåda, hade bland annat gjort sig berömd för sitt öppet uttalade löfte att "jaga Hitler ur Tyskland med hundpiskan". Nu händer det, att situationen blir den motsatta och att det blir herr Grzesinski som föredrar att frivilligt försvinna ur das grosse Vaterland. Ty någon misskund kan han säkert ej påräkna den dag Hitler tillträder makten. Samma gäller hans vicepresident, juden Weiss, som nu får tillfälle att helt ägna sig åt nattklubbsverksamhet.

Sic transit gloria mundi!

*

Antisemitismen i U. S. A.

I sin intressanta bok "Once a Duke" skriver storfurst Alexander, den siste zarens svåger, bl. a.: "Den antisemitiska vågen är i Amerika utan jämförelse mycket större än den någonsin var i zarens Ryssland. I ett ryskt pensionat blev det aldrig sagt, att här bo endast kristna, medan i U. S. A. anslag med "endast kristna mottagas" allmänt förekommer i en del pensionat t. o. m. i stora städer."

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 9 (242) TORSDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1932 ÅRG 8.

Korruptionens system vacklar

Spekulationen i »Kreugersvindel»

Varför störtades Ekman?

Det börjar gnissla i fogarna på det härskande korruptionssystemet. Tills för ej länge sedan gick allt bra och man lyckades utan större svårighet upprätthålla illusionen om ett fritt och rättfärdigt folkstyre i Sverige, där inga ovidkommande intressen tilläts svängrum. Så länge sammanhållningen inom Systemet var fullständig, fungerade det tämligen oklanderligt, men sedan den inre enigheten brutits, tyckes dess ställning vara ohjälpligt rubbad i det allmänna medvetandet, och frågan gäller om det ej redan i det senaste halvårets uppseendeväckande händelser fått den yttre banestöten.

*

Med Ivar Kreugers frånträde från arenan sprängdes enigheten inom Storfinansens system. Betydelsefulla värden inom ekonomi och press hade plötsligt frigjorts, vilka det gällde för de andra finansdynastierna att underlägga sig. Samtidigt önskade man begagna tillfället att radikalt göra upp räkningen med alla, som dristat upprätthålla personliga förbindelser med den finansielle uppkomlingen under hans livstid, samt låta hela aktionen inför offentligheten framstå som en samhällets moraliska reningsakt. Med en energi som icke på länge skådats inom svensk press sågos huset Bonniers organ Dagens Nyheter och huset Wallenbergs organ Nya Dagligt Allehanda rycka in i striden för återupprättandet av Sveriges ära och anseende. En upphöjd syn!

Först gällde det att för judiska storfinansens räkning till billigaste pris komma över de Kreugerska tillgångarna. För detta ändamål nedpressades värdena på börsen till ett intet och isynnerhet i de nämnda organen framställdes Kreugerpapperen som totalt värdelösa. Ensam inom svensk press påvisade Nationen den vilseledande tendensen i denna propaganda och varnade allmänheten för förhastad försäljning, ty såsom vi framhöllo var det otvivelaktigt att koncernens företag, rymde realvärden, som redan under rådande abnorma lågkonjunktur representerade högst betydande tillgångar. Men dessa realvärden låtsade man i propagandan i dagspressen icke om. Av så mycket större intresse var det att sistlidna 23 aug. i pressen få läsa en redogörelse från Tändsticksbolagets internationella rekonstruktionskommitté, vari tillgångarna med nuvarande mycket låga taxering beräknades motsvara skulderna. Kommittérade hade ej ansett sig kunna undgå att på grundval av monopolrättigheterna, vilka ej åsatts något värde som tillgångar, fastställa ett nominellt värde å Tändsticksbolagets aktier av 25 kr. per aktie. I kommitterades berättelse hette det: "Den uppgjorda balansräkningen utvisar, att vid en försiktig värdering av bolagets tillgångar dessas realvärden i stort sett motsvara skulderna, varvid den stora posten av utländska obligationer upptagits till dagsvärden och inga värden åsatts monopolrättigheterna. Dessa senare anser rekonstruktionskommittén dock äga ett sådant värde, att kommittén är berättigad att föreslå aktieägarna att bibehålla ett nominellt värde på aktiekapitalet av 90 milj. kr., svarande mot ett nominellt värde på aktierna av 25 kr. Vi fingo alltså rätt i vårt påstående att aktierna ej voro värdelösa! Genom den våldsamma presspropagandan hade dock det stora flertalet tidigare aktieägare förletts att avyttra sina aktier till någon enda krona. Dessa ligga nu i säkert förvar hos de stora finansmännen, som inhöstat rovet.

Näst åtkomsten av de stora realvärdena i Kreugerkoncernens företag avsåg den Wallenberg-Bonnierska jätteatacken i pressen främst att överkomma de tidningsföretag, där Kreuger förskaffat sig äganderätt, nämligen Svenska Dagbladet, Stockholmstidningen och Aftonbladet. Här befinner sig saken ännu i oavgjort skede. Den av förvaltarna i Ivar Kreugers urarvakonkurs, generaldirektören E. Stridsberg och advokaten T. Forssner anhängiggjorda talan mot nuvarande innehavarna av tidningarna Svenska Dagbladet och Stockholmstidningen ge en föreställning om vart man syftar. Med all sannolikhet komma de nämnda tidningarna att hamna hos de bägge finansdynastierna, som väl dela bytet inbördes eller på annat sätt kompromissa därom.

*

Det mest uppseendeväckande momentet i stridens senare skede var konkursförvaltarnas igångsatta sensationella attack mot förre statsministern Ekman för hans senast mottagna Kreugergåva å 50.000 kr. till frisinnade partiet. Denna konkursförvaltarnas aktion med stöd av det Bonnierdirigerade Tidningarnas Telegrambyrå liksom de ledande Wallenberg-Bonnierska organen hade givetvis under de former den skedde ej varit tänkbar utan gillande av de regerande finanshusen. Vi äro de sista att vilja gilla eller försvara herr Ekmans uppträdande, men vi måste i rättvisans namn fastslå, att vad han gjort sig skyldig till på intet vis var särskilt märkvärdigt i jämförelse med vad som allmänt försiggår inom det rådande Systemet, vilket baserar hela sin existens på "gåvor" av finansens herar mot vederlag av beaktande av dessas välförstådda intressen. Vi våga t. o. m. påstå, att det brott herr Ekman gjort sig skyldig till var ringa i förhållande till den brottsliga korruption, som under husen Wallenbergs och Bonniers hägn införts i vårt politiska liv, särskilt med tanke på de uppdagade jättesvindlerierna och förskingringarna i Sprit- och Tobaksmonopolen. Den av regeringen Ekman på sin tid tillsatta Monopolkontrollutredningen blottade, som man erinrar sig, sensationella förhållanden inom de statliga monopolen, bl. a. hur hundratals miljoner statsmedel tillåtits rinna bort otillåtna vägar. På grund av maktspråk från herr Marcus Wallenberg fick emellertid Monopolutredningens betänkande aldrig framläggas på riksdagens bord. Varför ej? Voro avslöjandena för vederbörande alltför komprometterande? Det erkännes jämväl inom riksdagskretsar, att det offentligt konstaterade svindelsystemet i Spritmonopolet aldrig kunna upprätthållas, därest ej den i monopolet intresserade enskilda finansmakten förstått att genom ekonomiska förmåner binda ett stort antal folkrepresentanter vid den laglösa regimen, och det har även konstaterats, att en stor del av riksdagens ledamöter, vilka vid olika tillfällen försvarat de påvisade missförhållandena, ha direkt favör av regimen i form av avlöningar och arvoden.

Dt kan alltså icke gärna vara någon djupare liggande moralisk ambition som föranlett de Wallenberg-Bonnierska organen att med sådan iver nu gå till storms mot C. G. Ekman. Vilka kunna då motiven ha varit? För huset Wallenberg var herr Ekman misshaglig framför allt genom sin inställning till monopolen, som bland annat gav anledning till kapten Wallenbergs nödtvungna tillbakaträdande från Tobaksmonopolet, för att nu icke tala om de störningar den av honom tillsatta monopolkontrollutredningen vållat inom monopoldriften. Hans hållning under Kreugerkoncernens tidigare avvecklingsskede torde ha gjort honom än mera olämplig för herrarna i Enskilda banken. För huset Bonnier var herr Ekmans fasta hållning gentemot de rödas försök att leka revolution mindre sympatisk. Han torde på den judiska sidan ha befunnits ej fullt pålitlig, varför ett politiskt vågmästeri i hans hand ej i längden ansågs önskvärt. Fick man bara bort herr Ekman, skulle det inte vara svårt att dels åter bringa de frisinnade skarorna under det liberala taket, dels få vågmästaresysslan ånyo fast förankrad hos Dagens Nyheter, d. v. s. Bonniers. Knappast hade man lyckats utslå honom, förrän också den nämnda tidningens chefredaktör offentligt framträdde och lancerade "samlingsparollen". (Forts. å sid. 7.)

Sovjetstaten – judestat!

Ett upplysande dokument

I ett föregående nummer av Nationen omnämndes huru judarna vid senaste preussiska lantdagsvalen på order av sin mosaiska överhet allmänt röstade på katolska centrum såsom varande det parti vilket under rådande förhållanden bäst lämpade sig som beskyddare av de israelitiska intressena. Den genom regeringen von Papens tillträde i Preussen och riket nyuppkomna situationen föranledde emellertid en hastig, i och för sig högst märklig politisk frontförändring hos Tysklands judar i riktning mot klart bolsjevikiska linjer. Katolska centrums ledande politiska roll var tillsvidare utspelad och man närmade sig med raska steg det stora avgörandet mellan kommunismen och nationalsocialismen — då varje jude aktivt måste med i kampen för den röda segern.

I Hitlers organ Völkischer Beobachter offentliggöres nu i original ett från "Tysklands judiska trossamfund" före riksdagsvalen 31 juli till alla tyska judar ställt meddelande, vari uppmanas till röstning med kommunistiska partiet. Det uppseendeväckande meddelandet, som klarlägger det bestående förhållandet mellan Juda och Sovjet — vilka i realiteten äro ett och detsamma — lyder i svensk översättning:

"Bör behandlas som förtroligt!

Till våra judiska trosförvanter!

Vi måste med alla medel söka förhindra, att nasis gripa makten, om vi ej skola bli berövade alla våra rättigheter samt ställas under främlingslagstiftning. Vi böra skänka det kommunistiska partiet hela vår sympati, då vi endast med glädje kunna hälsa dess mål, upprättandet av ett Sovjet-Tyskland, isynnerhet som vi veta att sovjetstaten visat sig erbjuda fria utvecklingsmöjligheter för oss judar. Se vi tillbaka på utvecklingen i Ryssland, finna vi detta helt och fullt bekräftat; särskilt om vi klargöra för oss att 1917 vägen till viktiga ledareplatser där stod öppen i allra största utsträckning.

Ty där voro:

Av 503 regeringsmedlemmar 406 judar.

Av 22 folkkommissarier 18 judar.

Av 43 krigskommissarier 34 judar.

Av 64 inrikeskommissarier 45 judar.

Av 17 utrikeskommissarier 13 judar.

Av 30 finanskommissarier 25 judar.

Av 19 justitiekommissarier 18 judar.

Av 5 hälsovårdskommissarier 4 judar.

Av 53 välfärdskommissarier 44 judar.

Av 56 högsta poster på ekonomiska områden 45 judar.

Av 6 kommissarier för social hjälp 6 judar.

Av 7 arbetskommissarier 6 judar.

Av 23 provinskommissarier 21 judar.

Av 23 medlemmar av Moskvas Sovjet 19 judar.

Av 42 redaktörer för de allmänna tidningarna 41 judar.

Är icke detta bevis nog för att den kommunistiska staten vet att uppskatta vår kraft och vår förmåga? Dess sympati komma vi att vinna i ännu högre grad, om vi öppet bekänna vår anslutning till dess mål. Vi böra kämpa med den inom ramen för den antifascistiska aktionen mot det imperialistiska Tyskland och mot vår dödsfiende Hitler-fascismen. Därför, judiska trosförvanter, understöden Tysklands kommunistiska parti (KPD) så mycket I förmån!

Tysklands judiska trossamfund."

I sin kommentar till detta märkliga aktstycke yttrar Völkischer Beobachter bl. a.: "Vi taga icke de krulliga huvudenas hotande aktivitet så tragiskt som de väl kunde föreställa sig, tvärtom! Vi skola belöna deras hat och sörja för, att deras 'sympatier' och 'kärlek' snart måtte taga fastare former. — Att denna deras snara belöning blir förenad med en liten resa österut, lär man ej kunna förebrå oss."

Inför valet

Den 18 september går Sveriges folk att välja representanter i riksdagens andra kammare. För mången torde det denna gång bli vanskligt att bestämma sig för *var* han bör lägga sin röst. Det allmänna förtroendet för partiväsendet och det offentliga livet har allvarligt rubbats, och stora skaror svenskar räkna sig som politiskt hemlösa, villrådiga om huru de nu böra begagna sin valrätt.

Nationen intar och kommer i framtiden att intaga en av politiska såväl som andra organisationer fullt fri och oberoende ställning. För oss gives ingen annan ledstjärna än vårt samvetes och vårt förstånds vittnesbörd om vad som är sant och rätt och för land och folk gagneligt. Vår övertygelse och vår fria rätt att ge uttryck däråt avhända vi oss ej. Utvecklingen visar att skepticism är på sin plats beträffande allt vad politiska sammanslutningar heter. Det är gott om människan kan svara för sina egna handlingar i nuet och framtiden, än mindre kan hon borga för andras. Ehuru hyllande denna principiella uppfattning, kan det i rådande situation ej försvaras att helt ställa sig utanför ett valpolitiskt avgörande sådant som det ifrågavarande. Envar bör efter samvete och övertygelse lämna sin medverkan till det godas seger. För dem av läsekretsen, som äro villrådiga inför det stundande valet, vilja vi ha utsagt vår mening.

Av de deltagande partierna utgöra följande skillda delar av samma occulta system, grundat, organiserat, finansierat och lett av den judiska kapitalmakten: högern, liberalerna, de frisinnade, nybildade centern, socialdemokraterna och kommunisterna. Dessa partier, vilka gemensamt bilda det härskande Systemet, sammanhöra inbördes och äro intimt beroende av varandra; deras motsatsförhållanden äro blott skenbara och de tjäna alla ytterst samma syfte: den judiska maktens framgång i Sverige på bekostnad av den nationellt svenska och kristna. De valmän vilka giva något av de nämnda partierna sina röster stödja den på vårt folks ofärd och nationalstaten Sveriges undergång inriktade judiska främlingsmakten. Bondeförbundet intar en ställning för sig. Ursprungligen utgörande en fri och oberoende fosterländsk rörelse, råkade det efterhand genom sina tidningars förbindelser med bankerna samt strebrars inträngande på representations- och förtroendeområden i ett beroende av Systemet, med vilket det samordnats, så att Bondeförbundet numera endels hör hemma i det nationella, endels i det judiska lägret.

Det enda i valet deltagande parti, som helt står utanför Systemet och som företräder en klart svensk inställning, är den av dagspressen förhånade och beljugna partiorganisation som lyder namnet Svenska Nationalsocialistiska Partiet. Dess program överensstämmer, såvitt vi kunnat finna, till anda och syftning väsentligt med Nationens allmänna uppfattning. Den beröring vi haft med dess ledande personer, främst Birger Furugård i Deje, har övertygat oss om att rörelsen är besjälad av en sann fosterländsk anda, att den bygger på äkta kristlig grund och syftar till vårt folks återupprättelse, till att åter göra det fritt, sunt och stärkt. Den önskar återställandet av statsmaktens auktoritet, brytandet av det överstatliga, judiska lånekapitalets förtryckarvälde, näringslivets organiserande i yrkeskorporationer, införandet av rasskydd och skydd för svensk kultur på alla områden, social folkgemenskap, folkförsörjning baserad på vår egen nationella tillit och arbetskraft samt ett rättsväsen, grundat på svensk rättsuppfattning.

Nationalsocialismen företräder en ny rasligt betonad, nordisk världsåskådning, vilken vid närmare skärskådande visar sig intet annat vara än vår urgamla svenska, den samma vilken inspirerat vår historias främsta gestalter. En Engelbrekts, en Sturars, en Gustaf Vasas, en Gustav Adolfs och Karl XI:s bragder voro uttryck för den nordiska andens ideala syftning och skaparkraft. En rörelse i tiden, syftande till nordandens frigörelse ur den svarta occultismens våld kan ej undgå att med intresse omfattas av oss, det nordiskt rasrenaste bland folk. Nationalsocialismen har även en given frontställning mot de makter, som arbeta på nordiska rasens och andens undergång: romerska kyrkan och judendomen, den senare politiskt främst representerad av den materialistiska liberalismen och den revolutionära marxismen. Under Roms och Judas välde ses gamla världen och dess kultur störta samman och kommunismen bereder sig att ta hem spelet för Judas räkning. Det är i detta kritiska ögonblick som den nationalsocialistiska idérörelsen framträtt till Europas och världens räddning. Den ställer sig på den Gudomliga världsordningens grund, hävdande idén om en organiskt uppbyggnad. De konstruerade skrankorna och motsatserna mellan individer och folk måste bort och i stället en nationell och social samhörighet upprättas såväl som en sann förståelse folk och raser emellan. Expansionens tidevarv är förbi och vi ingå i koncentrationens tidsålder, karaktäriserad genom organiskt uppbyggda stater, men också genom säkerställandet av den vita rasens herravälde på jorden.

I vår ställning som fri och oberoende tidning, som endast vill se till sak, anse vi det vara vår plikt att rekommendera våra läsare och vänner att med sina röster stödja det nationalsocialistiska partiet i de valkretsar där det deltager i årets andrakammarval. Partiets tillkännagivna allmänna tendens har nämligen vårt fulla gillande. Vår rekommendation innebär dock på intet vis, att Nationen skulle känna sig bunden eller förpliktad att i framtiden godkänna partiets alla göranden, utan förbehålla vi oss fri prövning i alla förekommande frågor samt ämna ingalunda, därest partiet skulle visa sig vilja vandra vägar som vi ej finna överensstämma med Sanningen, Rätten samt landets och folkets sanna väl, tveka att ägna det vår skarpa kritik. Särskilt önska vi lägga rörelsens ansvariga ledning på hjärtat att respektera den individuella friheten. Vad här främst behöves är en väckelse till den svenska andens pånyttfödelse.

Det är vår livliga förhoppning, att den svenska nationalsocialismen måtte utvecklas till den allt folket omslutande fosterländska frihetsrörelse, byggande å tradition och helt erkännande individernas såväl som nationernas rätt till fri utveckling, som tiden kräver, en den måtte bliva en Ljusets riddersvakt i detta land. För det fortsatta arbetet för svenska folkets frigörelse ur det iråkade främmande förtrycket skulle det innebära en betydelsefull framgång, om Nationalsocialistiska partiet nu lyckades placera några av sina män i andra kammaren. Härigenom skulle möjligheter beredas för framförande i riksdagen av en mängd ytterst viktiga frågor, som hittills tyvärr varit undanhållna den parlamentariska debatten men som behöva komma inför folket. De som gilla strävandena för en nationell återupprättelse i vårt land må därför ej tveka att giva nationalsocialisterna sitt stöd vid andrakammarvalet.

PRESSKONSERTEN

Guldets tyranni.

Internationella regleringsbankens deklaration för guldmyntfotens återupprättande visar framför allt, att centralbankcheferna närmast utgöra en eftertrupp i marschen fram mot en rationell lösning av penningproblemen, framhåller professor Bertil Ohlin i en ledande artikel i *Stockholmstidningen St. Dagbl.* (l.), fortsättande:

Utan att hemfalla åt någon rent monetär krisförklaring kan man påstå, att de sista årens utveckling på ett lika sorgligt som obestridligt sätt visat den nuvarande guldmyntfotens oförmåga att arbeta tillfredsställande under nu rådande världsekonomiska förutsättningar. De länder, som för närvarande draga fördel av pappersmyntfoten, kunde därför knappast begå någon större dumhet än om de återknöte sina valutor till guldet — låt vara vid ett nytt och lägre pari — innan en genomgripande ändring av dessa förutsättningar inträffat.

Det må understrykas, att pappersländerna verkligen haft mycket stora fördelar av frigörelsen från guldets deflationstryck. Detta goda resultat av pappersmyntfoten har uppnåtts trots en våldsam skärpning av restriktionerna på utrikeshandeln och trots att pappersvalutans fördelar ej kunnat till fullo utnyttjas.

Guldet har ingen utsikt att återfå sin ledande ställning inom penningväsendet, om det ej uppgiver tyrannens anspråk och nöjer sig med den konstitutionelle monarkens mera blygsamma ställning.

Härtill må endast tilläggas att sina anspråk på att få spela tyrannens roll lär Guldet med sin nuvarande härskare, Israels barn, ej i första taget uppge. Att tänka på en återgång till guldmyntfoten vore rena vansinnet, ehuru man väl får vara beredd på att de mest energiska ansträngningar i sådant syfte komma att göras från den judiska storfinansens sida.

Korruptionssystemets finansiering.

Avslöjandena angående Kreuger-subsidier till praktiskt taget samtliga det härskande systemets partier ha på sistone vållat en del oro i kosmopolitiska kretsar, då de kommit den offentliga uppmärksamheten att inriktas på det ömtåliga spörsmålet om partiernas finansiering. Tänk, om folket skulle få en mera allsidig inblick i det finansiella spelet bakom den nuvarande "rättspolitikens" kulisser — då vore det snart slut med detta beprisade system!

Östergötlands Dagblad (h.) ser med beklagande, att Ivar Kreugers subsidier till de frisinnade på sina håll tagits som bevis för att storfinansen skulle bekosta vissa partiers valrörelse:

Det svenska partiväsendet *lever* ingalunda på dessa bidrag från bolag och större sammanslutningar. Den största delen av organisationernas penningbehov täckes av bidrag, i regel i små poster, från medlemmar och meningsfränder. Vid valtillfällen räcker emellertid detta icke och då måste extra bidrag insamlas. Dessa äro ingalunda subsidier, som ställa mottagaren i något beroendeförhållande till givaren. I det Kreugerska fallet var avsikten uppenbarligen att hos mottagaren skapa en gynnsam uppfattning om givarens ekonomiska solvens, men förhållandena voro här så säregna, att detta fall icke kan generaliseras.

Vi tveka ej att beteckna dessa ord av det ledande östgötiska högerorganet som medveten osanning. Det härskande politiska korruptionssystemet är en skapelse av Storfinansen, lever av dess nåd och i dess intresse. Väl är det sant, att man bemödar sig att från valmännen insamla så mycket pengar som möjligt för sina behov, men de ekonomiska huvudtillskotten bekommas från Storfinansen, vilken också är den myndighet som bestämmer över partierna.

Pressens frihet.

Det går icke längre efter allt vad på senaste tid inträffat att upprätthålla den officiella lögnen om svenska pressen som en fri och oberoende institution till landets och folkets välfärd — den uppfattning som Publicistklubbens ordförande brukar göra sig till tolk för. Folket har rätt att få se för mycket av den svindel som utges för "fria ordet".

Göteborgs handelstidning (l.) varnar emellertid för att odla grundsatser, som höra hemma i det blå. Pressen är, framhåller tidningen, ett redskap för spridande av kännedom om vad som tilldrager sig i världen och desslikes för spridande av åsikter; det kan ej undvikas att den därvid kommer i beroende av enskilda intressen och personer. Det är ej alldeles bra som det är:

Man kan fordra av den typ av tidningar, som först och främst är instrument för opinionens bearbetande i viss riktning, att den icke uppsåtligt vilseleder. Rösten får icke vara Jakobs och händerna Esaus. Man bör med andra ord veta vem det är som står bakom tidningens uttalanden.

De borgerliga partierna ha sina pressorgan, som föra deras talan. De kunna icke undvara dem. Det är ingenting tvetydigt i dessa tidningars verksamhet, så länge de inte giva sig ut för något annat än de äro. Det är icke heller något att säga om att andra av den allmänna meningen beroende sammanslutningar skaffa sig organ, som föra deras talan inför allmänheten. Det är ingenting att säga om detta, så länge icke vederbörande organ segla under falsk flagg.

Det enda man egentligen kan göra i syfte att förebygga allmänhetens vilseledande är att göra rent hus med hemlighetsmakeriet ifråga om tidningsföretagens ägare. Till förebyggande av att allmänheten bibringas en falsk föreställning om vem det är som står bakom de åsikter, för vilka en tidning försöker värva anhängare, borde det vara allom uppenbart vems rösten är. Bulvanväsendet på detta område borde bort.

Otvivelaktigt vore mycket vunnet, om det påtalade bulvanskapet och hemlighetsmakeriet beträffande tidningarnas ägare kunde bringas ur världen. Detta lär dock ej gå i första taget under rådande judevälde. Så länge tidningarnas ägare bekvämt kunna gömma sig bakom bulvanägare, såsom i stor utsträckning sker, anse de sig tydligen oförhindrade att handskas hur lättvindigt som helst med sanningen. Handelstidningens erkännande, att det förekommer fall av "uppsåtligt vilseledande" inom nutida svensk press är värt att ta fasta på. I verkligheten ligger saken så till, att dennas verksamhet i väsentlig grad är inställd på just — uppsåtligt vilseledande.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen,* Box 1145, *Stockholm 16,* därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

"Hembygdsvården" kapitulerar!

Efter några sporadiska försök att hålla stånd mot den nya bolsjevikiska konststilen, "funktionalismen", som avser att ersätta alla traditionellt betonade nationella stilarter med den ensartade judiska, tyckes man nu också inom svensk hembygdsvård vara redo att kapitulera inför den högröstade propagandan. I den av Samfundet för hembygdsvård utgivna "Årsbok för hembygdsvård 1932" har man låtit ett tyskt Oberregierungsrat R. Esterer från München i en artikel varmt rekommendera "funkis". Är det, frågar man sig, känslan av att internationalismen sett sina bästa dagar nere i Hitlers stad som förmått den tyske funktionalisten att hit förlägga sin rådgivareverksamhet?

"Hembygdsvårdsrörelsen vill icke", förklarade herr Esterer, "under sentimentalt fasthållande vid en falsk romantik och under gagnlös lek med onödiga och tomma historiska konstformer ställa sig avvisande mot det goda i den moderna konstruktionen..."

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsidan 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Judiska världskonferensen

Ett memento för folken!

Augusti 1932.

Under augusti 1932 har den judiska världskonferensen ägt rum i Genève. Den judiskt betonade pressen eller nästan hela "den stora pressen" i världen har avsiktligt skrivit mycket litet om densamma. Man ville icke rikta för mycken uppmärksamhet på sig. Att helt hemlighålla den var omöjligt, bl. a. av den orsaken att det var nödvändigt att visa alla världens judar, att deras ledare rådslogo om och bevakade sina rasintressen i närvarande kritiska situation. Därför offentliggjordes förhandlingsordningen samt något litet av diskussionen och en del av besluten. Det är alldeles klart, att man rådslog och fattade beslut i de viktigaste frågorna inom slutna dörrar — av de viktigaste avgörandena kommer världen sannolikt ej så snart eller kanske aldrig att få erfara något, såvida ej slumpen träder till hjälp, såsom fallet var med "Zions Vises Protokoll", men redan vad judarna själva offentliggjort ger tillräcklig grund för flera viktiga slutsatser.

I konferensen deltogo 97 representanter för judiska samfund, från judiska och av judar ledda partier, organisationer o. s. v. från alla länder. De judiska härskarna i det nuvarande Ryssland voro också representerade, ehuru naturligtvis ej officiellt! Rysslands judiska kommunister sutto bänkade tillsammans med representanter för den övriga världens judiska kapitalister, för att såsom bröder diskutera den gemensamma saken.

Konferensen hade inkallats på grund av den överallt växande antisemitismen och i första hand till följd av den fara för det judiska världsherraväldet som uppstått genom tyska nationalsocialismens framgångar. Med avsikt uppfördes även några mindre viktiga frågor på dagordningen, men huvudfrågan under förhandlingarna var denna: Huru skall man bekämpa den växande antisemitismen hos de nationellt uppvaknande folken, huru skall man kunna upprätthålla det judiska världsherraväldet, politiskt och ekonomiskt?

Det är av intresse att konstatera, att icke alla judiska organisationer accepterat idén om en dylik världskonferens. Så t. ex. deltogo ej de båda mäktiga judiska organisationerna "Alliance Israelite" i Paris och "Amerikanska judiska kommittén" i Newyork officiellt i densamma. Dessa organisationer inta den ståndpunkten — vilken tills nu varit avgörande för judendomens taktik över hela världen: Judarna böra icke uppträda såsom sådana hos de folk, hos vilka de leva: de böra *till det yttre* så mycket som möjligt assimiliseras med det folk, hvars olika sociala klasser de leva och verka. Juden i Tyskland, Frankrike, Sverige o. s. v. bör ej kalla sig jude utan tysk, fransman, svensk. Han bör alltid och överallt framhäva, att för honom finnes inga speciella judiska intressen utan endast det lands och folks där han lever. Endast på detta sätt har han möjlighet — i det han i hemlighet behåller sitt blods särart och sina egna organisationer — att härska över de andra folken. Årets judiska världskonferens innebär en fullständig ändring i den judiska taktiken. Ty genom densamma bekräftar världsjuden, den internationellt härskande juden, att de judiska intressena existera i strid mot andra folks, oaktat han överallt kallar sig tysk, svensk o. s. v. Så framträder hans rätta art omaskerad på denna konferens och han bekänner öppet inför hela världen, att judendomen i alla länder har sina särskilda mål och intressen, vilka böra försvaras av en judisk världsorganisation samt genomföras av denna.

"Alliance Israelite" och den "Amerikanska judiska kommittén" ansågo denna nya taktik oriktig och för judarna skadlig. De båda organisationerna hävdade, att judendomen nu liksom tidigare bör föra sin kamp "diplomatiskt". d. v. s. fullständigt hemligt, medelst hemliga maktmedel, inflytanden, med sin press, sina politiker och organisationer med guldets hjälp (mutor, förräderi o. s. v.). Majoriteten inom världsjudendomen accepterade emellertid den nya taktiken — en öppen krigsförklaring mot de till nytt nationellt självmedvetande uppvaknade folken. Orsaken är uppenbar: Läget för judendomen ter sig allestädes alltför allvarligt och därför önskar man nu samla sina krafter i en halvt öppen organisation. Trots oppositionen från de nämnda bägge inflytelserika organisationerna var judendomen både i Frankrike och U. S. A. företrädd på konferensen — det sistnämnda genom överrabinen Wise från New York.

Även i England motsatte sig en betydande judisk organisation, "Board of Deputies" (de judiska samfundens representation i England) beslutet, vilket fattades med 38 röster mot 32. Motiven för avslag voro här ungefär desamma som de franska och amerikanska organisationernas. Man fruktade att under rådande förhållanden en dylik konferens skulle ytterligare försvåra judendomens läge isynnerhet i Tyskland.

Av särskilt intresse är att erfara att — enligt en judisk tidning — tyska regeringen officiellt uppdragit åt regeringsrådet, professor M. Sobernheim, själv jude, att som "regeringens rådgivare i judefrågan" deltaga i konferensen. Är detta riktigt, kan man icke förstå regeringen von Papens åtgärd och självfallet ej heller gilla den.

Konferensen arbetade intensivt fyra dagar. Under diskussionen betonades, att man förutom i Tyskland för närvarande har att räkna med den skarpaste antisemitism inom stora befolkningslager i Polen, Rumänien och Österrike. Det förutsågs, att den antisemitiska vågen inom närmaste framtiden kommer att gå fram över alla länder, som stå under inflytande av tysk kultur. Huru bör judendomens ställning säkerställas? "Kanske", yttrade några av ombuden, "återstår blott en utväg — revolution". Vad slags revolution man menade, är fullt klart: den kommunistiska!

De praktiska åtgärder, vilka skola genomföras för säkerställandet av judendomens världsmakt samt bekämpandet av den nya nationalismen över hela världen, ha dikuterats inom slutna dörrar. För att sätta dessa i verket tillsattes en exekutivkommitté, i spetsen för vilken stå New York-rabbinen Wise och en jude från Tyskland, L. Mozkin. Denna kommitté skall senast sommaren 1934 utlysa en världskongress för alla judar.

Årets judiska världskonferens är att betrakta som en av de viktigaste händelserna i vår tids politiska liv. Judendomens kamp mot mänskligheten och nationerna har inträtt i ett nytt skede. Vi komma alla snart att få erfara följderna av denna konferens. Må vi därför alla vara på vår vakt!

---

sten. Den konst, som gått förlorad eller hotas i sitt bestånd, bör icke ersättas av historiska former utan genom att man skapar kvantitativt likvärdigt nytt. Det som står i vägen för tiden är alltid hotat och kommer att falla i morgon, även om vi kunna stödja det i dag."

Man känner ingen fraserna. Det är tydligen på hög tid, att den svenska hembygdsvårdens vänner rensa upp ordentligt bland sina s. k. ledare, som ha det dåliga omdömet att i sitt organ lämna fältet fritt för en främling att avhåna våra traditionella konstformer och propagera för den antinationella konststilen.

——

Nationalsocialisternas riksdagskandidater

Svenska Nationalsocialistiska Partiet deltar i årets riksdagsmannaval uti följande valkretsar, där partiet går fram med egna valsedlar: *Värmlands län, Göteborgs stad, Göteborgs och Bohus län, Stockholms stad, Stockholms län, Örebro län, Västergötlands läns norra, Fyrstadskretsen i Skåne samt Malmöhus län.* Första namnen å respektive valsedlar äro:

Värmlands läns valkrets.

Birger Furugård, Distriktsveterinär, Deje. Ivar Lundberg, Skogsarbetare, Mölnbacka. Knut Johansson, Elektrisk montör. Kristinehamn.

Göteborgs stads valkrets.

Sven Olof Lindholm, red. Oscar Landahl, Handlande. Gustav Ragnar Seger, Polisman.

Göteborgs och Bohus läns valkrets.

Karl Hugo Florin, Lantbrukare, Harestad. Mauritz Edvardsson, Fiskare. Oscar W. Rönnqvist, Musiksergeant, Uddevalla.

Stockholms stads valkrets.

Henning Ekeberg, Metallarbetare, Mauritz Brolin, Ombudsman, C. J. W. Magnusson, Tjänsteman.

Stockholms läns valkrets.

Nils Tirén, Lantbrukare, Tyrsta, Grovsta. Carl Eklöv, handlande, Norrtälje. Adolf Holmqvist, Chaufför, Sundbyberg.

Örebro läns valkrets.

A. Fredborg, Lokförare, Örebro. Första namn.

Skånska fyrstadkretsen.

Nils Wihlborg, Kommunalarbetare, Hälsingborg. Första namn.

Malmöhus läns lantvalkrets.

Nils Wenckert. Lantbrukare, Frosta-Hammarlunda. Första namn.

Regeringen och hakkorset

Uppseendeväckande polisaktion

Den nutida statsmaktens judevänliga inställning har åter fått sin belysning genom den behandling man låtit Hitlers närmaste man, kapten *Herrman Göring*, vederfaras under hans semesterbesök under augusti i Stockholm. Medan myndigheterna tillåta utlänningar sådana som den bolsjevikiske judiske mördaren Lunatjarskij-Caimov att hålla allmänna mottagningar för pressen samt stora offentliga möten för värvande av anhängare för revolutionen, förföljer man som misstänkta individer sådana främlingar, rörande vilka man lyckats utlista att de ej äro några vänner av de judiska omstörtningsströvandena, även när de vistas i landet som privatpersoner. Är detta opartiskhet och frisinne, Herr Hamrin?

Kapten Göring, som varit gift med en svenska och tidigare anställd som flygare och rådgivare i Svenska lufttrafikaktiebolaget, hade förlagt sin semestervistelse till Stockholm för att i Stockholms skärgård, som han på sin stockholmstid i särskild grad lärt sig uppskatta, kunna få njuta någon veckas välbehövlig rekreation. Denna illusion blev han dock snart tagen ur. Polisen, vars aktivitet städse är påfallande när det gäller personer, kända för icke-judevänlig åskådning, alarmerades. Snart kunde också kapten Göring förmärka, att han var en illa sedd gäst i landet. Genom påstötning från kriminalpolisen gjordes han underkunnig om, att det ej var passande att ha hakkorsflagga anbragt å motorbåten, varmed han kryssade bland stockholmsskären. Att han samtidigt förde svenska flaggan var av underordnad betydelse. En dag uppenbarade sig slutligen tvenne kriminalkonstaplar "å tjänstens vägnar" i hans hotell i huvudstaden och gjorde honom föreställningar. Den tyske kaptenen blev givetvis ej litet överraskad av att erfara att han betraktades som misstänkt "polisfigur", ställd under myndigheternas särskilda observation, och återvände tidigare än tillämnat var till Tyskland.

Att den nuvarande regimen har anledning att vara skuggrädd må nu så vara; men man bör icke låta denna skuggrädsla ta sig uttryck i ett ovänligt uppträdande mot en person, som av ingen kan misstänkas hysa några ovänliga avsikter mot Sveriges folk, allra helst när han vistas här uteslutande som privatperson för att njuta av svensk friluftsliv. Tror man sig gagna landet genom dylikt beteende, misstager man sig. Kapten Göring har delgivits ett intryck av vårt officiella Sverige, som icke är lyckligt. Han torde ej vara okunnig om på *vilkas* initiativ den märkliga uppmärksamheten visats honom, och ifrågavarande personer kunna även bereda sig på att, när Hitler med sina 14 miljoner inom en ej alltför avlägsen framtid kommer till styret, vid eventuella besök i Tyskland bliva behandlade på motsvarande sätt.

——

Hitlerframmarsch vid tyska riksdagsvalen.

De tyska riksdagsvalen 31 juli blevo en stor framgång för Hitlers parti, som räknade 13,732,413 av samtliga avgivna 36,976,219 röster och som ökade sitt mandatantal från 107 till 230. Den av 607 ledamöter bestående riksdagen har efter nyvalen följande utseende:

Nationalsocialister	230
Socialdemokrater	133
Kommunister	89
Centern	75
Tysknationella	37
Bayerska folkpartiet	22
Tyska folkpartiet	7
Kristligt-sociala partiet	4
Tyska statspartiet	4
Ekonomiska partiet	2
Landbund	2
Tyska bondepartiet	2

——

Kooperativas expansion.

I n:r 12 av tidskriften Kooperatören återfinnes en på Socialstyrelsens statistik grundad redogörelse över den kooperativa verksamheten i Sverige 1930, varav framgår att den kooperativa produktionen nämnda år var fördelad på 153 företag med ett samlat tillverkningsvärde av 114,7 milj. kr. "Härav föllo 11 företag med en totalproduktion på 57,8 milj. kr. och 2,155 anställda på Kooperativa Förbundet, 96 företag med en totalproduktion på 30,7 milj. kr. och 1,130 anställda på konsumtionsföreningarna." "Inte område av kooperativ verksamhet har vuxit så kraftigt som det produktiva under de senaste årtiondena'," heter det vidare i artikeln, "och det är de konsumentkooperativa insatserna, vilka här varit övervägande." 1917 var Koop. Förbundets och konsumtionsföreningarnas totalproduktion 3 milj. kr., 1920 9,5 milj. kr., 1923 24, milj. kr., 1926 60 milj. kr. och 1929 88 milj. kr.

Ovanstående officiella statistik kan tjäna som en tankeställare för alla dem, vilka av obetänksamhet lämna sin medverkan vid realiserandet av den judiska monopolismen på varudistributionens skilda områden.

••• Läs!

ALMQUIST, ERNST, prof., Lutherska reformationen kräver fortsättning	Kr.	1:25
ALMQUIST, ERNST, prof., Om svenska rasens bestånd	„	0:25
ALMQUIST, ERNST, prof., Ur nordiska folkens historia	„	0:15
BAUR, E., prof., Kulturfolkens undergång i rasbiologisk belysning	„	1:—
CARLBERG, C. E. m. fl., Gymniska sånger. En programskrift	„	3:—
FRITSCH, Th., Den statsfientliga judiska läran	„	0:25
GÜNTHER, HANS F. K., prof., Europas raser (nedsatt pris)	„	6:—
J. L., Judendom och kristendom	„	1:50
LINDERS, F. J., prof., Vårt befolkningsproblem	„	1:50
LUNDBORG, HERMAN, prof., Rasbiologi och rashygien (ill.)	„	4:70
LUNDBORG, HERMAN, prof. Degenerationsfaran	„	0:65
P:SON NISSON, M., prof., Rasblandningars omfång i det romerska kejsarriket	„	0:70
TOLL, HUGO, med. d:r, Äktenskapsvalet och släktarvet	„	3:—

Svea Rikes Bokhandel
KARLAVÄGEN 59, STOCKHOLM
Posgiro 4024.

EN SVENSK KUNGABRAGD

Den store riksbyggaren Gustaf Vasas verk har under århundradenas lopp haft att utstå allvarliga påfrestningar. Vi bevittna hur samma historiska situation av iråkad folklig ofrihet och förfall åter och åter kommer igen. När den unge Gustaf Eriksson framträdde och vädjade till allmogens fosterlandskärlek och frihetsanda, voro land och folk utlämnade åt främmande härskare: Rom och danska väldet. Kommen till styret, kunde kung Gösta konstatera, att statskassan var tom, näringarna i förfall och folket nödlidande. Katolska kyrkan hade lagt beslag på ägodelarna i riket. Enda medlet att återupprätta statens auktoritet och välståndet bland folket var — en reduktion av kyrkans rikedomar.

Halvt annat århundrade senare kunde den unge konung Karl XI efter regeringsmaktens övertagande konstatera en liknande situation som Gustaf Vasa vid sitt tillträde. Riket var vansköttt, statskassan tom, näringarna i förfall och folket led nöd. Landets rikedomar hade av den högadliga förmyndarestyrelsen genom förläningar, förpantningar och gåvor överlåtits på en enda klass — adeln. Konung Karl förstod snart, att läget fodrade en kraftinsats av honom, för såvitt riket skulle kunna räddas från undergång. Med sin starka känsla för ansvaret och förpliktelsen i den konungsliga ställningen kunde han ej tillåta, att en enda klass orättmätigt tillgodosåge sina egoistiska intressen på fosterlandets och hela folkets bekostnad.

*

Efter avslutandet av krigen med Brandenburg och Danmark genom frederna i Saint-Germain och Lund 1679 upptog Karl XI omedelbart med all kraft sitt folkliga befrielseverk. Under prövningens tunga dagar hade beslutet om en grundlig reduktion mognat. Det stod även från början klart för honom, att en reduktion endast var möjlig att genomföra genom riksdagsbeslut, som stadfäste den enväldsmakt han under kriget tagit sig. Med stöd av sina trogna medhjälpare, främst lantmarskalken Klas Horn och generalamiralen Hans Wachtmeister, inleddes förmyndarerävsten och reduktionen av adelns gods redan vid 1680 års riksdag. De tre övriga stånden, prästerna, borgarna och bönderna lämnade villigt sin medverkan och utrustade konungen med de vidgade, envåldiga maktbefogenheter, som erfordrades för att kunna föra verket i hamn.

I den kungliga proposition, som framlades vid 1680 års riksdag gav konungen uttryck för rikets nöd samt hemställde till ständerna att överlägga om medlen såväl till härens och flottans återupprättande ur förfallet som till fäderneslandets förkovran i allmänhet. Saken fördes på tal av Hans Wachtmeister, som i ett anförande 6 okt. yttrade, "att om räkenskapen gjordes för administrationen i Kungl. Maj:ts omyndige år, så torde utvägar finnas, att ingen eller fast ringa kontribution (bevillning) härefter behöves, eftersom det omöjligen kan annorlunda vara, än att riket efter så många års fred måtte hava samlat en vacker fond av medel. Därigenom kunde man ock finna rätta tråden av de missbruk och den oreda, som vid administrationen hava förlupit". Yttrandet väckte stor oro och förbittring inom högadeln, som däri såg ett hot mot sina rättigheter. Efter åtskilliga försök att avvärja det väckta förslaget nödgades adeln slutligen förena sig med de övriga stånden i en framställning till konungen, vari "i underdånighet begärdes att få efterse, huruledes Kungl. Maj:ts disposition (förordningen för förmyndarestyrelsen) är av vederbörande bliven efterlevd". Vid skrivelsens överlämnande skulle lantmarskalken av konungen muntligen begära, "att ständerna måtte få utvälja en fullmyndig rätt, som detta till en viss tid avdömde, så att saken under nuvarande riksdag måtte efter Sveriges lag och riksens rätt komma både till doms och exekution". På konungens befallning valde därpå de olika stånden ledamöter i den nya, dömande "Stora kommissionen".

Någon dag senare eller 14 oktober väcktes i riksdagen frågan om reduktion. Medan signalen till förmyndarrävsten utgått från riddarhuset, framkom förslaget om reduktion från bondeståndet. Bönderna började med att sända ett utskott till präste- och borgarstånden med förfrågan, om de voro villiga att gemensamt med dem verka för en reduktion av adelns gods. Resultatet blev den till konungen ingiven skrivelse, vari de tre stånden förklarade, att riket ej kunde hjälpas upp ur sitt ekonomiska förfall genom ökade skatter, ty allmogen förmådde ej bära tyngre bördor. Enda utvägen vore, att kronans bortförlänta gods åter indroges till statskassan. I ett till ridderskapet och adeln därefter genom lantmarskalken framfört yttrande sade sig konungen förvänta, att ridderskapet måtte behjärta "rikets närvarande släta läge" samt stödja de andraståndens strävanden att upphjälpa detta. Omsider såg sig adeln nödgad att ge sin anslutning jämväl till det av vederbörande utskott utarbetade resolutionsförslaget, varenligt alla grev- och friherreskap samt övriga större förläningar, som gåvo mer än 600 dalers avkastning, indrogos till kronan. Till att genomföra den beslutade reduktionen tillsattes en särskild kommission, "Reduktionskommissionen". — Genom beslut av 1682 års riksdag utsträcktes reduktionen sedermera till att omfatta även de mindre förläningarna samt 1686 till jämväl köpe- och pantegodsen.

*

Först vid 1680 års riksdag kunde den 1672 tillsatta kommissionen för granskning av förmyndarestyret framlägga sina undersökningar, som blottade hela det korrumperade styrelsesystemet, som lett till minskning av rikets inkomster genom förläningar, förpantningar, gåvor och efterskänkta fordringar, medan utgifterna ökats i strid mot Gustav Bondes riksstat av år 1662. Väldig var den vinst, kronan skördade av förmyndarerävsten och reduktionen. Av de ansvariga från förmyndareregimen utkrävdes bötesbelopp å 4 miljoner daler. Den årliga avkastningen av de indragna godsen uppskattades till 2 1/2 miljoner daler, en efter dåtida förhållanden ofantlig summa. Hög-

VÅRT ANDLIGA KULTURARV

Det är det andliga kulturarvet, som djupast sett gör, att vi äro svenskar till åtskillnad från alla andra folk, yttrade kronprins G u s t a v A d o l f i sitt väckande tal till ungdomen vid sommartinget i Härjedalen.

Vi ha vår egen historia. Att bibehålla sin nationella, historiskt betingade egenart, är en skyldighet icke blott mot oss själva utan också gentemot andra folk. Vi önska leva i fred och samförstånd med alla, och nationell högfärd är oss i grund och botten främmande. Snarare skulle man ibland önska att ett strängare fasthållande vid den nationella traditionen hos oss finge göra sig gällande. Endast om varje folk fasthåller vid sin egenart, men på samma gång söker förstå och uppskatta andra nationers, tror jag att samlevnaden mellan folken kan bli lyckligare.

Vårt språk är en tillgång, ärvd från förfäderna, som vi väl böra vårda och vara stolta över. Det har erfordrats generationers mödor och kärlek för att ansa och utveckla det till vad det är i dag. Det har erfordrats oändligt tålamod och arbete för att det skulle klinga så vackert som i våra bästa skalders verk.

Till det andliga kulturarvet hör även i hög grad den uppfattning vi bildat oss i etiska frågor. Här tror jag mycket på exemplets makt. Det betyder oändligt mycket för ett folk att det äger i sin mitt eller i sin historia sådana mänskliga gestalter med föredömlig karaktär, som kunna verka livande och förädlande på ungdomens fantasi och på de äldres rådslag. Sådana framträdande personer, men även de många andra, som plikttroget och efter bästa samvete och ändå kanske helt okända fullgjort sitt livskall, skapa ett folks andliga nivå. Detta är i sanning ett dyrbart arv, kanske det främsta bland kulturarv, och att väl vårda den tradition, som sålunda vuxit upp, det är viktigt om något. Att tillhöra ett folk som det svenska, vilket sedan länge haft namn om sig att vara rättskaffens i handel och vandel, det förpliktar. Vårt goda namn och rykte som en nation, där man snart sagt kan lita på varje individ, det få vi ej äventyra. Kanske att en av de avskilda bygdernas säruppgifter är att skänka ensamhetens rikä, skapande ro, så att just från sådana trakter kunde tillföras vårt folk fullödiga personligheter i en tidsålder, då det rastlösa jäktet och en skärpt kamp för tillvaron å ena sidan och en viss allmän tendens att utplåna det individuellt betonade hos människan å den andra, skapar en viss fara för att de starka personligheterna, människorna med den höga, klara pannan, skola bli allt sällsyntare.

Om ett djupare inträngande i och ett studium av vårt andliga kulturarv är en sak som måste tillerkännas den största vikt och det största värde så bör man å andra sidan inte försumma även den materiella kulturens studium. Det är märkligt huru ofta minnesmärken från en svunnen tid uppenbara just de tankeföreställningar, som voro utmärkande för deras upphovsmän. Det är riktigt och nyttigt att det nya, som byggts upp av mänskligt tänkande, av teknik och vetenskap, skall fullt och helt få sitt och ställas i nutidsmänniskans tjänst. Varken vi själva eller våra bostäder skola bli museiföremål. Sinne och hjärta må tacksamt anamma allt som är gott och starkt och livskraftigt och som inger god förhoppning för framtiden. Men det vore att gå miste om stora bitar av vårt kulturarv, om vi inte hade i behåll och vårdade just sådana vittnesbörd om den gamla odlingen, varom jag nyss talat. Ty samband mellan fornt och nytt, med ett ord det vi kalla tradition, få vi aldrig klippa av. Hembygdsgårdar och hembygdsmuséer äro även talande bevis för att intresset för dessa ting, som länge slumrat hos oss, nu vaknat och tager sig livskraftiga uttryck.

Men för att vår kultur, vår spe-

adelns övermakt var bruten. Det var slut med dess väldiga förläningar, som kunde sträcka sig över fyratio socknar och omfatta ända till tolv kvadratmil, slut med prakten och ståten i grevliga slott. Det var slut i Sveriges land med dessa småfurstar, som talat om sitt "hov" och sina "undersåtar". Bönderna på deras gods kommo åter under kronan. Allmogens frihet var räddad. När konungen delgav 1689 års riksdag resultatet av sitt kraftfulla inskridande tystnade överläggningen bland dess ledamöter, så imponerad var man av det kungliga tillkännagivandet: Statens finansväsen var ordnat, riksskulden till större delen betald, handel och sjöfart i uppblomstring, krigsmakten återupprättad och de kostnader som återstodo krävde ingen bevillning av ständerna. Det hela var som en dröm. Allt andades ljuvlig endräkt och underdånigaste tacksamhet mot Hans Maj:t.

*

Utrymmet medger ej att i detta sammanhang närmare ingå på det landsgagneliga arbete konung Karl under sin regenttid medhann på alla områden. Det var en kungagärning av storslagna mått, värd att med tacksamhet minnas av efterföljande generationer. Det ovan citerade utdraget ur berättelsen till 1689 års riksdag säger tillräckligt. Av ej minst intresse var hans berömda indelningsverk, en genial skapelse, som bestått intill våra dagar. Där hade vi det naturliga folkförsvaret, fosterlandsförsvararen bunden vid torvan, ett skydd mot alla slag av riksfientliga strävanden, men som också just därför i vår tid fått vika. I sitt arbete för näringarnas framgång ådagalade konungen städse samma målmedvetenhet och okuvliga vilja att främja en sund utveckling som vid skötseln av statsärendena. Karaktäristisk var hans uppfattning och hållning till de invandrade judarna.

Under hävdande av grundsatsen "Sverige åt svenskarna" drev konung Karl en hel del utländska affärsmän ur riket, först och främst judarna. Den 3 dec. 1685 erhöll Stockholms överståthållare en kunglig skrivelse med klagomål över att en del judar uppehöllo sig i huvudstaden, där de sades, "understå sig att föröva deras judiska religion". Och som ännu fler förväntades dit med hustrur och barn, hade man att befara "förargelse", i det att "ett och annat missbruk kunde insmyga sig uti Vår rätta evangeliska religion" genom påverkan av dessa "Kristi namns och församlings försmädare". Av omtanke och kunglig nit för "Vår rena obesmittade lära" påbjöd Hans Maj:t nu, vid höga straff, att inga judar skulle få vistas i riket efter en tid av fjorton dagar. Men Israels barn visste utvägar ur den hotande faran — de bara läto döpa sig. I konungens almanacka för 1681 återfinnes följande anteckning: "den 29 september, som var torsdagen, blevo 12 judar och judinnor döpta i Tyska kyrkan". På styrande håll tyckes man ha betraktat "omvändelserna" som allvarligt menade, men av olika auktoritativa judiska yttranden framgår tydligt att dylika endast äro av formell natur, "taktiska" åtgärder utan all betydelse.

*

Det i dag rådande tillståndet i Sverige har starka likhetsdrag med de situationer, som Gustaf Vasa och Karl XI, envar på sin tid, sågo sig ställda inför. Riket är vansköttt, statsekonomien undergrävd, näringslivet under främmande inflytande och demoralisation och nöd gripa allt vidare omkring sig. Den intressegrupp, som nu våldfört sig mot svenska folket är — Den Judiska Storfinansen, som genom förräderi av de makthavande på illegala vägar lagt under sig rikedomen och makten, hotande rikets existens. Läget är allvarligare än någonsin i historisk tid. Enda räddningen ligger också nu i en reduktion — en indragning till statskassan av det judiska storkapitalets rikedomar i Sverige.

FOSTERLANDET

av

ERIK GUSTAF GEIJER

O samfundskänsla! Glädjens rena källa!
Hur själen höjes av din harmoni!
När dina vågor omkring henne välla,
hur stoftets trånga band då lösta bli!
På starka vingar upphöjd vill hon ställa
sin flykt till bättre rymder, glad och fri —
när uti tusen bröst en känsla glöder,
då känner du, att mänskor äro bröder.

*

I stjärnor! Milda ljus uti det höga,
där man en hjärtlig blick sig röja tror!
Till eder glans upplyfter sig mitt öga,
min själ till den som över eder bor.
Allt vad jag lider, vad jag gör, är föga,
men mina böner eder jag förtror.
Giv, himmel, lycka dessa folk och länder!
Det är den bön jag över stjärnor sänder.

*

Ren sjunker aftonrodnans sista ljusning,
och folket sprider sig var på sin ort.
Snart råder tystnad. Blott en stilla susning,
en dröm av glädje, svävar ännu fort.
Utöver böljan far med fjärran brusning
en fläkt, likt minnet av den fröjd, man sport.
Ren nattens flor sig över himlen breder,
och mänskan ser uti sitt hjärta neder.

*

O fosterland, o höga hjälteminnen,
som för min själ i glans gå upp och ner!
Hur älskar jag ej er med alla sinnen!
Hur drages ej min hela håg till er!
Prakt, lycka, världens lov, mitt liv - försvinnen!
Jag ej i eder mina gudar ser.
Mitt land, mitt folk! då livets strängar brista,
för er, för er den suck, som blir min sista!

* * *

EN NY TID RANDAS ...

"I en sak avundas jag er", yttrade dr. Verner von Heidenstam i sitt tal till ungdomen vid festen i Övralid i samband med Östgöta nations anordnade hembygdsdagar. "Det som gör mig avundsjuk är en ostillad nyfikenhet. Det är, att ni i motsats till oss äldre rimligtvis få uppleva och bevittna, hur fortsättningen och avslutningen blir på den förvirring, vilken nu omtöcknar den högsta frihetscivilisation som vår lilla stjärna någonsin har skådat.

Stå vi bara inför en tillfällig kris nu under världskrigets självbestraffningstid eller stå vi framför en sammanstörtning av den kultur, som vi kalla vår men där själva den gamla idégrunden för länge sedan har rämnat? Mycket överårigt måste falla och mycket nytt bevattna fälten. Såmän felas det inte, men den enkla sanningen är, att om framtiden veta vi i detta nu ingenting med visshet utom ett. Det är, att de stora tidshändelserna merendels komma förklädda och sluta med att bygga upp det minst väntade. Misströsta därför inte, ni unga. Det tillkommer inte stridsmän, och till sådana äro ni kallade av den allmänna oron. Glöm aldrig, att ungt mod redan är halv seger. Gläd er över något så ofattligt som att vara födda till människor, till det segrande släkte, som mer och mer tämjer naturens makter och gör dem till sina tjänare, det släkte, som Prometeus älskade och gudarna fruktade."

---

ciella svenska odling skall kunna hålla sig levande och frisk och skjuta nya skott och utveckla sig till alltjämt ny blomstring, måste vi också förkovra vårt kulturarv. Det göra vi då vi söka att fördjupa våra kunskaper. Det göra vi genom att sträva efter att bli så helgjutna människor som möjligt. Det göra vi, då vi redligt fullgöra vårt dagliga arbete, vår dagliga gärning.

Det är inte utan, att i våra dagar ett visst ringaktande av allmänbildningen gör sig bred. Jag förmodar, att en orsak härtill är det rastlöst jäktande förvärvsarbetet, som tröttar så, att människorna när de väl slutat sitt dagsverke vid maskin eller skrivbord ej ha kraft över för självstudium, för läsning eller förströelse av mera gedigen art. Men jag tror nog också att det ligger i hela tidens kynne att ensidigt inrikta sig på det rent praktiska, det som kan omsättas i livets nödtorft eller, för att tala krasst, i reda pengar. Men nog skulle vi människor bli mindre trånga i våra åsikter, nog skulle vi bli mer förstående för våra medmänniskor och nog skulle vi framför allt erhålla en vidare syn på sammanhanget mellan olika områden av mänsklig verksamhet, mellan förgånget och nuvarande och tillkommande, om vi ägnade allmänbildningen ett rimligt mått av tanke och intresse. Att något känna till människosläktets utveckling, att få en levande bild av det egna landets historia, att få dess stora gestalter levande framställda för sig under synvinkeln av deras tids åskådning och förhållande, det måste leda till fördjupad förståelse för vårt nuvarande samhälle och dess problem. Att lära känna gångna släktens tankeliv, deras bildande konst eller litteratur kan ej annat än verka förädlande på vårt eget tankeliv och vår egen smak. Att intränga om än aldrig så litet i naturens hemligheter genom naturvetenskapernas studium, det måste väcka respekt för det underbara, djupa sammanhanget i naturen och kärlek till denna natur.

Kulturen är icke blott kollektiv. Den är också, och jag skulle vilja säga, i högsta grad individuell. Varje enskild svensk kan således bidraga till den svenska odlingens förkovran och tillväxt, bidraga till att detta vårt kulturarv, vilket vi skola överlämna åt våra efterkommande, ständigt ökas. Vi göra det först och främst genom att plikttroget och helt fullgöra vårt dagliga värv. Men vi göra det också därigenom, att vi söka rätt och sanning i allt vårt görande och låtande. Må arbetet på vårt egen jag, för vårt hem och i samdräkt med våra medmänniskor få vara just vår gåva till vårt land och till vår hembygd. Må arbetet få den hedersplats som tillkommer det. Må sinnet bli spänstigt som vårt svenska stål och rent i klangen som detta. Må vårt bildningsideal bli detta, att vårda vår ärvda odling så att vi lämna den rikare och bättre åt våra efterkommande!

Det gamla Birkas försvarsanordningar.

Vid grävningar, som på senaste tiden utförts å platsen för det gamla Birka, ha särskilt vid undersökningen av den vall, som på sin tid omgav vår äldsta handelsstad, högintressanta resultat framkommit. Av funna spikar och nitar framgår, att träkonstruktioner i form av pallissader eller dylikt använts för att stärka försvarsanordningarna, ett antagande, som ytterligare bestyrkes av trenne stolphål som anträffats i bottenskiktet av vallen.

Sannolikt stammar den nu blottade resten av Birkas försvarssystem från tiden efter stadens egentliga glansperiod, när den under 900-talet oroades av fientliga anfall samtidigt med att dess merkantila betydelse genom handelsvägarnas omläggning allt mera avtog.

Småländsk grottboning.

För någon tid sedan påträffades å Hejans gård i Älmeboda socken Kronobergs län, en grottboning från stenåldern av stor arkeologisk betydelse. D:r Knut Kjellberg i Växjö. som gjorde upptäckten, lämnar en skildring därav.

Grottans dimensioner äro, för att vara i vårt land, ovanligt stora. Den är 5 meter djup och 4 meter bred, och överallt kunde en människa ledigt stå rak. Vid en första grävning inne i grottan fann man ett 10-tal flintknivar, ett par tväreggade pilspetsar samt slipade grönstensyxor och trindyxor. Vidare anträffades en mängd kolrester och några brända ben. Vid ena kortsidan var uppförd ett slags mur, som i likhet med de övriga fynden torde härröra från yngre stenåldern. En grundligare undersökning pågår nu under fackmäns ledning.

Den funna grottboningen är den tredje i ordningen som påträffats i Sverige. Förut känner man egentligen endast två, nämligen Stora Förvar å St. Karlsö och Kullabergsgrottan vid Kullen. Att även grottor inne i landet voro bebodda är en nyhet. Den nu anträffade har av befolkningen i orten sedan gammalt kallats Klostergrottan på grund av att en eremit en gång skulle ha bott där.

Den judiska »frihetsläran»

Ett aktstycke värt att studeras

Den moderna "liberala" demokratien får sin reela belysning mot bakgrunden av de vid första zionistiska världskongressen i Basel 1897 antagna "Zionsprotokollen" — Judas stora strategiska plan för världens erövring — ur vilkas 1:a protokoll följande må återges.

"Liberalismen. Den poiltiska friheten är en idé, men icke ett faktum. Denna idé måste man kunna tillämpa, då det är nödvändigt att genom ett inbillat lockbete draga folkkrafterna till sitt parti, om detta senare har föresatt sig att störta ett annat, som innehar makten. Denna uppgift underlättas, om motståndaren själv smittas av frihetsidén, av den s. k. liberalismen och för idéns skull ger efter i sin makt. Här visar sig då vår idés överlägsenhet: de lössläppta regeringstyglarna gripas omedelbart enligt tillvarons lag och samlas i en ny hand, emedan den blinda folkmakten icke kan existera en enda dag utan ledare, och den nya makten intager endast den gamlas plats, efter det den försvagats av liberalismen.

Den starkes rätt. Vår rätt ligger i styrkan. Ordet "rätt" är ett abstrakt begrepp, en på intet sätt bevisad tanke. Detta ord betyder endast: giv mig det jag önskar, på det jag därigenom får bevis för att jag är starkare än du!

Var börjar rätten? Var slutar den? I ett rike med en dålig organisation av makten, värdelösa lagar och en svag regent försvagad genom en mängd rättigheter som uppstått tack vare liberalismen hämtar jag en ny rättighet — att med den starkes rätt störta mig över och nedslå alla existerande förordningar och föreskrifter, lägga vantarna på lagarna, omskapa alla institutioner och göra mig till herre över dem, som överlämnat oss åt sin styrkas rätt, i det de avstått den frivilligt, liberalt.

Guldets och kapitalets despotism. I vår tid har guldets makt intagit de liberala styresmännens plats. Det var en tid då tron styrde. Frihetsidén är ouppfyllbar, emedan ingen kan begagna sig av den med måtta. Giv åt ett folk, om ock för en kort tid, självstyrelse, och denna skall övergå till självsvåld. Därefter uppstå inre stridigheter, vilka snart övergå till sociala slaktningar, i vilka staterna förbrinna och deras betydelse förvandlas till aska.

Utmattas riket i egna inre konvulsioner eller överlämna de inre stridigheterna detsamma i händerna på yttre fiender, i vartdera fallet kan det anses vara oåterkalleligen förlorat: det är i våra händer. Kapitalets despotism, som helt och hållet är i våra händer, räcker det ett räddande halmstrå vid vilket det måste hålla sig fast emot sin vilja, i annat fall störtar det i avgrunden.

Den judiska oövervinneligheten. Nu då varje välde vacklar, kommer vår makt att bliva oövervinnerligare än varje annan emedan den kommer att vara osynlig tills den blir så fast, att ingen slughet är i stånd att undergräva den. Framför oss ligger en strategiskt utstakad plan, från vilken vi i intet fall böra avlägsna oss, utan att riskera tillintetgöra många seklers arbete.

Folkmassan och partikivet. För att utföra ändamålsenliga handlingar bör man taga i betraktande massornas låghet, ombytlighet, deras oförmåga att hålla ord och förstå och högakta sitt eget livs villkor, sitt eget välstånd. Man bör ha klart för sig, att massornas makt är blind, oförnuftig, oresonlig, lystrande till höger och vänster. En blind kan icke leda blinda utan att föra dem till avgrundens brant. Alltså, massornas individer, uppkomlingar av folket, om ock genialiskt kloka men utan insikter i politiken äro icke förmögna att uppträda som massans ledare utan att bringa hela nationen på fall.

Folkmassan, överlämnad åt sig själv, d. v. s. åt uppkomlingar ur sin egen mitt, tillintetgör sig själv genom partistrider, som uppväckas av maktbegär och popularitetsjäktande samt därav uppstående oordningar. Det är ej ens möjligt, att folkmassorna skulle kunna lugnt, utan rivalitet bedöma eller reda sig med landets affärer, vilka icke få förblandas med personliga intressen. De äro ej heller i stånd att försvara sig mot yttre fiender. En plan, som är fördelad i lika många delar som det finnes huvuden i folkhopen, förlorar sin enhetlighet och blir därför för densamma obegriplig och outförbar.

Frihet — Jämlikhet — Broderskap. Redan i forntiden utslungade vi bland folken orden "frihet, jämlikhet, broderskap", ord otaliga gånger sedan dess upprepade av de själlösa papegojor, som från alla håll flyga till dessa lockbeten. Med dem har välståndet i världen, den verkliga personliga friheten, förr så skyddad mot massornas förtryck, förintats. Man skulle icke tro, att kloka, intelligenta gojer (icke-judar) icke skulle klargjort för sig den abstrakta beskaffenheten av de uttalade orden, att de icke skulle märkt motsägelsen i deras betydelse och i deras förhållande till varandra, att de icke skulle sett, att det i naturen icke existerar någon jämlikhet, icke kan finnas frihet, att själva naturen har fastställt olikhet i förstånd, karaktär och anlag ävensom beroendet av dessa lagar, att de icke skulle insett, att massan är en blind kraft, att uppkomlingar, valda av och ur massan till att styra, på politikens område äro lika blinda som den själv, att en invigd, om ock enfaldig, kan styra varemot en icke invigd, vore han ock ett geni, intet begriper i politiken — allt detta har förbisetts av gojerna.

Sprit och liderlighet. Betrakten de av sprit överlastade djur, som förlorat förståndet av vin, vars obegränsade förtärande gavs samtidigt med friheten! Icke kunna vi tillåta oss och de våra att gå därhän. Gojimfolken äro bortkollrade genom spritdrycker och deras ungdom har blivit förslöad av klassicismen och tidigt liderligt leverne, vartill våra agenter lockat den — informatorer, lakejer, guvernanter i rika familjer, bodbetjänter och alla våra kvinnor i gojernas förlustelseinrättningar. Till dessa senare räknas s. k. "damer ur societeten", frivilliga föregångerskor i liderlighet och lyx.

Den judiska styrelsens princip och regler. Vår paroll är — makt och hyckleri. Endast styrka segrar i politiska saker, i synnerhet om den är dold i de talanger som äro nödiga för statsmän. Våld bör var principen och list och hyckleri reglerna för regeringar, vilka icke gärna nedlägga sin spira inför fötterna på någon ny makt. Vi böra därför icke rygga tillbaka för mutor, bedrägeri och förräderi då de kunna tjäna till att föra oss till målet. I politiken bör man kunna taga annans egendom utan att vackla, om man därigenom vinner undergivenhet och makt.

Terrorn. Vårt rike, som följer den fredliga erövringens väg, har rättighet att förbyta krigets fasor mot mindre märkbara och mera ändamålsenliga dödsdomar till underhållande av en terror, som tvingar till blind lydnad. Det är icke så mycket genom själva medlen som genom stränghetens doktrin vi komma att segra samt underlägga alla regeringar vår överregering. Det är nog att man vet, att vi äro obevekliga för att varje olydnad skall upphöra."

———

Ryska emigranterna i aktivitet

Den forne ryske diktatorn *Kerenskij*, vägröjaren för den judisk-kommunistiska revolutionen i Ryssland, vilken numera uppehåller sig i Paris, har uttalat sig om de politiska förhållandena inom ryska emigrantkretsar. Endast i Frankrike leva minst 200,000 landsflyktiga ryssar, vilka blott vänta på tillfället att få återvända till sitt fosterland och där begynna återbyggandet av ett nationellt Ryssland.

"Det finns två olika former av rysk emigration som det gäller att hålla isär", säger Kerenskij. "Den första, som tog sin början redan efter marsrevolutionen, har Koblentztyp och består av den gamla monarkiens aristokratiska anhängare, den andra, ojämförligt talrikare representerad och rekryterad ur alla samhällsklasser, tog med sig drömmen om Ryssland osm en västerländsk demokrati i landsflykt. Men vi arbeta alltjämt oförtrutet på realiserandet av denna dröm och vi kämpa på två fronter: mot de absoluta monarkisterna å ena sidan och mot bolsjevikerna å den andra. Målet kan vara närmare än ni tror. Jag har mina kunskapare ute och min tidning är läst överallt i Ryssland, insmugglad över gränserna. Vi hoppas ej längre på någon utländsk intervention, men tiden är mogen för en bonderesning när som helst. Vår nya stat skall vara färdig att flyttas från papperet ut i verkligheten i samma ögonblick.

Själv befinner jag mig längst till vänster som chef för de socialrevolutionära och mensjevikiska elementen, medan Miljukov och Maklakov representera olika avskuggningar av det liberala "kadettpartiet". Majoriteten tillhör dock den forna dumahögern under nominell ledning av två förutvarande ministerpresidenter, greve Kokovtsev och furst Lvov, två veteraner på närmare åttio år. Vidare komma de f. d. vitryska officerarnas organisation med filialer över hela Frankrike som vars chef general Miller efterträtt den på mystiskt sätt av bolsjeviker bortförda och sannolikt mördade Kutepov. Men utanför dessa så att säga konstitutionella partier bilda de s. k. ungryssarna en stridbar och växande falang som drömmer om en nationalsocialistisk diktatur efter Hitlermönster och i storfurst Cyril funnit ett villigt redskap eller rättare sagt en passande galjonsfigur, ty den verkliga ledningen utövas av en ung student vid namn Kazen-Beck, vanligen omtalad blott med vördnadsfulla omskrivningar — claris majorum exemplis".

—

Krigsskuldernas förbannelse.

"Det stora politiska rovriddarekriget — det är folk av eder ras, som bär skulden till detta krig", utropade Hjalmar Bergman till de församlade judarna i synagogan, dit han kallats för att förklara meningen med sitt verk "Patrasket", som därefter förseddes med citationstecken, innan det fick uppföras på svensk scen — "har medfört följande skuldförhållanden: England till Förenta staterna 938,000,000 pund sterling, Frankrike till England 771,000,000 pund, Italien till England 258,000,000 pund, medan Tyskland årligen skall betala 100,000,000 pund eller i runt tal 2 miljarder guldmark. Årligen! Det var för det priset, 2 miljarder guldmark om året under en mansålder, som Rhenprovinsernas befriande köptes."

Stockholms tidningskolportörer

Striden kolportörerna — Pressbyrån — Bonniers

Den som följt utvecklingen inom den offentliga tidningsdistributionen i vårt land har ej kunnat undgå att bemärka en allt tydligare tendens hos den statsbeskyddade, av judiska huset Bonnier ägda "Svenska" Pressbyrån att utbygga sin redan dominerande ställning till ett allsmäktigt monopol för försäljning av tidskrifter och tidningar. Denna strävan sker i samförstånd ej endast med Wallenbergarnas "halvstatliga" Tobaksmonopol utan jämväl vissa inflytelserika kretsar inom tobakshandlarnas organisation, vilka gärna önska stå på god fot med monopolherrarna till höger och vänster. Ett absolut monopol inom tidningsförsäljningen låter sig nämligen endast genomföra i samverkan mellan Bonnierska Pressbyrån och Wallenbergska Tobaksmonopolet, vilka båda finansföretag leverera de huvudartiklar — tidningar och tobaksvaror — varå tidningsförsäljarna i landet väsentligen basera sin verksamhet.

I Nationen har tidigare berörts husen Wallenbergs och Bonniers genom Tobaksmonopolet och "Svenska" Pressbyrån förda utsvältningskrig mot de privata tobakshandlarna, vilka man redan till stor del lyckats driva till svältgränsen, bl. genom ruinerande ekonomiska villkor samt den lokala försäljningsrättens utsträckande in absurdum. När man sålunda lyckats utmatta den privata försäljarkåren, är det meningen att de nämnda finanshusen via Tobaksmonopolet och "Svenska" Pressbyrån under formen av något slags "koncessionssystem" gemensamt skola omhänderna hela försäljningen av tobak och tidningar. För dagen vilja vi något närmare uppehålla oss vid "Svenska" Pressbyråns utsvältningskrig mot Stockholms tidningskolportörer, vilka hittills utgjort ett av hindren för förverkligandet av Bonnierjudarnas plan på absolut monopol och kontroll över all tidnings- och tidskriftsförsäljning i Sverige.

Omotiverad sänkning av kolportörernas provisionsvillkor.

Intill 1931 hade tidningskolportörerna i Stockholm åtnjutit en försäljningsprovision av 30 à 40 proc. å sålda tidningar. 1 jan. nämnda år fann emellertid Pressbyrån för gott att sänka provisionen för samtliga tidningar till 25 proc. Enligt byråns uppgifter skedde sänkningen på grund av önskemål från tidningarnas sida; från dessas sida försäkrades dock, att det var Pressbyrån som önskat sänkningen. Herrarna Bonnier ansågo det tydligen bekvämast att skylla på tidningarna. Inför den skarpa opposition, som kom till uttryck från kolportörhåll och som även hade sympatier bland allmänheten, sågo de sig emellertid nödsakade att från 1 jan. 1932 höja procenten till 28 proc.

Man frågar sig nu: Var herrarna Bonniers kraftiga nedsättning av kolportörernas försäljningsvillkor berättigad? Vi tveka ej att besvara frågan bestämt nekande. De tidigare gällande villkoren kunde ej betecknas som oskäligt höga. Flertalet kolportörer hade en försäljning uppgående till i medeltal 5 à 10 kr. per dag, en försäljning som sedermera ytterligare minskats. Envar kan härav bilda sig en uppfattning huruvida deras villkor voro obilliga. Den liberal-demokratiska åskådning i anslutning till franska "frihetsrevolutionens" idéer, som huset Bonnier framför allt genom sitt språkrör Dagens Nyheter plägat göra sig till tolk för, går ju ut på, att det arbetande folket har rätt till "en människovärdig tillvaro". Varför inte också här?

Bonniers inkomstökning 1929—1931 327.440 kronor.

Var det månne ekonomisk nöd som drev herrarna Bonnier att företaga den kraftiga sänkningen av tidningsförsäljarnas arbetsinkomst 1 januari 1931? Knappast, att döma av familjemedlemmarnas vid samma tidpunkt deklarerade, beskattningsbara inkomster. Studerar man de officiella inkomstsiffrorna, finner man för tiden 1929—1931 en ökad inkomst för familjen Karl Otto Bonnier å ej mindre än 327,440 kr., och man kan gott utgå ifrån, att de officiella taxeringssiffrorna ej äro för högt tilltagna utan att de äro formulerade under juridisk medverkan. Så här te de sig:

Karl Otto Bonnier 1929 567,290 kr., 1931 663,740 kr. K. O. Bonniers hustru 1929 11,360 kr., 1931 16,000 kr. Tor Bonnier 1929 136,880 kr., 1931 282,660 kr. Tor Bonniers hustru 1929 6,620 kr., 1931 3,900 kr. Åke Bonnier 1929 129,370 kr., 1931 198,000 kr. Gert Bonnier 1929 56,890 kr., 1931 52,000 kr. Summa 888,360 kr. för 1929, 1,216,300 kr. för år 1931.

Av dessa officiella taxeringssiffror framgår således, att inga tvingande skäl kunnat föreligga för den i jan. 1931 företagna hårda nedskärningen av försäljarnas existensvillkor. Snarare visar den till ej mindre än 327,440 kr. uppgående inkomstökningen från året 1929 till 1931 på en ej obetydligt ökad förmåga hos husets medlemmar att kunna honorera försäljarna. Förhållandet är så mycket anmärkningsvärdare som herrarna Bonnier i sitt ägande organ Dagens Nyheter alltid pläga

Sommartid

när familjen är på landet, intages Eder måltid lämpligast å nedanstående automatrestauranter i Stockholm:

Cyrus
Nybrogatan 61

Alexander
Smålandsgatan 2

Engelbrekt
Roslagsgatan 8

Gustav Vasa
Upplandsgatan 51

Gustaf Adolfshallen
Västerlånggatan 68

Birger Jarl
Folkungagatan 61

Frukost kl. ½9—1 e. m.
Middag „ 1—7 „
Kväll „ 7—11 „

Hr Järte och Sv. Dagbladet

Hemligheten kring »Permanens» skingrad.

I samband med den av Ivar Kreugers konkursbo anhängiggjorda återvinningstalan mot innehavarna av Aktiebolaget Permanens, ägare av Aktiebolaget Svenska Dagbladet, ha en del sensationella interiörer från "det ledande nationella kulturorganet" blottats, vilka frappant belysa det finansiella spelet bakom "folkviljans kulisser". Det har hittills allmänt ansetts, att det 1927 bildade Aktibolaget Permanens tillkom i syfte att beslöja bokförläggaren Bonniers tidigare innehav av betydande aktieposter. Men man har nu fått veta, att det var Ivar Kreuger som övertog Bonnierska aktieposterna och gjorde sig till ensam ägare av tidningen. I det träffade avtalet om överlåtelsen av de 14.000 aktierna i tidningsbolaget à 700.000 kr. till Kreuger hette det bl. a. i nedan citerade paragrafer:

"§ 6.

Vid behandling av viktigare ekonomiska frågor är förtroenderådet beslutmässigt endast i Kreugers närvaro, och skall härvid i fall av meningsskiljaktigheter bland förtroenderådets ledamöter Kreugers röst vara ensamt bestämmande för förtroenderådets beslut. Ifrågavarande bestämmanderätt övergår icke å den vid Kreugers frånfälle inträdande suppleanten.

§ 8.

Järte åtager sig att fungera såsom politisk huvudmedarbetare i Svenska Dagbladet mot ett årligt arvode av 25,000 kr.. räknat från 1 maj 1927, med rätt för honom att fr. o. m. 1 jan. 1928 därutöver uppbära ett belopp av 5,000 kr. om året i representationspengar. Fr. o. m. 1 jan. 1932 eller tidigare om så erfordras är Järte skyldig att med frånträdande av nyssnämnda befattning i Keys ställe övertaga befattningen såsom huvudredaktör för Svenska Dagbladet mot ett årligt arvode av 25.000 kr. jämte tantième av 7,5 proc på bolagets nettovinst."

Av det citerade dokumentet framgår att Ivar Kreuger hade ensam bestämmanderätt i Svenska Dagbladets förvaltningsbolag. Att herr Järtes avslöjade ställning ej befunnits mera komprometterande än att han på amiral Lindmans särskilda rekommendation bjudits förnyad placering å stockholmshögerns kandidatlista vid riksdagsmannavalet har sin förklaring i den särdeles uppskattade roll herr Järte — trots "beroendet" av Kreuger — spelat som judedömets beskyddare. Omsider tvangs man dock i "enighetens intresse" att utesluta honom från den officiella valsedeln.

---

skarpt klandra de "oresonliga" arbetsgivare, som i sin egoism vägra att dela med sig av sitt överflöd åt arbetarna. Det hör dock till de lysande undantagsfallen att arbetsgivare i detta land kunna uppvisa sådana årsinkomster som de Bonnierska. Man borde väl ändå föregå med gott exempel!

Men det är ej nog med att den judiska "Svenska" Pressbyrån genom en fullkomligt omotiverad nedskärning av tidningsförsäljarnas existensmöjligheter söka driva dem ut i misär för att kunna bli dem kvitt och själv få övertaga hela distributionen; den behandlar dem därtill på ett sätt, som numera lyckligtvis är ovanligt på arbetsgivaresidan i detta land. Den under Pressbyrån sorterande Bergmanska distributionsaffären tillåter sig ett uppträdande mot kolportörerna såsom mindre aktningsvärda individer, dem man ej är skyldig vanlig hövlighet. Inom andra affärsbranscher är det kutym att behandla sina försäljare hövligt och korrekt, men i Bergmans distributionsaffär följer man sina egna grundsatser, och lär det ofta vara fara för handgripligheter. Det är ej möjligt för kolportörerna att få ut tidningarna i tid och utlämningen minskas godtyckligt under förebärande av tidigare "för stora returer", varigenom Pressbyråns egna försäljare favoriseras.

Kolportörerna böra upprätta egen distributionsaffär.

Enda förnuftiga lösningen av problemet är, att kolportörerna upprätta en egen distributionsaffär och göra sig oberoende av den judiska Pressbyrån. Hittills har ett dylikt arrangemang ej kunnat förverkligas på den grund att herrarna Bonnier genom kontrakt lyckats binda flertalet veckotidningar att endast betjäna sig av Pressbyrån. Sin stora trumf härvidlag hade de i besittningen av sina många egna tidningar, vilka endast tillhandahållas Pressbyrån, såsom Vecko-Journalen, Allt för Alla, Husmodern, Vårt Hem, Filmjournalen, Radiolyssnaren, Hela Världen, Levande Livet etc. — alla dessa judisk-kulturella organ, varmed marknaden översvämmas.

De icke Bonnierägda periodiska tidskrifterna borde numera ha lärt sig inse, favoriseringen att den judiska Pressbyrån på bekostnad av den svenska distributionen sker till deras eget och landets skada. Det måste ligga i deras välförstådda intresse att kunna få sina alster försålda genom en opartisk svensk distributionsaffär. All erfarenhet — ej minst den Nationen förvärvat sig — visar tydligt, att Bonniers "Svenska" Pressbyrå är partisk i försäljningen till favör för sina många egna och till nackdel för andras tidningar. Att förläna en maktsträvande judisk tidningskoncern monopolrätt på tidningsförsäljningen är någonting värre än en dumhet. Det är förövrigt mångfaldigt konstaterat, att "Svenska" Pressbyråns judiska ägare icke intressera sig för försäljning av andra tidningar än sådana som ha en deciderat judisk inställning, d. v. s. främja den kulturella, ekonomiska och politiska bolsjevismens syften. Genom en egen försäljningsorganisation bleve kolportörerna i tillfälle att tillgodogöra sig de mellanhandsprovisioner, som Pressbyrån nu inhöstar och sålunda bereda sig en förbättrad ekonomisk ställning. Någon fara för att judarna Bonnier skulle undanhålla kolportörernas distributionsaffär sina tidningar finnes knappast, ty de lära inte vilja ta risken att bli utslagna från den viktiga försäljningsmarknad, som representeras av Stockholm tidningskolportörer

---

Tyska kooperationen vacklar!

Från skilda håll särskilt i Tyskland ingå meddelanden om uppkomna ekonomiska svårigheter för den konsumentkooperativa rörelsen. Sålunda upplyses nu, att Centralförbundet av tyska konsumtionsföreningar och Riksförbundet för tyska kooperationen i en hänvändelse till riksregeringen begärt 15 milj. riksmark i understöd åt de i betalningssvårigheter varande kooperativa föreningarna. Härjämte krävas riksgarantier för de kooperativa medlemmarnas sparinskott.

Orsaken till de kooperativa föreningarnas iråkade betalningssvårigheter lära ej så mycket vara att hänföra till den pågående krisen utan främst till det lättvindiga sätt varpå kooperationen iklätt sig betydande utgifter samt på osunda och oekonomiska placeringar av arbetarnas och medlemmarnas sparpengar vid utförandet av kostbara nybyggnader och affärsutvidgningar över alla gränser. Man förstår under dylika förhållanden vederbörandes ivriga åstundan att nu erhålla statens garanti för de utestående fordringarna.

De från kooperatörerna framställda fordringarna ha väckt skarp opposition från de enskilda näringsutövarna, vilka i efterkrigstidens Tyskland missgynnats till favör för kooperationen. I många år har den under olidliga skattebörder lamslagna medelklassen krävt avlägsnandet av kooperationens skatteprivilegier, vilka innebära en betydande lättnad för denna företagsform. Medelklassen med dess många personligt skötta näringar ha av den republikanska regimens män försummats, vilka i stället främjat skapandet av storföretag, kooperativa jätteaffärer, varuhuskoncerner etc. Ända sedan 1924 ha t. ex. av de penningmedel, som riksförsäkringen av de anställda ägde, betydande lånebelopp ställts till disposition för olika kooperativa företag, med vilkas hjälp den tyska kooperationen byggt upp väldig organisationer och i samarbete med fackföreningarna uptagit konkurrens med medelklassen.

Avbetalningseländet

Det under de judiska jättevaruhusens hägn florerande avbetalningssystemet har i skrämmande grad ökat brottsligheten och skapat ett nytt elände till alla förutvarande under rådande regim — "avbetalningseländet". Stadsfogde Rundbäck i Jönköping, som där närmast har att se till att alla de köpta men ej till fullo betalda varorna återställas till säljarna, har lämnat en del upplysningar rörande systemets verkningar:

"Utmätning av saker, som köpts på avbetalning och ej till fullo betalts, förekommer så gott som varje dag. Det har även inträtt en ökning i år, så att vi under första halvåret haft 179 fall mot 135 under samma tid i fjol. Här är t. ex. en firma i Stockholm, som skickat på oss 10 anmälningar på en gång, det gällde fickur, en mycket vanlig artikel för avbetalningsagenter. Här åter är det färdiga kostymer — det är också en stockholmsfirma — anmäler om inte mindre än 19 kostymer på en gång.

De artiklar som vanligast säljas på avbetalning äro klockor, grammofoner, böcker och kläder. I regel äro priserna oskäligt höga. Här ha vi t. ex. en dammsugare, köpt för 195 kr. När vi tagit den tillbaka, ha vi värderat den till, högt beräknat, 125 kr. Här åter en dam som låtit lura sig att köpa ett stort arbete kokböcker — 54 kr. Hon har ej betalt ett öre, och när vi fått böckerna kunna vi ej värdera dem till mer än 30 kr. Ett fickur av gulddoublé, köpt för 65 kr., värderades till 10 kr., och en kostym kläder, köpt för 120 kr., befanns efter ett halvårs slitning värd kr. 1: 50.

Man tycker att det är mest synd om alla dem vilka ordentligt erlagt sina dryga avbetalningar för att bli ägare till många gånger rent kram."

EPA anmäld för olaga utskänkning.

"Nordiska" Kompaniets dotterbolag Epa har fått en anmälan på sig för olaga utskänkning av alkoholfria drycker. I lokalen Götgatan 31 hade man anordnat en liten bar som dragplåster för publiken, där folk kunde få köpa saft och vatten mellan inköpen av de "billiga" varorna. Men så kommo myndigheterna och blandade sig i geschäftet.

Filialföreståndaren Kain Kraitschek erkänner, att han för bolagets räkning sedan 14 juli i år sålt saft och vatten utan att ha skaffat sig tillstånd. Han trodde, att bolaget hade tillstånd därtill och att lokalen godkänts för detta ändamål.

Korruptionens system ...

(Forts. fr. sid. 1.)

Vad konkursförvaltarna lyckats hitta reda på av Ekmansförbindelser med Kruger var således ett "gefundenes Fressen" för de regerande finansdynastierna. Men som hans offentliga anseende var synnerligen stort, såg man sig nödsakad att föra kampanjen för störtandet under sådana våldsamma former som skedde, utan att taga hänsyn till det dåliga intrycket i utlandet. Man visste, att därförutan hade det ej varit möjligt att bringa C. G. Ekman på fall. Faktum är emellertid att herr Ekman, trots vad han låtit sig komma till last och som oproportionerligt uppblåsts, i jämförelse med Systemets övriga ledande personligheter var en relativt anständig politiker. Det var just detta som gjorde att man så påpassligt begagnade sig av tillfället för att nu få honom utslagen.

Det är karaktäristiskt för hela den offentliga rättsprocedur, som utvecklats kring Kreugeraffären, att man endast utlämnar åt offentligheten sådana namn, som den härskande Storfinansen önskar stämplade. På förfrågan om konkursförvaltarna ville medge publicerandet av hela den Kreugerska dagboken, svarade d:r Forsner att något sådant aldrig kunde komma ifråga. Man vet vad man vill!

*

Är blindheten hos Sveriges folk så stor, att det ej ser att det råkat i svindlares våld? Inser det ej att den härskande Korruptionens system för det mot avgrunden? Sanningen är, att vi befinna oss så nära avgrundens brant som möjligt. Vilja vi ej gå under som nation, må vi i en nära framtid visa, att de som spekulerat i vår enfald och bristande reaktionsförmåga misstagit sig. Må vi då samlas på en enig front, till återupprättande av vår ära, vår frihet och vår nationella myndighet!

Juda i England

I England ha judarna lyckats förskaffa sig ett utomordentligt stort inflytande. De ledande statsmännens privatsekreterare äro sedan länge i regel judar, inom societeten inta de adlade judefamiljerna en särdeles framskjuten ställning. Det, att de viktiga utrikes- och finansministerposterna i Mac Donalds "nationella samlingsregering" innehas av judar utgör ett talande vittnesbörd om "de förskingrades" position inom engelska imperiet. Huruvida vinsten av detta regeringsstyre skall utfalla till favör för den engelska idén — som Mac Donald otvivelaktigt önskar företräda — eller den israelitiska får framtiden avgöra.

Betecknande för de judiska aspirationerna i England är deras försök att vid förestående revision av parlamentsstatuterna förskaffa chefrabbinen säte som självskriven medlem av överhuset, såsom för närvarande gäller för den engelska biskopen. Det lär samtidigt vara meningen att söka få upphävt det enda ännu förefintliga "religiösa" hindret för befordran, d. v. s. att bereda tillträde för judar till befattningen som Lord Chancellor, ställningen närmast konungen och högsta juridiska myndighet.

I London School of Economics verka följande judiska lärare: M. Ginsberg, professor i sociologi; T. E. Gugenheim Gregory, professor i bankväsen och köpenskap; H. J. Laski, professor i politisk vetenskap; M. M. Postal, professor i ekonomisk historia; C. C. Seligman, professor i etnologi; A. Wolf, professor i logik.

The Home Secretary är också en jude, och denne har nyligen tillsatt en kommitté på sex personer, som skall öva tillsyn över utvisningen av utlänningar. Av de sex kommittémedlemmarna äro emellertid tre judar, så "egendomsfolket" behöver ej frukta för att bli kört ut ur England.

Judarnas maktställning i Ryssland ökas.

Olika sovjetryska tidningar berätta, att åter ett stort antal judiska invandrare inkommit till Ryssland från Palästina och att regeringen givit dem landets bästa jord, att taga i bruk.

Under sista tiden ha judarna åter fått överhand i Ryssland. Som en följd härav förberedes en lagstiftning, enligt vilken den kristna religionen skall helt förbjudas och alla kyrkor i Ryssland stängas.

Å andra sidan växer hos befolkningen antisemitismen i en styrka och omfattning, som börjar anta allt skarpare former. I en stad ha de uthungrade bönderna anställt en pogrom. Trots befallning vägrade soldaterna emellertid att uppträda mot bönderna.

Jätteradio för bolsjevikpropagandan.

Enligt meddelande från Moskva har i närheten av staden en ny radioutsändningsstation uppmonterats med en styrka av 500 kv. och en räckvidd och genomslagsförmåga, vilken kommer att överträffa alla stationer i Västeuropa och Amerika. Den nya utsändarestationen skall tagas i bruk den 1 okt. i år.

Mot "nakenhetskulturen" i Preussen.

Rikskommissarien d:r Bracht har nyligen utsänt ett cirkulär mot de "kulturella upplösningsfenomenen i Preussen". Cirkuläret vänder sig i första hand mot "det skamlösa åsidosättandet av kvinnoära och kvinnovärdighet, vilket är typiska bevis för urartning och strider mot kristlig tysk folkkultur, folkmoral och folksedlighet. Därför skall tillsvidare varje uppträdande av nakna personer i teatrar, vid revyer och i kabaretter förbjudas, liksom det också förbjudes att ha kvinnlig personal i nödtorftig beklädnad för att stimulera till besök i utskänkningslokaler.

Det är ett tecken på kulturell dekadans, när tyska kvinnor utställa sig till beskådande inför prisdomare eller en publik på hundratals personer, som taxerar deras blott i baddräkt klädda kropp och lemmar och premierar dem som skönhetsdrottningar. Sådant skall för framtiden förhindras.

Badlivet i floder och sjöar har antagit former, som icke ha något att göra med det i och för sig prisvärda kravet på ljus, luft och sol. Klagomål från utlandet visa att sådant är skadligt för Tysklands anseende."

Platssökande i lantbruk.

31-årig gift kördräng, kunnig i olika i ett lantbruk förekommande sysslor, söker plats som fördräng, kördräng eller fodermarsk vid lantbruk i mellersta Sverige. Svar till "Lantarbetare", denna tidnings postfack.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —.

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet

Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Hell Moralens Väktare!

Bland hjältar som det härskande Systemet har att uppvisa är publicisternas geniale ordförande Herr Leonard i Allehanda en av de yppersta. En lysande exponent på det folkliga välfärdssystem som numera för spiran i Svea Rike!

Här är ej platsen för någon mera utförlig skildring av den moderna Sankt Görans strid mot Draken — för Herr Leonards underbara vandring mot stjärnorna. Vi vilja blott erinra om hans intelligenta ledare på sextioårsdagen, ägnad honom själv, vari han upplyste folket om, att det

i själva verket inte var så märkvärdigt att ha blivit en stor och berömd man. Från början hade Framgången hägrat för honom som ett fantastiskt, jätteligt föremål i fjärran kring vilket hans drömmar kretsade; men ju mer han närmade sig målet, desto mer krympte det samman för att slutligen, när det väl uppnåtts, förvandlades till nästan intet.

Det finnes olika sätt att nå framgång i denna värld. En lära, som i vår tid står särskilt högt i kurs, är den gamla jesuitismens: "ändamålet helgar medlen". Herr Leonard lyckades nå den genom att ställa sina förträffliga gåvor i Systemets tjänst. Vem minnes ej den heliga iver varmed han på sin tid i samband med förvärvet — med Enskilda Bankens hjälp — av aktiemajoriteten i Allehanda ryckte in till försvar för "korruptionen" i Spritmonopolet! Att hundratals miljoner statsmedel tillåtits rinna bort å lönliga kanaler i statens monopol, var endast naturligt; de som voro av annan mening voro — "dumbomar". Slutligen belönades han för sina förtjänster om fosterlandet med presidieposten i publicisternas societet.

Från sin upphöjda ställning som Publicistklubbens ordförande hördes Herr Leonard ofta i högstämda ordalag bedyra, att svenska pressen var fri, ja världens friaste press. Våra pressmän voro — lärde han så sant och rätt! — kämpar för Sanning och Rätt, besjälade av ett enda ideal: att oegennyttigt tjäna sitt älskade land och sitt älskade folk. Vi kunde alla vara stolta över att äga en sådan press! Men tiden gick och de stora händelser inträffade i samband med "tändstickskungens" fall, som gåvo nya stora uppgifter åt pressens män. Knappt hade första sensationerna kring Kreugerkraschen förklingat, förrän vi fingo skåda en moralisk upprensning av stora mått, ledd av Bonniers Dagens Nyheter i intim samverkan med Wallenbergs Nya Dagligt Allehanda. Det gällde att för det "heliga" kapitalets räkning kratsa kastanjerna ur lågorna, som svepte omkring resterna av det störtade Kreugerväldet, och samtidigt låta alla som beblandat sig med "historiens största svindlare" drabbas av Rättvisans straffande svärd. Kreuger och hela hans följe skulle offentligt och så grundligt som möjligt schavottera inför folket som de sannskyldige brottslingarna — upphovet och skulden till all tidens ondska.

Också vid fullgörandet av sin senaste stora uppgift skötte sig Herr Leonard excellant. Den moraliska indignation och entusiasm han härvid utvecklade voro storartade. Som störst var han när han i Sanningens och Rättens namn, lågande av helig vrede, gick till storms mot storsvindlarens allierade, förre "övervågmästaren". Den nyss så store Carl Gustaf var efter några dagars bombardemang i Allehanda och Dagens Nyheter inte många fjädrar värd, och måste försvinna från arenan. Herr Leonard hade vunnit en ny glänsande victoria och stigit ännu högre i Wallenbergars och Bonniers högaktning, för vilken Carl Gustafs envishet börjat bli allt mera otrevlig.

Hell Moralens Väktare!

*

C. G. Ekman välbeställd.

Förre statsministern Ekman tyckes ha väl förkovrat sin privata ekonomi under den tid han sysslat med nykterhet och politik. Önskar han att draga sig tillbaka från offentlig verksamhet, kan han göra det utan risk för att råka i ekonomiskt trångmål. I sitt enskilda liv är han nämligen numera välbeställd husägare och har att kassera in hyresinkomsterna i det av honom innehavda Fastighetsaktiebolaget Engelbrektsgatan 10. Av bolagets 200 aktier ägde Ekman vid senaste stämman 196. Styrelsen är han själv med sonen Torsten som suppleant. Enligt styrelseberättelserna uppgingo hyresintäkterna 1921 till kr. 33.212:50 och 1930 till kr. 58.700:— Husets brandförsäkringsvärde är 810,000 kr.

Det är onekligen ej illa marscherat att från två tomma händer svinga sig upp till Svea Rikes statsminister och samtidigt så väl sköta sin privata ekonomi, att han kunnat lägga sig till med hyrespalats av angivna dimensioner. Men så leva vi i den benådade "demokratiens" guldåder!

*

Också Socialdemokraten fick Kreuger-pengar!

Enligt vad som framkommit hade även Social-Demokraten den lyckan att få räkna på finansiell omvårdnad av Ivar Kreuger. Denne tyckes ha varit välgörare av allra största mått, han har uppenbarligen velat imitera de verkligt stora finansmännen, vilka gentmot politiska partier tillämpa grundsatsen "Richesse oblige" (= rikedomen förpliktar).

Kilboms Folkets Dagblad, som känner detaljerna från affären, upplyser att Kreuger lämnat det socialdemokratiska huvudorganet en summa av 50:000 kr. i form av ett annonsavtal. Affären gjordes ursprungligen upp av Kreuger personligen, men för skenets skull skrevs kontrakt på ett Kreuger närstående filmföretag, Svensk Filmindustri, som ägdes av Kreugerkoncernen, där saken omhänderhades av direktör Holm, nu åtalad för bedrägeri i samförstånd med Kreuger.

*

"Världshärskaren."

Sedan årtusenden, långt innan Israels barn under Moses roade sig med att dansa kring den Gyllene Kalven, har Guldet utövat en magisk makt över människorna. Sakförhållandet har naturligtvis sammanhängt med den roll semiterna från historiens morgon förstått att förläna den gula metallen såsom ett medel i sin universella förvärvs- och maktkamp. Snart kunde de även fastställa sanningarna: "Guldet regerar världen" och "Guldets herrar äro vi".

Folken över lag ha i vår tid på ett nog så kännbart sätt fått erfara följderna av denna Guldets suveränitet. I stället för att tjänstgöra som en internationell regulator för världens penningeliv började på givet tecken de ledande centralbankerna i Europa och Amerika, Banque de France i Paris och Federal Reserve Bank i Newyork, att dra till sig guld från alla håll. Nu skulle folken få känna guldets verkliga makt! Då inträffade emellertid det

oförutsedda: I stället för att underkasta sig på nåd och onåd kastade det ena folket efter det andra av sig guldmyntfoten. Men världshärskaren på sin tron bara fortsatte att dra till sig guld och lagra det i sina enorma underjordiska källare.

Det synes nu fara värt att folken för alltid bryta sig lös ur Guldets hårda grepp och låta guldmyntfoten definitivt försvinna ur sin tillvaro. Härmed inträder risken för att guldsamlarna få bli sittande kvar på sina väldiga guldberg, tills dessa en dag bli värdelösa. Ett öde som man livligt tillönskar dem!

*

I Davidsstjärnans tecken.

Israels världerövrarkamp står i revolutionens tecken. Först måste gojimfolken utrotas, innan världen är mogen för den stora "lyckliggörelsen". Vi äro nu komna till det stora avgörandet, där alla judendomens krafter förenas i en enda slagfront — bolsjevism. Bolsjevismen

är inkörsporten till det judiska världsriket, det stadium av kampen där allt det gamla slås i grus, alla andra nationella traditioner än det "utvalda" folkets utplånas.

Hur denna världserövring skall ske är i detalj angivet i de judiska religions- och lagböckerna. Redan Moses förkunnade enligt Gamla Testamentet: "Du skall förgöra alla folk, som din herre skall giva dig, och intet av dem skall du skona". Ja, där höra vi vad som är oss tillämnat! I rabbinernas "heliga" bok Talmud står vidare skrivet: "Gud skapade världen endast för judarna... Djurens avföda är som främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk." — En vacker religion, inte sant? Man förstår, att Israels barn äro så angelägna att inför oss "främlingar" hemlighålla sin underbara religion.

Det gäller nu slutstriden. I alla länder uppbådas folkens revolutionärt instruerade massor till stormanfall. De från alla kanter av jordklotet rapporterade blodiga sammanstötningarna mellan "extremister till höger och vänster" äro i själva verket endast förpostfäktningar till den stora uppgörelsen mellan folkens nationella väktare och den anstormande judendomen. Genom organiserad världskris, arbetslöshet och nöd ha förutsättningarna för den universella revolutionen framskapats. Marken är beredd, tredje internationalens stormtrupper äro också väl insatta i sin uppgift och veta var vägen går fram. Den stora kampens andliga ledare föredra emellertid tillsvidare att hålla sig i skymundan och låta de "dödsdömda" folkens egna sköta det revolutionära hantverket. När slaget väl är vunnet, blir det deras tid att träda fram och öppet ta ledningen.

*

Republikens vapen till de röda.

Det är snygga historier, som uppdagats från förutvarande judiska polispresidenterna Grzesinskijs och Weiss' förvaltning av ordningsmakten i Preussen. Bl. a. har man fått förklaringen till att de marxistiska mördarorganisationerna i Tyskland under dessa senaste år haft så gott om vapen till sitt förfogande. Sålunda utlämnades, enligt vad som konstaterats, under mars månad på Grzesinskijs order av regierungsdirektor Goehrke till tyska metallarbetareförbundet i Berlin 70 revolvrar och 3.500 skott, till konsumtionsföreningen i Berlin 90 revolvrar och 5,000 skott, till landsorganisationen för förlagsbolag i Berlin 40 revolvrar och 1.000 skott samt till Reichsbanner i Berlin 40 revolvrar och 2.000 skott etc. Från det nya polispresidiet upplyses, att de tidigare till skilda organisationer utlämnade vapnen och ammunitionen numera återtagits.

De tusentals väpnade överfallen och morden å nationalsocialister från de rödas sida skedde alltså med republikanska myndigheternas goda minne. Snygg republikanism!

*

Kulturbolsjevikisk stjärngestalt.

Den judisk-bolsjevikiska "kulturkampen" föres på skilda linjer. Ej minst allvarlig är den där man söker ödelägga samhället genom att undergräva ungdomens värnkraft och moral. Vilket bland annat sker genom massproduktion av pacifistisk och dekadant litteratur, utgiven av de stora judiska förlagen.

Inom den moderna pacifistlitteraturen har Remarques bok "Intet nytt från Vestfronten" uppnått största succén, tack vare den iscensatta reklamkampanjen. Den har sålts i miljonupplagor jorden runt, folk har överallt godtagit dess mentalitet och författaren, halvjuden Erich Maria Remarque, har av pressen i alla länder tilljublats som ett ideelt diktargeni av högsta rang. Men den universella hänförelsen lämnade snart rum för en stämning av reaktion. Det blev klart, att Remarques skildrade krigsupplevelser ej voro äkta och att boken hade andra syften än det föregivna ideella att vilja skapa frid på jorden — den avsåg i själva verket att till favör för de judiska världsomstörtarna uppluckra de kristna folkens vilja till självbevarelse, bryta deras motståndskraft mot den röda revolten.

Reaktionen mot "Intet nytt från Vestfronten", detta "monument" över den okände tyska soldaten", kom karaktäristiskt nog från de tyska frontsoldaterna — från dem som själva deltagit i kriget som menige soldater. Enligt Remarque var den tyske soldaten en feg stackare som måste tvingas fram till strid med revolvern bakom nacken, en blandning av feghet, råhet och rädsla, vars tankar ej sträckte sig längre än till latrinpoesin. Och trots detta förmådde tyska hären under fyra år motstå världens samlade härar, ja gång på gång slå dem tillbaka!

Beträffande Remarque själv, var han visserligen ej okänd i Tyskland. Gång på gång hade han tilldragit sig sina landsmäns harm genom sina utgivna omoraliska skrifter. Som halvjude var det givetvis lätt för honom att tillägna sig den kulturbolsjevikiska mentaliteten, och han började tidigt förgifta den tyska ungdomen med sina pikanta skisser och noveller. Hans första produkt var en skiss i magasinet "Die Schönheit" med titeln "Kvinnan med de gyllne ögonen". Hans dristighet ökades alltmer, och många av hans senare produkter skulle i varje annat land ha beslagtagits. Remarques titlar äro betecknande för honom själv, liksom innehållet. I t. ex. artiklarna "Om konsten att blanda kostbara cocktails" och "Dekadansens ledtrådar" vältrar han sig i ruskigheter och genomgår hela skalan från opium till hashisch och kokain. "Jag vill icke rekommendera dig morfin", säger han, "det är bara för dilletanter".

Genom dessa skrifter för 10 år sedan och krigsromanerna går samma ton av ohämmad agitation för samhällsupplösning och moralförgiftning. Vad som skiljer är endast att han nu lärt sig att beslöja sin avsikt i en elegant och smidig form. Det gäller som han själv säger "att göra det profana med religiösa åtbörder, det heliga med profan gest."

Med Remarques omskrutna frontupplevelser förhöll det sig i verkligheten sålunda: Det judiska Ullsteinförlaget, som utger hans böcker och leder reklamkampanjen, säger att han tjänstgjort som menig soldat under världskriget och återvänt som löjtnant vid reservregementet n:r 91 med jernkorsets första grad och

Fredrik-August-orden av samma grad på bröstet, och att hans bok således var en självupplevelse och ej en roman. Emellertid förneka både officerare och meniga vid reservregementet n:r 91, att där förekommit någon löjtnant vid namn Remarque. Ej heller fanns där någon dekorerad med detta eller liknande namn. Men i regementets protokoller återfanns ett namn Remark, vars innehavare tjänstgjort vid en rekrytdepå långt bakom fronten. Denne Remark hade ej en enda dag tjänstgjort vid fronten, men hade vid ett tillfälle sårats under ett flyganfall och kommit på lasarettet, och här — från samtal med sårade från stridslinjen hämtade han materialet till sin fantasirika bok "Intet nytt från Vestfronten".

Så kom sammanbrottet och revolutionsspöket jagade genom Tyskland, bringande allt i kaos och anarki. Nu dyker Remarkue åter upp — som bolsjevikagitator vid fronten och representant för det röda soldatrådet. Och han har ej längre rekrytdepåns simpla manskapsuniform på sig utan löjtnantsuniformen och tapperhetsmedaljer av första klass. I denna uniform vänder han sedan tillbaka till sin hemstad. — Detta med löjtnantsuniformen och medaljerna utnyttjades naturligtvis energiskt i judeförlagens reklamkampanj för "Intet nytt från Vestfronten", och folk narrades att köpa "den okände fältsoldatens fredsmanifest" — den judiske författaren, de judiska förläggarna och de judisk-bolsjevikiska samhällsomstörtarna till behag.

Visa NATIONEN
för vänner och bekanta!

Pris 25 öre.

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (243) LÖRDAGEN DEN 1 OKTOBER 1932 ÅRG 8.

Radiotjänst – Statsinstitution!

Den Bonnierska kulturförgiftningen måste stäckas

I Sverige liksom i andra länder där judarna tillåtits i hemlighet taga ledningen förberedes den politisk-bolsjevikiska omstörtningen av samhället genom en på alla kulturlivets områden systematiskt och planmässigt propagerad bolsjevism, s. k. kulturbolsjevism, syftande till att upplösa alla band som av tradition hittills bundit oss vid det svenska fosterlandet samt göra oss mogna för världsrevolutionen, vilken skall föra Israel till dess drömda herravälde på jorden. Utan detta förberedande kulturbolsjevikiska arbete vore varje reel framgång för den politiska bolsjevismen otänkbar och i verkligheten leda allestädes de intimaste kontakter mellan de institutioner och personer, som företräda ledningen av den politiska och den kulturella bolsjevismen.

Den som i vårt land främst står för den kulturella bolsjevismen är såsom tidigare påvisats judiska bokförläggaren Karl Otto Bonnier, vilken under föregivande av intresse för svenska folkets väl lagt under sig inflytandet och makten inom Sveriges bokförlags- och tidningsverksamhet samt på grundval härav utövar ett dominerande inflytande å kulturlivets skilda områden. Att statsmakten, som givetvis är fullt medveten om Bonniers allmänna inställning samt arten av hans verksamhet, kunnat medge honom denna ställning, visar hur långt vi hunnit på förfallets väg. Regering, riksdag och press finna den uppenbart fullt på sin plats, men vi våga ha en avvikande mening samt fordra i folkets namn en ändring. Sanningen måste fram och när den väl blivit känd, skall heltvisst verkan därav ej utebli.

Man behöver blott kasta en blick på den från Bonniers bokförlag och tidningar vällande bloden av litterär underhållning för att sakförhållandet skall stå fullt klart. Överallt samma röda tråd, samma destruktiva, omoraliska tendens, olika starkt betonad efter respektive publikkretsars beräknade förmåga att "tåla". Vi tyckas emellertid numera ha kommit till den punkt, där den allmänna opinionen på allvar börjar reagera mot den Bonnierska litterära omoralen, som serveras under allsköns olika former, evad det gäller unga eller vuxna samt mer eller mindre bildade läsekretsar. Genom en upplåst propaganda i de egna tidningarna, utmärkande med "litterära pris" etc. puffas de depraverande, osedliga alstren ut till publiken. När man t. ex. läser den på Bonnierförlaget utgivna boken "Fröknarna von Palen" av författarinnan Agnes von Krusenstjerna, har man svårt för att värja sig för misstanken, att den adliga damen i alldeles särskild grad velat tillmötesgå en önskan från förläggaren att vara så "frigjord" som möjligt. Hela boken är ett frossande i omoral, perversitet och sedlig lösliget. De unga få lära sig hur det moderna livet skall levas. Och sådana "litterära" alster prisbelönas! Den Bonnierska tidskriftslitteraturen torde vara för känd till sin allmänna läggning för att här behöva närmare beröras.

Medan den bildade ungdomen framför allt underhålles med tendentiös, sedligt depraverande litteratur, avsedd att sjukligt påverka fantasien samt hos de unga utplåna alla moraliska begrepp, låter Bonnier genom revolutionärt inställda böcker fostra arbetarungdomen till kämpar för den bolsjevikiska, d. v. s. judiska saken. Bland de många från förlaget utgivna böckerna i sådan anda må i sammanhanget såsom ett exempel erinras om den finske bolsjevikskalden Elmer Diktonius' dikter, varur här återges följande provstycke.

"Gladiatorerna kommer
taktfast trampande
att straffa dig och ditt sällskap
för alla tiders blodiga skådespel
Vi kastar dig ej på arenan —
vi söker dig i ditt prunkande palats.
Vi tussar inga vilddjur på dig —
dina gärningars följder blott.
Och vi skrattar ej åt dina lidanden —
våra tänder är bistert sammanbitna.
Ve Caesar!
Fåfängt blickar ditt skevande öga
på våra tummar —
de är stadigt vid trycket.
Hur du än ber: en vägg,
ett skott —
vi, dina trälar, gör det,
har ingen nåd."

*

I senare tid har Bonnier lagt under sig ytterligare ett betydelsefullt instrument till den andliga utvecklingens behärskande, nämligen radion. Han behärskar aktiemajoriteten i Aktiebolaget Radiotjänst, där hans förtroendeman, direktör Gustaf Reutersvärd från den av honom likaså regerade Tidningarnas Telegrambyrå, innehar posten som verkställande direktör. Radiotjänsts beroende av ledaren för det judiska upplösningsarbetet har redan gett sig starkt till känna och kommer heltvisst att i ännu högre grad göra det i framtiden, därest ej en ändring i organisationen kommer till stånd. Benägenheten för att släppa fram judiska och judiskt inställda föredragshållare inför lyssnarna är påfallande. Judarna Ehrenpreis och Heckscher höra till den ständiga uppsättningen. Icke sticker heller Radiotjänst under stolen med sin huvudmans kärlek till bolsjevismen. I lagom tid före andrakammarvalet eller 9 september fingo lyssnarna, för att taga ett endt exempel, till livs ett föredrag över ämnet "Demokrati och Diktatur i våra dagars Europa", av docenten Herbert Tingsten, vari gavs en sympatisk skildring av det sovjet-judiska statsskicket. De nyheter som bjudas äro i allmänhet utan intresse eller mening. Vårt rena, vackra språk förvanskas genom vanställande dialekter och publikens uppmärksamhet tages, tydligen i rent distraherande syfte, i anspråk för en mängd oväsentliga och fullkomligt meningslösa meddelanden.

Inse ej bildningens målsmän i detta land, att det ligger en stor fara i den nuvarande tingens ordning? Har icke juden Bonnier redan fått bedriva sin kulturförgiftande och upplösande verksamhet tillräckligt långt, för att situationen skulle motivera ett kraftigt, oppositionellt inskridande från deras sida som närmast böra ansvaret för den svenska kulturens bevarande och utveckling? Ser man ej det brottsliga spel han är i färd med och som redan fört oss in i en epok av kuulturbolsjevism, av andligt och moraliskt förfall? Eller äro den svenska kulturens målsmän för fega att våga reagera mot den av statsmakterna omhuldade "upplysningsdiktatorn", som med sin upplösningspropaganda planmässigt och systematiskt bereder terrängen för det svenska kultursamhällets omstörtning i bolsjevism.

Ett av de krav som vårt folk nu bör enas om är att få den institution, som under namn av Radiotjänst f. n. sörjer för dess upplysning per radio, helt frigjord från Bonniers inflytande, få den ersatt av ett neutralt Svenskt Statsinstitut.

Världskriget judarnas verk

Zionistprotokollens riktighet erkänd av Dr. Ehrenpreis

Vår i n:r 5 av Nationen för innevarande år införda artikel "D:r Ehrenpreis och Israels världsplaner". vari efter Judisk Tidskrift n:r 6 1929 återgåvos delar av överrabbinen Marcus Ehrenpreis' märkliga anförande inför Judiska Akademiska Klubben i samband med firandet av sitt 60-årsjubileum, har väckt ett betydande uppseende inom skilda länder. Inom ledande antisemitiska kretsar är man ense med oss däri, att det Ehrenpreiska uttalandet utgör ett viktigt belägg för den av judarna eljest alltid kategoriskt förnekade äktheten av "Zions Vises Protokoll", vilka av zionismens grundare, d:r Theodor Herzl, framlades vid första zionistiska världskongressen i Basel 1897 och vilka inneslutа den strategiska planen för den nu i sista stadiet pågående judiska världserövringen. Sålunda innehöll den ansedda tidskriften "Hammer" i Leipzig i sitt n:r 721/722, juli 1932, en artikel, "Enthüllungen über die zionistischen Protokolle", vari vår artikel in extenso refererades. Då frågan har ett utomordentligt aktuellt intresse och vi från olika länder blivit närmare tillspordа rörande det uppseendeväckande uttalandet av d:r Ehrenpreis, hava vi ansett lämpligt att in extenso här återge överrabbinens tal i enlighet med av notarius publicus von Hedenberg vidimerad avskrift ur Judisk Tidskrift n:r 6 1929.

*

JUDISK TIDSKRIFT

Andra Årgången — Augusti—September 1929 — Nummer 6

THEODOR HERZL

PERSONLIGA MINNEN

(Ur ett anförande vid minnesfesten i Jud. Akademiska Klubben d. 27 juli 1929)

AV *M. EHRENPREIS*

Trettiosex år gammal, var Theodor Herzl en inom judenheten obekant man. Han var då en betydande författare, redaktör för en ledande Wientidning. Vi, hans beundrande läsare, visste icke ens att han var jude. Åtta år efteråt, när han dog, var han den erkände och avgudade ledaren av den judiska renässansen. Och i dag, tjugofem år efter sin död, är han en historisk personlighet. Hans liv och hans gärning ha under dessa tjugofem år hunnit bli omspunna av legender, en källa till uppbyggelse. Men för oss, som hade lyckan att leva och samarbeta med honom, är han ej blott en historisk person eller en legend, utan främst en upplevelse, den rikaste och lyckligaste vi haft. Han var en upplevelse för mig liksom för min generation, av vilken tyvärr ej många ännu äro i livet. Han har blivit en upplevelse för oss, icke därför att han kom med en ny tanke, utan därför att han var en ny människa, en ny jude. Tankar hade vi nog och övernog i den judiska gatan. Vi voro rika på idéer och projekt, och kanske ingenstädes har så mycket diskuterats och spekulerats som hos oss i Ghetton. Det mesta i Herzls bok "Der Judenstaat" har sagts och skrivits

(Forts. å sid. 7.)

Marxismens styre

Storfinansens partisystem har åter mönstrat sina skaror vid valurnorna, och resultatet torde av vederbörande betraktas som ganska tillfredsställande. Juden Marx' politiska avkomlingar lyckades uppnå en sådan framgång, att möjligheter skapades för socialdemokratien att intaga regeringssätet i Svea rike. Socialdemokraterna vunno 14 mandat, bondeförbundet 9 och Sillénkommunisterna 2, under det högern förlorade 15, de frisinnade 8 och Kilbomskommunisterna 2. Beträffande den kommunistiska representationen 8 mandat är denna missvisande för det verkliga läget, då Kilboms och Silléns partier sammanlagt räknade över 200,000 röster, vilken respektabla siffra enligt den proportionella valmetoden skulle berättigat dem till ej mindre än 18 mandat. Nationalsocialisterna lyckades visserligen ej placera någon av de sina i riksdagen, men deras samlade röstetal 14,845 måste i betraktande av deras korta förberedelsetid och att det är första gången de deltagit i valen anses som en vacker början.

Valutgångens innebörd är i korthet den, att makten inom den storfinansiella kretsen, Sveriges Hemliga Regering, förskjutits i radikal riktning, till favör för huset Bonnier och nackdel för huset Wallenberg. Den förutvarande, mera jämnt vägande balansen mellan de båda regerande finanshusen har avlösts av en regim, där den bolsjevikiska utvecklingens högste ledare, Bonnier, spelar första fiolen. Karaktäristiskt för den uppkomna nya situationen var att, såsom Allehanda noterade, "börsen tog ej anstöt av valutgången". Nej, hade någon kunnat föreställa sig något sådant — det var ju Börsens Herrar som fällt utslaget, sig själva till behag, må vara att det skett genom "folket i val". Att de voro inställda på en marxistisk regering, stod strax fullt klart. Den judiska dagspressen med Bonniers Dagens Nyheter i teten fordrade i mycket bestämd ton en socialdemokratisk regering och ville ej höra talas om någon annan lösning. Visserligen förordade avgående statsministern Hamrin bildandet av en borgerlig samlingsregering under det i valet segerrika Bondeförbundets ledning, men det fräna sätt varpå de "borgerliga" partiledarna och judetidningarna upptogo Kullenbergstorparens första sonderingar i sådan riktning visade, att man på hemligt regeringshåll ej tålde någon obehörig inblandning — där var saken redan avgjord till favör för gunstlingen "Per Albin".

Och "regeringen Per Albin" är nu en verklighet. Vad som kan vara att vänta av denna "riksregering"? Icke mycket annat än som av varje annan regering, lydande under II internationalen. Liksom de marxistiska ledarna hittills dokumenterat sig som trogna sakförare och tillvaratagare av den judiska intressesaken i Sverige, komma de också i fortsättningen att göra det, ehuru naturligtvis under beslöjade former, som ej onödigtvis utmana den "borgerliga" åskådningen. Man föredrar att, såvitt möjligt, realisera marxismens ideal — vilket ju intet annat är än det judiska herraväldet — på fredlig väg. De marxistiska herrarna sakna kompetens för regeringsmaktens utövande på egen hand och äro hänvisade att härför taga det stöd och den hjälp, som storfinansens herrar behaga giva dem. Den stora popularitet Per Albin Hansson åtnjuter inom ledande judekretsar och som främst avspeglar sig i den samtliga pressopinionen utgör i lika hög grad som hans tidigare politiska gärningar bevis för **var** han hör hemma. Denna popularisering har t. o. m. lyckats åstadkomma underverket att göra honom, det svenska försvarsväsendets avrustare, till en inom vida militära kretsar gärna sedd politiker. Jo, man förstår att spela sina kort! Bonnier har omsider fått sin dröm från 1928 förverkligad, att få se "den gode husfadern" i spetsen för rikets styre. Det finnes också åtskilligt som talar för, att Per Albin Hansson räknar rasfrändskap med sin store beskyddare inom "folkviljan".

Den nya regeringens offentliggjorda program visar, att det är meningen att, såvitt möjligt, söka förverkliga de närmaste marxistiska önskemålen på fredlig väg. Det rör sig nu uppenbart om stora världspolitiska avgöranden, där man tillämnar Sverige en ej oviktig roll, som det gäller att även vinna de "borgerliga" för. Den marxistiska regeringens mottagande i pressen tyder också på, att man i "borgerliga" kretsar a priori är inställd på att betrakta den som den sannskyldiga landsregeringen och dess chef som "den gode husfadern". Vårt på annat ställe återgivna Londontelegram rörande Moskvas beslut att från Berlin hit överflytta kominterns och tjekans centraler och att man i Kreml väntar sig att "den nya socialdemokratiska regeringen skall förhålla sig mera vänlig mot Sovjet" ger en föreställning om i vilken riktning den nya politiska kursen skall gå. Man har tydligen, trots regeringsförklaringens moderata ton, anledning att vara på sin vakt samt beredd på alla eventualiteter, såsom också framgår av andra omständigheter.

Det är icke ett nytt system som trätt till, blott en ny aspekt av det sedan länge regerande judiska korruptionssystemet. Och detta var resultatet av svenska folkets sista stora kraftansträngning i val! Man får något ännu sämre än det som var. För mången fosterländskt sinnad ter sig denna utveckling hopplös, men som sådan får den ej betraktas. Vi måste dock alla göra klart för oss, att det nuvarande systemet från grunden är ruttet och att en ändring till det bättre endast kan tänkas genom att gå till roten med det onda. Samhället måste befrias från den pestböld som inifrån sakta men säkert sönderfräter det. Ingen regering, vad den än månde kalla sig, grundad på detta system, är i stånd att tillgodose landets och folkets sanna väl. Den valprocedur, varur Hanssonska regeringen framgått, är en svindel, då de där givna förutsättningarna för ett objektivt bedömande från folkets sida äro fullständigt illusoriska. Liksom väljarna under valrörelsen avsiktligt fördes bakom ljuset beträffande verklighetsförhållandena, kan ej valresultatet betraktas som annat än ett falskt uttryck för svenska folkets uppfattning och vilja.

PRESSKONSERTEN

Finansherrarnas konkurrens om "folkviljan"

Det under rättegångsförhandlingarna i återvinningsmålet mot generalkonsul Torsten Kreuger uppdagade beroende, vari Kreugertidningarna, främst Stockholmstidningen, stått till sin ägare, har föranlett Bonniers husorgan **Dagens Nyheter** (l.) till en redaktionell betraktelse, i vilken det Kreugerska våldförandet å svenska pressens frihet på det skarpaste tadlas. I en ledare "Kreuger och pressen" heter det bl. a.:

Vad som här skett är helt enkelt enligt herr Kreugers egen karaktäristik att ett stort och ansett organ har exploaterats för de Kreugerska privatintressena. Det har värderats och behandlats som en ren reklaminrättning. Det förutsattes utan vidare att tidningen skulle tjäna som ett instrument, varigenom publiken bibragtes en lämplig föreställning om Kreugerkoncernens samhällsnyttighet, dess ovanskliga förtjänster och osvikliga styrka. Ett hänsynslösare slag har aldrig måttats mot svensk publicistik än det som genomfördes av det Kreugerska brödraparet. Målet var utan tvivel att inringa den oavhängiga pressen, steg för steg beröva den dess självständighet och ambitiösa strävan till objektivitet.

Och de Kreugerska pressförbindelserna bestå alltjämt. Herr Torsten Kreuger sitter tills vidare som ägare av två huvudstadstidningar, varvid han begagnar åtminstone delvis samma medhjälpare som förut. Hans åsikter om pressens uppgift ha säkert icke förändrats. För den svenska publicistikens traditioner och hedersbegrepp är han helt visst alldeles främmande. Förmodligen betraktar han det som en löjlighet, en förmätenhet, om någon vill göra gällande att pressen sviker sin uppgift genom att låta sig utnyttjas som ett simpelt verktyg för privata intressen. Det är ett allmänt intresse av första ordningen att rensningsarbetet fullföljes även inom tidningsvärlden. Den svenska pressens anseende fordrar en radikal uppgörelse med tänkesättet Kreuger.

Ingen vill förvisso taga "tänkesättet Kreuger", sådant det kommit till uttryck i svensk tidningspress, i försvar; men det finnes också ett annat tänkesätt inom publiciteten, som t. o. m. är långt mera allvarligt och för pressens anseende skadligt än det Kreugerska någonsin varit eller kunnat bli, och vilket lämpligen kan kallas "tänkesättet Bonnier", det dominerande inom nutida svensk tidningspress. Det är på detta som den allmänna uppmärksamheten nu framför allt måste riktas. Vad som uppdagats ifråga om Kreugertidningarna gäller praktiskt taget hela den nuvarande svenska tidningspressen: den är inställd på att tjäna sin ägares och dirigenters inom storfinansen intressen och ingalunda den allmänhets den utger sig för att tjäna.

Gentemot det härskande Lögnens system finnes endast ett medel: **Sanningen!** På den linjen måste nu alla goda krafter samlas. Låt Sanningens ljus nå ut till folket, låt det hänsynslöst tränga igenom alla det gamla systemets dunkla vinklar och vrår, låt folket veta vad som i verkligheten förehaves i detta land! Låt det veta, hur dess materiela och andliga värden av judarnas partisystem förrädiskt bortslösas, hur inflytandet och makten här i realiteten överlåtits åt främlingar med rent fientlig inställning, att det utskrikna "folkväldet" intet annat är än den regerande storfinansens hemliga diktatur! Det vore önskligt, att det svenska nationalsocialistiska partiet ävensom andra fosterländska sammanslutningar under den närmaste framtiden måtte koncentrera sin verksamhet på att i de vidaste kretsar sprida en orienterande upplysning i dylik anda. En sådan kan bedrivas under olika former, genom tidningspress och litteratur, anordnande av enskilda och offentliga möten med upplysande föredrag, antagande av resolutioner etc. När vårt folk en gång fått veta sanningen rörande storfinansens "folkvälde", skall det även reagera och Sveriges nationella renässans i sant folklig anda bliva en verklighet.

Världspolitisk översikt

September 1932.

Varje politiskt intresserad har säkert läst Englands memorandum, som skarpt bestrider Tysklands rätt till försvarsväsen på samma plan som övriga stormakter, och många ha sannolikt först tänkt att England har rätt. Var det icke paradoxalt: i det ögonblick, då hela världen på grund av folkförbundets verksamhet strävar för en radikal avrustning, vill Tyskland rusta!

Man bör emellertid ej betrakta Tysklands fordran från den skenbara, folkförbunds-pacifistiska ståndpunkten utan med blick för verkligheten. Vad är egentligen folkförbundet och dess verksamhet? En skicklig uppfinning av de makter som segrade i världskriget, de **internationella** och **antinationella** makterna! De äro folkförbundets verkliga herrar och använda sig av denna institution blott för egna syften. Hela folkförbundets avrustningsarbete är en enda komedi, där de starka ges möjlighet att bedraga världens folk med vackra fredstal — för att under tiden obemärkt allt intensivare kunna rusta. Krigsindustrien har aldrig arbetat så intensivt som nu, krigsrustningarna ha aldrig — ej ens under världskriget — varit så omfattande som nu, under en tid då hela världen skenbart är berusad av fredsproklamationer! Samma personer, vilka dirigera folkförbundets beslut, vilka från talarstolen i Genéve hålla timslånga tal vari de betyga sin anslutning till all slags pacifism, stadfästa, väl hemkomna, nya rustningsprogram. Man talar om fred och arbetar för krig. Den som arbetar och ej den som pratar blir alltid den segrande, på varje verksamhetsområde avgörande.

Vem rustar? Vem har rätt därtill? Blott de, menar man — såsom redan framhållits — vilka segrade i världskriget samt deras allierade. På de besegrade och i första hand Tyskland tillämpas ett annat betraktelsesätt: ty Tyskland bör för alltid förbliva avväpnat. Ju mer segrarna och deras allierade, som finnas runt omkring de tyska landsdelarna, rusta sig, desto svagare blir Tyskland i sina Versailles-fjättrar. Och om gränserna, ja tyska rikets existens hotas, och detta är alltid möjligt, ty vartill skulle eljest Frankrikes, Polens, Sovjetrysslands med fleras vansinniga rustningar tjäna — vad kan Tyskland då egentligen ställa upp till sitt skydd? Blott sin obeväpnade ungdoms mod och heroism!

Sådant är läget för närvarande. Och grunden till detta skickligt skapade läge är fullt klar: Tyskland har alltid varit den förnämsta bäraren i världen av den nationella idén — och är det fortfarande! Därför har det alltid varit och förblir alltjämt så förhatligt för de internationella, antinationella krafterna, därför mobiliserade man nästan hela världen att bekämpa det, i världskriget — därför vill man också i dag hålla detta den nationella idéns fosterland fjättrat.

Men Tyskland vill leva, vill vara självständigt. Och för att kunna vara självständigt bör det ha möjlighet att vid behov kunna försvara sig. Tyskland fordrar endast sin rätt till ett effektivt försvarsväsen, och detta krav är berättigat ur alla mänskliga synpunkter. Det är självklart, att de internationella krafterna bestrida denna dess rätt och även framdeles komma att så göra. Men man kan vara förvissad om att Tyskland på ena eller andra sättet skall nå sitt mål. Det gives ingen makt i världen tillräckligt stark för att kunna förhindra en heroisk nations pånyttfödelse.

Tysklands fiender koncentrera nu alla sina förhoppningar på möjligheten av en skarp strid inom Tysklands nationella kretsar. Man försöker med alla medel förstora den motsättning som uppstått och det är därför klokast att vara försiktig vid bedömandet av landets inre läge. En sak må dock för varje fall fastslås. En de reaktionära krafternas regering är icke nödvändig och icke möjlig i Tyskland. Varje nationell regering måste ha tidens sociala frågor för ögonen samt lösa dem på ett för folket i dess helhet tillfredsställande sätt. Därför är ett intimt samarbete med det nationalsocialistiska partiet obetingat nödvändigt. Man får även hoppas, att den tyska inrikespolitiken i framtiden skall beträda denna väg.

*

Av största betydelse är den "anti-

Tillkännagivande.

Härmed tillkännagives, att Nationens annonspris från och med nästkommande nummer höjes till 40 öre pr millimeter.

Utgivaren.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
Elof Eriksson.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.

Postgirokonto 3643.

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—

Annonspris:
Efter text 20 öre pr mm., textsida 25 öre pr mm. Särskilt beställd plats 25 proc. förhöjning.

Provnummer på begäran gratis

Komintern till Stockholm

Några dagar före tidningens pressläggning ingick från London till Nationen följande telegram rörande planerade, ja av allt att döma redan beslutade ändrade dispositioner i fråga om kominterns och tjekans verksamhet utanför Sovjetrysslands gränser.

"London 24 sept.

Enligt meddelande från Moskva förljudes från kretsar som stå Telegram Int. Service nära, att man planerar transporterandet av kominterns och tjekans centraler, som f. n. befinna sig i Berlin, till Stockholm. Man skall ha givit order till sovjetlegationen i Stockholm att hyra lämliga lokaler.

Anledningen till denna förflyttning lär vara dels von Papens politik mot kommunisterna, dels Hitlers popularitet bland de breda arbetarmassorna, som starkt försvårar alla konspirationer. Å andra sidan har kommunisternas frammarsch vid de senaste valen i Sverige ingivit nytt mod hos kominterns och tjekans ledare i Moskva. Man antar, att den nya svenska socialdemokratiska regeringen skall förhålla sig mera vänlig mot Sovjet. Utom de anförda rena propagandaskälen finnes det ännu ett som gillas t. o. m. av mera moderata element i Kreml. I Moskva är man nämligen övertygad om, att Europa står på tröskeln till ett nytt världskrig, i vilket Sverige enligt den röda generalstabens förmodan skall förbliva neutralt. Man vill redan nu utbygga sin organisation i Stockholm med tanke på eventuella framtida lämpliga spioneriavdelningars verksamhet."

•

Det ingångna sensationella meddelandet förtjänar särskild uppmärksamhet, sett mot bakgrunden av de ändrade dispositioner beträffande verksamheten i Stockholm som här redan vidtagits från sovjetrepresentationens sida. Från innevarande månad förhyr Sovjet ett flertal våningar i det nyuppförda "Kreugerpalatset" å Norrmalmstorg, och skall det mellan generalkonsul Torsten Kreuger och Sovjets representanter ingångna hyreskontraktet avse en tid av tre år, varför hyran — enligt vad förspörjes 100,000 kr. — lär ha erlagts i förskott. Genom det inledda rättegångsförfarandet mot Torsten Kreuger skall denne ha pressats i ett läge, där han nödgats acceptera Sovjets erbjudande.

Det är en allmänt känd sak, att Torsten Kreuger genom det nämnda rättsliga inskridandet, som bl. a. lett till att hans tillgodohavanden i bankerna spärrats, försatts i penibel situation samt beretts betydande svårigheter särskilt i fråga om finansieringen av hans båda tidningsföretag Stockholmstidningen och Aftonbladet. Sedan någon tid tillbaka gälla även särskilda föreskrifter för den redaktionella staben i de nämnda tidningarna att icke skriva något för Sovjet ofördelaktigt. Således har Juda definitivt lyckats bringa också Stockholmstidningen och Aftonbladet under sitt direkta inflytande. Saken har skötts med sedvanlig skicklighet, och på den Bonnierska sidan är man säkert ganska nöjd med det resultat som redan uppnåtts.

I "Kreugerpalatset" å Norrmalmstorg ha redan sovjetlegationen och "sovjetryska handelsdelegationen" jämte Naftasyndikatet tagit sin boning. Dessutom skola i de förhyrda våningarna rum upplåtas dels för restauration för sovjets folk, dels vidare för bostäder åt sovjets resande delegater samt för de icke-representationsskyldiga av sovjets härvarande representanter, vilka nu komma under tjekans mera direkta kontroll. Det kan tagas för givet att utrymmen i de förhyrda våningarna också äro reserverade för de i vårt ovan publicerade telegram omnämnda representationerna, för kominterns och tjekans centraler, vilka beslutats skola förflyttas från Berlin till Stockholm. Från "Kreugerpalatset" i Stockholm skall således Sovjet-Judas konspirationer och spioneriarbete i utlandet härefter bedrivas. Det är förklarligt, att man efter vad som timat i Tyskland funnit Berlin mindre lämpligt som centrum för det sovjetryska omstörtningsarbetet och det är även karaktäristiskt, att man ansett sig just hit böra överflytta ifrågavarande centrum. Sammanfallandet av tidpunkten för denna förflyttning med tidpunkten för den socialdemokratiska regeringens övertagande av makten är ett sakförhållande som påkallar särskild uppmärksamhet. Intet tvivel kan råda att vårt land härigenom erhållit ett långt mera utsatt läge än någonsin tidigare.

För de fosterländska gäller det nu att mer än någonsin vara på sin vakt!

Svenska Dagbladet tillbaka till Bonnier?

I sitt lördagsnummer för 24 sept. kunde **Svenska Dagbladet** (h.) meddela sina läsare, att en förlikning ingåtts mellan konkursförvaltarna i Ivar Kreugers dödsbo, och tidningsbolaget. Meddelandet lydde:

"Förlikning har numera träffats i det med dels konsul Ernst Kreuger och fröken Britta Kreuger, dels aktiebolaget Svenska Dagbladets Stiftelse anhängiggjorda målet rörande aktiemajoriteten i Svenska Dagbladets aktiebolag. Målet kommer alltså att nedläggas vid nästkommande rättegångstillfälle den 27 innevarande månad. Aktieposten i fråga tillhör därmed definitivt aktiebolaget Svenska Dagbladets Stiftelse. Samtliga aktier i det senare bolaget äges av Svenska Dagbladets nuvarande ledning."

Enligt Nya Dagligt Allehanda äro de faktiska nya aktieägarna att söka utanför Svenska Dagbladets stiftelse, och "peka föreliggande fakta i en viss bestämd riktning".

Gustav Adolfsfonden

Den i samband med riksantikvarieämbetets trehundraårsjubileum 1930 igångsatta stora insamlingen till Gustaf Adolfsfonden för de svenska kulturminnesmärkenas vård har nyligen avslutats. Fonden belöpte sig härvid till 508,392 kr. 93 öre.

"Regeringen och hakkorset"

Ett uttalande från ledande tyskt kulturhåll

Från en av det nationella Tysklands ledande kulturpersonligheter har Nationen haft nöjet mottaga nedanstående inlägg med anledning av vår i förra numret införda artikel, vari den svenska regeringens uppseendeväckande polisinskridande — på order från visst håll — mot tyske riksdagspresidenten, nationalsocialisten Herman Göring, under hans semestervistelse i Stockholm i augusti påtalades. Den ärade insändaren skriver:

Herr Redaktör!

I Eder även i Tyskland gärna och med bifall lästa tidning läser jag i numret för den 1 sept. i år uppsatsen "Regeringen och hakkorset", hur den (nyss avgångna) svenska regeringen behandlat vår *Herman Göring*. Om vi, Sveriges vänner, icke av hela den svenska historien visste att storlinjighet och storsinthet utgöra karaktäristiska svenska drag, skulle vi lätt föreställa oss att man vill öva sig i småaktighet. Man söker med småkitslighet förarga en ensam man, som hundra gånger bevisat att han i alla skiften går den öppna, raka vägen. Om vi, Sveriges vänner, icke visste, att ära och öppenhet utgöra svenska karaktärsdrag, skulle vi nu lätt kunna tro, att Sverige följer det internationella kapitalets vinkar. Och om vi icke visste att den germanska oförskräcktheten också hör hemma i Sverige, skulle vi nu kunna antaga att man däruppe darrar inför en enda semesterresande.

Men, vi skilja mellan Sverige och den "svenska" regeringen! Och denna "svenska" regering kommer att gentemot nu frambrytande nya idéströmningar och rörelser handla precis lika kortsynt, fegt och dumt som våra "tyska" regeringar gentemot Hitler. Den fosterländska ungdomen i Sverige kommer att precis på samma sätt som hos oss bli förföljd med småaktiga förbud; polisen kommer liksom hos oss att kommenderas inskrida mot Sveriges bästa män, varöver varje sund och frimodig man kommer att vämjas. Den "svenska" regeringen kommer att på lika andefattigt sätt som de tyska genom försök att undertrycka rörelsen just stärka den samt göra den till en verklig folkrörelse. Den kommer att så vind och skörda storm! Och partierna — alla utan undantag från höger till vänster — komma av ursinne över det nya partiet att förlora den smula förstånd de ännu ha, och de komma alla, från vänster till höger, att hålla samman mot de nya idéerna och deras förkämpar.

Först när polisen i Sverige kommer att jaga efter hakkorsmärken och brunskjortor på gatorna, först då kommer den nya rörelsen att icke blott rycka med sig de bästa bland ungdomen utan även de bland de äldre som äro andligt spänstiga och ha hjärtat "på rätta stället". Men det viktigaste för att de nya idéerna skola kunna bryta igenom är och förblir: *dristigheten hos deras bekännare, outtröttligheten hos deras förkämpar samt den outrotbara tron, att Sverige och den germanska världen blott kunna räddas och det i sista stunden, om kampen föres i denna nya anda.*

Ni, Herr Redaktör, har sedan år tillbaka förberett den nu öppet började kampen. Vi hava ofta beundrat Eder uthållighet. Den äkta svenskheten kommer att segra såsom genom en Hitler och en Göring den äkta tyskheten skall segra!

De hjärtligaste hälsningar!

Eder

N. N.

"Frimuraramiralen" får storfrämmande.

En deputation från de engelska frimurarna kommer i slutet av oktober att på Svenska Stora Landslogens inbjudan besöka Sverige. Förutom representanter för den engelska storlogen deltaga i färden ombud för The Ancient and Accepted Scottish Rite och The Order of the Temple. Delegationen ledes av stormästaren lord Ampthill.

Vårt land är tydligen just nu föremål för en synnerligen livlig uppmärksamhet från olika "internationalers" sida. På annat ställe i tidningens omnämnes tredje internationalens beslut att hit förflytta kominterns och tjekans i Berlin förlagda centraler.

---

krigskongress" som i september hölls i Holland. Denna kongress hade inkallats på initiativ av Sovjetryssland och dess utländska vänner. Vid dess anordnande spelade Maxim Gorki, Romain Rolland, Henry Barbusse m. fl. en ledande roll. Utom kommunister och socialdemokrater voro även flera liberala "tanter" representerade. Först ville man hålla kongressen i Schweiz, men schweiziska regeringen förbjöd detta. Den holländska regeringen visade sig mycket liberalare, ehuru ej heller Holland tillät den sovjetryska komintern-delegationen med Maxim Gorki i spetsen inresa. Att själva initiativtagarna icke voro närvarande hindrade dock ej de sovjetryska planerna, då det på kongressen vimlade av kommunistiska agenter. Huvudfrågan var att rådslå om medlen för tillintetgörande av alla länders försvarsväsen. Kongressen valde ett ständigt exekutivt organ, vilket genom systematiskt arbete skall förverkliga sina förstörelseplaner. Enligt det manifest som antogs är den föreliggande viktigaste uppgiften "den socialistiska statens", d. v. s. Sovjetrysslands försvar. Bästa medlen härför äro: röd propaganda bland militär och arbetare. Kort sagt är denna kongress ännu ett led i det förstörelsearbete som den antinationella Internationalen intensivare än någonsin nu bedriver hos folken och nationalstaterna.

•

Icke utan intresse är frågan: Vem regerar i våra dagars Ryssland?

Vid frågans besvarande vilja vi hålla oss till officiella sovjetryska källor. Av en händelse ha vi i våra händer de stenografiska protokollen från kommunistiska partiets i Ryssland 15:e kongress. Av dessa framgår, att t. o. m. inom ryska kommunistiska partiet uttalats, att Ryssland i verkligheten regeras av judar (sid. 401). Partiledningen vill bestrida sakförhållandet och lämnar därför siffror som visa vilka nationaliteter som behärska landets regeringsapparat. Av dessa erfar man, att inom regeringens förvaltningsorgan endast finnas 16,6 proc. judar. Alltså ingen anledning till farhågor! "Allt prat om att judarna behärska regeringen saknar alltså grund", säger den officiella berättelsen. Är detta riktigt? För det första får man ej glömma, att dessa siffror offentliggjordes 1928, d. v. s. under en period då man kämpade mot Trotskij och hans judiska omgivning. Då var Stalin själv antisemitiskt inställd. Åtskilliga judar, som då voro anhängare till Trotskij, blevo bortkörda från regeringsposterna. Och därför säger man "blott 16,6 procent". Men ej heller denna procentberäkning är tillförlitlig, då den grundar sig på antalet judar i **h e l a** förvaltningsapparaten. Inlåter man sig på en närmare granskning av materialet, finner man att ju närmare de högsta förvaltningsorganen man kommer desto större blir procenten judar. Högsta ledningen i flera folkkommissariat utgjordes 1928 av 80—90 proc. judar. Man får ej heller glömma, att åtskilliga judar kalla sig ryssar och ha tagit ryska namn. Så har av Finkelstein blivit Sokolnikov, av Chaimov Lunatjarskij etc.; en del såsom t. ex. madame Kollontay, kalla sig "rysk adel". Det finns tusentals sådana och de förekomma såsom "ryssar" i statistiken. Och till sist: den faktiska regeringen i Ryssland är partiapparaten, och i denna voro t. o. m. 1928 de flesta judar.

I dag ha judarna i Ryssland ännu större makt: alla Trotskijanhängare ha kommit tillbaka. Partiapparatens ledare är Kaganovitsch och genom honom få judarna i Ryssland allt större makt. Med ett ord: Ryssland regeras i dag i verkligheten av judar. Huruvida detta kommer att räcka länge, är svårt att säga. I varje fall växer den antisemitiska rörelsen i landet med varje månad, och det icke endast bland de breda lagren utan även bland partiets och regeringens ryska element. Enligt vad vi försport räknar man i Tyskland, där man har god kännedom om ryska förhållanden, med möjligheten att Ryssland i en ej avlägsen framtid kommer att ha en rysk, nationellt betonad regering. Endast härav kan man också förklara general von Schleichers "ryska" orientering. Med en judisk regering i Ryssland kan det nationella Tyskland självfallet ej samarbeta. Man må observera, att Stalin på sistone ställts i skuggan. Det cirkulerar redan rykten, att han är så sjuk, att han överhuvud måste träda tillbaka från all politisk verksamhet. De ledande, om högsta makten stridande personerna av i dag äro: den judiske ledaren för kommunistiska partiet, Kaganovitsch samt ledaren för den redan nu nationellt betonade ryska armén, ryssen Vorosjilov.

Det är betecknande, att Vorosjilovs högra hand, Tuchatschevskij, från Moskva inbjudits övervara det tyska riksvärnets stora manövrar. Det är även betecknande, att under resan dit — på ryskt territorium — ett attentat förövades: någon sköt genom fönstret till den kupé, vari Tuchatschevskij uppehöll sig, dock utan att träffa.

Protestantismen i försvarsstrid!

Lutherska reformationen kräver fortsättning.
Till 300-årsminnet av Gustaf II Adolfs död. Av prof. Ernst Almquist. Kr. 1:25.

S:t Peters Himmelsnökler.
Av Marta Steinsvik. 612 sid. Kr. 7:50.

Judendom och kristendom.
Ett väckelserop av J. L. 165 sid. Kr. 1:50.

Den statsfientliga judiska läran.
Av Th. Fritsch. 25 öre.

Svea Rikes Bokhandel
KARLAVÄGEN 59, STOCKHOLM
Posgiro 4024.

Vakt kring den svenska kulturen

Det var ej utan en viss förvåning man i Samfundets för hembygdsvård utgivna "Årsbok för hembygdsvård 1932" fick läsa en utländsk sakkunnigs tämligen respektlösa kritik av vårt "sentimentala fasthållande vid en falsk romantik och gagnlös lek med onödiga och tomma historiska konstformer". "Det som står i vägen för tiden är alltid hotat och kommer att falla i morgon, även om vi kunna stödja det i dag", yttrade den från München hämtade propagandisten för judisk "funktionalism", Oberregierungsrat R. Esterer. Ja, så låter det alltid från de håll, vilka tagit till sin uppgift att på alla kulturens områden utplåna den traditionsbundna nationella stilarten till förmån för den "internationella". Man måste beklaga att ledningen för den svenska hembygdsrörelsen lånar sig till en dylik osvensk propaganda. Det är dock ej något nytt fenomen vi här ha att göra med.

*

Två stridiga makter sammandrabba i vår tid hetare än någonsin förr, skrev vår store författare på hembygdsvårdens område, *Karl-Erik Forsslund*. De kunna kortast och enklast kallas Gammalt och Nytt. Den striden står på alla områden, även *inom* kulturen själv. Det nya har kommit strömmande över oss som en syndaflod och spritts genom de moderna kommunikationernas tusen kanaler, andliga och materiella. Det gamla trogna sega sinnet för det ärvda och egna har liksom hypnotiserats av maskinsurr och järnvägsbuller. Denna nya, till stor del främmande kultur har varit på väg att utrota alla gamla vackra människoverk, alla våra ärvda skatter — men inte bara dem, utan också all vild och fri natur.

"Var kulturen då mindre beroende av främmande förebilder, voro ej stilar och mönster även då ursprungligen importerade?" — invänder man. Jo, men aldrig har grunden varit så ofrid som i vår tid. Aldrig har man så tanklöst och begärligt tagit emot allt nytt och främmande, aldrig så pietetslöst klippt av all tradition, så hänsynslöst bränt allt gammalt nedärvt och hemvuxet. Våra gamla bygdestilar må också i begynnelsen härstamma från andra luftstreck eller ha sjunkit från högre samhällslager till lägre. Men dessa lån eller gåvor togos ej emot utan vidare med slavisk ödmjukhet och användes ej oförändrade. Var det andras avlagda kläder, så syddes de om efter den familjens, den socknens eller det landskapets smak och behov. Var det reseminnen från andra länder, lån från konststilarna, arv från andra kulturskeden, intryck från kyrkor och slott, så smälte man dem i sin egen degel, satte sin egen stämpel på dem — målade om dem med friska färger som man själv blandat till, prydde dem med blomster från hagar och ängar runt omkring hemknutarna.

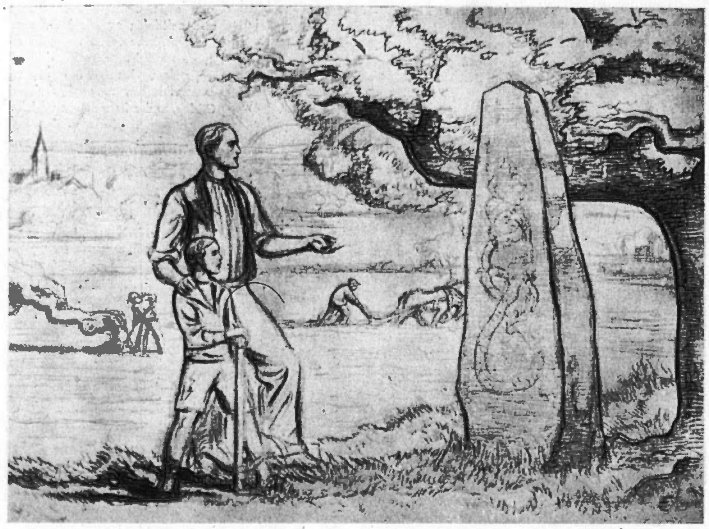

Teckning av K. M. Hentzel

"Från fäder är det kommet, till söner skall det gå"

Men allt detta oreflekterat, omedvetet — det är kanske det allra viktigaste. De undermedvetna intryckens inflytande är säkert vida större än man vanligen föreställer sig. Från vår omgivning strömmar oavbrutet en otalig mängd intryck in i oss genom ögon och öron och alla sinnen. Av dessa bli de flesta kanske aldrig medvetna, vi få aldrig en aning om att vi mottagit dem. Och ändå är det kanske i främsta rummet just de som bestämma vårt lynne, vår sinnesstämning — kanske hela vår livsriktning. Det är då självklart av stor vikt hurudana dessa intryck äro. Det är av väsentlig betydelse, hur det ser ut och är beskaffat som dagligen och stundligen omger oss. Äro vi alla olika — var och en med sina tycken och böjelser, sitt sätt att se och känna — så äro vi på samma gång alla fränder och ha åtskilligt gemensamt. Och det finns vissa allmänna lagar och regler i fråga om sådant som smak och stil liksom på andra områden. Dem ha vi säkerligen att söka i vårt själslivs dunkla bottenvåning. De undermedvetna intrycken äro de jordfasta grundstenar man har att bygga på, när man vill gestalta sin omgivning — i deras snår har man att skära den slagruta som skall visa var hemkänslans källåder går. Och det är främst den snårskogens sus man måste lyssna till, när man vill få svar på frågan varför äldre tiders hem i regel hade en stämning och trevnad som senare tiders bostäder alltför ofta sakna.

*

Hur är det möjligt, att vår gamla rika friska gedigna kultur kunnat så plötsligt om ej strypas och sopas bort från jordens yta, så åtminstone djupt sövas och liksom skamset stoppas undan i avkrokar och skräpvrår? Den gamla oreflekterade men osvikliga stilkänslan, den gamla undermedvetna men träffsäkra instinkten för trevnad och stämning, den nedärvda men ändå personliga och självständiga förmågan att bygga och inreda ett verkligt svenskt hem — hur ha de så med ens kunnat försvinna som om de aldrig funnits, kunnat lämna våra hembyggare så fullständigt i sticket, kunnat omedelbart efterträdas av en så allenarådande osmak och oförmåga, vantrevnad och vanskaplighet? Hur har en gammal djupt rotad, hemvuxen, hög och sann kultur så i en handvändning kunnat detroniseras av en okultur — eller i bästa fall av en löslig, främmande, oäkta kultur, förfallen och urartad? Det förefaller som om man vaknat en morgon och helt oväntat funnit sig i en ny värld, utan något minne av sitt tidigare liv och sin gamla människa. Som om man plötsligt stått blind och oförstående inför allt det gamla — liksom i raseri börjat riva det och bygga nytt i stället. Och detta nya var av ett helt annat slag. Det var inte vuxet ur den egna marken, ur landets och bygdens jord. Det kom långt bortifrån — från främmande länder och från städerna. Det var storstadskulturens, storindustriens och de moderna snabba samfärdsmedlens tid som grydde. Och den kom över oss så häftigt och oförmedlat som aldrig förr något nytt brusat in över ett land. Det var storstaden och industrien som blev föräldrar för all denna nya okultur. Och det var de nya överallt förgrenade kommunikationerna — andliga och materiella — som spred den över jorden, från alla länder till vårt, från storstäderna till minsta avkrokar.

Bort med främlingsoket! Må vi bli oss själva igen och ta vara på det vi ha — det egna, det ärvda, det gamla! Detta rop är redan gammalt, nåväl. Den ena efter den andra har höjt det, och alltfler ha lyssnat och börjat följa det. Renässansen är redan på god väg att genomföras, samkänslan med förfäderna har åter vaknat, deras andar ha börjat stiga upp ur gravarna i god och sämre mening. Det har nog i vissa fall varit och är kanske än en konstlad reaktion, en återgång till något verkligt utlevat, ett försök att helt kväva nya sanningar och släcka nya ljuskällor. Men det är i andra fall en naturlig och riktig pånyttfödelse av gamla syner och stämningar, som vi trodde döda, men som endast sovit och nu stiga upp med ny kraft. Och om den också stundom endast berör ytan, är något påklistrat och snart åter lossnat, så är säkerligen lika mycket äkta och bestående, en värdig kärlek till det som är värt kärlek i det gångna, en gärd av rättvisa åt det orättvist glömda och förbisedda — en räddning i sista stund av andliga livsvärden, som det varit en oersättlig förlust att mista.

Nordiska tanken och världspolitiken

Tanken på en nära samhörighet mellan folken av nordiskt blod omfattas numera av vida kretsar. Skandinavien har kommit på modet i Tyskland. Den flamländska frihetskampen följes med livaktigt deltagande. Allt oftare höres åsikten att det olyckligaste i världskriget var att de blodsbefryndade tyska och engelska folken stredo emot varandra. Det ligger en allnordisk stämning i luften, vars styrka särskilt bland ungdomen ej må underskattas. Väckt framför allt genom Günther och befordrad genom sakförhållandet att nationalsocialismen i Flandern, Sverige och Danmark är på frammarsch, vaknar bland ungdomen alltmer levande tanken på en *nordisk ödesgemenskap*.

Man säger sig: de nordiska folken äro av samma blod, till språk och seder nära besläktade. De representera de värdefullaste folken. De få aldrig mera strida inbördes, de äro ju alla på samma vis hotade till sitt bestånd. Förenade vore de oövervinneliga. Detta är den rent idealistiska ståndpunkten, som ser det fastslaget i den eviga naturlagen, att det lika hörer samman. Och förvisso, den som erkänner den nordiska rasen och står på den nordiska tankens grund måste följdriktigt komma till den uppfattningen, att åtminstone teoretiskt ett överbyggande av motsatserna mellan de enskilda nordiska folken på rastankens väg är möjlig. Om den bästa ungdomen i alla länder en gång drömmer den drömmen, blir den även förr eller senare verklighet.

Statsmannen skall säga: mot den stornordiska läran är intet att invända, men hur ställer det sig med dess genomförbarhet? Den nordiska frågan är från andlig ståndpunkt sett i alla nordiska länder redan livligt beaktad. Men vad som hittills fattats är det kalla, nyktra, statsmannaaktiga begrundandet av det problem, som den nordiska tanken och det nuvarande världsläget genom sitt inbördes förhållande uppställt, där det nyttiga väges mot det onyttiga, det genomförbara mot det ogenomförbara, det nödvändiga mot det icke nödvändiga.

Man frågar sig: i vilket förhållande står den nordiska tanken till den nuvarande världspolitiken? De folk, som vi beteckna som "nordiska", tillhöra fyra språkgrupper: den *tyska*, *nederländska, skandinaviska* och *angelsachsiska*. Det tyska folket bebor Tyskland, Österrike, Schweiz och delvis Frankrike, Ryssland, Polen, Tjekoslovakiet, Rumänien och Amerika. Nederländarna finna vi i Holland, Flandern, Sydafrika samt delvis i Nederländska Indien. Island, Sverige, Norge och Danmark ävensom sträckor av Finland och Nordamerika äro skandinaviska. England, Australien, Nordamerika, liksom delar av Afrika och Asien äro mer eller mindre angelsachsiskt betonade. De fyra språkgruppernas historiska förflutna må här endast flyktigt antydas: var och en av dem hade en gång sin stora maktdröm: Tyskland den om ett sammanhängande tyskt-danskt-frankiskt-longobardiskt kejsarrike; Holland den om herravälde över haven; Danmark sökte under Knut den store grunda en skandinavisk-engelsk-nordtysk stormakt; Vasarna eftersträvade för Sverige makten över hela Östersjöterritoriet och Tyskland; Englands mål var detsamma som Hollands.

I *Tyskland* har nationalsocialismen nu i stor utsträckning slagit igenom. Studera vi den i dess grundsatser, följa vi tankegången hos dess bästa andar, så komma vi till slutsatsen: Nationalsocialismen är det politiska uttrycket för den nordiska tanken. Till en början rent känslomässigt, sedan fullt medvetet grundade sig nationalsocialismen på den nordiska tanken. Härav också dess märkliga förmåga att låta sig överföras till andra folk av nordiskt blod. Den tyska nationalsocialismens första mål är att väcka och ena de 63 miljoner tyskar, som bo inom Tysklands gränser; dess andra mål blir att endels kulturellt och

endels maktpolitiskt vinna det samtliga Utlands-Tyskland.

Den *nederländska folkstammen* är i Holland liberalistiskt anfrätt samt i kolonierna rasligt svårt skadad. Dess livsnerv ligger i Flandern. Denna av Frankrike och Belgien så ohyggligt militariserade del av den nederländska folkstammen utvecklar i dag en förvånande energi. "Dietsche Nationalsolidarismus" är säkert upprinnelsen till en framtida stornederländsk förening på nordisk-nationalsocialistisk grund.

Av *skandinaverna* leva minst en tredjedel utanför Skandinavien. Flera miljoner bo i Amerika och hava — framför allt norrmännen — bevarat sin folkegenart. Alla tre skandinaviska länderna äro på samma sätt hotade av liberalismen och marxismen. Den svenska nationalsocialismen växer överraskande hastigt, den danska har redan beträtt kamparenan, i Norge rör det på sig. I alla länderna har man Storskandinavien som slutmål och däröver den kulturella erövringen av de skandinaviska folkelementen i utlandet.

Angelsachsarna skapade sig ett världsrike, vilket emellertid i fråga om folksammansättning är lika oenhetligt som det romerska imperiet var. Likväl har England hittills i stort sett förstått att bevara skillnaden mellan det angelsachiska härskarskiktet och kolonialbefolkningen. Angelsachsarna äro den enda av de fyra nordiska språkgrupperna, som i dag spelar en världspolitisk roll. Kanske just därför äro de i rasligt hänseende särskilt hotade. Det ljuder i dag vågat, men det är en historisk nödvändighet, att de i liberalismen fullständigt försjunkna angelsachiska folken en gång skola hava sin storangelsachsiska dröm. Nationalsocialismen kommer sannolikt först att vinna terräng i dominions samt sist i moderlandet.

*

För att kunna överblicka det politiska helhetsförhållandet må man föreställa sig en världskarta, varå de fyra språkgruppernas statsområden äro tecknade i *blått:* England, Tyskland, Österrike, Schweiz, Holland, Flandern, de tre skandinaviska länderna, Förenta Staterna, Kanada, Australien och Sydafrika. De angelsachiska och nederländska kolonialområdena äro framställda *i vitt.* "Neutrala" stater, såsom t. ex. Italien, Finland, Spanien och Kina äro *i grönt.* Slutligen komma de nordiska folkens stora fiender i *svart:* Frankrike-Afrika, Ryssland-Asien, och Japan. Den fjärde motståndaren låter sig icke begränsa å kartan och kommer i detta sammanhang att ägnas mindre uppmärksamhet än han förtjänar, det är *Juden.*

Från det i svart tecknade området utgå nu strålar framför allt i det vita men också i det gröna området. I Nederländska Indien intränger exempelvis en stråle från Moskva, en från Japan och en från Frankrike. Farligast är i detta fall heltvist Frankrike, som är i färd med att bygga en enda front från Siam och Nederländska Indien över Madagaskar, Kongo och Franska Afrika till Friesland. Frankrike är i dag rasskändandets Eldorado. Hela den nederländska språkkretsen — Sydafrika inberäknat — skulle vara dömd till undergång i rasförsämring, Tysklands söndermalande mellan en färgad-fransk och en slavisk kvarnsten vore beseglat, samtidigt bleve Australien avskuret och England förlorade sina afrikanska och asiatiska kolonier. Det engelska moderlandet bleve på det allvarligaste hotat liksom hela imperiet. "Det färgade Frankrike", som rymmer icke 40 miljoner utan vida över 100 miljoner "fransmän", hotar omedelbart den tyska, den nederländska och den angelsachsiska språkkretsen samt därigenom medelbart även den skandinaviska.

Direkt hotas däremot Skandinavien av den andra huvudfienden till de nordiska folken: det bolsjevikiska Ryssland. Finland ligger som ett smalt skiljeband mellan det asiatiska jätteriket samt det svagt befolkade samt nästan fullständigt avrustade Skandinavien. Buffertstaterna Estland och Lettland utgöra de sista obetydliga hindren mot Rysslands behärskande av Östersjön. Tyskland är ständigt hotat genom Ryssland, en överenskommelse mellan Ryssland och Polen på Tysklands bekostnad ligger inom möjlighetens gräns. Det bolsjevikiska undermineringsarbetet bland malajerna hotar Holland. Efter världsrevolutionens första sammanbrott nöjer sig Ryssland med att spela rollen av Asiens förkämpe, d. v. s. övertaga den roll i Asien som Frankrike eftersträvar i Afrika. Själv i hög grad asiatiserat, ställer Ryssland sin intelligens i spetsen för Asiens färgade miljoner och hetsar dem mot sina vita "förtryckare". Rysslands hand är i dag i Indien liksom i Persien, i Kina liksom i Centralasien. I Rysslands högskolor utbildas asiater av alla schatteringar i den bolsjevikiska läran. Rysslands huvudslag skall riktas mot England, vilket det vill frånrycka hela dess makt i Asien samtidigt med att Australien avskäres. Det bolsjevikiska Ryssland hotar direkt alla de fyra språkkretsarna.

Japan har under efterkrigstiden blivit en stormakt. Det japansk-kinesiska kriget betyder endast första steget i utvecklingen av den panmongoliska tanken, för vilken ledande japanska statsmän redan uttalat sig. Också Japan traktar efter kolonier. Omedelbar fara hotar ännu blott engelska väldet. Japan har "den gula påven", Dalai Lama i Tibet, på sin sida och sträcker sina händer ej blott mot Kina och Nederländska Indien utan också mot Engelska Indien.

Av alla länder, som tillhöra den nordiska språkkretsen är intet i rasligt hänseende starkare hotat än Förenta Staterna. Medan Tyskland, Skandinavien, England, Australien, Kanada och Flandern endast ha en judefråga, medan Sydafrika genom stränga raslagar skyddat sig och endast Holland jämsides med det judiska också har att brottas med det malaiska problemet, finnas i Förenta Staterna dessutom en mongol- och en negerfråga av största och mest trängande betydelse. Förenta Staterna befinna sig rasligt i själva verket i dödsfara. Faran ökas ytterligare genom den materialistiska sömn, vari det stora landet ännu befinner sig. Dess rättsväsen är en parodi och kommer att som sådan förbli så länge den härskande liberalistisk-frimurar-judiska regeringskasten vid de amerikanska högskolorna låter uppfostra den gula och svarta Spartakus.

Det är oförklarligt, att angelsachsaren, som alltfort intar en så strängt avskild ställning gentemot alla färgade — "Half-Cast" — mindre än andra folk med svagare utvecklad raskänsla ej inser faran hos den mest försåtlige bland de färgade fienderna: Juden. I förenta Staterna liksom överallt är juden vägröjaren för den färgade resningen. Om Amerika ej kan eller vill inse detta, om Förenta Staterna icke besinna, att de *ännu* tack vare angelsachsiska, tyska och skandinaviska befolkningselement äro övervägande nordiskt befryndade, kommer jätteriket att inifrån sönderfrätas samt falla offer för färgade av alla schatteringar. Av Förenta Staternas öde förblir också Kanada intimt berört. Det gives en amerikansk stat och amerikanska medborgare men hittills icke något amerikanskt folk i egentligt mening. Och just detta ökar faran. Därför torde ej heller någon verklig, amerikansk nationalsocialismen uppstå på samma sätt som man kan vänta en engelsk i England. Amerika kommer att övertaga den nordiska tanken från de enskilda språkgrupperna inom dess gränser, vilka bevarat samkänslan med sitt tidigare fosterland.

*

De enskilda nordiska folkens öden äro i dag så nära förbundna med varandra, att varje länk som brytes utsätter hela kedjan för fara. Naturligtvis kan från politisk ståndpunkt invändas, att de stora maktblocken till slut icke kunna utspelas mot varandra. Man skall därvid framför allt visa på Ryssland och Japan. Men man må ej förglömma: hatet är ett starkt kitt. Och alla färgade darra, frukta och hata i den nordiske vite framför allt *herren*, eller som de kalla honom "undertryckaren".

De nordiska folken ha häremot endast ett vapen: att komma på bättre tankar med avseende å sitt herradöme, att hålla sin ras ren och den orientaliska "likvärdeskänslan" borta från sig. Lyckas det åter att väcka det gamla stolta medvetandet om ett av Gud och ödet bestämt herravälde hos de nordiska folken, då bryter över de varnande spillrorna av de iranska, grekiska, romerska och götiska rikena, över de svaga resterna av Vilhelms av Oranien och Gustav Vasas verk, över den store medeltida tyske kejsarens grav samt över det angelsachsiska världsrikets vacklande byggnad — bryter ännu en gång en dag fram för germanismen.

Men görom klart för oss: Vi leva i sista nådefristen, som ödet beskärt den nordiska rasen. Ve oss, om vi låta den gå oss förbi obegagnad!

Hans Bernd.

Det ädlas seger

av JOHAN LUDVIG RUNEBERG

För det ädla, bröder, skall min lyra stämmas.
Hur det ädla segrar, fast dess framsteg hämmas,
hur det trotsar ondskan, hur det kuvar makter,
läre du världen, min heliga sång!

Se, med stjärnprydd mantel går den fräcke boven
i en prakt som föddes av de dolda roven.
Och av häpnad tiger den förskräckta lagen,
trampad i stoft där den väldige gick.

Såsom kung står brottet och det goda döljes.
Sanningen förtrampas, mänskligheten säljes;
och den höga tanken blir en dvärgväxt blomma,
dignande under förrädarens hand.

Då naturen suckar, då dess tempel skändas,
då dess helga dagar till en natt förvandlas.
Var är hämnarn, bröder, när skall hjälpen komma,
bringande frid över skövlade land?

Men fast solar ramla från de fasta grunder,
och fast jorden flyktar som en suck därunder,
och fast askan skingras av förgätna världar,
lever och segrar det ädla ändå.

Hembygdskunskap

Den svenska bygdeskildringen har gamla och hedersamma traditioner, framhåller kontraktsprosten *Axel Quist*, Ösmo, i ett uttalande, vari han understryker hembygdsforskningens nationella betydelse.

Till en början skildrades en och annan sockens krönika. Senare växte intresset för kunskapen om forna tiders historia och kultur. En mängd fornminnes- och kulturhistoriska föreningar bildades, vilka utge publikationer, vari redogöres för undersökningar rörande landskapens geologi, arkeologi, historia, kultur, ortnamn m. m. Numera utkomma så gott som årligen arbeten om olika härad eller församlingars historia.

Intresset för hembygdens öden under gångna tider har vuxit sig allt starkare hos befolkningen, och det ej blott hos dem som sedan barndomen bott å samma plats utan även hos dem som inflyttat i församlingen och där fått sina hem och sin verksamhet. När det gäller en föreläsning om traktens historia, samlas talrikare än eljest åhörare av olika stånd och villkor.

Beträffande den förhistoriska tiden, från människans första uppträdande fram till den tid då skriftliga minnesmärken leda över till historien, finnes numera en rik litteratur, där arkeologerna med stöd av gjorda gravfynd kunna bestämma vid vilken tid inflyttningen av människor först skett. Den tiden är olika för olika delar av vårt land. Efter de fynd, som senaste tiden gjorts i Halland, kan t. ex. bebyggelsen där ledas tillbaka till bortemot 10,000 år före Kristi födelse. Även för medeltiden finnas tryckta arbeten, varur upplysningar för många socknars historia äro att hämta. För 1500- och 1600-talen innehåller kammararkivet en mängd handlingar av värde för den historiskt och topografiskt intresserade. Från 1700-talet är källmaterialet betydligt rikare, och vi ha då tillgång till bl. a. de enskilda för församlingarnas kyrkoarkiv med sockenstämmoprotokoll, domkapitlens och länsstyrelsernas arkiv, härads- och hovrätternas domböcker, lantmäterikontorens kartor och kartbeskrivningar samt landsmålsarkivens uppteckningar.

Revolution förberedes

Samhället på vakt!

Den svenska samhällsordningens väktare måste vara beredda på, att under en nära framtid allvarliga försök komma att göras att här i landet genomföra den sedan länge förberedda bolsjevikrevolutionen. Marxismens partier ha seglat i medvind under valen och kommunisterna ha ansenligt ökat sitt röstetal. En bättre utgångsställning har skapats för de röda konspiratörerna och deras hemliga judiska överledning, som åter vädrar morgonluft. Det är på hög tid, att de samhällsbevarande göra klart för sig, att faran ingalunda är överstånden utan att vi nu åter glida in i en period av överhängande fara.

Till regeringen ingångna rapporter från oroscentra i övre Norrland visa tydligt, att det arbetas fullt systematiskt vid organiserandet av våldsdåden mot samhällsordningen. Taktiken har på sistone gått ut på att underblåsa den allmänna oron och vidmakthålla angreppsandan bland de röda frontkämparna genom här och var försöksvis insatta framstötar. Misslyckas en, är man beredd till en ny, med slug beräkning riktad mot en annan del av samhällets försvarsfront. Åtskilligt tyder dock på, att de oavlåtligt verksamma konspiratörerna snart skola finna tiden mogen för mera avgörande händelser, där man ej ämna nöja sig enbart med de hittills brukade metoderna och — vapnen. Stenar, störar och järnskrot kunna vara lämpliga som provisoriska hjälpmedel vid förberedandet av angrepp, där man måste befara ett misslyckande. Men i den mån förutsättningarna för den länge frammanade "sista" striden anses inne, plockas andra resurser fram.

Det är ej längre någon hemlighet, att Röda Frontförbundet icke lider brist på dylika mer effektiva kampmedel, att tagas i bruk i "sista striden". Härför ha våra "borgerliga" partier sörjt genom sitt visade utomordentliga tillmötesgående mot den sovjetryska beskickningen genom tillerkännande av extraordinära rättigheter för dess berömda "legation" och "handelsdelegation" å svenskt territorium. Det är känt att bland allt det plomberade gods, som på de diplomatiska beskickningarnas priviligierade väg inkommer från Ryss land, rymmas både kulsprutor och andra effektiva stridsmedel, och skulle en hastig visitation företas i sovjetryska handelsdelegationens skåp, arkiv och källare eller hemliga "flygande" depåer, skulle man finna att de "oskuldsfulla" svenska bolsjevikerna äro långt bättre rustade för "slutstriden" än de flesta ana.

Flatheten inför den i proletariatets namn planerade juderevolutionen i Sverige har varit tillräcklig. Det är nu nödvändigt, att vi på allvar inrikta oss på att undanskaffa det ständiga hotet. Betecknande för läget är, att Ådalskommissionen uraktlät att alls beröra pudelns kärna. Nu måste emellertid hela den kommunistiska rörelsens illegala verksamhet blottas och dess hemliga beskyddare och ledare framdragas i ljuset samt ställas till ansvar för sina brottsliga förehavanden. Rättvisa och billighet kräva detta. Man har hunnit så långt, att det under tyskjudiskt kontroll här upprättade Röda Frontförbundet räknar ända till ett 60-tal avdelningar landet runt. Vart dessa syfta, göra de ingen hemlighet av. Moskvaorganet Ny Dag underströk nyligen Lenins maning till proletariatet att beväpna sig självt och avväpna borgarklassen såsom ett krav "alltid aktuellt för det kämpande proletariatet".

De personer i vårt land, som under de gångna åren visat sig stå *på samhällets sida* i kampen mot omstörtarna, ha ej besparats något, när det gällt ett påpassligt övervakande av deras lojala verksamhet, och även varit utsatta för en förföljelse, vari jämväl myndighetspersoner tagit del. Nu är det på tiden att samhällets vetgirighet och omsorger äntligen på allvar inriktas mot de rörelser i tiden, som rusta sig att *slå ned* det svenska samhället men vilka tack vare direkt och indirekt hjälp från vida kretsar hittills lyckats undandraga sig en för deras strävanden alltför besvärande uppmärksamhet.

Psykologisk bolsjevism

Den starka våg av antisemitism som går fram över Tyskland har medfört ett starkt bakslag även för psykoanalysen och dess celebrerade skapare, juden Sigmund Freud, en av den moderna kulturbolsjevismens främsta gestalter. Ivan Oljelund, som genomläst ett av hans "stora" verk, redogör i en Marginalartikel i Sv. D. för de intryck studien kvarlämnat hos honom. Här ett utdrag:

Freud är revolutionär. Icke för ro skull är han stamfrände till Marx. Man känner igen andan och tongångarna. Klyftan mellan den materialistiska historieuppfattningen och den psykoanalytiska livsuppfattningen är icke oöverstiglig. Den ene har klasskampen, som förklarar allting — den andre sin libido, som också förklarar allt. Båda vilja frälsa människorna och skänka dem frihet, den ene från det ekonomiska tvånget, den andre från kulturtvånget, driftshämningarna. De äro båda antireligiösa och antimetafysiker, och de äro bägge fiender till den traditionella moralen. Revolutionären Marx hatade samhället och revolutionären Freud går ännu längre, ty han vill sätta torpeden under den västerländska kulturen. Freuds sympati för bolsjevismen är omisskänlig.

Det är orientalen i Freud, som funnit, med rätt eller orätt, att sexualiteten är axeln, kring vilken människolivet roterar. Som oriental gör han uppror mot det "avsexualiserade" Västeuropa, som skrivit "sublimerade" ideal på sina fanor. Men han är något mera än oriental. Han är en förmosaisk jude. Därför tål han icke blott icke den nuvarande västerländska kulturen och kristendomens moraliska grundfällning — han lider icke heller Hellas och Greklands stoiska och idealiska filosofi. För honom är stoicism och platonism likaväl som kristendom "förfalskningar" av verkligheten. Freud är juden före Hellas och Västeuropa. Han är juden före Kristus, men, som sagt än mer: juden före Moses, vilken utfärdade strängare sexualregler än någon annan.

Slutintrycket av Freuds förkunnelse är närvaron av andelösa horisonter, trångborrad, envis intellektualism. Människan är en lyckovarelse, hennes lycka är lust, hennes lust framförallt sexuell. Får hon icke sin lustlyckomättnad, blir hon olycklig. Att man lever, att man arbetar, att lyckan kommer och lyckan går, balansens ekonomi — det är en intuitivt levande visdom, som den stationärt intellektuelle juden icke förstår."

Judeinvandringen till U. S. A.

Enligt "Judisk Krönika", organ för Skandinavisk-Judiska Ungdomsförbundet, invandrade under åren 1921—1930 339,000 judar till Förenta Staterna.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser som ej redan föra tidningen att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar *direkt* hos tidningen, adress: *Nationen*, Box 1145, *Stockholm 16*, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

LITTERATUR

Ett herdabrev.

Erling Eidem: Herdabrev till kyrkans tjänare inom Uppsala ärkestift. Diakonistyrelsens Bokförlag 1932. Svea Rikes Bokhandel. Stockholm. Pris kr. 1:75.

Man gläder sig åt författarens avståndstagande från Gamla testamentet och den blodtörstige judiska nationalguden Jahve. Utgångspunkten för den svenska nationalkyrkan bör vara Jesu rena förkunnelse, grundackordet äkthet och ärlighet. Vår tid, skriver förf. bl. a., behöver präster, vilkas förkunnelse och hela gärning omedelbart göra intryck av att därbakom står en uppriktig, samlad kristen personlighet. Det är inga utomordentligheter som väntas eller begäres av oss, ingen helgonmässig fullkomlighet. Men vår predikan och hela färd måste bära äkthetens och ärlighetens prägel.

Svea rikes nye ärkebiskop är tydligen ingen vän av svansviftning för vare sig Rom eller Juda. För motsatsförhållandet mellan vår nationalkyrka och den universella judiska synagogan har han av herdabrevet att döma klar blick. Det är att hoppas, att hans manliga ord måtte ge våra präster anledning till ärligt utsjungande speciellt i vad rörer den nordiska själens urgamla fiender. Må den svenska nationalkyrkan åter bli en stridande kyrka och den nordisk-luterska reformationens kraftfulla fortsättande den nya ärkebiskopens "ekumeniska" värv.

Luther och judarna.

En serie lutherska stridsskrifter i lättfattlig, modern bearbetning tillhandahålles den intresserade svenska menigheten genom Sva Rikes Bokhandel. Skrifterna äro:

1) Von Kaufshandlung und Wucher.
2) Dass Jesus Christus ein geborener Jude sei (1523).
3) Von den Juden und ihren Lügen (1543).
4) Vom Schem Hamphoras und vom Geschlecht Christi (1543).
5) Von weltlicher Obrigkeit, wie weit man ihr Gehorsom schuldig sei.

Skriftserien, som utgives av Tyska Landsföreningen för Inre Mission, Dresden, beräknas komma att omfatta ett 50-tal häften om vardera 32 sidor. Pris pr häfte 60 öre. Vid engångsbeställning av minst 10 häften utgör priset 40 öre pr st.

Fronten

är namnet på en ny norsk ungdomstidning, framgående i sund, nationell anda. I sitt senaste nummer påvisar tidningen bl. a., att ett förverkligande av Coudenhove-Kalergis Paneuropa skulle betyda Nordens undergång. För övrigt innehåller tidningen väckande och sakligt upplysande artiklar i kulturella, ekonomiska och politiska frågor. Den norska "Fronten", redigerad av Adolf Egeberg J:or, skiljer sig fördelaktigt från det av herr Sven Stolpe redigerade kulturbolsjevistiska bonnierorganet med samma namn.

C.

Visa NATIONEN för vänner och bekanta!

Judisk mentalitet

Man behöver icke uppehålla sig vid den verksamhet, som judarne uppsåtligt bedriva, för att finna vilken insats de gjort i senare tiders utveckling. "En storartad kulturinsats" bruka de utropa, som ha en kortsynt, ytlig inställning till vad som händer. Men verkligheten, som kan letas fram ur de djupare sammanhangen — vad säger den? Hur har den civiliserade mänskligheten eller rättare Europas folk förändrats under det sekel, då judarne för första gången i historien fått fritt tränga sig in bland dem, erövra inflytelserika poster och utöva sin inverkan spontant eller medvetet? För att lämna åsido vad de kunnat verka inom olika yrkesgrenar och uppmärksamma endast den förändring de allmänna tänkesätten genomgått, kunna vi fråga oss: hur ha dessa senare utvecklats, vilka äro de typiska dragen i vår tids psyke?

Det är påfallande, att de äro desamma, som alltid ansetts utmärkande för semitisk ras, och sådana som betingas av judarnes historia. *Laglösheten*, uppror mot alla disciplinära bojor, särskilt dylika, som ha sina rötter i gammalt germanskt rättstänkande. *Rationalismen*, överskattandet av intellektet och av teoretiska system — sådana som t. ex. det marxistiska — i rak motsats mot de västerländska folkens tidigare praktiska anpassning. *Hånet*, som strävar att få icke det hjärtliga, humoristiska skrattet, men det negativt kritiska, respektlösa löjet på sin sida som en skrämsel mot envar oliktänkande. *Missnöjet* och oron, evigt levande i den judiska själen och möjligen förklarade genom rasentimentshatet genom tiderna. De ensidiga *affekterna*, som indelar människorna i vän och fiende utan hänsyn till den kristna uppfattningen om lika plikt mot alla och som alltmer förkväver den germanska innerligheten i känslolivet. Det översvallande skriande intresset för *erotiken*, som alltid funnits hos österländska raser med deras hetare blod och tidigare mognad, men som nu hotar de germanska folken med undergång genom självförstörelse. *Lögnaktigheten*, som i östern aldrig ansetts annat än som ett relativt fel, d. v. s. om den brukats mot stammens egna, men gentemot fiender genom seklerna betraktats som en beprisad dygd, då däremot sanningsdygden är kristendomens främsta.

Det gäller för var och en, som inser värdena hos våra kristna och germanska ideal, att vara medveten om den fara, som hotar dem, och försöka att i enlighet med dessa ideal kraftigt verka för deras stärkande.

När judarna fingo engelsk medborgarrätt.

Vid det tillfälle, då judarna erhöllo rätt till engelskt medborgarskap 1858 yttrade mr Newdigate i underhuset: "Jag tror icke att det är någon utsikt för judarna att bli medlemmar av denna församling på den grund att de strikt hålla sig till Talmud, vars tendenser bevisligen äro av omoralisk, antisocial och antinationell karaktär. Tal. återgav senatens i Hamburg beslut mot judars tillträde därför att "judarna direkt och indirekt anstiftat agitation och revolution och att de skapat ruin och elände för sina medmänniskor medels de mest brottsliga och svekfulla metoder. Orsaken till hatet mot dem ligger i judaismens själva karaktär, som ej avfordrar sina anhängare någon som helst moralisk lydnad." Och mr Walpole yttrade under debatten i underhuset: "Juden är utestängd från medborgarskap på grund av sin medfödda oförmåga att anamma skick och bruk i ett kristet land liksom dess institutioner".

Lord Harrington i överhuset uttalade sig sålunda: "Jag opponerar mig mot tillträde för judarna av det skälet att de äro världens stora penningutlånare och lånekontraktörer. Det är dem likgiltigt, om de stöda en god eller dålig sak. Resultatet har blivit att världen vrider sig under ett system av tryckande skatter och nationell skuld (det var 1858 — och nu!). De ha alltid varit frihetens största fiender. Ha de icke redan en stor del av pressen, det kraftigaste politiska vapen som existerar, till sitt stöd? Under Krimkriget sände judarna stora penningsummor från detta land till Holland som kontribution för ett ryskt krigslån." Lord Galloway: "Den dagen är kanske ej långt avlägsen, då en engelsk premiärminister är villig mottaga mutor för att anbefalla utnämnandet av en judisk pär". (Jfr. Lloyd Georges valfond!). Men judarna fingo den gången sin vilja fram, icke genom voteringar i parlamentet utan genom en resolution.

En senare tids utveckling har visat hur grundade de varmhjärtade patrioternas tyvärr ej tillräckligt beaktade varningar voro.

Juderegementet slut i tyskt teaterliv.

Med sorgfylld stämma konstaterar Ljunglunds Allehanda, att "rashatet" nu också nått den tyska teatern, där judarna förlorat den ledande ställning de i mer än ett kvarts sekel innehaft. En av de olyckliga konsekvenserna av Hitlers antisemitism!

Inom Berlins teatrar är judarnas roll att betrakta som utspelad, vilket gäller såväl författare som skådespelare samt alla de krafter som verkat "bakom kulissen" — inom direktionerna eller eljest på det administrativa området. Staatstheater är stängd för dem, UFA-film likaså. Flertalet judiska skådespelare ha redan lämnat Berlin, och de judiska direktionerna äro även nästan alla borta. Rheinhardt har dragit sig tillbaka från ledningen av sina Berlinteatrar och förlagt huvudparten av sin verksamhet till andra länder, främst England.

Med judarnas försvinnande är en renässans i äkta tysk anda att förvänta inom Tysklands teaterkonst, vilken sedan länge behärskats av kulturbolsjevismen.

Englands statsskuld 142 miljarder.

Enligt en offentliggjord "vit bok" utgjorde den engelska statsskulden 31 mars detta år 7,433,924,880 pund, d. v. s. i svenskt mynt 142,5 miljarder kronor.

Dr Marcus Ehrenpreis'

i detta nummer införda uppseendeväckande inlägg rörande den zionistiska världsorganisationens strävanden utgör ett betydelsefullt bevis för

Zionsprotokollens riktighet

Intet utkommet bokverk ger en klarare bild av den i dunklet pågående judiska världserövringen än

'Förlåten faller'

av professor S. Nilus.
Finnas till salu till ett pris av Kr. 3:— hos

Svea Rikes Bokhandel

Karlavägen 59 - Stockholm.
Postgiro 4024.

Världskriget judarnas verk . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

före honom av andra. Men vad som var fullständigt nytt, överraskande nytt med Herzls framträdande, det var att en ny jude kom till oss, av sådan resning, med en imponerande fasthet, sådan kraft och glans att varken vi eller föregående generationer hade sett maken. *Han var kanske den första verkligen fria juden sedan Jerusalems förstöring.* Han kom till oss i det ögonblick, då vi unga, oerfarna studenter vaknade till nytt liv. Vi liksom sökte oss själva. Jag vill icke påstå, att vi då redan funnit oss; men vi sökte. Vi vaknade, icke juden inom oss, men människan i juden. Vi hade känslan av att århundraden igenom ha varit blott åskådare till vår historia. Nu sökte vi uppleva den. *Vi ha under dunkla århundraden lidit vår historia: nu ville vi börja g ö r a den.* Vi hade icke varit vår historias subjekt, utan objekt, men nu vaknade vi till känslan av vår mänskliga värdighet. Vi kände, att vi voro sjuka och vi sökte bli friska. Vi sökte med egna händer ingripa i det judiska ödet, att själva med egen kraft gestalta det. Men allt detta var drömmar av unga, maktlösa människor. Tankar fanns nog, men den starka, nya mannen, ledaren fanns icke — den Ende, som skulle kunna samla de förströdda och gå framför dem. Då kom plötsligen *Theodor Herzl, en främling i judarnas värld, tog ledningen i sin fasta hand och förde oss i åtta år, ja även i de tjugofem år, som gått sedan hans död, och samlade alla vakna och villiga i judendomen för Palestinas uppbyggande.*

Första gången jag och min kamratkrets hörde Herzls namn, hans judiska namn, var en höstkväll 1895 i Berlin, då vi voro inbjudna att bevista firandet av föreningen "Judas Töchter" årsfest. Det var en obetydlig sammanslutning av judiskt intresserade unga kvinnor, ett ringa led i det allmänna vaknandet. Denna afton gick från hand till hand ett nyss utkommet nummer av Jewish Chronicle (London), som innehöll utdrag av ett föredrag, som Theodor Herzl hållit i London. Det var första gången han framträtt för judiska män och kvinnor och talat om en "Judenstaat" i Palestina. Jag minns ännu vilket överväldigande intryck det gjorde på de närvarande. Vi hade liksom en dunkel känsla av, att vi nu fått en ledare, att vår obetydliga, namnlösa skara nu funnit den personlighet som skulle samla oss och visa oss vägen. Denne Theodor Herzl, som vi beundrade som en mycket betydande författare, en män, som i den tysktalande världen åtnjöt stort rykte, denna fina kulturmänniska och "gode europé" vågade träda fram och uttala vår djupa längtan och låna ord åt våra dunkla tankar, så som ingen av oss, förhånade stackare, vågat eller kunnat göra.

Mitt första personliga sammanträffande med Herzl var den 5 mars 1897, då han efter publicerandet av "Der Judenstaat" och efter misslyckade försök att i London och Paris fånga de mäktigas intresse för sin sak, vände sig till det judiska folket för att på bred bas bilda en sammanslutning för uppbyggandet av Palestina. Han sammankallade i detta syfte några förtroendemän till ett förberedande möte i Wien. Det var en lördagskväll, då judiska universitetsstudenter hade bjudit oss till en bankett. När vi voro församlade, trädde Herzl in. När jag och mina kamrater sågo honom för första gången, då kände vi tydligt att en ny människa och en *ny jude* trätt in i vår krets. En sådan jude hade vi aldrig förr sett. Den kände tecknaren Struck, som åtskilliga gånger fäst hans drag på pappéret, skrev nyligen, att bland vår tids kungar fanns knappast någon, som så fullständigt representerade den kungliga typen som Theodor Herzl. Han var en konungslig man från topp till tå; hans hållning, hans uppträdande, allt var präglat av majestätisk glans. *Han var den förste jude, som var fullständigt g o l u s f r i, en rakryggad,* upprätt, stolt och fri man, som liksom hoppat över hela den period på två tusen år av hån och förnedring, som det judiska folket gått igenom. Här stod framför oss en man, fullständigt fri från allt vad vi kalla Golus, såväl kroppsligen som själsligen. Vi ha under de senaste tre till fyra generationerna blivit emanciperade, men ej fullt fria. Man gav oss friheten, men vi hade icke mod att helt taga den. Vi kunna säga, att detta gäller i lika mån om östjudarna som om västjudarna. Mången kunde icke smälta den friheten, man gav oss, och har till till den dag som är bevarat något av Golusrädsla — denna omotiverade änslan att vara sig själv, att begagna den frihet, vi fått. Herzl var en fri jude, fri till sitt innersta. Vi betraktade honom nästan som en naiv man, som med sådan självklarhet talade om det judiska folkets rättigheter i världen. Han var så främmande för varje ängslan, därför att han aldrig levat i ett Ghetto, därför att han aldrig varit med och känt den förföljelse, den själapina, som Ghettojuden upplevt; men även därför, att han var en adelsmänniska med den borna manlighet, för vilken ingenting är viktigare än att vara sig själv, att vara trogen sig själv. Detta var det nya, som trädde inom vår synkrets, och det räckte till för att predestinera honom till ledare för den uppvaknande judegenerationen, som ville återfå sin frihet, som ville befria sin kropp och sin själ på en gång.

Sedan denna första kväll, då han lik en profet talade till de unga studenterna, med blicken riktad framåt mot ett mål, som vi andra ej vågat drömma om, såg jag honom många gånger i både glädje och sorg, mera sorg än glädje. *Jag var med honom på den första zionistkongressen i Basel år 1897. Denna kongress är det mest ljusfyllda, jag upplevt. Herzl skänkte en oanad glans åt detta första judiska världsmöte, en glans som aldrig senare återkom.* Det var som en skara bröder hade mötts efter en lång och smärtsam frånvaro. Den som upplevt detta första återseende, kan aldrig glömma det.

Herzl gick ifrån oss, fyrtiofyra år gammal. Han hade förbukat sina krafter för Israel. Men det var måhända i grunden ingen olycka, att han dog ung. *Hans liv var fullbordat. Han hade i åtta år arbetet för Israel — år till den grad fyllda av välsignelse, att de innehålla mera än hela perioder av vår historia. Hans arbete ledde mot ett mål, som han på förhand utstakat.* Herzl hade intet förhållande till religionen, men han var en djupt religiös natur. *Om en profet är en "f ö r u t s ä g a r e", en som ser kommande händelser, och använder gåvan av sitt ord, för att kungöra dem för andra — då var Theodor Herzl i någon mån en nutida profet. Liksom Deutero-Jesaja årtionden före de timade händelserna såg Kyros' segerrika makt innan någan annan, så har Herzl, tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar, förutsett dem och förberett oss på vad som skulle komma. Han förutsåg Turkiets sönderfallande, han förutsåg att England skulle ta hand om Palestina. Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han tjugo år före världskriget, och dessa händelser öppna nya möjligheter för det judiska folket. När han slöt sina ögon, kunde han dö överbevisad om, att hans verk skulle fortleva.*

I dag, tjugofem år efter hans död, kunna vi överblicka följderna av hans gärning. Det är sällsynt att en generation kan se frukterna av det egna arbetet. Detta kan sägas om vår generation. *Herzl formulerade Baselkongressens program: "Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palestina". Tjugofem år efteråt står det judiska Palestina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palestina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. "Denna dag ha vi tagit bort Egyptens skam från Eder." Sedan Herzls död har minst hundra tusen judar bosatt sig i Palestina som modiga, tappra pioniärer, och vad de redan uppnått är allom bekant.* Tel Aviv är den första judiska staten, hundra judiska kolonier ha vuxit upp, industrien blomstrar, tack vare elektrifieringen och utnyttjandet av Jordans källor. *Hebreiskan har blivit ett levande språk, ett av landets officiella språk. Vi ha sett universitet öppna sina portar och sprida betydande impulser över hela Orienten och den judiska världen.*

Och det allra viktigaste är vad som just nu förverkligas. Judiska representanter från hela världen mötas nu i Zürich. Hela judendomen representeras genom sina bästa och ädlaste män, som förenas till ett allmänt judiskt förbund för Palestinas uppbyggande — "Jewish Agency". Trosfränder, som i sina hemländer intaga ledande ställningar, vilkas beprövade patriotism ingen kan betvivla, bekänna sig entusiastiskt till Zion. *Zion betraktas ej längre som motsats till våra medborgerliga plikter eller rättigheter; man säger ej mera: "Antingen — eller", utan "Både — och"!* Den skarpa motsättningen, som uppstått inom judendomen i samband med det palestinska spörsmålet, består ej mera. *Nu veta alla, att den judiska solidariteten ingalunda förringar vår medborgerliga trohet, att upprättandet av ett judiskt Palestina ingalunda innebär en ändring i judarnas liv och ställning i världen, att det ej betyder något försvagande av vår kärlek till fosterlandet.* Nu känna alla: såsom trogna medborgare, var i sitt fosterland, som kärleksfullt leva och lida med de folk i vars mitt vi äro födda, hava vi den självklara rätten — och den självklara plikten — att deltaga i det allmänna arbetet för Israel. Så känna nu de bästa och ädlaste bland oss. Vi ha nu äntligen kommit till klarhet. *Efter årtionden av missförstånd ha vi funnit varandra och förstå vi varandra. Det är första gången sedan två tusen år, som judar av alla riktingar räcka varandra handen i det gemensamma arbetet för judendomens sak. Det verkar som ett under! Hade Theodor Herzl levat i dag, hade han sett sin dröm förverkligad. Lycklig generation, som får vara med om denna betydelsefulla händelse, vars följder i denna stund ej kunna överblickas: hela judendomens förening utöver religiösa och politiska skiljaktikheter. I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad.*

*

Till detta överrabbin Ehrenpreis' uttalande må anknytas följande reflektioner.

D:r Ehrenpreis konstaterar, att Theodor Herzl var "den erkände och avgudade ledaren av den judiska renässansen" — denna renässans som lett till de för hela mänskligheten ödesdigra händelserna under tjugonde århundradets första kvartssekel. Med Herzl inleddes enligt E. ett nytt skede i judarnas historia, då de i stället för att såsom tidigare lida sin historia "nu ville börja *göra* den". I Herzl uppenbarade sig den store ledaren, som vågade framträda och samla de spridda skarorna för realiserande av alla judars dröm. Genom honom förenades "för första gången sedan två tusen år, judar av alla riktningar i det gemensamma arbetet för judendomens sak". Härmed är auktoritativt fastslaget, att i vår tid *alla* kategorier av judar äro förenade i samarbete för Israels sak, vilket ju avser herraväldet över världen. Judar inom finans, ekonomi, politik och kultur arbeta alla på samma front, såsom senare tids utveckling även klart gett vid handen.

D:r Ehrenpreis konstaterar vidare, att Theodor Herzl vid första zionistkongressen i Basel 1897, "det mest ljusfyllda jag upplevat" — den kongress vid vilken Zions Vises Protokoll upplästes och antogos — framträdde som "en profet, en *förutsägare*, en som ser kommande händelser". "Tjugu år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar, förutsade han det och förberedde oss på vad som skulle komma". *Här erkännes alltså oförbehållsamt, att världskriget och dess omvälvningar var resultatet av en judisk konspiration.* Visserligen framställes Herzl av d:r Ehrenpreis som "profet" och "förutsägare", men samtidigt klarlägges innebörden av "förutsägandet" i tämligen realistisk anda i och med att händelseutvecklingen kring världskriget av överrabbinen karaktäriseras som "Herzls gärning". Att denna "öppnat nya möjligheter för judiska folket", är nogsamt känt och är endast naturligt i betraktande av att den enligt Ehrenpreis var judendomens verk under Herzls ledning.

D:r Ehrenpreis, själv närvarande vid den historiska Baselkongressen, erkänner, att "Herzl formulerade kongressens program". *Då detta program enligt Ehrenpreis syftade till "världskrigets omvälvningar", innebär det alltså i sak intet annat än vad de vid samma kongress av Herzl upplästa Zion Vises Protokoll avse, men vilkas äkthet tidigare av hela världens judendom med sådan iver förnekats.* Detta faktiska erkännande från auktoritativt judiskt håll är av största betydelse. "Tjugofem år efteråt står det judiska Palestina under makternas garanti och beskydd", konstaterar överrabbinen segerstolt. "Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palestina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet". Men för att detta skulle kunna ske och "profeten" Herzls förutsägelse gå i uppfyllelse, skulle många miljoner människor offras på Europas slagfält!

Juda och frimureriet

I n:r 15 av Zionsprotokollen läses bl. a.:

"I hemliga sällskap inträda vanligen helst spekulanter, karriärister och i allmänhet lättsinniga personer, med vilka det för oss icke blir svårt att samarbeta, och genom dem draga vi upp den av oss projekterade maskinens mekanism. Om denna vår värld förvirras, så betyder det, att dess förvirring för oss var nödvändig för tillintetgörande av dess alltför fasta solidaritet. Om åter en sammansvärjning skulle anstiftas, så ställa vi i spetsen för den en av våra trognaste tjänare. Det är klart, att det är vi och ingen annan som dirigerar frimureriets verkamhet, ty vi veta vart vi föra mänskligheten, vi känna det slutliga målet för varje handling. Gojerna (icke-judarna) äro däremot förblindade — de fatta icke ens det omedelbara, ögonblickliga tillfredsställandet av sin egenkärlek, i uppfyllandet av det planlagda, utan att ens märka, att själva planen icke tillhör deras initiativ, utan att vi hava fört dem på den tanken.

Döden är varje människas oundvikliga slut. Det är bättre att närma detta beslut till dem, som hindra vårt verk, än till de våra, till oss, skaparna av detta verk. Vi straffa frimurarna så, att ingen utom brödraskapet ens kan misstänka det, icke ens själva straffoffren: alla dö de, då det är nödvändigt, liksom av normalt insjuknande. I medvetande härav våga t. o. m. brödraskapets medlemmar i sin tur icke protestera. Genom sådana medel hava vi bland frimurarna uppryckt själva roten till protest mot våra åtgöranden. I det vi predika för gojerna liberalism hålla vi samtidigt vårt folk och våra agenter i orubblig lydnad."

Kuhn, Loeb & Co:s historia

200 milj. till ryska revolutionen

Den ledande världsbankirfirman Kuhn, Loeb & C:o grundades 1875 av de tyska judarna Kuhn och Loeb samt ryske juden M. Wolf, skriver den franske nationalistledaren Francois Cotys tidning L'Ami du Peugle. De voro alla tre vanliga klädeshandlare, som satte in sina disponibla kapital på startandet av en bank. Från början synes denna ej haft politiska syften, dylika infördes först när Jacob Schiff uppträdde på scenen och blev en av direktörerna. De stärkte sin ställning genom att alliera sig med den stora Frankfurterbanken Speyer & C:o samt med Seligman & C:o. Sedan de på 1890-talet ytterligare utökat sig med mångmiljonären baron Hirschs väldiga kapital, började de realisera drömmen om en antizaristisk revolution i Ryssland. Hirsch testamenterade 11,000,000 engelska pund (= 200 milj. svenska kronor) till det judiska kolonisationssällskapet för "beredande av hem åt nödlidande judar". I verkligheten gick dock sällskapets verksamhet huvudsakligen ut på att öva press på alla världens regeringar samt arrangera konflikter med de ryska och rumänska monarkierna.

Jacob Schiff konsoliderade genom giftermål ej endast de ledande tyskjudiska bankerna i Amerika utan jämväl banker av samma slag i andra länder. Således äktade Loebs andra dotter Isac Seligman i den mäktiga banken Seligman & C:o i New York; Schiff hade själv redan äktat Loebs äldsta dotter; slutligen giftes Loebs tredje dotter med Paul Warburg samt Schiffs dotter med Felix Warburg, bröder till bankiren Max Warburg i Hamburg. Vilket inflytande dessa krafter utövade under värdskriget framgår bäst därav, att medan Max Warberg var kejsar Wilhelms finansiella rådgivare, var brodern Paul administrator i Kuhn, Loeb & C:o, samtidigt som han organiserade Federal Reserve Bank och således var Förenta Staternas huvudkassör under president Wilson.

I verkligheten hade Kuhn, Loeb & C:o amerikanska regeringen i sin ficka, vilket förklarar Förenta Staternas presidenters vasallförhållande, Hoover inbegripen.

Nytt världskrig?

Den engelske tidningskungen lord Beaverbrook förespår i ett uttalande ett nytt världskrig. Det finnes i Europa tillräckligt med explosiva ämnen för en ny katastrof, och tack vare sina många förpliktelser enligt folkförbundsavtal, Locarnofördrag och Kellogpakt kommer England ej att kunna undgå att bli inblandat. Krigets mordvapen skulle bli hemskare än någonsin förr.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Kvartal .... „ 1:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 OKTOBER 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Högerns tronföljd ordnad.

Moralens bålde väktare i Gamla Allehanda tycks ha tagit våra små erinringar i förra numret om hans lysande roll i det härskande Systemets tjänst mindre humoristiskt än vanligt. Att döma av uttryckssättet i vissa i bladet oregelbundet återkommande "spetsartiklar".

"Vi läste nyss", skriver Herr Leonard bl. a. "i en av de publikationer (= Nationen) som bringa nationen upplysning om sakernas rätta sammanhang just nu, att en tidning, som står oss särdeles nära (= Allehanda) går i ledband dels av bankfirman Wallenberg och dels av bokförlagsfirman Bonnier och Mosaiska församlingen. Samtidigt konstaterade samma förträffliga upplysningskälla att den oss närstående tidningen kämpat ned en politiker som 'varit judedömets representant i riksdagen'. Vi äro alltså lejda av Beelsebub

för att bekämpa Beelsebub! Sådana 'avslöjningar' tros enfaldigen av vissa personer som bruka uppvakta oss med anonyma brev".

Vi veta oss aldrig ha konstaterat, att Herr Leonard "kämpat ned en politiker som varit judedömets representant i riksdagen", men yttrade väl i vårt senaste nummer, att "herr Järte, trots beroendet av Kreuger, spelat en roll som judedömets beskyddare". Men eftersom Herr Leonard tycks förstå ganska litet av "sakernas rätta sammanhang just nu", vilja vi gärna tillhandagå honom med en smula närmare orientering, på det han må varda tagen ur den blindhet, vari han för närvarande vandrar och som egentligen ej anstår en president i publicisternas vittra samfund. Kunde man tycka.

Det finns många sätt att tjäna det heliga Israel. Vårt offentliga liv ger en brokig provkarta härpå. Herr Leonard gör det på sitt vis. Regerande husen Wallenbergs och Bonniers ställning är nu den, att Wallenbergs acceptera det judiska systemet på alla områden utom det ultraradikala politiska, medan Bonniers i just förverkligandet av den politiska bolsjevismen-inkörsporten till det judiska världsriket — fullt logiskt ser Systemets naturliga konsekvens och egentliga mål. Här alltså skillnaden mellan den Wallenbergska och Bonnierska Beelsebuben! När pressen i dag tillskriver Herr Leonard hela äran av att ha störtat koryfén Järte från hans upphöjda position, må i sanningens intresse sägas, att man något åsidosätter hans höga uppdragsgivare, ty ännu så länge gäller Wallenbergs ord mer än Herr Leonards i detta land. Gamla Allehanda har kämpat tappert — det skall villigt erkännas — för koryfén Järtes störtande, men här rörde det sig ju ytterst om en tvekamp om tronföljden inom Lindmanshögern mellan de visserligen inbördes intimt samverkande, ehuru samtidigt om makten konkurrerande finanshusen Wallenberg och Bonnier.

När Herr Leonard för något år sedan med penningmedel från Enskilda Banken lade sig till med aktiemajoriteten i Gamla Allehanda, följde vissa förpliktelser, såsom bl. a. framgått av hans plötsligt påkomna radikala omvändelse beträffande korruptionen i Sprit- och Tobaksmonopolen. En annan följd av engagemanget var tydligen hans hängivna accepterande av Wallenbergs kandidat till tronföljden inom Lindmanshögern, d. v. s. anslutning till den Wohlinska pretendenturen. Som Bonniers pretendent hade redan framförts överlöparen från Sossepartiet, koryfén Järte, en ävenledes i Systemet väl förtrogen man, som fått sin politiska skolning som marxist. De Moderatas "kronprinsfråga" var ännu intill Kreugerkraschen oavgjord, men genom avslöjandet av det Kreuger-Järteska samröret i Keys Dagblad skapades en chans, som skickligt utnyttjades av Moralens Väktare till favör för Wallenbergs pretendent, koryfén Wohlin. Det var förklarligt, att Karl Otto med sin inställning i Kreugerfrågan hade svårt för att bjuda något effektivare försvar för sin tidigare skyddsling. Herr Leonard hade alltså en god utgångsställning, när han upptog kampen, och han lyckades även med några eleganta stötar kasta motståndaren ur sadeln. Och den Wohlinska tronföljden var tryggad!

Sin politiska karriär började Wohlin i bonderörelsen, d. v. s. den fraktion därav som under tidigare skedet verkade under namn av Jordbrukarnas Riksförbund. När högern en dag kom och bjöd honom medlemskap i Lindmans ministär, smet han ifrån Bondeförbundet, som placerat honom i riksdagen och sällade sig till De Moderata, där större chanser vinkade. Sin största bragd i Systemets tjänst utförde han, då han i egenskap av Lindmans finansminister vägrade framlägga Monopolkontrollutredningens sensationella betänkande inför riksdagen och av egen maktfullkomlighet arrangerade en särskild "monopolutredning" i Wallenbergsk anda. När han senare lånade sig åt försöket att för storbankernas räkning expediera Jordbrukarbanken, blev emellertid oppositionen för stark och han nödgades träda tillbaka ur regeringen samt tillsvidare försvinna i bakgrunden som välbeställd generaldirektör och chef för Kungl. Lotsverket. Men hans visade tjänster och goda vilja skulle i sinom tid än mer belönas! Han accepterades av Wallenbergs som deras kandidat till ledarskapet inom Moderata efter frimuraramiralen, och nu har tronföljden inom partiet tack vare Kreugerkraschen omsider fått sin lyckliga lösning.

Redan Wohlins diktkonst, där han säger: "Jag vill dem säga, hur ordena sticke, dessa människor som mitt blod förbannat", tyder på representanten för en annan anderiktning än den nordiska. I rasligt hänseende visar han också ett starkt tatariskt inslag. Hans lovsjungande av den hänsynslösa despotism är tydligen ett uttryck av blodets röst. Det är därför ganska naturligt, att han trives väl i Madame Kollontays salonger. Med ett ord företräder "amiralens" efterträdare i ämbetet i rikligt mått sådana meriter, som göra honom särskilt lämpad som ledare av "Sveriges nationella parti".

*

Cause celebre i Hälsingborg.

I den judiska pressen har ägnats en livlig uppmärksamhet åt en i Hälsingborg inträffad "skandalhändelse". Nationella Ungdomsförbundets vice ordförande hr Allan Wedling kom i delo med en judisk köpman, som härvid skulle råkat bli "bli misshandlad". Den misshandlade drog saken inför rådhusrätten, som avgjorde saken till semitens favör samt dömde hr Wedling.

Den judeorienterade Nationell Tidning är upprörd över det passerade och läser på det skarpaste lagen för hr Wedling och Gamla Allehanda hjälper till av bästa förmåga. Det Ljunglundska organet konstaterar tillfredsställt, att "våldsverkaren" tagit konsekvenserna och trätt tillbaka från sin förtroendepost i Nationella Ungdomsförbundet.

Semitpressens snabba och resoluta ståndpunktstagande är karaktäristiskt. Hr Wedling anser sig med orätt dömd och har överklagat rådhusrättens dom, men de "nationella" organen ha ej funnit sig höra avvakta sakens fortsatta utveckling utan skyndat att brännmärka och straffa "våldsverkaren". Man har tydligen velat statuera avskräckande exempel för de hatade nationalisterna.

*

I Fuskorsets tecken.

Runt om i världen utvecklas för närvarande en intensiv verksamhet för folkens väckande ur den giftsömn, vari det "utvalda" Lögnens folk försänkt dem, för deras räddande från tillämnad undergång kaos. Det är i sista timmen arbetet i Ljusets tjänst på allvar upptagits. Men resultatet som vunnits, är överraskande och ger anledning till de bästa förhoppningar. Vad som behövts århundraden till att bygga upp i mörker bringas inför Sanningens klart lysande ljus, på några år på fall.

Vise män från historiens äldsta tid, vilka kände hemligheten i det som sker, bebådade ett kommande slut på Lögnens herravälde. De förutsade en tid, då detta ej längre skulle hålla — då den nordiska anden med återvunnen kraft skulle rycka in till hela mänsklighetens räddning. Och det mäkliga är vad som nu sker; den nordiska stammen, förgrenad på olika folk men renast företrädd just i vårt land, är på väg att förstå sin mission och bereder sig för sin världshistoriska uppgift.

*

Symboliska Ormen.

Enligt zionismens urkunder uttänktes av Salomo och andra judiska visa redan 929 före Kristi födelse i teori en plan för världens erövring. Under historiens

gång utarbetades och fulländades denna plan av däri invigda efterföljare, Zions Vise.

Dessa Vise hade beslutat erövra världen åt Zion genom Symboliska Ormen. Dess huvud föreställde den av de Vise invigda judiska regeringen — alltid maskerad t. o. m. för sitt eget folk — och kroppen — det judiska folket. I det Ormen inträngde i de på dess väg liggande länderna undergrävde och uppslukade den alla icke-judiska krafter. Detta måste den göra allt framgent, följande en noga utstakad plan, tills den genomgångna cykeln slutes genom att huvudet återvänder till Zion och Ormen på så sätt innesluter i cirkeln av sin väg hela Europa och därmed den övriga världen, begagnande sig av alla krafter, vapenmakt och ekonomiska medel, för att underlägga även de övriga kontinenterna sitt inflytande, inflytandet av sin cykel.

Ormens huvuds återkomst till Zion kunde ske först sedan de europeiska stormakterna jämats med jorden, d. v. s. över det ekonomiska obeståndet och ruinen, överallt ett verk av Zion, genom det andliga förfallet. Varken regeringarna eller enskilda individer skulle ha en aning om den roll de spelade i Zions händer. Därför läto Zions Vise i sin krets väktare av de mosaiska lagarnas och organisera en s. k. religiös kast såsom Talmudföreskrifternas renhet.

Efter den grafiska bilden av Symboliska Ormens bana var dess **första** etapp i Europa 429 före Kristus i Grekland, varest den på Perikles' tid begynte undergräva detta lands storhet och makt. Den **andra** etappen var i Rom under Augustus icke långt före Kristi födelse. Den **tredje** i Madrid under Carl V 1552 e. Kr. Den **fjärde** i Paris 1700 under Ludvig XIV. Den **femte** i London 1814 efter Napoleon I:s fall. Den **sjätte** i Berlin 1871 efter fransk-tyska kriget. Den **sjunde** i Petersburg, över vilket nu är ritat Ormens huvud under årtalet 1881.

Alla de av Ormen genomgångna länderna hava undergrävts i sina grundvalar genom den införda liberalismen, demokratien och det ekonomiska obeståndet. Längre än till Petersburg hade Ormens huvud ej rört sig vid den tid vår bild avser. Från Petersburg gick dess väg vidare över Moskva, Kieff, Odessa och Konstantinopel. Genom den stora bolsjevikrevolutionen tillintetgjordes Zions i nyare tid som farligast ansedda fiende, det Romanovska kejsarhuset. I överrabbin Ehrenpreis' på annat ställe återgivna uppseendeväckande uttalande konstateras, att världskriget och dess omvälvningar, däribland Turkiets sönderfallande, var ett verk av Zion. Konstantinopel var sista etappen före Jerusalem. Mycket återstår nu ej för Ormen att kräla, tills den ödesdigra cirkeln är sluten och huvudet förenar sig med stjärten.

För att Ormens krälande skulle ske obehindrat genomdrevs först och främst den judiska stammens isolering, på det att ingen skulle kunna intränga i dess krets och upptäcka hemligheten i dess verksamhet. För judarna hade profetiskt kungjorts, att de äro utkorade bland människorna av Gud själv för att behärska jorden genom en odelbar zionsk konungsmakt. Det hade ingivits dem, att endast judarna äro Guds söner, värdiga epitetet människa och att övriga människor skapats endast såsom judarnas arbetskreatur och slavar — "mänskliga anleten voro dem givna endast för att judarna icke skulle hava obehag av att emottaga tjänster av dem" — judarnas roll åter bestod i erövring av herraväldet över hela världen för Zion (Se Sauh 91,10511).

*

Rotschildarna och Europas finanser.

Den fransk-judiske mångmiljonären Henri de Rotschild, som för någon tid sedan besökte Stockholm med sin eleganta lustjakt, har utgivit första bandet av sina memoarer. Enligt Svenska Dagbladets rescensent berättar han däri "med en charmerande blandning av tillgivenhet och humor om sina onklar, vilka sutto i olika länder och förvaltade Europas finanser."

Förvaltade Europas finanser! Ja, med vilket resultat de judiska finansfurstarna förvaltat de europeiska staternas finanser, veta vi i dag. Dessa äro samt och synnerligen så gott som ruinerade. Reaktionen mot detta regemente är emellertid på marsch och man får hoppas att den i en ej alltför avlägsen framtid skall leda till en rättvis reglering av förhållandena, som för alla tider befriar Europas folk från de främmande förvaltarna av deras finanser.

*

Mosaiska affärsmetoder.

Heimans Varuhus, som av Sveriges Köpmannaförbund anmälts till åtal för förseelse mot lagen om illojal konkurrens, har av Stockholms rådhusrätt dömts att böta 200 kr.

Det judiska varuhuset hade annonserat en cheviotkostym av "prima kvalitet" till särskilt lågt pris. Samtidigt fanns i butikslokal och fönster skyltar, där kostymen betecknades såsom varande av "prima helylle". Den representerade "en fullkomligt enastående chans". En på Köpmannaförbundets initiativ företagen undersökning visade emellertid, att det alls icke rörde sig om "prima kvalitet", eller "prima helylle", I ett av sakkunnigeintygen hette det tvärtom, att kostymen befunnits "underhaltig vad såväl tyg som tillbehör beträffar". Under polisutredningen konstaterades också, att kostymerna alltigenom voro av underhaltig kvalitet.

Det påtalade fallet illustrerar de judiska affärsmännens skrupelfria reklammetoder, varmedels de draga till sig den lättlurade gojimpubliken. Det behövs tydligen bevishandlingar sådana som de av Köpmannaförbundet nu förebragta för att lära allmänheten förstå, att den handlar i eget intresse genom att undvika judiska affärer och endast köpa av svenska affärsmän.

*

Gamla Allehanda i restaurerat skick.

Efter genomförd restauration ter sig Herr Leonards berömda upplysningscentral som synes av denna fotografiska bild. Vi gratulera till den goda idén!

Att hävda den egna rasens, det egna folkets rätt till fri utveckling, utan intrång av välsinnade främlingar är enligt den store publicisten detsamma som "att högfärdigt se ned på andra individer av annat folkslag". Något som Herr Leonard inte gör. Tvärtom! Såsom även framgår av den underbara skyltning han låtit anbringa å sitt palats.

*

Malmö får ny rabbin.

Malmö Mosaiska församling har till efterträdare efter rabbinen Josef Wohlstein, som numera pensionerats, valt rabbinen Elieser Berlinger i Schönlanke, Tyskland, vilken 1 okt. tillträtt platsen. Rabbin Berlinger var "akademisk religionslärare" vid mosaiska församlingen i Berlin 1926—1928. Sedan 1 jan. var han rabbin och religionslärare i Schönlanke.

*

"Judiskt hus" i London.

I London har invigts ett "Judiskt hus", en monumentalbyggnad å åtta våningar. Kostnaderna för detsamma uppgå till kr. 1,800,000.

I "Judiskt hus" skola judiska religiösa och sociala institutioner samt undervisningsanstalter inrymmas, såsom Jewish College, rabbinskolan för det brittiska riket, de stora synagogornas och församlingarnas byråer, de oavhängiga orden Bnei Brit, de judiska studenternas samlingslokal m. m. Senare kommer även ett judiskt bibliotek att inrymmas i byggnaden.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (244) TISDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1932 ÅRG 8.

Konungen och Frimureriet

Frimurarpolitik bakom Wales' besök

Frågan om frimureriet, dess väsen och syften, har under senare år, framför allt genom general Ludendorffs sensationella avslöjanden, tilltvingat sig en uppmärksamhet såsom sannolikt aldrig tillförene. Interiörer av sådan art ha framlagts rörande den hemlighetsfulla, världsomspännande ordens verksamhet, att det förefaller oförklarligt att högsta ordensledningen ej ansett det påkallat att tillbakavisa beskyllningarna. I flera artiklar, införda i denna tidning, ha vi gjort oss till tolk för en allmän mening samt uppfordrat Svenska Landslogens ledning att förklara sig. Men Landslogen har iakttagit en isande tystnad. Vi trotsa emellertid de genom utskickade oss tillställda varningarna liksom de oss tillhandakomna anonyma brev hotelserna till livet och anse det vara vår plikt att öppet säga ifrån, att en sammanslutning, som avfordrar sina under falska förespeglingar inlockade ovetande medlemmar de allvarligaste eder och trohetslöften med livet som insats gentemot en rörelse, vars högsta ledning, syften och mål hållas förborgade — att en dylik sammanslutning är omoralisk, osvensk och antinordisk till hela sitt väsen. Den saknar existensrätt i Sverige.

Ett närmare studium av Ludendorffs-publikationer och det digra källmaterial, vara han stöder sina yttranden, ger månända förklaringen till frimureröverhetens tystnad. Det är en underlig "välgörenhet" man här möter. Med stöd av otaliga officiella frimurareskrifters, stormästares m. fl. uttalanden föres i bevis, *att* det endast finnes ett frimureri i världen, ehuru det i skilda länder arbetar under olika former, betingade av rådande förhållanden samt taktiska skäl, *att* den föregivna "välgörenheten" endast är en bedräglig skylt till allmänhetens och de "oinvigda" låggradsbrödernas förande bakom ljuset beträffande ordens sanna väsen samt *att* orden, i strid mot vad svenska höggradsfrimurare uppge, i eminentaste grad befattar sig med politik i detta ords allmänna bemärkelse.

Frimureriets mål.

Ludendorff bevisar med stöd av bl. a. frimureriets egna skrifter, att dess mål i alla länder är: att återuppbygga Salomos en gång i tiden raserade tempel, d. v. s. förverkliga den judisk-kapitalistiska prästerliga världsmonarkien. I grundförfattningen för Stora Landslogen i Sverige, som är världsfrimureriets IX provins och inom detta intager en särskilt framskjuten ställning, står skrivet: "Den vise konung Salomo nämnes såsom ordens förste stormästare; i den av honom upprättade fundamentalkonstitutionen är förordnat att stormästarens värdighet skall förbliva inom hans släkt." Det heter i denna "svenska grundförfattning", vilken ligger till grund för Tyska Landslogens författning, vidare: "I spetsen för det svenska frimureriet står en blott för Salomos vikarie (konung Gustav V) känd överhetsperson, vars namn i övrigt skall förbliva en hemlighet, tills han personligen övertar regeringen; tills dess befaller han genom sina vikarier". Den "grundförfattning" det här talas om är uppenbart någonting helt annat än den författning som Sveriges regerande konung vid ämbetets övertagande svurit eden. Efter de upplysningar general Ludendorff framlagt låta sig icke funktionerna som Sveriges regerande konung och Salomos vikarie i Sverige förenas. Den svenska författningen känner ej några hemliga "grundförfattningar", allra minst av det slag det här tycks vara fråga om. Sveriges folk väntar också, att det regerande konungahuset frånträder sin beskyddareställning för det occulta frimureriet.

"Brödraskapen".

För att kunna genomföra sina planer har Juda organiserat folkens olika skikt i en mängd "brödraskap" och andra internationella samfund, alla inställda mot samma mål: den judiska världsmonarkiens upprättande. Medan de lägre folkklasserna sammanfördes i "marxistiska" arbetarinternationaler, utbyggdes för de ledande klasserna, såsom topporganisation för det hela, frimureriet. Frimureriet och marxismen äro alltså endast skilda former av samma idé; det "övre" och "undre" brödraskapets mål är detsamma: att avskaffa de nationella staterna samt åstadkomma den sammansmältning av alla folk och länder, varur den "teokratiska ordensrepubliken", för att använda frimurarebrodern Edouard Eckerts uttryck, skall uppstå. Det gällde närmast för frimureriet att göra de i allmänhet till folkens ledare kallade, de bildade samt de ekonomiskt och andligt oberoende männen tjänliga för Judas planer. Genom frimureriet skapades möjlighet att ovanifrån förhindra alla sådana inflytelser som kunde vara ägnade att skada dessa, framför allt genom att raskänslan och den därå grundade nationella kraften brötos och de fosterländska i stället infacierades med en judisk-internationalistik "broderskapsideologi", som kom dem att förgäta blodets röst och förvandlade dem till arbetande bröder för den judiska världstanken, "konstgjorda judar". Som ett synligt tecken på denna "brödramission" tilldelades dem också en murslev, symboliserande deltagandet i återuppbyggandet av kung Salomos tempel. Som betecknande för den föreställningsvärld, vilken råder i höggradslogerna, återges efter Ludendorff följande ur en höggradsmästares tal vid en sökandes upptagning i högre grad: "Vi ha orsak att icke utan skräck och bedrövelse tänka tillbaka på den sorgliga natt, varigenom helgedomen (Salomos tempel) förintades, mycket av de våras (judarnas) blod utgöts och våra förbundsbröder ströddes för alla världens vindar... Ni se här templet förstört, pelarna brutna, trappstenarna ryckta i sär; detta skall symbolisera alla de sorgliga öden, som vår orden fått genomgå. Den har blivit ett rov för främlingar; våra förbundsbröder äro skingrade. Märka vi nu här den förlust vi lidit... Men ännu ha våra hemligheter bevarats, ännu har ingen vågat överskrida denna linje."

Frimureriets "hemlighet".

"Frimureriets hemlighet är överallt juden" säger Ludendorff. Överrabbinen d:r Isak Wise skrev 1855: "Frimureriet är en judisk institution, vars historia, grader, ämbeten, lösensord och förkunnelser äro judiska från början till slut." Ludendorff bevisar riktigheten av detta Wises yttrande genom en redogörelse i detalj för alla "hemligheterna". Den oberoende orden Bne Briss — Söner av Förbundet — är den ledande hemliga judeorden. Den är spridd över hela världen, övar inflytande på alla judiska organisationer, utgör "den judiska generalstaben" samt är en hänsynslös företrädare för den judisk-kapitalistiska världshärskartanken. Denna orden övervakar staternas och de inflytelserika partiernas politik. Till densamma höra de ledande judarna i hela världen.

De "invigda", aktivt verksamma frimurarna äro inströdda i logerna och ha, utan att framträda, att inom och utom orden lösa särskilda, klart betecknade uppgifter, som bli frag-

(Forts. å sid. 7.)

Ivar Kreugers självmord ett falsarium

I tjekans våld?

Mystiken kring Ivar Kreuger skingrades ej genom underrättelsen om "självmordet" i Paris den 12 mars liksom ej heller genom de många offentliga avslöjanden som följde rörande honom personligen och koncernen. Redan i vårt första uttalande den 1 april efter "självmordet" förutsågo vi denna utveckling: "Gåtan Kreuger skall kanske aldrig offentligt fullt uppklaras". Tecken tyda emellertid på, att stunden för dess uppklarande kanske ej är så avlägsen.

Ilja Ehrenburgs förutsägelse.

I vår nämnda artikel omtalades, att man i Paris genast starkt betvivlade "självmordsteoriens" riktighet och höll för troligt att saken haft ett helt annat förlopp. Omständigheter hade passerat i samband med "självmordet", ägnade att väcka misstankar. Det gavs också en egendomlig överensstämmelse mellan de officiösa rapporternas och telegrambyråernas meddelanden angående händelsen och Sovjets specielle antikreugerförfattare Ilja Ehrenburgs i bokform tidigare profetiskt skildrade slut på "tändstickskungens" liv. Ehrenburgs förutsägelse hade på ett sensationellt sätt gått i uppfyllelse: "Tändstickskungen" hade dött i Paris med känning åt hjärtat, trött på livet och affärerna! Huru denna underbara siarförmåga hos Sovjets författare?

Vi känna alla händelseutvecklingen — de mystiska tilldragelserna kring dödsfallet, hur Kreugers stoft i en tillsluten kista återbördades till hemlandet för att brännas, trots han själv enligt vad bestämt uppges i livstiden varit en motståndare till detta begravningssätt. När stoftet bränts, vidtog i pressen en kampanj av hittills osedda mått mot den döde och hans koncern, vilken fullföljts månad efter månad, dag efter dag. Under intryck härav pressades allt vad Kreugeraktier hette på börsen till ett intet, och de stora finanshajarna inköpte för en spottstyver de i marknaden tillgängliga papperen. Omsider, när allmänheten lärt sig betrakta alla Kreugerpapper som värdelösa, fick man den 23 aug. i tidningarna läsa en rapport från Tändsticksbolagets internationella rekonstruktionskommitté, utvisande att tillgångarna i bolaget med då mycket låga taxering beräknades motsvara skulderna. Kommitterade hade ej ansett sig kunna undgå att på grundval av monopolrättigheterna — vilka av de föregående värdesättarna ej åsatts något värde som tillgångar — fastställa ett nominellt värde å aktiekapitalet av 90 milj. kr., svarande mot ett nominellt värde av 25 kr. per aktie. Genom detta meddelande från rekonstruktionskommittén var vår den 1 april uttalade misstanke bekräftad. Tidningspressen hade avsiktligt delgivit allmänheten en felaktig uppfattning angående bolagets ekonomiska ställning, varigenom storspekulanterna på börsen beretts tillfälle uppköpa de skrämda enskilda innehavarnas Kreugeraktier till gratispriser.

"Självmordet" var endast ett — avvikande.

Hur det var, ville de första "fantastiska" ryktena att Ivar Kreugers "självmord" var ett falsarium och att han fortfarande befann sig i livet, icke ge sig. Inom framskjutna, s. k. välunderrättade kretsar ej blott i Stockholm och Paris utan även annorstädes är man numera tämligen på det klara med att så också är fallet. Det skulle ha varit antingen en vaxdocka eller en annan människas lik som placerats i kistan. Genom brännandet av Kreugers "jordiska kvarlevor" har varje officiell undersökning i saken från början omöjliggjorts. Diskussionen rör sig för närvarande huvudsakligen kring problemet: Vart har han tagit vägen, under vilka omständigheter lever och eventuellt verkar han nu i det fördolda? Antagandena härvidlag röra sig huvudsakligen på två plan, varom mera nedan.

Först må konstateras, att ett avvikande av Ivar Kreuger under formen av ett fingerat självmord endast varit möjligt med de franska myndigheternas goda minne. Den judiska storfinansen, som i Paris numera har sitt centrum för Europa, hade under en lång följd av år arbetat på den Kreugerska koncernens erövring samt i stor utsträckning betjänat sig av Ivar Kreuger som ett — frivilligt eller ofrivilligt — redskap i sina finansiella manövrar samt hade intresse av att koncernens ledare ej var närvarande vid avvecklingen. Detta skall även ha legat i flera regeringars intresse. Det är ju en känd sak, att exempelvis en monopolrättighet för ett företag i vår tid icke står att erhålla i en stat utan användande av mutor. Skulle Ivar Kreuger personligen ha svarat inför rätten, hade detta inneburit stora risker för inflytelserika finans- och regeringskretsar. Han ha-

(Forts. å sid. 7.)

SANNINGEN

Tiden visar ett förvirrat ansikte. Ovädersmolnen, som skockat sig på horisonten, skingras ej utan snarare ökas. Den av folkens ledare, generation efter generation, utlovade lyckligare tillvaron uteblir. I stället ökas eländet, oron och nöden. Massorna gripas av vrede över alla gäckade förhoppningar och resa sig slutligen mot samhällena. Ansträngningar göras att tygla dem. Det kan gå till en tid, men en dag bryter den heliga vreden de byggda fördämningarna.

Varför alla dessa misslyckanden i strävandet att åt människorna skapa en ljusare och lyckligare tillvaro? Detta är en fråga som i dag tvingar sig på ej endast dem som ha ansvaret för utvecklingen utan på varje individ. Ty den angår oss alla i själva verket lika mycket. Alla lida vi under trycket av missförhållandena. Svaret är ej svårt att finna, det ligger upplagt för oss så klart, att vi alla kunna se det, ehuru vi i vår förvillelse blivit så förbländade, att vi ha svårt att se det som är oss närmast.

Det finnes blott en väg till uppnående av alla människors innerst åstundade lyckligare tillvaro på denna jord och på samma gång fyllande av våra själars heliga trängtan till frigörelse ur materiens bojor. Den vägen anvisades för tvåtusen år sedan av den man, som blev grundare av den kristna världsåskådningen. Kristus tolkade den i det enkla ordet: "Endast sanningen kan göra eder fria". Här var lösningen given — den enda lösningen. En stor del av mänskligheten anslöt sig till den kristna förkunnelsen, ehuru förgätande dess fundamentala sats: budet om sanningen. De olika kyrkorna gjorde bokstaven i stället för andan till huvudsak.

Vårt eget förnuft säger oss, att en utveckling, om än så prydligt gestaltad, som ej bygger i sanning, icke kan hålla. Ingen människa är tillfreds med att bli förd bakom ljuset, allra minst när det medför skador för henne. Ingen vill bli bedragen. Vi behöva endast gå till oss själva. En god samvaro människorna emellan är ovillkorligt grundad på ömsesidigt förtroende och ömsesidig trohet. Individen, partiet, folket förbli sina ledare trogna så länge de ha förtroende för dem, men den dag förtroendet är borta, är det slut med ledarnas inflytande. De kanske till en tid — genom framförande av nya lögner och bländverk — kunna bevara sina falska positioner, men en dag är deras stund kommen. Då rycka nya ledare in, friande till folkgunsten, tills också deras stund är kommen. — Så har fortgått och fortgår alltjämt. Trots folkledarnas alla fagra löften och talesätt blir mörkret över vägen allt tyngre.

Människorna ha att göra klart för sig detta, att en utveckling fram till ett lyckligare tillstånd endast kan ske i sanningen anda, liksom Kristus sade: "Endast sanningen kan göra edér fria". Men sanningen har alltid varit hatad och fruktad. Och de som gjort sig till dess talesmän ha blivit förföljda, ofta dödade. Ty de ha hotat maktmissbrukets innehavare. Men även dessa borde inse sitt misstag, att de föga ha att vinna för sig själva genom att riskera sina underordnades förtroende och hindra en sann utveckling — de därigenom endast åtaga sig ett ansvar, som ej kan undgå att tortera deras själar så länge jordevandringen pågår.

Sanningen är ofta fruktansvärd, ofta ligger den så fördold i djupet, att vanliga ögon knappast kunna upptäcka den. Ty ju ljusskyggare handlingarna äro, desto omsorgsfullare är deras sanna väsen dolt för människornas blickar. Betraktar man den nuvarande världsbilden och vad denna har att bjuda av sanning och lögn, kan man förstå de invigda som studsa tillbaka inför tanken att låta folkens massor känna allt detta fruktansvärda — en anhopning av seklers synder. Men till dem vilja vi säga: det är nödvändigt. Utan att folken få veta sanningen är intet tillfrisknande för dem och världen möjligt. Lösningen av det stora problemet ligger i verkligheten i det enda ordet: *Sanningen!*

PRESSKONSERTEN

Oppositionen mot "Guds Gröna Ängar"

Det på Kungl. Dramatiska Teatern framförda antireligiösa dekadansskådespelet "Guds Gröna Ängar" — som intet annat land i Europa velat uppföra — har trots "kritikens" i pressen lovsånger glädjande nog mött en kraftig gensaga från allmänhetens sida, som bör vara en hälsosam läxa för vederbörande.

Kyrkoherde Valdus Bengtsson ger i *Nya Dagligt Allehanda* en redogörelse för några av de i stycket skildrade scenerna:

Kain hade mördat sin broder Abel. Gud uppträder på mordplatsen. Kain är ytterligt upprörd, fruktar tydligen efterräkningar och försvarar sig med att Abel hånat honom. Men Gud lugnar: "Jag säger inte, att du gjort rätt och jag säger inte, att du gjort orätt. Men jag säger, att om jag vore som du, så skulle jag ge mig av över gränsen. Du gjorde bäst i att gifta dig och sätta bo och uppfostra barn. Det finns ingenting som kommer en människa att glömma sina bekymmer så som om man skaffar sig familj." Ha. är det alltså Gud själv som utsuddar gränserna mellan rätt och orätt.

Gud är också mycket förstående mot svordom och dryckenskap — ej underligt, då Gud själv svärjer. Jag hörde det visserligen bara två gånger, men det räcker, när det är Gud som svär. Då Noak uppträder berusad, säger Gud: "Jag bryr mig inte ens om, att du svär och dricker". Icke bör man då heller alltför mycket förvåna sig över att denne stackare till Gud icke kan förhindra en lättsinnig flicka att försöka sig på oanständig flirt med honom, till och med kittla honom under hakan, allt under uttalande av gemenheter, som jag måste förskona läsaren från att se i tryck.

Den narrkåpa, i vilken skådespelets författare höljer det högsta väsendet, fullständigas, då Gud, besvärad av rop från människor på jorden, icke vet vare sig ut eller in. Han behöver tröst i sina bekymmer inför alla misslyckanden. Och väl för honom, att han övervinner sin motvilja mot att stiga ned till jorden, vilket han gör "för att han skall känna sig litet bättre till mods". Ty här nere träffar nu Gud den unge krigaren Hezdrel, som ger honom en välbehövlig undervisning om lidandets betydelse i barmhärtighetens tjänst. Gud erkänner själv, att han "varit en smula bakom flötet" och tackar Hezdrel för den tankeställare han fått. Styckets antireligiösa tendens bestyrkes av en insändare i Sv. D., som återgiver den gamla irreligiöst mättade satsen: "det är människan som skapat Gud, icke tvärt om". Budskapet från Guds gröna ängar lyder så: "Du gör i ordning en Gud åt dig såsom barnet klipper en pappersdocka åt sig och sedan faller du ned och säger i fast förtröstan till denna 'Gud': Herre, när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden!"

Den i pjäsen såsom "negerbarns uppfattning" framförda föreställningen om gud stämmer väl med judarnas sedan äldsta tider omhuldade, att de ha skapat gud efter sitt behag och icke tvärtom.

Herr C. Schoug, Linköping, skildrar i en insändare i *Svenska Dagbladet* indignerat de intryck han fått av pjäsen. Herr S. skriver bl. a.:

Ehuru enligt min personliga åsikt judarnas speciella mytologi, representerad av gamla testamentet, ej hör samman med kristendomen ,så torde deras gudsbegrepp i modifierad form vara ärvd hos vår kristna religion. Är det ej då både olämpligt och osmakligt att ge oss till livs det som i denna pjäs presteras i Jahves och Gud faders gestalt m. m. sådant? Plattheter, svordomar och andra grovheter ha aldrig ansetts vara besläktade med det attiska saltet. Att söka få oss svenskar att njuta av dylik kvasi-nigger-kultur, mot detta torde vi trots allt vårt relativt sunda omdöme reagera. Vill någon klick kritiker söka pressa på oss den tron, att detta är konst och litterär dramatisk delikatess, då beklagar jag dessa herrar, att ej äga så pass oförfalskad smak, att de kunna skilja mellan frisk kost och unkna amerikanska konserver.

Den av nationalsocialisterna iscensatta opinionsyttringen genom nedkastande av några tomater på den kungliga tribunen har väckt ett mycket våldsamt anskri i den judiska pressen. Kulturförfallets damer och herrar sakna emellertid anledning beskärma sig över att ha blivit på ett obehagligt sätt störda i sin förlustelse. När fräckheten passerar anständighetens gränser, reagerar den sunda svenska folkinstinkten på sitt enkla och naturliga, kanske ej fullt salongsmässiga sätt.

Författaren *E. W. H.* i *Västmanlands Läns Tidning* konstaterar efter en ingående skildring av stycket, att "Guds Gröna Ängar" är ett missgrepp både av författaren själv och dem som här introducerat feltaget som konstprodukt. "Stycket är ingen naivmålning, som det utgivit sig för, utan ett pêle-mêle av allvar och spex, ofta av grov och simpel art". Beträffande oppositionen skriver han:

Jag måste tillstå, att jag känner sympati för de nazistiska ungdomar, som vände sig mot det skabrösa, varav dock inte Babylon var allra värsta utslaget, om jag så inte anser deras medel lyckligt valt. Hitler lär ju, att allt skall genomföras fullt lagligt, för att, i motsats mot våldsrevolutioner, kunna bli beständande. Här har Hitler, som i så mycket annat, sett rätt. Men ha vi inte själva varit unga en gång, och — "dådkraftiga"? Herr Wettergren skördar en oförtjänt publikframgång på kuppen, men han kan kanske få lära, att publikframgång inte är detsamma som att befästa konstnärligt anseende och ansvar i ledarställning. Men detta kommer i sinom tid inför annat forum.

Skandalen har väckt uppmärksamhet även utanför vårt lands gränser. Den kände dramatiske författaren Julius Magnusson uttalar i en artikel i *Berlingske Tidende* sympatier för de unga nazisterna, som vågat reagera mot det skabrösa stycket, och fördömer den flathet hos teateråskådare som kommer dem att tolerera vad som helst på scenen:

Vi känna oss icke alldeles övertygade om, att man bör vara så glad åt denna fromhet och känna sig förargad över, att de unga människorna i Stockholm på ett så kraftigt sätt tillkännagåvo att nu kunde det vara nog. Våra teaterdirektörer äro utan tvivel nöjda med vår goda kära publik, som endast känner till bifallsdemonstrationer.

Det kanske skulle vittna om ännu större intresse för teatern, om man då och då fick se publiken resa sig i trots. Det anses troligen icke för god ton att yttra sitt misshag på teatern, varemot applåderna få vara så agressiva och brutala de önska. Men det lider intet tvivel om att det skulle vara till gagn för teatern, om den del av publiken, som nu sannolikt stannar hemma, ville infinna sig och, när passande tillfälle yppade sig, tillkännage för diktare och teaterdirektörer, att nu kunde det vara nog.

Det gäller att se, huru länge de svenska myndigheterna skola uppträda som skandalstyckets beskyddare. De ha nu i varje fall fått erfara, att vårt svenska folk icke är så totalt renons på sunt förnuft och reaktionsförmåga som de föreställt sig.

Monarkiens pånyttfödelse

Oktober 1932.

Med stort obehag och ännu större ovilja ha de judisk-demokratiska kretsarna, i synnerhet liberaler och marxister, upptagit Koburgbröllopet. De ha uppräknat namnen å alla furstar, vilka varit samlade, titlarna, dekorationerna, talen, lyckönskningarna, de otaliga breven och telegrammen samt beskrivit hela den glänsande ramen för detta furstliga bröllop och — några förstucket, andra öppet — ställt frågan: "Passar detta vår demokratiska tid? Är det verklighet eller endast teater? Äro alla dessa furstar levande människor, passande vår samtid och vår framtid? Eller är det döda rester ur det förgångna som för ett par dagar uppstått ur sina gravar, för att sedan åter försvinna för alltid? — Och alla "äkta demokrater", "liberaler" och marxister ha svarat: "Det är självklart: "Alltsammans var bara teater och mycket dålig teater." Tänk bara! Vid bröllopstaffeln satt ryska storfurstinnan Cyrill och lät titulera sig "Kejsarinna av Ryssland"; där satt också Rupprecht av Bajern och kallades icke "ex" utan "Kronprins" o. s. v. Fy! För vår tid fullständigt opassande monarkistisk demonstration! — För "vår" tid? Vem tillhör då denna tid? För vem är den "vår"? Vilka idéer komma i dag att bli de förhärskande i den politiska världen?

Samma judisk-marxistiska demokratiska kretsar ha under sista tiden alltmer börjat tala om möjligheten av monarkiens återställande i Tyskland. Man nämner olika kombinationer, varigenom detta mål skulle kunna uppnås. Man säger t. ex. att Hindenburg kommer att träda tillbaka, kronprinsen skall bli statens regent och hans son, prins Wilhelm, är den blivande tyske kejsaren. Skall man tro den judiska pressen och i synnerhet det marxistiska "Vorwärts", har hela den styrande falangen i Tyskland sammansvurit sig mot republiken. Mycket är givetvis uppdiktat i alla dessa rykten och "informationer" — med avsikt, för att, om ännu är möjligt, hos befolkningens massa framkalla förvirring, ja förtrytelse. Men förargelsen kommer icke, icke heller förvirringen. Och detta liksom det faktum att alla sådana möjligheter diskuteras visar, att den monarkistiska idén alls icke är så främmande för den tyska folksjälen. Och vi skulle vilja tillfoga: ej heller för övriga folksjälar i världen.

*

Vet Ni, vad man i synnerhet bör ta fasta på från Koburgsbröllopet? Icke de glänsande furstenamnen, icke de bländande dekorationerna, hela hovprakten — utan folket på gatan, den jublande befolkningen i en *republikansk* stad vid ett furstebröllop! Man kan naturligtvis säga: den stora massan är alltid som ett barn — den jublar, när det glänser. Vi äro emellertid övertygade om, att för tio år sedan en dylik fest med ett sådant massans jubel varit en omöjlighet i Tyskland. Må vi lämna åsido massan av småborgerlig prägel; det är icke denna som är den avgörande i vår tids politiska strider. Men det fanns i Koburg även en massa av annan typ: de fast slutna leden av uniformerade tyska arbetare — ungdom med allvarliga ansikten, med hakkors på armbindlarna och i hjärtana. Denna ungdom behöver ingen teater — och den är icke som på teatern, då den befinner sig på Koburgs gator. Bredvid denna ungdom defilerar den äldre generationen genom stadens gator, även den i slutna led, i fältgrå uniformer — soldater i världskriget, Stalhelmsfolket. Det var egentligen alla dessa människor och icke massan nyfikna, icke ens de församlade furstarna som vid Koburgbröllopet utgjorde den märkligaste demonstrationen. För vad? För något helt enkelt, men mycket viktigt! De visade, att för alla kamrnatuier, för nationernas eliter är *vår* tid den monarkistiska idéns tid, att monarkiens idé börjar bli den politiska världens förhärskande idé.

Efterkrigstidens erfarenheter och besvikelser voro bittra, men samtidigt mycket nyttiga. Ty alla folk börja nu förstå, att enda räddningen ur förfallets sump och elände, ur den outhärdliga förnedring, vari den judisk-marxistiska "demokratins" och plutokratins herravälde fört alla, för varje nation ligger i hövdingetankens apoteos. Blott en folklig och nationell ledare, en hjälte, kan samla nationen och folkets krafter och därmed bana vägen för en lycklig framtid. Detta kan han emellertid blott genomföra om han omgives och understödes av andans och gärningens elit inom sin nation. Vad mena vi då med den monarkistiska idén? Det är förkroppsligandet i statsrättsliga former av idén om den enskilda personlighetens och elitens ledarskap. Det

---

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: *Elof Eriksson.*

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:

i Sverige:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

i Finland:
Helår .... 45 mark
Halvår .... 25 „

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av *Allmänna Pressbyråns* kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo samt av
Förlagsaktiebolaget Hammaren
Mechelingatan 23 A 8
Helsingfors - Tel. 468 93

Kulturbolsjevism på Dramaten

Kungl. Dramatiska Teatern har genom uppförandet av förf. Marc Connellys "Guds gröna ängar" stadgat sitt under nuvarande ledning redan vunna anseende som den ledande scenen för kulturbolsjevikisk propaganda i Sverige. Såsom kunde väntas ryckte genast den judiska kritiken förhärligande in, framställande skandalstycket som ett lysande konstverk, genomträngt av religiös känsla. Men man underskattade denna gång svenskarnas goda omdöme, när man väntade att de kritiklöst skulle anamma "kritikernas" berömmanden.

Om Israels barn finna nöje i att skåda sin nationalgud Jahve i modernistisk skepnad på scenen i bonjour och med cigarr i munnen samt anropande Satan, kunde detta visserligen vara deras ensak. Men nöjet borde förbehållits dem och stycket framförts i Mosaiska församlingen eller annan liknande institution och icke bjudits den svenska allmänheten till uppbyggelse på nationalscenen. Herr Teaterchefen Wettergren tyckes vara tämligen renons på god smak och totalt främmande för svensk uppfattning. Ty i annat fall skulle han vetat, att sådana andliga tillagningar alls icke passa den svenska mentaliteten.

Det må fastslås, att "Guds Gröna Ängar" i verkligheten intet annat är än ett uttryck för det från judiska kretsar utgående kulturella undermineringsarbete, som sedan lång tid bedrives i vårt land med myndigheternas goda minne, framför allt medels pressen, litteraturen, konsten och radion. Med detta undermineringsarbete åsyftas att å samtliga den svenska kulturens områden åstadkomma begreppsförvirring samt utplåna vårt folks i rasmedvetandet grundade höga sedliga kraft och andliga uppfattning. Denna strävan — som f. n. med stor kraft bedrives i alla länder och som kallats kulturbolsjevism — har till mål att skapa kaos på det andliga området, för att dymedels göra oss mottagliga och mogna för den politiska bolsjevismen, som är ämnad att för "Jahves folks" räkning slutligt omstörta det svenska kultursamhället.

Teaterchef Wettergrens energiska medverkan i denna strävan — som självfallet icke sker i ovetande — är förtjänt av noggrann observation.

——

Frimurardiner på slottet.

Konung Gustav gav fredagen den 28 oktober en stor frimurarmiddag å Stockholms slott, till vilken inbjudits hertigen av Västergötland, den brittiska frimuraredelegationen, riksmarskalken excellensen Trolle, brittiska ministern Clark Kerr "amiral" Lindman och en del högre svenska frimurare till ett sammanlagt antal av 45 personer.

——

Köpmannakrav på rättvisa.

Skandinaviska köpmannakommittén, bestående av representanter för köpmannaorganisationerna i Danmark, Norge och Sverige, beslöt på sammanträde i Stockholm i oktober enhälligt att uttala sig för att konsumentkooperationen icke i något avseende måtte gynnas av statsmakterna i skattehänseende utan att full rättvisa skall råda.

Köpmannakommitténs framförda önskemål är fullt berättigat, men är det uteslutet att en regering under rådande system lyssnar till kravet på rättvisa för de svenska köpmännen.

——

Drottning Wilhelmina utmärker!

Holländska drottningen Wilhelmina tilldelade nyligen presidenten i judiska församlingen i Haag A. Simons en hög orden i anslutning till den högtidliga invigningen av ett judiskt änkehus i Haag.

——

Herr Wohlin välver planer

Högerns nye kronprins efter den avpolleterade Järte, generaltulldirektören Nils Wohlin har under sin växlande politiska bana intet tappat av sin medfödda dristighet. Något som tydligt framgår av de planer han för ögonblicket umgås med.

När bondeförbundet nådde den första stora frammarschens stadium sällade han sig entusiastiskt till rörelsen och mottogs även förtroendefullt. I handlingens stund visade han sig emellertid alls icke vara mannen han utgett sig för, och så fick man en vacker dag se honom vända partiet som placerat honom i första kammaren ryggen för att i stället tillträda en lovande position i den storfinansiella högern.

I dag hotas det judepolitiska systemet av en ny och av vederbörande säkerligen ännu mer fruktad fara: Nationalsocialismen. Helt naturligt kunde ej heller en sådan rörelse som nationalsocialismen undgå att bli föremål för herr Wohlins varma intresse. Det förvånar icke heller, att han nu ansett tidpunkten inne för en orientering också åt denna rörelse, som för resten så litet som möjligt har att göra med de ideal herr Wohlin företräder.

När herr Wohlin nu ämnar iscensätta en ny "nationell" rörelse under nationalsocialistisk skylt, är därmed endast meningen att för den judiska storfinansens räkning här söka länka in den oundvikliga nya nationalismen på passande vägar, d. v. s. att avvärja faran för den sanna nationalsocialismen. Den åtrådda kontakten med Hitler och hans närmaste var kanske ej så lätt att uppnå som man tänkt sig. När herr Wohlin startar sitt planerade nya tidningsorgan i huvudstaden, äro de svenska nationalisterna icke oförberedda och veta vad det är fråga om.

Aktuellt — Aktuellt

Lutherska reformationen kräver fortsättning
Till 300-årsminnet av Gustaf II Adolfs död. Av professor emeritus, med. jubeldoktor Ernst B. Almquist Kr. 1:25.

Kollektivmänniskan
Vad våra liberalister och marxister bära i skölden. En samhällsfilosofisk betraktelse av K. M. Hentzel.. „ 1:25

Figurer och Röster
En vidräkning med vår kulturs fiender. Av fil. d:r Karl Stjernkrantz .... „ 3:—

Böckerna expedieras på beställning per omgående efter inbetalande av de angivna prisbeloppen å postgiro 4024.

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59 - STOCKHOLM

Litteratur

——

"FIGURER OCH RÖSTER"
av Karl Stjernkrantz.

Den på Svea Rikes förlag utkomna "Figurer och röster" är en stridsfanfar i kampen mot kulturförfallets demoner. Ingen som läst diktsamlingen kan underlåta att ge skalden rätt i de skarpa anklagelser han riktar mot de ömkliga representanter för svenska folket, som av idel bekvämlighet och tankelättja icke vilja eller kunna kasta av sig de färgade glasögon, genom vilka våra semitiska herrar låta oss se så mycket av verkligheten som behagar dem.

"Figurer och röster" kännetecknas av skärpa och träffsäkerhet, en överlägsen, skarp satir, riktad just mot dem, som själva bruka använda satirens gissel som ett av sina förnämsta vapen och trott sig inneha monopol därpå. Till skillnad från kulturbolsjevikernas negativa satir och innehållslösa kritik för kritikens egen skull, ligger bakom denna satir på grundvalen av en personlig, mogen livsåskådning, djupa och ädla tankar.

Dessa dikter äro icke förströelse, icke dikt för diktens egen skull, men ett eggvasst, bitande vapen i den stora kamp, vilken som en röd tråd genomgår nutiden: *kampen mellan guld och blod.*

H. Fernholm.

——

Engelsk frimuraretaktlöshet.

Belysande för det med judiska världsfrimureriet fast förenade engelska kungahusets allmänna inställning var dess till Koburgbröllopet annonserade ställningstagande till tanken på monarkiens återupprättande i Tyskland. Före furstligheternas avresa till Koburg hölls ett familjeråd på slottet i Windsor, varvid beslöts, att "icke främja de monarkistiska strävandena, emedan återställandet av monarkien under nuvarande förhållanden icke skulle gagna den monarkistiska tanken överhuvudtaget".

I ett offentligt uttalande har tyske rikskanslern von Papen tillbakavisat den engelska frimurardynastiens sällsport taktlösa admonition till Tysklands folk. Han yttrade bl. a.: "Vi tillerkänna icke utlandet rätten att bedöma, vilken statsform som är den lämpligaste för Tyskland. Detta har endast det tyska folket rätt att bestämma . . . Denna fråga är icke aktuell."

——

Mera judisk upplysning!

Ett i våras bildat "judiskt bildningsinstitut" har begynt sitt arbete i huvudstaden. Institutet säger sig ha till mål att "objektivt studera judarnas egenartade historia, litteratur och kultur". Det skall o lika mån stå öppet för judar och gojim. På programmet för höstterminen upptages bl. a. en serie föreläsningar av d:r Ehrenpreis om "Judarnas litteratur från bibeln till nutiden".

Man kan livligt föreställa sig objektiviteten i den upplysning som kommer att utströmma från detta "bildningsinstitut". Man aktar sig nog för att låta gojim veta sanningen rörande "judarnas egenartade historia"! Det hela kommer naturligtvis att gå ut på att övertyga de "själlösa" svenske om Israels "gudomliga" mission.

——

står höjt över varje tvivel: Mänskligheten strävar — i det ena landet starkare, i det andra svagare — i dag till monarkien. De judiska "demokraterna" må skratta, när man berättar att t. o. m. i Förenta Staterna i dag monarkister finnes, vilka önska upprätta ett kejsardöme; men detta är icke löjligt utan ägnat att stämma till eftertanke, då det är ett symptom för världsstämningen av i dag — längtan efter hjältar, efter en stark ledare, efter en för den enskildes ledarskap lämplig form. Och t. o. m. i Ryssland, i den bolsjevikiska sovjetstaten: har icke Lenin där skapat ett slags revolutionärt kejsardöme, är Stalin icke f. n. en röd tsar? Det är givetvis klart, att ledarskapets idé, formerna för en revolutionär monarki nu i Ryssland huvudsakligen utnyttjas av judarna och för judiska syften. Anta vi emellertid, att deras herravälde förr eller senare störtas av det ryska folket — vad kommer då? Monarkiens former, vilka redan i dag finnes där, komma endast att bli mera rysk-folkliga.

Man bör dock aldrig mäta blott efter namn och yttre beteckningar. Abstrakta namn, beteckningar, titlar — allt sådant betyder i sig själv intet. Caligula kunde göra sin häst till senator. Blev denna häst i och med detta en ledande personlighet i romarriket? Naturligtvis ej! Fastän hästen bar "senator"-titeln och upptogs i senatorernas krets med alla hedersbetygelser! Hästen förblev häst! Detsamma kan man se och säga nu. Kan man verkligen kalla de människor *"aristokrater"* som i dag sälja sina historiska namn till judiska döttrar; vilka placera dessa namn som skyltar för alla slags tvivelaktiga aktiebolag, endast för att skaffa sig tillräckligt med pengar att kunna leva ett bekymmerslöst liv — och vilka på samma gång icke ha några gemensamma intressen med sitt folk, icke äga några produktiva idéer, icke äro i stånd till några gärningar av större mått? Givetvis ej. De äro blott Caligula-hästar. Detsamma gäller de statsmän, vilka blott på grund av sin mindervärdighet — då de äro för små att kunna störa andras stora intressen — genom partiintriger placeras på sådana poster. Dessa människor kunna få den ena titeln efter den andra, men de äro trots detta inga verkliga statsmän. Blott Caligula-hästar!

Med svärdet, med sitt geni och sina storvulna gärningar ha de största aristokraterna inom varje statsbildning skapat sig glänsande namn, alltjämt nyskapande, alltjämt på nya erövringståg å sina respektive områden. Den verkliga aristokratin har alltid varit och är eliten av varje nation på de andliga och materiella verksamhetsfälten. Först när denna elit funnit sin ledare, kommer den genom honom och med honom till makten och bildar sin tids aristokrati. Var finnes denna tids aristokrati? Överallt. Och till största delen bland den arbetande och efter framtidens idéer sökande ungdomen — i dess arbetsrum: i studentrum, i fabriker, på åkrarna . . . Men mycket sällan i salongerna, nöjeslokalerna, där man dansar jazz, dricker cocktails och lär sig judevitsar . . .

Detsamma gäller för monarkier och monarker. Ofta kan en republik till namnet vara en riktig monarki — t. ex. den romerska republiken på Caesars tid; ofta förbliver en faktisk monark okrönt. Men ofta är en monarki i verkligheten ingen monarki. Och just därför ha så många troner ramlat under sista århundradena. Man har ofta sett och ser även nu prinsar, vilka äro mera verksamma i danssalonger, i nattkaféer etc. än aktiva i statsangelägenheter; prinsar, vilka föredraga att vara teaterdekoratörer, filmcharmörer, skriftställare, konstnärer, ja allt möjligt framför att vara prinsar. Är detta bra? Nej, det är i själva verket mycket illa. Lika galet som när en prins i sin strävan efter "personlig lycka" ingår ett för en prins' höga uppgifter ej passande äktenskap. Men, har inte en prins rätt till ett vanligt privatliv, liksom alla andra människor? Så frågar man ofta — och särskilt judarna. Nej, en prins *är* en prins och då har han inga vanliga rättigheter. I annat fall är han ingen prins. Ett litet exempel: Konung Alphonso av Spanien avsattes genom revolutionen från sin tron. Vad gör han? Vad säger han? Vill han försvara sina rättigheter och den monarkistiska idén, för vilka han på grund av sin ställning borde vara en av de ivrigaste förkämparna? Nej. Han säger: "Jag är nu lycklig. Jag kan nu äntligen få leva och njuta en privatmans liv." När en monark talar så och har sådana föreställningar om sin plikt, är det icke underligt att hans tron ramlat.

Må vi ännu en gång understryka: Monarkien är förkroppsligandet av ledarskapets idé. Och vad är en sann ledare för människorna? Är det en vanlig människa? Nej, och åter nej! Den äkta folkledaren lika väl som en riktig monark och prins — går alltid helt upp i sin idé. Han är såsom Fredrik den Store sade "statens förste tjänare". Allt — det personliga inbegripet — bör underordnas idén att helt tjäna sin nation. Varje människa med skapande idéer kan först då vara stor, när hon koncentrerar allt på dessa idéer och offrar allt därför. Att bygga upp och vidmakthålla en stat — livsformen för en nation — är den största uppgift som en människa på denna jord överhuvudtaget kan gripa sig an och vars lösande är ett verk av högsta rang. Intet offer är för stort, när människan i ledarställning tjänar sitt folk.

Hur förhöll det sig med de stora folkledarna, grundarna av nya riken? Fingo de unna sig ett privatliv? Nej, aldrig! Även vår tids furstar böra vara hjältar, ledare — och icke vanliga människor! Ty de stå inför en oerhört stor uppgift: att skapa en ny värld. Folkmassorna ha överallt längtan efter starka ledare, efter en folklig och social monarki. De folk, som icke ha några troner, önska upprätta dylika; de folk, som ha dynastier och prinsar skulle gärna se sina prinsar såsom folkhjältar. Det är nu inte svårt för en prins att förstå tidens sociala och politiska behov. Han bör förstå att fylla sin plikt — och uppoffra sig för folket. Då kommer också folket att uppoffra mera — och i första hand kommer nationen att som skydd och understöd ställa till hans förfogande sina bästa söner, eliten på de andliga och materiella verksamhetsfälten.

N.

——

En historisk minnesdag

I en tid av nationellt och andligt förfall är det för de fosterländskt kännande en källa till ny kraft och ny tro på Sveriges och dess folks framtid att kunna blicka tillbaka på vår ärofulla historia, sådan den gestaltades innan ännu Österns ljusskygga makter lyckats få greppet om statsrodret. Intet folk på jorden kan uppvisa ett stoltare förflutet än det svenska. Sverige hade anseende av den kulturskapande nordiska stammens hemland, den sanna frihetens värn i Europa. Vi behöva blott ägna våra Vasakonungar och deras gärningar några ögonblicks betraktelse för att förstå den roll detta folk en gång, medan det ännu var fritt, spelade för Europas och världens öden.

*

Icke endast i Sverige och den lilla sachsiska staden Lützen firas den 6 november 300-årsdagen av den svenske hjältekonungen Gustav II Adolfs död på Lützens slagfält — den firas över hela den protestantiska världen som en trosfrihetens och det ljusfyllda hoppets jubileumsdag. Alla känna vi läget vid tiden för Gustav Adolfs tillträde till svenska tronen. Europas folk hotades av träldom under den urartade Romkyrkan, situationen syntes hopplös. Vem skulle kunna uträtta något mot "den allena saliggörande kyrkans" skyddsvakt: de väldiga, krigsvana kejserliga trupperna, som behärskade kontinenten? Endast *en* tilltrodde sig uppgiften att rädda Europa från den överhängande faran. Det var Gustav II Adolf av Sverige. Han kände det som en ovanifrån given mission; han visste att han gick mot en säker död, men han kände det som en helig plikt att ej undandraga sig kallet. Sedan han den 19 maj 1630 för alltid tagit avsked av rikets ständer — ty det stod då fullt klart för honom att han aldrig mer skulle återse dem — inskeppade han sig med en obetydlig skara svenskar å Tysklands jord. Hans första åtgärd vid ankomsten dit var att falla ned i ödmjuk åkallan av Den Högste.

Gustav II Adolfs död vid Lützen

Vid det kejserliga hovet i Wien hade man uppsluppet roligt åt "snökonungen från Norden", som "snart skulle smälta för Söderns sol". Men världen fick se undret. Gustav Adolf gick med sin lilla skara, som eldades av anförarens trosvisshet och tapperhet, från seger till seger. Svenskarna fingo snart rykte som oövervinnerliga, och även hovet i Wien måste ändra sin tidigare uppfattning. Vad var det väl som gav dem denna underbara segerkraft om ej det fasta medvetandet om att kämpa en strid för högre värden! Innan drabbningarna inleddes, uppstämde konungen framför fronten sin stridspsalm:

Förfäras ej, du lilla hop,
fast fiendernas larm och rop
från alla sidor skalla.
De fröjdas åt din undergång,
men deras fröjd ej bliver lång.
Ty låt ej modet falla.

Före den ödesdigra drabbningen 6 november vid Lützen ledde Gustav Adolf som vanligt sången inför trupperna. Sedan dimman skingrats, drog han sitt svärd, knäppte samman händerna om fästet och bad: "Jesus, hjälp mig i dag att strida till ditt heliga namns ära!", svängde svärdet och kommenderade "Framåt!" När striden mot de överlägsna fientliga trupperna syntes förlorad, ryckte konungen personligen in på de mest utsatta punkterna, eldande trupperna till förnyad kamp. En stund senare sågs hans blodiga häst med tom sadel komma galopperande av och an framför leden, bärande till soldaterna budskapet om hans död. En förtvivlans sorg, en förtvivlans hämndlust grep varenda man, förtäljer historien. "Konungen är fallen!" Soldaterna bådo högljutt att åter bliva förda mot fienden. Hertig Bernhard av Weimar tog överbefälet. "Svenskar, finnar, tyskar", ropade han, "vår frihets försvarare är död. För mig har livet intet värde mera, om jag ej får utkräva hämnd. Välan, var och en som vill visa att han haft konungen kär, framåt för att hämnas hans död!" Och framåt bröt hela den svenska linjen med oemotståndlig kraft. Hela skvadroner av Wallensteins rytteri grepos av panisk förskräckelse och kastade sig i vildaste flykt.

*

Med sitt blod å Lützens slagfält beseglade Gustav II Adolf sitt frihetsverk och räddade Europa från andligt mörker och förtryck. Hans insats blev bestående därför att den ej åsyftade jordisk vinning och makt vare sig för honom själv eller det folk han tillhörde utan gällde en strid för högre mänskliga värden. Trosfriheten var räddad i Europa, Roms hotande övervälde brutet. Vid firandet av minnet av hjältekonungens ärofulla död för trehundra år sedan ha vi anledning rannsaka oss själva och spörja oss huru vi förvaltat det arv han efterlämnat. Har den nu levande generationen handhaft det i Gustav II Adolfs anda? Med blygsel måste vi tillstå, att vi icke varit några trogna vårdare av det stolta arvet. Det är en helt annan anda som i dag fått insteg hos vårt folk. Väl skola den nya, materialistiska andans målsmän, som nu föra spiran i Gustav II Adolfs land, med vackert klingande tal prisa hans livsverk den 6 november, så att folket skall tro, att de äro de rätta vårdarna av arvet och att allt är i sin ordning. Men medvetandet härom skall ej kunna förringa allvaret och innerligheten hos alla ärliga svenskar vid firandet av det stora minnet. För dem framstår hjältekonungens livsverk som en oförgätlig bragd, värd att i alla tider tjäna som ett högt föredöme.

———

Kulturbolsjevism

Kulturbolsjevismen är vida äldre än den politiska bolsjevismen. Medan man i förkrigstidens Europa ej hade en aning om den sistnämnda var den förra sedan många årtionden där i full verksamhet för folkens andliga uppluckrande och beredande för underjordsmaktens tillämnade herravälde.

Redan tidigt stod det klart för den vid studielampans sken framfödda s. k. marxistiska världsåskådningens apostlar, att varje försök att förverkliga mästarnas hjärnspöken på grundval av människornas bekännelse till den jordvuxna kulturen var dömt att misslyckas. De funno därför nödvändigt att införa förvirring i de folkskikts föreställningsvärld, vilka ställde sig avvisande till marxismen: de måste bemöda sig att vid varje den västerländska kulturbyggnadens stödjepelare anbringa den ena lilla explosiva patronen efter den andra, för att således, knappast märkbart för offentligheten, småningom kunna genomföra omstörtningen. Ty enbart genom framförande av röda fanor kunde målet ej nås, sade man sig strax; men man måste, för att ej väcka misstankar, hölja sig i den borgerlig-liberalistiska ideologiens förrädiska domino.

*

Marxismens judiska tråddragare visste att skickligt anpassa sig till denna illistiga plan. Under den humanitära liberalismens flagg erövrade de till att börja med pressen, gjorde den till ett intresseväckande, aktuellt dagsbehov för envar och betjänade sig därav för oavbruten propaganda för alla idéer som voro ägnade att underminera den nationella kulturens grundvalar. Genom kritiken, som upphöjdes till självskapande konst, en auktoritativ högsta instans, tillförsäkrades pressen steg för steg ett tongivande inflytande å alla konster och vetenskaper, på politik och hushållning. För allt nytt som tillkom eller var under framväxande inställde sig från nu den avgörande frågan, om det var ägnat att befordra eller skada den judiskt orienterade pressens syften, vilket ensamt blev bestämmande för kritikens välvilliga eller avvisande hållning. Lovprisandet av det skadliga stegrades i förhållande till dess verkningsmöjlighet ända till förgudning; bedömandet av det nyttiga fann sin höjdpunkt i ihjältigandet.

Med samma målmedvetenhet, för allmänheten blott obetydligt märkbart, arbetas på avskaffande av den religiösa känslan och moralen samt på konstens urartning, ja på omstörtande av den vetenskapliga kunskapens grundvalar, såsom exempelvis skett genom Einsteins "relativitetsteori" och Freuds "psykoanalys", vilka teorier åstadkommit och alltjämt åstadkomma märkbar förvirring, allrahelst som den judiska världspressen förhindrar att avslöjandet av dess "heliga" når massorna. Och på samma sätt som man höjer en Einstein och Freud till skyarna förfar man med de reklamerade judiska skriftställarna med destruktiv tendens, en Toller, Wassermann, Emil Ludvig Cohn etc. Fullkomligt omdömeslöst berömmes och tages på allvar ett måleri och ett bildförfärdigande, som saknar varje förutsättning att karaktäriseras som sann konst och som av den förjudade kritiken blott accepteras såsom förruttnelsebakterie för den sunda, rasmedvetna smaken. Utan motsägelse ens från de s. k. nationella tidningarna prisas de anskrämliga utslagen av en arkitektur, som benyttjar det förvirrande slagordet "modern saklighet" såsom förevändning för den svenska landsbygdens och den svenska stadbildens skändande med kulturlösa, jordfrämmande byggnader.

*

Judedömets strävan går ut på att beröva de icke-judiska människorna deras andliga och sedliga kraft samt således bringa dem under sitt välde. Vad den redan lyckats åstadkomma bland vårt folk är oerhört. En blick ut i "kultursamhället" lämnar vittnesbörd härom. Det är ett faktum att vida kretsar av vårt folk tillägnat sig en förskämd smak för ytliga, omoraliska sensationsromaner i demoraliserande syfte. Endast jämförelsevis få taga anstöt av vissa moderna teaterstyckens utkolporterade osedlighet och dekadans. Skaror av svenskar av nordisk ras uppfatta ej de okunniga kläparnas uthängda skräp å "konstutställningarna" för vad det är. En ansenlig mängd svenskar äro redan i färd med att i god tro efterpladdra de judiska kritikernas förljugna lovsånger över den allra nyaste tukthus-arkitekturen — "funkis". I nordrasens främsta hemort hänge sig begeistret tusenden åt negersånger efter skrikiga jazzrytmer, iklädande sig den sprattlande marionettens ömkliga kostym. Vårt en gång religiösa folk flyr kyrkorna och religionen, och som passande utbyte bjudes på "religiösa" spex à la "Guds Gröna Ängar", där Israels gud Jahve uppträder och roar publiken. Samma folk ställer sig tämligen likgiltigt gentemot den elementära upplysning, som ensam kan bringa det räddning. Ännu fylka sig hundratusenden bakom kommunismens judiska härolder, trots denna i Ryssland för länge sedan genom de ohyggligaste fakta avslöjats som ett diaboliskt folkbedrägeri. Miljoner svenskar låta sig alltjämt hållas fångna i socialdemokratien, ehuru klyftan mellan deras eget elände och deras för judekapitalismen arbetande förförare ständigt vidgas. Den svenska kvinnans sedan årtusenden intagna ställning som hemmets och sedernas väktarinna gäller ej mer. Den internationella judiska modediktaturen

Sann kristendom!

De mest fantastiska berättelser om religiös fantasi kunna ej överträffas av den förnuftsvidriga inblandningen av judarnas människofientliga gudsbegrepp Jahve-Sebaot i den kristliga dogmatiken. Denna nationalgud är en fiende till alla människor med undantag av judarna, vilka han ej allenast sätter "främst i pris, ära och härlighet framför jordens alla andra folk" (5 Mos. 26: 19.) utan därtill lovar att själv med sina änglar hjälpa i deras rövarbragder (2 Mos. 23: 23, 27, 33: 2. 5 Mos. 1: 30, 7: 16).

Det var just de människofientliga principerna hos denna nationalgud, som lågo till grund för judarnas hänsynslösa förföljelse mot Jesu personlighet och lära, ty Jahves människofientlighet och Kristi människokärlek kunna aldrig förenas. Därför fortsätter Judafolket under Jahve-Sebaots anförarskap ännu i dag med oförminskad kraft sin strid, smygande och offentligt, i avsikt att fullständigt utrota den för dem så misshagliga kristna läran. I detta förehavande ha medlemmarna av den judiska staten bjudits ett lägligt och bekvämt tillvägagångssätt i det de erhållit full medborgarrätt inom alla kristna nationer, varigenom de obehindrat kunna gestalta den politiska och religiösa utvecklingen i den riktning som bäst befordrar deras egna intressen. Man må ej glömma, att det alltjämt är samme nationalgud Jahve-Sebaots principer som äro bestämmande för det "omskurna folkets" handlingssätt och avsikter mot gojimfolken, vilka sakna allt människovärde inför denna "gudomlighet", vilken befaller "sitt egendomsfolk" att mörda, plundra och taga byte med sådana löften som: "Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förfära alla folk, till vilka du kommer..." (2 Mos. 23: 27). Må de kristna teologerna begrunda huruvida sådana "religiösa" begrepp kunna förenas med Jesu lära och vilket berättigande som kan anföras för att jämställa ett sådant "gudsbegrepp" med Jesu Himmelske Fader!

Gustav Adolfsdagen

SÄNK DIG, SEKLERNAS DUNKLA DIMMA,
FÖR LJUSETS SEGRANDE MAJESTÄT!
BÖJ DIG, FOLK, I VÅR ÖDESTIMMA,
KRING LAGERN I MINNETS BLODIGA FJÄT!
LÜTZENS PURPUR RANN UNDER SVÄRDEN,
SLIK KUNGASKRUD FINNS EJ MER I VÄRLDEN.
BEFRIARENS NAMN VARJE HJÄRTA VET.
SÄNK DINA FANOR, O MÄNSKLIGHET!

EJ VI SÖRJA VID SARKOFAGEN.
VAR BLOMMA LER I HANS ÄREKRANS.
TÖCKEN TUNGA NOVEMBERDAGEN
FÖRKLARAS AV BRAGDENS ÅTERGLANS.
HJÄLTEN DÖENDE TRIUMFERAR,
KRING JORDEN SANNINGEN JUBILERAR.
TY LJUSET SEGRAR, HANS VERK BESTÅR.
GUSTAV DEN STORE VAR SVENSK, ÄR *VÅR*.

PAUL NILSSON.

I det judiska religionssystemet härska oförändrat samma nationalgud och samma hatfulla anda som på sin tid inspirerade judarna att förfölja och korsfästa Jesus, men det oaktat har det av teologien upphöjts till ett så heligt väsende, att man i våra kristna kyrkor åkallar det med helig vördnad. Vad skall man väl säga om en sådan kristlig utveckling, där ett gudsbegrepp, som är kristendomens värsta fiende, ställes främst i sin religiösa förkunnelse? Att en sådan tankeoreda får göra sig gällande i en fråga som så djupt berör människolivets väl och ve i dess sedliga utveckling ger förklaringen till den dekadans som kännetecknar vår tid. De styrande makterna synas alltmer taga avstånd från kristendomens användning vid det uppväxande släktets fostran och utbildning, vilket även tydligt visar sig i vår brottmåls- och dårhusstatistik.

Den kristna religionens målsmän tyckas anse sin kristliga pliktuppfyllelse bestå i att förhärliga det kristendomsfientliga "gudsbegreppet Jahve-Sebaot" samt hans "utvalda egendomsfolk". Men den här på jorden hemlösa människosjälens andliga hunger stillas ej av sådana födoämnen som den förlorade sonen fick nöja sig med. (Luk. 15: 16). Vår odödliga själ är här på jorden fridlös, om hennes livsuppgifter ej kunna lösas på sanningens och rättfärdighetens heliga princip, vilken endast finnes i Jesu rena förkunnelse. När de religiösa principerna ej motsvara de kristna etiska begreppen, förslöas själens fattningsförmåga och religionen förvandlas till materialism och avgudadyrkan; tankeverksamheten hemfaller till tvivel och gudsgemenskapen överflyttas till villfarelsens och vidskepelsens slippriga område, där de slutligen förvandlas till gudsförnekelse samt sedesupplösande läror och livsyttringar. Samhället blir en förening utan personligt ansvar; man gripes av anarkistisk yra som för till tyranni. En sådan utveckling är just vad det judiska systemet syftar till, ty det passar utmärkt till förslavande av gojimfolken, på vilkas ruin den judiska storfinansen ämnar uppbygga sitt världsherravälde. Vår halvjudiska kristendomsförkunnelse gynnar denna utveckling. Därför: *bort med judiska nationalguden ur den kristna förkunnelsen!* *J. L.*

Ostpreussens urbefolkning nordisk-germansk

Professor *Birger Nerman*, vars tidigare intressanta utgrävningar vid Grobia och Appoule omnämnts i Nationen, har nu återkommit från en forskningsresa till Ostpreussen, där i närheten av Granz (Königsbergs Saltsjöbaden) grävningar utförts i gravfält från vikingatiden.

De vunna resultaten äro av särskilt värde då de ge svaret på ett sedan gammalt omtvistat problem, nämligen om vilka som ursprungligen bebott Ostpreussen, berättar prof. Nerman. Från polsk sida har länge gjorts gällande, att Ostpreussen ursprungligen var slaviskt land som sedan germaniserats; de tyska vetenskapsmännen ha emellertid hävdat att den ursprungliga folkstammen varit germansk, att goterna först bosatte sig där och att senare preussarna slagit sig ned i landet när goterna drogo söderut.

Undersökningarna ge vid handen, att Ostpreussens ursprungliga befolkning icke varit slaver utan från öster kommande balter som uppblandats med nordiska vikingar.

---

har bragt den svenska kvinnans traditionella förnäma återhållsamhet till tystnad. En stor del av ungdomen av bägge könen har förfallit till en föreställning om friheten, som låter tygellösheten och omoralen framstå såsom deras goda och berömvärda rätt. Manligheten har liksom kvinnligheten särskilt i s. k. bildade kretsar urartat på ett sätt som kommit gränserna mellan könen att utplånas. Talrika svenskar finna i dag sitt största intresse i rena intigheter och barnsligheter, såsom när de med en iver och ett allvar som gällde det de betydelsefullaste avgöranden följa alla spel- och rekordunderrättelser från idrottsplatserna; ja, tusenden kunna ställa sig som andlösa åskådare, när några yrkesboxare på en arena med knytnävarna bulta varandras ögon blå och näsor i blod.

Och all denna förvändhet och förmätenhet, som i förhållande till de tusen livsviktiga frågor som tränga sig på oss sannerligen ej kan betecknas som annat än vansinnigheter, är uttryck för det enhetliga och målmedvetna judesträvandet att beröva den nordiska rasen dess andliga och sedliga kraft.

*

Hur långt man redan hunnit i sin strävan för vårt folks andliga förstörelse framgår ej minst av det breda utrymme som numera ägnas sporten. Det faller ingen människa in att förneka den förnuftiga sportens nytta och värde; men den måttlöst överdrivna betydelse man i dag tillerkänner den, de många sidorna sportnyheter i dagstidningarna, de i illustrerade pressen vimlande bilderna av boxare, fotbollskämpar, tennisstjärnor, flygare och flygarinnor etc. — allt detta betyder ett förnedrande fattigdomsbevis för den andliga nivå, vartill vårt folks flertal, tack vare den judiska propagandan, nedsjunkit.

Alla dessa företeelser utgöra bevis för de oerhörda framsteg som redan gjorts för svenska folkets kulturella bolsjevisering. De visa, att det redan lyckats judemakten att placera den löjliga intigheten å första platsen av vårt folks intresse och som en följd härav få det verkligt betydelsefulla trängt i bakgrunden. Och allt detta har skett utan att folkets ledande klasser funnit sig föranlåtna reagera samt med statsmaktens goda minne! Våra ledande kulturkretsar ha visat sig som stackare utan omdöme, moralisk ryggrad och nationell ansvarskänsla. Det är ett skändligt förräderi som har begåtts mot svenska nationen, där toppkretsarna i Stockholm bära ett väsentligt ansvar. Det är också på tiden att sanningen blir utsagd utan alla omsvep. Vårt folk bör veta, att dess räddning ur hotande undergång knappast är att vänta från landets huvudstad utan att uppgiften endast kan lösas genom den i kärnan mindre anfrätta och ännu sunda landsorten.

Det gäller nu att resa en barriär mot den fortgående kulturförrödelsen samt åt den nordiska, svenska anden återerövra ledningen å kulturens samtliga områden. Men detta är endast möjligt, om vi frigöra oss från all pjunkig hänsynsfullhet. Det får ej givas skonsamhet, ingen förnäm återhållsamhet längre visavis de diaboliska makter, som intet skytt när det gällt att andligen förstöra vårt folk. Gifterna måste avlägsnas och varje möjlighet till deras fortsatta utbredande förhindras. På svenska händer måste återföras: pressen, skönlitteraturen, teatern, måleriet, bildhuggeriet, arkitekturen, musiken, rättsskipningen, rättsväsendet — alla sådana inrättningar vilka i en illasinnad hand kunna missbrukas till folkets påverkan i artfrämmande, skadlig riktning. Judar liksom alla utlänningar måste försvinna från svenska myndigheter och ämbeten; om de överhuvud skola tolereras i landet, måste de ställas under främlingsrätt, utan valrätt och valbarhet samt på det strängaste hållas borta från varje möjlighet till inflytande å svenska folkets intressen.

Nödvändigheten av en omedelbar, målmedveten och kraftig insats till försvar och återuppbyggande av den svenska kulturen måste nu stå klar för varje upplyst svensk. Kulturbolsjevismen, som vi motståndslöst tillåtit bli vår herre, är endast vägbanaren för den politiska bolsjevismen, ett diaboliskt judiskt gyckel till brytande av vår andliga och sedliga kraft — den är förakten till vilddjurets fasansfulla blodsorgie.

Germanska institutet i Rom

Chefen för det av Mussolini instiftade Institutet för germanska studier i Rom, professor *Giseppo Gabetti*, avlade under oktober ett besök i Sverige för att personligen lära känna vårt land, dess språk och litteratur.

"Det finns i Södern en längtan till Norden lika väl som man på nordliga breddgrader ofta möter en längtan till Södern", yttrade sig prof. Gabetti till en svensk tidning. "Denna längtan till Norden kunde man i Italien spåra i kulturella och litterära strömningar redan mot slutet av adertonde århundradet. Nu förefaller det som om den blossat upp på nytt och tagit sig olika uttryck. Ett av dessa är ett växande intresse för Skandinavien, dess litteratur och kultur. Sedan två år ha vi t. ex. vid universitetet i Rom en svensk lektor med femton elever, som lära sig svenska och läsa svensk litteratur, och vid Germanska institutet ha vi ett särskilt svenskt bibliotek.

De drag som intimt korrespondera med varandra i italiensk och germansk kultur äro icke rationalistiska. Djupast sett äro både mitt folk och det tyska och det svenska folket romantiska. De som föra de kulturella och litterära strömningarna i tiden framåt, de nå alltid ut över rationalismen, de äro alltid diktareromantiker."

Bakom folkviljans kulisser

IV

Förändringar inom Stockholms-pressen.

I några föregående artiklar ha vi redogjort för ägoförhållandena rörande större delen av huvudstadspressen. Såsom förut omnämnts bör vår tidigare redogörelse korrigeras på en punkt, nämligen i fråga om den finansman som dolde sig bakom Aktiebolaget Permanens, ägaren av aktierna i Svenska Dagbladet. Då vi 1926—1927 öppnade kampanjen mot Bonniers aktieinnehav i Svenska Dagbladet, vilket bevisades av handlingarna i Kungl. Patentverket, väckte våra offentliggöranden ett ej ringa uppseende, och då strax efteråt Aktiebolaget Permanens bildades såsom innehavare av aktiemajoriteten antogs allmänt, att det nya arrangemanget endast avsåg att beslöja Bonniers intresse i Svenska Dagbladet, som befanns genant med hänsyn till hans kända verksamhet i Dagens Nyheter. I samband med Kreugeraffärens avveckling framgick emellertid, att det var Ivar Kreuger som 1927 ryckte in som finansiell huvudman i "det ledande nationella kulturorganet". Genom den väckta återvinningstalan gentemot Ivar Kreugers släktingar har aktiemajoriteten i Svenska Dagbladet sedermera övergått till ny ägare till ett pris av 1,400,000 kr. Vem denne är, kunna vi f.n. ej med bestämdhet uppge. Ryktena röra sig kring trenne håll: Göteborgsbanken (Ernst Trygger), Karl Otto Bonnier och hotelldirektör Thornblad.

I fråga om Stockholmstidningen och Aftonbladet har till full visshet konstaterats, att dessa bägge tidningar tillsvidare lyda under f. d. generalk. Torsten Kreuger. Det frisinnade huvudorganet Svenska Morgonbladet, vilket innebor hos Bonniers Dagens Nyheter i Klara, vaktar alltjämt ängsligt hemligheten angående dess ägare, men i sinom tid lär även dunklet kring detta "sanningsvittnes" ägare skingras. Allmänhetens intresse för pressfrågan har nu en gång på allvar väckts, såsom bl. a. framgick av den animerade diskussionen nyligen å Stockholms högskola, där en lång rad representanter för den "borgerliga" judepressen, d:r Ivar Öman, kandidat Westman m. fl., förgäves sökte få publiken att tro den officiella lögnen, att nutida svensk press är absolut fri och obunden av alla andra intressen än omsorgen om folkets sanna väl. Man försöker, så länge det går, att dupera folket med lögnen om "pressens frihet". Det skall förvissa en total brist på självaktning till för den publicist som i närvarande tid kan framträda och repetera den. Men när det går an för en person i Publicistklubbsordförandens ställning menar man tydligen, att det går an också för de mindre profeterna.

Vi vilja i denna artikel närmare ingå på den del av svenska dagspressen som har sin utgivningsort förlagd till Göteborg.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.

Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning företräder sedan gammalt de härskande judisk-liberalistiska handelskretsarnas i Göteborg synpunkter och intressen. Tidningen äges av Göteborgs Handelstidnings Aktiebolag. Aktiekapitalet, som intill 1931 utgjorde 1,000,0000 kr., ökades nämnda år till 1,250,000 kr.

Göteborgs Handelstidnings Aktiebolag stiftades 1896 av judarna Karl Warburg och Mauritz Rubensson samt redaktören Henrik Hedlund m. fl. 1918 stod den judiske advokaten Otto Mannheimer som ägare av 100 aktier. Vid bolagsstämman 1920 voro bl. a. följande personer antecknade som aktieinnehavare: judarna Albert Rubenson, Ludvig Rubensson och Otto Mannheimer samt judinnorna Berta Warburg och Pauline Warburg. Bland övriga större aktieägare märktes herr Hjalmar Wijk. Vid bolagsstämman 1923 stod juden Otto Mannheimer antecknad för innehav av 900 aktier.

Vid bolagsstämman den 5 mars 1931 företrädde huvudredaktören professor Torgny Segerstedt 2160 och advokaten Axel Forssman 4888 av samtliga representerade 7323 aktier. Bland övriga aktieägare märktes herr Hans Hedlund 130 aktier, herr Sven Hedlund 60 aktier och herr Henrik Hedlund 60 aktier.

Styrelsen utgöres av huvudredaktören Segerstedt samt advokaterna John Axel Forssman och Torsten Wilhelm Setterberg med redaktören Sven Otto Hedlund som suppleant. Ordförande i styrelsen är advokaten Forssman.

Under senare år ha alltså judarna i tidningsbolaget funnit lämpligt träda tillbaka som officiella aktieinnehavare, men man tar säkert ej fel om man utgår ifrån att de trots detta alltjämt äro med som ägare. Advokaten Forssman, som personligen står huvudredaktören Segerstedt synnerligen nära, är gift med judinnan Heyman, vars livliga intresse för tidningens redigering är allmänt känt långt bortom Västkusten. Bakom styrelseordförandens majoritetspost 4888 aktier döljer sig med till visshet gränsande sannolikhet, för att nu använda ett populärt liberalt uttryckssätt, hela långa raden av tidigare judiska aktieägare eller deras arvtagare. Ett vida spritt rykte vill veta, att judinnan Forssman-Heyman starkt influerar å tidningens redaktionella hållning.

Göteborgs Morgonpost.

Göteborgs Morgonpost, som äges av Göteborgs Morgonposts Förlagsaktiebolag, företräder den officiella högerståndpunkten. Aktiekapitalet ökades 1922 från 122,800 kr. till 204,700 kr., varje aktie lydande å 100 kr.

Styrelsen utgöres av grosshandlaren Herman Emil Kunze och direktören Douglas Sigfrid Andersson.

Vd ordinarie bolagsstämman 27 maj 1931 voro anmälda följande aktieägare:

Direktör Douglas Andersson	623 aktier
Hr Douglas Andersson j:r	477
Hr Douglas Andersson j:r enl. fullmakt för Göteb. Morgonposts Fastighetsab.	15 492 „
Dr. Herman Wigert Lundström	280 „
Direktör Herman Kunze	3 „
Kamrer G .A. Callander	1 „
Sima	1,399 aktier

(Forts. i nästa n:r.).

Visa Nationen för Edra vänner!

Varför Ententen vann världskriget

Under rubriken "Det stora förräderiet", skriver T. Shandy i den amerikanska tidskriften "American Guard", juni 1932, bl. a. följande:

"Låt oss se tillbaka på det historiska grundandet av det judiska nationella hemmet i Palestina. Tack vare dessa outtröttliga zionister, rabbinen Stephen S. Wise och Jacob de Haas, ha vi fått en den mest lysande skildring av uppkomsten av den ryktbara — eller illa beryktade — 'Balfour-deklarationen'. Skriven i den glödande indignationens hetta i anledning av lord Passfields 'förrädiska' vita bok, låta författarna av 'Det stora förräderiet' (Brentanos 1930) en del av sin ras medfödda försiktighet vika och avslöja för hela världen det faktum, att judarna krävde Palestina som pris för sitt understöd av de allierades sak i världskriget.

1916, under krigets mörka dagar, då de allierade sågo sig stå inför nederlaget till följd av den synbarligen oövervinneliga tyska arméns framgångar, kommo Ententens statsmän, som ängsligt sågo sig om efter hjälp i nöden, att tänka på judarna, som redan förut låtit framskymta sin villighet att hjälpa. (Lloyd George's privatsekreterare var jude. Övers. anm.)

'Det brittiska kabinettet' — så säga författarna till 'Det stora förräderiet' — ansågo (vilket med all tydlighet framgår av efterkrigsdokument) judisk hjälp till de allierade som en sak av största betydelse. Därför gåvo de ledande i engelska regeringen, dels på eget initiativ dels drivna därtill av icke-zionistiska engelska judar, zionisterna en försiktig påstötning i avsikt att vinna judarnas hjälp och detta redan innan något zionistiskt närmande gjorts regeringen.

Låt oss undersöka några av dessa efterkrigsdokument. Här ett utdrag ur den officiella kommunikén, daterad 25. mars 1916, från brittiska ambassaden i Petrograd till ryske ministern för utrikes ärenden: ... genom att utnyttja den zionistiska idén kunde betydande politiska resultat ernås. Ett av dessa resultat skulle bli, att sammanföra de judiska elementen i Östern, i Amerika, Förenta Staterna och på andra håll till gagn för de allierade, element, vilkas inställning för närvarande är nästan fientlig mot de allierade... Den enda strävan hos Hans Maj:ts regering är nu att finna någon åtgärd, som inför majoriteten av judarna kunde ådagalägga ett lockmedel och som skulle underlätta beslutet om en aktion till säkerställande av judiskt understöd.

Och från tvenne av de främsta drivkrafterna inom den brittiska regeringen vid förberedandet av Balfour-deklarationen kommo dessa tillkännagivanden: David Lloyd George, Englands premiärminister under kriget, yttrade i Cowbridge 1930: 'Under kriget voro vi ivriga att försäkra oss om den judiska allmänhetens goda vilja över hela världen gentemot de allierades sak: Balfour-deklarationen var en gest ej endast från vår sida utan från de allierades för att tillförsäkra oss detta värdefulla stöd.'

Och general Jan Christian Smuts säger: 'Dess (Balfour-deklarationens) avsikt var att tillförsäkra oss det mäktiga judiska inflytandet till förmån för de allierades sak vid den mörkaste tidpunkten under världskriget.'

Vari består då denna ryktbara Balfour-deklaration? En mycket enkel sak, endast några få rader lång, men varje rad dynamit, som hotar att förstöra hela det brittiska imperiet. Här heter det ord för ord: *'Hans Maj:ts regering ser med välvilja upprättandet i Palestina av ett nationellt hem för det judiska folket och önskar göra sitt bästa för att underlätta uppnåendet av detta mål, varvid tydligt förstås, att ingenting må företagas, som kan skada de civila eller religiösa rättigheterna för i Palestina varande ickejudiska innevånare eller de rättigheter eller det politiska läge, som innehas av judar i något annat land.'*

Med detta, såsom Wise och de Haas kalla det, offentliga bete, som brittisk ämbetsslentrian lät dingla framför judiska ögon', bragte Amerikas judar allt sitt inflyande för att säkerställa Förenta Staternas inträde i kriget på de allierades sida. Den judekontrollerade tyska pressen passade på att radiqutsända de allierades löfte om upprättande av det judiska hemmet i Palestina. dvmedelst vinnande judarna i Tyskland. Och de allierade blevo segerrika. En Pyrrhusseger i sanning — för alla utom för judarna.

Det är visst, att judemakten vändes till förmån för de allierades seger — men vad händer om i nästa krig de judiska intressena äro motsatta Förenta Staternas?"

(Övers. S. H.)

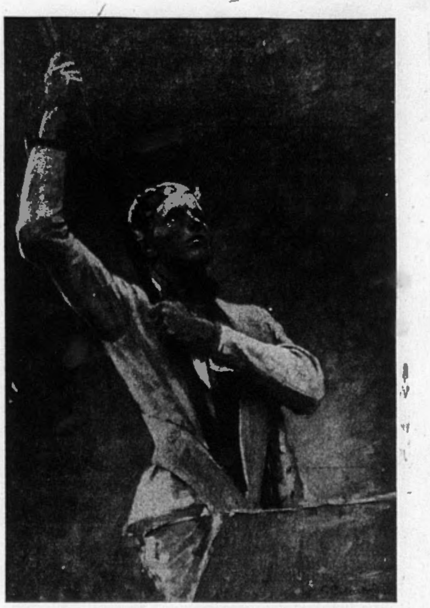

FIGURER OCH RÖSTER

SVEA RIKES FÖRLAG

Juda och Socialdemokratien.

I ett föregående nummer återgavs ett av "Tysklands judiska trossamfund" före riksdagsvalen 31 juli till alla tyska judar utfärdat upprop, vari uppmanades till röstning på kommunistiska partiet. Att döma av ett i Vår Kamp publicerat upprop från "Arbetarpartiet" till Sveriges judar var det de under denna benämning opererade marxistiska partierna som vid senaste riksdagsvalen i Sverige hade förmånen framför andra få gälla som Judas partier. Uppropet i fråga lydde:

"Medborgare, Mosaiska Trosbekännare!

Detta års riksdagsmannaval, nu på lördag, är för judarna i Sverige av avgörande betydelse. Det gäller deras tillvaro som fria medborgare.

I de flesta länder i världen frestar juden en tillvaro, som påminner om förföljelserna under medeltiden. I Ungern, Polen, Östersjöprovinserna och i Tyskland överfallas judarna på gatorna, synagogor sprängas i luften, kyrkogårdar skändas — kort sagt — allt judiskt skal utrotas. Det vilar pogromstämning över Europa.

Sverige är ett av de få länder i världen, där judarna tillåtas föra en människovärdig tillvaro. Men även hit har den nationalsocialistiska pesten hunnit. Överfallet i Hälsingborg varslar om vad som kommer. Ifall icke judarna sluta upp i de led, som på lördag marschera till valurnorna för att rösta med

ARBETARPARTIET.

Röstsedeln är judarnas enda vapen och det enda vapen, som är värdigt en civiliserad människa. Låt icke Arbetarpariet ensamt kämpa din kamp. Tag icke emot nådegåvor. Ditt sunda förstånd säger Dig, att Du endast med Arbetarpartiets hjälp förmår avvärja den hotande fara, som nationalsocialismen utgör.

Lördagens val är för judarna icke något vanligt politiskt val. Se vad som sker ute i Europa och känn Dig icke för säker. Glöm inte att antisemitismen redan gjort sitt intåg i Sverige.

ARBETARPARTIET ÄR DET ENDA PARTI, SOM I SITT PROGRAM HAR KAMP MOT ANTISEMITISM.

Rösta därför med den lista, vars första namn är Allan Vougt, rösta med Demokraterna, rösta med

ARBETARPARTIET."

Ett annat aktstycke, belysande det intima sambandet mellan judendom och "svensk arbetarrörelse" är ett av ordföranden i Stockholms arbetarkommun Z. Höglund vid stadsfullmäktigevalet 19.. till judarna utfärdat upprop, så lydande:

"Stockholms Arbetarekommun.

Medborgare av judisk börd!

Stockholms Arbetarekommun (socialdemokratiska partiet) tillåter sig göra Eder uppmärksam på, att för första gången i vårt lands politiska liv framträder i det förestående stadsfullmäktige- och elektorsvalet det s. k. nationalsocialistiska partiet som ett självständigt parti. Det vill medverka till att omintetgöra den sedan 1919 i huvudstadens kommunala politik rådande arbetarmajoriteten.

Det nationalsocialistiska partiet, som är en avläggare av fascismen, utmärker sig främst genom sitt vansinniga judehat. Det söker förgifta folkopinionen genom att hetsa mot judarna och göra dem ansvariga för i samhället existerande missförhållanden. Deras samhällsteori, som är falsk och ohistorisk, framställer kapitalismen och dess avigsidor icke som följden av ett visst produktionssystem utan som en skapelse av judarna.

Denna propaganda har redan i många länder åsamkat judarna outsägliga lidanden. Upprörande förföljelser mot judiska professorer och studenter, bojkott mot judiska köpmän, affärsanställda och arbetare, och andra liknande skamligheter äro stående företeelser i länder där fascister och nationalsocialister ha något inflytande.

Lika säkert som det är, att den borgerliga nationalismen överallt är judefientligt inställd, lika säkert är det, att socialdemokratin överallt är det parti som värnar om judarnas mänskliga och medborgerliga rättigheter.

Socialdemokratin bekämpar kapitalismen som ekonomiskt system men gör ej enskilda människor eller raser ansvariga för dess existens. Socialdemokratins världsåskådning, politiska program och uppfattning om kulturens mål förpliktar den att garantera judarnas lika väl som andra medborgares personliga integritet.

Vid det förestående valet har intet borgerligt parti vägrat att gå i block med de nationalsocialistiska judehatarna. Judarna kunna icke bättre reagera mot detta beklagliga faktum och dess sorgliga innebörd, de kunna icke bättre tillvarataga sina egna intressen i denna sak än genom att värna om den gamla svenska demokratien, genom att rösta med den valsedel, som bär beteckningen

ARBETARPARTIET

Socialdemokraterna.

För Stockholms Arbetarkommun

Z. Höglund, Ordf."

Reflektionerna göra sig själva.

Konungen och frimurreriet...

(Forts. fr. sid. 1.)

mentariskt anvisade dem av överordnade. Frimurare som representanter för sin storloge finnas i stats- och tjänsteanställningar, även de högsta, i politiska partierna såsom riksdagsmän, såsom ledare inom de högsta kretsar av förvaltningen och inom arbetarkåren, inom de fria yrkena, i synnerhet läkare- och advokatyrket, inom våra universitets- och övriga lärarekårer, i pressen och i alla s. k. kulturella inrättningar, i förlag, i bokhandeln, inom konsten, på det protestantiska prästerskapets högsta poster o. s. v. De äro innästlade i det samtliga stats- och folklivet. Särskilt fast sitter frimureriet i förenings- och sällskapslivet, så i politiska, religiösa, ekonomiska, kulturella och "fosterländska" föreningar av alla chatteringar, samt vidare genom Odd Fellow-ordens. Rebeckagrad, genom medlemmarna i "systerförbunden" och frimurarnas hustrur såsom "lagenliga frimurarinnor" i kvinnoföreningarna av alla slag — där medlemmarna allestädes påverkas i frimureriets anda.

Logernas politik.

Storlogerna driva politik i ordets allmänt gängse bemärkelse genom att i olika länder påverka den politiska utvecklingen i frimureriets anda. Enligt uttalande av Tyska Landslogens stormästare greve zu Dohna ha särskilda av storlogen utsedda personer till uppgift att i yttervärlden göra frimureriets idéer fruktbara. Frimurartidskriften för Symboliska Storlogen i Ungern, Kellet, yttrade i juli 1911: "Man måste förneka, att frimurarelogerna äro välgörenhetsföreningar. För att idka välgörenhet behöver man väl icke instänga sig och hänga på sig skinnförkläde (till den förrättade omskärelsens symboliserande) och bandolär." Förklaringen synes värd mer tilltro än "amiral" Lindmans yttrande förlidet år till en finsk tidning, att det uteslutande rör sig om välgörenhet. Enligt Ludendorff är det höggradslogerna, bland vilka de "skotska" inta en särskilt framskjuten ställning, som göra världshistorien. Det blå Johannesfrimureriet är blott en rekrytdepot och förstadiet till de högre, röda "skotska" graderna, på vilkas lott falla politiska dåd enligt "de osynliga fädrens" anvisningar. Skottelogernas betydelse framgår av följande uttalande av "Freimaurerzeitung" 1874: "Tyngdpunkten för vårt arbete ligger i de höga graderna, där vi göra framstegen, politiken och världshistorien; därav kommer sig det oinskränkta upprätthållandet av den skotska ritualen. I den ha våra förfäder gjort sina ärorika dåd, störtat tyrannerna". Med "tyrannerna" avses de furstar och statsmän, som vägra underkasta sig orden.

Furstemord och revolutioner.

Att furstarna i den utsträckning som skett ställt sig till förfogande för frimureriet torde främst ha sin förklaring i historiens lärdomar, som tydligt visa den fara de utsätta sig för genom att vägra sin medverkan. Alla de stora revolutionerna och furstemorden jämte otaliga andra politiska illgärningar äro enligt Ludendorff storlogernas inom frimureriet verk, ha skett på deras anstiftan. Den franska höggradsfrimuraren Bernadini prisade i entusiastiska ordalag den stora franska revolutionen 1789 — då den nordiska franska adeln mördades — såsom frimureriets verk: "Det var frimureriet som förberedde vår revolution, det största dådet i världshistorien". Rättsprotokollen från Serajevo bevisa, för att taga ett annat exempel, att utförarna av det politiska mordet å ärkehertig Ferdinand — vilket blev den formella upprinnelsen till världskriget — voro frimurare och handlade på uppdrag av frimureriet. Historien är en enda serie av dylika uttryck av äkta "frimurarevälgörenhet". Konung Gustaf III av Sverige fick umgälla sitt motstånd mot frimureriets planer på Europas revolutionära omstörtning i slutet av 1700-talet med livet. På den internationella frimurarekongressen i Wilhelmsbad 1786 dömdes konungarna Ludvig XVI av Frankrike och Gustav III av Sverige jämte kejsar Josef II av Österrike till döden och de mördades alla tre några år senare. Gustav III:s mördares, frimurarebrodern Anckarströms byst fick sin plats på frimurareloger i Paris vid sidan av Caesars mördare, Brutus. Till åminnelse av höggradsfrimuraren Karl XIII, som skall ha varit underkunnig om det planerade mordet å Gustav III, instiftades det svenska frimureriets högsta utmärkelse, "Karl XIII:s-orden", vilken bäres av åtskilliga nu levande svenskar i framskjuten ställning.

De sista kejsarna på tronen i Tyskland och Ryssland hade avböjt att inträda i frimureriet och blevo därför även genom världskriget störtade. I Moskvas Kreml hölls en särskild frimurarehögtidlighet i samband med brännandet av kvarlevorna efter den mördade ryske tsaren. Bulletin Maconnique från storlogen i Frankrike skrev med anledning av kejsar Wilhelm II:s vägran att inträda i frimureriet: "Den unge kejsaren vägrade före sin tronbestigning biträda förbundet. Det lär icke vara någon stor olycka för orden... Wilhelm II skulle vilja återföra Tyskland till medeltiden. Han kan med dylika strävanden endast påskynda Hohenzollrarnas slut.. Avståndet från Ludvig XIV till Ludvig XVI är icke så långt; och i vår med ånga och elektricitet arbetande tidsålder vore det lätt möjligt, att det tyska folket hoppade över några mellanstadier för att raskare komma till målet. Frimurarna skola lika litet låta skrämma sig som socialisterna... Då kejsaren icke vill låta inviga sig, skola de inviga tyska folket, och om den kejserliga regeringen förföljer frimureriet, skola de införa republiken i Tyskland." Frimureriet infriade sitt hot att införa republiken i Tyskland, ehuru denna nu tyckes befinna sig i gungning — uppenbarligen till stor sorg för "välgörenhetsutövarna". I sitt från Dorn utgivna verk berättar exkejsar Wilhelm, att ingen av de varningar för frimureriet som trogna tyskar riktat till hans förfäder kommit honom tillhanda utan hade han stått så aningslös inför frimureriets brott, att han åe de gammalpreussiska storlogerna givit en prins av sitt eget hus som protektor. Icke heller det tyska folket erfor något om denna hemliga makt, vilken därför utan vidare kunnat fortsätta att verka.

Vales' frimuraremission.

Såsom ett av frimureriets mest betydande personliga redskap i nyare tid omnämner general Ludendorff konung Edvard VII av England. Under honom förenades judisk och engelsk världspolitik till ett. Han blev stormästare för många frimureriets stormakter och gällde som "den störste frimuraren i modern tid". Denna tradition lär upprätthållas av efterföljarna på tronen. När prinsen av Wales nyligen gästade Sverige, var hans mission här säkert i lika hög grad en frimuraremission som en "affärsresa" för engelska imperiet. I den svenska judepressen berördes även den framskjutna roll Wales spelade inom frimureriet och en särskild mottagning var anordnad i frimurarepalatset å Blasieholmen med långa raden "Karl XIII:s-riddare", "amiralen" Lindman, biskop Bergqvist m. fl. som uppvaktande bröder. Ungefär samtidigt gästades Sverige av deputationer från Engelska Storlogen samt de Skotska Storlogerna The Ancient and Accepted Scottish Rite och The Order of de Temple, som hitkommo för förhandlingar med Svenska Landslogens spetsar. Vad "välgörenhetsutövningen" rörde sig om, är ej svårt att gissa. Den av frimurarna genomförda tyska revolutionen befinner sig i fara på grund av Ludendorffs och Hitlers verk. Och i samma ögonblick ingås förmälning mellan den svenske tronföljarens äldste son och en tysk furstedotter i "nazismens högborg" Koburg! Man förstår, att situationen befunnits allvarlig. Här behövdes tydligen all salomonisk vishet för att kunna klara upp saken. Redan under Wales' besök kom man även så långt, att överenskommelse slöts, att varken konung Gustav eller prinsen av Wales skulle närvara vid bröllopet i Koburg. Beträffande övriga svenska och engelska furstepersoners deltagande i bröllopshögtidligheterna tyckas av pressens utlåtanden att döma det villkoret ha ställts, att intet nazistiskt, d. v. s. antisemitiskt fick förekomma i samband med förmälningsakten. Judepressen och särskilt socialdemokratien i Sverige ha redan låtit förstå, att de ämna hålla ögonen på det nya prinsparet. Frimureriet vakar!

*

Till att börja med hade man svårt för att sätta tilltro till något i den grad ohyggligt som det general Ludendorff berättar i sina utkomna böcker om frimureriet, men ju mer man fördjupar sig i studiet därav förstår man, att det tyvärr icke kan vara annat än den kristallklara sanningen han uttalat. Beviskraften i hans ord är överväldigande. Efter det noggranna genomläsandet känner man som om sista resten av slöjorna som hindrat en från att kunna se verkligheten slitits bort från ögonen, som om allt vad hittills förefallit oklart med ens klarnat och man fått skåda in i den i dunklet verkande judemaktens "allra heligaste", därifrån "alla världars allsmäktige byggmästare" sedan många århundraden, osynliga för världen, i förtegenhetens tecken bedrivit sitt diaboliska ränkspel med mänskligheten.

Regeringsorganet åtalas.

Som ett bevis på det nuvarande regeringsorganets sätt att handskas med sanningen kan nämnas, hur Social-Demokraten i sitt nummer för 26 oktober hade infört en sensationellt utstyrd artikel, vari uppgavs att ingeniören C.-E. Carlberg, innehavare av Svea Rikes bokhandel, Stockholm, skulle varit en av de personer som deltagit i den mycket omskrivna demonstrationen å Dramatiska teatern 15 okt, varvid som bekant några tomater nedkastades på Guds gröna ängar.

Ingeniör C., som den ifrågavarande aftonen befann sig hemma i sin bostad, intet anande, har väckt åtal mot Social-Demokratens ansvarige utgivare. Det är alltså inte uteslutet, att den Engbergska åtalsfonden — som just instiftats för dylika fall — blir utsatt för en ny åderlåtning.

Ivar Kreugers självmord ...

(Forts. fr. sid. 1.)

de i sin makt att kompromettera hela det nuvarande finans- och regeringssystemet i Europa; och det var därför nödvändigt att han officiellt upphörde att leva och icke personligen svarade inför domarskranket. Själv kunde Ivar Kreuger ej ha något emot att undslippa detta.

Tvenne teorier.

Den ena föreliggande teorin till förklarande av avvikandet går ut på, att det skulle skett med sovjetryska tjekans bistånd. Saken skulle i så fall ha ordnats av personer i tjekans hemliga tjänst, vilka utfört sitt värv som en aktion till hans "räddande undan" till någon säker, hemlig vistelseort. Det behövdes endast att orientera ett par tre personer ur hans intimaste krets, som voro villiga att lämna sin hjälp till "räddningen". För denna teori talar bl. a. ett offentligt uttalande nyligen av en Ivar Kreuger nära stående person, som för en tidning meddelat, att icke endast hon utan åtskilliga personer som stått honom nära voro övertygade om att han fortfarande befann sig i livet. Hon hade tre veckor efter hans "självmord" fått ett brev från honom. Avsändningsorten var ej angiven och brevet var ofrankerat, men hon var av den uppfattningen, att det kom från Ryssland och att han befinner sig inspärrad i detta land. En del saker i brevet tydde på, att han förlorat förståndet.

Den andra teorin vill göra gällande, att Ivar Kreuger i samförstånd med finansmän, som han samarbetat med, avvikit till någon avlägsen, okänd ort — här har nämnts Sumatra — där han uppehåller sig och fortfarande är verksam, följande sakernas utveckling. Denna teori förefaller kanske ännu mera fantastisk, men de som omfatta den se däri en förklaring till, att den vilda hetsen mot Ivar Kreuger i en stor del av pressen aldrig vill upphöra. "Man förslösar ej och fortsätter ej att förslösa sådana ändlösa massor krut på en död kråka", säger man på de hållen, där man för övrigt gör gällande, att det Kreugerska inflytandet visst icke upphört med "självmordet" utan alltjämt kan spåras, ehuru under andra former. Som ett motdrag mot detta betraktas också de inledda rättegångarna mot brodern Torsten, som vilkens advokat märkligt nog uppträder Ivar Kreugers advokat Eliel Lövgren.

Eliel Lövgren — allas "rådgivare".

En person som i sammanhanget förtjänar särskilt beaktande är den nämnde advokaten Eliel Lövgren. Han har spelat en synnerligen framskjuten roll i det offentliga Sverige under de senaste årtiondena. Han har varit den judiska maktens mest framskjutna sakförare och bl. a. beklätt posten som liberala partiets och den judisk-arabiska Palestinakommitténs ordförande. Särskilt det sistnämnda uppdraget vittnar om det ganska enastående förtroende han åtnjuter inom judiska kretsar. Redan innan Sovjetmakten erkänts av Sverige, var han dennas jurist i civila mål, medan advokaten Branting svarade för kriminalmålen. Sovjet hade, som man erinrar sig, vid sitt husköp i Stockholm sett sig nödsakad använda sig av en svensk bulvan, men när representanten Vorovskij lämnade landet, fann bulvanen för gott att taga huset i besittning som sin privata egendom. Då framträdde advokaten Lövgren som försvarare av Sovjets sak inför rätten. Varför anlitades den gången ej advokaten Branting? Sedan sågo vi honom i egenskap av svensk utrikesminister i intimaste samförstånd med Karl Otto Bonnier i riksdagen genomtrumfa det skandalösa riksdagsbeslut, varigenom Sovjet beviljades diplomatisk okränkbarhet för den i handelsdelegationens skepnad beslöjade revolutionscentralen i Stockholm. Ett annat fall: trots olika till Utrikesdepartementet inkomna, tillintet görande rapporter rörande den ytterligt komprometterande juden Viktor Kopps antecedentia utverkade excellensen Lövgren denne obscure individs utnämning till rysk minister i Stockholm. Här liksom i otaliga andra fall har han tydligt visat sig tjäna Judas och Sovjets intressen i detta land. Att ej heller dessa tjänster skett gratis har man anledning förmoda. Funktionen som "juridisk rådgivare" berättigar ju till ersättning för gjorda tjänster. En mera passande "juridisk rådgivare" hade man förvisso på judiskt håll ej kunnat uppfinna för Ivar och Torsten Kreugers räkning! Man hade däri en garanti för att koncernens utveckling skedde i överensstämmelse med s. k. sunda principer. Som Judas, Sovjets, Ivar Kreugers och Torsten Kreugers "juridiska rådgivare" på en gång bör advokaten Lövgren vara ganska väl orienterad i det samtliga spelet och i sin mångsidiga förtroendeställning utmärkt skickad för sakföring även klienterna emellan, om så i nuet skulle tarvas.

*

Fallet Kreuger artar sig till ett kriminaldrama av första ordningen. Vi ha med dessa rader velat lämna ett bidrag till frågans bedömande på grundval av vad redan framkommit. Att Hemliga Handen också här haft sitt finger med, är höjt över allt tvivel. Men slöjorna kring mysteriet ha börjat skingras.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1932

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

Vida Världen

Stockholmssocieteten roar sig.

Den kosmopolitiska Societet, som under Kungligt beskydd anger tonen i Huvudstaden, börjar bli blasé i fråga om sceniska upplevelser. De där "franska" teaterstyckena med förtätad erotisk doft, älskare och älskarinnor, fri kärlek och allsköns perversitet liksom revyerna med nakna kvinnor och bolsjevikdramerna med deras förhärligande av kaos — allt detta stimulerar ej längre. Det fordras starkare retningar för att tillfredsställa kulturspetsarnas behov av konstnärlig njutning. Ty hur skulle det gå med kulturen i detta land, om ej dess upphöjda ledare finge tillfälle odla sina själar!

Och så kom saisonens stora evenemang — "Guds Gröna Ängar" å Kungliga Dramaten. Ouvertyren var enastående. Innan stycket presenterades för svensk publik, gavs det privat för Brittiska Imperiets blivande konung å Engelska Legationen i Stockholm. Och Hans Salomoniska Waleska Kunglighet uppges ha varit road av stycket. Vi förmoda, att man ej glömde att vid tillfället också förevisa den symboliska Davidsstjärnan — som så talande vackert pryder fonden å Dramaten — till de Höga Åskådarnas vederkvickelse.

Bland de första som bevistade föreställningen å Kungliga Nationalscenen var Hans Salomoniska Majestät Konungen av Sverige, vilken, om man får tro Gamla Allehanda, även var hjärtligt road. "När Gud i pjäsen vill sända Moses och Aron till Farao", refererar tidningen från det kungliga besöket, "då lägges en replik i Mose mun: 'Men Gud, man måste vara en stor taskspelare för att komma sig in hos Kungligheten'. Åt denna replik skrattade kungliga åskådare" — Naturligtvis bör man ej heller missunna Kungligheten att ha roligt!

Då vi sedan följa skalan nedåt, finna vi att begeistringen hos Kulturens Spetsar i övrigt ej var mindre. Det är inte bara vår för Israels barn så varmt intresserade Teaterchef Wettergren som råkat i ett tillstånd av salighet utan många andra icke mindre berömda storheter. Den religiöse kyrkoherden Källander — naturligtvis också en sann broder! — uppmanar oss alla att falla i stoftet "i andakt och tacksamhet" för det härliga som bjudes oss. Kulturaposteln Fredrik Ström i Socialdemokraten är upprörd i sitt innersta över att det finnes förtappade varelser i detta land som kunna opponera sig mot det religiösa stycket. Det rör sig, säger han, om en "kulturkamp" — en Ljusets strid mot Mörkrets makter.

Mest hänförd av alla är emellertid vår stora vårdarinna av Kultur och Moral, Författarföreningens lysande ordförande, Marika Stiernstedt. Den Gudomliga Marika — vår berömde Lubbes ädla maka — vittnar offentligt, att "pjäsen är alldeles förtjusande". Gud Fader på scenen är briljant — vilket man kan förstå med tanke på Marikas släktskap med "egendomsfolket: hennes moder var polsk judinna — som nu låtit sin nationalgud visa sig å gojims nationalscen. Enligt mosaisk religionsuppfattning är ju Israels gud vad det "heliga" folket gör honom till. Det anstår ej "själlösa" gojim — så menar Marika — att opponera därför att man behagat förevisa sin Jahve en smula mänskligt i bonjour och med en hävanna i mun samt låta honom handskas litet vårdslöst vid åkallandet av Helvetets makter — sådant är bara förtjusande!

*

"Skönhetsrådets" kamp för idealen.

Det bolsjevikiska "skönhetsrådet" Fredrik Ström — en av det "folkbefriande" Judas mest hängivne vapendragare i detta land — har ej låtit avskräcka sig av motgångarna i striden för stadsinköp av judinnan Fridmans "konstverk" Centauern — Hästmänniskan. Först försökte han med de större offentliga platserna i huvudstaden; sedan dessa betackat sig för "konstverket" sökte han smussla in det i något undangömt buskage i utkanterna, men också här slog man ifrån sig med alla händer. Hu, ett så'nt "konstverk"! Konstfirman "Ström & Fridman C:o", vars uppgift ju är att "försköna" Stockholm med dyrbara judiska konstverk, var dock ej hågad att avstå från den vackra slant som Hästmänniskan beräknats inbringa.

Frågan skall nu åter upp, såsom nästa konstfråga, vid Stockholms stadsfullmäktiges sammanträde, och det arbetas, enligt vad upplyses, under högtryck för att bereda "konstnärinnan" Fridman och hennes chevalereske beskyddare — "skönhetsrådet" — en storartad upprättelse. Man hoppas, att det nu skall lyckas att föra sin idé till en glansfull seger i fullmäktige — påtryckningsmedel saknas ju aldrig! — och få det fridmanska odjuret accepterat såsom konst och — inköpt till en vacker summa, för placering någonstans var som helst, i nödfall i någon av Stadshusets undangömda skrubbar. Huvudsaken är, att affären ej går om intet, vilket ju blir en hederssak för det parti — det socialdemokratiska — som senast vid andrakammarvalen så eldigt betygat sin trohet mot Israels sak. Det gäller endast att se, om ej "skönhetsrådet" Ström snart spännt sin båge för högt.

*

"Kättarbål" i synagogan.

Kantor Felix Sauls länge bedrivna aktiva medverkan i det bolsjevikiska och antireligiösa undermineringsarbetet i vårt land har omsider blivit så genant för herrarna i synagogan, att de sett sig nödsakade gå i författning om hans entledigande från kantorsbefattningen i församlingen. Saken har nämligen i synnerligen obehaglig grad kommit den allmänna uppmärksamheten att riktas på judiska församligen och dess verksamhet, för vilken Sauls öppna deltagande i den svenska bolsjevikiska rörelsen verkat komprometterande.

Folkets Dagblad tar naturligtvis sin högt värderade medarbetare i försvar och refererar förföljelsen under jätterubriken: "Det brinner kättarbål i synagogan." Mosaiska församlingen motiverar entledigandet med, att han genom uppträdande vid en borgerlig begravning väckt anstöt i svenska prästerliga kretsar och att Saul förut begått tjänstefel, som nu kommit krukan att rinna över. Karlskronatidningen upplyser emellertid, att avskedandet skett under sådana former att han tillerkänts en ganska rundligt tilltagen pension, d. v. s. 400 kr. i månaden, vartill kommer de inkomster han kan tillgodoräkna sig för sitt revolutionära arbete.

En dylik generös pensionering tyder knappast på, att Mosaiska församlingen funnit "tjänstefelen" särskilt graverande, utan att man blott velat befria sig från den generande uppmärksamhet som genom Sauls allmänt kända deltagande i de revolutionära förehavandena kommit att riktas mot Mosaiska församlingen.

*

"Folkens förbund."

Det efter världskrigets slut grundade "folkförbundet", som skulle bli på en gång fredens och rättens hemvist på

denna jord samt "folkens överhuvud", har under de gångna åren varit föremål för otaliga populariserande utläggningar i den kosmopolitiska dagspressen. Trots alla skönmålningar har man dock haft svårt för att vinna folkens förtroende för den förträffliga institutionen, men ivern hos de agerande har ej förtröttats. Senast sågo vi De Moderatas egen "kronprins", tulldirektören Wohlin visa sin duktighet genom att inför den illustra församlingen i Genève höja Gyllene Internationalens gamla paroll "Tullskrankorna bort!"

Eftersom dagspressen, från höger till vänster, så ängsligt undanhåller allmänheten sanningen rörande "Folkens förbund", vilja vi låta ovanstående gemytlige herre ge den riktiga definitionen:

"Mina herrar, saken är självklar: Folkförbundet, det är jag! Det hette redan i vårt Gamla Testamente: 'Folken skola tjäna dig'."

Såsom karaktäristiskt kan antecknas, att zionistledaren Weizman uttalat, att folkförbundets sammanträden senare skola hållas i Jerusalem, det judiska "världsrikets framtida huvudstad."

*

Bolsjevikbankiren en famille.

Vår populariserade mosaiska bolsjevikbankir Olof Aschberg, vilken ej minst

i sin egenskap av finansiell stödjare inlagt så stora förtjänster om den "marxistiska" frihetskampen i Sverige, representerar som Folkets Dagblad så rätt förkunnat "det stora lysande undantaget från kapitalisternas sorgliga regel". Efter den lyckade kuppen med Allmänna Sparbanken, där han i ett enda drag inhöstade tiotals miljoner i ren vinst, fann han emellertid för gott att fly ur landet och med sina hopsparade miljoner bosätta sig i Paris, varest han lever en furstes liv och därifrån han alltfort på det intimaste aktivt följer den proletära kampen på vår nordliga breddgrad. Sparbankshistorien är ju ännu ej alldeles glömd, och det kan vara säkrast att ha sitt på det torra i ett annat "fosterland".

Vi vilja ej undanhålla våra läsare närstående oss tillskickade fotografiska bild av den store bolsjevikbankiren "en famille", tagen framför hans charmanta slott utanför Paris. Aschberg har här sökt skapa ett föredöme för "den idealiska tillvaro" som han så innerligt hoppas en dag skall bli varje proletärs tillhörighet. För hans hängivna svenska "kampbröder" bör det vara en tröst i alla vedervärdigheter att veta att början till "det tusenåriga riket" är gjord — i Paris. Men vad säga alla de som voro med och satsade miljonerna i Allmänna Sparbanken?

*

Ordensvälgörenhet.

Senatorn James J. Davies, Hoovers förutvarande arbetsminister och av namnet att döma israelit till börden, har tilltalats för medverkan i ett olagligt lotteriföretag, på vilket han för egen räkning tillskansat sig den lilla nätta vinsten 100,000 dollars.

Davies, som varit stormästare i ett av Amerikas största ordenssällskap, The Loyal Order of Moose, deltog förra året i anordnandet av ett lotteri "för välgörande ändamål". Lotterna såldes i form av inträdesbiljetter till en av Mooseorden anordnad bal. Icke mindre än 26 milj. biljetter trycktes och en del av dem såldes till ett pris av en halv dollar stycket. På baksidan av biljetterna hade tryckts ett meddelande, att varor och penningvinster till ett värde av 150,000 dollars skulle utlottas bland innehavarna. Lotterna fingo en strykande åtgång och av inkomsterna erhöll ordens barnhem 150,000 dollars, medan huvudparten av vinsten fördelades mellan en professionell lotterikollektör samt en del funktionärer inom orden, varvid f. d. stormästaren och arbetsministern erhöll 100,000 dollars för att han fungerat som lotteriets "beskyddare".

*

Kampen mot "vita slavhandeln".

Den internationella sammanslutning, som leder kampen mot den judiska kvinnohandeln, s. k. vita slavhandeln, "International Bureau for the suppression of Traffic in Women and Children", har haft en delegation på besök i Sverige. Naturligtvis stod en jude i spetsen för delegationen, mr. S. Cohen.

Mr Cohen meddelade i sitt föredrag vid det möte, som föreningen Vaksamhet anordnat i Stockholm, att den dag då vita slavhandeln avskaffats ännu var långt avlägsen. Jo, det kan man tänka sig, när gojim så snällt låta Israels barn ta ledningen av kampen mot det luckrativa geschäftet! Arbetet hade, berättade juden, huvudsakligen inriktats på en strängare vaksamhet vid hamnar, järnvägsstationer, gränsstäder och dylikt. Och så sökte man få bort mindre önskvärda nattklubbar, kabareter och liknande lokaler.

Att bringa "vita slavhandeln" ur världen utan att på allvar gå löst mot de internationella judiska förbrytareorganisationer som med jättekapitaler till sitt förfogande dirigera och profitera av rörelsen är självfallet uteslutet. Flera fall från senare år visa emellertid tydligt, att för något sådant är man icke beredd. Kommer motorganisationen något band på spåren, blir detta alltid varskott i tid. Själva Nationernas Förbund håller ju, såsom redan tidigare påpekats, trots sitt föregivna varma intresse för kampen, sin skyddande hand över kvinnohandeln — genom att i Genève låta installera bordeller till sina delegaters nytta och nöje.

*

Pyramid-humbug.

Israels barn ha många trics för sig, när det gäller att få de "själlösa" gojim att tro på sin gudomliga bestämmelse och sitt tillkommande världsherravälde. Ett av de mera originella är otvivelaktigt den torgförda läran om Stora Pyramiden och dess budskap.

Senast få vi veta, att den danska skådespelerskan fru Anna Larsson Bjørner, som blivit pingstvänlig, satt i gång uppbyggelsemöten i Norge, där hon förbereder folket på Kristi snara tillkomst. En engelsk uttolkare av Stora Pyramidens hemlighet har förutsagt detta.

Inför judepressens representanter, som naturligtvis intresserat lyssnat till förkunnelsen, försäkrar profetissan, att det är höjt över allt tvivel att Kristus 1936 återkommer — "för att sätta sig på Davids tron, ty det har lovats Israels barn". "Sverige, Norge och Danmark höra till Israel", förklarar hon vidare. "Tyskland också och kanske Holland. Men Amerika och England skola vara Manasse och Efraim."

Pingstpastor Barratt har upphöjt fru Bjørner till profet och helgon. Alltså klar konkurrens med Heliga Stolen!

*

Judens hemlighet.

"Det sägs ofta bland de godtrogna, att juden lyckas i affärer emedan han är intelligentare än andra — han vet hemligheter som andra ej veta", skriver "Le Goglu", Montréal. "Men judens stora hemlighet är ingen hemlighet: det är ohederligheten! Han tror sig vara tillåten vad andra anse förbjudet och finner icke ohederligt vad andra finna ohederligt, emedan 'alla jordens ägodelar tillhöra

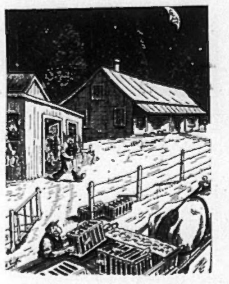

det utvalda folkets barn' och han blott har att taga dem — förutsatt att han ej låter ertappa sig.

Bakom hönstjuvarnas organisation, som tillkommit för att utplundra jordbrukarna, finner man juden liksom bakom alla ohederliga organisationer. Han döljer sig så mycket som möjligt bakom fattiga redskap, såsom nyligen en stor eldsvådeprocess visade. Han är alltid själen i varje dylik affär. Den judiska hönsmarknaden i Montréal lever huvudsakligen av fjäderfä, som ditföras av professionella tjuvar från våra lantgårdar och som varje år förorsaka lantmännen så stora ekonomiska förluster. Där är hemligheten med judens framgång! Är det förvånande, att inför toleransen och strafflösheten gentemot dylika seder juden korrumperar och undergräver våra traditioner samt bringar svaga andar att efterhärma sig".

*

Antisemitismen i Rumänien.

I den nyvalda rumänska kammaren erhöll dr. Euzas parti 8 mandat mot tidigare 2 samt Järngardet 5 mot förut 2. Detta betyder en ökning av den antisemitiska representationen av icke mindre än 60 procent.

Förhållandenas utveckling i Rumänien är föremål för allvarlig uppmärksamhet från Alliance Israélite Universelle i Paris, som genom sin president, juden Lévy, låtit tillställa rumänska regeringens därvarande sändebud ett skarpt memorandum, vari protesteras mot dödsdomarna mot de fem judiska upprorsmakarna i Soroca samt studentattentatet mot synagogan i Jassy. "I intet av fallen har någon skuld fastställts", säger Levy, "ja, i fråga om skändandet av synagogan har ej ens någon undersökning föranstaltats".

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (245) TORSDAGEN DEN 1 DECEMBER 1932 ÅRG. 8

Sveriges tidningspress i judeväldets tjänst

Landsopinion mot folkförvillelsen

Ansvaret för missförhållandena i samhället faller till stor del på tidningspressen och dess representanter, vilka av omtanke om egna fördelar låtit förleda sig att svika sin uppgift i folkfostrande anda. Detta sakförhållande ändras icke av de ständiga deklarationerna från auktoritativa presshåll och framstående publicister, att Sveriges press är fri samt uteslutande inställd på att tjäna det allmännas väl. Sådant tal är medveten osanning och åsyftar endast att insöva allmänheten i en falsk föreställning om att allt är väl beställt. I verkligheten har tidningspressen i vårt land för länge sedan upphört att vara svensk och frångått sin ursprungliga samhällsnyttiga funktion för att träda i tjänst hos enskilda finansmän och sammanslutningar med judisk syftning, vilka under skydd av demokratien förstått att bana sig väg till inflytande i samhället.

En förutsättning för realiserande av Judas planer på Sveriges bringande under dess välde var att tidningspressen, som av demokratien erkänts som den "suveräna" folkviljans rättmätiga tolkare, ställdes under judisk ledning och kontroll. Det vore orätt säga, att de "fredliga" främmande erövrarna ej lyckats i sitt uppsåt, vilket varit möjligt tack vare svenska tidningsmäns beredvillighet att ställa sig till förfogande. Pressens underkastelse har skett och upprätthålles huvudsakligen på fem olika vägar: *dels* genom förvärvande av eganderätt direkt eller genom bulvaner till olika tidningar; *dels* genom subsidier i form av välbetalda annonser från judiska firmor och av judarna kontrollerade banker och företag: *dels* genom tidningarnas sammankopplande med de av judarna dirigerade och kontrollerade politiska partierna; *dels* genom den av judarna dirigerade och kontrollerade in- och utländska pressinformationen; *dels* slutligen genom den av judarna utövade distributionen av pressalster till allmänheten. På de nämnda vägarna samfält behärska judarna, främst genom bokförläggaren Karl Otto Bonnier, praktiskt taget den svenska pressen, som på allt sätt tages i bruk för befordrande av judendomens intressen i Sverige. Jämsides med Bonnier äro visserligen även andra finanshus och enskilda kapitalister ekonomiskt intresserade i svenska tidningar, främst Wallenberg, Kreuger och Mannheimer, men deras inflytande har varit mera begränsat och rubbar på intet vis Bonniers dominerande ställning.

Bonniers maktposition i det svenska samhället är synnerligen omsorgsfullt och solitt uppbyggd. Förutom sin ställning som egare av landets största bokförlag eger han det liberala Dagens Nyheter m. fl. tidningsorgan, däribland ett flertal av våra större vecko- och månadstidskrifter, samt behärskar den officiella nyhetsförmedlingen (Tidningarnas Telegrambyrå), tidningsdistributionen (Svenska Pressbyrån) och radioväsendet (Radiotjänst). Han är därjämte den som sitter inne med de mångsidigaste och betydelsefullaste kontakterna till de politiska partiernas ledningar liksom deras gemena kretsar, vilka genom honom personligen eller genom agenter påverkas i judisk anda. Detta samlade grepp om opinionsväsendet har förlänat honom en sådan position i samhället, att han flerstädes betraktas som Sveriges verklige regent. Det hade kanske varit mindre att säga härom om han ej på det samvetslösaste missbrukat sin maktställning. Den av honom insprererade utvecklingen har konsekvent gått ut på att rikta sig själv och sina rasfränder på svenskarnas bekostnad, att andligt och materiellt utarma vårt folk samt göra det till ett rov för brottsliga judiska omstörtningssträvanden. Den svenska folksjälen har förgiftats med falska idéer och läror samt så när bragts att förlora sitt fäste i rasmedvetande och tradition.

Men dessa av varje publicist kända fakta hindra ej Publicistklubben att föra till torgs den lögnen, att svenska pressen är fri, ja den friaste i världen. Sanningen är i stället, att den hör till de mera ofria. Folkets livsfrågor antingen förtigas, förnekas eller vanställas. Vad som ej passar den judiska överheten undertryckes eller färgas vilseledande. Överlag förnekas tillvaron av en judefråga, ehuru vi redan hunnit till den punkt, där bolsjevikrevolutionen ständigt hänger över oss som ett damoklessvärd. Och dristar någon öppet säga sanningen, äro Judas drabanter i tidningarna strax färdiga att misstänkliggöra honom som en fantast och vettvilling som ingen bör ta på allvar. Såsom betecknande för den svenska pressens av i dag "frihet och oberoende" kunna vi återge ett yttrande nyligen till oss av en av den tyska nationalsocialistiska rörelsens mest framskjutna representanter, att "intet annat lands press har konsekvent delgivit allmänheten så vilseledande och osanna upplysningar om den tyska nationalsocialismen som den svenska". Utlåtandet går, som man finner, ej i stil med Herr Publicistklubbsordförandens deklarationer.

Ett särskilt kapitel är subsidieannonseringen. Tidningarnas utgivare äro allmänt på det klara med fördelen av att låta redigeringen försiggå i en sådan anda, att man "ej stöter sig" med de härskande finanskretsarna. Mångenstädes erkännes även öppenhjärtligt, att det är den ekonomiske direktören som har det avgörande ordet beträffande tidningens redigering. Iakttages ej nödig hänsyn till storannonsörernas intressen, riskerar man att förlora sitt materiella underlag — annonserna. Genom en mera omfattande annonsindragning från de judebehärskade storannonsörerna kan en tidning med god ekonomi hastigt vara försatt i ekonomiskt trångmål. Här har man alltså ett säkert grepp om "det fria ordet". Och pressens män bli ej utan belöning för sitt välförhållande, såsom man ser av siffrorna i taxeringskalendern. Studera vi t. ex. kalendern för 1929, finna vi för redaktörerna Dehlgren och Fogelqvist i Bonniers Dagens Nyheter inkomstsiffror å resp. 80,000 kr. och 35,000 kr., för Redaktör Ljunglund i Nya Dagligt Allehanda 37,000 kr., för Redaktör Helmer Key i Svenska Dagbladet 40,000 kr. etc. Herrar pressmän i Judas tjänst behöva alltså ej lida någon nöd. Skulle de gå in för ett tjänande av svenska folket, bleve gagerna sannolikt icke så stora, och man får anta att det är medvetandet härom som kommit dem att sälla sig till den "andra" sidan. Men de böra akta sig för att alltför högröstat skryta med sin självständighet, ty de riskera därmed endast att onödigtvis utsätta sig för folkets gyckel.

Den förvandling Sveriges tidningspress under Judas ledning undergått visar den nuvarande ordningens ohållbarhet. Frågan är av den betydelse och överhängande natur, att den icke längre låter sig avvisas. En snar ändring i förhållandena är nödvändig. *En hela landet omfattande opinion måste skapas, som kräver ett slut på den bedrivna folkförvillelsen och den svenska pressens frigörelse från inflytande av landsskadliga, folkfientliga intressen.*

Bonniers falskdeklaration

Den "fria" dagspressen förteg skandalen

Den judiska dynastien Bonnier kan känna sig tämligen trygg för mindre angenäm uppmärksamhet från dagspressens sida, såväl vad dess landsfördärvliga verksamhet överhuvud som dess privata manipulationer i skattehänseende o. dyl. angår. De tidningar familjen ej direkt kontrollerar taga alltid hänsyn till en så betydande annonsörs intressen och undvika sorgfälligt att stöta sig med de mäktige. Ett högaktuellt fall belyser detta förhållande.

För någon vecka sedan kunde tidningarna redogöra för de syndare som prövningsnämnden ertappat, men den fetaste fisken i nätet hade fått tillfälle att falla ut ur en maska. Man följer sina principer i upplysningsarbetet i demokratiens Sverige! Medan man mycket noggrant skildrade Ahlsell & Bernströms transaktioner och Erik Åkerlunds bortglömda Kreuger-arvode jämte en del andra fall av glömda inkomster, skrevs icke en rad om att bokförläggaren Tor Bonnier under en tid av fyra år underlåtit deklarera dels för en årlig ränteinkomst på minst 15.000 kr., dels för ett kapital på ej mindre än 250.000 kr. Och studerar man prövningsnämndens protokoll finner man, att över den ursprungliga maskinskriften med bläck antecknats att uppgifterna om de undanhållna beloppen efter anmodan lämnats av Tor Bonnier själv.

Dagstidningarna kunde emellertid vid genomläsningen av prövningsnämndens protokoll ingenting se rörande Tor Bonnier, trots att ingen fått ett så drygt utrymme i skrifterna som han. För övrigt figurera där ytterligare ett par medlemmar av familjen. Då det kan ha sitt intresse att se vad som står skrivet rörande det celebra fallet, vilket dagspressen så älskvärt hoppat över, vilja vi återge ett referat av handlingarna. Vi finna detta så mycket mer befogat som vi ej kunna inse, varför dynastien Bonnier skall vara undantagen från den regel som gäller för övriga medborgare — att få sina synder offentligt påtalade.

För föregående år var Tor Bonnier taxerad till kommunal inkomstskatt för 229,120 kr. samt till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för 262,590 kr. Herr Bonnier besvärade sig och begärde nedsättning av förmögenheten på grund av att däri inginge aktier och debentures i Kreuger & Toll samt aktier i L. M. Ericssons A.-B. till ett beräknat värde av 133,780 kr., medan deras verkliga värde endast utgjorde 10,348 kr. Prövningsnämnden ogillade emellertid besvären och höjde i stället taxeringen till kommunal inkomst till 231,750 kr., enär herr Bonnier enligt utredning vore skattskyldig för utöver vid taxeringen beräknad ränteinkomst med 2,625 kr. Detta alltså gällande årets taxering. Protokollen berätta vidare, att Tor Bonnier, som under 1927 taxerats till bevillning till 120,100 kr. och till inkomst- och förmögenhetsskatt till 168,400 kr., utöver denna deklarerade inkomst haft en ränteinkomst på 15,000 kr. samt en förmögenhet på 250,000 kr. För 1928 har Tor Bonnier taxerats till resp. 166,310 och 221,050 kr., men efter vad nu kommit i dagen därutöver haft 15,000 kr. i räntor och en förmögenhet på 262,000 kr. 1929 föll den deklarerade inkomsten till resp. 66,760 och 136,880 kr., men den odeklarerade ökades till 15,720 kr. i räntor och det "glömda" kapitalet till 272,220 kr. 1930 ökas inkomsterna högst avsevärt och taxeringen lyder på resp. 330,870 och 385,010 kr. Det alltjämt odeklarerade räntebeloppet var 15,000 kr. och den "glömda" förmögenheten 273,588 kr.

Bokförläggaren Karl Otto Bonnier, som nu taxerats till 689,350 kr. inkomst, hade klagat och begärt att 134,148 kr. skulle avdragas, enär hans till 156,547 kr. beräknade innehav av Kreuger-debentures, L. M. Ericssons- och Tändsticks-aktier icke var värt mera än 22,399 kr. Besvären avslogos och i stället får K. O. Bonnier bereda sig på en betydande extrabeskattning för 1929. Man har nämligen upptäckt, att han det året, då han för övrigt taxerades för kommunal inkomstskatt till 392,130 kr. och för inkomst och förmögenhet till 567,290 kr. obehörigen tillgodonjutit avdrag för stämpelavgift å gåvodeklaration med 31,602 kr.

Bokförläggaren Åke Bonnier är också med för odeklarerade ränteinkomster under de senaste åren. I årets deklaration gällde det 2,625 kr., för 1929 6,250 kr., för 1930 3,125 kr. samt för 1931 3,120 kr.

Hela familjen har uppenbart gjort vad den kunnat för att lura stat och kommun. Hade icke Tor Bonniers manipulationer nu upptäckts, är det högst sannolikt att de kommit att fortsätta. Fyra år med ett kapital på 250,000 kr., som undanhållits skattemyndigheterna, gör tillsammans den nätta siffran en miljon kronor.

(Forts. å sid. 7.)

Inför 1933

Vi befinna oss inför ett nytt år, om vilket vi veta att det blir i hög grad skickelsedigert. De som hoppades på en omsvängning mot normala förhållanden under 1932 blevo gäckade i sina förväntningar. Världen ter sig i dag i ännu allvarligare läge än för ett år sedan. Vi stå inför händelser, vilkas art och räckvidd vi knappast förmå fatta. De sedan årtusenden om herraväldet i världen kämpande makterna bereda sig för den stora avgörande striden.

Det pågående nationella uppvaknandet bland folken till försvar för deras rätt till liv har tvingat de i sista stadiet av sin världserövring kämpande judarna att söka ett snabbt avgörande. Få folken tid på sig, är det klart att Judas spel är förlorat. Detta visas tydligast av utvecklingen i Tyskland, där en tredjedel av nationen på ett årtionde samlats kring hakkorset — ljusets symbol och den nordiska rasens fälttecken. Sanningen är över hela linjen på marsch och i samma mån falla lögnens positioner. Judendomen har plötsligt försatts i en situation, där resultatet av dess tusenåriga kamp äventyras. Den har ej längre något val, måste sätta allt på ett kort: vinna eller tappa!

Mot bakgrunden av detta verklighetsläge ha vi att skåda fram mot det nya år som stundar. Skola vi låta begrava vår nationella kultur och vår på historisk grund framvuxna samfundsordning i det av mänsklighetens fiender tillämnade Ragnarök eller skola vi i elfte timmen rycka upp oss till självbevarelse? Skola vi i avgörandets stund vara ärliga svenskar och sanna kristna eller skola vi fortsätta som medvetna eller omedvetna hjälpare åt underjordsmaktens strävan till vår och den övriga världens fördärv? En gång taget ur förvillelsen, skall vårt svenska folk välja den rätta sidan.

Försvaret av den västerländska kulturen mot den anstormande revolutionära judendomen har allt mer antagit karaktären av en nordisk kulturkamp, vilket endast är naturligt i betraktande av den nordiska folkstammens roll som Västerlandets kulturbyggare och den etiska världsåskådningens främste bärare genom tiderna. Juda och den av Juda influerade Romkyrkan sökte i förbund bringa det ariska kulturverket på fall och trodde sig redan ha lyckats därmed — då i sista stunden det nordiska rasmedvetandet ånyo vaknade till liv efter sin långa dvala. Ledaren av detta kulturförsvar är Tysklands nationalsocialistiska rörelse under Adolf Hitler, vilken syftar till en förnyelse av den urgamla nordiska världsåskådningen, som bygger på det Gudomliga.

Den vita rasens försvarskamp mot det materiellt överlägsna Judafolkets våldsamma anlopp kan blott föras till seger på en väg — den som för tvåtusen år sedan angavs av Kristus: S a n n i n g e n. Vi ha denna jul anledning att allvarligt begrunda Hans ord till mänskligheten, vilka i dag framstå i förklarad dager. Kristenheten är ställd inför det slutliga valet mellan att antingen i anda och gärning omfatta Kristi evangelium eller fortfara som hittills med endast munnens bekännelse — vilket senare skulle betyda dess säkra undergång.

Nationen skall under 1933 vaksamt följa utvecklingen i världen och i sin mån medverka i kampen. Vi våga hoppas, att alla som gilla vår grundsyn skola lämna sin medverkan och förhjälpa till framgång i arbetet. Endast med seende ögon har vårt folk utsikter att kunna undgå de fruktansvärda faror som hota. Vårt program skall därför alltjämt vara: U p p l y s n i n g i S a n n i n g e n s a n d a!

—

PRESSKONSERTEN

Antikrists ankomst

Pastor J o h. H a g n e r förutser i en artikel i *Svenska Morgonbladet* (f.) Antikrists personliga framträdande inom den närmaste tiden. Han skall komma från Ryssland och ett tecken på hans snara ankomst är bolsjevikernas väldiga rustningar samt den därifrån utgående gudlöshetspropaganden, vilken tar allt fräckare former, en propaganda som är lika intensiv och välorganiserad i Kina och Indien som i Sverige. Genom denna skall marken beredas för den världsrevolution, som sovjet rustar för.

Lösningen av den nuvarande världskrisen ligger, skriver pastor H., i Jesu händer. Uppb. 5: 1—14. Han allena kan besegra de avgrundsmakter, som nu äro verksamma i folken och orsaka mänsklighetens nöd. Och detta sker icke genom något annat än en världsväckelse. Kommer icke en sådan, inträder mycket snart denna tidsålders avslutning, enligt Jesu förutsägelser i sitt tal på Oljeberget. Om icke folken förena sig i bönetjänst, kommer världskatastrofen, trots alla konferenser:

Då kommer det att ske som beskrives i Matt. 24: 6—8: Slutsumman av den mångtusenåriga mänskliga utvecklingen blir upprättandet av det antikristliga världsväldet och Antikrists personliga framträdande. Humanismens redan nu så framträdande människodyrkan kommer att mynna ut i denna den mest fruktansvärda människoförgudning, som någonsin skådats. Antikrist skall framstå som själva höjdpunkten i den mänskliga utvecklingen. — Men då är tiden inne för Jesu Kristi uppenbarelse i makt och härlighet att grunda rättens och rättfärdighetens rike å jorden. "Då skall Antikrist tillintetgöras" (2 Tess. 2: 1—8), "Satan bindas och kastas i avgrundens brunn, han som förvillar folken". — Detta är den enda väg på vilken fred kan skapas på jorden. Allt annat är blott sken och bländverk och för aldrig till målet. Alla strävanden att skapa fred på jorden äro dömda att misslyckas så länge "satan, som förvillar världen", icke är oskadliggjord. Och det kan endast Kristus göra.

Pastor Hagners uttalade uppfattning att "avgrundsandar äro verksamma i folken och orsaka mänsklighetens nöd" är i full överensstämmelse med verkligheten. Det gäller emellertid att icke lämna avgrundsandarna i ostörd ro utan att låta sanningens ljus hänsynslöst genomstråla deras underjordiska verksamhet i kraft av Kristi anda. Man må ej bortse från ondskans materiella fäste, vilket måste undanrödjas. Men det är inför detta man i vår tid tyvärr tvekar. En missriktad modern humanism vill icke veta av logiskt handlande vid försöken att åstadkomma ett bättre tillstånd. Dylikt betecknas av nutidens makthavare som inopportunt, inhumant, intolerant. Skola vi komma ut ur tidens nöd måste vi dock en gång för alla bryta med denna falska åskådning.

—

Bonnier mot »protestmakeriet»

Det ledande kulturbolsjevikiska huset Bonniers organ *Dagens Nyheter* (l.) har gett uttryck för sitt starka misshag över det "protestmakeri", som från vissa organisationers sida framkommit gentemot negerdramat "Guds Gröna Ängars" uppförande å Kungliga Nationalscenen. Tidningen finner denna opinionsyttring synnerligen opassande. Det har funnits en tid, då resolutionsförfattandet hade grund för sig, heter det, men den tiden är förbi:

Resolutionsförfattandet var nog från början en nyttig insats i opinionsbildningen, ett hedervärt hantverk. Men nu har det av allt att döma övergått till industri. Professionella resolutionsmakare uppträda på alla möjliga områden och vid alla möjliga och omöjliga tillfällen — det är inte så mycket som återstår av protesternas och resolutionernas betydelse, sedan de blivit fabriksvara.

Ja, så länge det offentliga resolutionsförfattandet uteslutande var ett rent judiskt hantverk, allenast inställt på att befrämja de judiska intressena — var det hederligt! Men i samma ögonblick det kom att nyttjas i det svenska intressets tjänst är det icke längre så. Man känner igen resonnemanget. Det förtjänar att erinras om den tid, då Israels barn här voro i farten med arrangerandet av "resolutioner", "protester" och "folkkrav" i det oändliga — till stöd för sitt krav på "demokratiskt genombrott", varigenom de beredde vägen till rikedomen, makten och härligheten för Herrar Bonnier et Consortes. Då var resolutionsförfattandet *heligt*, nu är det motsatsen. Ty nu sitta de — må vara under demokratiens skyddande förklädnad — vid styret i detta land och finna varje opinionsyttring som ej avser främjandet av deras rasintressen på bekostnad av svenska folkets högst fördömlig.

—

Tillkännagivande

Till Nationens abohnenter medföljer såsom bilaga detta nummer en särskild blankett och uppmanas de, vilka önska erhålla tidningen under året 1933, att ifylla blanketten samt insända prenumerationsbeloppet å postgiro 3643, adr. postfack 1145, Stockholm 16.

Samtidigt meddelas, att abonnemang å Nationen för 1933 i n o m landet förutom genom postverket e n d a s t sker d i r e k t hos tidningen genom anmälan och prenumerationsbeloppets inbetalande per post.

—

Striden kring guldet

Den planerade ekonomiska världskonferensens förberedande utskott, som varit samlat i Genéve, har beslutat uppskjuta den fortsatta diskussionen till i januari. Det visade sig nämligen omöjligt att komma till enighet i princip på grund av de skarpa motsättningarna i guldfrågan. Sakkunnige från guldstandardländerna ansågo det absolut nödvändigt, att Storbritannien och andra länder med pappersvaluta övergå till guldstandard före konferensens sammanträde, vilket dessa ej ville utfästa sig till. Utskottets sammanträden upplöstes i fullständig förvirring.

—

Vad vill Bronschtein-Trotskij i Skandinavien?

På inbjudan av den socialdemokratiska, d. v. s. judisk-marxistiska studentföreningen i Köpenhamn har den kände judiske ledaren av bolsjevikrevolutionen i Ryssland Trotskij-Bronschtein kommit till Skandinavien. Han skall hålla ett föredrag över ryska revolutionen, heter det. Men gör man verkligen en resa genom hela Europa blott för att hålla ett föredrag inför en marxistförsamling? Självfallet icke. Det verkliga syftet med Trotskijs ankomst till Skandinavien är ett helt annat. Vilket? Det är nog så klart: världens judisk-marxistiska förtryckare mobilisera nu alla sina krafter, då faran för dem är överhängande. Ty Hitler kommer till makten och därmed är befrielsens timme slagen för de ariska folken. I ett sådant kritiskt ögonblick kunna icke de judisk-marxistiska kärskarna tillåta att ett så viktigt förstörelseverktyg som Trotskij sitter overksam på en avlägsen ö vid Mindre Asien. Nej, han skall — fastän blott för några veckor — komma hit för att giva nyttiga anvisningar, för att visa sin organisatoriska talang. Han är dock så erfaren i konsten att arrangera en marxistisk-kommunistisk revolution.

Det skulle icke förvåna oss om det en gång kommer i dagen, att Trotskijs resa till Skandinavien beslutats på den judiska världskonferensen i Schweiz, varöver vi på sin tid lämnade en redogörelse. Det är redan fullt klart, att judarna på denna konferens beslöto en offensiv mot världens folk — mot den uppvaknande nationalismen. Många åtgärder för denna offensiv äro redan förberedda och förverkligade. Det ekonomiska läget i världen har blivit än mer tilltrasslat — man hotar folken med verklig hungersnöd, om de fortsätta sin befrielsekamp. Man söker överallt placera makten i pålitliga judiska händer. Därför har den judevänlige Roosevelt blivit Förenta Staternas president och den judiske översten Leman hans efterträdare som guvernör i staten New York.*) Den juliska offensivens triumfkort är emellertid en marxistisk-kommunistisk revolution. Den skall knäcka ryggen på den folkligt-nationella rörelsen, först och främst i Tyskland. Därför understödjer världsjudendomen med alla krafter den judiska ledningen för ryska kommunistpartiet. Därför har också Trotskij hämtats ut ur sin turkiska grav.

Det är nu fullt klart, att det för någon tid sedan av komintern i Moskva fattade beslutet att med största intensitet arbeta på Europas och hela världens revolutionering är en direkt följd av den alljudiska konferensen. Och vilka resultat av detta beslut se vi i den levande verkligheten? Överallt oroligheter. Överallt ansträngd marxistisk-revolutionär verksamhet, i vilken marxister av alla schatteringar förbrödras under den judiska överledningen. En mycket stor tillväxt av antalet kommunistiska röster vid senaste riksdagsval i Tyskland. Vilka ha åstadkommit detta? Självfallet judar! Gatukravaller i London. Vem har organiserat och finansierat dessa? Moskva — alltså även ledes judar! Det är klart bevisat. Man vet, att organisatören av dessa kravaller besökt Moskva och där fått pengar. Blott den "socialistiske" chefen för den "nationella" regeringen Mac Donald vill ej veta något därom. Strejk i Berlin — också den organiserad från Moskva. Blodiga kravaller i Schweiz — likaså Moskvas hand bakom och som så ofta judar och marxister som ledare: Nicole, Isaak, Dikkert. T. o. m. sådana små länder som Jugoslavien ha icke blivit skonade: där bevittnar man ständiga oroligheter, ja rena upplopp. Varför? Moskvatidningarna förklara det: där finnas monarkier. Och de judisk-marxistiska härskarna förstå, att en verklig monarki alltid är en fara för dem. Därför vilja judarna och marxisterna innan några nya monarkier ännu uppstått hugga huvudet av varje levande monark, "bringa tronerna i gungning", skriver Pravda i Moskva — som svar på den nationalistiska parollen, att tronerna på nytt skola upprättas.

*

Sådant är läget. Men allt detta är blott början till en kommande jättelik kamp. Skådeplatsen för denna blir i första hand Tyskland. Därför

*) Fru Rosewelt är känd för sina utpräglade sympatier för judarna. 1929 anordnade hon t. ex. i hela Amerika stora insamlingar för Rysslands östjudar, varvid hon även höll offentliga anföranden i frågan. Det är av intresse att veta, att fru Roosewelt i sammanhang med sin mans val på det varmaste gratulerades av Paris' judar. Telegrammet var undertecknat av franske överrabbinen Israel Levi, presidenten i "Alliance Israelite" professor S. Levi, dr. Zadok-Kahn m. fl. Samtidigt avsände Frankrikes judar en gratulation till "översten" Lehman, som alltid varit en av de olika judiska organisationernas mest verksamma medlemmar.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo samt av
Förlagsaktiebolaget Hammaren
Mechelingatan 23 A 8
Helsingfors - Tel. 468 93

Det gäller sanningen

Hur få äro icke de människor som vörda sanningen, känna dess värde? Man har knappast ens klart för sig vad sanning betyder; och därför är lögnen så allmän. Så inleder Nobelpristagaren *prof. Lenard* en artikel i det betydelsefulla ämnet i Völkischer Beobachter.

Sanning är vad som överensstämmer med verkligheten. Verkligheten — världen utgör ett sammanhängande helt; detta har naturforskningen bevisat. Verkligheten omger oss övermäktigt från alla sidor. Stå vi ej i överensstämmelse därmed, måste vi förr eller senare misslyckas och gå under. Sådan är sanningens makt.

Vi ställa oss nu den frågan: måste sanningen segra också i vår tid, då osanningen i de viktigaste förhållanden gör sig så starkt gällande? Säkert är, att osanningens triumferande medför ett andligt nedgående. Vår ras fördärvas, negerståndpunkten hotar. Dit leder missaktning för erfarenheten om livet; då däremot beaktandet av verkligheten för människan framåt. Genom ett sådant beaktande inpassas vi allt bättre i den omgivande verkligheten och utvecklas i harmonisk anda

Mången framstående vetenskapsman och politiker i vår tid förstår icke detta. De som ivra för sanning och verklighet äro numera få.. De stora naturforskarna gjorde det. Envar, som på allvar vill utforska verkligheten, måste helt hålla sig till sanning och verklighet. Den som saknar dessa höga mål kan kompromissa efter behag, komma överens, som det heter. Så förhåller det sig med politikern, vilken måste befatta sig med folkets väl. Man söker regera, stödd på osanningar, oaktat detta för till undergång. Bismarck yttrade, att sanningsenlighet i politiken säkrast för framåt.

Detta att skjuta sanningen åt sidan visar en brist på ett visst andligt område. Den sanningsälskande är känslig för all kränkning av sanningen. Hur annorlunda beskaffad är ej den som saknar sinne för verkligheten! I sådan brist ligger huvudorsaken till likgiltighet för sanningen. Ledningen i såväl vetenskap som politik måste därför lämnas åt personer med utvecklat sinne för sanningens och verklighetens makt och höga betydelse.

Bristande sinne för verkligheten leder t. o. m. till fiendskap mot densamma; sådana personer sakna fullständigt all uppfattning av verkligheten. Bristande sinne för verkligheten förefinnes ofta särskilt hos den judiska själen. För dylik bristande begåvning är sanning och verklighet intet särskilt. Vad forskaren först efter långvarigt arbete prövat vara verklighet kunna judarna framhålla som mindrevärdigt gentemot egna infall. Så har en känd person (Einstein) utarbetat två eller flera "relativitetsteorier", vilka samtliga utgivas som riktiga och bevisad sanning, ehuru de motsägä, ja utesluta varandra. Funnes det många känsliga för sanningen, skulle sanningsfrämmande personer icke göra sig så gällande som de göra.

Sanningskärlek är förbunden med frimodighet; den sanningskäre har en känsla av att äga verklighetens stöd. Osanningen däremot framkallar feghet samt rädsla för öppna, raka vägar.

---

samlar den judiska världen alla sina förstörelseverk — Trotskij inberäknad — i Tysklands närhet. Det är mycket möjligt, att Trotskij stannar här en längre tid. Det är icke uteslutet, att han kommer att bli den egentlige ledaren av Kominterns "arbete".

"Hur är detta möjligt?" säger man, "Trotskij en utpräglad fiende till den nuvarande styrelsen i Ryssland, alltså även till Komintern."

Låt oss ställa en motfråga: Hur är det möjligt, att de judiska bankirerna arbeta tillsammans med Komintern, att den kommunistiska pressen firar en bankirs jubileum? Är icke en bankir en "utpräglad" fiende till kommunisterna och omvänt? Och trots detta arbeta de samman — för den gemensamma saken.

Trotskij var Stalins personlige fiende. Han utvisades från Ryssland i det ögonblick, då de ryska elementen i ryska kommunistiska partiet började vinna övertag. För närvarande är Stalin emellertid sjuk, spelar ej längre så stor roll, och judarna med Kaganovitsch i spetsen ha ledningen av Rysslands kommunistiska parti.

Varför skulle icke en Kaganovitsch kunna samarbeta med en Bronschtein för den gemensamma saken? Visst kunna de det — och samverka därför redan.

Trotskijs hjälp är nu särskilt behövlig för Kaganovitsch, enär i själva Ryssland en nationell, starkt antisemitiskt betonad rörelse växer fram. På sista tiden ha nya oroligheter förekommit i norra Ryssland och uppror i södra Kaukasus. I hela landet stiger oron. Man vill icke längre finna sig i en hunger- och terrorregim. Också på grund av Rysslands inrepolitiska läge önska dess judiska härskare igångsätta revolution i Väst-Europa. Det är enda utvägen. Ty eljest skall det judisk-marxistiska herraväldet i ryska riket efter någon tid vara störtat. Trotskij är som skapad att leda en kommunistisk revolution i Väst-Europa. Om denna hans roll äro både de judiska finansherrarna och de judiska makthavarna i Moskva eniga.

Varför reser Trotskij just till Skandinavien? Emedan Skandinavien nu är centrum för Kominterns arbete.

Envar av våra läsare och vänner bör komma ihåg den roll Trotskij-Bronschtein spelat i Ryssland. Han var i verkligheten en blodhund, en av Rysslands största bödlar. Tusende och åter tusende människor — eliten av Rysslands ariska befolkning dödades på hans befallning, och miljoner människoexistenser, däribland kvinnor och barn, ha för hans politiks skull spolierats.

Vi fråga: är det möjligt, att denna människa tillåtes att en längre tid vistas i det fredliga Skandinavien för att här och härifrån fortsätta sin hemska verksamhet för att döda och ruinera människor? Vi hoppas, att så icke får ske.

V.

Engelskt-franskt inflytande

Enligt förljudande skulle konung Gustav med hänsyn till sin höga ålder haft för avsikt att till kronprins Gustav Adolfs 50-årsjubileum överlåta regeringsmakten, vilket skulle tillkännagivits i samband med prinsparet Gustav Adolfs högtidliga mottagande i Stockholm. Ett dylikt steg förordades förövrigt av Nationen i augustinumret detta år såsom ur olika synpunkter välbetänkt. Konung Gustavs planerade åtgärd skall emellertid ha väckt stor oro i engelska och franska regerande kretsar, vilka äro djupt engagerade i resp. länders storloger av frimureriet.

Då det icke ansågs tillfyllest med den påverkan Englands och Frankrikes härvarande representanter voro i tillfälle utöva i Stockholm ,anordnades prinsens av Wales och de höggradiga engelsk-skotska frimuraredelegationernas ungefär samtidiga besök i Sverige samt slutligen kronprinsens resa till England. Resultatet av alla dessa påtryckningar skall ha blivit, att konungen sett sig föranlåten frångå sin tidigare avsikt.

Vad ha England och Frankrike och världsfrimureriet med Sveriges konungafråga att göra?

Vad söker herr Hamrin i Sovjetryssland?

För några dagar sedan meddelades i pressen, att förre statsministern Felix Hamrin avrest som turist till Sovjetryssland. "Som turist", mycket plausibelt! Det hade annars legat nära till hands anta, att hans resa till Paradiset kunnat ha ett visst samband med den etablerade "internationella" fronten mot den uppvaknande nationalismen, där judiska Storfinansens och judiska Världsrevolutionens spetsar nu över hela linjen mötas i innerligaste samförstånd. Men som denna årstid är så särskilt väl lämpad för rekreationsresor i det ryska landet, måste man naturligtvis tro relationen i den "fria" pressen.

Överrabbinen på upplysningsturné

Överrabbinen M. Ehrenpreis från Stockholm höll för några dagar sedan vid ett av "judiska kulturella klubben" anordnat möte i Malmö föredrag över ämnet: Den personliga judefrågan. Föredraget behandlade den enskilde judens förhållande till sin icke-judiska omgivning, och talaren hävdade, inte bara möjligheten utan också plikten att harmoniskt förena judiskhet med plikttrogen lojalitet mot det land i vilket judarna leva.

Vi hänvisa som svar på överrabbinens framställning till vår å annan plats i tidningen publicerade redogörelse över den judiska religionsläran, vilken bevisar omöjligheten av ett harmoniskt förenande av den judiska och den svenska ståndpunkten.

Visa Nationen för Edra vänner!

Läget i Tyskland

Resultatet av den vid tyska riksdagsvalen 6 november under "presidialkabinettet" von Papens auspicier etablerade enhetsfronten alltifrån tysknationella och center till kommunister m o t Hitler blev icke mer överväldigande än att nationalsocialisterna förlorade ett 35-tal av sina förutvarande 235 mandat och kommunisterna och de tysknationella ökade från resp. 40 och 89 till 50 och 100 mandat, medan socialdemokraterna och centern minskade från resp. 133 och 75 till 121 och 70. Nationalsocialisternas förluster torde ha gått till de tysknationella under det att ökningen av de kommunistiska mandaten framför allt haft sin grund däri, att Tysklands judar vid detta val röstat kommunistiskt.

Utgången betydde trots ökningen av de tysknationellas mandat med tiotalet en allvarlig motgång för "presidialkabinettet" och kretsarna bakom detta, vilka hoppats genom accepterandet av vissa av Hitlers programpunkter kunna locka till sig en väsentlig del av hans skaror, en förhoppning som grundligt slog slint. Man vågade dock ej fortsätta på den inslagna vägen utan att först till synes ha erbjudit Hitler kanslerskapet. Hindenburg lät kalla till sig den nationalsocialistiske ledaren samt erbjöd honom att bilda en regering på parlamentarisk grund, ehuru under villkor som skulle bundit honom vid själva det osunda system, som nationalsocialismen satt som sitt mål att befria Tyskland ifrån.

Sedan underhandlingarna mellan Hindenburg och Hitler definitivt strandat har den senare offentligt uttalat, att erbjudandet till honom att övertaga regeringsbildandet endast varit en fälla som man velat locka honom i, man hade kallat honom för att medverka vid lösningen av en regeringskris men därvid endast velat rädda regeringen Papen och bereda honom själv ett andra 13 augusti — en uppfattning som märkligt nog i viss grad omfattas av den ledande riksvärnskretsar närstående Deutsche Allgemeine Zeitung. Och riksdagspresidenten Göring har vid en mottagning för pressen förklarat, att underhandlingarna mellan Hindenburg och Hitler varit "ett spel med falska tärningar" och endast gått ut på "att konstatera omöjligheten av en parlamentarisk majoritetsbildning för att därigenom få anledning proklamera ett nödtillstånd och tillsätta ett nytt presidialkabinett".

*

Som karaktäristiskt för situationen kan nämnas, att samtidigt med att Adolf Hitler, hyllad av stora människomassor, förde underhandlingar med rikspresidenten å Wilhelmsplatsen rustade bolsjevikerna i Tyskland för nya aktioner. På samma klockslag som Hindenburgs första konferens med Hitler ägde rum hölls en partidag i Berlin med kommunistiska partiets avdelning för Berlin—Brandenburg, vilken ytterligare underströk partiets samhörighet med Moskva. På partidagen utsågs ett "ärepresidium" med Stalin och röda arméns högsta befälhavare Worosjilow i spetsen jämte Toretz, ledaren för de franska kommunisterna, Hei Luschlin, ledare för de kinesiska sovjetrepublikerna samt Katajama, ledare för Japans kommunistiska parti. Den antagna parollen lydde: "Förenen eder till gemensam kamp mot den fascistiska diktaturen!" Det kommunistiska Rothe Fahne skriver: "Hitler i Berlin. Denna stund måste finna oss alla kommunister och socialdemokrater verksamma. Det gäller nu enhetsfront för handling!" Karaktäristiskt är även, att medan sådant försiggår sitter von Papern och andra ledamöter av förutv. tyska "presidialregeringen" som gäster hos sovjets minister i Berlin — till firande av den ryska bolsjevikrevolutionen 1917 samtidigt som sovjetregeringen i Moskva i närvaro av utlandets diplomatiska representationer under bombastiska former låter befallningen gå ut till alla länders kommunister att sätta i gång världsrevolutionen. En storartad regi!

Vad som nu skall komma i Tyskland? Den lösning av krisen som omedelbart tar vid kan blott bli temporär. Den ansedde förre tyske riksbankschefen Schacht har uttalat, att det för Tyskland endast gives en lösning: "Det finnes i dag endast en person som kan bli rikskansler, och det är Adolf Hitler. Man får icke genom villkor inskränka handlingsmöjligheterna för en man, som har en stor uppgift att fylla, ett stort ansvar att taga. Hitler yttrade den 13 augusti icke 'jag fordrar hela makten' utan endast 'jag begär hela ansvaret'. Blir Hitler nu ej kansler, blir han det inom fyra månader. Han kan vänta."

Våra vänner inom frimureriet

göra klokt i att sluta upp med sina anonyma hotelsebrev, varningar och förmaningar .Vi uppskatta icke dylik form av "välgörenhetsutövning", som ju icke kan gagna deras sak.

Stalin efterträdes av en jude?

Den judiska dagstidningen "Zeit" förklarar, att den nuv. röde zaren tröttnat på regeringsbestyren och ämnar träda tillbaka till förmån för israeliten Kaganowitsch, Stalins "högra hand". Kaganowitsch är "femårsplanens" upphovsman — naturligtvis. Den ryska kommunismen är alltifrån begynnelsen en renodlat judisk institution.

Till Nationens abonnenter!

Då distributionen numera helt indragits från den judeägda Pressbyrån, böra återförsäljare skriftligen rekvirera exemplar d i r e k t hos tidningen, adress: N a t i o n e n, Box 1145, S t o c k h o l m 16, därifrån alla upplysningar rörande kommissionsvillkor etc. lämnas.

GÖR EDRA UPPKÖP

endast i sådana affärer, om vilka Ni med säkerhet vet att de ägas av svenskar.

UNDVIK

alla sådana affärer som ägas av *judar*, även där dessa finna lämpligt kläda sig i svenska och nordiska namn.

SVERIGE SOM TURISTLAND

Stockholms stadshus sett från Mälaren

Bland organisationer, verksamma i nationellt syfte, förtjänar i främsta ledet nämnas *Svenska Trafikförbundet*, vilket bildades vid ett möte i Stockholm den 3 december 1902 på initiativ av direktören Arthur Nyman. Förbundet, vars ursprungliga namn Turisttrafikförbundet till undvikande av förväxling med Svenska Turistföreningen — som numera endast omhänderhar verksamheten inom landet — 1921 ändrades till Svenska Trafikförbundet, avsåg närmast tillgodoseendet av vissa starkt framträdande behov inom turistväsendet och hade av begynnelsen en mera begränsad uppgift: "att i landets och sina medlemmars intresse arbeta för utveckling av resandetrafiken inom Sverige, med arbetet huvudsakligen inriktat på trafik från utlandet".

Den ursprungliga snäva formuleringen av förbundets ändamål motsvarade emellertid icke de uppgifter, som redan vid dess bildande erbjödo sig. Svenska Trafikförbundets syfte är i verkligheten ej endast ett ekonomiskt självändamål, inriktat på medlemmarnas fördel, utan framför allt ett ideelt och fosterländskt mål: att i främmande länder sprida kännedom om vårt land, dess folk och kultur till gagn ej blott för Sveriges turisttrafik och utrikeshandel utan även för samförståndet och det kulturella samarbetet med andra folk. Arbetet avser således ej endast att draga utländska resande och deras penningar till vårt land utan jämväl att öka förståelsen för och uppskattningen av dess ekonomiska och kulturella resurser.

*

Reselivets stora betydelse för staterna ej mindre politiskt och kulturellt än rent ekonomiskt blev först efter världskriget fullt beaktat. Så gott som alla kulturstater äga numera antingen statliga organisationer, direkt underställda handels- och kommunikationsministerier, eller officiellt erkända sammanslutningar av kommunikationsföretag, industrier, hotell m. fl., vilka med statliga eller enskilda medel bedriva turistisk upplysningsverksamhet och propaganda i främmande länder. Vid Roms universitet finnes en turistisk fakultet och i Tyskland, Österrike och Grekland ha upprättats vetenskapliga forskningsinstitut för behandling av reselivets olika frågor.

Svenska Trafikförbundet har i sin egenskap av enskild institution varit hänvisat till ekonomiskt stöd från sådana håll, där man i första hand hade nytta av en ökad turisttrafik och en effektiv utrikesreklam, nämligen järnvägsföretagen, resebyråerna, hotellen, pensionaten, restaurangerna, bankerna, kommunerna, museerna och vissa föreningar jämte en del svenska affärsföretag. Det är även huvudsakligen med hjälp av de ekonomiska medel, som kunnat erhållas från dessa direkt intresserade samt delvis även andra, ideelt ivrande medlemmar som förbundet hittills kunnat fylla sin uppgift. För att skaffa en årlig, stadgad inkomst härutöver bildades 1909 Turisttrafikförbundets Restaurangaktiebolag, som erhöll arrende av restaurangvagnrörelsen å Statens järnvägslinjer.

*

Bland de medel Svenska Trafikförbundet använder sig av i sin verksamhet är först att nämna dess *affischer*, vilka äro ägnade att rikta utlandets uppmärksamhet på Sverige och som utsändas och distribueras med hjälp av de 1924 till Statens Järnvägar överlåtna resebyråerna. En mängd affischer, representerande skilda delar av vårt land, utsän-

Kommunism och kristendom

Bolsjevismen och kommunismen äro icke identiska företeelser. Den förra är snarare en benämning på varje allmän eller politisk vidrighet, härledande sig från Ryssland, än en rörelse. Den senare åter äger ett klart utstakat program med bestämda arbetsmetoder och kan underkastas samma analytiska undersökning som varje annan social rörelse.

Ett studium av kommunismen blottar onekligen vissa likheter med kristendomen, ägnade att giva kommunismen sken av att vara en religion, en livsåskådning — en lära om livets väg.

Kommunismens mål begränsar sig ingalunda, som många ännu äro benägna tro, till upprättandet och tillämpningen av vissa ekonomiska teorier. De äro blott medlen att nå målet och ändras med smidig anpassning när helst så prövas lämpligt. Nej, målet är det sociala samhällets fullständiga omstörtning eller, som det så vackert heter, återlösning. Men för att nå målet behöves ett "evangelium" som kan elda människorna till tro och hänförelse. Jämför Islams framträdande och korstågen!

Marx förklarade att allt som samverkar för människornas bästa ytterst beror på uppfinnarna och arbetarna vid de maskiner som frambringa livets nödtorvt och att den ekonomiska drivkraften är den starkaste av alla. Här ligger kärnan i kommunismens filosofiska system förborgad, det är grundstenen i dess evangelium. Kommunismens gudsbegrepp är alltså rent materialistiskt och bottnar i maskinen som Gud, och det är maskinens produkter som dyrkas. "Evangeliet" säger vidare, att samhället kan vinna återlösning först då alla människor i lika mån kunna dela materialismens frukter. Hur denna fördelning slutligt skall kunna genomföras är helt och hållet grundat på tron att samhällets allt omfattande ägande av det ekonomiska livets goda skall garantera nödtorvtens tillräcklighet för alla. Men en tro som vilar på principen om maskinen som Gud är ohållbar.

Det framhålles ej sällan att kapitalismen utgör det väsentligaste hindret för kommunismens frammarsch. Detta är ett misstag. Kapitalismen utgör intet farligt hot mot det kommunistiska världsherradömet. "De vapen" säger Marx, "med vilka bourgeoisien en gång slog ned feodalväldet, komma att riktas mot bourgeoisien själv. Rikedomens anhopning på ett fåtal händer framkallar dessutom hos massorna missnöje och elände, som rätt utnyttjat leder till de klasstrider, varur proletariatet hämtar sin näring." Marx framhöll därför att man ej med våld skulle söka påskynda kapitalismens störtande. Kommunismens sak gagnades mera genom att omsorgsfullt förbereda reorganisationen av samhället så att, när bourgeoisiens mantel föll, denna omedelbart kunde axlas av kommunismen. Kapitalismens huvudintresse inriktar sig på förvärvandet av rikedomar, den är till sin natur defensiv och kan aldrig bli en livsåskådning vars "evangelium" kan hänföra massorna, och det är därför det kapitalistiska systemets förstörande betraktas endast som en, låt vara viktig etapp på kommunismens väg till sitt millennium.

Finns det då intet som står hindrande i vägen för den kommunistiska livsåskådningens anlopp?

Mot kommunismen som livsåskådning står endast kristendomen. Ej en dogmatiserad kyrka, utan den kristendom som Jesus lärde och omsatte i sitt livsverk klarare än någon annan av de stora världsreligionernas förkunnare. Jesu lära åsyftar, alldeles som kommunismen, mänsklighetens återlösning, men trots likheter äro dessa båda livsåskådningar av diametralt motsatt natur. Motsättningen kommer kanske klarast till synes om man undersöker Nya Testamentets ställningstagande till frågan om jordisk rikedom. Tag t. ex. Jesu ord: "Saliga ären I, som ären fattiga, ty Eder hör Guds Rike till" och liknelsen om den rike unge mannen, som tillråddes att sälja vad han egde och giva det till de fattiga samt orden "samlen Eder icke skatter på jorden, ty där din skatt är där kommer ock ditt hjärta att vara".

Om man läser dessa ord utan att söka förstå deras andliga innebörd äro de som skrivna för det kommunistiska evangeliet och kunna giva stöd för tanken att detta verkligen måtte vara en religion som är *ett* med kristendomens. Och kommunisternas ideal för rättvisa kan säkerligen ej uttryckas bättre än i liknelsen om Lazarus.

das till de trakter av jorden, där varje landskaps eller turistområdes egenart kan väntas väcka största intresse.

Förbundets verksamhet omfattar vidare utgivandet av *broschyrer* på främmande språk, en del ägnade att sprida kännedom om vårt land, dess folk, natur och kultur samt värde ur turistsynpunkt, en del ägnade att hjälpa hitresande främlingar till rätta samt att fördela den ständigt växande turistströmmen på sådant sätt, att landets gäster bli nöjda med sitt besök och lära känna Sverige och svenskarna från den rätta sidan. Bland broschyrer av förstnämnda slag märkes främst *Sverigebroschyren*, som sprides genom resebyråerna och andra organ över hela världen. I de s. k. *områdesbroschyrerna* skildras mera ingående de olika landsdelarnas turistiska och kulturella sevärdheter, och man observerar bland dessa bl. a. Stockholmsbroschyren, som med finansiellt bidrag av Stockholms stad utgivits på ej mindre än sju språk, samt broschyrerna över Skåne, Visby, Småland—Öland—Östergötland, Västergötland, Mälarelandskapen, Dalarna, Värmland och Nedre Norrland m. flera.

Genom *vintersportbroschyren* och *badortsbroschyren* riktas utlandets uppmärksamhet på vårt lands möjligheter till vintersport och friluftsliv samt orienteras resenärerna å ifrågavarande gebit. I enahanda syfte verkar den utgivna *förteckningen över hotell och restauranger*, som visar resenären vart han på varje ort bör vända sig för att finna lämplig bostad och mat samt även förströelse i enlighet med sina vanor, anspråk och tillgångar.

Förbundet betjänar sig i propagandan därjämte i hög grad av *världspressen*, varvid dess strävan främst går ut på att underlätta arbetet för alla utländska pressorganisationer, tidningsorgan och publicister, vilka av sig själva fattat intresse för vårt land och som kostnadsfritt tillhandahållas artiklar, redogörelser och fotografier. För ändamålet har inrättats ett rikhaltigt *arkiv* av fotografier, omfattande bilder över Sveriges natur, konst, kultur, idrott m. m., vilka kunna vara till gagn för upplysningsarbetet i utlandspressen. I samma syfte är upplagd en samling *pressurklipp* och *publikationer*. Förbundet söker hjälpa alla främmande publicister, författare, föredragshållare, fotografer och filmfotografer till rätta, vilka besöka vårt land i studiesyfte.

Svenska Trafikförbundet har vidare upplagt olika serier *skioptikonbilder*, vilka med hjälp av Statens Järnvägars resebyråer, kulturella institutioner och enskilda personer i utlandet utlånas till illustrerande av föreläsningar om Sverige. Ett betydelsefullt medel i propagandan är även *filmen*.

Slutligen må nämnas förbundets deltagande i mångfald *utställningar* utomlands.

Betydelsen av ett välordnat turistväsen inses numera allmänt. Det rör sig här, såsom redan framhållits, ej endast om ett nationalekonomiskt intresse genom de penningar som de utländska resenärerna direkt tillföra landet samt de impulser till vidgade kommersiella förbindelser som besöken ofta ge upphov till, utan jämväl i hög grad om ett ideelt, kulturellt och politiskt intresse. Vad turistrafiken kan spela för en roll för ett lands hushållning framgår av statistiken från de stora turistländerna. Så beräknades Frankrike 1929 ha en inkomst av den utländska turisttrafiken å ej mindre än 10 miljarder francs, motsvarande 1/4 av landets hela utrikeshandel. För Sverige uppskattas den summa utländska affärsmän, genomresande och turister årligen tillföra landet till 30 à 40 milj. kr. eller ungefär samma belopp som svenska utlandsresande årligen beräknas depensera i utlandet. I betalningsbalansen skulle alltså de båda posterna för inrese- och utreseturism för närvarande ungefär uppväga varandra. Det förefaller likväl som en väsentlig förskjutning av siffrorna i positivt nationalekonomisk riktning hade goda förutsättningar med hänsyn till förefintliga utsikter till såväl en ytterligare ökning av den utländska turisttrafiken till Sverige som en inskränkning av den nuvarande onaturligt stora svenska resetrafiken på utlandet till favör för den inhemska turismen.

Gustaf Adolfs-akademi

I samband med firandet av 300-årsminnet av Gustaf II Adolfs dödsdag stiftades den 6 november vid ett sammanträde i Uppsala en ny svensk akademi under namn av Gustaf Adolfs-akademin för folklivsforskning. För utarbetande av ett slutgiltigt förslag till statuter för akademien har utsetts en interimstyrelse med prof. K. G. Westman som ordförande.

Initiativtagaren, professor Jöran Sahlgren, har i ett uttalande närmare klarlagt akademiens uppgift och blivande verksamhet. En forskning omfattande ortnamn, folkliv, folkminnen och dylikt saknar stöd i någon nu existerande akademi, framhåller prof. S. Man har främst tänkt sig skapa ett sammanfattande organ för dessa olika forskningar, som nu endast hjälpligt äro företrädda av vissa specialorganisationer. Hembygdsföreningarna och andra liknande sammanslutningar skola bistås med råd och dåd samt på allt sätt stödjas. Bland annat ämnar man utge en samling av den svenska folklitteraturen, innehållande folkvisor, sagor, ordspråk, gåtor etc. och eventuellt även utge en tidskrift.

ANDEN I NORDANSKOG

I JORDENS FÖRSTA STUNDER
EN MÄKTIG ANDE SLOG
UPPÅ GRANITENS GRUNDER
SIN BORG I NORDANSKOG.
DÄR BOR HAN ÄN OCH RÅDER
SE'N TUSENTAL AV ÅR
OCH BERG OCH DALAR TRÄDER
MED JÄTTEVIDA SPÅR.

OM HONOM STÄMDES SÅNGEN
I ODINS HÖGA SAL,
TILL HONOM LEDER GÅNGEN
AV NORDENS ÄTTARTAL.
ALLT STORT, DET HÄVDEN GÖMDE,
SIN KRAFT FRÅN HONOM FICK;
ALLT SKÖNT, DET SAGAN DRÖMDE,
ÄR HÄGRAT UR HANS BLICK.

VAK UPP! HANS RÖST OSS KALLAR
MED GJALLARHORNETS DÅN!
EN STRID PÅ VIGRIDS VALLAR
HÄR STUNDAR ÅSASON:
DE GAMLA TEMPEL BRINNA
SOM FÖRR I HEDNADÅR,
OCH DEN SKALL SEGER VINNA,
SOM HÖGRE GUDOM HAR.

FRAMÅT PÅ DENNA BANA
MED SAMMA ÄDLA MOD,
SOM HELGAT SVERIGES FANA
I GUSTAF ADOLFS BLOD!
TILL STRID FÖR LJUSETS KYRKA,
FÖR SEDLIGHET OCH RÄTT
MED NORDANANDENS STYRKA
FRÅN FÖRSTA FORNTIDSÄTT!

OCH SE'N, NÄR STJÄRNOR FALLA
NÄR SOLAR SLOCKNA UT,
O, LÅT HANS ÄRA SKALLA
UTÖVER TIDENS SLUT;
TY ANDEN UTI NORDEN
EN FLÄKT AV HONOM ÄR,
SOM HIMLARNA OCH JORDEN
PÅ SINA VINGAR BÄR.

VIKTOR MODIN

Det vore emellertid bevis på en beklaglig okunnighet att söka följa Jesu lära i Hans förnekande av egendom blott efter bokstaven eller att betrakta de första kristnas strävan efter egendomsgemenskap som ett historiskt bevis för sanningen av den kommunistiska läran. Jesu förnekande av rikedom gick vida längre än Marx'. Men Hans avsikt därmed var säkerligen icke att bereda sina lärjungar materiella förmåner. Han förnekade helt enkelt materien som sådan — alldeles som vår tids naturvetenskapsmän — och därjämte allt vad man menar med materialismen. I dess ställe satte Han den andliga verkligheten. Det var den sanningen Han ville bibringa sina efterföljare. "Det är anden som gör levande, köttet är till intet nyttigt", och "Söken först efter Hans Rike och Hans rättfärdighet så skall också allt detta tillfalla Eder" utgöra ytterligare belägg för vad Jesus menade.

Kommunismens s. k. religion grundar sig icke på människornas inre utveckling utan på en relativt likformig fördelning av livets goda. Kristendomen åter syftar först och främst efter ett förverkligande av de egenskaper som togo sig uttryck i Jesu person och livsgärning, m. a. o. Kristustankens genomförande.

Det finnes onekligen en skenbar altruism i de kommunistiska förespeglingarna. Där framhålles nämligen, att människornas materiella behov först måste tillgodoses om väg skall kunna banas för de högre värdena, det goda, det sanna, det sköna. Men denna sats saknar betydelse om ej samtidigt de medel, varmed man vill grunda den kommunistiska framtidsstaten, helt övergivas, och intet tyder på att så ännu skett. Man kan nämligen ej uppbygga något bestående socialt system med klasshat, klass-avundsjuka och klasskamp. Om premisserna i en kalkyl äro felaktiga, måste resultatet med logisk följd bli orätt. Kommunisterna må gärna tro på sanningen av sitt evangelium och att deras världsstat skall kunna timras med hjälp av girighet, hat, lögn och förstörelse. Men med anlitande av sådana medel kommer fortsättandet av detta skapelseverk oundvikligen att medföra att den ande som besjälade byggherrarna blir rådande även sedan målet — ett kommunistiskt millennium — är nått. Och vad är då vunnet?

I skarpaste motsats härtill står Jesu lära. De medel Han anbefaller för upprättandet av ett bättre tillstånd i världen, av Guds Rike, som Han kallar det, äro obetingat desamma som de element, vilka en gång skulle komma att betrygga detta tillstånds fortsatta existens. Och vägen anvisar Han i sin bergspredikan.

Det kommunistiska partiet omfattar ännu så länge ingalunda massan av ryska folket. Det består egentligen endast av en relativt liten kärna av rättrogna, från vilken alla kättare obarmhärtigt uteslutas. Denna inre kärna strävar nu att föra sitt evangelium ut över världen och ändamålet helgar här om någonsin medlen. Ett av dessa är en målmedveten kamp mot kristendomen, ty den kommunistiska intelligensen är väl medveten om att i den sanna kristendomen ligger deras enda verkliga rival, den enda kraft som kan omvända människor genom tro och erfarenhet till flammande redskap för en återlösning av samhället — men med tillämpande av helt andra medel än de själva. Det blir mot den kraften som kommunismens slutstrid kommer att stå, och utgången är ej oviss.

Materialismen har emellertid sina apostlar även i Västerlandet, där den vuxit sig allt starkare. Men civilisationen har hittills kunnat räddas tack vare de röster som oförskräckt upprepat Jesu ord: "Människans liv beror ej därpå att hon äger överflöd på ägodelar". T. o. m. kapitalismen har i viss mån lyssnat till orden. Den moderna världen är när allt kommer omkring något förmer än en maskin, ty kristendomen har givit den andligt liv. Men människorna ha aldrig helt velat taga emot vad kristendomen har att giva. Däri ligger det ödesdigra felet.

Nya Testamentet innehåller föga av direkta föreskrifter för det ekonomiska och sociala livet, men det är i stället en outtömlig källa av visshet för alla som vilja lära sig tänka och handla rätt. Om världen och civilisationen skola kunna bestå måste det mekaniserade samhället försvinna, och detta kan endast ske genom ett praktiskt tillämpande av en etiska principer rörande människornas inbördes förhållande, som Jesus gav exempel på i liv och lära.

P.

Kulturintresserade

vilka gilla Nationens strävanden kunna befordra dessa genom att visa tidningen för vänner och bekanta. Endast genom samverkan mellan likttänkande kan väg beredas för en svensk kulturrenässans.

Den judiska religionsläran

Fientlig mot de kristna och deras samfund

Det stora flertalet svenskar leva alltjämt, tack vare det nutida undervisningsväsendets judevänliga karaktär, i fullständig okunnighet angående den judiska religionslärans art och väsen. Så mycket nödvändigare är det att kunskap i ämnet offentligen sprides, synnerligast som det rör sig om ett spörsmål av allra största betydelse för vårt folk.

Talmud, som innehåller judarnas religionsläta, härstammar från Rabbi Juda år 150 efter Kristus. Den har antagits av judarna såsom deras lag samt gäller ännu i dag som deras heliga bok, i vilken rabbinerna, dess upphovsmän och tolkare, proklamera sig som ofelbara och sina lärosatser såsom mera giltiga än Guds ord. Judarna ställa Talmud över bibeln. Den teologiske doktorn abbé *Maximilian de Lamarque*, som ingående studerat Talmud och översatt Schulchan Aruch — ett sammandrag av Talmud — skriver härom: "Under tio år bemödade jag mig att grundligt genomforska detta verk. Sedan jag fullbordat arbetet, anbefaller jag det till alla kristna för grundligt studium. Studiet av den judiska, religiösa litteraturen och erfarenheterna från min 40-åriga verksamhet som själasörjare hava lärt mig känna hela den fara, som hotar vår kristna tro från judiskt håll. Jag är gammal och beredd att ingå i en bättre värld, men jag skulle vara i högsta grad tillfredsställd, om jag före min hädanfärd kunde säga mig själv, att jag med mina ord bidragit att övertyga mina kristna bröder om hur hotad deras tro, liv, ära och egendom är från judarna.

Talmuds hemliga läror, vilka ej längre äro någon hemlighet, ge judarna detaljerade föreskrifter om de medel och vägar de ha att begagna sig av i sin strävan efter herravälde över alla folk och ägodelar å denna jord. Judarna äro formade efter Talmud samt helt genomträngda av dess anda. Den "heliga" boken förkunnar för dem, att de äro höjda över alla andra folk, och lär dem att utplåna skillnaden mellan gott och ont. I den rabbinska skriften "Dibre David" § 37 säges det: "Att göra meddelanden till en kristen om Talmuds hemliga läror betyder så mycket som att prisgiva alla judar åt en säker död, ty om de kristna hade kännedom om allt vad Talmud säger om de kristna, måste de då icke slå ihjäl oss alla judar?" Det säger tillräckligt om "religionsbokens" innehåll!

*

Vi återgiva härnedan några stycken ur denna judarnas "bibel", på det ingen av våra läsare skall behöva sväva i okunnighet rörande den judiska religionens art och väsen.

"Det är tillåtet att begå orättfärdighet och att undertrycka icke-judar". (Sanhedrin 37 a, Baba mezzia IIIb.)

*

"Det är juden tillåtet, att då han säljer en sak till en icke-jude, utnyttja dennes misstag och okunnighet". (Baba kamma 113 a).

*

"Icke-judarnas gods och egendom är att anse såsom herrelöst gods, och den som först därtill kommer, är berättigad att berika sig därav". (Choschen hamischpat 156, 5 Hagah).

*

"Det är förbjudet för en jude att bedraga en annan jude. Men mot icke-judar (gojim) är bedrägeri tillåtet". (Schulchan-Chosten-Hamnschpat 227, 26).

*

"Icke-juden skall beläggas med skuld och ockerräntor skola begäras av honom. Räntan är som bettet av en orm. Icke-juden har först icke någon känning därav, men strax går han därav under". (Maimonides—Sepher Mizwoth—Jore deah 159, 1 u. a.)

*

"Det är tillåtet för en jude att inför en icke-judisk domstol svära falskt. Han får dock ej beslås med mened. När emellertid dödsstraff hotar en jude, då får han för att rädda sig även påtaga sig faran av att bli beslagen med mened". (Schulchan-aruch, Jore deah 239, 1 Hagah).

*

"Det är otillbörligt om en jude låter betjäna sig av ett djur i djurgestalt. Men väl skall han låta betjäna sig av ett djur i människogestalt". (Midrasch Talpioth S. 255).

*

"Det är tillåtet att missbruka en icke-judisk kvinna i omedvetet tillstånd", (d. v. s. i vanmakt, narkos e. d.) (Jad, chasaka 2, 2).

*

"Ett icke-judiskt flickebarn, som är 3 år och 1 dag gammalt, får en jude skända". (Abodah sarah 37 a).

*

"När gojim (icke-judarne) förklara fiendskap mot judarne, då skola judarne plåga dem genom ränker och onda anslag, tills icke-judarne underkasta sig". (Talmud-Sanhedrin, Baba mezzia).

*

"Det är judarne tillåtet att döda envar som förråder deras sak, ja, det är tillåtet att döda förrädaren innan han hinner skvallra. Om han endast säger, jag skall förråda den eller den (juden), så att han (juden) lider skada till sina pengar eller sin kropp, så har förrädaren prisgivit sig åt döden". (Schulchan aruch, Choschen hamischpat § 388, 10).

*

"När det gäller att skaffa en förrädare mot judarnas sak ur världen, äro alla (judiska) invånare på orten skyldiga biträda". (Schuchan aruch, Choschen hamichpat § 388, 16).

*

Så säger Talmud, denna jättestora lagbok, som från pärm till pärm är fylld med anvisningar om hur de icke-judiska folken skola skändas, förtryckas, utplundras och förintas!

Den danske biskopen *H. L. Martensen* gav i sitt på 1870-talet utgivna verk "Den kristna etiken" en klarläggande redogörelse för det rådande motsatsförhållandet mellan judendomen och den kristna staten — ett motsatsförhållande som våra nutida svenska teologer fullständigt tyckas sakna kännedom om. Martensen påtalade skarpt den redan vid nämnda tidpunkt inom alla samhällsklasser pågående emancipationen från kristendomen. Man böjer sig icke längre under kristendomens auktoritet utan hänger sig åt en falsk, irreligiös och oetisk individualism, som sätter det egna jagets välbefinnande som det enda värdefulla. Jordisk rikedom och njutning bli högsta mål för människornas strävanden — "de vilja endast inandas jordens och timlighetens luft, som är kryddad med kulturens blomsterdoft; men evighetens luft är dem för skarp".

Först voro judarna förtryckta och fingo utstå mycket ont, vartill de dock själva gåvo anledning genom sitt ocker och sin utsugning. Efterhand blevo de tolererade och fingo medborgerliga rättigheter. Men sedan den franska revolutionens jämlikhetsidéer trängt igenom, ha de vunnit en ställning, som satt dem i stånd att gå anfallsvis till väga mot kristendomen. Den moderna judendomens religion är den franska revolutionens kosmopolitiska principer om de mänskliga rättigheterna och de därmed sammanhängande kultur- och civilisationsidealen. Denna "humanitetsreligion" skall åstadkomma ett lycksalighetens rike på jorden. "Här skola Israels barn både genom kapitalets, ordets, andens och kulturens makt utöva herraväldet, det ledande, tongivande inflytandet över alla andra nationer, i vilka kristendomen mer och mer blivit en föråldrad och död sak. Ty att Israels folk skall hava herraväldet över alla andra nationer, att de så att säga representera den konungsliga nationaliteten, till vilken alla andra nationaliteter skola stå i ett slags vasallförhållande, den åsikten ha de icke övergivit med sina andra gamla traditioner".

Judarna ha gjort en kraftig insats till utövande av detta herravälde genom förvärvandet av de trenne maktmedlen: kapitalet, delaktighet i lagstiftningen samt pressen. Genom kapitalet öva de inflytande på staternas politik, på krig och fred. I riksdagen verka de emot den kristna kyrkans intressen samt till förmån för allehanda nedrivande förslag. Och genom pressen, som de i de flesta länder satt sig i besittning av, bestämma de den allmänna opinionen i alla tidens frågor till favör för sig själva. Genom den moderna litteraturen, som de ävenledes behärska, utbredes åsikten, att de radikala judiska författarna, som hävda den fria tankens rätt, representera litteraturens höjdpunkt och yppersta blomma.

Ett grundvillkor för att judarna skola nå sitt mål är kristendomens undanträngande från det offentliga livet. Därför arbeta de av all kraft på kristendomens undergång, varvid de åberopa sig på de kristnas avfall och missförhållanden inom kristenheten. I toleransens namn sträva judarna efter att reducera kristendomen till en privatsak och kräva tillträde till alla statsämbeten utan hänsyn till religion samt vilja avskaffa religionsundervisningen i de offentliga skolorna. I yttre hänseende bli de hemmastadda överallt där förutsättningarna för dem äro gynnsamma; men "verkligt hemma, nämligen av själ och hjärta, bliva de icke i någon nation utan känna sig som en nation i motsats till 'folken' (gojim) av hednisk härkomst och bevara känslan av sin överlägsenhet, om ock denna icke är erkänd av någon annan än dem själva. De driva ostört och kallblodigt sina affärer och göra sina spekulationer och beräkningar mitt under stora historiska kriser, då nationernas öden avgöras och folkens hjärtan sväva mellan hopp och fruktan."

Martensen anser det vara ett stort misstag, att man givit judarna samma rättigheter som landets egna barn.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Skäktningsstrid i Malmö

Bland de rättigheter av "religiös" natur, som judarna i Sverige alldeles särskilt hålla på, är även den att få bedriva sin djurslakt utan föregående bedövning — s. k. skäktning. Det har redan tidigare stått heta strider rörande denna deras "rättighet" på svensk mark, särskilt i Göteborg och Stockholm. Man erinre sig den sensationella behandlingen av regeringsförslaget till ny slaktlag i riksdagen 1927. Trots att Mosaiska församlingen offrat högst betydande summor för folkrepresentationens "preparerande", lyckades det icke skäktningens vapendragare att vinna andra kammarens godkännande av judarnas undantagsrätt från lagens bestämmelser. Det var en fatal motgång för Israel. Men första lagutskottet är till för att utjämna i dylika olycksfall.

Striden om judarnas skäktning, har nu förflyttats till den sydsvenska metropolen. Judarna hade lyckats att — naturligtvis inte heller nu utan användande av "preparerande" medel — vinna Malmö slakthusstyrelse för ett framkommet förslag att skäktning enligt judisk ritual skulle få utföras. Detta tillmötesgående mot de mosaiska önskemålen skulle medföra ett extra tillskott till stadens kassa av 1,200 kr. Saken ansågs tydligen klar — då emellertid en tredje part, den offentliga opinionen, blandade sig däri. Ett möte utlystes av Malmö Djurskyddsförening, Malmö Husmodersförening och Vita Bandet med prof. Hjalmar Dahlström som främste talare. Och här fingo skäktningens ivrare inom och utom Mosaiska något att tänka på.

Redan 1926 hörde vi *prof. Dahlström* tala om "de mäktiga krafter som äro i verksamhet för att förhindra en i lag stipulerad obligatorisk bedövning för alla slaktdjur, och att det kraftigaste motståndet kommer från den numeriskt sett obetydliga, men i ekonomiskt hänseende synnerligen mäktiga del av landets inbyggare som utgöres av judarna. Då dessa tvärt emot vad vetenskapen och den praktiska erfarenheten giva vid handen vilja hävda och t. o. m. söka leda i bevis, att skäkten är en djurvänlig akt, fullt jämförlig med en rationell bedövningsmetod, måste man verkligen ställa sig frågande, huruvida det är djurvänligheten som är drivfjädern för judarna eller fastmera ett under religiositetens täckmantel sig döljande behov av att visa rasens maktfullkomlighet."

I sitt med starkt bifall mottagna anförande vid Malmömötet tillbakavisade prof. Dahlström kraftigt judarnas påstående, att skäktningen skulle vara en jämförelsevis human slaktmetod. "Ja, det var den kanske för 2,000 år sedan men inte nu." Som ett bevis för skäktningens brutalitet framhöll professorn, att många slakteriarbetare finna skäktningen så rå, att de bestämt vägra att deltaga i sådan slakt. I trenne bildserier visade han, hur det tillgår vid skäktning av får och nötkreatur. Enligt filmbilderna kunde ett nötkreatur hålla sig på benen i 40 sekunder och ett får i 31 sekunder, sedan snitten gjorts.

Den judiske överrabbinen i Köpenhamn, som begärde ordet efter prof. Dahlström och gjorde fruktlösa försök att bortförklara dennes uppgifter, fick energiska tillrättavisningar av både auditoriet och mötesordföranden, slakthusdirektör Osberg, att hålla sig till sak, när han ville fördjupa sig i "religiösa" betraktelser. Samtliga övriga talare gåvo uttryck för sitt fördömande av den judiska skäktningen, vars "införande i Malmö skulle betyda ett oerhört steg tillbaka". Fru I. Malmström, sekreterare i Malmö husmodersförening, erinrade om, att "judarna äro gäster i vårt land och böra taga seden dit de komma". En ung talare — herr Ahlström — förklarade, att "olika raser ha olika uppfattning om humanitet. Vi germaner ha vår uppfattning och den vilja vi behålla." Slutligen antogs en resolution, vari vädjas till Malmö stadsfullmäktige att icke biträda skäktningsförslaget.

Det är karaktäristiskt, att det är samma nationalitet som berömmer sig av att vara den humanistiska åskådningens stolta bärare framför alla andra, vilken i fråga om skäktningen försvara en inhumanitet, som icke kan undgå att djupt såra och uppröra alla i sann mening humanitärt kännande människor.

Oro i regeringsorganet

Socialdemokraten ger i en längre artikel uttryck åt sin oro över det fosterländska upplysningsarbete som börjat göra sig hört och som hotar demokratien. I synnerhet är tidningen bekymrad över den nynationella rörelsens antisemitiska karaktär — "man rasar mot 'den semitiske nomaden' Grünewald och mot Bonnier begagnas rent otryckbara skällsord".

Att det marxistiska regeringsorganet tar judarna och sin store beskyddare Bonnier i försvar är blott naturligt i betraktande av att marxismen (juden Marx' uppfinning) intet annat är än judendom. Men det undras, om ej vederbörande i längden få svårt att övertyga Sveriges intelligenta arbetare om intressesolidariteten med Guldkalvens folk. Det förefaller nästan som det redan, trots ledarnas energiska ansträngningar, började svikta i den heliga alliansen.

"Tjugonde seklet — facismens århundrade"

"Det tjugonde seklet kommer att bli fascismens århundrade, den italienska maktens historia, 'det århundrade varunder Italien för tredje gången blir den mänskliga civilisationens ledare", yttrade Mussolini i ett tal i Milano i samband med firandet av minnet av den fascistiska revolutionen. "Om tio år kommer Europa att vara fascistiskt eller organiserat i fascistisk anda. De motsättningar, som den samtida civilisationen brottas med, kunna endast utjämnas på ett sätt: med hjälp av en doktrin och med klokhet."

Numerus clausus i Rumänien

Vid rumäniska kammarens senaste sammanträde fordrade den antisemitiske professorn Euza i Kristiga Ligans namn införandet av Numerus clausus för judiska studerande samt avskedande av alla judiska officerare och anställda i de statliga verken.

Tysklands Hemliga Herrar

Juda-Rom bakom "presidialregimen"

När den tyska nationalsocialismen omsider nått den parlamentariska position, som berättigade den till ledareställningen inom Tysklands statsliv, arrangerades med stöd av rikspresidentens författningsenliga extra befogenheter plötsligt en ny politisk ordning, som satte riksdagen ur funktion och lade hela maktutövningen hos en "ovan partierna" stående "presidialregering", uteslutande stödd på rikspresidentens personliga auktoritet. Den uppseendeväckande åtgärden, som på sina håll tolkades såsom en ren statskupp, betraktades till en början som en av situationens allvar framtvingad tillfällig anordning, åsyftande att bereda vägen för den nationalsocialistiska frihetsrörelsens övertagande av makten. Senaste månadernas utveckling och vad därunder framkommit visar emellertid, att det i realiteten rört sig om något helt annat: en sista förtvivlad ansträngning av de hemligt styrande överstatliga makterna, Romkyrkan och Juda, att under den falska skylten "nationell auktoritetsregim" söka bevara sina maktpositioner samt förhindra förverkligandet av den tyska folkbefrielse nationalsocialismen åsyftar. Så fingo vi under senaste riksdagsval skåda en judisk-katolsk front alltifrån de "kejserliga" Papenherrarna till de rödaste kommunisterna *mot* Hitler. Resultatet av den förenade våldsamma anstormningen mot den tyska frihetsrörelsen blev likväl ej mer överväldigande än att denna tappade ett 35-tal av sina 235 förutvarande mandat i tyska riksdagen.

Frimuraresällskapen Rotary- och Herrenklub.

På nationalsocialistiskt håll är man numera fullt på det klara med arten och syftet med den införda "nationella auktoritetsregimen". Under valrörelsen förspordes en helt ny frontställning från rörelsens sida. Hittills hade denna huvudsakligen varit riktad mot marxismen — nu gällde det framför allt fiendens stridsposition inom frimureriet, vilket genom sina "sällskapliga" organ Rotaryklub och Herrenklub samt dessas förtroendemän direkt övertagit statsledningen. Författaren *Hans Hauptmann* ger i en intressant artikel i tidskriften "Der Weltkampf" under rubriken "Deutschlands heimliche Herren. Rotaryklub und Herrenklub als Stosstrups Judas", en klarläggande skildring av det nya systemet, varmedels man sökt vinna hela det representativa nationella och kristna Tyskland på en gemensam stridsfront mot Hitler — för avvärjande av den stora fara den nationalsocialistiska rörelsen utgör för både Juda och Rom. Vi finna här åter Judas frimureri och Påvemaktens jesuitism i intimt samarbete. Reaktionens krafter, som hoppas kunna återbekomma sina forna glansställningar i ett kejserligt Tyskland, ryckte begeistrat in till de överstatliga makternas hjälp, ej anande att dessas monarkistiska locktoner icke voro för allvarligt menade. Valutgången med dess ökning av kommunistmandaten från 89 till 100 talar emellertid sitt tydliga språk.

Judiska världskonferensens beslut gå i verkställighet.

"Man känner väl de kretsar, som stå bakom von Papens regering", skriver den ovannämnde författaren. "Det är alla dessa som medvetet eller omedvetet stå i det internationella judedömets tjänst och utföra sina gärningar i tron att handla till egen fördel, alltigenom drivna och ledda av Alljudas hemliga regering samt dess beslöjade hjälptrupper, frimurarna och jesuiterna. Storfinansens fullständiga förjudning är ej längre någon hemlighet och ingen må därför förundra sig över, att den nu intager den frontställning mot nationalsocialismen som den nyligen i Genéve hållna 'förberedande' judiska världskonferensen — förelöparen till den senast till 1934 planerade världskongressen — högtidligen beslutat. Konferensen var ett ångestuttryck för nödskriket 'Hitler framför portarna!' Det framgick tydligt av olika anföranden, att den av nationalsocialismen ej blott i Tyskland utan mer eller mindre i alla kulturländer skapade kännedomen om judendomens väsen och mål bland värdfolken bragt frågan till ett omedelbart avgörande, huruvida judendomen en gång för alla skall oskadliggöras eller kristenheten dömas till evigt slaveri. Och trots sin stora numeriska överlägsenhet befinner sig kristenheten i en svagare ställning på grund av att kunskapen rörande verklighetsförhållandena hos de kristna är långt mindre allmän och djupgående än hos judarna. Därför ansågo sig även de i Genéve församlade internationella judarna i sitt beslut böra inrymma satsen, att de nu skola *upptaga och kämpa striden för sin hotade ställnings försvar med tillhjälp av de judevänliga kristna kretsarna.*

Judevänliga kunna dock i dag endast helt förjudade, av judiska inflytanden beroende kristna kretsar vara. Till dessa räknas i huvudsak: de i den till Jahvetron förklädda övergångsreligonen insövda *frimurarna,* de av den judiska andan helt genomsyrade *jesuiterna* samt de av den kristna kyrkans föreställningar om allmänmänsklig kärlek besjälade *ortodoxa.* Dessa är det som i sin blindhet ställa sig till förfogande för den genom nationalsocialismen hotade internationella judendomen och dess världshärskarvälde. Det skall medges, att det stora övervägande flertalet av dessa människor handla i tanklöst beroende av grundsatser, som spekulanterna i deras naivitet lurat på dem som 'ideal', att de ej förstå till vilket sataniskt spel de låta missbruka sig, och att de tro sig handla rätt, medan de i verkligheten göra sig medansvariga i ett från blods- och trossamhörighetssynpunkt i högsta grad fördömligt handlande."

"Auktoritetsregimens" stödjepelare.

I fortsättningen behandlar förf. de olika organisationer, varå Papenregeringen främst stött sig: *Stalhelm, Hugenbergs Scherlpress samt Rotary- och Herrenklubbarna,* samt påvisar det dominerande jude- och jesuitinflytandet inom desamma. De ledande inom Stalhelm, frontsoldaternas sammanslutning, äro frimurare och en av dess spetsfigurer, tidigare presidentkandidaten för de "tysk-nationella", överste Düsterberg, fick nyligen lämna sin ledarepost, sedan det blottats att han på såväl fädernet som mödernet var av judisk börd. De ledande posterna i Hugenbergspressen innehas av judar, såsom en Goldschmidt, Proskauer, Polaczek, Simon, Tannenbaum, Schönfeldt, Caro, Schweringer, Rosenthal, Kajralik, Stern, Löwe, Maritai, Herzog etc. Härav förstås Hugenbergspressens och de "tysk-nationellas" starka ovilja mot Hitlers antisemitism. Beträffande slutligen den beryktade Herrenklub, rymmer denna inflytelserika klub det moderna Tysklands tongivande personer inom finans, industri, affärs- och sällskapsliv samt uppdelas i tre grupper av medlemmar, nämligen *dels* dess andligt-judiska (jesuitisk-frimuriska) ledning, *dels* de inom politik och näringsliv verksamma "utförande" medlemmarna, dels slutligen den stora mängden "Tyska Herrar", vilka befinnas nödvändiga som stöd för de "utförande" medlemmarna. Herrenklub står i sällskapligt umgänge med 14 olika sällskap och har en likvärdig syster, "1930 års Damklub", under ledning av de aristokratiska judinnorna von Schwabach, presidentska, von Friedländer-Fuld, von Katzenellenbogen och von Mendelsohn-Bartholdy.

Bland Herrenklubs andliga ledare märkas främst juden Georg Solmssen, född Salomonsohn, direktör för Deutsche Bank och Diskontogesellschaft, presidenten i frimurareorganisationen Rotary Klubs tysk-österrikiska distrikt, dr. Cuno, Stalhelms förste förbundsledare, Franz Seldte, före detta tyske rikskanslern Franz von Papen m. fl. I övrigt finna vi i Herrenklub ett stort antal av Tysklands mest framskjutna personligheter, bland dem talrika judar, frimurare och representanter för den förjudade aristokratien, såsom judebankirerna Warburg, Friedhein, Sobernheim och Schwab, judiske statssekreteraren Weizman, judiske rektorn vid Berlins Handelshögskola Bonn, juden Gestrich i Berliner Börsenkurier, Albrecht von Gräfe i "Tyskfolkliga Frihetsrörelsen", Arnold Rechberg i "Ungtyska Orden", riksbankspresidenten Luther etc. De inflytelserikare medlemmarna äro samtidigt medlemmar i den exclusiva frimuraresammanslutningen Rotary Klub, som 1905 grundades i Amerika med fem ledamöter och i dag omfattar ca. 3,600 klubbar i 68 olika länder — därav 10 i Sverige — med i runt tal 158,000 medlemmar. Rotary Klubs medlemmar spela rollen av tongivande och dirigerande inom Herrenklub, i vars skepnad frimureriet söker dölja sin verksamhet, sedan folken efterhand genomskådat, att man under beteckningen "Kunglig Konst" ej har att förstå annat än ett sataniskt intrigspel till alla ariska människors förjudande och bringande i elände. Betecknande är, att även ledande centermän — trots de ideliga påvliga bannbullorna mot frimureriet — såsom dr. Bracht, överborgmästaren i München Scharnagel m. fl. — äro medlemmar i denna frimuraresammanslutning.

Förbindelselinjerna äro alltså fullt klara: Papenregeringen—Herrenklub—Rotaryklub—internationella Frimureriet + Storfinansen + det oläraktiga Junkerdömet + det elastiska Streberdömet — den internationella Judendomens Världsregering.

Judendomens världserövrarekamp i sitt avgörande skede.

"Redan hade", slutar Hans Hauptmann sin märkliga redogörelse, "nationalsocialisternas hand spänts kring judendomens strupe. Kom Hitler till makten och visade världen, att avlägsnandet av judiska inflytanden och judisk utplundring betydde lycka och välsignelse för värdfolket — då skulle det ej endast i Tyskland komma till ett slut på judeherraväldet utan jämväl alla de övriga kulturländerna hade måst övertaga nationalsocialismens principer. Judendomens tvåtusenåriga kamp för världsherraväldet vore i ögonblicket för dess segerrika bekämpande förvandlad till ett tillintetgörande nederlag. Men för att hindra detta uppbjuder Juda nu alla sina krafter och det skall — om så visar sig nödvändigt — ej rygga tillbaka ens för de största materiella offer. Detta förklarar även förhandlingarna på den judiska världskonferensen — där regeringen von Papen, såsom Nationen tidigare omnämnt, hade sin särskilda representant närvarande — förklarar Herrenklubs och Rotaryklubs nuvarande aktivitet."

Rothschild kontra Warburg

I en undersökning av den ekonomiska krisen och den judiska storfinansens internationaler utgår författaren *Camillo Pelizzari* i "Popolo di Brescia" ifrån, att dessa internationaler äro uppdelade i två läger, vilka sträva mot samma mål, ehuru de arbeta egoistiskt mot varandra. På ena sidan står "*Rothschild*-gruppen", som innehar huvudparten av världens guld, varmedels den på kort tid hoppas kunna erövra herradömet; på den andra befinner sig den "tysk-amerikanska gruppen" *Kuhn Loeb & C:o,* vars ledare är *Warburg.* Dess guldbehållning är mindre än Rothschildgruppens, vilken den strävar efter att bereda svårigheter huvudsakligen på det politiska området. Men Rothschildarna svara med guldmanipulationer, där de äro säkra på sin sak så länge folken hålla fast vid guldmyntfoten. De handla härvid i överensstämmelse med instruktionerna i Zions Protokoll, som fastslå att guldstandarden är skadlig för de regeringar som hålla på densamma, enär den omöjliggör en reglering av penningecirkulationen efter näringslivets behov vid guldets utdragande ur marknaden. Det heter också i "protokollen": "Genom att draga guldet ur cirkulationen framkalla vi ekonomiska kriser, väldiga kapital ligga oanvända och folken tvingas att upptaga statslån. Denna räntebelastning bringar staterna i beroende av finanskapitalet, såsom den judiske bankiren Goldschmidt redan för årtionden sedan triumferande fastslog.

Intressant är en förutsägelse 1930 i den i Paris utgivna "Revue internationale des sociétés secrètes". Denna antifrimuraretidskrift påpekade, att den engelska politiken i Palästina riktar sig mot Rothschildgruppens intressen och förutsåg att denna politik skulle besvaras med gulduttag från Bank of England för att bringa pundet att svikta. I dag sitter Rothschild fast både i Palästina och England. Frankrike med dess fyllda guldkassa — som är till fördel för de fosterlandslösa finansmatadorerna — ställes i en falsk och osympatisk belysning, medan Rothschilds tillsynes fredliga herradöme innebär farliga anledningar till krigiska förvecklingar.

Gruppen Kuhn, Loeb & C:o, som ej heller avrustar för att icke bli övertrumfat, avskräckes ej i sina mot Rothschild riktade manipulationer från några medel. Enligt den fascistiske författaren skulle de båda om första platsen konkurrerande judiska världsfinansgrupperna ej ens sky att mot varandra utnyttja de stora antisemitiska rörelserna i Tyskland och Frankrike.

Bonniers — — —

(Forts. fr. sid. 1.)

Nu blir det för herrarna Bonnier dryg efterbeskattning och böter för falskdeklaration. Men det hade i och för sig ej spelat så stor roll, om man blott kunnat undanhålla allmänheten kännedom om saken, vilket säkerligen gått förträffligt om icke Nationen ansett det vara en plikt att låta rättvisa ske. Hela den övriga pressen arbetade i gott kamratskap för att skydda den mäktige falskdeklaranten, liksom alltid när det gäller att vakta om det judiska folkets intressen i Sverige.

Det är ej radions uppgift!

Radions programchef har en mycket egendomlig uppfattning om svenska folkets kulturella nivå och behov av andlig underhållning. Härom äro alla med en smula sunt omdöme fullt eniga.

Författarmärket E. W. H. i Vestmanlands Läns Tidning undrar om det verkligen är den svenska radions uppgift att kringkasta sådant franskt gods som "Äventyret" åt svenska folket — "det kunde vara intressant höra vad vårt folk i Västmanland och Dala ha att säga om den saken. Herrarna med tomater börjar jag allt bättre förstå."

Ja, det vore intressant få höra den oförfalskade folkmeningen också på andra håll ute i landet om den andliga underhållning Kulturens Spetsar i huvudstaden finna passande för svenska folket!

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktryckeri, Stockholm 1932.

TORSDAGEN DEN 1 DECEMBER 1932

Vida Världen

Rotary-Evenemang i Riddarhuset

Från Kungliga Huvudstaden är att notera ett evenemang av sällsport slag under den gångna månaden. Den världsfamnande Rotary — judiska världsfrimureriets i detta nu mest verksamma sällskapliga organ — har varit församlad till uppbyggelsemöte i Riddarhuset. Under ordförandeskap av chefen för Börsen, broder Kurt Belfrage. Det hade legat närmast till hands, att samfundets bröder och systrar mött upp i själva templet — Börshuset, deras ledares bo-

ning, men man har på sistone kunnat förmärka en viss benägenhet hos Börsens aristokrati för att röra sig i Riddarhusets salar. Tydligen en liten demonstration utåt, att det är Börsen som i dag spelar Bördens forna roll i Sveriges land.

I egenskap av "rådgivande ledare för svenska rotaryrörelsen" bjöd den charmante börsbroder Belfrage i Svenska Ridderskapets och Adelns stora sal de församlade bröderna med systrar från Sveriges nio Rotaryklubbar jämte inbjudna från Finland och Estland välkomna. Det var fjärde gången efter rörelsens införande i vårt land 1925 som svenska rotarianer höllo riksmöte. Början var synnerligen lovande: man hade redan lyckats få till stånd livaktiga klubbar i Stockholm, Borås, Eskilstuna, Gävle, Göteborg, Hälsingborg, Linköping, Malmö och Sundsvall, och tionde klubben var under bildning i Jönköping. Bröderna och deras systrar hade alltså anledning förtröstansfullt se framtiden an.

I sin oration erinrade broder Belfrage om Rotarys allmänmänskliga verksamhet. Att han själv i egenskap av Börschef var alldeles särskilt lämpad som ledare av en dylik ligger i öppen dag — ty en ädlare företagsamhet än börsjobbet kan man svårligen föreställa sig. Det har också sedan länge varit ett Börsens Herrars speciella privilegium att sköta arbetet för mänsklighetens och världens förbättring — med känt resultat. Det var, upplyste broder Belfrage, rotarianerna som kommit under fund med att "bästa sättet att bereda väg för samförståndets idé är att man träffas ofta och som vänner". Rotarys symbol är "kugghjulet som enar och förenar och ger ökad kraft genom sammanhållning. Rotary är ej ämnad att vara någon planskola för fariseisk självtillräcklighet, det vill (i likhet med moderorganisationen Frimureriet) bekämpa egoismen hos människorna". Ja, så ville också de bröder som genomförde den "stora" franska revolutionen!

Rotary bedriver, förklarade vidare broder Belfrage, sin verksamhet (liksom Frimureriet) genom medlemmarna, och icke genom organisationen som sådan. Så kom han slutligen till Rotarys stora mål: "Låt oss mötas för att hjälpas åt att riva ned murarna mellan folken" (på det att Frimureriets stora mål må bliva verklighet: det judiska världsriket). "Rotary har en stor mission sig förelagd som genomförare av altruismens idé på jorden." Här måste vi varna broder Belfrage för alltför stor självtillräcklighet: Rotary är endast ett av de många leden i den judiska världsmaktens universella strävan. Men det är icke sagt att Börsens Herrar såsom hittills också i framtiden komma att reglera mänsklighetens utveckling efter sitt "altruistiska" sinne. Snarare tyder åtskilligt på att Börsens herravälde sett sina bästa dagar.

Bland särskilt förtjänta bröder märktes vid mötet förutom broder Belfrage själv Stockholmsklubbens president, direktör Paul Bergholm, Göteborgsklubbens förste vice president dr. Munthe, Malmöklubbens president direktör Linander samt slutligen hedersgästen justitieminister Schlyter, som tillhör Malmöklubben. Rotary kan alltså glädja sig åt att ha sin representant också i den sittande socialdemokratiska regeringen, vilket bevisar det i verkligheten bestående intima sammanhanget mellan de för judeherraväldet kämpande "övre" och "nedre" brödraskapen: Frimureriet och Marxismen. Att rotarianerna äro medvetna om sin värdighet visar deras tilltag att kalla Sveriges kronprins till sin förste hedersledamot. Frimureriets pretentioner på den regerande svenska dynastien äro allt annat än blygsamma. För vår del skulle vi dock knappast tro på någon mera glänsande framtid för Rotary i vårt land, trots att den står under Börsens beskydd.

*

"Avrustningsmedalj"

Schweiziska förbundsrådet har låtit prägla en högst originell, symbolisk "avrustningsmedalj", som skall tilldelas delegerade i den steriliserade avrustningskonferensen i Genève. Medaljen talar sitt mycket intressanta språk. Dess framsida visar svärdet, som hittills utgjort tecknet för de självständiga folken, sönderbrutet. Över det sönderbrutna svärdet ses en lorbärsgren, föreställande accasiagrenen, tecknet på det judiska världsherraväldet, Moses stav!

Å baksidan synes den Uppgående Solen, ehuru ej alls någon sol! En sol utsänder strålar, välgörande strålar, som lysa, värma, väcka och underhålla liv. Men vad utsänder Uppgående Solen? En frätande, förtärande eld! Och så lära vi känna, att det alls icke rör sig om någon sol utan blott om en framställning av frimurarens "flammande stjärna", Davidsstjärnan, den judiska världsstatens höghetstecken. Men för att dölja detta har man försett stjärnan med 12 i stället för 6 spetsar samt i motsvarande grad ökat eldstungorna. Förser man stjärnspetsarna, börjande med den översta och gående mot höger, med nummer och förbinder dem med tungorna, 1, 5 och 9 samt därefter tungornas spetsar 3, 7 och 11 medels raka linjer, har man judestjärnan i all dess härlighet. I kretsen å stjärnans mitt över ordet "Genève 1932" finner man vidare den bekanta symbolen "IHS" i stora grekiska bokstäver. Det betyder "in hoc signo" (vinces) = "i detta tecken skall du segra!" — Jesuittecknet. Under dessa bokstäver synes ett förkrymt tecken, vågen — likaså en frimuraresymbol.

I denna "avrustningsmedalj" finner man alltså juden, jesuiten och frimuraren förenade i fullaste harmoni!

Revolutionshjälte

Bland den ryska bolsjevikrevolutionens förgrundsgestalter intager israeliten Helphant-Parvus en i flera avseenden bemärkt plats. I anslutning till vårt på annat ställe i tidningen återgivna uttalande av f. d. tysk diplomat, ackrediterad i Stockholm 1917, rörande de händelser som då utspelades i den svenska huvudstaden vilja vi här lämna några upplysningar till karaktäriserande av denne illustre revolutionshjälte.

En tysk tidskrift har betecknat Helphant-Parvus som "den ryska bolsjevismens egentlige tillverkare". Enligt samma källa skall den judiske rikskanslern Bethmann-Hollweg i Hohenzollrarnas Tyskland ha försträckt honom miljoner till underminerande av den siste zarens tron. Vår refererade tyske diplomat ger

följande karaktäristik av den vid samma tid i Stockholm sig uppehållande revolutionsmakaren:

"Född i Ryssland, kom Helphant tidigt i förbindelse med omstörtande kretsar och spelade en roll i 1905 års revolution, blev ordförande i det första arbetare- och soldatrådet i Petersburg; på vägen till landsflykt talade han vid en station av sibiriska järnvägen från vagnsfönstret till den församlade folkmassan, därvid yttrande de profetiska orden: "Nu har kejsaren sänt mig till Sibirien, men jag säger eder, att den dag skall komma, när vi sitta i Petersburg och i stället befordra Nikolaus II till Sibirien".

Kriget gav Helphant tillfälle utveckla sina talanger. Han var en politiker av internationella mått, storkapitalist, krigsvinnare, äventyrare i stort — en man som förstod att skaffa sig tillträde till centralmakternas statskanslier och samtidigt höll sin skyddande hand och sin späckade plånbok över företrädarna av marxismen av alla schatteringar, evad de kallade sig 'oavhängiga', 'majoritetssocialister', 'socialrevolutionärer' eller 'bolsjeviker'. 'Papa Hephant' var alltid snabb att hjälpa. Som ägare av lyxvåningar i Köpenhamn, Marienbad och Berlin tronade den korpulente judiske potentaten bland alla sina mätresser och sköna kvinnliga sekreterare."

Från Stockholms Kulturhorisont

Från New York rapporteras till det förtjusta Bonniers Nyheter, att Marc Con-

nelly redan bildat skola — en underrättelse som ju bör glädja alla Connelly-entusiaster inom Stockholms kultursocietet, däribland också Hans Kungliga Höghet Prins Vilhelm och Svenska Akademiledamoten Selma Lagerlöf, vilka deltogo i celebrerandet av den "store" författaren. Den nya skolan skall naturligtvis också ha sina höga beskyddare, som kunna presidera vid banketter i Stadshuset och visa världen vilken finfin kultur det är fråga om.

Men får man tro New York-telegrammen skulle Marc Connelly redan vara överträffad. Övertrumfaren är den svarte kompositören Donald Heywood, vilken författat ett skådespel, som säges vara åtskilliga strån vassare än Guds Gröna Ängar. Det bär namnet Ol'Man Satan och handlar om en negermamma, som berättar för sin lille son om Satans alla illfundigheter i himmelen, ända till han avslöjas av Vår Herre — representerad av en högtalare — och förvisas till helvetet, där han fortsätter sina onda anslag. Satan promenerar omkring i redingot och lackskor, snärtar med svansen och lyckas nära nog förleda den enfaldiga ärkeängeln Gabriel att blåsa i domedagsbasunen. En av kupletterna i pjäsen, "Across the riwer", sjunges av kung David och väntas bli säsongens schlager.

*

Jämte det nyvaknande intresset för religiös negerdramatik går för närvarande en våg av Jo-Jo över Huvudstadens kulturvärld, där spetsarna överbjuda varandra i frigjord uppfattning. De stora kulturbladen presentera Jo-Jo såsom den andliga sysselsättning vår tid just har behov av och de kunna därvid stödja sig på det faktum, att det gamla spelet — alltid lika nytt! — varit överhövan populärt i alla tider då stora saker varit i görningen och människorna behövt distraktion, såsom bl. a. under den "stora" franska revolutionen, då alla utom själva revolutionärerna voro så upptagna av sitt Jo-Jo, att de varken sågo eller hörde något annat än sina snurrande trissor.

Som sig anstår har vårt "ledande nationella kulturorgan" Svenska Dagbladet här i landet trätt i spetsen för den nya kulturrörelsen. En Sv. D:s Jo-Jo-förening har bildats och utlandets förnämsta konstnärer på området införskrivits. Särskilda avdelningar uppläggas i tidningsdrakarna för Jo-Jo och redaktionsstaberna ha fått sig en ny viktig uppgift anförtrodd. Man har tydligen på ledande håll äntligen kommit underfund med att folket har behov av en smula omväxling också i sina kulturella sysselsättningar.

*

Hebreiskt nyårsfirande

Vid firandet av sitt nyår den 30 september samlades omkring 300 hebreer vid kajen mellan Tower Hill och Tower Bridge i London. De kommo dit för att enligt gammal judisk sed kasta sina synder i Jordan. Themsen betraktades som en symbol för den heliga floden i Palästina, och med kastande rörelser läta de äldre männen och kvinnorna gamla årets synder försvinna i floden, som skulle bära den tunga bördan ut till det rena havet. En liten äldre jude, som ledde ceremonien, läste en hebreisk bön ur en gulnad bok.

Deltagarna i botövningen voro till en del högandäktiga, till en del stodo de och logo. De gamla trodde, de unga i prins av Waleselegans utstyrda herrarna, som ej voro lika starka i tron, hade mest roligt åt tillställningen. Men den lille judegubben i höga hatten lät sig ej distraheras — han kastade av ärligaste hjärta sina synder i Themsen.

*

Shaw blir senil

Med anledning av judarnas nyårsfiranden sista september publicerade Bernhard Shaw en artikel, vari han "uppfordrade icke endast judarna i Palästina utan över hela världen att upphöra att vara judar och börja att vara människor". Flera ledande rabbiner i Newyork togo fasta på Shaws yttrande i sina betraktelser och förklarade, att det tydligt avslöjade hans senilitet. "Alltsedan Shaw besökte Ryssland har han sökt anledning att fördöma och spotta på judarna", hette det.

*

Köpenhamn och Oslo avböja negerpjesen

Det kongelige Teater i Köpenhamn, som erbjudits uppförandet av Guds Gröna Ängar, skall vara avgjort emot att ställa teatern till förfogande för ändamålet. I Oslo har statsrådet Melbye kraftigt tagit till orda mot förslaget att Nationalteatret skulle uppföra stycket, vilket statsrådet karaktäriserade som "blasfemiskt och ovärdigt till uppförande på vår förnämsta scen".

*

Stalhelmdag i Nya Jerusalem

Som en passande illustration till vår artikel i detta nummer "Tysklands Hemliga Herrar" återges denna bild ur en tysk tidskrift. Det "allhärskande" Juda här många strängar på sin lyra. Vid det ena valet rekommenderas trosfränderna att rösta på demokraterna, vid det andra på centern, det tredje på socialdemokraterna och nu vid senaste val å kommunisterna!

Under tiden spelas det också energiskt på "nationella" och "kristliga" strängar och man fröjdar sig åt gammalkejserliga Stalhelm-parader, väl vetande att dylik ståt endast ökar aptiten hos de redan uthungrade marxistiska dogarna, som det gäller att hålla i gott stridshumör — för den dag då det stora avgörandet skall ske.

*

Underminerngsarbetet i England

"I de röda söndagsskolorna och genom kommunistisk litteratur lär man nu våra barn att hata imperiet, att förkasta all auktoritet samt förneka Gud", skriver grundaren av den engelska nationalsocialismen Lintorn Orman i "The Patriot". "Förstörelsens makter göra sig breda i det offentliga skolväsendet och vårt rike kommer att gå under liksom det romerska, om ej de brittiska patrioterna snarast överge sin likgiltighet och allvarligt inrikta sig på att väcka folket ur försoffningen".

*

Israels barn i marmor

Det "utvalda" folket roar sig för närvarande i olika länder, där det sitter inne med makten och härligheten, med att resa marmorstatyer å offentliga platser åt sina "stora". Så förberedes i Ungarns huvudstad resandet av en minnesstod över Wilhelm Bazconyi, ledaren för den ungerska judendomen, vilken av konung Karl 1917 utnämndes till justitieminister. Likaså planeras resandet av en minnesstod över den två gånger för spionage dömde fransk-judiske kaptenen Dreyfus — som köptes fri som "oskyldig" med judiskt guld — i Haligues hamn vid Quiberon, där han landade efter sin vistelse på Djävulsön.

Det skall helt visst bli förtjusande att en dag världen runt få skåda Israels döda och levande barn i marmor och brons skada ned å gojims 'själlösa" massor. Här är tydligen ett uppslag för skönhetsrådet Ström att ta fasta på för Stockholms vidkommande!